

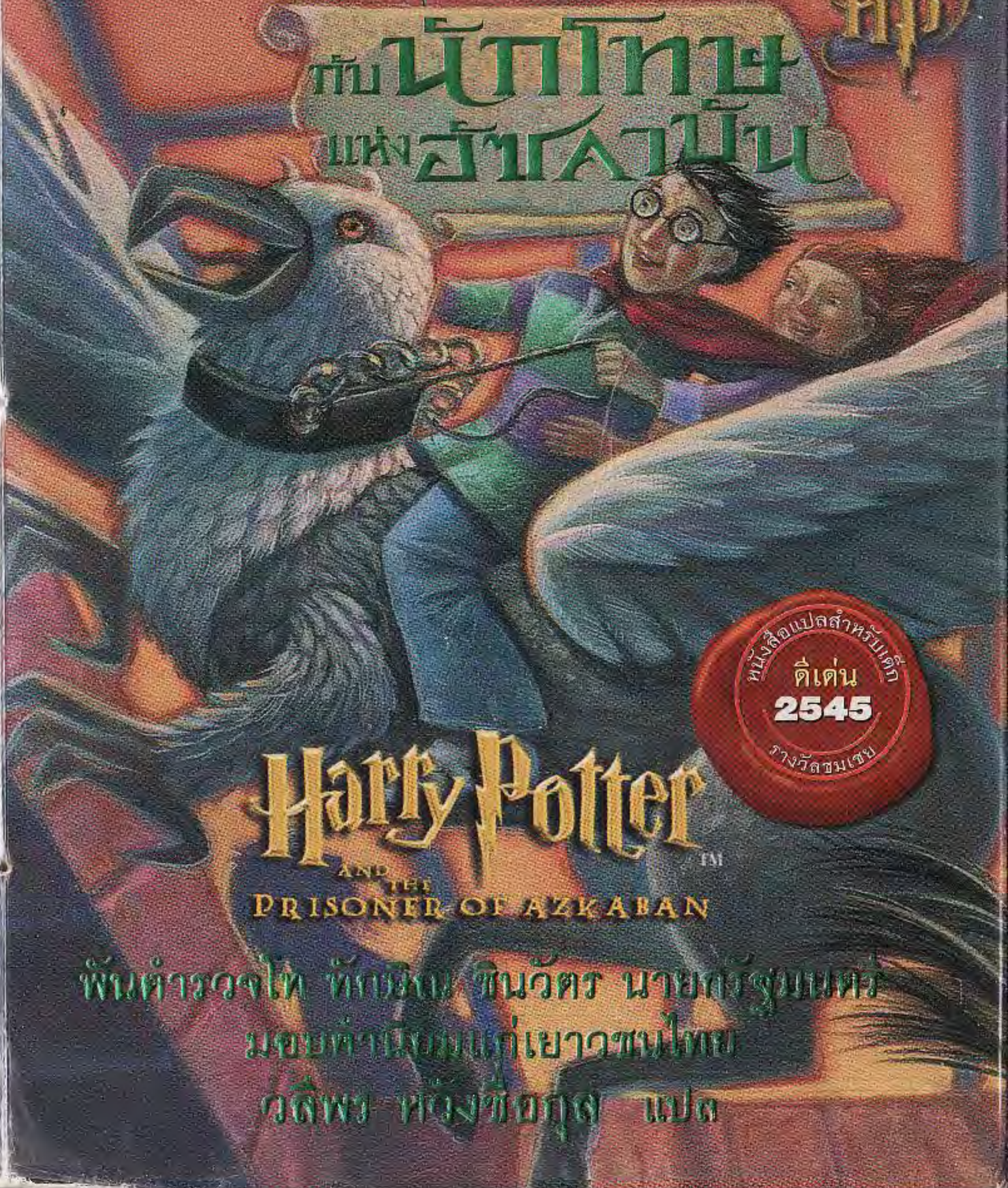

NANMEEBOOKS

J.K. ROWLING

แฮร์รี่ พอตเตอร์

ฉบับนักโทษ
แห่งอาซคาบัน

Harry Potter

AND THE PRISONER OF AZKABAN

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี
มอบค่านิยมแก่เยาวชนไทย
วดีพร หวังชอกกุล แปล

แดรี่ วามเมอร์^๘

★ ★ กับ นิตินัยแห่งสถาบัน

ไปรษณีย์นกยูง

แฮร์รี พอตเตอร์ เป็นเด็กประหลาดอย่างยิ่งในหลายๆ เรื่องด้วยกัน เรื่องหนึ่งก็คือ เขาเกลียดวันปิดเทอมฤดูร้อนมากกว่าช่วงเวลาอื่นๆ ทั้งหมด อีกเรื่องก็คือ เขาอยากทำการบ้านเหลือเกิน แต่จำเป็นต้องแอบทำกลางดึก แล้วเขายังบังเอิญเป็นพอมด

เกือบเที่ยงคืนแล้ว แฮร์รีกำลังนอนคว่ำอยู่บนเตียง มีผ้าห่มคลุมโปงอยู่บนหัวราวกับเต็นท์ มือข้างหนึ่งถือไฟฉาย มีหนังสือปกหนังเล่มใหญ่ (ชื่อเรื่อง ประวัติศาสตร์เวทมนตร์ โดย บาซิลดา แบ็กชีอต) เปิดกางพิงหมอนอยู่ แฮร์รีจดปลายปากกาขนนกอินทรีลงบนกระดาษ คิ้วขมวด

ขณะกวาดตาดหาข้อมูลที่จะช่วยเขาเขียนเรียงความในหัวข้อ 'การเผาแม่มดในศตวรรษที่สิบสี่' ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใดทั้งสิ้น - จงอภิปราย'

ปากกาขนนกหยุดอยู่ตรงตำแหน่งที่เหมือนกับจะเริ่มต้นย่อหน้าใหม่ แฮร์รี่ขยับแว่นตารูปกลมของเขาที่เลื่อนลงให้เข้าที่บนดั้งจมูก พลังสองไฟฉายให้ใกล้หนังสือมากขึ้นอีก แล้วอ่าน

ในยุคกลาง คนที่ไม่มีเวทมนตร์คาถา (ที่รู้จักกันทั่วไปว่าพวกมักเกิ้ล) เป็นพวกที่หวาดกลัวเวทมนตร์มากเป็นพิเศษ หากแต่แยกแยะไม่ค่อยได้ว่าอะไรคือเวทมนตร์คาถา ในจำนวนไม่กี่ครั้งที่จับตัวแม่มดหรือพ่อมดตัวจริงได้นั้น การนำตัวไปเผาไม่ก่อให้เกิดผลแต่อย่างใดทั้งสิ้น แม่มดหรือพ่อมดจะร้ายคาถาไฟเย็นบทง่าย ๆ และจากนั้นก็สร้างกริธร้องด้วยความเจ็บปวด ขณะที่สนุกสนานกับความรู้สึกจิกจี้เล็กน้อย โดยเฉพาะเวนเดอลินจอมพิลึกนั้น ชอบถูกจับเผาจนยอมให้ตัวเองถูกจับไม่น้อยกว่า 47 ครั้ง ในรูปลักษณะต่าง ๆ กัน

แฮร์รี่คาบปากกาไว้แล้วสอดมือเข้าไปใต้หมอนเพื่อหยิบขวดหมึกกับม้วนกระดาษออกมาม้วนหนึ่ง เขาค่อย ๆ คลายเกลียวฝาขวดหมึกออกจุ่มปากกาลงไปแล้วตั้งต้นเขียน เขาหยุดเขียนบ้างเป็นครั้งคราวเพื่อฟังเสียง เพราะเหตุว่าถ้าพวกเดอร์สลีย์เกิดได้ยินเสียงลากปากกาตอนเดินไปห้องน้ำแล้วล่ะก็ เขาก็อาจจะถูกจับไปขังไว้ในห้องเก็บของใต้บันไดตลอดฤดูร้อนนี้ก็เป็นได้

ครอบครัวเดอร์สลีย์แห่งบ้านเลขที่สี่ ซอยพรีเว็ต เป็นสาเหตุที่ทำให้แฮร์รี่ไม่เคยสนุกสนานกับวันปิดเทอมฤดูร้อน ลุงเวอร์นอน ป้าเพ็ตทูนี และดัดลีย์ ลูกชาย เป็นญาติที่เหลืออยู่เพียงครอบครัวเดียวของแฮร์รี่

ครอบครัวนี้เป็นพวกมักเกิ้ล และมีทัศนคติในเรื่องเวทมนตร์เก่าคร่ำครึแบบเดียวกับคนในยุคกลางไม่มีผิด ไม่เคยมีใครพูดถึงพ่อกับแม่ของแฮร์รี่ซึ่งเป็นพ่อมดและแม่มดภายใต้ชายคาบ้านเดอร์สลีย์เลย เป็นเวลาหลายปีที่ป่าพิศมัยเนียบกับลุงเวอร์นอนหวังเอาไว้ว่า หากพวกเขากดดันให้แฮร์รี่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พวกเขาอาจจะริดเอาเวทมนตร์ไปจากตัวเด็กชายได้จนหมด แต่แล้วพวกเขาก็โกรธสุดขีดที่ทำไม่สำเร็จ และตอนนี้ก็ต้องอยู่ด้วยความหวาดผวากลัวว่าจะมีใครรู้ว่า แฮร์รี่ใช้เวลาส่วนใหญ่ในช่วงสองปีหลังมานี้ในโรงเรียนคาถาพ่อมดแม่มดและเวทมนตร์ศาสตร์ฮอกวอตส์อย่างมากที่สุดที่พวกเดอร์สลีย์ทำได้ในขณะนี้ก็คือเก็บตำราคาถา ไม้กายสิทธิ์ หม้อใหญ่ และไม้กวาดของแฮร์รี่ไปตั้งแต่เริ่มปิดเทอมฤดูร้อนและห้ามเขาพูดคุยกับเพื่อนบ้าน

การเอาสมุดคาถาไปซ่อนนี้เป็นปัญหาใหญ่สำหรับแฮร์รี่ ด้วยว่าบรรดาอาจารย์ทั้งหลายที่โรงเรียนฮอกวอตส์ได้สั่งการบ้านมากมายให้เขาทำในวันหยุด เรียงความบทหนึ่ง ซึ่งจัดว่าเขียนยากเป็นพิเศษเรื่องน้ำยาหุดตัว เป็นการบ้านของศาสตราจารย์สเนป อาจารย์ที่แฮร์รี่ชอบน้อยที่สุด และศาสตราจารย์สเนปจะต้องพอใจที่จะได้มีข้ออ้างเพื่อกักบริเวณแฮร์รี่หนึ่งเดือนอย่างแน่นอน ดังนั้น แฮร์รี่จึงรีบฉวยโอกาสเสียตั้งแต่สัปดาห์แรกของวันหยุด ขณะที่ลุงเวอร์นอน ป้าเพ็ตทูเนีย และดัดลีย์ออกไปที่สวนหน้าบ้านเพื่อชื่นชมรถประจำตำแหน่งคันใหม่ของลุงเวอร์นอน (ด้วยเสียงอันทดๆเพื่อให้คนทั้งซอยได้รับรู้ด้วย) แฮร์รี่ย่องลงบันได เปิดกุญแจห้องเก็บของใต้บันได คว่ำหนังสือบางเล่มออกมาและเอาไปซ่อนไว้ในห้องนอน ตราบที่เขาไม่ทิ้งรอยหยดหมึกไว้บนผ้าปูที่นอน พวกเดอร์สลีย์ก็ไม่มีทางรู้ว่าเขาแอบศึกษาเรื่องเวทมนตร์คาถาในเวลากลางคืน

แฮร์รี่ตั้งใจเสียงไม่ให้เกิดเรื่องกับลุงและป้าในตอนนี เพราะเหตุว่า

ทั้งสองอารมณ์ไม่ดีกับเขาอยู่แล้ว เรื่องของเรื่องเป็นเพราะเพื่อนพ้องมิตรคนหนึ่งของเขาโทรศัพท์มาหาหลังจากปิดภาคเรียนไปได้หนึ่งสัปดาห์

รอน วิสลิย์ หนึ่งในเพื่อนสนิทของแฮร์รี่ที่โรงเรียนฮอกวอตส์มาจากครอบครัวพ้องมิตรแท้ๆ นั้นหมายความว่าเขารู้อะไรหลายอย่างที่แฮร์รี่ไม่รู้ แต่กลับไม่เคยใช้โทรศัพท์มาก่อน โชคร้ายอย่างที่สุดที่ลูจเวอร์นอนเป็นคนรับสาย

"เวอร์นอน เดอร์สลิย์ พูดครับ"

แฮร์รี่ ซึ่งบังเอิญอยู่ในห้องด้วยพอดี ตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินเสียงรอนตอบมาว่า

“ฮัลโหล ฮัลโหล ได้ยินไหมครับ ผม - ขอ - พูด - กับ - แฮร์รี่ - พอตเตอร์ - ครับ!”

รอนตะโกนเสียงดังเสียงจนลูจเวอร์นอนสะดุ้งและยกหูโทรศัพท์ออกห่างจากหูไว้ตั้งหนึ่งฟุต พลังจ้องมองมันด้วยอาการกึ่งโมโหกึ่งตกใจ

“ใครพูดนะ” ลุงคำรามลงไปทางกระบอกโทรศัพท์ “เธอเป็นใคร”

“รอน - วิสลิย์ - ครับ” รอนตะโกนสุดเสียงตอบกลับมา รวากับว่าเขาและลูจเวอร์นอนกำลังคุยกันอยู่คนละฟากสนามฟุตบอลก็ไม่ปาน “ผม - เป็น - เพื่อน - ที่ - โรงเรียน - ของ - แฮร์รี่ - ครับ”

ดวงตาเล็กๆ ของลูจเวอร์นอนตวัดแวบมาที่แฮร์รี่ซึ่งนั่งตัวแข็งไม่กระตุกกระดิก

“ที่นี่ไม่มีคนชื่อแฮร์รี่ พอตเตอร์” ลุงแผดเสียง คราวนี้เหยียดโทรศัพท์ออกไปสุดแขนเหมือนกลัวว่ามันจะระเบิดใส่ “ฉันไม่รู้ว่าคุณ

กำลังพูดถึงโรงเรียนอะไร! อย่าโทรมาอีก! ห้ามมาอยู่กับคนในบ้านของฉัน!”

แล้วลุงเวอร์นอนก็เขวี้ยงหูโทรศัพท์ลงบนเบ้นราวกับทิ้งแมงมุมมีพิษ การเอ็ดตะโรหลังจากนั้นเป็นหนึ่งในครั้งเลวร้ายที่สุดที่เคยเกิดขึ้น

“ແກກລ້າດີຍັງໄປຕິ່ງໃຫ້ເບອ໌ໂທຣ໌ຟ໌ທ໌ນີ້ກັບຄົນອື່ນ -- ຄົນອື່ນພວກແກ!” ລຸ່ງເວີນອນຄໍາຮາມ ນໍ້າລາຍກະເດັນໄສແຮ໊ຣີເປັນຟອ່ງຝອຍ

รอนคงตระหนักแน่แກ้ใจแล้วว่าเขาทำให้ແຮ໊ຣີຮັດກທີ່ນັ່ງລຳບາກ เพราะเขาไม่ได้โทรกลับมาอีก ເອວ໌ໄມໂອນີ ເກຣນເຈວ໌ ເພື່ອນສນິທອີກຄົນໜຶ່ງ ຂອງແຮ໊ຣີຈາກโรงเรียนฮอกวอตส์ก็ไม่ได้ติดต่อมาเช่นกัน ແຮ໊ຣີສงสัยว่ารอนคงเตือนເອວ໌ໄມໂອນີໄມ້ໃຫ້ໂທຣມາ ສິ່ງເປັນເລື່ອງນຳເສື່ອຍາຍ ເພາະເອວ໌ໄມໂອນີແມ່ມດທີ່ຈຸລາດທີ່ສຸດໃນຊັ້ນປີຂອງແຮ໊ຣີ ມີພ່ອມແມ່ເປັນພວກມັກເກີລ ເອວ໌ໄມໂອນີຮູ້ວິທີໃຊ້ໂທຣ໌ຟ໌ທ໌ເປັນອຸ່ງດີ ແລະຄຸ່ງຈະຈຸລາດພອທີ່ຈະໄມ້ພຸດວ່າເຈວເປັນນັກຮຽນโรงเรียนฮอกวอตส์

ดังนั้น แຮ໊ຣີຈິ່ງໄມ້ໄຂ້າວຮາວຈາກເພື່ອນໆ ພ່ອມດແມ່ມດດ້ວຍກັນເປັນເວລານານຕິ່ງຫ້າສັປດາຮ໌ ແລະຄຸດຮ້ອນປີນີ້ກໍ່ທຳທຳຈະເປັນວັນຍຸດທີ່ແຍ່ພອໆ ກັບເມື່ອປີກ່ອນ ມື່ອຸ່ງດີເຍົາວ່າເຫ່ນັ້ນທີ່ດີຊັ້ນກວ່າເດີມເລີກນ້ອຍ ນັ້ນຄື ຫຼັງຈາກທີ່ເຂາສາບານວ່າຈະໄມ້ໃຊ້ເອັດວິກສ່ຈຸດຮາມາຍໃຫ້ເພື່ອນໆ ລຸ່ງກິຍອມປ່່ອຍນກສູກຂອງເຂາໃຫ້ເປັນອີສຣະໃນຕອນກລາງຄືນ ລຸ່ງເວີນອນຕ້ອງຍອມແພ້ເພາະເອັດວິກຈະທຳເສື່ອຍດັ່ງໜວກຫູ ຫາກວ່າມັນຄຸກຂັ່ງອຸ່ງໃນກຣງຕລອດເວລາ

ແຮ໊ຣີຍຸດເຂື່ອນເລື່ອງເວນເດອລິນຈອມຟີລິກ ແລະເວັນຊ່ວງຟັ່ງເສື່ອຍອີກຄັ້ງ ທຳມກລາງຄວາມເຈື່ອຍໃນບ້ານອັນມືດມືດ ມີເພື່ອຍເສື່ອຍກຣນຄຣິດຮາດດັ່ງອຸ່ງໄກລໆ ຂອງດັດລີຍ໌ ລຸກຟີລຸກນ້ອຸ່ງຣຳຈຳມຳຂອງເຂາເຫ່ນັ້ນ ຄຸ່ງຈະດີກມາກແລ້ວເຂາຄິດ ດາຂອງແຮ໊ຣີແສບຄັນດ້ວຍຄວາມເໝືອຍລ້ຳ ບາງທີ່ເຂາຄຸ່ງຈະທຳຕ່ອໃຫ້

เสร็จในคืนพรุ่งนี้ได้...

ก่อนจะลุกจากเตียง เด็กชายปิดฝาขวดหมึก ดึงปลอกหมอนใบเก่า ออกมาจากใต้เตียง เอาไฟฉาย หนังสือประวัติศาสตร์เวทมนตร์ เรียงความ ที่เขียนค้างไว้ ปากกาขนนกและขวดหมึกใส่ลงไป แล้วซ่อนของทั้งหมด ไว้ใต้แผ่นไม้กระดานใต้เตียง เขาลุกขึ้นยืนบิดชีเกียจ มองดูเวลาบนหน้าปัด นาฬิกาปลุกเรืองแสงที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง

เป็นเวลาหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่ ท้องไส้ของแฮร์รี่ปั่นป่วน เขาอายุ ครบสิบสามปีมาได้หนึ่งชั่วโมงแล้วโดยที่เขาเองไม่ทันรู้ตัวเลย

ใช่แล้ว สิ่งที่แปลกอีกอย่างหนึ่งของแฮร์รี่ก็คือ เขาแทบไม่ใส่ใจนับ วันคอยวันเกิดของตัวเอง เขาไม่เคยได้รับบัตรอวยพรวันเกิดสักใบในชีวิต พวกเขาเดอร์สลีย์จึงใจlessly วันเกิดสองครั้งหลังของเขา และเขาก็ไม่มีเหตุผล ที่จะนึกเอาว่า พวกนั้นจะจำวันเกิดของเขาปีนี้ได้

แฮร์รี่เดินข้ามห้องอันมืดมิด ผ่านกรงใหญ่อันว่างเปล่าของเฮ็ดวิก ตรงไปยังหน้าต่างที่เปิดกว้างอยู่ เขาเท้าแขนลงบนขอบหน้าต่าง สายลม เย็นยามดึกพัดมาต้องใบหน้าชวนให้ชื่นใจหลังจากต้องมุดอยู่ในโปงผ้าห่ม เป็นเวลานาน เฮ็ดวิกหายไปสองคืนแล้ว แฮร์รี่ไม่นึกห่วงมัน มันเคยหายไป นานเท่านี้มาแล้ว แต่เขาก็หวังว่ามันคงจะกลับมาในไม่ช้า -- เฮ็ดวิกเป็น สิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียวในบ้านหลังนี้ที่ไม่ชะงักเมื่อเห็นเขา

ถึงแฮร์รี่จะยังค่อนข้างตัวเล็กและผอมสำหรับเด็กในวัยนี้ แต่เขาก็สูงขึ้นห้าหกเซนติเมตรในช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา กระนั้น ผมดำขลับของเขาก็ยังคงเหมือนเดิม -- มันยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง ไม่ว่าเขาจะทำอย่างไรกับมันก็ตาม ดวงตาเบื้องหลังแว่นนั้นเป็นสีเขียวเจิดจ้า และบนหน้าผากมีแผลเป็นเล็กๆ ซึ่งมองเห็นได้ชัดเจนผ่านปอยผมที่ตกลงมา แผลเป็นนั้นเป็นรูปสายฟ้า

ในบรรดาลึงแปลกประหลาดในตัวของแฮร์รี แพลเป็นนี่เองที่ประหลาด เป็นพิเศษที่สุด มันไม่ใช่ร่องรอยที่เกิดจากอุบัติเหตุรถคว่ำ ซึ่งคร่าชีวิตพ่อ แม่ของแฮร์รีตามที่พวกเดอร์สลีย์สร้างทำให้เขาเข้าใจเช่นนั้นมาตลอดสิบปี เพราะลิลี่และเจมส์ พอตเตอร์ ไม่ได้ตายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ พวกเขา ถูกฆ่าตายโดยพ่อมดที่ชั่วร้ายที่สุดในรอบร้อยปี — ลอร์ดโวลเดอมอร์ แฮร์รีรอดชีวิตจากการทำร้ายครั้งนั้นมาได้ โดยมีเพียงรอยแผลเป็นบน หน้าผาก เมื่อโวลเดอมอร์ร้ายคำสาป แทนที่คำสาปนั้นจะปลิดชีวิตเขา มันกลับสะท้อนคืนไปยังเจ้าของ และโวลเดอมอร์ผู้แทบไม่เหลือความ มีชีวิต จึงหลบหนีไป...

ทว่า แฮร์รีเคยเผชิญหน้ากับโวลเดอมอร์มาแล้วที่โรงเรียนฮอกวอตส์ ขณะยืนอยู่ที่หน้าต่างมืดๆ นั้น เขานึกถึงการเผชิญหน้าครั้งสุดท้าย และ ต้องยอมรับว่าตัวเองโชคดีที่รอดมาจนถึงวันเกิดปีที่สิบสามได้

เขากวาดสายตาไปบนท้องฟ้าที่มีดาวระยิบระยับเพื่อมองหาวิเววของ เฮอร์มิโอนี่ ซึ่งอาจโผล่บินกลับมาหาเขาพร้อมด้วยซากหนูดายห้อยอยู่ที่จางอ ยปาก และรอฟังคำชมจากเขา ขณะที่เหม่อมองไปเหนือหมู่หลังคานั้น นาน หนึ่งอดีตใจที่เดียวกว่าที่แฮร์รีจะรู้ตัวว่ากำลังมองเห็นอะไรอยู่

เงาดำทาบทับบนดวงจันทร์สีทองที่ขยายใหญ่ขึ้นทุกขณะนั้น เป็น ร่างของสัตว์ขนาดใหญ่เอียงกระแท่เร่พิกล มันกำลังกระพือปีกตรงมาทาง แฮร์รี เด็กชายยืนนิ่งจ้องมองดู มันบินต่ำลง ต่ำลง เขาลังเลอยู่เลี้ยววินาที มือจับตะขอหน้าต่างไว้แน่น ในใจคิดอยู่ว่าจะดึงมันปิดดีหรือไม่ แต่แล้ว เจ้าสัตว์ประหลาดตัวนั้นก็บินขึ้นเหนือโคมไฟถนนของซอยฟรีเว็ต และแฮร์รี ก็รู้ในทันทีว่ามันคืออะไร เขากระโดดเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้าง

นกฮูกสามตัวพุ่งผ่านหน้าต่างเข้ามา นกฮูกสองตัวหิ้วปีกตัวที่สามซึ่ง ดูหมดสติไว้ พวกมันร่อนลงอย่างนุ่มนวลบนเตียงของแฮร์รี เจ้านกฮูก

ตัวกลางเป็นนกฮูกสีเทาตัวใหญ่ มันล้มลงนอนตะแคงและแน่นิ่งไม่กระตุก-กระดิก มีห่อของห่อใหญ่ผูกติดอยู่ที่ขา

แฮร์รีจำเจ้านกฮูกที่หมดสติตัวนั้นได้ในทันใด — มันชื่อแอร์ล เป็นนกฮูกของครอบครัววีลลีย์ แฮร์รีปราดไปที่เตียงนอนในทันที เขาแกะเชือกที่ผูกขาเจ้าแอร์ล ดึงห่อของออก แล้วอุ้มมันไปที่กรงของเฮ็ดวิก แอร์ลลืมหัดสะลึมสะลือขึ้นข้างหนึ่ง ส่งเสียงฮูกเบาๆ เป็นเชิงขบขัน และเริ่มกินน้ำ

แฮร์รีหันกลับมายังนกฮูกอีกสองตัว นกฮูกตัวเมียตัวโตสีขาวสะอาดคือเฮ็ดวิกของเขาเอง มันมีห่อของเหมือนกัน และดูท่าทางพอกพอใจในตัวเองเป็นอย่างยิ่ง มันเอางะยอยปากมาจิกแฮร์รีเบาๆ อย่างรักใคร่ ขณะที่เขาแกะเชือกผูกขาเอาห่อของออก จากนั้นก็บินไปสมทบกับแอร์ล

แฮร์รีไม่เคยเห็นนกฮูกตัวที่สามมาก่อน มันเป็นนกฮูกสีน้ำตาลทองสวยงามตัวหนึ่ง แต่เด็กชายก็รู้ในทันทีว่ามันมาจากไหน เพราะนอกจากห่อพัสดุห่อที่สามแล้ว มันยังนำจดหมายที่มีตราโรงเรียนฮอกวอตส์มาด้วย เมื่อแฮร์รีแกะห่อพัสดุไปรษณีย์ออกจากตัว นกฮูกหนุ่มก็พองขนอย่างไว้วาห์ ก่อนจะกางปีกแล้วโฉบบินออกนอกหน้าต่างไปในราตรี

แฮร์รีนั่งลงบนเตียง ฉวยห่อของของแอร์ลมาได้ก็ฉีกกระดาษห่อสีน้ำตาลออก เขาพบกล่องของขวัญห่อกระดาษสีทองกับบัตรอวยพรวันเกิดใบแรกในชีวิตของเขา แฮร์รีแกะซองจดหมายด้วยนิ้วมืออันสั่นน้อยๆ มีแผ่นกระดาษร่วงหล่นลงมาสองแผ่น... มันเป็นจดหมายและข่าวที่ตัดจากหนังสือพิมพ์

เห็นได้ชัดว่าข่าวนั้นตัดมาจากหนังสือพิมพ์เดลีพรอเฟ็ต ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ในโลกของพ่อมด เพราะคนในภาพข่าวดำนั้นกำลังเคลื่อนไหว

10

ឧត្តរ

เรือเฟ็ด

ຈະກັບ

ร่างก็ปร

องคมนตรี

ไปกว่าครอบครัววิสสัย ซึ่งสุดแสนจะน่ารักและยากจนที่สุดนี้อีกแล้ว
เขาหยิบจดหมายของรอนขึ้นมาคลี่ออกอ่าน

แฮร์รี่เพื่อนรัก

สุขสันต์วันเกิด!

เออเนี่ย ฉันต้องขอโทษนายอย่างมากเรื่องที่โทรไป หวัง
ว่าพวกมันก็เลิกจะไม่เล่นงานนายมากนักหรอกนะ ฉันถามพ่อ
แล้ว พ่อบอกว่าฉันไม่ควรตะโกนแบบนั้น

ที่ฮิปปี้ดนี่เยี่ยมยอดเลย บิลพาเราไปเที่ยวทั่วทุกสุสาน
นายต้องนึกไม่ถึงเลยว่าพ่อมดฮิปปี้ดสมัยก่อนนะร้ายคำสาป
ไว้มากขนาดไหน แม่ไม่ยอมให้ฉันเข้าไปในสุสานสุดท้ายละ
ข้างในนั้นมีโครงกระดูกผ่าเหล่าเต็มไปหมด เป็นโครงกระดูก
ของพวกมันที่ลึกลับเข้าไปในสุสาน ก็เลยมีหัวแล้วก็อะไร
ต่อมอะไรงอกเพิ่มออกมา

ฉันแทบไม่เชื่อเลยตอนพ่อได้รางวัลจากเดลีพรอเฟ็ต
ตั้ง 700 เกลเลียนแน่ะ! เราเอามันมาใช้เที่ยวเสียเกือบหมด
แต่พ่อแม่สัญญาว่าจะซื้อไม้กายสิทธิ์อันใหม่ให้ฉันไว้ใช้ปีหน้า

แฮร์รี่ยังจำได้ดีทีเดียวตอนที่ไม้กายสิทธิ์อันเก่าของรอนหัก มันเกิดขึ้น
เมื่อรถคันที่เขากับรอนใช้บินไปฮอกวอตส์พุ่งเข้าชนต้นไม้ในสนามของโรงเรียน

เราจะกลับไปก่อนโรงเรียนเปิดเทอมหนึ่งอาทิตย์ และ
จะไปลอนดอนเพื่อซื้อไม้กายสิทธิ์ของฉันกับซื้อหนังสือเรียน
ชุดใหม่ของพวกเรา ฉันจะมีโอกาสได้เจอนายที่นั่นไหม

1. 2.

၂၀၁၆

Love

แฮร์รีวางสนีกโคสโคปขนาดจิ๋วลงบนโต๊ะข้างเตียง มันตั้งตรงนิ่ง สะท้อนประกายเรืองแสงจากเข็มนาฬิกาปลุกของเขา เด็กชายมองดูมันด้วยความดีใจอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงหยิบห่อของที่เฮ็ดวิกนำมาให้ขึ้นมา

ข้างในนั้นมีห่อของขวัญอยู่ห่อหนึ่ง บัตรอวยพรวันเกิดหนึ่งใบ และจดหมายหนึ่งฉบับเช่นกัน คราวนี้มาจากเฮอร์ไมโอนี่

แฮร์รีเพื่อนรัก

รอนเขียนจดหมายมาแล้วให้ฟังเรื่องที่เขาโทรศัพท์ไปเจอ ลุงเวอร์นอน หวังว่าเธอคงไม่เป็นอะไร

ตอนนี้ฉันมาเที่ยวฝรั่งเศส และไม่รู้ว่าจะส่งของพวกนี้มาให้เธอได้อย่างไร -- กลัวว่ามันจะถูกเปิดตรวจที่ด่านศุลกากรนะ แล้วเฮ็ดวิกก็โผล่มาพอดี! ฉันคิดว่ามันคงอยากจะให้เธอได้ของขวัญวันเกิดกับเขาบ้างสักครั้ง ฉันสั่งซื้อของขวัญให้เธอทางไปรษณีย์นกฮูกล่ะ มันโฆษณาอยู่ในหนังสือพิมพ์เดลีพรอเฟ็ต (ฉันบอกไปแล้วละ ดีจริงๆ เลยนะที่ได้ติดตามข่าวสารในโลกของพ่อมด) เธอเห็นรูปรอนกับครอบครัวเมื่ออาทิตย์ก่อนหรือเปล่า ฉันว่าเขาต้องได้รู้อะไรมาเพียบแน่ๆ เลย น่าอิจฉาจัง -- พวกพ่อมดอียิปต์โบราณนะน่าทึ่งออก

แต่ที่นี่ก็มีประวัติศาสตร์เรื่องเวทมนตร์คาถาท้องถิ่นที่น่าสนใจเหมือนกันนะ ฉันรื้อเรียงความของวิชาประวัติศาสตร์เวทมนตร์มาเขียนใหม่หมด เพิ่มเรื่องต่างๆ ที่ฉันค้นพบที่นี่ หวังว่าคงไม่ยาวเกินไป -- ถึงอย่างนั้นมันก็ยาวกว่าที่ศาสตราจารย์บีนส์สั่งเอาไว้ตั้งสองม้วนกระดาษนะ

รอนบอกว่าเขาจะมาลอนดอนตอนอาทิตย์สุดท้ายของ
ช่วงปิดเทอม เธอจะมาได้ไหม ป้ากับลุงจะยอมให้เธอมา
หรือเปล่า ฉันหวังจริงๆ เลยนะว่าเธอจะมาได้ แต่ถ้าไม่ได้
เราค่อยเจอกันบนรถด่วนฮอกวอตส์วันที่ 1 กันยายน!

ด้วยรัก

แฮร์รี่

ปล. รอนบอกว่าเพอร์ซีได้เป็นประธานนักเรียน เชื่อได้
เลยว่าเขาต้องดีใจมาก แต่ดูเหมือนรอนจะไม่ค่อยปลื้มเรื่อง
นี้เท่าไรนะ

แฮร์รี่หัวเราะขณะวางจดหมายของแฮร์รี่ไมโอनीลงข้างตัวแล้วหยิบห่อ
ของขวัญขึ้นมา มันหนักมากทีเดียว เขารู้จักแฮร์รี่ไมโอनीดี จึงแน่ใจว่ามัน
ต้องเป็นหนังสือเล่มใหญ่ที่มีแต่คาถายากๆ — แต่กลับไม่ใช่เช่นนั้น หัวใจ
ของเขาเต้นแรงขณะฉีกกระดาษห่อออกและเห็นกล่องหนังสือดำมันปลาบ
มีตัวหนังสือสีเงินประทับพาดยาวบนกล่องว่า ชุดอุปกรณ์บำรุงรักษาไม้กวาด

"โอ้โฮ แฮร์รี่ไมโอनी!" แฮร์รี่กระซิบพลางรูดซิปปอกดูข้างในกล่องหนังสือ

ในนั้นมีกระปุกน้ำยาขัดเงาด้ามจับยี่ห่อฟลิตวู้ดกระปุกใหญ่ กรรไกร
สีเงินวาววับสำหรับเล็มปลายก้านไม้กวาด เข็มทิศทองเหลืองอันจิ๋วสำหรับ
วัดติดกับไม้กวาดเวลาเดินทางไกล และหนังสือ คู่มือการดูแลรักษาไม้กวาด
ด้วยตนเอง

นอกเหนือจากพวกเพื่อนๆ แล้ว สิ่งที่แฮร์รี่คิดถึงมากที่สุดที่ฮอกวอตส์
ก็คือ ควิตติช กีฬาที่ขี่ไม้กวาดเล่นกันกลางอากาศ ซึ่งเป็นที่นิยมกันมาก
ที่สุดในโลกเวทมนตร์ มันโลดโผนยิ่งนักและยังเร้าใจเหลือหลาย แฮร์รี่

บังเอิญเป็นนักกีฬาควิดดิชที่เก่งมาก เขาเป็นพ่อมดอายุน้อยที่สุดในรอบศตวรรษที่ได้รับเลือกให้เล่นในทีมประจำบ้านของฮอกวอตส์ หนึ่งในสมบัติที่มีค่าที่สุดของแฮร์รี่ก็คือ ไม้กวาดแข่งรุ่นนิมบัสสองพัน

แฮร์รี่วางกล่องหนังลงข้างตัวแล้วหยิบของห่อสุดท้ายขึ้นมา เขาจำลายมือหวัดๆ บนกระดาษสีน้ำตาลนั้นได้ในทันที ห่อนี้มาจากแฮกริดผู้ดูแลสัตว์ที่โรงเรียนฮอกวอตส์ เขาฉีกกระดาษด้านบนออกและเห็นอะไรอย่างหนึ่งเป็นเหมือนหนังนิ่มๆ สีเขียว แต่ก่อนที่เขาจะทันแกะมันออกมาเจ้าห่อนั้นก็สั่นกระตุก และอะไรก็ตามที่อยู่ข้างในก็ทำเสียงจับดังกับๆ... รวากับว่ามันมีขากรรไกร

แฮร์รี่ตัวแข็งทื่อ เขารู้ดีว่าแฮกริดไม่มีวันตั้งใจส่งอะไรที่เป็นอันตรายมาให้ แต่ก็อีกนั่นแหละ แฮกริดมีมุมมองว่าอะไรเป็นอันตรายหรือไม่อันตรายผิดไปจากคนทั่วไป ใครๆ ก็รู้ว่าแฮกริดผูกมิตรกับแมงมุมยักษ์ ชื่อสุนัขสามหัวดูร้ายมาจากคนในร้านเหล่า และลักลอบเอาไข่มังกรเถื่อนไปพุ่มพักในกระท่อมของตัวเอง

แฮร์รี่แฉะมือห่อของอย่างหวาดๆ มันทำเสียงจับอีกครั้ง เขาเอื้อมมือไปหยิบคอมไฟบนโต๊ะข้างเตียง แล้วกำมันไว้นั่น ชูขึ้นไว้เหนือศีรษะ เตรียมพร้อมที่จะใช้ต่างอาวุธ ครั้นแล้วเขาจึงใช้มืออีกข้างจับกระดาษห่อที่ยังแกะออกไม่หมดและดึงออก

หนังสือเล่มหนึ่ง -- หลุดปลิวลงมา แฮร์รี่ทันได้เห็นเพียงหน้าปกสีเขียวสวยหรู มีชื่อเรื่องสีทองพิมพ์ติดไว้ว่า *ปีศาจว่าด้วยเรื่องปีศาจ* ก่อนที่มันพลิกตัวตั้งและตะแคงตัวเคลื่อนที่ไปบนเตียงเหมือนปูประหลาด

"โอ้โฮ!" แฮร์รี่พึมพำ

หนังสือเล่มนั้นหล่นปลัดตกลงจากเตียงด้วยเสียงอันดัง แล้วตะเกียกตะกายอย่างรวดเร็วไปยังอีกฟากหนึ่งของห้อง แสร้งตามมันไปอย่างเงิบกريب มันหนีไปแอบอยู่ตรงงาเม็ดใต้โต๊ะ แสร้งภาวนาให้พวกเดอร์สลีย์ยังคงหลับอยู่ขณะลงคลานสี่ขาและเอื้อมมือไปจับมัน

"โอ๊ย!"

หนังสือปิดจับมือเขา แล้วรว่วพลิกหน้ากระดาษใส ก่อนจะหนีเขาไป โดยยังเคลื่อนตัวด้วยวิธีเดิม แสร้งตะกุกตะกายหมุนตามมันและพุ่งตัวออกไปจัดการกดมันราบลงกับพื้นไว้ได้ ลุงเวอร์นอนส่งเสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหวอยู่ในห้องถัดไป

เฮ็ดวิกกับแอร์ลจ้องมองอย่างสนใจขณะที่แสร้งเอาแขนหนีบหนังสือซึ่งกำลังต่อสู้ดิ้นรนเอาไว้แน่น พลากริบไปที่ตุลีนชักและดึงเอาเข็มขัดออกมาเส้นหนึ่ง เขาจัดแจงรัดหนังสือไว้จนแน่น หนังสือว้ายร้ายปิดตัวด้วยความแค้นเคือง แต่ก็ไม่พลิกเปิดหน้ากระดาษและจับกัดได้อีกต่อไป แสร้งโยนมันลงบนเตียงแล้วเอื้อมไปหยิบบัตรอวยพรวันเกิดของแฮกริด

แอร์ลที่รัก

สุขสันต์วันเกิด!

คิดว่าเจ้านี่คงจะเป็นประโยชน์กับเธอในปีหน้า ไม่พูด
มากละ: ต้องคงเวลาเจอกัน

หวังว่าพวกมันก็เลิกงทำดีกับเธอ:

คิดถึง

แฮกริด

แฮร์รี่รู้สึกเหมือนว่าจะเป็นลางร้ายที่แฮกริดคิดว่าเจ้าหนักร้องกั๊ดคนได้จะมีประโยชน์ แต่เขาก็วางการ์ดอวยพรของแฮกริดไว้ข้างๆ การ์ดของรอนและเฮอร์ไมโอนี่ พลายยิ้มยิ่งพ่นกว้างมากกว่าเก่า คราวนี้ก็เหลือเพียงจดหมายจากโรงเรียนฮอกวอตส์

แฮร์รี่เปิดซองและสังเกตเห็นว่ามันค่อนข้างหนากว่าปกติ เขาดึงเอากระดาษหน้าแรกของม้วนกระดาษที่อยู่ข้างในออกมาอ่าน

เรียน คุณพอดเดอร์

โรงเรียนไคร์ขอแจ้งให้ทราบว่าภาคการศึกษาใหม่จะเริ่มขึ้นในวันที่ 1 กันยายน รถด่วนสายฮอกวอตส์จะออกจากสถานีคิงส์ครอส ชานชาลาที่เก้าเศษสามส่วนสี่ เวลา 11.00 น.

นักเรียนชั้นปีที่ 3 ได้รับอนุญาตให้ไปเที่ยวหมู่บ้านฮอกส์มิดในวันสุดสัปดาห์เป็นบางครั้ง กรุณานำแบบฟอร์มใบอนุญาตที่แนบมานี้ให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองลงนาม

พร้อมกันนี้ได้แนบรายชื่อหนังสือสำหรับปีการศึกษาหน้ามาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

Minerva M. McGonagall

(มิเนอร์ว่า มักกอนนากัล)

รองอาจารย์ใหญ่

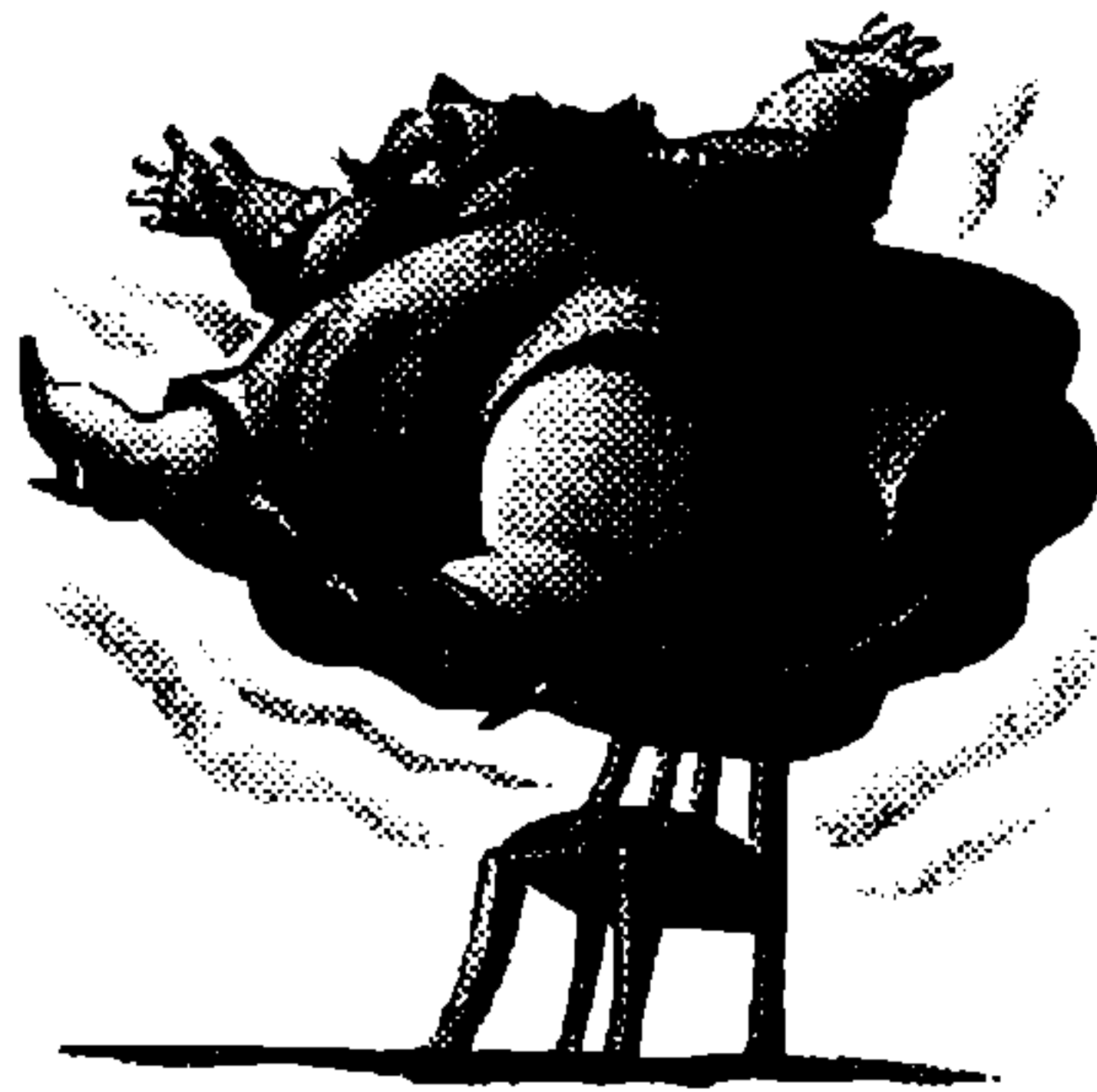

แฮร์รีดึงเอาแบบฟอร์มคำขออนุญาตไปเที่ยวฮอกส์มิดออกมาดู ไม่มีรอยยิ้มหลงเหลืออยู่บนใบหน้าของเขามาก การได้ไปเที่ยวฮอกส์มิดในวันหยุดคงเป็นเรื่องแสนวิเศษ เขารู้ว่าที่นั่นเป็นหมู่บ้านพอมดทั้งหมู่บ้าน และแฮร์รียังไม่เคยได้เหยียบย่างไปที่นั่นเลยสักครั้ง แต่เขาจะอ้อนวอนลุงเวอร์นอนหรือป้าเพ็ตทูนีให้เซ็นชื่อในแบบฟอร์มนี้ได้อย่างไรกันเล่า

เด็กชายชะง่อมองนาฬิกาปลุก ขณะนี้เป็นเวลาสองนาฬิกาของวันใหม่แล้ว

แฮร์รีตัดสินใจว่าค่อยไปกังวลคิดเรื่องแบบฟอร์มไปฮอกส์มิดตอนตื่นขึ้นดีกว่า เขาจึงเดินกลับไปใต้เตียงและเอื้อมมือไปขีดฆ่าวันบนตารางที่เขาทำขึ้นเองทั้งไปอีกหนึ่งวัน และนับถอยหลังรอวันที่จะได้กลับไปฮอกวอตส์ จากนั้นจึงถอดแว่นออกและล้มตัวลงนอน เขายังคงลืมตาและจ้องมองบัตรอวยพรวันเกิดทั้งสามใบ

แม้แฮร์รี พอตเตอร์จะเป็นเด็กประหลาดอย่างที่สุด แต่ในนาที่นั่น เขาก็รู้สึกเหมือนกับคนอื่น ๆ คือรู้สึกดีใจเป็นครั้งแรกในชีวิตที่วันนี้เป็นวันเกิดของเขา

ความผิดพลาดครั้งใหญ่ ของป้ามาร้า

แฮร์รีลงมารับประทานอาหารเช้าในวันรุ่งขึ้นและเห็นว่าสมาชิกครอบครัวเดอร์สลีย์ทั้งสามนั่งพร้อมกันอยู่ที่โต๊ะในห้องครัวเรียบร้อยแล้ว พวกเขา กำลังดูโทรทัศน์เครื่องใหม่เอี่ยมที่ซื้อมารับขวัญวันปิดเทอมให้ดัดลีย์ ซึ่งบ่นโวยวายว่าต้องเดินตั้งไกลจากโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นไปยังตู้เย็นในครัว ดัดลีย์ใช้เวลาส่วนใหญ่ตอนปิดเทอมขลุกอยู่ในครัว ดาเล็กยิบหยิ

ของเขาจ้องเป่งอยู่ที่จอ คางเป็นลอนซ้อนห้าชั้นสั้นกระเพื่อมขณะที่กินต่อ
เนื่องไม่หยุดปาก

แฮร์รีนั่งลงตรงกลางระหว่างดัดสีย์กับลุงเวอร์นอน ชายร่างใหญ่
เจ้าเนื้อ คอสั้น ไ่ว์หนวดดกเพิ่ม ไม่ต้องคิดไปถึงคำอวยพรวันเกิดให้แฮร์รี
หรอก ไม่มีพวกเดอร์สลิย์สักคนทำท่าแม้แต่จะรับรู้แฮร์รีเข้ามาในห้อง
ด้วยซ้ำ แต่เขาชินชาแล้วกับอาการเช่นนี้ เขาจัดแจงหยิบขนมปัง แล้ว
เงยหน้าขึ้นดูผู้ประกาศข่าวในโทรทัศน์ ซึ่งกำลังรายงานข่าวเรื่องนักโทษ
แหกคุกมาได้ครึ่งหนึ่งแล้ว

"...ทางการเตือนประชาชนว่า แบล็กมีอาวุธและเป็นบุคคลอันตราย
อย่างยิ่ง ทางกรได้จัดตั้งหมายเลขโทรศัพท์สายด่วนพิเศษขึ้น และหาก
มีผู้พบเห็นแบล็ก ขอให้รายงานให้เจ้าหน้าที่ทราบในทันที"

"ไม่เห็นต้องบอกเลยว่าหมอนี่ไม่ใช่คนดี" ลุงเวอร์นอนคำราม
สายตามองข้ามหนังสือพิมพ์ที่กำลังอ่านอยู่ไปยังภาพนักโทษในจอโทรทัศน์
"ดูสารรูปมันสิ สกปรกโสโครกสิ้นดี! ดูผมมันแน่ะ!"

ลุงเวอร์นอนปรายตาขุ่นเขี้ยวมายังแฮร์รี ทรงผมยุ่งเหยิงของเขา
ก่อความรำคาญใจอย่างใหญ่หลวงให้ลุงมาตลอด กระนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับ
ผู้ชายหน้าซุบตอบที่มีผมดกหนาพันกันเป็นกระเซิงล้อมรอบใบหน้าใน
จอโทรทัศน์แล้ว แฮร์รีรู้สึกว่าเขาหัวเราะร้อยดีทีเดียว

ผู้ประกาศข่าวปรากฏบนจออีกครั้ง

"วันนี้รัฐมนตรีกระทรวงเกษตรและประมงจะประกาศว่า..."

"เดี๋ยวจี!" ลุงเวอร์นอนตะคอก สายตาจ้องผู้ประกาศข่าวอย่างจุนเจียว
"นายยังไม่ได้บอกเราเลยว่าเจ้าบ้านนั้นหลุดออกมาจากไหน! บอกแค่นั้นจะมี
ประโยชน์อะไรกันเล่า เจ้าคนเสียสตินั้นอาจเผลอมาอยู่บนท้องถนนตอนนี้

"ได้ละ ถ้าปากก็จะทำด้วยเหมือนกัน" แฮร์รีกัดฟันตอบ

"และอย่างที่สอง" ตาเล็กหยีฉายแววมุ่งร้ายบนใบหน้าอันใหญ่
สีม่วงคล้ำของลุงเวอร์นอนหรือลุง "เราบอกกับป้ามาร์จว่าแกอยู่ที่สถาน
ดัดสันดานอาชญากรเด็กและเยาวชนเซนต์ปูลส์"

"อะไรนะ" แฮร์รีตะโกน

"แกต้องพูดอย่างเดียวกันนี้นะ ไ้หนู ไม่งั้นมีเรื่องแน่" ลุงเวอร์นอน
พ่นน้ำลายเป็นฟองฝอย

แฮร์รีนั่งนิ่ง ใบหน้าซีดขาวและโกรธจัด สายตาจ้องเหม็งอยู่ที่
ลุงเวอร์นอน เขาแทบไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน ป้ามาร์จจะมาเยี่ยมนานหนึ่งสัปดาห์
-- เป็นของขวัญวันเกิดที่แก่ที่สุดที่พวกเดอร์สลีย์มอบให้กับเขาแล้ว ต่อ
ให้นับรวมถุงเท้าคู่เก่าของลุงเวอร์นอนคู่นั้นด้วยก็เถอะ

"เออละ เพ็ญเนีย" ลุงเวอร์นอนพูดพลาถกกระทกทำลูกขึ้น "ผม
จะไปที่สถานีรถไฟละนะ อยากไปนั่งรถเล่นกันไหม ดัดเดอร์ส"

"ไม่" ดัดลีย์ตอบ ตอนนี้ความสนใจของเขากลับไปอยู่ที่โทรทัศน์แล้ว
เมื่อลุงเวอร์นอนยุติการข่มขู่แฮร์รี

"ดัดดีต้องอยู่บ้านแต่งตัวหล่อไว้รอรับป้าของเขา" ป้าเพ็ญเนียลูบผม
สืบลอนด์ตกลูกของดัดลีย์ "แม่ซื้อหุกระด้ายอันใหม่น่ารักมาให้แล้ว"

ลุงเวอร์นอนตบปากอวบอูมของดัดลีย์เบา ๆ

"ถ้างั้นเดี๋ยวพามา" แล้วลุงเวอร์นอนก็ออกจากห้องครัวไป

แฮร์รีซึ่งยังคงนั่งนิ่งซึ้งราวกับตกอยู่ในภวังค์ของความหวาดผวาก็เกิด
ความคิดแวบขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วน เขาทิ้งขนมปังปัง ลูกพรวดพราด
และวิ่งตามลุงเวอร์นอนไปที่ประตูหน้า

ลุงเวอร์นอนกำลังสวมเสื้อคลุมตัวสั้น

"ฉันไม่เอาแกไปหรอก" เขาตวาดขณะหันกลับมาเห็นแฮร์รี่จ้องมองอยู่

"คิดว่าผมอยากไปงั้นหรืออะ" แฮร์รี่ตอบเสียงเย็นชา "ผมอยากขออะไรหน่อยอะ"

ดวงตาของลุงเวอร์นอนมองดูแฮร์รี่อย่างไม่พอใจ

"เด็กนักเรียนชั้นปีที่สามของฮอก -- ของโรงเรียนผมได้รับอนุญาตให้ไปเที่ยวหมู่บ้านได้บ้างบางครั้งอะ" แฮร์รี่บอก

"แล้วไง" ลุงเวอร์นอนตะคอกกลับในทันที ขณะหยิบกุญแจรถจากตะขอแขวนข้างประตู

"ผมอยากให้ลุงเซ็นใบอนุญาตให้" แฮร์รี่พูดอย่างรวดเร็ว

"ทำไมฉันถึงต้องเซ็นด้วย" ลุงเวอร์นอนพูดเย้ยๆ

"ก็" แฮร์รี่เลือกคำพูดอย่างระมัดระวัง "มันคงจะยากนะอะที่จะต้องหลอกป้ามาร์จว่าผมไปอยู่ที่เซนต์ -- อะไรนั่น..."

"สถานัดสันดานอาชญากรเด็กและเยาวชนเซนต์บรูตัส!" ลุงเวอร์นอนตะเบ็งเสียง และแฮร์รี่รู้สึกดีใจที่จับหางเสียงหวาดหวั่นของลุงเวอร์นอนได้เต็มหู

"ถูกแพงเลยอะ" แฮร์รี่พูด พลังเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าอวบอูมสีม่วงของลุงเวอร์นอนอย่างใจเย็น "มันยาวจนผมชี้เกียจจำ ผมยังต้องทำให้ฟังดูเป็นเรื่องจริงด้วยใช้ไหมอะ แล้วถ้าผมบังเอิญหลุดปากอะไรออกมาล่ะอะ"

"แกก็จะโดนทุบชกอีกยังงี้ล่ะ" ลุงเวอร์นอนคำราม สาวเท้าตรงมาที่แฮร์รี่พร้อมกับชูกำปั้น ทว่าแฮร์รี่ยืนนิ่งไม่ถอย

"ไอ้การทูปมนะ ไม่ทำให้ป้ามาร์จลืมนะที่ผมพูดออกไปแล้วหรอกะ"
แฮร์รีตอบเสียงหัวน

ลุงเวอร์นอนหยุดชะงัก เงือกำปั้นคาง ใบหน้าเป็นสีม่วงคล้ำปนเขียว

"แต่ถ้าลุงเซ็นใบอนุญาตให้ผม" แฮร์รีรับพูดต่อ "ผมสาบานว่าผม
จะจำว่าผมเรียนที่ไหน และจะปฏิบัติตัวแบบพวกมั่ง -- เอ๊ย -- แบบ
คนปกติทุกอย่าง"

แฮร์รีบอกได้เลยว่าลุงเวอร์นอนกำลังคิดอะไรอยู่ แม้ว่าจะกำลัง
แยกเขี้ยวยิงฟัน และเส้นเลือดที่ขมับกำลังเต้นตุบ ๆ อยู่ก็ตาม

"ก็ได้" เขาตะคอกออกมาในที่สุด "ฉันจะเฝ้าดูแกไม่ให้คลาดสายตา
เลยระหว่างที่พี่มาร์จมาอยู่กับเรา ถ้าหากว่าแกทำตัวดีเก็บปากเก็บคำไว้ได้
ตลอดจนจบ ฉันจะเซ็นไอ้ฟอร์มบ้า ๆ นั้นให้"

ลุงเวอร์นอนหมุนตัว กระจกประตูหน้าบ้านเปิดออก แล้วกระแทก
ปิดอย่างแรงจนกระจกหน้าต่างบานเล็ก ๆ ข้างบนสุดตกลงมา

แฮร์รีไม่ได้กลับเข้าไปในครัวอีก เขาขึ้นข้างบนไปที่ห้องนอน ถ้าหาก
ว่าเขาจะต้องทำตัวให้เหมือนกับพวกมั่งเกิลจริง ๆ แล้วล่ะก็ เขาต้องเริ่ม
เดี๋ยวนี้ เด็กชายค่อย ๆ เก็บของขวัญทุกชิ้นและการ์ดวันเกิดอย่างเศร้า ๆ
และเอาไปซ่อนไว้ในช่องเก็บของใต้พื้นห้องรวมกับการบ้าน จากนั้นเขาก็ไป
ที่กรงของแฮ็ดวิก แอร์ลดูท่าทางค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว มันกับแฮ็ดวิกยังหลับอยู่
เอาหัวซุกไว้ใต้ปีก แฮร์รีถอนหายใจแล้วเอานิ้วจิ้มปลุกให้พวกมันตื่นขึ้น

"แฮ็ดวิก" เด็กชายพูดหงอย ๆ "แกไปที่อื่นก่อนซักอาทิตย์หนึ่งนะ
ไปกับแอร์ลนะ รอนจะดูแลแกเอง ฉันจะเขียนโน้ตบอกไปด้วย ไม่ต้อง
มามองฉันแบบนั้นหรอก -- " ดวงดาโตสีอำพันของแฮ็ดวิกจ้องมอง
เขาราวกับกำลังดื้อว่า " -- ไม่ใช่ความผิดของฉันหรอกนะ เป็นทางเดียว

ที่ฉันจะได้รับอนุญาตให้ไปเที่ยวชอกส์มิดกับรอนและเฮอร์ไมโอนีนะ"

อีกสัปดาห์ต่อมา แอร์ลกับเฮ็ดวิก (ซึ่งมีโน้ตถึงรอนผูกติดไว้ที่ขา) ก็ไต่บันไดออกจากหน้าต่างลับสายตาไป ในตอนนี้ แฮร์รี่รู้สึกปวดร้าวใจอย่างที่สุด เขาหยิบกรงเปล่าไปเก็บซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้า

แต่แฮร์รี่ไม่มีเวลาให้คิดเศร้าใจมากนัก เพราะยังไม่ทันไรป่าเพ็ดทูนีย์ก็ส่งเสียงแหลมเลียดหูขึ้นมาร้องเรียกให้แฮร์รี่ลงไปข้างล่างเพื่อเตรียมตัวต้อนรับแขก

"จัดการอะไรกับผมเผ้าบ้างซิ!" ป่าเพ็ดทูนีย์ทวาดเมื่อเขาเดินมาถึงห้องโถง

แฮร์รี่ไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะพยายามทำผมให้เรียบ ป้ามารัจชอบดำหนิเขาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นยิ่งเขาดูไม่เรียบร้อยเท่าใด ป้ามารัจก็ยิ่งมีความสุขมากเท่านั้น

ไม่นานเกินรอ เสียงล้อรถบดลงบนกรวดก็ดังขึ้นนอกบ้านขณะที่รถของลุงเวอร์นอนถอยเข้ามาตามทาง แล้วตามด้วยเสียงปิดประตुरถและเสียงฝีเท้าย่ำลงบนทางเดินในสวน

"เปิดประตู!" ป่าเพ็ดทูนีย์ร้องสั่งแฮร์รี่

แฮร์รี่รู้สึกปวดมวนในท้อง เขาตึงบานประตูเปิดออก

ป้ามารัจยืนอยู่ตรงธรณีประตู เธอช่างเหมือนลุงเวอร์นอนเสียนี้กระไร ร่างอ้วนใหญ่เจ้าเนื้อกับใบหน้าสีม่วงคล้ำ มีหน้าซำยังมีหนวดเสียอีก แม้ว่าจะไม่ดกเท่าของลุงเวอร์นอนก็ตาม มือข้างหนึ่งถือกระเป๋าเดินทางใบมึ่มมา ส่วนอีกข้างหนึ่งก็หนีบสุนัขบูลด็อกแก่ซี่หูดหงิดเอาไว้ด้วยหนึ่ง

"ดัดเดอร์สของป้าอยู่ที่ไหน" ป้ามารัจส่งเสียงกึกก้อง "ลูกหมิน้อย

ของป่าอยู่ที่ไหนจ๊ะ"

ดัดลีย์เดินอ้อยอัยมาตามโถงทางเข้า ผสมสีทองของเขาเรียบแปล้แนบไปกับหัวอ้วนๆ มองเห็นหูกกระด่ายแลบออกมาจากใต้คางเป็นลอนหลายชั้น ป้ามาร์จเลือกกระเป๋าดำเดินทางพรวดมาที่ห้องของแฮร์รี ทำเอาเขาจุกจนพูดไม่ออก ก่อนจะชี้แขนข้างเดียวคว่ำดัดลีย์มากอดเสียแน่น แล้วก้มลงหอมแก้มดังพอดใหญ่

แฮร์รีรู้แน่แก่ว่าดัดลีย์ทนการกอดรัดของป้ามาร์จได้ก็เพราะเขาได้คำจ้างอย่างงาม แน่อยู่แล้วว่าเมื่ออ้อมกอดคลายออก ดัดลีย์ก็มีธนบัตรใบละยี่สิบปอนด์ใหม่เอี่ยมยัดอยู่ในมืออ้วนๆ

"เพ็ดทูเนี่ยจ๊ะ!" ป้ามาร์จตะโกน ก้าวยาวๆ ผ่านแฮร์รีไปราวกับว่าเขาเป็นเสาแขวนหมวก ป้ามาร์จกับป่าเพ็ดทูเนี่ยแลกจูบกัน หรือจะพูดให้ถูกว่าป้ามาร์จเอากรามอันใหญ่โตของหล่อนกระแทกเข้ากับโหนกแก้มโปนๆ ของป่าเพ็ดทูเนี่ยจะเหมาะกว่า

คราวนี้ก็ถึงดาลุงเวอร์นอนเข้ามา เขายิ้มอย่างเบิกบานขณะปิดประตูบ้าน

"น้ำชาหน้อยไหม ฟีมาร์จ" ลุงเวอร์นอนถาม "แล้วริปเปอร์ล่ะจะเอาอะไร"

"ริปเปอร์กินน้ำชาจากจานรองของฟีกี้ได้" ป้ามาร์จตอบขณะที่ทั้งหมดเคลื่อนขบวนเข้าไปในครัว ทั้งแฮร์รีไว้เพียงลำพังกับกระเป๋าดำเดินทางตรงทางเดินนั้น แต่แฮร์รีก็ไม่ปริปากบ่น ข้ออ้างอะไรก็ตามที่จะทำให้เขาไม่ต้องอยู่กับป้ามาร์จเป็นอันดีทั้งนั้น ดังนั้น เด็กชายจึงจัดแจงลากกระเป๋าสั้นชั้นบนเข้าไปในห้องพักแขกอย่างพยายามอ้อยอิ่งถ่วงเวลานานที่สุดเท่าที่จะทำได้

กว่าที่เขาจะกลับลงมาในครัวอีกครั้ง ป้ามาริจก็มีน้ำชาดับเค้กผลไม้
รับประทานแล้ว และเจ้าริปเปอร์ก็กำลังเลียน้ำชาเสียงดังอยู่ตรงมุมห้อง
แฮร์รี่เห็นป้าเพ็ตทูเนียสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อหยदन้ำชาและน้ำลายกระเด็นเปื้อน
พื้นห้องสะอาดเอี่ยม ป้าเพ็ตทูเนียเกลียดสัตว์ทุกชนิด

"ใครดูหมาให้ละ ฟีมาริจ" ลุงเวอร์นอนถาม

"อ้อ พี่ให้นายพลฟอสเตอร์จัดการให้" ป้ามาริจตะเบ็งเสียง
"เขาเกษียณแล้วตอนนี้ มีอะไรให้ทำจะได้ไม่เหงา แต่พี่ทิ้งเจ้าแกริปเปอร์ที่
น่าสงสารไม่ลง มันจะหงอยถ้าไม่ได้อยู่ใกล้ๆ พี่"

เจ้าริปเปอร์เริ่มส่งเสียงคำรามต่ำๆ อีกครั้งขณะที่แฮร์รี่ทรุดตัวลงนั่ง
อากับภิกษยานี้ดึงดูดความสนใจของป้ามาริจให้หันมาที่แฮร์รี่เป็นครั้งแรก

"โง่!" หล่อนตวาด "ยังอยู่ที่นี้อีกหรือแก"

"ฮะ" แฮร์รี่ตอบ

"นี่ย่าบังอาจทำซุ่มทำเสียงถือดีอย่างนั้นนะ" ป้ามาริจคำราม
"ดีเท่าไรแล้วที่เวอร์นอนกับเพ็ตทูเนียเอาแกไว้ เป็นฉันไม่ทำหรรอก
แกได้ไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าโน่นเลยถ้าหากว่ามีใครเอาแกมาทิ้งไว้
หน้าประตูบ้านฉันนะ"

แฮร์รี่แทบจะยังปากไว้ไม่อยู่ เขาอยากบอกว่าเขาขออยู่ที่สถาน
เลี้ยงเด็กกำพร้ามากกว่าอยู่กับพวกเดอร์สลีย์เสียอีก แต่ความคิดเรื่อง
ฮอกส์มีดหยุดเขาเอาไว้ได้ เด็กชายฝันยิ้มอย่างผิดเพื่อนเต็มที่

"ไม่ต้องมายิ้มเยาะฉัน!" ป้ามาริจตวาดเสียงห้าว "ฉันไม่เห็นว่แก
จะทำตัวให้ดีขึ้นเลยตั้งแต่เจอคราวก่อน ฉันคิดว่าโรงเรียนน่าจะดัดสันดาน
แกได้บ้าง" หล่อนชดน้ำชาอีกใหญ่ เช็ดหนวดที่หนึ่งแล้วพูดต่อว่า "เธอ
ส่งมันไปเรียนที่ไหนนะ เวอร์นอน"

"เซนต์บรูตัส" ลุงเวอร์นอนตอบทันที "โรงเรียนชั้นหนึ่งสำหรับพวกเด็กเหลือขอเลยนะนั่น"

"งั้นหรือ" ป้ามาร์จพูด "ที่เซนต์บรูตัสเขาใช้ไม้เรียวบ้างหรือเปล่าฮิไอ้หนู" ป้ามาร์จตะคอกข้ามโต๊ะมา

"เออ..."

ลุงเวอร์นอนผงกหัวอย่างดุๆ อยู่ข้างหลังป้ามาร์จ

"ใช่ฮะ" แฮร์รีตอบ แต่แล้วเขาก็รู้สึกว่าจะทำให้มันฟังดูเป็นจริงเป็นจังหน่อย จึงพูดต่อว่า "ตลอดเวลาเลยฮะ"

"ยอดไปเลย" ป้ามาร์จพูด "ฉันละเบื่อพวกที่ดัดจริตเรื่องมากเวลาจะฟาดไอ้คนที่สมควรจะโดน แล้วไอ้เก้าสิบเก้าคนในหนึ่งร้อยคนนั้นก็น่าจะโดนหวดเจ็บๆ ซะด้วย แก่โดนบ่อยไหมล่ะ"

"อ้อฮะ" แฮร์รีตอบ "บ่อยเลยฮะ"

ป้ามาร์จหรีด

"ฉันก็ยังไม่ค่อยชอบน้ำเสียงแกอยู่ดี" เธอพูด "ถ้าแกยังพูดถึงการถูกตีได้สบายๆ แบบนี้ แสดงว่าพวกนั้นยังดีแกไม่หนักพอ เพ็ดทูเนี่ย ถ้าพี่เป็นเธอนะ พี่จะเขียนไปบอกทางโรงเรียนให้ชัดไปเลยว่า เธอยินยอมให้ใช้การลงโทษขั้นแรงสุดกับเจ้าเด็กนี้"

ลุงเวอร์นอนคงจะรู้สึกวิตกว่าแฮร์รีอาจจะลืมข้อตกลง แต่จะอะไรก็ตามที ลุงรีบเปลี่ยนเรื่องพูดอย่างฉับพลัน

"ได้ข่าวเมื่อเช้านี้หรือเปล่า พี่มาร์จ เรื่องนักโทษแหกคุกนะ"

ขณะที่ป้ามาร์จเริ่มทำตัวตามสบายเหมือนอยู่บ้านตัวเอง แฮร์รีก็รู้สึกของตัวเองเฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงชีวิตที่บ้านเลขที่สี่ที่ปราศจากป้ามาร์จอย่างโหยหาอาวรณ์ โดยปกติแล้วลูว์เวอร์นอนกับป้าเพ็ญเนียมมักจะชอบให้แฮร์รีไปให้ไกลๆ จากพวกเขา ซึ่งแฮร์รีก็เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น แต่ป้ามาร์จกลับอยากให้แฮร์รีอยู่ในสายตาตลอดเวลา เพื่อที่จะได้แผดเสียงเอ็ดให้เขาปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ป้ามาร์จจะรู้สึกพอใจที่ได้เปรียบเทียบกับแฮร์รีกับดัดลีย์ และจะมีความสุขอย่างยิ่งยวดที่ได้ชื่อของขวัญราคาแพงให้กับดัดลีย์พร้อมๆ กับคอยจ้องดูแฮร์รี รวากับยั่วให้เขาถามว่าเหตุใดเขาจึงไม่ได้รับของขวัญแบบนั้นบ้าง ป้ามาร์จชอบพูดเป็นนัยบ่อยๆ ถึงสาเหตุที่ทำให้เขาเป็นคนมีข้อตำหนิเช่นนี้

"เธอไม่ต้องโทษตัวเองที่ไอ้เด็กนั้นกลายเป็นแบบนี้หรอกนะ เวอร์นอน" ป้ามาร์จพูดขึ้นระหว่างมือเที่ยงในวันที่สาม "ถ้าหากว่าเนื้อในมันเน่าละก็คนอื่นก็ช่วยแก้ไขอะไรไม่ได้"

แฮร์รีพยายามเพ่งสมาธิอยู่ที่อาหาร ทว่ามือของเขาสั่นและใบหน้าก็เริ่มแดงด้วยความโกรธ นึกถึงแบบฟอร์มเข้าไว้ แฮร์รีบอกตัวเอง นึกถึงฮอกส์มิด อย่าพูดอะไรทั้งนั้น อย่าลุกขึ้น --

ป้ามาร์จเอื้อมมือไปหยิบแก้วไวน์

"มันเป็นกฎพื้นฐานของการผสมพันธุ์" หล่อนพูด "เราจะพบเห็นกันอยู่ตลอดแหละกับพวกสุนัข ถ้าหากว่าตัวแม่หมาไม่ดี ลูกหมามันก็ไม่ดีตามไปด้วย -- "

ทันใดนั้น แก้วไวน์ที่ป้ามาร์จถืออยู่ก็แตกเปรียะคามือ เศษแก้วปลิวว่อนไปทุกทิศทุกทาง ป้ามาร์จเกิดอาการสะอึก กะพริบตาปริบๆ ใบหน้าแดงอวบอูมเปียกโชก

"พี่มาร์จคะ!" ป้าเพ็ญเนียกรีดร้อง "พี่มาร์จเป็นอะไรหรือเปล่าคะ"

"ไม่เป็นไร" ป้ามาร์จกััดฟันตอบ เอาผ้าเช็ดปากซับหน้า "คงบีบแรงไปหน่อย วันก่อนตอนอยู่บ้านนายพลพับสเตอร์ก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ไม่ต้องตื่นตื่นหรอก เพ็ญเนีย พี่เป็นคนจับอะไรแรงๆ ..."

แต่ทั้งป้าเพ็ญเนียกับลุงเวอร์นอนกำลังมองแฮร์รี่อย่างสงสัย ดังนั้นแฮร์รี่จึงคิดว่าเขาควรจะไม่กินขนมพุดดิ้ง แล้วเลี้ยงออกไปจากโต๊ะอาหารให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้จะดีกว่า

เขาหลบออกมาอยู่ตรงทางเดินข้างนอก ฟิงผนังไว้ พลางสุดลมหายใจลึก นานมาแล้วที่เขาเคยคุมตัวเองไม่อยู่และทำอะไรแต่กระเปิดออกมา เขาไม่อาจปล่อยให้มันเกิดขึ้นอีกได้ แบบฟอร์มขอไปฮอกส์มีดไม่ใช่เดิมพันเพียงอย่างเดียว -- ถ้าเขายังเป็นอย่างนี้ต่อไป เขจะมีปัญหากับกระทรวงเวทมนตร์แน่

แฮร์รี่เป็นพ่อมดที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และตามกฎหมายของพ่อมดเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้เวทมนตร์นอกโรงเรียน แคมประวัติของเขาก็ไม่ค่อยดีนัก เมื่อฤดูร้อนที่ผ่านมานี้เอง เขาได้รับใบเตือน ซึ่งระบุอย่างชัดเจนว่าถ้าหากกระทรวงเวทมนตร์ได้ทราบข่าวเรื่องการใช้เวทมนตร์ที่ขอยฟรีเว็ดอีกล่ะก็ แฮร์รี่จะต้องถูกไล่ออกจากฮอกวอตส์

เด็กชายได้ยินเสียงพวกเดอร์สลีย์ลุกจากโต๊ะอาหาร จึงรีบหลบขึ้นบันไดไปชั้นบน

แฮร์รีผ่านพ้นช่วงเวลาอีกสามวันต่อมาได้ดีด้วยการบังคับตัวเองให้คิดถึงหนังสือคู่มือการดูแลรักษาไม้กวาดด้วยตนเองทุกครั้งที่ป้ามารจยุ่งกับเขา มันได้ผลดีทีเดียว แม้ว่าจะทำให้เขาดูเหมือนเหม่อลอยไปบ้าง เพราะป้ามารจเริ่มวิพากษ์วิจารณ์ว่าเขาสติไม่เต็มเต็ง

ในที่สุด หลังจากเวลาอันยาวนาน เย็นวันสุดท้ายของการเย็บเยียนของป้ามารจก็มาถึง ป้าเพ็ญเทียนทำอาหารเย็นมื้อใหญ่ ขณะที่ลุงเวอร์นอนเปิดไวน์หลายขวด พวกเขารับประทานอาหารนับจากซูปถึงปลาแซลมอนโดยไม่มีการเอ่ยตำหนิแฮร์รีเลยแม้แต่สักคำเดียว ระหว่างลิ้มรสพายเมอแรงก์รสมะนาว ลุงเวอร์นอนก็ชวนคุยเรื่องน่าเบื่อเกี่ยวกับบริษัทกรันนิงส์ ซึ่งเป็นบริษัทผลิตสว่านของลุงเสี่ยยัดยาว จากนั้นป้าเพ็ญเทียนก็ซังกาแฟ ส่วนลุงเวอร์นอนยกขวดبرانดีออกมา

"ดื่มกันหน่อยนะ พี่มารจ"

ป้ามารจดื่มไวน์เข้าไปมากพอแล้ว ใบหน้ามึมนั้นเป็นสีแดงจัด

"นิดหน่อยพอนะ" หล่อนหัวเราะคิกคัก "มากกว่านั้นอีกหน่อย... อีกนิดนึง... นั่นแหละไอ้น้อง"

ดัดลีย์กำลังกินพายชิ้นที่สี่ ป้าเพ็ญเทียนกำลังกรีดนิ้วก้อยกาแฟขึ้นมาจิบ แฮร์รีอยากจะทำตัวไปอยู่เสียในห้องนอนใจจะขาด แต่เขามองเห็นดาบหยาบเขี้ยวปัดของลุงเวอร์นอนเข้า จึงรู้ว่าต้องทนนั่งต่อให้จบ

"ดี" ป้ามารจอุทาน ดูปากดั่งจ๊วบ แล้ววางแก้วبرانดีเปล่าลงบนโต๊ะ "เย็บมาก เพ็ญเทียน ปกติแล้วพี่ก็อ่อนอะไรก็ง่าย ๆ ตอนมือเย็น ก็มีหมาอีกตั้งโหลให้คอยดูแลนี่นะ..." ป้ามารจเธอเอ็กใหญ่ พลังตบพุงเป็นลอนหนาของตัวเอง "ขอโทษเถอะนะ แต่พี่ชอบเห็นเด็กรูปร่างจ้ำม่ำ" ป้ามารจพูดต่อ หลิวตาให้ดัดลีย์ "หลานจะโตขึ้นเป็นผู้ชายรูปร่างกำลังดีจะ

ดัดเดอร์ส เหมือนพ่ออย่างไรล่ะ เออ ชอบมันดีเพิ่มอีกนิดซิ เวอร์นอน...

"ส่วนไอ้หมอนี่ -- "

ป้ามาร์จสะบัดหน้ามาทางแฮร์รี ผู้รู้สึกวาท้องไส้กำลังบีบรัดตัว
หนังสือคู่มือ -- เขาริบนึกในทันที

"สารูปมันดูผอมเกร็งไม่ได้ขนาด พวกหมาก็เหมือนกันอย่างนี้แหละ
ปีกลายพีเพິงให้นายพลพับสเตอร์จับถ่วงน้ำไปตัวหนึ่ง มันกระแเกร็น
ไม่เอาไหน ชีโรค ไม่เข้าชั้น"

แฮร์รีกำลังพยายามนึกถึงหน้า 12 ในหนังสือ บทที่ว่าด้วย *คาถา*
แก้การเปลี่ยนทิศไม่ทันใจ

"เรื่องของเรื่องมันอยู่ที่สายเลือด อย่างที่พี่พูดเมื่อวันก่อนนั้นใจ
เลือดเลวๆ มันต้องสำแดงออกมาอยู่ดี พี่ไม่ได้กล่าวหาครอบครัวเธอนะ
เพ็ญทูนี -- " ป้ามาร์จใช้ฝ่ามือใหญ่ร้าวกับปลั้วของหลอดบเบาๆ ที่
มือผอมๆ ของป้าเพ็ญทูนี " -- แต่น้องสาวของเธอจะเป็นไข่น้ำ คนอื่น
เขาก็ไปมีครอบครัวดีๆ กัน แต่แม่นี้ชอบผ้าหืนตามไอ้คนสันหลังยาวไป
เกิดลูกออกมาอยู่ตรงหน้าเรานี้ยังงิ"

แฮร์รีจ้องเขม็งอยู่ที่จาน เสียงหวีดแปลกๆ ดังก้องอยู่ในหู *ทำไม*
กวาดตรงส่วนหางให้แน่น เขานึก แต่แล้วก็คิดไม่ออกว่าต่อไปคืออะไร
เสียงของป้ามาร์จทะลุซอนไซเข้าไปในตัวของเขาพร้อมกับสวานของลุงเวอร์นอน

"ไอ้หมอพอดเดอร์คนนั้น" ป้ามาร์จพูดเสียงดัง มือคว้าขวดบรันดี
เทพรวดลงไปในแก้วจนหกกระฉอกเปื้อนผ้าปูโต๊ะ "เธอไม่เห็นเคยบอก
พี่เลยว่ามันทำมาหากินอะไร"

ลุงเวอร์นอนกับป้าเพ็ญทูนีมีท่าทางเครียดจัด แม้แต่ดัดลีเองยัง
เงยหน้าขึ้นมาจากขนมพายมองดูพ่อกับแม่

"เขา -- ไม่ได้ทำงาน" ลุงเวอร์นอนตอบ เหลือบมองมาทางแฮร์รี แวบหนึ่ง "เป็นคนว่างงานนะครับ"

"นิกแล้วเชียว!" ป้ามาร์จพูด พลาจสดบร้อนดีเข้าไปอีกอีกใหญ่ แล้วใช้แขนเสื้อเช็ดคาง "ไอ้คนหลักลอย ไม่เอาไหน ไอ้ซีเกียจสันหลังยาวที่..."

"ไม่ใช่ซะ" แฮร์รีสวนขึ้นมาในทันใด ทั้งโต๊ะเงียบกริบ เนื้อตัวของแฮร์รีสั่นเทิ้ม เขาไม่เคยรู้สึกโกรธมากเท่านี้มาก่อนเลยในชีวิต

"เอาบร้อนดีอีกหน่อยนะ!" ลุงเวอร์นอนตะโกน บัดนี้ใบหน้าของลุงซีดขาว เขารินเหล้าลงไปในแก้วของป้ามาร์จจนหมดขวด "แก ไอ้หนู" ลุงเวอร์นอนคำรามใส่แฮร์รี "ไปนอนได้แล้ว ไปเลย -- "

"อย่าน่า เวอร์นอน" ป้ามาร์จสะอึก พลาจยกมือขึ้น นัยน์ตาคู่เล็กแดงกำจับจ้องอยู่ที่แฮร์รี "เอาเลย พุดเลย พุดซิ ภูมิใจในตัวพ่อแม่ของแกนั่นสิ พวกมันน่าจะขับรถไปรันทาที่ตาย (คงจะเมาละสิทำ) -- "

"พ่อกับแม่ไม่ได้รถว่าตาย!" แฮร์รีลุกขึ้นยืน

"พวกมันตายเพราะรถว่า ไอ้เด็กซี้โกหก แล้วทิ้งแกไว้เป็นภาระให้กับญาติที่แสนดีขยันทำงานนี้ไงล่ะ!" ป้ามาร์จแหว คอโป่งด้วยความโกรธ "แกมันไอ้เด็กไม่มีสัมมาคารวะ ไม่รู้จักบุญคุณ -- "

แต่แล้วจู่ๆ ป้ามาร์จก็หยุดพุดไปเสียเฉยๆ ชั่วอึดใจหนึ่งนั้นดูราวกับว่าหล่อนนึกหาคำพุดไม่ออก ร่างของป้ามาร์จดูเหมือนจะพองโป่งด้วยแรงโทสะที่ไม่อาจจะระบายออกมาได้ -- ทว่าอาการโป่งพองนั้นไม่ยอมหยุด ใบหน้าใหญ่สีแดงเริ่มขยายออก ดวงตาเล็กยิบหยีไปนถลน และริมฝีปากก็ฉีกกว้างเป็นเส้นบางเกินกว่าจะขยับเปิดพุดได้ วินาทีต่อมากระดุมหลายเม็ดก็ดีดผิงหลุดจากเสื้อคลุมไหมพรมและกระเด็นไปถูกผนัง -- ป้ามาร์จกำลังพองลมเหมือนลูกโป่งปีศาจ พุงของหล่อนกางพองออก

พ้นจากขอบเอวอย่างยืด นิ้วแต่ละนิ้วบวมเป่งราวกับดุ้นไม้กรอกซาลามี...

“**พีมาร์จ!**” ลุงเวอร์นอนและป้าเพ็ททูเนี่ยตะโกนขึ้นพร้อมกัน ขณะที่ร่างทั้งร่างของป้ามาร์จเริ่มลอยขึ้นจากเก้าอี้ไปยังเพดานห้อง ตอนนี้องค์นั้นกลมดิกราวกับท่อนชูชีพขนาดยักษ์ที่มีตาเล็กหยี มือและเท้ากางชี้โด้แต่ขณะที่ลอยขึ้นไปในอากาศ พลาฟพองลมออกเกิดเสียงเปรี้ยะๆ เจ้าริปเปอร์วิ่งห่อเข้ามาในห้องและเห่าอย่างบ้าคลั่ง

“**ไม่ม่ม่ม!**”

ลุงเวอร์นอนคว้าขาข้างหนึ่งของป้ามาร์จไว้ได้และพยายามดึงเธอลงมา แต่นั่นก็เกือบจะทำให้ตัวเขาลอยขึ้นไปจากพื้นเสียเอง วินาทีต่อมาเจ้าริปเปอร์ก็กระโจนพรวดไปข้างหน้า แล้วฝังเขี้ยวของมันลงไปในขาของลุงเวอร์นอน

แฮร์รีผลุนผลันออกมาจากห้องอาหารอย่างรวดเร็วก่อนที่จะใครจะทันหยุดเขาได้ เขาพุ่งตรงไปที่ห้องเก็บของใต้บันได ประตูห้องเก็บของเปิดผางออกเองราวกับต้องมนตร์เมื่อเขาไปถึง ในช่วงเวลาไม่กี่วินาที เขาก็ลากหีบใส่ของไปที่ประตูหน้า เขากะโจนพรวดขึ้นข้างบน แล้วโถมตัวไปที่ใต้เตียง แทะพื้นไม้กระดานเปิดออกและคว้าปลอกหมอนที่ใส่หนังสือกับของขวัญวันเกิดไว้ออกมา แฮร์รีหมุนตัวและคว้ากรงเปล่าของเฮ็ดวิก ก่อนจะถลาลงบันไดมาข้างล่างที่วางหีบใส่ของไว้ เป็นเวลาเดียวกับที่ลุงเวอร์นอนโผล่ออกมาจากห้องอาหาร ชายกางเกงของเขารุ่งริ่งเปื้อนเลือด

“**กลับเข้ามาในนี้!**” ลุงเวอร์นอนแผดเสียง “**กลับมาทำให้ป้ามาร์จเหมือนเดิม!**”

แต่โทสะอันแรงกล้าได้ครอบงำแฮร์รีเสียแล้ว เขาเตะหีบใส่ของให้เปิด้าออก แล้วหยิบไม้กายสิทธิ์ออกมาชี้ไปที่ลุงเวอร์นอน

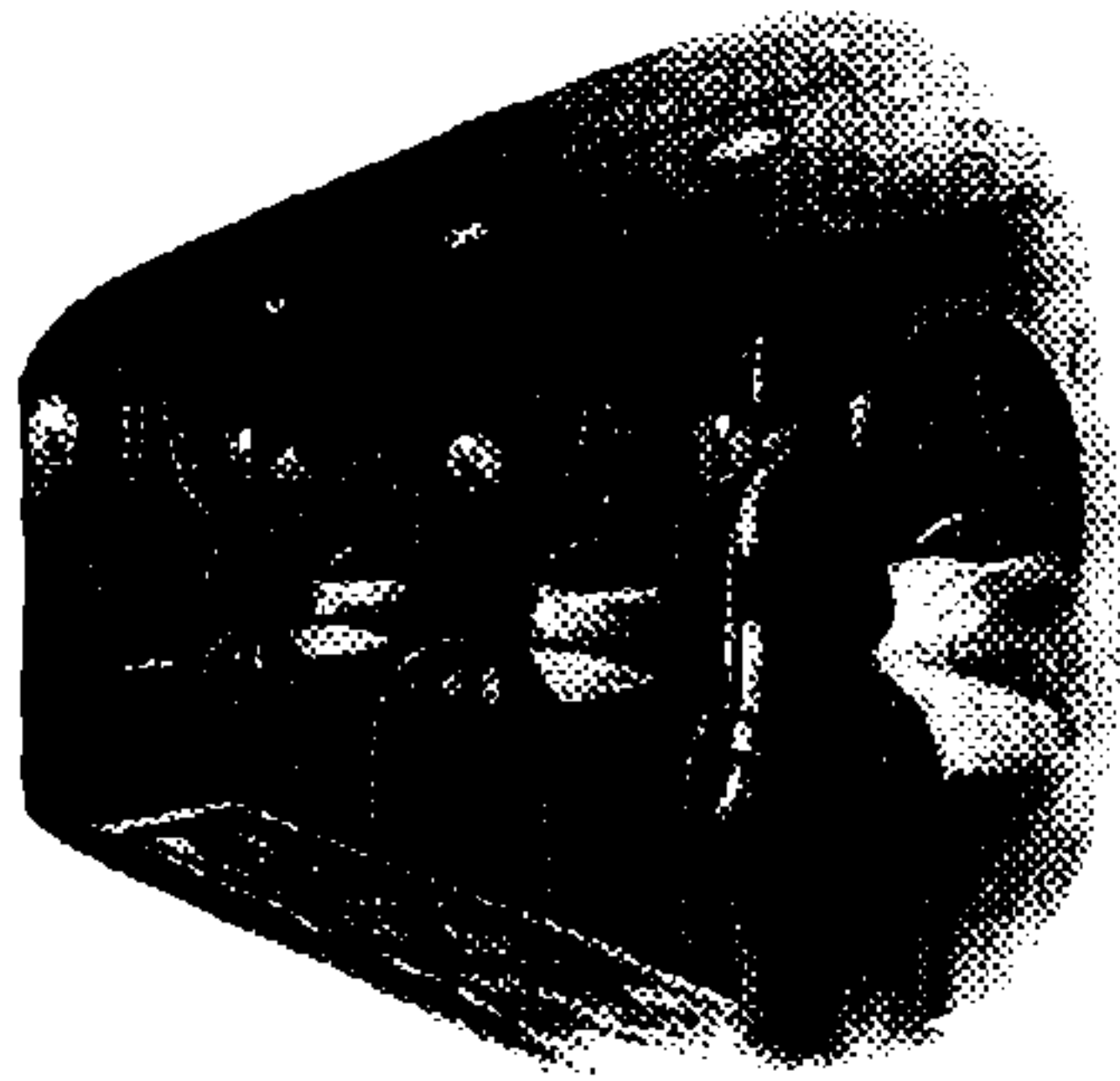

"สมควรแล้ว" แฮร์รีหายใจถี่เร็ว "สมควรแล้วกับที่ข้าทำลงไป
ลุดออกไปห่างๆ ผม"

ลุดเวอร์นอนงุ่มง่ามตามม้าที่ประตู่เพื่อจะจับตัวแฮร์รี

"ผมไปล่ะ" แฮร์รีพูด "พอกันที"

อึดใจถัดมา แฮร์รีก็ออกมาอยู่กลางถนนมืดสนิทไร้ชุ่มเสียงใดๆ
มือลากหีบใส่ของหนักอึ้งตามหลังมา และแขนข้างหนึ่งหนีบกรงเหล็กไว้

รถเมล์อีสานราตรี

แฮร์รีมาไกลจากบ้านของพวกเขาเดอร์สลีย์หลายช่วงถนน แล้วตอนที่เขาทรุดตัวนั่งลงบนกำแพงเตี้ยๆ ที่ถนนแมกโนเลียเครสเซนส์ พลังหอบหายใจด้วยความเหนื่อยที่ต้องออกแรงลากหีบใส่ของใบใหญ่ เขานั่งนิ่งซึ้ง ฟังเสียงหัวใจเต้นถี่เร็ว โทสะคงยังเล่นพล่านทั่วร่าง

หลังจากต้องอยู่ตามลำพังเป็นเวลาสิบนาทีก่อนที่บนถนนอันมืดมิด อารมณ์อย่างใหม่ก็เข้ามาแทนที่ ความตึงเครียดนั้นเอง ไม่ว่าจะมองในแง่มุมไหน เขาไม่เคยตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายอย่างที่สุดเช่นนี้มาก่อนเลย เขาหมดสิ้นหนทางไป เหลือเพียงลำพังตัวคนเดียว ท่ามกลางความมืดในโลก

ของพวกมักเกิ้ล และที่แย่ที่สุดก็คือ เขาเพิ่งจะใช้เวทมนตร์ขั้นรุนแรงลงไป ซึ่งทำให้แทบจะมั่นใจได้เลยว่าเขาจะถูกไล่ออกจากโรงเรียนฮอกวอตส์ อย่างแน่นอน แฮร์รี่ละเมิดกฎข้อห้ามว่าด้วยการใช้เวทมนตร์ของพ่อมด ที่อายุยังไม่บรรลุนิติภาวะอย่างแรง เด็กชายรู้สึกประหลาดใจที่ตัวแทน กระทรวงเวทมนตร์ไม่ถลาาร่อนลงมารวบตัวเขาไปเสียตรงที่เขากำลังนั่ง อยู่

แฮร์รี่ตัวสั่น เขากวาดสายตามองขึ้นลงไปตามถนนแมกโนเลียเครส- เซนต์ จะเกิดอะไรขึ้นกับเขาบ้าง เขาจะถูกจับกุมไปหรือว่าเพียงแค่ถูกขับ ออกจากโลกของพ่อมด เด็กชายคิดถึงรอนกับเฮอร์ไมโอนี่ แล้วหัวใจของเขา ก็ยิ่งห่อเหี่ยวลงไปอีก ไม่ว่าสิ่งที่เขาทำลงไปจะเป็นอาชญากรรมหรือไม่ ก็ตาม เขาแน่ใจว่ารอนกับเฮอร์ไมโอนี่ต้องอยากช่วยเหลือเขา แต่ทั้งสอง คนอยู่ต่างประเทศ แลมเบิดวิกก็ไม่มีอยู่ เขาจึงไม่มีวิธีที่จะติดต่อกับเพื่อน ๆ ได้เลย

มิหนำซ้ำเขายังไม่มีเงินของพวกมักเกิ้ล เขามีทองคำของพ่อมดเพียง นิดหน่อยยอยู่ในกระเป๋าสตางค์ที่กันหีบใส่ของใบใหญ่ แต่มรดกทั้งหมดที่ พ่อกับแม่ทิ้งไว้ให้ก็ฝากอยู่ในห้องนิรภัยของธนาคารกริงกอตส์ในลอนดอน เขาคงไม่มีทางลากหีบใส่ของใบใหญ่นี้ไปจนถึงลอนดอนได้หรอก เว้นแต่ว่า...

แฮร์รี่ก็มองดูไม้กายสิทธิ์ ซึ่งเขายังคงกำแน่นอยู่ในมือ หากเขา ถูกขับไล่ออกมาแล้ว (พอถึงตอนนี้หัวใจของเขาเต้นถี่รัวอย่างปวดร้าว) การจะใช้เวทมนตร์อีกสักบทคงจะไม่ทำให้เสียหายอะไรอีก เขามีผ้าคลุม ล่องหน ซึ่งได้รับตกทอดมาจากพ่อ -- จะเป็นอย่างไรนะถ้าเขาเสกให้ หีบใส่ของใบใหญ่นี้เหมือนขนนก แล้วผูกมันเข้ากับไม้กวาด เอาผ้าคลุมล่องหน คลุมตัวไว้แล้วเหาะไปลอนดอน จากนั้นก็ไปเอาเงินที่เหลือออกมาจาก ธนาคารและ... เริ่มต้นชีวิตอย่างคนร่ำรวย เป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัว แต่

เขาก็นั่งอยู่บนกำแพงนี้ตลอดไปไม่ได้ ไม่อย่างนั้นเขาก็อาจต้องลงเอยด้วยการพยายามอธิบายให้ตำรวจของพวกเขาฟังว่าเหตุใดเขาจึงออกมาเตร็ดเตร่อยู่กลางดึก พร้อมกับหีบใส่ของที่เต็มไปด้วยสมุดคาถาและยังมีไม้กวาดอีกหนึ่งอัน

แฮร์รีเปิดหีบใส่ของออกอีกครั้ง แล้วกวาดข้าวของข้างในไปรวมกันไว้ข้างหนึ่ง เพื่อค้นหาผ้าคลุมล่องหน... แต่ก่อนที่เขาจะหามันพบ เขาก็สะดุ้งขึ้นยืนในทันที พลางกวาดสายตาไปรอบๆ ตัวอีกครั้ง

ความรู้สึกเสียวแปลกๆ ที่ต้นคอทำให้แฮร์รีรู้สึกว่าไม่มีใครบางคนกำลังจ้องมองเขาอยู่ แต่ถนนก็ดูว่างเปล่าและไม่มีแสงไฟส่องลอดออกมาจากบรรดาบ้านทรงสี่เหลี่ยมหลังใหญ่สักหลังเดียว

เขาก็้มลงไปหีบใส่ของอีกครั้ง แต่ก็เหยียดตัวขึ้นอีกเกือบจะในทันที เขากำไม้กายสิทธิ์ไว้แน่น แม้จะไม่ได้ยินเสียงแต่ก็รู้สึกได้ว่าใครคนหนึ่งหรืออะไรอย่างหนึ่งกำลังยืนอยู่ตรงช่องแคบๆ ระหว่างโรงรถกับรั้วที่อยู่ด้านหลังเขา แฮร์รีหรีตาดูตรอกมืดๆ นั้น ขอให้มันขยับตัวหน่อยเถอะ แล้วเขาก็จะรู้ว่ามันเป็นแค่แมวจรจัดหรือ... อะไรอย่างอื่น

"ลูมอส" แฮร์รีพึมพำ แสงสว่างที่วาบขึ้นตรงสุดปลายไม้กายสิทธิ์เกือบทำให้เขาตาพร่า เขาชูมันขึ้นสูงเหนือศีรษะ และกำแพงประดับกรวดของบ้านเลขที่สองก็สว่างขึ้นในทันใด ประตูโรงรถสะท้อนแสงไฟ ระหว่างโรงรถกับกำแพงนั้น แฮร์รีแลเห็นเงาทะมिनของอะไรอย่างหนึ่งค่อนข้างชัดเจน มันมีขนาดใหญ่มากและดวงตาโตทอประกายเจิดจ้า

แฮร์รีผงะถอยหลัง แท้ตะโดนหีบใส่ของทำให้เขาสะดุด ไม้กายสิทธิ์กระเด็นหลุดจากมือตอนที่เขาเหยียดแขนออกเพื่อเอามือยันพื้น เขาล้มลงไปในร่องระบายน้ำเต็มแรง

มีเสียง โครม ดังลั่นแก้วหูแทบแตก แฮร์รี่ยกมือขึ้นป้องนัยน์ตาจากแสงสว่างจ้าที่เกิดขึ้นในฉับพลันทันทีนั้น...

แฮร์รี่กลิ้งตัวกลับขึ้นไปบนทางเท้าได้ทันเวลาพอดี ปากร้องลั่นวีนาทิต่อมาล้อรถขนาดยักษ์คู่หนึ่งและไฟหน้ารถก็หยุดลงดังเอี๊ยดตรงตำแหน่งที่แฮร์รี่เพิ่งจะกลิ้งพ้นไปพอดีพอดี เมื่อแฮร์รี่ผงกหัวขึ้นมอง เขาเห็นว่าล้อและไฟหน้านั้นเป็นของรถโดยสารสามชั้นสีม่วงবাদดา ซึ่งไม่รู้ว่าโผล่มาจากไหน ตัวหนังสือสีทองเหนือกระจกหน้าอ่านได้ว่า รถเมล์อัศวินราตรี

ชั่วเสี้ยววินาที แฮร์รี่นึกสงสัยว่าตัวเองเสียสติไปเพราะหกล้มหรือไม่ กระเป๋ารถในชุดเครื่องแบบสีม่วงกระโดดลงมาและเริ่มบรรยายในความมืดด้วยเสียงอันดังว่า

"ขอต้อนรับสู่รถเมล์อัศวินราตรี พาหนะฉุกเฉินสำหรับแม่มดและพ่อมดพเนจร เพียงแคื่อยืนไม้กายสิทธิ์ออกมา แล้วก้าวขึ้นรถ เราก็จะพาท่านไปทุกแห่งที่ปรารถนา ผมชื่อสแตน ชันไพก์ ผมเป็นกระเป๋ารถเที่ยวเย็นวันนี้..."

กระเป๋ารถหยุดพูดกะทันหัน เขาเพียงมองเห็นแฮร์รี่ซึ่งยังคงนั่งอยู่กับพื้น แฮร์รี่คว้าไม้กายสิทธิ์ขึ้นมาอีกครั้ง แล้วลุกขึ้นยืน เมื่ออยู่ในระยะใกล้ เขาจึงแลเห็นว่าสแตน ชันไพก์ แก่กว่าเขาเพียงไม่กี่ปี อย่างมากที่สุดก็คงอายุราวสิบแปดหรือสิบเก้าปี สแตนมีใบหูกางใหญ่และมีผิวประปราย

"นายลงไปทำไรตรงนั้นนะ" สแตนทิ้งมาดกระเป๋ามืออาชีพ

"หกล้มอะ" แฮร์รี่ตอบ

"หกล้มทำไมอะ" สแตนถามล้อๆ

"ผมไม่ได้ตั้งใจจะหกล้มนะ" แฮร์รี่รู้สึกรำคาญ เขาช้างหนึ่งของเขาได้กางเกงยีนส์ถลอก และมีมือข้างที่เหยียดออกไปเพื่อยันพื้นก็มีเลือดออก ทันใดนั้น เขาก็นึกขึ้นได้ว่าทำไมตัวเองจึงหกล้มและรีบหันหลังกลับไปจ้องมองดูชอกแค้นๆ ระหว่างโรงรถกับรั้ว ไฟหน้าของรถเมล์อัศวินราตรี สาดแสงสว่าง ทำให้เห็นว่าตรงบริเวณนั้นว่างเปล่า

"มองหาไรอะ" สแตนถาม

"เมื่อกี้ตรงนั้นมีอะไรก็ไม่รู้สีดำตัวใหญ่" แฮร์รี่ชี้ไปตรงชอกนั้นอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก "เหมือนหมา... แต่ตัวใหญ่มาก..."

เขาหันกลับมามองสแตนที่กำลังอ้าปากอยู่เล็กน้อย เขารู้สึกอึดอัดเมื่อเห็นว่าสายตาของสแตนเลื่อนมาจับอยู่ที่รอยแผลเป็นบนหน้าผากของเขา

"ไรรอยบนหัวนายอะ" สแตนถามหัวนๆ

"ไม่มีอะไรอะ" แฮร์รี่รีบตอบ พลังเอามือลูบผมลงมาปิดแผลเป็น ถ้าหากว่ากระทรวงเวทมนตร์กำลังหาตัวเขาอยู่ละก็ เขาไม่อยากให้มันง่ายนัก

"นายชื่อไรอะ" สแตนเข้าชี้ถามต่อไปอีก

"เนวิลล์ ลองบัตท่อม" แฮร์รี่พูดชื่อแรกที่แวบเข้ามาในความคิด "งั้น -- รถคันนี้ก็" เขาพูดต่ออย่างรวดเร็ว หวังจะหันเหความสนใจของสแตน "คุณบอกว่ามันไปทุกที่ใช่ไหมอะ"

"ฮือ" สแตนตอบอย่างภาคภูมิใจ "ทุกที่ที่นายอยากไป แต่เฉพาะบนบกเท่านั้นนะ ถ้าเป็นได้น้ำก็จ่อย เออเนี่ย" เขามีท่าทางสงสัยขึ้นมาอีก "นายบอกเรียกเราใช่มะ นายเอาไม้กายสิทธิ์กวักเรียกเราใช่ป่าว"

"ใช่อะ" แฮร์รี่ตอบเร็วปรือ "ถ้าไปลอนดอนค่ารถเท่าไรอะ"

"สลิปเอ็ดซิกเกิ้ล" สแตนดอบ "แต่ถ้าจ่ายมาสลิปสามซิกเกิ้ล นายจะได้ช็อกโกแลตร้อน แล้วถ้าสลิปห้าซิกเกิ้ลได้กระดิกน้ำร้อนกับแปรงสีฟันเลือกสีได้ตามใจชอบด้วย"

แฮร์รีความหาของในหีบใส่ของอีกครั้ง ก่อนจะดึงกระเป๋าสตางค์ออกมาแล้วมัดเหรียญเงินลงไปในมือของสแตน จากนั้นเขากับสแตนก็ช่วยกันยกหีบใส่ของที่มีกรงเหล็กวางอยู่ข้างบนขึ้นบันไดรถ

บนรถไม่มีเก้าอี้นั่ง แต่กลับมีเตียงที่สวนโคร่งทำด้วยทองเหลืองหกเตียงตั้งเรียงอยู่ข้างหน้าต่างที่ติดผ้า幔ไว้ เทียนไขจุดอยู่บนเชิงเทียนตั้งไว้ข้างเตียงแต่ละเตียง แสงเทียนสาดส่องต้องผนังกรุไม้ พอมดตัวจิวสวมหมวกคลุมนอนที่ท้ายรถพิมพ์ว่า "ไม่ใช่ตอนนี้ครับ ขอขอบคุณ ผมกำลังดองตากอยู่ครับ" แล้วก็พลิกตัวหลับต่อไป

"นายนอนเตียงนี้แหละ" สแตนกระซิบ แล้วดันหีบใส่ของของแฮร์รีเข้าไปไว้ใต้เตียงที่อยู่ติดกับด้านหลังของคนขับ ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้นวมหน้าพวงมาลัย "นี่คือเออร์นี แพรงก์ คนขับรถคันนี้ แล้วนี่ เนวิลล์ ลองบัต-ท่อมนะ เอิร์น"

เออร์นี แพรงก์ เป็นพอมดสูงวัย สวมแว่นหนาเตอะ เขายักหน้าให้แฮร์รี ซึ่งลูปปอยผมให้ปรกหน้าผากไว้อย่างเป็นกังวลอีกครั้ง ก่อนจะนั่งลงบนเตียง

"ออกรถเลย เอิร์น" สแตนพูดพลางนั่งลงที่เก้าอี้นวมข้างๆ ตัวที่เออร์นีนั่งอยู่

มีเสียงโครมดังลั่นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อรู้สึกตัวอีกทีในนาที่ต่อมา แฮร์รีก็ลงไปในนอนหลังแผ่นบนเตียงด้วยแรงกระชากของรถเมล์อัศวินราตรี เขาขึ้นตัวลุกขึ้นนั่งและจ้องมองออกไปทางหน้าต่างมืดๆ นั้น เขาเห็นวารถโดยสาร

กำลังห้อยตะขิงไปบนถนนสายหนึ่งที่ไม่ใช่สายเดิม สแตนจ้องมอง ใบหน้า
อึ้งงวยของแฮร์รีอย่างพอกพองใจเป็นที่สุด

"เราอยู่ตรงนี้เมื่อตะกี้ก่อนนายจะบอกเรียก" เขาบอก "เราอยู่ตรง
ไหนนะ เอิร์น แถวๆ เวลสใช้มะ"

"เออ" เออร์นี่ตอบ

"แล้วพวกมันก็ไม่ได้ยินเสียงรถคันนี้ได้ยังไงกันอะ" แฮร์รีถาม

"พวกนั้นนะเธอ!" สแตนพูดอย่างไม่ชอบใจ "เคยฟังอะไรมั่งล่ะ
เคยดูอะไรมั่งล่ะ ไม่เคยสังเกตเห็นอะไรซักกะอย่าง"

"ไปปลุกมาตามมาร์ชเถอะ สแตน" เอิร์นบอก "อีกเดี๋ยวก็ถึง
อะเบอร์เกฟนี่แล้ว"

สแตนเดินผ่านเตียงของแฮร์รีและลับหายขึ้นไปตามบันไดเวียนแคบๆ
ทำด้วยไม้ แฮร์รียังคงมองออกไปนอกหน้าต่าง พลาจรู้สึกเป็นกังวลมาก
ขึ้นอีก เออร์นี่ดูท่าทางเหมือนจะบังคับพวงมาลัยรถไม่เป็นเอาเสียเลย
รถเมล์อัศวินราตรี ปีนขอบทางเท้าอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ชนกับอะไรทั้งนั้น
ไม่ว่าจะเป็นแนวโคมไฟถนน ตู้จดหมาย และถังขยะ ทุกอย่างล้วนแต่
กระโดดหลีกทางให้เมื่อรถแลเข้าไปใกล้ แล้วก็กลับมาอยู่ตำแหน่งเดิม
เมื่อรถผ่านไป

สแตนกลับลงมาข้างล่างอีกครั้ง มีแม่มดตัวสี่เขี้ยวจางๆ ในชุดเสื้อ
คลุมสำหรับเดินทางตามมาด้วย

"ถึงแล้วจ้ะ มาตามมาร์ช" สแตนพูดอย่างร่าเริง ขณะที่เอิร์น
กระแทกเท้าเหยียบเบรก และเตียงทุกเตียงก็พุ่งไถลมาด้านหน้ารถราวๆ
ฟุตหนึ่งเห็นจะได้ มาตามมาร์ชเอาผ้าเช็ดหน้าปิดปากไว้ เธอค่อยๆ

เตาะแตะลงบันไดไป สแตนโยนกระเป๋าทิ้งแล้วกระแทกประตูปิด
เกิดเสียงดัง โครม อีกครั้ง แล้วรถเมล์ก็บีบโครมครามพาพวกเขาไปบนถนน
แคบๆ ในชนบทสายหนึ่ง ต้นไม้พากันกระโดดหลบทางให้

แฮร์รีนอนไม่หลับ ต่อให้เขาไม่ได้เดินทางไปกับรถโดยสารที่ไม่ทำ
เสียงโครมครามตลอดเวลา และกระโจนพรวดเดียวเป็นระยะทางครึ่ง
ละเกือบบสองร้อยกิโลเมตรก็ตามที่เถอะ ท้องของเขาปวดมวนเมื่อหวนคิด
ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเขา และนี่ก็สงสัยว่าพวกเดอร์สลีย์จัดการเอา
ป้ามาร์จลงจากเพดานได้หรือยัง

สแตนกางหนังสือพิมพ์เดลีพรอเฟ็ต และอ่านออกเสียงโดยเอาลิ้น
จ่ออยู่ระหว่างฟัน รูปถ่ายขนาดใหญ่ของผู้ชายแก่มดอบผมยาวยุ่งเหยิงบน
หน้าหนึ่งกะพริบตาซ้ำๆ ให้แฮร์รี เขาดูคุ่นตาชอบกลอยู่

"ผู้ชายคนนั้น!" แฮร์รีพูด สัมผัสความทุกข์ของตัวเองไปชั่วขณะ
"เขาอยู่ในข่าวของพวกมักเกิ้ลด้วยนี่อะ!"

สแตนส่ายพลิกกลับมาที่หน้าหนึ่ง แล้วหัวเราะคิกคัก

"ซิเรียส แบล็ก" เขาพูด พยักหน้าหงิกหงัก "แหงสิ เขาเป็นข่าวของ
พวกมักเกิ้ลด้วยนะซิ เนวิลล์ นายไปอยู่ไหนมาล่ะ"

สแตนยิ่งส่งเสียงหัวเราะคิกคักแบบคนรู้อะไรมากกว่า เมื่อเห็นแฮร์รี
ทำหน้างงๆ เขาดึงหน้าแรกออกแล้วยื่นให้

"นายต้องหัดอ่านหนังสือพิมพ์ให้มากกว่านี้ซะหน่อยนะ เนวิลล์"

แฮร์รียกหนังสือพิมพ์ขึ้นส่องกับแสงเทียนแล้วตั้งต้นอ่าน

แบล็กย็องคยองฮุน

กระทรวงเวทมนตร์ยืนยันวันนี้ว่า ซีเรียส แบล็ก นักโทษ
ผู้อาจเรียกได้ว่ามีชื่อกระฉ่อนที่สุดเท่าที่ถูกกักขังอยู่ในคุก
อัสคาบัน ยังคงหลุดรอดจากการจับกุมไปได้

"เรากำลังทำทุกวิถีทางเพื่อจับตัวแบล็กให้ได้อีกครั้ง"
คอร์นีเลียส พัดจ์ รัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์กล่าวเมื่อเช้านี้
"และเราขอให้ชาวพ่อมดแม่มดอย่าเพิ่งตื่นตระหนก"

รัฐมนตรีพัดจ์ถูกสมาชิกบางรายของสมาพันธ์พ่อมด
นานาชาติตำหนิเรื่องที่ไปแจ้งให้นายกรัฐมนตรีของพวกเขาเกิด
ทราบถึงวิกฤตการณ์นี้

"ครับ ผมจำเป็นต้องทำจริงๆ ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว"
รัฐมนตรีพัดจ์มีท่าทีรำคาญ "แบล็กวิกัลจริด เขาเป็นอันตราย
กับทุกคนที่บังเอิญมาเจอเขาเข้า ไม่ว่าจะเป็นคนของโลกพ่อมด
แม่มดหรือพวกมักเกิ้ล ผมขอให้ท่านนายกฯให้คำมั่นสัญญา
ว่าท่านจะไม่เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของแบล็กให้ใครทราบ
เลย แล้วก็ต้องยอมรับล่ะนะครับ... ถึงท่านบอกไปจะมีใคร
ที่ไหนเชื่อ"

ในขณะที่พวกมักเกิ้ลได้รับการบอกเล่าว่า แบล็ก
พกพาอาวุธปืน (คล้ายๆ กับเป็นไม้กายสิทธิ์แต่ทำจากโลหะที่
พวกมักเกิ้ลใช้เป็นอาวุธสังหาร) ชาวโลกพ่อมดแม่มดก็อยู่ใน
ความหวาดกลัวว่าจะเกิดการสังหารหมู่เหมือนเช่นที่เคยเกิด
ขึ้นเมื่อ 12 ปีก่อน เมื่อครั้งที่แบล็กสังหารประชาชน 13 คน
ด้วยคาถาบทเดียว

แฮร์รี่จึงมองเข้าไปในดวงตาคมลึกของซีเรียส แบล็ก ซึ่งเป็นสิ่งเดียว
บนใบหน้าซุบตอบที่ดูจะบ่งบอกว่าเขายังมีชีวิตอยู่ เขาไม่เคยพบผีดิบดูดเลือด
มาก่อน แต่เคยเห็นรูปภาพในชั้นเรียนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืด
ผิวขาวเผือดซีดเหมือนขี้ผึ้งของแบล็กทำให้เขามองดูเหมือนผีดิบไม่มีผิด

"หน้าตาน่ากลัวเนอะ ไ้หมอนี่" สแตน ซึ่งมองดูแฮร์รี่อ่านมาตลอด
พูดขึ้น

"เขาม่าคนต้งสืบสามคนเชียวหรืออะ" แฮร์รี่พูด พลังส่งหนังสือพิมพ์
คืนให้สแตน "ด้วยคาถาเพียงบทเดียวหรืออะ"

"ฮือ" สแตนตอบ "ต่อหน้าคนต้งเยอะแยะเนาะ กลางวันแสดๆ
เลยนะ เป็นเรื่องใหญ่เลยใช้มะ เอิร์น"

"เออ" เอิร์นตอบหวาดๆ

สแตนหมุนเก้าอี้ نرمไปมา ไขว่มือไว้หลังเก้าอี้เพื่อจะได้มองดูแฮร์รี่
ได้ถนัดตาขึ้น

"แบล็กเคยเป็นลูกน้องตัวเฒ่าของคนทีนายก็รู้ว่าคราย" สแตนเอ่ยขึ้น

"อะไรกัน โวลเดอมอร์นะหรืออะ" แฮร์รี่พูดโดยไม่ทันคิด

แม้แต่สืวบนหน้าสแตนก็ยังเปลี่ยนสีซีดลง เอิร์นบิดพวงมัลลัทย่าง
แรงจนกระทั่งโรงนาทั้งหลังต้องกระโดดหนีไปด้านข้างเพื่อหลบรถ

"เฮ้ย บ้าไปแล้ววี่ไง" สแตนร้องจ๊าก "พูดซื่อนั้นออกมาทำม้าย"

"ขอโทษอะ" แฮร์รี่รีบพูด "ขอโทษอะ ผม -- ผมลืมไป -- "

"ลืมเหอ!" สแตนพูดอย่างอ่อนเปลี้ย "คุณพระคุณเจ้าช่วย จันใจสัน
หมดเลย..."

"ถ้าอย่างนั้น — แบล็กก็เคยเป็นฝ่ายของคนที่คุณก็รู้ว่าใคร หรืออะ" แฮร์รีรับพูดเป็นเชิงขอภัย

"ซ้าย" สแตนยังคงเอามืออุ้มที่อก "ซ้าย ถูกต้องแล้ว สนิทกับคนที่ นายก็รู้ว่าคราย มากด้วย เห็นเขาว่าอย่างนั้น... อีกอย่าง ตอนที่นายก็รู้ว่า คราย แพ้ไอ้หนูอะรี พอตเตอร์..." แฮร์รีรับเอามือลูบผมลงมาปรกหน้าผาก อีกครั้ง "...พวกลูกน้องของนายก็รู้ว่าคราย ถูกจับตัวได้หมดใช่ปะ เอิร์น พวกมันส่วนมากก็รู้แล้วว่าจบกันซะทีในเมื่อคนที่นายก็รู้ว่าคราย หายไปแล้ว มันก็เลยเก็บตัวกันเงียบ แต่ซีเรียส แบล็ก ไม่งั้นซี ได้ยินว่ามันคิดว่าตัวมันเองจะได้เป็นมือขวา เมื่อนายก็รู้ว่าคราย ขึ้นครองอำนาจ

"แต่ว่าแบล็กก็ถูกจับได้กลางถนนที่มีพวกมันเกล็ดเต็มไปหมด แบล็ก เอาไม้กายสิทธิ์ออกมา แล้วระเบิดผ่ากลางถนนนั้นเลย โดนพอมมตตายไปคน กับพวกมันเกล็ดที่อยู่ในรัศมีระเบิดอีกสิบสองคน สยองมัยละ แล้วนายรู้มัยว่า แบล็กทำไงต่อ" สแตนเล่าต่อด้วยเสียงกระซิบสูงๆ ต่ำๆ แบบใส่อารมณ์

"ทำอะไรหรืออะ" แฮร์รีถาม

"หวัเราะะ" สแตนพูดต่อ "ยืนหวัเราะะอยู่ตรงนั้นแหละ พอผู้รักษากฎจากกระทรวงเวทมนตร์มาถึง มันก็ยอมไปด้วยแต่โดยดี แต่ยังหวัเราะะขำกลิ้งอยู่นะ หมอนี่มันบ้าใช่ปะ เอิร์น มันบ้าอะป่าว"

"ถึงไม่บ้าตอนถูกจับไปอัสคาบัน ป่านนี้ก็คงบ้าไปแล้วละ" เอิร์นพูดซ้ำๆ "ให้ฉันฆ่าตัวตายเสียยังจะดีกว่าเหยียบเข้าไปที่นั่น มันสาสมแล้วสำหรับเขา... สำหรับสิ่งที่เขาทำไว้นะ..."

"แล้วเจ้าหน้าที่ก็มากลบร่องรอยใช่ปะ เอิร์น" สแตนพูด "ถนนเก่า ถูกระเบิดแหลก พวกมันเกล็ดตายเรียบ พวกเขาบอกว่าไงนะ เอิร์น"

"แก๊สระเบิด" เออร์นี่ม้ง

"ตอนนี้แบล็กออกมาแล้ว" สแตนพูด พลังพินิจพิจารณาใบหน้า
 ชูบตอบของแบล็กบนหน้าหนังสือพิมพ์อีกครั้ง "ไม่เคยมีนักโทษแหกคุก
 อัสคาบันมาก่อนเลยใช่ไหม เอิร์น ให้ตายเถอะ มันทำได้ยังไงนะ... น่ากลัว
 จังใช่ไหม พุดก็พุดเหอะ ฉันไม่เห็นว่ามันจะรอดมือผู้คุมจากอัสคาบันได้
 เลยนิ เอิร์น"

เออร์นี่ตัวสั่นขึ้นมาทันที

"พุดเรื่องอื่นเถอะ สแตน ยังมีคนดีๆ ให้พุดถึงอีกตั้งเยอะ พวกผู้คุม
 อัสคาบันทำให้ฉันขนหัวลุก"

สแตนวางหนังสือพิมพ์ลงอย่างไม่เต็มใจนัก แฮร์รี่ขยับตัวฟังหน้าต่าง
 รด รู้สึกแย่นักกว่าเก่า เขาอดไม่ได้ที่จะวาดภาพถึงเรื่องที่สแตนจะเล่า
 ให้ผู้โดยสารฟังในอีกสองสามวันข้างหน้า

"เคยได้ยินเรื่องของอะรี พอดเตอร์มะ ที่เปาลมป่าจนพองนะ! เขา
 มาขึ้นรถเราด้วยละ ใช่ไหม เอิร์น เขากำลังพยายามจะหนี..."

เขา -- แฮร์รี่คนนี้ ละเมิดกฎข้อบังคับของพ่อมดเช่นเดียวกับซีเรียส
 แบล็ก การเปาลมป่ามาร์จเป็นโทษผิดร้ายแรงพอที่เขาต้องเข้าคุกอัสคาบัน
 หรือไม่หนอ แฮร์รี่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคุกของพ่อมดเลย แม้ว่าทุกคนที่เขาเคย
 คุยด้วยจะพุดถึงมันด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่นเหมือนกันหมดก็ตามที่ แอกริด
 ผู้ดูแลสัตว์ที่โรงเรียนฮอกวอตส์เคยถูกขังอยู่ที่นั่นสองเดือนเมื่อปีก่อน แฮร์รี่
 ยังจำสีหน้าพรันพริงของแอกริดได้ เมื่อเขารู้ว่าเขาจะต้องถูกนำตัวไปที่ไหน
 และแอกริดก็เป็นหนึ่งในคนกล้าหาญที่สุดเท่าที่แฮร์รี่รู้จัก

รถเมลล์อัศวินราตรีแล่นตะปิงไปในความมืด มันตะลุยผ่านพุ่มไม้และ
 เสาหลักเขต ตู้โทรศัพท์และต้นไม้ มีแฮร์รี่นอนกระสับกระส่ายเป็นทุกข์อยู่

บนที่นอนขนนก สักพักหนึ่ง สแตนนี่ก็ขึ้นได้ว่าแฮร์รี่จ่ายค่าช็อกโกแลตร้อนมาแล้ว แต่เขาทำมันหกตกลงบนหมอนของแฮร์รี่หมดเมื่อรถกระโจนพรวดจากเองก็เลยไปอะเบอร์ดีนอย่างกะทันหัน บรรดาพ่อมดและแม่มดในชุดนอนและรองเท้าแตะพากันลงจากชั้นบนและออกจากรถไปที่ละคน ทุกคนมีท่าทางพอใจมากที่ได้ลงจากรถไป

ในที่สุด ก็เหลือเพียงแฮร์รี่ที่ยังอยู่บนรถ

"เออละ เนวิลล์" สแตนเอ่ยขึ้น พลังปรบมือ "จะลงที่ลอนดอนแถวไหนละ"

"ตรอกไดแอ๊กอนอะ" แฮร์รี่ตอบ

"ได้เลย" สแตนบอก "จับแน่นๆ นะ..."

โครม

รถเมล์วิ่งกึกก้องไปตามถนนซาริงครอส แฮร์รี่ลุกขึ้นนั่ง มองดูตีกรามและม้านั่งข้างถนนที่พากันบีบหกดตัวให้พ้นรถเมล์อัศวินราตรีคันนี้ ฟาเริ่มสว่าง เขาจะซ่อนตัวอยู่สักสองสามชั่วโมงก่อน แล้วค่อยไปธนาคารกริงกอตส์ ตอนเวลาเปิดทำการพอดี จากนั้นก็ออกพเนจร -- ไปที่ไหน ซึ่งเขาก็ยังไม่รู้

เอิร์นกระriebเบรก รถเมล์อัศวินราตรีหยุดเอี้ยกลงตรงหน้าร้านเหล้าเล็กๆ ท่าทางซอมซ่อแห่งหนึ่ง -- ร้านหม้อใหญ่ร่ว นั่นเอง ด้านหลังร้านเป็นประตูวิเศษผ่านเข้าสู่ตรอกไดแอ๊กอน

"ขอบคุณอะ" แฮร์รี่บอกเอิร์น

เด็กชายกระโดดลงไปตามขั้นบันไดและช่วยสแตนยกหีบใส่ของกับกรงของแฮ็ดวิกลงมาวางไว้ที่ทางเท้า

"เรียบร้อย" แฮร์รีพูด "ไปก่อนนะฮะ!"

ทว่าสแตนไม่ได้สนใจฟัง เขายังคงยืนค้างอยู่ที่ช่องประตูรถ จ้องตามองไปทีประตูทางเข้าที่ซ่อนอยู่ในเงามืดของร้านหม้อใหญ่

"อยู่ที่นี่เอง แฮร์รี" เสียงหนึ่งร้องทักขึ้น

ก่อนที่แฮร์รีจะหันมุนตัว เขาก็รู้สึกว่ามีมือหนึ่งวางลงบนไหล่ของเขาในเวลาเดียวกัน สแตนก็ร้องลั่นว่า "ตายละ! เอิร์น มานี้ เอิร์น มานี้!"

แฮร์รีเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของมือบนไหล่ และรู้สึกว่เลือดในตัวของเขาจับแข็ง -- เขาเดินเข้ามาสู่มือของคอร์นี่เลียส พัดจ์ รัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์ด้วยตนเองเสียแล้ว

สแตนกระโดดลงมายืนบนทางเท้าข้างๆ คนทั้งสอง

"ท่านเรียกเนวิลล์ว่าไรนะขอรับ ท่านรัฐมนตรี" เขาพูดอย่างตื่นเต้น

รัฐมนตรีพัดจ์ ชายร่างอ้วนเตี้ยในเสื้อคลุมตัวยาวลายทาง มีท่าทีเฉยชาและเหน็ดเหนื่อย

"เนวิลล์หรือ" เขาทวนคำ ทำคิ้วขมวด "นี่แฮร์รี พอตเตอร์"

"โหมละ!" สแตนตะโกนอย่างดีใจ "เอิร์น! เอิร์น! ทายซิว่าเนวิลล์คือใคร เอิร์น! เขาคือ อะรี พอตเตอร์! ฉันเห็นแฟลเป็นของเขาซะด้วย!"

"ก็ใช่ะสิ" พัดจ์พูดอย่างหงุดหงิด "เออละ ผมดีใจมากที่รถเมล์อัศวินราตรี รับแฮร์รีขึ้นรถมา แต่ตอนนี้เขากับผมต้องเข้าไปที่ร้านหม้อใหญ่แล้ว..."

พัดจ์เพิ่มน้ำหนักกดลงบนไหล่ของแฮร์รี แล้วเขาก็ถูกพาตัวเดินเข้าไปข้างในร้าน ร่างอ้อมถือตะเกียงเคลื่อนตัวผ่านประตูข้างหลังบาร์ออกมา เขาคือทอม เจ้าของร้านหน้าเหลี่ยม ไม่มีฟันในปากสักซี่เดียว

"ได้ตัวแล้วหรือครับ ท่าน!" ทอมร้องทัก "ท่านจะรับอะไรไหมครับ เบียร์หรือว่าบรันดีไหมครับ"

"ขอซาสักกาน่าจะดี" พัดจ์ตอบ ยังไม่ยอมปล่อยมือจากแฮร์รี

มีเสียงครูดและเสียงหอบหายใจดังขึ้นด้านหลังพวกเขา แล้วสแตนกับเอิร์นก็ปรากฏตัวขึ้น ขนหิปลีของของแฮร์รีกับกรงเหล็กวิกรมมา ทั้งคู่มองไปรอบๆ อย่างตื่นเต้น

"นายไม่ยอมบอกเราว่านายเป็นใครได้ไงฮิ เนวิลล์" สแตนยิ้มแฉ่งให้แฮร์รี ในขณะที่ใบหน้าเหมือนนกฮูกของเออร์นี่ชะโงกข้ามบ่าของสแตนมองมาอย่างสนใจ

"แล้วก็ขอห้องส่วนตัวด้วยนะ ทอม" พัดจ์เน้นความต้องการ

"ลาก่อนอะ" แฮร์รีพูดกับสแตนและเอิร์นอย่างเศร้าๆ ขณะที่ทอมนำพัดจ์ตรงไปยังทางเดินที่ทอดออกจากบาร์

"ลาก่อน เนวิลล์!" สแตนร้องบอก

พัดจ์พาแฮร์รีเดินไปตามทางเดินแคบๆ ตามหลังแสงตะเกียงของทอม จากนั้นก็เข้าไปในห้องเล็กๆ เมื่อทอมติดนิ้ว ไฟก็ลุกพรึบขึ้นในเตาผิง เขาค้อมตัวเดินออกไปจากห้อง

"นั่งลง แฮร์รี" พัดจ์พูด พลางชี้ไปที่เก้าอี้ข้างเตาผิง

แฮร์รีทรุดตัวลงนั่ง รู้สึกขนลุกที่แขนแม้ว่าจะมีไอร้อนจากไฟก็ตาม พัดจ์ถอดเสื้อคลุมลายทางออกและเหวี่ยงไปข้างๆ จากนั้นก็ขยับเอวกางเกงสีเขียวเข้มและนั่งลงตรงข้ามกับแฮร์รี

"ฉันคือคอร์นี่เลียส พัดจ์ รัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์นะ แฮร์รี"

แฮร์รี่รู้อยู่แล้ว แน่ละ เขาเคยเห็นพัคส์ครั้งหนึ่งก่อนหน้านี้ แต่ตอนนั้นเขาสวมผ้าคลุมล่องหนของพ่ออยู่ พัคส์ไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องนั้นหรอก

ทอมเจ้าของที่พักปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มีผ้ากันเปื้อนสวมทับบนเสื้อนอนและถือถาดน้ำชากับขนมครีมเปิด*มาด้วย เขาวางถาดลงบนโต๊ะที่ตั้งอยู่ระหว่างพัคส์กับแฮร์รี่ แล้วออกจากห้องไป ปิดประตูตามหลัง

"เออละ แฮร์รี่" พัคส์พูด พลากรินน้ำชา "เธอทำให้พวกเราทุกคนเป็นห่วงมาก ฉันต้องขอบอกให้เธอรู้ไว้ การหนีออกจากบ้านลึกลับป่าแบบนี้! ฉันชักจะคิดว่า... แต่เธอก็ปลอดภัยดี นั่นละที่สำคัญ"

พัคส์ทาเนยบนแผ่นครีมเปิดแล้วเลื่อนจานส่งมาให้แฮร์รี่

"กินซะ แฮร์รี่ เธอน่ะผอมจะตายอยู่แล้ว เออละที่นี่... เธอก็คงดีใจที่จะได้รู้ว่าเราจัดการกับคุณมาจอร์เจ เดอร์สลีย์ ผู้โชคร้ายตัวโป่งพองยังเง้าหาที่สองคนของกรมถอนการใช้เวทมนตร์โดยไม่ตั้งใจถูกส่งไปที่ซอยฟรีเวดเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้ คุณเดอร์สลีย์ได้รับการปล่อยลมออกและแปลงความทรงจำเสียใหม่ เธอไม่หลงเหลือความทรงจำในเหตุการณ์นั้นอีกเลย ทั้งหมดมีแค่นั้น ไม่มีอะไรเสียหายเลย"

พัคส์ส่งยิ้มให้แฮร์รี่เหนือขอบถ้วยชาด้วยท่าที่เหมือนลุงกำลังมองสำรวจหลานชายคนโปรด แฮร์รี่ไม่เชื่อหูตัวเอง เขาอ้าปากจะพูด แต่นึกหาคำพูดไม่ได้ก็เลยหุบปากตามเดิม

"อ้อ เธอกำลังกังวลเรื่องปฏิกิริยาของปากกับลุงอยู่ล่ะสิใช่ไหม" พัคส์พูดขึ้น "คือ... ฉันก็ไม่ปฏิเสธหรอกว่าทั้งสองคนนั้นโกรธเธอมากทีเดียว แฮร์รี่ แต่พวกเขาก็พร้อมจะรับเธอกลับไปตอนปิดภาคฤดูร้อนหน้า โดยที่

*เค้กชิ้นเล็กกลมๆ คล้ายขนมปัง ด้านหนึ่งมีรูพรุน ทาเนยรับประทานร้อนๆ

เธอจะต้องอยู่ที่ฮอกวอตส์ตอนวันหยุดคริสต์มาสและอีสเตอร์"

แฮร์รีกระแอมและพูดออกมาได้

"ผมอยู่ที่ฮอกวอตส์ตอนวันหยุดคริสต์มาสกับอีสเตอร์อยู่แล้ว ครับ และผมไม่อยากกลับไปที่ยอยพรีเว็ตอีกแล้วครับ"

"เออละ เออละ ฉันแน่ใจว่าเธอจะรู้สึกแบบนี้เมื่อเธอสงบลงแล้ว" พัดจ์พูดด้วยเสียงเป็นกังวล "ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นญาติของเธอนะ และฉันก็มั่นใจว่าลึกๆ แล้วพวกเธอน่ะรักกันนะ -- เอ้อ -- ลึกมาก ๆ เลยละ"

แฮร์รีไม่คิดที่จะแก้ไขความเข้าใจของพัดจ์ เขายังคงรอฟังว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาในตอนนี

"เรื่องที่ยังเหลืออยู่..." พัดจ์พูดขึ้นขณะทานเนยบนแผ่นครัมเปิดแผ่นที่สอง "ก็คือตัดสินใจว่าเธอจะไปอยู่ที่ไหนในช่วงสองอาทิตย์สุดท้ายของการปิดภาคเรียนนี้ ฉันแนะนำให้เธอพักที่ร้านหม้อใหญ่รั่วนี้ และ -- "

"เดี๋ยวครับ" แฮร์รีโพล่งออกมา "แล้วเรื่องการลงโทษผมล่ะครับ"

พัดจ์กะพริบตา

"ลงโทษหรือ"

"ผมทำผิดกฎหมายครับ!" แฮร์รีพูด "ตามกฎหมายกฏกาควบคุมการใช้เวทมนตร์เมื่อยังไม่บรรลุนิติภาวะนะครับ!"

"โอ เด็กเอ๋ยเด็ก เราไม่ทำโทษเธอด้วยเรื่องเล็กน้อยแบบนี้หรอก!" พัดจ์ร้องพลาจโบกแผ่นครัมเปิดอยู่ไปมา "มันเป็นเรื่องไม่ได้ตั้งใจ! เราไม่ส่งคนไปอัชคาบันเพียงเพราะเขาเป่าลมป้าจนตัวพองหรอก!"

แต่ว่านั่นยังไม่ได้นับรวมคำภาคทัณฑ์ที่แฮร์รีได้รับจากกระทรวงเวทมนตร์ไว้ด้วย

"ปีที่แล้ว ผมได้รับหนังสือเตือนเป็นทางการเพียงเพราะเอลฟ์ประจำบ้านขวางขนมพุดตั้งในบ้านลุงนะครับ!" แฮร์รีขมวดคิ้ว "กระทรวงเวทมนตร์บอกว่าผมจะถูกไล่ออกจากฮอกวอตส์ถ้ามีเรื่องเวทมนตร์เกิดขึ้นที่นั่นอีก"

ถ้าสายตาแฮร์รีไม่หลอกตัวเองแล้วล่ะก็ เขาเห็นพัคส์มีท่าทีเงอะงะขึ้นมาในทันใด

"คือ เออ สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้วนะ แฮร์รี... เราต้องพิจารณาถึงสภาพการณ์... ปัจจุบัน... ถึงยังไง เธอก็ไม่ยากถูกไล่ออกหรือจริงจังไหม"

"ไม่อยากหรอกครับ" แฮร์รีตอบ

"เฮ้ ถ้าแกจะมาพุดอะไรกันอีกเล่า" พัดจ์หัวเราะอย่างสบายอารมณ์ "เอาล่ะ กินครัมเปิดซะ แฮร์รี ระหว่างที่ฉันไปดูว่าทอมมีห้องให้เธอหรือเปล่า"

พัดจ์ก้าวยาวๆ ออกไปจากห้อง แฮร์รีจ้องมองตามหลังไป มีเรื่องแปลกพิกลอย่างที่สุดกำลังเกิดขึ้น ทำไมพัดจ์จึงมาคอยเขาที่ร้านหม้อใหญ่ร่ำ ถ้าไม่ได้มาเพื่อลงโทษสิ่งที่เขาทำลงไป และตอนนี้แฮร์รีก็คิดขึ้นมาได้ว่า มันย่อมไม่ใช่เรื่องธรรมดาเอาเสียเลยที่ตัวรัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์จะมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องพอมดอายุไม่ถึงเกณฑ์แบบนี้จริงจังไหม

พัดจ์กลับมาที่ทอมเจ้าของที่พัก

"ห้องเบอร์สิบเอ็ดว่างนะ แฮร์รี" พัดจ์บอก "ฉันว่าเธอจะอยู่สบายมาก มีอย่างเดียวนะ และฉันก็แน่ใจว่าเธอคงเข้าใจ ฉันไม่อยากให้เธอออกไปเตร็ดเตร่ในที่มักเกิ้ลของลอนดอน ตกลงไหม พยายามอยู่แต่ที่ตรอกไดแอกอนนี่แหละ และต้องกลับมาถึงที่นี่ก่อนมืดทุกวัน ต้องเข้าใจนะ"

ทอมจะคอยดูแลเธอแทนฉัน"

"ตกลงครับ" แฮร์รีพูดซ้ำๆ "แต่ทำไม -- "

"เราไม่อยากให้เธอหลงไปทางไหนอีกนะสิ จริงไหม" พัดจ์หัวเราะเสียงดัง "ไม่ล่ะ ไม่... เป็นการดีที่สุดที่เรารู้ว่าเธออยู่ที่ไหน... ฉันหมายถึง..."

พัดจ์กระแอมเสียงดัง และหยิบเสื้อคลุมลายทางขึ้นมา

"เอ้า ฉันจะต้องไปเสียที มีงานอีกตั้งเยอะ เธอก็รู้"

"ท่านได้รอรอยของแบล็กบั้งหรือยังครับ" แฮร์รีถามขึ้น

นิ้วมือของพัดจ์พลัดหลุดจากสายรัดสีเงินของเสื้อคลุม

"อะไรนะ อ้อ เธอได้ยินข่าวนี -- เอ้อ ยัง ยังไม่ได้ตัวเลย แต่ก็อีกไม่นานหรอก ผู้คุมที่คุกอัชคาบันไม่เคยพลาด... พวกนั้นดูเหมือนจะโกรธมากกว่าที่ฉันเคยเห็นมาเสียอีก"

พัดจ์สะดุ้งเล็กน้อย

"ฉันคงต้องไปก่อนล่ะ"

พัดจ์ยื่นมือมาให้ และขณะที่จับมือกันนั้น แฮร์รีก็เกิดความคิดหนึ่งขึ้นในทันที

"เอ้อ -- ท่านรัฐมนตรีครับ ขอผมถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ"

"แน่นอน" พัดจ์ยิ้ม

"เด็กนักเรียนชั้นปีที่สามของฮอกวอตส์ได้รับอนุญาตให้ไปเที่ยวหมู่บ้านฮอกส์มิด แต่ลูกกับป้าไม่ได้เซ็นแบบฟอร์มอนุญาตให้ผม ท่านคิดว่าจะเซ็นให้ได้ไหมครับ"

พัคจมีท่าทางอึดอัด

"คือ" เขาพูด "ไม่ได้หรอก ไม่ได้ เสียใจจริงๆ นะ แฮร์รี่ แต่ฉันไม่ได้เป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเธอ -- "

"แต่ท่านเป็นรัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์นะคะ" แฮร์รี่พูดอย่างกระตือรือร้น "ถ้าท่านจะยอมอนุญาตให้ผม -- "

"ไม่ได้หรอก ฉันเสียใจ แฮร์รี่ แต่กฎต้องเป็นกฎ" พัคจพูดเรียบๆ "บางทีเธออาจจะได้ไปเที่ยวฮอกส์มีดปีหน้านะ อันที่จริงฉันคิดว่าจะเป็นการดีที่สุดถ้าเธอไม่... ไซ... คือว่า ฉันต้องไปแล้ว พักผ่อนให้สบายนะ แฮร์รี่"

พัคจส่งยิ้มให้ และจับมือกับแฮร์รี่เป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะออกจากห้องไป ทอมก๊าวออกมาข้างหน้า พลาวยิ้มกว้างให้แฮร์รี่

"โปรดตามผมมาครับ คุณพอดเตอร์" เขาพูด "ผมเอาของของคุณขึ้นไปไว้เรียบร้อยแล้ว..."

แฮร์รี่ตามทอมขึ้นบันไดไม้สวยหรูไปยังห้องที่มีตัวเลขทองเหลืองหมายเลขสิบเอ็ดติดอยู่บนบานประตู ทอมไขกุญแจเปิดให้เขา

ภายในห้องมีเตียงที่ดูน่าอน เฟอร์นิเจอร์ไม้โอ๊กขัดเงามันปลาบสองสามชิ้น ไฟในเตาผิงทำให้บรรยากาศของห้องมีชีวิตชีวา และที่เกาะอยู่เหนือตู้เสื้อผ้านั้น...

"เฮ็ดวิก!" แฮร์รี่อ้าปากค้าง

นกยูงสีขาวยาวสะอาดถลาร่อนลงมาที่แขนของแฮร์รี่

"คุณมีนกยูงที่ฉลาดมากนะคะ" ทอมหัวเราะหึๆ "มันมาถึงที่หลังคุณแค่ห้านาทีก่อนเอง ถ้าหากต้องการอะไรก็ไม่ต้องเกรงใจนะคะ คุณพอดเตอร์"

ทอมโค้งอีกครั้งแล้วจากไป

แฮร์รีนั่งอยู่บนเตียงเป็นเวลานาน พลังเอามือลูบขนเห็ดวิกอย่าง
ใจลอย ท้องฟ้าข้างนอกหน้าต่างกำลังเปลี่ยนสีอย่างรวดเร็ว จากสีน้ำเงิน
ก่ำมะหยี่เข้มเป็นสีเทาอ่อนจาง ครั้นแล้วก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีชมพูแฉ่ำทอง
แฮร์รีไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาเพิ่งออกจากซอยฟรีเว็ตมาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงนี้
ไม่อยากเชื่อว่าเขาไม่ถูกไล่ออก และไม่อยากเชื่อว่าเขาจะได้ใช้ชีวิตอีก
สองสัปดาห์นี้โดยปราศจากพวกเดอร์สลีย์

"เป็นคืนที่พิสดารมากเลย เห็ดวิก" เด็กชายหาว

แฮร์รีทั้งตัวลงนอนหนุนหมอนและหลับไปโดยไม่ได้ถอดแว่นตา
ด้วยซ้ำ

ร้านหม้อใหญ่ครัว

เป็นเวลาหลายวันกว่าที่แฮร์รี่จะคุ้นเคยกับอิสรภาพอันแปลกใหม่ของเขา ไม่เคยมาก่อนเลยที่เขาจะตื่นเวลาใดก็ได้ที่อยากตื่น หรือกินอะไรก็ได้ที่อยากกิน เขายังจะไปที่ไหนก็ได้ที่อยากไป ตรานที่ยังอยู่ในตรอกไดแอกอน และในเมื่อถนนสายยาวไปด้วยก้อนหินสายนี้แน่นขนัดไปด้วยร้านขายของสำหรับพ่อมดแม่มดอันน่าตื่นตาตื่นใจที่สุดในโลก ความคิดที่จะผุดคำพูดที่ได้ให้ไว้กับพัคส์เพื่อกลับออกไปเตร็ดเตร่ในโลกของพวกเขา มักเกิด จึงไม่มีอยู่ในใจของแฮร์รี่เลย

แฮร์รีกินอาหารเข้าทุกวันที่ร้านหม้อใหญ่ร่ว และชอบนั่งดูแขกคนอื่น ๆ เช่น บรรดาแม่มดร่างเล็กท่าทางตลกที่มาจากชนบทเข้าเมืองเพียงวันเดียวเพื่อซื้อของ พวกพ่อมดท่าทางทรงภูมิที่ถกเถียงกันถึงบทความล่าสุดในวารสารชื่อ *การแปลงร่างวันนี้* เหล่าผู้ใช้เวทมนตร์คาถาท่าทางเถื่อน ๆ คนกระเสีียงแหบห้าว และครั้งหนึ่งมีคนที่คุณเหมือนผู้หญิงแก่หน้าตาอัปลักษณ์ ร้องส่งดับสดหนึ่งจานผ่านไปหวนวกไหมพรมหนาหนักที่คลุมหน้าคลุมตาไว้

เมื่อเสร็จจากอาหารเข้าแล้ว แฮร์รีจะไปที่ลานหลังร้าน หยิบไม้กายสิทธิ์ออกมาเคาะลงบนอิฐก้อนที่สามจากทางซ้ายเหนือถังขยะ แล้วขยับถอยหลังออกมาขณะที่ซุ่มประตูสูตรอกไดแอ๊กอนปรากฏขึ้นที่กำแพง

แฮร์รีใช้วันที่แดดสดใสยาวนานหมดไปกับการสำรวจร้านค้า และกินอาหารได้ร่วมกันแดดสีสนสดใสข้างนอกร้านกาแฟ ซึ่งบรรดาเพื่อนร่วมวงของเขาจะหยิบสิ่งของที่ซื้อมาอวดกัน (นี่กลัองลูน่าสโคปิง ไ้หนูไม่ต้องวุ่นวายดูตารางดวงจันทร์ให้ปวดหัวแล้วเห็นไหม) หรือไม่กี่คุยกัันเรื่องซีเรียส แบล็ก (สำหรับฉันนะ ฉันจะไม่ปล่อยให้เด็ก ๆ ออกไปไหนกันตามลำพังหรอก จนกว่าแบล็กจะกลับเข้าไปอยู่ในคุกอัซคาบัน) แฮร์รีไม่ต้องทำการบ้านได้ไปงผ้าห่มโดยอาศัยแสงจากไฟฉายอีกต่อไป บัดนี้เขาสามารถนั่งทำการบ้านกลางแดดสดใสนอกร้าน*ไอศกรีมของฟลอเรียน ฟอร์เตสคิว* เพื่อเขียนเรียงความให้จบ โดยมีฟลอเรียน ฟอร์เตสคิวเองมาช่วยเขาบ้างเป็นครั้งคราว นอกจากฟลอเรียนจะมีความรู้เรื่องการเผาแม่มดในยุคกลางเป็นอย่างดีแล้ว เขายังให้แฮร์รีกินไอศกรีมชั้นเดย์ฟรี ทุกครั้งชั่วโมงอีกด้วย

หลังจากที่แฮร์รีเดิมเหรียญทองเกลเลียน เหรียญเงินซิกเกิ้ล และเหรียญบรอนซ์คินดูล์ จากคลังที่ธนาคารกริงกอตส์ใส่ลงในกระเป๋าสตางค์จน

เต็มแล้ว เขาก็ต้องฝึกหักห้ามใจตัวเองอย่างมากที่จะไม่ใช้เงินนั้นทั้งหมด ในทันที แฮร์รี่ต้องคอยเตือนตัวเองว่าเขายังต้องเรียนหนังสือที่ฮอกวอตส์ อีกห้าปี และจะรู้สึกอย่างไรถ้าต้องขอเงินพวกเดอร์สลีย์มาซื้อหนังสือ คาถา คำเตือนทั้งหมดนี้ก็เพื่อห้ามตัวเองไม่ให้ซื้อชุดเกมก๊อบสโตนทำ ด้วยทองคำอย่างหรุ (เป็นเกมของพ่อมดที่คล้ายกับเกมลูกหิน เพียงแต่ ก๊อบสโตนจะฉีดยาเหม็นๆ ใส่หน้าผู้เล่นเวลาที่เสียแต้ม) เขายังอยากได้รูป จาลองกาแล็กซีที่หมุนได้เหมือนจริงอยู่ในลูกแก้วกลมใบใหญ่ มันสวย ไม่มีที่ติและยั่วยวนใจเหลือหลาย เพราะถ้าเขาซื้อก็หมายความว่าเขาไม่ ต้องลงเรียนวิชาดาราศาสตร์อีกต่อไป แต่สิ่งที่ทดสอบความตั้งใจมั่นของ แฮร์รี่อย่างที่สุด ดูเหมือนจะอยู่ที่ร้านขายอุปกรณ์การเล่นควิดดิชที่ชื่อร้าน *อุปกรณ์ควิดดิชชั้นเยี่ยม* ซึ่งเป็นร้านโปรดของเขา สินค้านี้มาถึงหนึ่งสัปดาห์ หลังจากที่เขาได้อยู่ที่ร้านหม้อใหญ่ร่ำ

แฮร์รี่สงสัยว่าผู้คนในร้านมุงดูอะไรกัน จึงเบียดเสียดเหล่าแม่มดและ พ่อมดซึ่งกำลังตื่นเต้นเข้าไปจนมีโอกาสได้เห็นแท่นโชว์ที่เพิ่งนำมาตั้งใหม่ บนแท่นมีไม้กวาดสวยงามที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมาในชีวิตวางโชว์อยู่

"เพิ่งออกใหม่... ของต้นแบบ..." พ่อมดคางสีเหลี่ยมกำลังบอก เพื่อน

"เป็นไม้กวาดที่เหาะเร็วที่สุดในโลกเลยใช่ไหมอะ พ่อ" เด็กชายอายุน้อยกว่าแฮร์รี่กำลังเขย่าแขนถามพ่อ

"ทีมชาติไอริชเพิ่งสั่งซื้อไม้กวาดรุ่นนี้ไปเจ็ดอันครับ!" เจ้าของร้านบอกผู้ชม "แถมยังใช้ในการแข่งเวิลด์คัพด้วยนะครับ!"

แม่มดร่างใหญ่ข้างหน้าแฮร์รี่ขยับออกไป เด็กชายจึงสามารถอ่านป้ายที่ติดอยู่ข้างๆ ไม้กวาดได้

ไฟร์โบลต์

ขอเชิญสัมผัสประดิษฐกรรมจากสุดยอดเทคโนโลยีล้ำยุค
ไม้กวาดแข่งรุ่นไฟร์โบลต์ ด้ามไม้กวาดทรงเพรียวทำจากไม้แอช
เนื้อเนียนละเอียด ขัดเงาเหลื่อมเพชร พร้อมหมายเลขประจำ
ด้ามแกะสลักด้วยมือ ทุกก้านไม้กวาดทำจากกิ่งเบิร์ชที่บรรจุ
คัดมาเพื่อตัดให้เหมาะกับหลักอากาศพลศาสตร์ จึงทำให้
ไฟร์โบลต์ทรงตัวเป็นเลิศ และปรับทิศทางได้แม่นยำเที่ยงตรง
ชนิดที่ไม่มีไม้กวาดรุ่นใดเทียบได้ ไฟร์โบลต์เร่งความเร็วสูงสุด
จาก 0-240 กิโลเมตรต่อชั่วโมงได้ภายใน 10 วินาที พร้อมลง
คาถาใส่เบรคที่ไม่อาจลบล้างได้ สนใจโปรดสอบถามราคา

สนใจโปรดสอบถามราคา... แฮร์รีไม่อยากจะคิดเลยว่าราคาของ
ไฟร์โบลต์จะเป็นทองจำนวนเท่าไร เขาไม่เคยอยากได้อะไรมากเท่านี้มาก่อน
เลยในชีวิต -- แต่เขาก็ไม่เคยพ่ายแพ้ในเกมควิดดิชยามหะเหินกลาง
อากาศบนไม้กวาดรุ่นนิมบัสสองพันของเขาเลยสักครั้ง แล้วมันเรื่องอะไรเล่า
ที่เขาจะต้องเทเงินที่มีอยู่ในธนาคารกริงกอตส์จนเกลี้ยงเพื่อแลกกับไฟร์โบลต์
ในเมื่อเขาก็มีไม้กวาดชั้นดีอยู่แล้ว แฮร์รีไม่ได้ถามราคา แต่หลังจาก
วันนั้นแทบทุกวัน เขากลับไปที่ร้านนั้นอีก เพียงเพื่อจะได้ชื่นชมไฟร์โบลต์

อย่างไรก็ตาม มีของหลายอย่างที่แฮร์รีต้องซื้อหาไว้ เขาไปที่ร้าน
เครื่องยา เพื่อเติมเสบียงเครื่องปรุงยาของตัวเองให้ครบถ้วน และเนื่องจาก
ตอนนี้เสื้อคลุมชุดนักเรียนของเขาสั้นเต๋อขึ้นหลายนิ้วตรงส่วนปลายแขน
และขา เขาจึงไปที่ร้านเสื้อคลุมสำหรับทุกโอกาสของมาดามมัลกิน และ
ซื้อชุดใหม่มาหลายชุด ที่สำคัญเหนืออื่นใด เขาต้องซื้อตำราเรียนใหม่ซึ่ง
รวมถึงตำราวิชาใหม่อีกสองวิชา นั่นคือวิชาการดูแลสัตว์วิเศษ และวิชา
พยากรณ์ศาสตร์

แฮร์รีต้องแปลกใจเมื่อมองเข้าไปในตู้โชว์หน้าร้านหนังสือ แทนที่จะวางแสดงหนังสือคาถาเล่มใหญ่ที่มีตัวหนังสือดุนูนสีทองขนาดเท่าแผ่นหินปูถนนเหมือนเช่นเคย กลับมีกรงเหล็กขนาดใหญ่ตั้งอยู่หลังตู้กระจก ในกรงใส่หนังสือชื่อ *ปิศาจว่าด้วยเรื่องปิศาจ* อยู่ราวๆ ร้อยเล่ม หน้ากระดาษฉีกขาด ปลิวว่อนเกลื่อนทั่วกรงขณะที่บรรดาหนังสือไล่ปล้ำกอดรัดพิดเหวี่ยงกันแบบกีฬามวยปล้ำอันดุเดือด และไล่จับกันอย่างดุร้าย

แฮร์รีดึงรายชื่อหนังสือออกมาจากกระเป๋ามาได้ดูเป็นครั้งแรก หนังสือ *ปิศาจว่าด้วยเรื่องปิศาจ* อยู่ในรายชื่อชุดตำราสำหรับวิชาการดูแลสัตว์วิเศษ บัดนี้แฮร์รีเข้าใจแล้วว่าเหตุใดแฮกริดจึงบอกว่ามันจะเป็นประโยชน์ เขารู้สึกโล่งใจ เขาเฝ้าสงสัยอยู่ว่าแฮกริดอาจต้องการความช่วยเหลือในการเลี้ยงดูสัตว์ประหลาดน่ากลัวที่เขานำมาเลี้ยงใหม่หรืออย่างไร

เมื่อแฮร์รีเข้าไปในร้านตัวบรรจงและหยดหมึก ผู้จัดการร้านก็รีบเดินตรงมาต้อนรับเขา

"ฮอกวอตส์หรือครับ" เขาถามสั้นๆ "มาซื้อหนังสือใหม่ใช่ไหมครับ"

"ฮะ" แฮร์รีตอบ "ผมต้องการ --"

"ถอยไปก่อน" ผู้จัดการร้านพูดอย่างร้อนรน แล้วดันตัวแฮร์รีหลบไปทางด้านข้าง เขาดึงถุงมือหนาเตอะออกมาคู่หนึ่ง หยิบไม้ตะพดอันใหญ่ มีปุ่มปม แล้วขยับไปที่ประตูกรงหนังสือปิศาจ

"เดี๋ยวะ" แฮร์รีรีบบอก "เล่มนั้นผมมีแล้วฮะ"

"งั้นหรือ" ใบหน้าของผู้จัดการร้านฉายแววโล่งใจ "โชคดีไป ผมถูกมันกัดเอาห้าครั้งแล้วตั้งแต่เข้านี้"

เสียงแควกดังลั่นแหวกอากาศมาเข้าหู หนังสือปิศาจสองเล่มช่วยกันจับยึดเล่มที่สามแล้วกำลังฉีกกระดาษออก

"หยุดนะ! หยุด!" ผู้จัดการร้องห้าม เอาไม้ตะพดแห่เข้าไปทางช่องลูกกรง แล้วเคาะให้หนังสือแยกจากกัน "ผมจะไม่มีวันสั่งพวกมันมาเก็บไว้อีกเป็นอันขาด! หนวกหูสิ้นดี! ผมเคยคิดว่าเราเคยเจอแบบแย่มากๆ มาแล้วตอนที่ซื้อหนังสือล่วงหน้าด้วยการล่องหน มา 200 เล่ม... หหมดเงินไปโหละ แล้วก็ไม่เคยหามันเจอเลยสักเล่มเดียว... เอ้อ มีอะไรอย่างอื่นให้ผมช่วยหรือเปล่าครับ"

"มีอะ" แฮร์รี่ก้มลงมองดูรายชื่อหนังสือ "ผมต้องการตำรา*เผยแพร่ตาอนาคต* โดยศาสตราจารย์ วาบิลด์สกีอะ"

"อ้อ เริ่มเรียนวิชาพยากรณ์ศาสตร์ละสินะ" ผู้จัดการร้านพูดพร้อมกับถอดถุงมือออก แล้วเดินนำแฮร์รี่ไปหลังร้าน ซึ่งมีมุมเฉพาะสำหรับหนังสือด้านพยากรณ์ บนโต๊ะตัวเล็กมีหนังสือเรียงไว้เป็นตั่งๆ อย่างเช่น *ศาสตร์สิ่งที่คาดเดาไม่ได้ : คู่มือเตรียมพร้อมรับสิ่งไม่คาดฝัน* และ *ลูกแก้วสลาย : เมื่อโชคกลาภกลายเป็นภาพลวง*

"ได้แล้วครับ" ผู้จัดการร้านปีนบันไดเตี้ยๆ ขึ้นไปหยิบหนังสือเล่มหนาปกสีดำลงมา "*เผยแพร่ตาอนาคต* เป็นตำราแนะนำวิธีพยากรณ์พื้นฐานที่ดีมาก เช่น การดูลายมือ การดูลูกแก้ว การดูเครื่องในนก..."

แต่แฮร์รี่ไม่ได้ฟัง สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่หนังสืออีกเล่มหนึ่งซึ่งตั้งแสดงไว้บนโต๊ะเล็กตัวนั้น หนังสือชื่อ *ลางมรณะ : ทำอย่างไรเมื่อรู้ว่าความตายกำลังจะมาถึง*

"อ๊ะ ผมคงจะไม่อ่านเล่มนั้นหรอกนะถ้าผมเป็นคุณ" คนขายพูดค่อยๆ เมื่อเห็นหนังสือที่แฮร์รี่กำลังจ้องมองอยู่ "อ่านแล้วคุณจะเริ่มเห็นลางมรณะไปหมดทุกหนทุกแห่ง ทำเอากลัวจนถึงตายได้เชียวละ"

แต่แฮร์รี่ยังคงจ้องมองที่หน้าปกหนังสือเล่มนั้นต่อไป มันเป็นรูปสุนัข

สีดำตัวใหญ่ขนาดพอๆ กับหมี่ ดวงตาเรืองแสง ดูคุ้นตาอย่างประหลาด...

คนขายยัดหนังสือเผยแพร่ตาอนาคตใส่มือแฮร์รี

"รับเล่มอื่นอีกไหมครับ" เขาถาม

"ฮะ" แฮร์รีตอบรับ พลังละสายตาจากรูปสุนัขสีดำแล้วมองดูรายชื่อหนังสืออย่างงงๆ "เอ้อ -- ผมต้องการตำราแปลงร่างระดับกลาง กับตำราคาถามาตรฐานสำหรับปีสาม ฮะ"

แฮร์รีออกจากร้านตัวบรรจงและหยดหมึกในอีกสิบนาที่ต่อมา พร้อมกับหนังสือใหม่หีบไว้ได้แขน เขากลับไปยังร้านหม้อใหญ่ร่วอย่างไม่ค่อยได้ดูทิศทางและเดินชนกับใครต่อใครไปตลอด

เขาเดินลากขาขึ้นบันไดไปบนห้อง เข้าไปข้างใน แล้วกองหนังสือลงบนเตียง มีคนเข้ามาทำห้องให้แล้ว หน้าต่างเปิดอยู่ และดวงอาทิตย์ก็สาดแสงเข้ามา แฮร์รีได้ยินเสียงรถประจำทางวิ่งผ่านไปบนถนนที่มองไม่เห็นของพวกมันก็กลัดด้านหลังเขา และได้ยินเสียงผู้คนที่มองไม่เห็นตัวอยู่เบื้องล่างในตรอกใดแอกอน เขามองดูเงาตัวเองในกระจกเหนืออ่างล้างหน้า

"มันต้องไม่ใช่ล้างมรณะหรอก" เขาพูดกับเงาในกระจกอย่างดีดติง "มันดูน่ากลัวตอนที่ฉันเห็นมันที่แม็กโนเลียเครสเซนส์ มันอาจเป็นแค่หมาจิ้งจอกตัวหนึ่งเท่านั้น..."

แฮร์รียกมือขึ้นอย่างไม่ตั้งใจและพยายามลูบผมให้เรียบ

"เด็กเอ๊ย เจ้ากำลังต่อสู้กับสงครามที่ไม่อาจเอาชนะได้" กระจกบานนั้นกระซิบแผ่วบอกกับเขา

วันคืนผ่านไป แฮร์รีเริ่มมองหาหรือเซอร์ไมโอนี่ในทุกที่ที่เขาไป เด็กนักเรียนของฮอกวอตส์มาที่ดรอกลีแอคก่อนกันหน้าตาแล้วในตอนนีเมื่อวันเปิดเทอมใกล้เข้ามาทุกที ที่ร้านอุปกรณ์ควิดดิชชั้นเยี่ยม แฮร์รีพบ เซมัส ฟินนิกันกับดิน โทมัส เพื่อนร่วมบ้านกริฟฟินดอร์ ทั้งสองคนก็จ้องดูไฟร์โบลต์ดาถลอนเหมือนกัน เขายังพบกับเนวิลล์ ลองบัตท่อมเด็กชายหน้ากลมขี้สึมตัวจริงเข้าโดยบังเอิญที่ข้างนอกร้านตัวบรรจงและหยดหมึก แฮร์รีไม่ได้หยุดคุย ดูเหมือนว่าเนวิลล์จะหารายชื่อนังสือไม่พบ และกำลังโดนคุณย่าทำทางดูเอาเรื่องเอ็ดอยู่ แฮร์รีได้แต่หวังว่าคุณย่าคงไม่รู้ว่าเขาเคยแกล้งปลอมเป็นเนวิลล์ ลองบัตท่อม เมื่อตอนหนีการจับกุมของกระทรวงเวทมนตร์

แฮร์รีตื่นขึ้นมาในวันสุดท้ายของการปิดภาค เขาคิดว่าอย่างน้อยที่สุดเขาน่าจะพบรอนกับเซอร์ไมโอนี่ในวันรุ่งขึ้นบนรถด่วนสายฮอกวอตส์ เด็กชายลุกขึ้นแต่งตัว และแวะไปดูไฟร์โบลต์เป็นครั้งสุดท้าย เขากำลังคิดอยู่ว่าจะไปรับประทานมื้อกลางวันที่ไหนดี ก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งตะโกนเรียกชื่อเขา แฮร์รีหันไป

"แฮร์รี! แฮร์รี!"

ทั้งสองคนอยู่ตรงนั้นนั่นเอง นั่งกันอยู่นอกร้านไอศกรีมของฟลอเรียน ฟอร์เตสคิว รอนมีกระต๋มหน้าอย่างเหลือเชื่อ ส่วนเซอร์ไมโอนี่ก็มีผิวคล้ำจัด ทั้งคู่กำลังโบกไม้โบกมือให้เขากันใหญ่

"เจอเสียที!" รอนเอ่ยขึ้น พลาถยัมยิงฟันให้แฮร์รี ขณะที่เขาทรุดตัวลงนั่ง "เราไปที่ร้านหม้อใหญ่รั้ว แต่เขาบอกว่านายออกมาแล้ว เราไปที่ร้านตัวบรรจงและหยดหมึกกับร้านเสื้อของมาตามมัลกิน แล้วก็ --"

"ฉันซื้อข้าวของเครื่องใช้ไปโรงเรียนแล้วเมื่ออาทิตย์ก่อน" แฮร์รี

อธิบาย "ว่าแต่พวกนายรู้ได้ไงว่าฉันพักที่ร้านหม้อใหญ่รัว"

"พ่อบอก" รอนตอบง่าย ๆ

นายวิสสัย ซึ่งทำงานที่กระทรวงเวทมนตร์ ย่อมต้องรู้เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับป้ามาร์จ

"เธอเป่าลมป้าจนตัวพองจริงๆ หรือแฮร์รี" เฮอร์ไมโอนี่ถามด้วยเสียงจริงจัง

"ฉันไม่ได้ตั้งใจ" แฮร์รีตอบ ขณะที่รอนหัวเราะเสียงดังลั่น "ฉัน -- เพียงแต่ -- คุณอารมณ์ไม่ดีอยู่"

"ไม่ตกลงนะ รอน" เฮอร์ไมโอนี่พูดดุๆ "จริงๆ นะ ฉันละแปลกใจที่แฮร์รีไม่ถูกไล่ออก"

"ฉันก็เหมือนกัน" แฮร์รียอมรับ "อย่าว่าแต่ไล่ออกเลย ฉันคิดว่าตัวเองจะถูกจับเสียด้วยซ้ำ" เขามองดูรอน "พ่อนายไม่รู้ใช่ไหมว่าทำไมท่านรัฐมนตรีฟัดจ์ถึงปล่อยตัวฉันนะ"

"อาจเพราะว่าเป็นนายละมั้ง" รอนยกไหล่ ทั้งๆ ที่ยังหัวเราะหึๆ "แฮร์รี พอตเตอร์ ผู้โด่งดังกับเรื่องทั้งหลายนั้น ฉันไม่อยากคิดเลยว่าท่านรัฐมนตรีจะทำกับฉันยังไงถ้าหากว่าฉันทำป้าพองลมแบบนั้น แต่ขอโทษเถอะ พวกเขาคงต้องชุดศพฉันขึ้นมาก่อน เพราะแม่คงจะฆ่าฉันตายไปก่อนแล้ว ยังไงก็ นายถามพ่อเอาเองสิตอนเย็นนี้ เราจะค้างที่ร้านหม้อใหญ่รัวคืนนี้ด้วย นายจะได้ไปคิงส์ครอสกับเราวันพรุ่งนี้ด้วยกันเลยไง เฮอร์ไมโอนี่ก็พักที่นั่นด้วยนะ!"

เฮอร์ไมโอนี่พยักหน้า ยิ้มกว้าง "พ่อกับแม่มาส่งฉันเมื่อเช้านี้ พร้อมกับสัมภาระที่ต้องเอาไปฮอกวอตส์"

"ยอดไปเลย!" แฮร์รีพูดอย่างมีความสุข "ฉันพวคนายก็ได้หนังสือใหม่กับข้าวของเครื่องใช้ครบแล้วสิ"

"ดูนี่สิ" รอนพูด เขาดึงเอากล่องผอมๆ ยาวๆ ออกมาจากถุง แล้วเปิดออก "ไม้กายสิทธิ์ใหม่เอี่ยม ยาวสิบสี่นิ้ว ทำจากกิ่งวิลโลว์ ใส่ขนหางยูนิคอร์นหนึ่งเส้น แล้วเราก็ซื้อหนังสือครบชุดแล้ว -- " รอนชี้ไปที่ถุงใบใหญ่ใต้เก้าอี้ของเขา "เป็นไงล่ะหนังสือปีศาจนี้ คนขายแทบร้องให้ตอนเราบอกว่าจะเอาสองเล่ม"

"นั่นอะไรนะ เฮอร์ไมโอนี่" แฮร์รีถามพร้อมกับชี้ไปที่ถุงใบอันใหญ่ซึ่งไม่ได้มีแค่ใบเดียว แต่มีถึงสามใบวางอยู่บนเก้าอี้ถัดจากเฮอร์ไมโอนี่ไป

"ก็ฉันเลือกเรียนวิชาใหม่มากกว่าพวกเธอไม่ใช่หรือ" เฮอร์ไมโอนี่ตอบ "นั่นเป็นหนังสือวิชาตัวเลขมหัศจรรย์ วิชาการดูแลสัตว์วิเศษ วิชาพยากรณ์-ศาสตร์ วิชาการศึกษาอักษรโบราณ วิชาแม็กเกิ้ลศึกษา -- "

"เธอเรียนวิชาแม็กเกิ้ลศึกษาทำไมล่ะ" รอนถาม พลังกลอกตาไปทางแฮร์รี "เธอเกิดในครอบครัวแม็กเกิ้ล! แม่กับพ่อของเธอก็เป็นแม็กเกิ้ล! เธอรู้เรื่องแม็กเกิ้ลดีทุกอย่าง!"

"แต่ฉันคงจะน่าสนุกที่ได้เรียนรู้จากมุมมองของพ่อมดนะ" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างตึงอกตั้งใจ

"นี่เธอจะกินจะนอนบ้างไหมตลอดทั้งปีนี้นะ เฮอร์ไมโอนี่" แฮร์รีถามขณะที่รอนแอบหัวเราะ เฮอร์ไมโอนี่ไม่สนใจ

"ฉันยังเหลือเงินอีกสิบเกิลเลียน" เด็กหญิงดูเงินในกระเป๋า "เดือนกันยายนี้นี้เป็นวันเกิดของฉัน แม่กับพ่อก็เลยให้เงินฉันมาเลือกซื้อของขวัญให้ตัวเองล่วงหน้าก่อน"

"หนังสือดีๆ สักเล่มเป็นไง" รอนถามดีหน้าซื่อ

"ไม่เอาหรอก" เฮอร์ไมโอนี่ตอบเรื่อย ๆ "ใจจริงฉันอยากได้นกฮูก
สักตัว ก็แพม แฮร์รี่มีแฮ็ดวิก เธอก็มีแอ์ล -- "

"ไม่ใช่ของฉัน" รอนบอก "แอ์ลเป็นนกฮูกที่บ้าน ฉันมีแคสแคบเบอร์
ต่างหาก" เด็กชายล้วงหนุออกมาจากกระเป๋าเสื้อ "ฉันอยากเอามันไป
ตรวจร่างกายดูจัง" เขาเสริมท้าย พลังวาสแคบเบอร์ลงบนโต๊ะตรงหน้า
"ฉันว่ามันต้องไม่ถูกกับอากาศที่ฮิยิปต์"

สแคบเบอร์ดูผอมกว่าที่เคย หนวดดกดูอย่างเห็นได้ชัด

"มีร้านสัตว์วิเศษ อยู่ตรงนั้นแน่ะ" แฮร์รี่ ซึ่งในตอนนี้อธิษฐานตรอก
ไดแอ็กอนเป็นอย่างดี บอกกับเพื่อน

"นายจะได้ไปดูว่าเขามียาบำรุงอะไรให้สแคบเบอร์หรือเปล่า แล้ว
เฮอร์ไมโอนี่ก็จะได้นกฮูก"

ดังนั้น พวกเด็ก ๆ จึงจ่ายค่าไอศกรีม แล้วข้ามถนนไปยังร้านสัตว์
วิเศษ

ในร้านไม่ค่อยมีที่ว่างมากนัก พื้นที่ทุกตารางนิ้วบนผนังมีกรงแขวนไว้
มีกลิ่นสาบและเสียงหนวกหูเพราะเจ้าของกรงเหล่านั้นล้วนแต่กำลังส่งเสียง
จ๊อด ๆ กุก ๆ เจียก ๆ หรือไม่ก็ฟ่อ ๆ แม่มดที่อยู่ข้างหลังเคาน์เตอร์กำลังให้
คำแนะนำเรื่องการเลี้ยงฮิยิปต์สองหางกับลูกค้ารายหนึ่ง แฮร์รี่ รอน
และเฮอร์ไมโอนี่จึงสำรวจกรงต่าง ๆ ไปพลาง ๆ ะหว่างรอ

คางคกสีม่วงขนาดมหึมาคู่หนึ่งนั่งน้ำลายยืดจับซากแมลงวันเป็นอาหาร
เต่ายักษ์ซึ่งมีกระดองฝังอัญมณีกำลังขยับตัวสองประกายวาววามอยู่ใกล้
หน้าต่าง หอยทากพิษสีส้มกำลังกระดืบอย่างเข้มข้นเข้าไปทางด้านข้างของ
ตู้กระจก และกระต่ายขาวตัวอ้วนตัวหนึ่งเฝ้าแต่แปลงร่างกลับไปกลับมา
เดี๋ยวเป็นหมวกผ้าไหมทรงสูงปีกแคบ เดี๋ยวกลับมาเป็นกระต่าย เกิด

เสียงดังป๊อบๆ ต่อเนื่อง แล้วก็แมวทุกสี กรงอีกาส่งเสียงจ๊อกแจ๊ก ตะกร้าใส่ลูกเจี๊ยบสีเหลืองนวลแปลกตาที่กำลังส่งเสียงเซ็งแซ่ และบน เคาน์เตอร์เป็นกรงขนาดใหญ่ใส่หนูสีดำตัวลื่นเป็นมัน มันกำลังเล่นกระโดด เชือก โดยใช้หางยาวโล้นเลี่ยนของพวกมันต่างเชือก

พ่อมดที่ซื้ออึ่งอ่างสองหางออกจากร้านไป รอนเดินเข้าไปที่เคาน์เตอร์

"หนูของผมนะฮะ" เขาบอกแม่มด "สีขนมันซีดลงตั้งแต่ผมพามันกลับ มาจากอียิปต์"

"โยนมันลงบนเคาน์เตอร์นั่นแหละ" แม่มดตอบ พลังลี้ว่วแว่นตา กรอบดำทะเอะทะออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

รอนดึงสแครบเบอร์ออกมาจากกระเป๋าด้านใน แล้ววางมันลงข้างๆ กรงเพื่อนหนูด้วยกัน พวกนั้นพากันหยุดกระโดดเชือก หันมาแย่งพื้นที่ริม กรงเพื่อจะดูให้เห็นชัดๆ

สแครบเบอร์ก็เหมือนกับของแทบทุกอย่างที่เป็นของรอน คือเป็น ของใช้แล้ว (สแครบเบอร์เคยเป็นหนูของเพอร์ซี่ พี่ชายของรอนมาก่อน) และขำมือ ยิ่งเมื่อมาอยู่ข้างๆ พวกหนูในกรงที่มีขนมันเป็นเงาด้วยแล้ว มันยิ่งดูโทรมไปถนัดตา

"อืม" แม่มดหยิบสแครบเบอร์ขึ้นมา "อายุเท่าไรแล้วหนูตัวนี้"

"ไม่ทราบฮะ" รอนบอก "แก่พอถูล่ะฮะ มันเคยเป็นของพี่ชายผม"

"มันมีพลังอำนาจอะไรบ้าง" แม่มดถาม พลังดูสแครบเบอร์อย่างพินิจ พิจารณา

"เอ้อ -- " ที่จริงสแครบเบอร์ไม่เคยแสดงวิเววพลังอำนาจอะไร เลย สายตาของแม่มดเลื่อนจากใบหูซ้ายที่รุ่งริ่งไปยังอุ้งเท้าหน้า ซึ่ง

หัวแม่เท้าแหวกไป แล้วทำเสียงจู้จ

"มันถูกใช้งานมาโชกโชนเลยนะ" นางพูด

"มันเป็นอย่างนี้อยู่แล้วนะอะ ตอนที่เพอร์ซียกให้ผม" รอนตอบ
อย่างปกป้องตัวเอง

"หนูธรรมดาทั่วๆ ไป หรือหนูสวนแบบนี้ ไม่น่าจะอยู่ได้เกินสามปี
หรือประมาณนั้น" แม่ตอบ "นี่แน่ะ ถ้าเธอกำลังมองหาอะไรที่ทนมือ
ทนไม้กว่านี้หน่อยล่ะก็ เธออาจจะอยากได้เจ้าพวกนี้ซักตัว..."

แม่เดินไปที่หนูดำพวกนั้น ซึ่งเริ่มเล่นกระโดดเชือกกันใหม่อีกครั้ง
ในทันที รอนพิมพ์ว่า "อวดกันใหญ่เชียวนะ"

"เอ้อ แต่ถ้าไม่อยากได้ตัวใหม่ ก็เอายาชูกำลังสำหรับหนูไปลองดู"
แม่พูด พลางวิ่งลงไปได้เคาน์เตอร์หยิบขวดสีแดงใบเล็กๆ ออกมา

"ตกลงอะ" รอนตอบ "เท่าไรอะ -- โอ้ย!"

รอนย่อตัวลงขณะที่อะไรอย่างหนึ่งที่มีขนาดมหึมาและตัวเป็นสีส้ม
พุ่งลงมาจากกรงข้างบนสุด และเกาะลงบนศีรษะของเขา ก่อนจะหมุนตัว
พุ่งไปทางสแคบเบอร์ พลางขู่ฟ่อใส่มันอย่างบ้าคลั่ง

"อย่า ครุกแซงก์ อย่า!" แม่ร้อง แต่สแคบเบอร์ดีดตัวออก
จากมือทั้งสองข้างของแม่ดราวกับก้อนสบู่ และวิ่งแผละลงไปทางสีขา
อยู่กับพื้นก่อนจะวิ่งหนีไปที่ประตู

"สแคบเบอร์!" รอนตะโกน แล้วแผ่นแปะลืตามมันออกจากร้าน
มีแฮร์รีตามหลังไป

ทั้งคู่ใช้เวลาค้นหาเกือบสิบนาทีที่จะพบสแคบเบอร์หลบอยู่ได้
ถึงขยะนอกร้านอุปกรณ์ควิดดิชชั้นเยี่ยม รอนจับหนูที่เนื้อตัวสั้นเท่าใส่กลับ

ลงไปในกระเป๋าสีเสื้อ ก่อนจะยี่ดตัวขึ้นพลาญยกมือขึ้นถูศีรษะ

"นั่นมันตัวอะไรนะ"

"ถ้าไม่ใช่แมวดัวใหญ่เบื้อเรือกก็เสื้อตัวย่อมๆ นั่นแหละ" แฮร์รีบอก

"แฮร์รีไมโอนี่ไปไหนแล้วล่ะ"

"คงกำลังซื้อนกฮูกอยู่นะ"

ทั้งคู่เดินไปตามถนนอันจอแจกลับไปยังร้านสัตว์วิเศษ เมื่อไปถึง แฮร์รีไมโอนี่ก็ออกมาพอดี แต่เธอไม่ได้หิ้วกรงนกฮูก ในวงแขนของเธอหนีบแมวสีส้มตัวเบื้อเรอไว้นั่น

"เธอซื้อเจ้าปีศาจนั้นมาหรือ" รอนถาม อ้าปากค้าง

"มันหล่อไหมล่ะ" แฮร์รีไมโอนี่ยิ้มแป้น

ก็แล้วแต่จะคิดกันไป แฮร์รีนี่ก็อยู่ในใจ ขนสีน้ำตาลอมส้มของมันหนาและนุ่มฟู แต่ขาของมันโก่งอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าดูขึงตึงและแบนเป็นพิกล รวากับว่ามันเคยวิ่งเอาหัวพุ่งเข้าชนกำแพงอิฐมาก่อน ในเมื่อสแคบเบอว์ไมไพล์ออกมาให้เห็นแล้ว เจ้าแมวจึงทำเสียงครางอย่างพึงใจอยู่ในอ้อมแขนของแฮร์รีไมโอนี่

"แฮร์รีไมโอนี่ เจ้านั้นหวิดจะถลกหนังหัวฉันอยู่แล้วนะ!" รอนพูด

"มันไม่ได้ตั้งใจหรอก ใช้ไหมจ๊ะ ครุกแซงก์" แฮร์รีไมโอนี่ถามมัน

"แล้วสแคบเบอว์ล่ะ" รอนชี้ไปที่ก้อนตุ้งๆ ในกระเป๋าสีเสื้อ "มันต้องได้พักสบายๆ นะ! มันจะทำได้ยังไงถ้ามีเจ้าตัวนั้นอยู่ใกล้ๆ นะ"

"เออเนี่ย ฉันเลยนึกขึ้นมาได้ เธอสิมยาชูกำลังสำหรับหนูไว้นั่น" แฮร์รีไมโอนี่ยัดขวดสีแดงเล็กๆ ลงในมือของรอน "เลิกกังวลได้แล้ว ครุกแซงก์"

จะนอนที่หอของฉัน ส่วนสแคบเบอร์ก็นอนที่หอของเธอ ไม่เห็นจะมีปัญหา
ตรงไหน ครูกแซงก็นำส่งสารออก แม่ मदคนนั้นบอกว่ามันอยู่ที่ร้านดังชาติ
หนึ่งแล้ว ไม่มีใครอยากได้มันเลย"

"ฉันละสงสัยนั้กว่าเพราะอะไรกัน" รอนพูดอย่างประชิดประชัน
ขณะที่ทั้งหมดมุ่งหน้าไปยังร้านหม้อใหญ่ร่ว

เด็ก ๆ พบนายวิสสัยนั่งอยู่ที่บาร์ กำลังอ่านหนังสือพิมพ์ เดลีพรอเฟ็ด

"แฮร์รี!" นายวิสสัยเงยหน้าขึ้นยิ้ม "สบายดีหรือ"

"สบายดีอะ ขอขอบคุณ" แฮร์รีตอบ ขณะที่เขา รอน และแฮร์ไมโอนี่
เข้าไปสมทบกับนายวิสสัยพร้อมด้วยบรรดาข้าวของที่ซื้อมา

นายวิสสัยวางหนังสือพิมพ์ลง แฮร์รีจึงเห็นภาพของซีเรียส แบล็ก ที่
คุ้นตาแล้วตอนนี้ กำลังเงยหน้ามองมาที่เขา

"ยังจับตัวไม่ได้หรืออะ" เด็กชายถาม

"ยัง" นายวิสสัยตอบด้วยท่าทีเคร่งขรึมอย่างที่สุด "มีคำสั่งให้เรา
ทุกคนที่กระทรวงละมือจากงานประจำ เพื่อพยายามตามหาตัวหมอนี้ให้ได้
แต่จนป่านนี้ก็ยังไม่มืวเว"

"ถ้าเราจับตัวเขาได้ จะมีรางวัลให้ไหมอะ พ่อ" รอนถาม "น่าจะดี
นะอะถ้าได้เงินอีกซักหน่อย -- "

"อย่าเหลวไหลนะ รอน" นายวิสสัยบอกลูกชาย เขามีท่าทาง
เคร่งเครียดมากเมื่อดูใกล้ ๆ "พ่อ मदอายุสิบสามนะจับแบล็กไม่ได้หรอก
ต้องให้พวกผู้คุมที่คุกอัซคาบันถึงจะจับเขากลับไปได้ จำที่พ่อพูดไว้เ"

ขณะนั้นเอง นางวิสสัยเดินเข้ามาในบาร์ หิ้วข้าวของพะรุงพะรัง
ตามมด้วยคู่แฝด เฟร็ดกับจอร์จ ซึ่งกำลังจะขึ้นชั้นปีที่ห้าที่ฮอกวอตส์

และเพอร์ซี่ ประธานนักเรียนคนใหม่ รวมทั้งจินนี่น้องคนสุดท้อง ลูกสาวคนเดียวของตระกูลวิสลีย์

จินนี่ซึ่งสนใจแฮร์รีมากมาตลอด ดูเหมือนจะชินอายเกินกว่าปกติเมื่อเห็นเขา บางทีอาจเป็นเพราะแฮร์รีช่วยชีวิตเธอไว้ในช่วงเทอมสุดท้ายที่ฮอกวอตส์ เด็กหญิงหน้าแดงจัด กล่าวอุบอิบว่า "สวัสดี" โดยไม่มองหน้าเขา แต่เพอร์ซี่กลับยื่นมือออกมาอย่างสำรวจ รวากับว่าเขาและแฮร์รีไม่เคยพบกันมาก่อน แล้วพูดว่า "แฮร์รี ยินดีที่ได้พบคุณ"

"หวัดดี เพอร์ซี่" แฮร์รีพยายามกลืนหัวเราะ

"หวังว่าคุณคงสบายดีนะครับ" เพอร์ซี่วางท่าโก้ พลังเข่ามือกับเขาดูท่าราวกับแนะนำตัวกับท่านนายกเทศมนตรีที่ไม่ปาน

"สบายดีอะ ขอขอบคุณ -- "

"แฮร์รี!" เฟร็ดเอาข้อศอกกระทันหันเพอร์ซี่ให้ถอยออกไป แล้วก็ตัวโค้งอย่างนอบน้อม "เป็นเกียรติเหลือเกินที่ได้พบคุณ น้องเอ๋ -- "

"เหลือจะสุดพิเศษ" จอร์จฉลักเฟร็ดออกไปข้างๆ แล้วคว้ามือแฮร์รีมาจับบ้าง "แสนจะหฤหรรษ์อะไรปานนั้น"

เพอร์ซี่ทำหน้าบึ้ง

"เออละ พอทีจ๊ะ" นางวิสลีย์พูดขึ้น

"คุณแม่!" เฟร็ดทำท่าราวกับเพ่งมองเห็น เขาคว่ำมีอนางวิสลีย์มาบีบไว้นั่นเช่นกัน "ช่างแสนประเสริฐเลิศล้ำที่ได้พบคุณแม่ -- "

"แม่บอกว่า พอแล้ว" นางวิสลีย์บอก พลังกองสูงใส่ของลงบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง "สวัสดีจ๊ะ แฮร์รี ฉันว่าเธอคงได้ข่าวว่าตื่นเต้นของเราแล้วใช่ไหมจ๊ะ" นางวิสลีย์ชี้ไปที่เข็มสีเงินใหม่เอี่ยมบนหน้าอกเพอร์ซี่

"ประธานนักเรียนคนที่สองของครอบครัวนี้จะ!" นางวิสลิย์ยิ้มหน้าบานด้วยความภูมิใจ

"และคนสุดท้าย" เฟร็ดพึมพำค่อยๆ

"แม่ไม่สงสัยข้อนั้นหรอก" นางวิสลิย์พูดแล้วก็ขมวดคิ้วขึ้นมาทันที
"เอ๊ะ แม่เพิ่งสังเกตว่าโรงเรียนยังไม่ได้ตั้งให้ลูกสองคนเป็นพรีเฟ็คเลย"

"เราจะอยากเป็นพรีเฟ็คไปทำไมล่ะครับ" จอร์จมีที่ท่าคัดค้านความคิดนั้น "ชีวิตก็หมดสนุกกันพอดี"

จินนี่หัวเราะคิก

"เธอน่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้น้อง ๆ หน่อยนะ!" นางวิสลิย์ได้กลับ

"จินนี่มีพี่ชายคนอื่น ๆ ที่เป็นตัวอย่างอยู่แล้วครับ แม่" เพอร์ซี่พูดอวดๆ "ผมจะขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าลงมารับประทานอาหารเย็น..."

พอเพอร์ซี่ลับตัวไป จอร์จก็พ่นลมหายใจดังพรีด

"เราพยายามขังเขาไว้ในพีระมิด" จอร์จบอกแฮร์รี "แต่แม่เห็นเข้าเสียก่อน"

อาหารเย็นค่ำวันนั้นเป็นมื้อที่สนุกสนานมาก ทอมเจ้าของที่พักเอาโต๊ะสามตัวมาเรียงต่อกันในห้องนั่งเล่น แล้วครอบครัววิสลิย์ทั้งเจ็ด แฮร์รี และเฮอร์ไมโอนี่ก็รับประทานอาหารแสนอร่อยทั้งห้ารายการร่วมกัน

"พรุ่งนี้เราจะไปที่คิงส์ครอสได้ยังไงซะ พ่อ" เฟร็ดถามขณะที่พวกเขารับประทานพูดถึงช็อกโกแลตซินโด

"ท่านรัฐมนตรีจะจัดรถมาให้สองคัน" นายวิสสัยบอก

ทุกคนเงยหน้าขึ้นมองเขา

"ทำไมครับ" เพอร์ซีถามอย่างสงสัย

"เป็นเพราะนายหรือไงนี่แหละ เพิร์ซ" จอร์จบอกด้วยเสียงจริงจัง
"แล้วก็จะติดธงเล็กๆ ไว้ที่หน้ารถ มีตัวย่อ 'ป.น.' ด้วย -- "

" -- ย่อมาจาก 'ปลาเน่า' ไงล่ะ" เฟร็ดต่อ

ทุกคนยกเว้นเพอร์ซีกับนางวิสสัยหัวเราะพรวดใส่ขนมพุดดิ้งของตัวเอง

"ทำไมท่านรัฐมนตรีถึงจัดรถให้ครับ พ่อ" เพอร์ซีถามอีกด้วย
น้ำเสียงวางภูมิ

"ก็เพราะว่าตอนนี้เราไม่มีรถซักคันแล้วนะสิ" นายวิสสัยตอบ "อีกอย่าง
เพราะพ่อทำงานที่นั่น เขาก็เลยช่วยจัดมาให้..."

เสียงของนายวิสสัยฟังดูธรรมดา ทว่าแฮร์รี่สังเกตเห็นจนได้ว่าใบหู
ของเขากลายเป็นสีแดง เหมือนกันกับรอนเวลาที่เขาถูกกดดัน

"พ่อทำงานดีด้วยจ๊ะ" นางวิสสัยตัดบท "ลูกๆ รู้หรือเปล่าว่าเรา
ทั้งหมดมีสัมภาระมากขนาดไหน แม้ว่าพวกลูกคงดูไม่จืดหรอกถ้าลง
สถานีรถไฟใต้ดินของพวกมันก็เกิล... ว่าแต่จัดของกันเสร็จหมดหรือยังจ๊ะ"

"รอนยังไม่ได้เอาของที่ซื้อใหม่ใส่ลงหีบเลยครับ" เพอร์ซีทำเสียง
โอตครวญ "เขาเอามันไปกองไว้บนเตียงผม"

"รอน ลูกควรจะไปจัดการจัดของให้เรียบร้อยได้แล้วนะ ตอนเช้า
วันพรุ่งนี้เราไม่มีเวลามากนักหรอก" นางวิสสัยส่งเสียงมาจากหัวโต๊ะ รอน
ดีหน้ายักษ์ใส่เพอร์ซี

หลังอาหารเย็น ทุกคนอ้มจัดและหน้าต่างเริ่มหย่อน พวกเด็ก ๆ
ทยอยขึ้นห้องทีละคนเพื่อไปตรวจดูข่าวของสำหรับวันรุ่งขึ้น รอนกับเพอร์ซี่
อยู่ห้องติดกับแฮร์รี เขาเพิ่งจะปิดและล็อกหีบใส่ของของเขาเมื่อได้ยินเสียง
ทะเลาะลอดผ่านเข้ามา เขาจึงเดินไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น

ประตูห้องหมายเลขสิบสองเปิดกว้าง เพอร์ซี่กำลังตะเบ็งเสียง

"มันอยู่ตรงนี้ บนโต๊ะข้างเตียงนี้ ฉันเอามันออกมาชัดเจน -- "

"ฉันไม่ได้แตะต้องมันเลย เข้าใจไหม" รอนแผดเสียงสูง

"เกิดอะไรขึ้นเธอ" แฮร์รีถาม

"ตราประธานนักเรียนของฉันหายไป" เพอร์ซี่หันมาตอบแฮร์รี

"ยาซูกำลังของสแควบเบอร์ก็หายไปด้วย" รอนตอบพลางรื้อของโยน
ออกจากหีบ "สงสัยฉันคงลืมทิ้งไว้ที่บาร์ -- "

"นายยังไปไหนไม่ได้ทั้งนั้นจนกว่าจะหาตราของฉันให้เจอ!" เพอร์ซี่
ตะโกน

"ฉันจะลงไปเอายาของสแควบเบอร์มาให้เอง ฉันจัดของเสร็จแล้ว"
แฮร์รีบอกรอน แล้วลงไปข้างล่าง

แฮร์รีเดินไปตามทางมืดสลัวที่ทอดนำสู่บาร์ได้ครึ่งทางแล้ว เมื่อเขา
ได้ยินเสียงคนอีกคู่หนึ่งกำลังเถียงกันเสียงดังลอดออกมาจากห้องนั่งเล่น
ถัดมา เขาก็จำได้ว่าเป็นเสียงของนายและนางวิสลีย์ แฮร์รีรอรอ
เพราะไม่ต้องการให้สองสามีภรรยาเห็นว่าเขาได้ยินทั้งคู่ทะเลาะกัน แต่เมื่อได้ยิน
เสียงเอ่ยถึงชื่อของเขา แฮร์รีจึงหยุดชะงักและขยับเข้าไปใกล้ประตู

"...ไม่เห็นมีเหตุผลอะไรที่จะไม่บอกให้แกรู้" นายวิสลีย์กำลังพูดอย่าง
มีอารมณ์ "แฮร์รีมีสิทธิ์ที่จะรู้ ผมพยายามบอกพ่ดจ้แล้ว แต่เขาก็ยังดื้อ

ดั่งทำเหมือนแฮร์รี่เป็นเด็ก แกอายุสิบสาม และก็ -- "

"อาเธอร์ ความจริงจะทำให้แอดกใจกลัว!" นางวีสลีย์เถียงเสียงแหลม
"คุณอยากส่งแฮร์รี่กลับเข้าโรงเรียนโดยมีเรื่องนี้ตามหลอกหลอนแกอย่าง
นั้นหรือ พุดจริง ๆ นะ แกมีความสุขดีอยู่แล้วที่ไม่รู้!"

"ผมก็ไม่อยากให้แกเป็นทุกข์หรอก แต่ผมอยากให้แกระวังตัว!"
นายวีสลีย์ได้กลับ "คุณก็รู้ว่าแฮร์รี่กับรอนน่าจะเป็นยังไง ชอบออกไปไหนต่อ
ไหนกันเองสองคน... เคยเข้าไปในป่าต้องห้ามสองครั้งแล้วนะ! แต่ปีนี้
แฮร์รี่จะต้องไม่ทำอย่างนั้น! ทุกครั้งที่ผมนึกว่าอาจจะเกิดอะไรได้บ้างคืนที่
แกหนีออกจากบ้านนะ คุณเอ๊ย! ถ้าหากว่ารถเมล์อัศวินราตรีไม่ได้รับขึ้น
รถมา ผมกลัวว่ามันได้เลยว่าแกคงจะตายไปแล้วก่อนที่จะทันรู้มนตร์จะ
เจอตัว"

"แต่แกก็ไม่ตาย ยังอยู่ดี เรื่องมันอยู่ตรงนี้ -- "

"มอลลี่ เขาพูดกันว่าซีเรียส แบล็กวิกวลจริต แล้วเขาอาจจะเป็น
อย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ แต่เขาก็ฉลาดพอที่จะหนีออกจากอัชคาบันได้ ทั้งๆ
ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย นี่ก็ปาเข้าไปสามอาทิตย์แล้ว ยังไม่มีใครเห็นแม้
แต่เงาของเขาเลย ผมไม่สนว่าพิดจ์เฝ้าพุดย่าอะไรกับเดลีพรอเฟ็ต เราไม่
มีวิแววว่าจะตามจับตัวแบล็กได้ เหมือนๆ กับที่เราไม่มีทางประดิษฐ์
ไม้กายสิทธิ์ที่เสกเองได้หรอก สิ่งเดียวที่เรารู้แน่ๆ ก็คือ แบล็กกำลังตาม
หาอะไรอยู่ -- "

"แต่แฮร์รี่จะปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์เมื่ออยู่ที่ฮอกวอตส์"

"เราก็เคยคิดว่าอัชคาบันแน่นหนาที่สุด ในเมื่อแบล็กแหกคุกอัชคาบัน
ออกมาได้ เขาก็บุกเข้าไปที่ฮอกวอตส์ได้เหมือนกัน"

"แต่ก็ไม่มีใครแน่ใจจริงๆ ว่า แบล็กตามตัวแฮร์รี่อยู่ -- "

มีเสียงหนักๆ กระแทบพื้นไม้ แฮร์รีมั่นใจว่าต้องเป็นนายวีสลีย์ทุบ
กำปั้นลงบนโต๊ะ

"มอลลี่ ต้องให้ผมพูดอีกครั้งกัน เขาไม่เขียนลงไปในหนังสือพิมพ์ก็
เพราะว่าพ่อดีใจอยากให้ปิดข่าว แต่พ่อดีใจไปที่อัสคาบันมาคืนวันที่แบล็กหนี
ออกไป ผู้คุมบอกพ่อดีใจว่าแบล็กนอนละเมอมาพักหนึ่งแล้ว พูดเหมือนเดิม
ทุกครั้งว่า 'มันอยู่ที่ฮอกวอตส์... มันอยู่ที่ฮอกวอตส์' แบล็กบ๊าคำลังรู้ไหม
มอลลี่ และเขาอยากให้แฮร์รีตาย ถ้าถามผมว่าทำไม เขาก็คิดว่าการฆ่า
แฮร์รีจะทำให้คนที่*คุณ*รู้ว่าใครกลับมามีอำนาจอีกครั้ง แบล็กสูญเสียทุกสิ่ง
ทุกอย่างในคืนที่แฮร์รีสยบคนที่*คุณ*รู้ว่าใคร และเขาก็มีเวลาดั่งสิบสองปี
ในคุกอัสคาบันที่จะวางแผนเรื่องนี้..."

เกิดความเงยบขึ้น แฮร์รีขยับเข้าใกล้ประตูมากขึ้นอีก เขาอยากฟัง
ต่อจับใจ

"นี่แน่ะ อาเธอร์ คุณก็ทำที่คุณคิดว่าถูกต้องเถอะนะ แต่คุณลืม
อัลบัส ดัมเบิลดอร์ไป ฉันไม่คิดว่าจะมีอะไรมาทำร้ายแฮร์รีที่ฮอกวอตส์ได้
ระหว่างที่ดัมเบิลดอร์เป็นอาจารย์ใหญ่อยู่ ฉันว่าเขาน่าจะรู้เรื่องนี้หมดแล้วนะ"

"อ้อ แน่นอน เพราะเราต้องขออนุญาตเขาเอาผู้คุมของอัสคาบันไป
ประจำที่ทางเข้าบริเวณโรงเรียน เขาไม่ค่อยชอบใจนักหรอก แต่ก็ยอม"

"ไม่ชอบใจหรือ ทำไมเขาถึงไม่ชอบใจ ถ้าพวกนั้นไปเพื่อจับตัวแบล็ก"

"ดัมเบิลดอร์ไม่ชอบพวกผู้คุมอัสคาบัน" นายวีสลีย์พูดห้วนๆ "ผมก็
เหมือนกันถ้าจะพูดไปแล้ว... แต่ในเมื่อเรากำลังรับมือกับพ่อมดอย่างแบล็ก
บางครั้งเราก็ต้องรวมพลังกับคนที่เราอยากจะหนีไปให้ไกล"

"ถ้าเขาช่วยชีวิตแฮร์รีเอาไว้ได้..."

" -- เมื่อนั้นละก็ผมจะไม่พูดว่าอะไรพวกเขาอีกเลย" นายวิสลีย์พูดอย่างเหนื่อยอ่อน "ดึกแล้ว มอลลี เราน่าจะขึ้นข้างบน..."

แฮร์รีได้ยินเสียงขยับเก้าอี้ เด็กชายรีบเดินกลับไปบาร์อย่างเงิบกริบที่สุดเท่าที่จะทำได้และหลบซ่อนตัวอยู่ ประตูห้องเปิดออกและอึดใจต่อมา เสียงฝีเท้าก็บอกให้เขารู้ว่านายและนางวิสลีย์กำลังเดินขึ้นบันไดไป

ขวดยาชูกำลังสำหรับหนูกลิ้งอยู่ใต้โต๊ะที่พวกเขานั่งรับประทานอาหารกันก่อนหน้านั้น แฮร์รีรอจนกระทั่งได้ยินเสียงประตูห้องนอนของนายและนางวิสลีย์ปิด จึงกลับขึ้นไปข้างบนพร้อมกับขวดยา

เฟร็ดกับจอร์จนั่งยองๆ อยู่ในเงามืดบนชานบันได ทั้งคู่กำลังกลืนหัวเราะจนตัวงอขณะฟังเสียงเพอร์ซีรื้อห้องของเขาและรอน เพื่อค้นหาตราประธานนักเรียน

"เราเอามาเองแหละ" เฟร็ดกระซิบบอกแฮร์รี "เอามาแต่่งใหม่"

ดราอันนั้นอ่านได้ความว่า 'นักเรียนหัวโต'

แฮร์รีฝืนหัวเราะออกมาหน่อยหนึ่ง และเอาขวดยาชูกำลังไปให้รอน จากนั้นก็เข้าห้องปิดประตูแล้วเอนตัวลงนอนบนเตียง

ที่แท็กซี่เรียส แบล็ก ตามหาเขาอยู่ นั่นไขปริศนาทุกเรื่อง มิน่าเล่า พัดจ์ถึงยอมผ่อนผันให้เขาเพราะโล่งใจที่เขายังมีชีวิตอยู่ พัดจ์ยังขอให้แฮร์รีรับปากว่าจะอยู่แต่ในตรอกไดแอกอนที่มีพ้อมดเยอะแยะที่จะคอยจับตาเฝ้าดูเขาได้ และพัดจ์ยังจะส่งรถของกระทรวงอีกสองคันมารับพวกเด็กๆ ไปส่งที่สถานีในวันพรุ่งนี้ด้วย เพื่อว่าครอบครัววิสลีย์จะได้ดูแลแฮร์รีจนกระทั่งขึ้นรถไฟ

แฮร์รีนอนฟังเสียงทะเลาะที่แผ่วเบาจากห้องข้างๆ และนึกสงสัยว่าเหตุใดเขาจึงไม่รู้สีกกแล้ว ชิเรียส แบล็ก ฆ่าคนถึงสิบสามคนด้วยคาถา

เพียงบทเดียว นายและนางวิสสัยคิดไปเองว่าแฮร์รีจะต้องขวัญหนีดีฝ่อ ถ้าได้รู้ความจริง ทว่า แฮร์รีเห็นด้วยกับนางวิสสัยว่า สถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในโลกก็คือที่ใดก็ตามที่มีอัลบัส ดัมเบิลดอร์อยู่ด้วย ใครๆ ก็พูดอยู่เสมอไม่ใช่หรือว่า ดัมเบิลดอร์คือคนคนเดียวที่ลอร์ดโวลเดอมอร์เกรงกลัวแน่นอนว่าแบล็กในฐานะสมุนมือขวาของโวลเดอมอร์ ก็ย่อมจะต้องกลัว ดัมเบิลดอร์ด้วยมิใช่หรือ

แล้วยังมีพวกผู้คุมอัชคาบันที่เฝ้าต่อใครพูดถึงอยู่เรื่อยๆ อีก พวกนั้นดูเหมือนจะทำให้คนแทบทุกคนกลัวจนหัวหด และถ้าหากว่าพวกผู้คุมมาประจำอยู่รอบโรงเรียน โอกาสที่แบล็กจะเข้าไปข้างในได้ก็ดูจะห่างไกลนัก

ไม่หรอก รวมๆ แล้ว เรื่องที่กวนใจแฮร์รีมากที่สุดคือความจริงที่ว่าโอกาสไปเที่ยวฮอกส์มีดของเขาในตอนนี้อาจจะเป็นศูนย์ ไม่มีใครอยากให้แฮร์รีพ้นออกไปจากปราสาทอันปลอดภัยจนกว่าจะจับตัวแบล็กได้อันที่จริงแล้ว แฮร์รีเดาว่าความเคลื่อนไหวทุกขณะของเขา คงจะถูกเฝ้าดูอย่างใกล้ชิดจนกว่าอันตรายจะผ่านพ้นไป

เด็กชายแบ้หน้าใส่เพดานในความมืด พวกนั้นคิดว่าเขาดูแลตัวเองไม่เป็นหรืออย่างไรรู้กัน เขาหนีรอดจากลอร์ดโวลเดอมอร์มาได้สามครั้ง เขาก็คงไม่ถึงกับไม่เอาไหนเสียเลยหรือหนะ...

จู่ๆ โดยไม่คาดฝัน ภาพลัทธิร้ายในเงามืดที่ถนนแมกโนเลียเครส-เซนต์มุดขึ้นมาในหัวความคิด ทำอย่างไรเมื่อรู้ว่าความตายกำลังจะมาถึง...

"ฉันจะไม่ถูกฆ่าตายเร็วๆ นี้หรอก" แฮร์รีพูดออกมาดังๆ

"นั่นมันแค่ความคิดหรือก เด็กเอ๋ย" กระจกส่งเสียงตอบกลับมาอย่างง่วงๆ

ผู้คุมวิญญาณ

เช้าวันต่อมา ทอมปลุกแฮร์รี่ให้ตื่นขึ้นด้วยรอยยิ้มของเขาที่ไม่เห็นพินสักร้อยอย่างเคยพร้อมกับชาหนึ่งถ้วย แฮร์รี่แต่งตัวเสร็จแล้วและกำลังหลอกล่อเฮ็ดวิกซ์ว่าคาญให้กลับเข้ากรงเมื่อรอนกระต๊อบเท้าเข้ามาในห้อง พลาตังเลื่อกันหนาวสวมลงมาทางศีรษะ รอนทำทางหงุดหงิด

"ยิ่งขึ้นรถไฟได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งดี" รอนบอก "อย่างน้อยที่สุด ฉันจะได้อยู่ห่างๆ เพอร์ซีที่ฮอกวอตส์ นายรู้ไหมตอนนี้เขากำลังหาว่าฉันทำน้ำชาหยดใส่รูปแม่เพเนโลปี เคลียวอเตอร์ของเขา" รอนหน้าบึ้ง "แฟนเขายังไงล่ะ ยายเพเนโลปีชุกหน้าซ่อนอยู่ใต้กรอบรูป เพราะว่าจมูกของเธอ

เป็นต่างดวง..."

"ฉันมีอะไรจะบอกนาย" แฮร์รีเริ่ม แต่เฟร็ดกับจอร์จก็เข้ามาขัดจังหวะ สองคนนั้นเข้ามาแสดงความยินดีกับรอนที่ยั่วโทสะเพอร์ซี่ได้อีก

พวกเด็ก ๆ เดินลงไปยังรับประทานอาหารเข้าตรงที่นายวิสลีย์กำลังอ่านข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์เดลีพรอเฟ็ต ด้วยคิ้วที่ขมวดมุ่นอยู่ ขณะที่นางวิสลีย์กำลังเล่าเรื่องยาเสน่ห์ที่เคยปรุงขึ้นสมัยยังสาวให้แฮร์รีไมโอนี่กับจินนี่ฟัง ทั้งสามหัวเราะกันคิกคัก

"นายจะบอกอะไรเธอ" รอนถามแฮร์รี ขณะที่ทรุดตัวลงนั่ง

"เอาไว้ทีหลัง" แฮร์รีพิมพ์คำตอบขณะที่เพอร์ซี่กระแทกเท้าโครมครามเข้ามา

ท่ามกลางความโกลาหลของการออกเดินทาง แฮร์รีไม่มีโอกาสพูดกับรอนหรือแฮร์รีไมโอนี่ ทุกคนวุ่นอยู่กับการลากหีบใส่ของลงมาตามบันไดแคบ ๆ ของร้านหม้อใหญ่ร้ว และเอาไปวางซ้อนกันไว้ใกล้ประตูพร้อมกับเฮ็ดวิกและแฮร์มีส นักฮุกเสียงแหลมของเพอร์ซี่ซึ่งเกาะคอนอยู่ในกรงที่วางเอาไว้ข้างบนสุด ตะกร้าหวายใบเล็กใบหนึ่งวางอยู่ข้างกองหีบใส่ของ มีเสียงคำรามฟ่อดังลอดออกมา.

"ไม่เป็นไรนะจ๊ะ ครูกแซงก์" แฮร์รีไมโอนี่ส่งเสียงปลอบผ่านตะกร้าหวาย "เดี๋ยวพอขึ้นรถไฟแล้ว จะให้ออกมานะจ๊ะ"

"อ๋อานะ" รอนขัดคอ "นึกถึงเจ้าหนูสแคบเบอร์ที่น่าสงสารของฉันบ้างสิ"

รอนไปที่หน้าอก ซึ่งเป็นก้อนนูนใหญ่ บอกให้รู้ว่าสแคบเบอร์กำลังขดตัวอยู่ในกระเป๋าเสื้อของเขา

นายวิสสัย ซึ่งออกไปรอรถจากกระทรวงอยู่ด้านนอก ยื่นหน้าเข้ามา
"รถมาแล้ว" เขาพูด "มาเลย แฮร์รี"

นายวิสสัยเดินนำแฮร์รีข้ามทางเท้าสั้นๆ ตรงไปยังหนึ่งในรถรูปทรง
เซยๆ สีเขียวเข้มสองคัน แต่ละคันมีพอมดท่าทางมีลับลมคมในสวมชุด
กำมะหยี่สีเขียวมรกตเป็นคนขับ

"เข้าไปเลย แฮร์รี" นายวิสสัยบอกแล้วกวาดสายตาขึ้นลงไปตาม
ถนนอันจอแจ

แฮร์รีเข้าไปนั่งที่เบาะหลัง และไม่เข้าเฮอร์ไมโอนี่ รอน รวมทั้งเพอร์ซี
ที่ทำให้รอนไม่ชอบใจเลย ก็ตามเข้ามาสมทบ

การเดินทางไปยังคิงส์ครอสช่างจี๊ดจ๊าดเมื่อเปรียบเทียบกับการเดินทาง
ของแฮร์รีบนรถเมล์อัศวินราตรี รถของกระทรวงเวทมนตร์ดูแสนจะธรรมดา
แม้ว่าแฮร์รีจะสังเกตเห็นว่ามันสามารถแล่นผ่านช่องว่างที่รถบริษัทคันใหม่
ของลุงเวอร์นอนไม่มีทางทำได้แน่ๆ ทั้งหมดมาถึงคิงส์ครอสก่อนเวลา
ยี่สิบนาที คนขับรถของกระทรวงไปหารถเข็นใส่ของมาให้ ช่วยยกหีบลง
จากรถ แต่ละหีบเป็นเชิงค้ำับให้นายวิสสัย แล้วก็ขับรถจากไป ไม่รู้
ว่าทำได้อย่างไร แต่ดูเหมือนพวกเขาจะขับพรวดขึ้นไปอยู่เป็นคันแรกของ
รถที่จอดเรียงกันนิ่งรอสัญญาณไฟจราจรได้

นายวิสสัยคอยตามประกบแฮร์รีตลอดทางเข้าไปยังสถานี

"เออล่ะ" เขาเหลือบมองไปรอบๆ "เดินกันไปเป็นคู่ล่ะ เพราะเรา
มากขึ้นหลายคน พ่อจะเข้าไปกับแฮร์รีก่อน"

นายวิสสัยก้าวยาวๆ ตรงไปยังแผงกั้นระหว่างชานชาลาที่เก้ากับสิบ
พร้อมกับเข็นรถเข็นของแฮร์รีไปด้วย ดูท่าทางเขาจะสนใจรถไฟอินเตอร์ซิตี
ขบวน 125 ซึ่งเพิ่งเข้าเทียบชานชาลาที่เก้าเป็นอย่างยิ่ง นายวิสสัยยื่นพิง

แสงกันด้วยท่าทางสบายๆ พร้อมกับส่งสายตาเป็นนัยมาที่แฮร์รี . แฮร์รีทำตามเขา

นาที่ต่อมา พวกเขาก็ลัดตะแกรงผ่านแสงโลหะแข็งมาตกลงบนชานชาลาที่เก้าเศษสามส่วนสี่ และเมื่อเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นรถด่วนสายฮอกวอตส์ เป็นรถจักรไอน้ำสีแดงสด กำลังพ่นควันอยู่บนชานชาลาซึ่งแน่นขนัดไปด้วยบรรดาแม่มดพอมดที่มาส่งลูกๆ ขึ้นรถไฟ

ทันใดนั้น เพอร์ซี่กับจินนี่ก็ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหลังแฮร์รี ทั้งคู่หอบแฮ็ก เห็นได้ชัดว่าวิ่งทะลุผ่านแสงกันเข้ามา

"เอ๊ะ นั่นเพเนโลพี!" เพอร์ซี่พูดพลางลูบผมให้เรียบ ใบหน้าเป็นสีชมพูอีกครั้ง จินนี่สบตากับแฮร์รี แล้วทั้งคู่ก็เบือนหน้าไปอีกทางเพื่อแอบหัวเราะ ขณะที่เพอร์ซี่เดินก้าวยาวๆ ตรงไปหาเด็กสาวผมหยิกยาวเป็นลอน เขายืดอกผึ่งผายเพื่อให้สาวน้อยได้เห็นตราเป็นเงาวัลของเขาชัดถนัดตา

เมื่อสมาชิกครอบครัววีสลีย์คนอื่นๆ และเฮอร์ไมโอนี่ตามเข้ามาแล้ว แฮร์รีกับนายวีสลีย์ก็เดินนำไปยังท้ายชบวน ผ่านตู้โดยสารที่มีคนเต็มไปจนถึงตู้ที่ว่างพอควร พวกเขายกหีบใส่ของขึ้นไป วางกรงเหล็กกับตะกร้าครุฑแข่งกันในช่องเก็บสัมภาระ แล้วจึงกลับออกมาเพื่อล่ำลายนายและนางวีสลีย์

นางวีสลีย์จูบลูกๆ ทุกคน จูบเฮอร์ไมโอนี่ แล้วก็แฮร์รีเป็นคนสุดท้าย เขาขัดเขินบ้าง แต่ก็ออกจะพอใจเมื่อนางวีสลีย์กอดเขาแรงๆ เป็นการแถมอีกหนึ่งที

"รักษาดูด้วยนะจ๊ะ แฮร์รี" นางวีสลีย์พูดขณะยัดตัวขึ้น นัยน์ตาของเธอทอประกายแปลกๆ จากนั้นนางวีสลีย์ก็เปิดกระเป๋าถือใบมหึมาออก แล้วพูดขึ้นว่า "แม่ทำแซนด์วิชมาให้ทุกคน เอ้า นี่แน่ะ รอน...

ไม่จ๊ะ ไม่ใช่ไส้เนื้อมดหอรอก... เฟร็ดล่ะ เฟร็ดอยู่ไหน นี่ของลูกจ๊ะ..."

"แฮร์รี" นายวิสลีย์พูดค่อยๆ "มาทางนี้หน่อยซิ"

นายวิสลีย์พยักพยเปิดไปทางเสาต้นหนึ่งและแฮร์รีเดินตามเขาไปที่ข้างหลังเสาต้นนั้น ปล่อยให้คนอื่น ๆ รุมล้อมนางวิสลีย์

"ฉันมีเรื่องจะต้องบอกเธอก่อนที่เธอจะไป -- " น้ำเสียงของนายวิสลีย์เคร่งขรึม

"ไม่เป็นไรอะ คุณวิสลีย์" แฮร์รีบอก "ผมรู้แล้วอะ"

"เธอรู้หรือ เธอรู้ได้ยังไงกัน"

"ผม -- เอ้อ -- ผมได้ยืนคุณกับคุณนายวิสลีย์คุยกันเมื่อคืนก่อน ผมไม่ได้ตั้งใจ แต่ได้ยินเอง" แฮร์รีรับพูดต่อ "ขอโทษอะ -- "

"นั่นไม่ใช่วิธีที่ฉันคิดไว้ว่าจะให้เธอรู้หอรอกนะ" นายวิสลีย์มีท่าทีกระวนกระวายใจ

"ไม่หอรอกอะ ที่จริงแล้ว มันก็ไม่ใช่ไรเลยอะ แบบนี้คุณก็ไม่ได้เสียคำพูดที่ให้ไว้กับท่านรัฐมนตรีฟัดจ์ และผมก็ได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น"

"แฮร์รี เธอคงจะกลัวมากสินะ -- "

"ไม่อะ" แฮร์รีพูดอย่างจริงจัง "จริงๆ อะ" เขาบอกซ้ำอีกเพราะนายวิสลีย์ทำท่าเหมือนไม่เชื่อ "ผมไม่ได้ทำตัวเป็นคนเก่งกาจอะไร แต่พูดจริงๆ แล้ว ซิเรียส แบล็กก็ไม่มีทางเลวร้ายไปกว่าโวลเดอมอร์ได้หอรอกใช้ไหมอะ"

นายวิสลีย์สะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อนั้น แต่แกลังทำเป็นไม่ใส่ใจ

"แฮร์รี ฉันรู้ว่าเธอ -- คือ -- ธาตุแท้ของเธอแข็งแกร่งกว่าที่

รัฐมนตรีพัดจ์คิดไว้ และฉันก็ตั้งใจมากที่เธอไม่กลัว แต่ว่า --

"อาเธอร์!" นางวิสลิย์ ซึ่งกำลังต้อนลูกๆ ให้ขึ้นรถร้องเรียก "อาเธอร์ ทำอะไรอยู่ รถไฟจะออกแล้ว!"

"แฮร์รีกำลังจะไปเดี๋ยวนี้จ้ะ มอลลี!" นายวิสลิย์ตอบ แต่เขาหันกลับมาหาแฮร์รี และยังคงพูดต่อด้วยเสียงที่ค่อยลงและเร่งรีบกว่าเดิม "ฟังนะ ฉันอยากให้เธอรับปากกับฉัน -- "

" -- ว่าผมจะเป็นเด็กดีอยู่แต่ในปราสาทไซโหมสะ" แฮร์รีพูด หงอยๆ

"ก็ไม่เชิง" นายวิสลิย์ดูมึนๆ ที่ทำเอาจริงมากกว่าครั้งใดที่แฮร์รีเคยเห็นมา "แฮร์รี สาบานกับฉันสิว่าเธอจะไม่ออกไปตามหาแบล็ก"

แฮร์รีตาค้าง "อะไรนะฮะ"

เสียงนกหวีดดังขึ้น พนักงานรถไฟกำลังเดินไล่ปิดประตูทุกบานที่ตัวรถ

"สัญญากับฉันสิ แฮร์รี" นายวิสลิย์ยังคงพูดเร็วขึ้นอีก "ว่าไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น -- "

"ทำไมผมถึงต้องไปตามหาคนที่ผมรู้ว่าเขาต้องการฆ่าผมด้วยล่ะฮะ" แฮร์รีพูดอย่างงงๆ

"สาบานกับฉันนะว่าไม่ว่าเธอจะได้ยินอะไรก็ตาม -- "

"อาเธอร์ เร็วเข้า!" นางวิสลิย์ร้องเรียก

ไอน้ำพลุ่งขึ้นทางหัวรถจักร รถไฟเริ่มเคลื่อนที่ แฮร์รีวิ่งไปที่ประตูตู้โดยสารและรอนดันประตูเปิดออกก่อนจะถอยหลังหลีกทางให้เพื่อนขึ้นไป ทั้งสองยืนหน้าออกมาทางหน้าต่าง โบกมือให้นายและนางวิสลิย์จน

กระทั่งรถไฟเลี้ยวมุมและ बदบังภาพของคนทั้งคู่ไปจากสายตา

"ฉันอยากคุยกับพวกนายเป็นการส่วนตัว" แฮร์รีกระซิบบอกรอนกับเฮอร์ไมโอนี่ขณะที่รถไฟเพิ่มความเร็วขึ้น

"ไปที่อื่นก่อนสิ จินนี่" รอนพูด

"อ้อ ดีนี่" จินนี่พูดงอนๆ ก่อนจะเดินสะบัดจากไป

แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ออกเดินไปตามทางเดินในขบวนรถมองหาตู้ที่ปลอดคน แต่ทุกตู้เต็มหมด ยกเว้นตู้ที่อยู่สุดท้ายขบวน

ในตู้นี้มีคนนั่งอยู่คนเดียว เป็นชายคนหนึ่งกำลังนั่งหลับอยู่ริมหน้าต่าง สามสหายมองสำรวจเข้ามาจากประตูทางเข้า ตามธรรมดาแล้วรถด่วนสายฮอกวอตส์เป็นขบวนพิเศษเฉพาะเด็กนักเรียน และพวกเขาก็ไม่เคยเห็นผู้ใหญ่ขึ้นรถไฟขบวนนี้มาก่อนเลย ไม่นับแม่มดที่เข็นรถอาหารมาขาย

ชายแปลกหน้าสวมเสื้อผ้าชุดพอมดที่ดูมอซออย่างที่สุดและมีรอยปะชุนหลายแห่ง เขาดูป่วยและอิดโรย แม้ว่าจะยังหนุ่มมาก แต่ผมสีน้ำตาลอ่อนนั้นก็มีสีเทาแซมอยู่ประปราย

"นายว่าเขาเป็นใครนะ" รอนกระซิบถามขณะที่ทั้งสามนั่งลงและเลื่อนประตูปิด พวกเขาเลือกเก้าอี้ตัวที่ไกลจากหน้าต่างมากที่สุด

"ศาสตราจารย์อาร์.เจ. ลูปีน ینگละ" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบตอบทันที

"เธอรู้ได้อย่างไร"

"มันเขียนอยู่บนกระเป๋านั้นไง" เฮอร์ไมโอนี่ชี้ไปที่ชั้นวางสัมภาระเหนือศีรษะของชายผู้นั้น ซึ่งมีกระเป๋าสีของไบเล็กบูบีไบหนึ่งที่มีเชือกหลายเส้นผูกมัดไว้อย่างประณีตเพื่อยึดกระเป๋ามาให้หลุดจากกัน ตัวหนังสือถลอกล่อน

อ่านได้ว่า 'ศาสตราจารย์อาร์.เจ. ลูปิน' แปะติดอยู่ตรงมุมข้างหนึ่ง

"สงสัยจังว่าเขาสอนวิชาอะไร" รอนขมวดคิ้ว พลังส่งสายตาไปยัง
เสี้ยวหน้าด้านข้างอันเผือดซีดของศาสตราจารย์ลูปิน

"ไม่เห็นจะยากเลย" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ "มีตำแหน่งเดียวที่ว่างอยู่ไม่ใช่
หรือ วิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดไง"

แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ เคยมีอาจารย์สอนวิชาการป้องกันตัว
จากศาสตร์มืดมาแล้วสองคน แต่ทั้งสองสอนได้เพียงคนละปีเดียวเท่านั้น
มีเสียงเล่าลือกันว่าตำแหน่งนี้มีอาถรรพ์

"ก็หวังว่าเขาคงเหมาะสมกับตำแหน่งนะ" รอนพูดอย่างไม่ค่อยแน่ใจ
"ท่าทางเขาเหมือนกับว่าแค่เจอคาถาเจ๋งๆ บทเดียวก็เสร็จแห่งแก่เสียแล้ว
นายว่าไหม ว่าแต่ว่า..." รอนหันมาทางแฮร์รี "นายจะบอกอะไรเรา
หรือ"

แฮร์รีเล่าเรื่องทั้งหมดที่นายและนางวิสลีย์ได้เถียงกัน และคำเตือน
ที่นายวิสลีย์เพิ่งบอกกับเขา เมื่อเขาเล่าจบ รอนทำท่าเหมือนถูกสายฟ้า
ฟาดใส่ ส่วนเฮอร์ไมโอนี่ยกมือขึ้นปิดปาก แต่ในที่สุดเธอก็เอามือลงและ
พูดว่า "ซีเรียส แบล็ก หนีออกมาเพื่อตามหาเธออย่างนั้นหรือ ดายล่ะ
แฮร์รี... เธอต้องระวังตัวให้มากๆ มากๆ เลยนะ อย่าไปหาเรื่องใส่ตัวล่ะ
แฮร์รี..."

"ฉันไม่ไปหาเรื่องใส่ตัวหรอกน่า" แฮร์รีชักเคือง "มีแต่เรื่องนั้นแหละ
ที่ชอบมาหาฉัน"

"แฮร์รีต้องโง่เง่ามากเลยล่ะถ้าจะออกไปตามหาคนบ้าที่อยากจะฆ่าเขา"
รอนเสียงสั้น

ทั้งคู่รับรู้ข่าวนี้ด้วยอาการหนักหนาเกินกว่าที่แฮร์รีคาดคิดไว้ ทั้งรอน

และเฮอร์ไมโอนี่ดูเหมือนว่าจะหวาดกลัวแบล็กมากกว่าแฮร์รี่เสียอีก

"ไม่มีใครรู้ว่าเขาหลุดออกจากคุกอัชคาบันได้ยังไง" รอนพูดด้วยความไม่สบายใจ "ไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน แลเมเขายังเป็นนักโทษที่ถูกควบคุมตัวเข้มงวดเป็นพิเศษอีก"

"แต่พวกเขาจะจับแบล็กได้ไม่ใช่หรือ" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างกระตือรือร้น "อีกอย่าง พวกเขายังให้พวกมันเกิดช่วยตามตัวด้วย..."

"เสียงอะไรนะ" จู๋ๆ รอนพูดขึ้น

เสียงหวีดแหลมเหมือนนกหวีดดังมาจากที่ไหนสักแห่ง เด็กๆ มองไปรอบๆ ตูร์ถไฟ

"มันมาจากหีบใส่ของของนายแน่ะ แฮร์รี่" รอนพูด พลังลุกขึ้นยืนแล้วเอื้อมมือเข้าไปในชั้นวางสัมภาระ อึดใจหนึ่ง เขาก็ดึงเอากล่องสติกโคสโคปขนาดพกพาออกมาจากกองเสื้อผ้าคลุมของแฮร์รี่ มันกำลังหมุนตัวอยู่ในมือของรอน พร้อมกับทอแสงเจิดจ้า

"นั่นสติกโคสโคปใช้ใหม่นะ" เฮอร์ไมโอนี่ถามอย่างใคร่รู้ พลังลุกขึ้นยืนเพื่่อมองให้ชัดเจนตาขึ้น

"ใช่แล้ว... แต่ฟังก่อนนะ ชื่อมาถูกๆ นะ" รอนบอก "มันหมุนตัวเขี้ยวตอนที่ฉันผูกขาแอร์ลจะส่งไปให้แฮร์รี่"

"เธอทำอะไรซี้โกงหรือเปล่าล่ะ ดอนนั้นนะ" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างรู้ทัน

"เปล่านี่! คือ... ฉันไม่ควรใช้แอร์ล เธอก็รู้ว่ามันบินไกลแทบไม่ไหวแล้ว... แต่ถ้าไม่ใช้มันแล้วฉันจะส่งของขวัญไปให้แฮร์รี่ได้ยังไงล่ะ"

"จับมันยัดกลับลงไปหีบเถอะ" แฮร์รี่เสนอขณะที่สติกโคสโคปส่งเสียงหวีดแสบแก้วหู "เดี๋ยวมันก็ทำเขาตื่นหรอก"

แฮร์รี่พยักพยับไปทางศาสตราจารย์ลูปีน รอนยัดสนีกโคสโคปลงไปในถุงเท้าคู่เก่าที่สุดแสนจะดูไม่ได้ของลุงเวอร์นอน ทำให้เสียงกรีดแหลมเจียบลง จากนั้นเขาก็ปิดฝาหีบอีกชั้น

"เราเอาไปให้เขาลองซ่อมดูที่ฮอกส์มีดก็ได้" รอนกลับลงนั่งตามเดิม "ที่ร้านเดอร์วิชแอนด์เบนเจสขายของแบบนี้แหละ พวกเครื่องมือเครื่องใช้ของวิเศษ เฟร็ดกับจอร์จเคยบอก"

"เธอรูจักฮอกส์มีดตั้งนั้นหรือ" เฮอร์ไมโอนี่หุ้ม "ฉันเคยอ่านเจอว่าที่นั่นเป็นแห่งเดียวในอังกฤษที่ไม่มีพวกมักเกิ้ลอยู่เลยสักคน -- "

"ฮือ ฉันก็ว่าไง" รอนพูดแบบไม่ค่อยใส่ใจ "แต่มันไม่ใช่เหตุผลที่ฉันอยากไปฮอกส์มีดหรอกนะ ฉันแค่อยากจะไปร้านฮันนี่ดุกส์นะ!"

"เป็นยังไงหรือ" เฮอร์ไมโอนี่ถาม

"เป็นร้านขายขนมหวาน" รอนพูด แวแวเคลิ้มผื่นปรากฏบนใบหน้า "ร้านนี้ขายทุกอย่าง... เปปเปอร์อิมพ์-เผ็ดจนควั่นไชยออกมาจากปากได้เลย แล้วก็ลูกอมช็อกโกบอลล่อนบ้อรือไส้มูสสตรอบเบอร์รี่กับครีมก้อน แล้วก็ปากกาขนนกทำจากน้ำตาลเหมือนของจริงเปี๊ยะ เธอแอบดูในห้องเรียนก็จะดูเหมือนว่าเธอกำลังคิดว่าจะเขียนอะไรดี -- "

"แต่ว่าฮอกส์มีดเป็นสถานที่ที่น่าสนใจมากเลยใช้ไหม" เฮอร์ไมโอนี่พูดต่ออย่างกระตือรือร้น "ในหนังสือ สถานที่สำคัญของชุมชนพ่อมดในประวัติศาสตร์ บอกว่าโรงแรมเล็ก ๆ ที่นั่นเป็นศูนย์บัญชาการการปฏิบัติของพวกก๊อบลินในปี 1612 แล้วเพิงโหยหวนก็ถือว่าเป็นสถานที่ที่มีผีดูที่สุดในอังกฤษ -- "

" -- แล้วยังมีมัยมรเซอร์เบ็ดก่อนมหิมาที่เวลาดูดตัวเราจะลอยที่นั่น) ลงๆ จากพื้นตั้งหลายนิ้วแน่ะ" รอนพูดเพ้อต่อไป เห็นได้ชัดว่าไม่ใส่ใจ

ฟังเรื่องที่เฮอร์ไมโอนี่กำลังพูดอยู่แม้แต่น้อย

เฮอร์ไมโอนี่หันไปมองแฮร์รี

"คงจะดีนะที่เราจะได้ออกนอกโรงเรียนกันเสียบ้างแล้วก็ไปสำรวจ
ฮอกส์มีด"

"ก็น่าจะดีอยู่หรอก" แฮร์รีเน้นเสียง "เธอไปเที่ยวแล้วกลับมา
เล่าให้ฉันฟังด้วยก็แล้วกัน"

"หมายความว่าไง" รอนถาม

"ฉันไปไม่ได้ พวกเดอร์สลีย์ไม่ได้เซ็นใบอนุญาตให้ฉัน รัฐมนตรีฟัดจ์
ก็ไม่เซ็นให้เหมือนกัน"

รอนมีสีหน้าตกใจ

"นายไม่ได้รับอนุญาตให้ไปไหนหรอก แต่ -- ไม่มีทางหรอก --
ศาสตราจารย์มักกอนนากัลหรือไม่ว่าคนอื่น ๆ น่าจะอนุญาตให้นายได้นะ
-- "

แฮร์รีหัวเราะเฟิ่น ๆ ศาสตราจารย์มักกอนนากัล อาจารย์ประจำบ้าน
กริฟฟินดอร์ เป็นอาจารย์ที่เข้มงวดมาก

" -- หรือไม่เราก็ไปถามเฟร็ดกับจอร์จดู สองคนนั้นรู้ทางลับออก
จากปราสาททุกทางเลย -- "

"รอน!" เฮอร์ไมโอนี่พูดห้วน ๆ "ฉันว่าแฮร์รีไม่ควรแอบหนีออกจาก
โรงเรียนตอนที่แบล็กยังลอยนวลอยู่นะ -- "

"ใช่ ฉันก็เดาว่าศาสตราจารย์มักกอนนากัลคงจะพูดแบบนี้เหมือน
กันถ้าฉันไปขออนุญาต" แฮร์รีพูดอย่างขมขื่น

"แต่ถ้าพวกเราอยู่กับแฮร์รี" รอนพูดกับแฮร์รีไมโอเนียนอย่างห้าวหาญ
"แบล็กก็คงไม่กล้า -- "

"โอ้เอี้ย รอน อย่าพูดเหลวไหลไปหน่อยเลย" แฮร์รีไมโอเนียนเอ็ด "แบล็ก
น่าจะมาแล้วเป็นสิบกลางถนนที่มีคนอยู่เต็มไปหมด เธอคิดว่าเขาจะไม่
กล้าทำอะไรแฮร์รี เพราะว่าเราสองคนอยู่ด้วยอย่างนั้นหรือ"

ขณะที่พูดเด็กหญิงใช้มือปลดสายรัดปากตะกร้าของครุกแซงก์

"อย่าปล่อยเจ้านั่นออกมานะ!" รอนพูด แต่สายเสียแล้ว ครุกแซงก์
ค่อยๆ ยึดตัวออกจากตะกร้า มันบิดขี้เกียจ หาว แล้วกระโดดขึ้นไปเกาะ
บนเข้าของรอน ก้อนตุ้งๆ ในกระเป๋าเสื้อของรอนสั่นระริก เขาผลักครุกแซงก์
ออกไปอย่างมีโมโห

"ไปให้พ้นนะ!"

"รอน อย่างนะ!" แฮร์รีไมโอเนียนร้องอย่างโกรธๆ

รอนกำลังจะอำปากได้กลับก็พอดีศาสตราจารย์ลูปีนขยับตัว เด็กๆ
จึงมองเขาอย่างหวาดๆ แต่ศาสตราจารย์ลูปีนกลับหันหน้าไปอีกทาง
ปากอ้าน้อยๆ แล้วหลับต่อ

รถด่วนสายฮอกวอตส์มุ่งหน้าขึ้นเหนือ และทิวทัศน์นอกหน้าต่างต่าง
เริ่มกลายเป็นป่าทึบมากขึ้นในขณะที่ก้อนเมฆเบื้องบนเริ่มจับตัวหนา เด็กๆ
วิ่งเล่นไล่จับกันไปมาผ่านประตูห้องที่ทั้งสามนั่งอยู่ บัดนี้ครุกแซงก์ไป
ประจำอยู่บนที่นั่งว่างตัวหนึ่ง ใบหน้าสีเหลี่ยมแบนๆ ของมันหันมาทาง
รอน ดวงตาสีเหลืองจับจ้องอยู่ที่กระเป๋าเสื้อของเด็กชาย

พอถึงเวลาบ่ายโมง แม่มดร่างเจ้าเนื้อพร้อมกับรถเข็นอาหารก็มา
ถึงประตูตู้โดยสาร

"นายว่าเราควรจะไปปลุกอาจารย์ดีไหม" รอนถามอย่างไม่ค่อยแน่ใจ พยักพยิดไปทางศาสตราจารย์ลูปิน "ดูท่าทางเขาน่าจะหิวนะ"

เฮอร์ไมโอนี่ค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ศาสตราจารย์ลูปิน --

"เอ้อ -- อาจารย์คะ" เธอพูด "ขอโทษค่ะ -- อาจารย์คะ"

ศาสตราจารย์ลูปินไม่ขยับ

"อย่าห่วงเลยจ๊ะ หนู" แม่มดพูด ขณะส่งเค้กหม้อใหญ่หลายชั้นซ้อนกันเป็นตั่งใหญ่ให้แฮร์รี่ "ถ้าเขาตื่นมาแล้วหิว ฉันอยู่ที่หัวขบวนกับคนขับนะจ๊ะ"

"ฉันคิดว่าเขาหลับ อยู่ นะ" รอนพูดค่อยๆ ขณะที่แม่มดเลื่อนบานประตูปิด "ฉันหมายความว่า -- เขายังไม่ตายหรือไม่ใช่ไหม"

"ไม่หรือก ไม่ เขายังหายใจอยู่นี่" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบตอบ พลังหยิบเค้กหม้อใหญ่ที่แฮร์รี่ส่งต่อมาให้

ศาสตราจารย์ลูปินอาจจะไม่ใช่เพื่อนร่วมทางที่ดีนัก แต่การที่เขาได้อยู่ในตู้โดยสารของพวกเขาเล็กๆ ก็นับว่ามีประโยชน์อยู่ บ่ายจัดของวันนั้น ขณะที่ฝนเริ่มตกบดบังภาพทิวเขาด้านนอกที่เคลื่อนผ่านหน้าต่าง เด็กๆ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ทางเดินอีกครั้ง และคนที่พวกเขาไม่นึกพิสมัยเอาเลยก็มาปรากฏตัวที่ประตู เดรโก มัลฟอย ขนاب้างด้วยวินเซนต์ แครบ และเกรเกอร์ กอยล์นั่นเอง

เดรโก มัลฟอย กับแฮร์รี่เป็นศัตรูกันมาตั้งแต่พบกันบนรถไฟไปฮอกวอตส์ครั้งแรก มัลฟอยเป็นเด็กชายใบหน้าที่แหลมขาวซีดแวบแวบเยาะหยัน เขาอยู่บ้านสลิธีรินและเล่นในตำแหน่งซีกเกอร์ให้กับทีมควิดดิชของสลิธีริน ซึ่งเป็นตำแหน่งเดียวกันกับแฮร์รี่ในทีมของกริฟฟินดอร์ แครบและกอยล์ดูเหมือนกับเกิดมาเพื่อทำตามคำสั่งของมัลฟอย ทั้งคู่

ร่างใหญ่ กล้ามเป็นมัด แครบตัวสูงกว่า ตัดผมทรงกะลาครอบ ลำคอ
อวบหนา ส่วนกอยล์ผมสั้นที่ไม่เป็นรูปทรง แขนยาวเหมือนลิงกอริลลา

"เฮ้ ดูซินั่นใคร" มัลฟอยพูดด้วยเสียงยานคางตามแบบฉบับ ขณะ
ตึงประตูเปิดออก "พอดดีกับวีเชื่อนะเอง"

แครบและกอยล์หัวเราะอย่างกวนอารมณ์

"ได้ยีนว่าในที่สุดพ่อนายมีโอกาสดำจับทองกับเขาบ้างเมื่อปิดเทอมนี้
ไซ้ไหม วีสลีย์" มัลฟอยเอ่ยขึ้น "แม่นายไม่ช็อกตายหรือไง"

รอนพรวดพรวดลุกขึ้นจนกระแทกเอาตะกร้าของครูกแซงก์ตกลงไป
ที่พื้น ศาสตราจารย์ลูปिनกรนเสียงดัง

"ใครนะ" มัลฟอยก้าวถอยหลังไปโดยอัตโนมัติ เมื่อเห็นลูปิน

"อาจารย์คนใหม่" แฮร์รีตอบ เขาก็ลุกขึ้นยืนด้วย เพื่อที่จะต้อง
วิ่งตัวรอนเอาไว้ "นายพูดว่าอะไรนะ มัลฟอย"

นัยน์ตาสีซีดจางของมัลฟอยหรือลง เขาไม่โง่พอที่จะมีเรื่องชกต่อยต่อ
หน้าต่อตาอาจารย์

"ไปกันเถอะ" มัลฟอยพึมพำกับแครบและกอยล์อย่างไม่พอใจ
แล้วทั้งหมดก็จากไป

แฮร์รีกับรอนทรุดตัวลงนั่งอีกครั้ง รอนอุหมัดอยู่ไปมา

"ฉันจะไม่ทนให้เจ้ามัลฟอยมาพูดจาดูถูกฉันอีกแล้วปีนี้" เขาพูด
อย่างมีโมโห "จริงๆ นะ ถ้าหมอนี้มาเยาะเย้ยถากถางเรื่องครอบครัวฉัน
อีกครั้งล่ะก็ ฉันจะจับหัวมันมา -- "

เขาทำท่าทางใช้กำลังกลางอากาศ

"รอน" เฮอร์ไมโอนี่เดือนเบาๆ ซึ่ไปที่ศาสตราจารย์ลูปิน "ระวัง
หน่อย..."

ทว่า ศาสตราจารย์ลูปินยังคงหลับสนิท

ฝนตกหนาเม็ดขณะที่รถไฟเร่งความเร็วมุ่งหน้าขึ้นเหนือต่อไป บัดนี้
หน้าต่างมองเห็นเป็นสีเทาที่บดบัง แล้วค่อยๆ ดำมืดขึ้นทุกขณะจนกระทั่ง
ตะเกียงตามทางเดินและเหนือที่เก็บสัมภาระกะพริบติดสว่างขึ้น รถไฟส่งเสียง
ซึกซึก สายฝนขัดกระหน้า ลมคำรามอื้ออึง แต่ศาสตราจารย์ลูปินยังคง
หลับสนิท

"ต้องใกล้ถึงแล้วแน่ๆ เลย" รอนชะเง้อตัวไปข้างหน้ามองข้ามศาสตรา-
จารย์ลูปินไปที่หน้าต่าง ซึ่งขณะนี้เห็นสีดำสนิท

พุดยังไม่ทันขาดคำดี รถไฟก็ค่อยๆ ชะลอลง

"แจ๋ว" รอนลุกขึ้น ค่อยๆ เดินอ้อมศาสตราจารย์ลูปินเพื่อพยายาม
มองออกไปข้างนอก "หิวจัง อยากจะไปงานเลี้ยงฉลองแล้วล่ะ..."

"เรายังไม่ถึงหรอก" เฮอร์ไมโอนี่บอก พลังตรวजूเวลา

"งั้นรถหยุดทำไม"

รถไฟแล่นช้าลง ช้าลง เมื่อเสียงลูกสูบแผ่วลง เสียงลมและฝน
ที่ซัดสาดหน้าต่างก็ดังขึ้นกว่าเก่า

แฮร์รี่ ซึ่งอยู่ใกล้กับประตูมากที่สุด ลุกขึ้นยืนเพื่омองไปที่ทางเดิน
ตลอดทั้งขบวนมีศีรษะยื่นสลอนออกมาจากตู้รถอย่างใคร่รู้

รถไฟกระตุกหยุดลงและเสียงโครมครามที่ดังมาจากไกลๆ บอกให้
พวกเขารู้ว่า มีสัมภาระร่วงหล่นลงมาจากชั้นวาง ครั้นแล้ว จู่ๆ ตะเกียง
ทุกดวงดับพรึบลง และเด็กๆ ตกอยู่ในความมืดสนิท

"เกิดอะไรขึ้น" เสียงของรอนดังมาจากข้างหลังแฮร์รี

"อื๊ย!" แฮร์รีไม่โอ้ร้อง "รอน นี่ทำฉันนะ!"

แฮร์รีคลำทางกลับมายังที่นั่น

"นายว่ารถเสียหรือเปล่า"

"ไม่รู้สิ..."

มีเสียงหวีดแหลมและแฮร์รีมองเห็นเงาดำ ๆ ของรอนกำลังขีด
กระจกหน้าต่าง แล้วจ้องมองออกไปข้างนอก

"มีอะไรเคลื่อนไหวอยู่ข้างนอกนั่น" รอนพูดขึ้น "ฉันว่ามีคนมาขึ้น
รถ..."

ทันใดนั้น ประตูโดยสารเปิดผางออก แล้วใครคนหนึ่งก็คะมำล้ม
ทับลงมาบนขาของแฮร์รีจนทำเขาเจ็บ

"ขอโทษที! นายรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น อื๊ย! ขอโทษ -- "

"หวัดดี เนวิลล์" แฮร์รีคลำไปในความมืด แล้วดึงคอเสื้อคลุมหัว
ตัวเนวิลล์ขึ้นมา

"แฮร์รี นั่นนายหรือ เกิดอะไรขึ้นนะ"

"ไม่รู้เลย นั่งลงก่อนเถอะ -- "

มีเสียงซู่ฟ่อหนึ่งที่แล้วก็เสียงร้องเปื้อด้วยความเจ็บ เนวิลล์นั่งทับลง
ไปบนครุฑแข่งกันนั่นเอง

"ฉันจะไปถามคนขับดูซิว่าเกิดอะไรขึ้น" แฮร์รีไม่โอ้ส่งเสียงมา แฮร์รี
รู้สึกว่าเขาเดินผ่านเขาไปและได้ยินเสียงประตูเลื่อนเปิดอีกครั้ง จากนั้นก็เป็น
เพียงดังกึก ตามมาด้วยเสียงร้องเพราะเจ็บของคนสองคน

"ใครนะ"

"ใครนะ"

"จีนนี่หรือ"

"เฮอร์ไมโอนี่หรือ"

"เธอมาทำอะไร"

"หนูมาตามहारอน -- "

"เข้ามานั่งสิ"

"ไม่ใช่ตรงนี่!" แฮร์รี่รีบบอก "ตรงนี่ฉันนั่งอยู่!"

"โอ้ย!" เนวิลล์ร้อง

"เจียบจ! " ทันใดนั้นเสียงแหบห้าวเสียงหนึ่งดังขึ้น

ศาสตราจารย์ลูปินดูเหมือนจะตื่นขึ้นมาจนได้ในที่สุด แฮร์รี่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวดังมาจากมุมที่เขาั่งอยู่ ทุกคนพากันเจียบกริบ

มีเสียงกุกกักเบาๆ แล้วแสงไฟไหวะริกก็สาตสองไปทั่วตู้โดยสาร ศาสตราจารย์ลูปินถือเปลวไฟไว้ในมือ มันสะท้อนจับใบหน้าเผือดซีดอ่อนระโหยของเขา แต่ดวงตาคู่นั้นกลับตื่นตัวและระแวดระวัง

"อยู่เฉยๆ นะ" เขาพูดด้วยเสียงแหบห้าวเหมือนเดิม แล้วค่อยๆ ลุกขึ้นยืน พลังยืนมือที่มีเปลวไฟออกไปเบื้องหน้า

แต่ประตูค่อยๆ เลื่อนเปิดออกช้าๆ ก่อนที่ลูปินจะเดินไปถึง

ร่างที่ยืนอยู่ตรงประตู ซึ่งแสงวับแวมจากมือของลูปินสาตสองไปต่อนั้น เป็นเงาร่างในเสื้อคลุมสูงตระหง่านเงื้อมขึ้นจดเพดาน ใบหน้าของมันซ่อนอยู่ใต้หมวกคลุมศีรษะ สายตาของแฮร์รี่เคลื่อนต่ำลง และสิ่งที่เห็น

ก็ทำให้ท้องของเด็กชายปั่นป่วน มือข้างหนึ่งที่โผล่พ้นออกมาจากเสื้อคลุม เป็นสีเทาคล้ำ ลื่นเป็นมันและตลกสะกิด มองดูเหมือนซากศพที่แช่น้ำอยู่นานจนเน่าเปื่อย...

มันโผล่ออกมาให้เห็นเพียงชั่วพริบตา รวกับว่าสิ่งมีชีวิตใต้เสื้อคลุมนั้นรับรู้ว่แฮร์รี่จับจ้องอยู่ มือนั้นจึงหดกลับเข้าไปในผ้าคลุมสีดำอย่างฉับพลันทันที

และแล้ว ไม่ว่าร่างนั้นจะเป็นอะไรก็ตามที่ สิ่งที่อยู่ใต้หมวกนั้นสุดลมหายใจซ้ำๆ ยาวๆ เกิดเป็นเสียงหวีด รวกับมันกำลังพยายามจะดูดกลืนสิ่งอื่นนอกเหนือไปจากอากาศที่อยู่รอบตัวมัน

ความหนาวเยียบเย็นแผ่เข้าครอบคลุมเด็ก ๆ แฮร์รี่รู้สึกว่ลมหายใจของเขาติดขัดอยู่ในอก ความเย็นซ้ำแรกลึกลงไปได้ฉิวหนึ่ง มันแผ่ซ่านลึกลงไปข้างในทรวงอก เข้าไปข้างในหัวใจของเขา...

ดวงตาของเด็กชายเหลือกขึ้นข้างบน เขามองอะไรไม่เห็น เขากำลังจะสลั้กความหนาวจนถึงตาย ในหูของเขาเกิดเสียงซัดซารวกับเสียงน้ำ เขากำลังถูกลากให้จมลึกลงไป เสียงอื้ออึงในหูดังก้องมากขึ้นอีก...

ครั้นแล้ว เขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือ เสียงนั้นกังวานก้องด้วยคววมหวาดกลัว ทุรนทุรายและโหยหวน มันดังแว่วมาจากที่ไกลๆ เขาอยากช่วยใครคนนั้น เขาพยายามยกแขนขึ้น แต่เขาทำไม่ได้... กลุ่มควันสีขาวที่บหนาม้วนอยู่รอบตัวเขา อยู่ข้างในตัวเขา --

"แฮร์รี่! แฮร์รี่! นายเป็นอะไรหรือเปล่า"

ใครคนหนึ่งกำลังตบหน้าเขาเบาๆ

"อะ - อะไร"

แฮร์รีลืมหิ้วขึ้น โคมไฟหลายดวงส่องอยู่เหนือร่างของเขา และพื้นรถสั่นสะเทือน -- รถด่วนสายฮอกวอตส์กำลังเคลื่อนไปอีกครั้ง และไฟก็ส่องสว่างเหมือนเดิม ดูเหมือนเขาจะไถลเลื่อนตกจากที่นั่งลงมากองอยู่ก้นพื้น รอนกับแฮร์รีไมโอหนีคุกเข่าอยู่ข้างๆ และเหนือร่างของทั้งสอง แฮร์รีมองเห็นเนวิลล์และศาสตราจารย์ลูปินกำลังจ้องมองเขาอยู่ เด็กชายรู้สึกไม่สบายเอาเลย ขณะที่ยกมือขึ้นขยับแว่นให้เข้าที่ เขารู้สึกว่าใบหน้ามีเหงื่อออกเย็นเฉียบ

รอนกับแฮร์รีไมโอหนีหิ้วปีกเขากลับขึ้นมานั่งบนเบาะ

"นายเป็นอะไรหรือเปล่า" รอนใจคอไม่ดี

"ฮือ" แฮร์รีรีบมองตรงไปที่ประตู ร่างที่สวมหมวกคลุมศีรษะหายไปอย่างไร้ร่องรอย "เกิดอะไรขึ้น ร่างนั้น -- ไปไหน แล้วใครกรีดร้อง"

"ไม่มีใครร้องนี่" รอนตอบ ทำทางยิ่งตกใจกลัวมากขึ้นอีก

แฮร์รีมองไปรอบๆ ตู้รถไฟที่สว่างไสว จินนี้กับเนวิลล์จ้องมองเขาทั้งคู่หน้าซีดไม่มีสีเลือด

"แต่ฉันได้ยินเสียงกรีดร้อง -- "

เสียงอะไรหักดังเปาะทำให้เด็กๆ พากันสะดุ้งโหยง ศาสตราจารย์ลูปินกำลังหักช็อกโกแลตแผ่นใหญ่ออกเป็นชิ้นเล็กๆ

"อ้าว" เขาพูดกับแฮร์รี พลังส่งขึ้นใหญ่เป็นพิเศษให้เขา "กินช็อกโกแลตนี้ จะช่วยให้ดีขึ้น"

แฮร์รีรับช็อกโกแลตมาถือไว้ แต่ยังไม่กิน

"ร่างนั้นคืออะไรหรืออะ" เด็กชายถามลูปิน

"ผู้คุมวิญญาณ" ลูปินตอบ เขากำลังแจกช็อกโกแลตให้เด็กคนอื่นๆ

"ผู้คุมคนหนึ่งของคุณักอชคาบัน"

ทุกคนจ้องเขาตาเป่ง ศาสตราจารย์ลูปินขำห่อซ็อกโกแลตเปล่าแล้วใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อ

"กินเถอะ" เขาพูดอีก "มันช่วยได้นะ ฉันต้องไปคุยกับคนขับหน้อยขอตัวก่อน..."

ศาสตราจารย์ลูปินก้าวยาวๆ ผ่านตัวแฮร์รี่และหายลับไปในทางเดิน

"แน่ใจนะว่าไม่เป็นอะไร แฮร์รี่" เฮอร์ไมโอนี่มองดูแฮร์รี่อย่างไม่มีใครวางใจ

"ฉันไม่เข้าใจเลย... เกิดอะไรขึ้นนะ" แฮร์รี่พูด พลังปาดเหงื่อออกจากใบหน้าอีกครั้ง

"ก็ -- ร่างนั้น -- ผู้คุมวิญญาน -- ยืนอยู่ตรงนั้น แล้วก็มองไปรอบๆ (ฉันหมายความว่า ฉันคิดว่ามันมองนะ ฉันไม่เห็นหน้ามันหรอก) -- แล้วเธอ -- เธอก็ -- "

"ฉันนึกว่านายกำลังชักหรือเป็นอะไรไปซะอีก" รอนซึ่งยังดูกลัวๆ อยู่พูดขึ้นบ้าง "นายตัวแข็งที่โถงกลางไปจากเก้าอี้ แล้วก็เริ่มชัก..."

"แล้วศาสตราจารย์ลูปินก็ก้าวข้ามตัวเธอ เดินตรงไปที่ผู้คุมวิญญาน แล้วชักไม้กายสิทธิ์ออกมา" เฮอร์ไมโอนี่เล่า "แล้วก็พูดว่า 'พวกเราไม่ได้ซ่อนซิเรียส แบล็กไว้ในเสื้อคลุมหรอก ออกไปได้แล้ว' แต่ผู้คุมวิญญานก็ไม่ขยับเขยื้อน อาจารย์ก็เลยท่องคาถาอะไรไม่รู้ แล้วก็มีส่วนเงินพุ่งออกจากไม้ตรงไปที่ผู้คุม เขาก็เลยหันหลังกลับ แล้วก็คล้ายๆ กับเลื่อยหายไป..."

"น่ากลัวจริงๆ" เนวิลล์พูดเสียงแหลมกว่าปกติ "นายรู้สึกไหมว่า

มันเย็นมากขนาดไหนตอนที่ผู้คุมเข้ามาล่ะ"

"ฉันรู้สึกแปลกๆ" รอนห่อไหล่อย่างอึดอัด "เหมือนกับว่าฉันจะไม่มีวันรุ่งเรืองได้อีกแล้ว -- "

จินนี่ ซึ่งนั่งงอตัวกอดอกอยู่ตรงมุมของเธอ มีท่าทางแย่พอๆ กับแฮร์รี เด็กหญิงสะอื้นออกมาเบาๆ แฮร์รีไมโอนี่เดินไปหาแล้วเอาแขนโอบปლობจินนี่ไว้

"แต่ว่าพวกนาย -- ไม่มีใครสักคนตกจากเก้าอี้เลยใช่ไหม" แฮร์รีถามขึ้น

"ไม่หรอก" รอนมองแฮร์รีอย่างสงสัยอีก "แต่จินนี่ก็ตัวสั่นเป็นเจ้าเข้านะ -- "

แฮร์รีไม่เข้าใจ เขารู้สึกอ่อนระโหยและตัวสั่นสะท้าน ราวกับเพิ่งฟื้นจากไข้หนักก็ไม่ปาน แถมยังรู้สึกเสียน้ำอีกด้วย เหตุใดเขาจึงอ่อนแอปานนั้นในขณะที่ไม่มีใครเป็นอย่างเขากันสักคน

ศาสตราจารย์ลูปिनกลับเข้ามาอีกครั้ง เขาชะงักนิดหนึ่งตอนก้าวเข้ามา เขามองไปรอบๆ แล้วพูดขึ้นพร้อมกับยิ้มน้อยๆ ว่า "ฉันไม่ได้ใส่ยาพิษไว้ในช็อกโกแลตหรอกนะ..."

แฮร์รีกัดช็อกโกแลตไปหนึ่งคำ แล้วก็ต้องประหลาดใจที่รู้สึกว่าความอบอุ่นแผ่ซ่านไปถึงปลายนิ้วมือและนิ้วเท้าในฉับพลัน

"เราจะถึงฮอกวอตส์ในสิบนาทีนี้แหละ" ศาสตราจารย์ลูปินบอก "เธอเป็นอะไรหรือเปล่า แฮร์รี"

แฮร์รีไม่ได้ถามว่าศาสตราจารย์ลูปินรู้จักชื่อของเขาได้อย่างไร

"สบายดีแล้วล่ะ" เขาพูดอุบอิบ รู้สึกอาย

พวกเด็ก ๆ ไม่ได้คุยอะไรกันมากนักในช่วงการเดินทางที่เหลือ ในที่สุดรถไฟก็จอดที่สถานีฮอกส์มิด ความวุ่นวายโกลาหลเกิดขึ้นทันทีขณะลงจากรถ นักชุกส่งเสียงคราง แมวร้องเหมียว คางคกของเนวิลล์ส่งเสียงร้องดังออกมาจากใต้หมวก อากาศที่ซานซาลาเล็กกระจิดหนาวจับใจ ฝนซัดสาดลงมาบาดเนื้อ

"พวกปีหนึ่งมาทางนี้!" เสียงคุ่นหูก้องเรียก แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ หันไปเห็นโครงร่างขนาดมหึมาของแฮกริดที่สุดปลายอีกด้านหนึ่งของซานซาลา กำลังกวักมือเรียกนักเรียนท่าทางหวาด ๆ ให้ไปหา เพื่อพาข้ามทะเลสาบตามธรรมเนียม

"เป็นไงบ้าง เธอสามคน" แฮกริดส่งเสียงตะโกนข้ามหัวผู้คนมาสามสหายโบกมือให้ แต่ไม่มีโอกาสพูดด้วยเพราะกลุ่มคนที่อยู่รอบ ๆ ดันพวกเขาให้เดินไปตามซานซาลา แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่เดินตามนักเรียนที่เหลือออกมาถึงทางโคลนเซราะๆ รถม้าสักร้อยคันเป็นอย่างน้อยรอรับเด็กนักเรียนที่ยังเหลืออยู่ แฮร์รีได้แต่เดาเอาว่ารถทั้งหมดนี้น่าจะลากด้วยม้าล่องหน เพราะเมื่อพวกเขาปีนเข้าไปในรถและปิดประตู รถม้าก็เคลื่อนที่ไต่ยกเขยกออกไปเอง

ในรถม้ามีกลิ่นดินและหญ้าแห้งจาง ๆ แฮร์รีรู้สึกดีขึ้นตั้งแต่ได้กินชีอกโกแลต แต่ยังเพลียอยู่ รอนกับเฮอร์ไมโอนี่คอยชำเลื่องดูเขาอยู่ตลอดเวลาว่ากลัวว่าเขาจะล้มลงไปอีก

ขณะที่รถม้าไต่ยกเขยกมุ่งหน้าไปยังประตูรั้วเหล็กดัดลวดลายวิจิตรที่มีเสาหินคู่หนึ่งขนานบอยู่และบนยอดเสามีรูปหมิตติปักประดับอยู่นั้น แฮร์รีก็แลเห็นร่างสูงทะมึนของผู้คุมวิญญาณสวมหมวกคลุมศีรษะสองร่าง ยืนยามเฝ้าอยู่สองข้าง คลื่นความหนาวยะเยือกทำท่าจะจู่โจมเข้าครอบงำเขาอีกครั้ง เด็กชายเอนตัวลงพิงเบาะที่นั่งแล้วหลับตาลงจนกระทั่งพวกเขา

ผ่านเข้าประตูไป รถม้าเร่งความเร็วขึ้นไปตามทางยาวลาดชันมุ่งตรงสู่ตัวปราสาท เฮอร์ไมโอนี่ยืนหน้าออกไปทางหน้าต่างเล็กๆ มองดูเชิงเทินและป้อมค่ายมากมายที่โกลั้เข้ามาทุกที ในที่สุด รถม้าก็โยกตัวหยุดลง เฮอร์ไมโอนี่ก็บรอนลงจากรถ

ขณะที่แฮร์รี่ก้าวลงจากรถ เสียงยานคางอย่างเป็นสุขก็ดังขึ้นให้ได้ยินมาถึงหูของเขา

"นายเป็นลม หรือพอดเตอร์ ลองบัดท่อมพูดจริงหรือ นายเป็นลมจริงๆ หรือ"

มัลฟอยใช้ข้อศอกดันแทรกผ่านเฮอร์ไมโอนี่ เพื่อขวางทางแฮร์รี่ที่กำลังจะเดินขึ้นบันไดหินไปยังปราสาท ใบหน้าของเขายิ้มด้วยความสะใจ ดวงตาสีซีดทอประกายชั่วร้าย

"ไปให้พ้นนะ มัลฟอย" รอนเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"นายก็เป็นลมเหมือนกันหรือไง วิสลีย์" มัลฟอยพูดเสียงดัง "ตาแก่ผู้คุมวิญญาณสยองนั้นทำให้นายตกใจเหมือนกันหรือ วิสลีย์"

"มีปัญหาอะไรกันหรือ" เสียงอ่อนๆ พุดขึ้น ศาสตราจารย์ลูปินเพิ่งลงจากรถม้าคันถัดมา

มัลฟอยจ้องมองศาสตราจารย์ลูปินอย่างไม่ให้ความเคารพ สายตาจับจ้องอยู่ที่รอยปะขุนบนเสื้อผ้าและกระเป๋าใบเก่าคร่ำคร่า เขาพุดขึ้นด้วยสำเนียงประชดประชันอยู่ในที่ว่า "อ้อ ไม่มีอะไรนะ - เอ้อ - ศาสตราจารย์" จากนั้นก็เสยะยิ้มให้แครบและกอยล์ แล้วเดินนำพรรคพวกขึ้นบันไดไปยังปราสาท

เฮอร์ไมโอนี่ดันหลังรอนเพื่อให้เขาเร่งฝีเท้า และทั้งสามก็เข้าไปรวมกลุ่มกับนักเรียนที่เบียดเสียดกันขึ้นบันไดผ่านประตูหน้าที่เป็นบานไม้โอ๊กขนาดใหญ่

ยักซ์ เพื่อเข้าไปยังโถงทางเข้าซึ่งมีลักษณะคล้ายถ้ำ มีคบเพลิงตามไฟไว้ และมีบันไดหินอ่อนสวยงามทอดขึ้นสู่ชั้นบน

ประตูที่เปิดสู่ห้องโถงใหญ่เปิดอ้าอยู่ทางขวามือ แฮร์รีเดินตามกลุ่มเพื่อนตรงไปที่นั่น แต่เขายังไม่ทันได้มองดูเพดานอันงดงาม ซึ่งคำนี้เป็นสีดำ และมีเมฆบดบังได้เต็มตาดี ก็ได้ยินเสียงร้องเรียก "พอดเตอร์! เกรนเจอร์! มาทางนี้เลยทั้งสองคน!"

แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่หันกลับมา ทั้งสองรู้สึกแปลกใจ ศาสตราจารย์มักกอนนากัล อาจารย์สอนวิชาแปลงร่าง และอาจารย์ประจำบ้านกริฟฟินดอร์กำลังร้องเรียกข้ามศีรษะของพวกนักเรียนมา เธอเป็นแม่มดหน้าเคร่ง รวบผมเป็นมวยตึง ตาคมดูซ่อนอยู่เบื้องหลังกรอบแว่นรูปสี่เหลี่ยม แฮร์รีเดินฝ่ากลุ่มนักเรียนกลับไปหาเธอด้วยความรู้สึกสังหรณ์ใจ ศาสตราจารย์มักกอนนากัลมีวิธีทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองต้องทำอะไรผิดสักอย่างแล้วแน่ๆ

"ไม่ต้องทำหน้าอย่างนั้น -- ฉันแค่อยากคุยกับพวกเธอในห้องฉันหน่อย" เธอบอกเด็กๆ "ไปรอทางโน้นก่อนนะ วิสลิย์"

รอนจ้องมองขณะที่ศาสตราจารย์มักกอนนากัลเดินนำแฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่ออกจากฝูงนักเรียนที่ส่งเสียงจ้อกแจ้กจอบแจ้ว ทั้งสองเดินตัดโถงทางเข้าไปกับเธอ ขึ้นบันไดหินอ่อนไปตามเฉลียงทางเดิน

เมื่อเข้าไปในห้องทำงาน ซึ่งเป็นห้องเล็กๆ ที่มีเตาผิงขนาดใหญ่ดูอบอุ่นแล้ว ศาสตราจารย์มักกอนนากัลก็ทำท่าบอกให้แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่นั่งลง ตัวเธอเองนั่งที่ข้างหลังโต๊ะทำงาน แล้วพูดขึ้นในทันทีว่า "ศาสตราจารย์ลูปินส่งนกฮูกสื่อสารมาบอกล่วงหน้าว่าเธอไม่ค่อยสบายตอนอยู่บนรถไฟ พอดเตอร์"

ก่อนที่แฮร์รีจะทันได้ตอบก็มีเสียงเคาะประตูเบาๆ แล้วมาตามพอมพรีย์ หัวหน้าพยาบาลก็โผล่พรวดเข้ามา

แฮร์รีรู้สึกใบหน้าร้อนผ่าว ลำพังเขาเป็นลมหรืออะไรก็แล้วแต่ที่เขาทำลงไปโดยไม่มีใครมาวิตกกังวลก็แย่พออยู่แล้ว

"ผมสบายดีค่ะ" เขาพูดขึ้น "ผมไม่ต้องการอะไร -- "

"อ้อ เธอเองหรือจ๊ะ" มาตามพอมพรีย์พูดขึ้นอย่างไม่ใส่ใจฟังเสียงของเขา เธอก็ม้วนลงมาดูแฮร์รีใกล้ๆ "ฉันว่าเธอคงจะไปทำอะไรที่เป็นอันตรายมาอีกแล้วล่ะสิ"

"ผู้คุมวิญญาณนะ ป๊อบบี้" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลบอก

ทั้งสองสบตากันอย่างมีความนัย แล้วมาตามพอมพรีย์ก็ทำเสียงเป็นเชิงไม่เห็นด้วย

"เอาผู้คุมวิญญาณมาอยู่รอบโรงเรียน" เธอพิมพ์ พลังเอามือเสยผมแฮร์รีขึ้นแล้วจับหน้าผากของเขา "เขาคงไม่ใช่คนแรกที่เป็นลมล้มลงหรือ โถ ตัวเย็นซีดซีขาว พวกนั้นน่าจะกลัวจะตายแล้วก็มีผลกับคนที่บอบบาง -- "

"ผมไม่ใช่คนบอบบาง!" แฮร์รีพูดอย่างโกรธๆ

"อ้อ ไม่ใช่หรือจ๊ะ ไม่ใช่" มาตามพอมพรีย์พูดอย่างไม่ใส่ใจนัก พร้อมกับจับชีพจรแฮร์รีไปด้วย

"ต้องทำอะไรไหม" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลถามอย่างไม่อ้อมค้อม "ต้องนอนพักไหม จำเป็นต้องค้างที่ห้องพยาบาลคืนนี้ไหม"

"ผมไม่เป็นอะไร ค่ะ!" แฮร์รีกระโดดลุกขึ้น ความคิดที่ว่าเตรโกมัลพอย จะพูดอย่างไรถ้าเขาต้องนอนค้างที่ห้องพยาบาลนั้น เป็นสิ่งที่

ทิ่มแทงจิตใจแฮร์รี

"นี่แน่ะ เขาควรกินช็อกโกแลตสักหน่อยนะ" มาตามพอมพรีว์พูด
ตอนนี้เธอกำลังพยายามจ้องมองดูตาของแฮร์รี

"ผมกินมาบ้างแล้วละ" แฮร์รีบอก "ศาสตราจารย์รูบินให้ผมชิ้นหนึ่ง
แล้วก็ให้พวกเราทุกคนด้วยละ"

"อ้อ งั้นหรือ" มาตามพอมพรีว์พูดอย่างยินดี "ถ้าอย่างนั้น ในที่สุด
เราก็ได้อาจารย์สอนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดที่ใช้ยาเป็นแล้วสินะ"

"แน่ใจนะว่า เธอหายดีแล้ว พอตเตอร์" ศาสตราจารย์มักกอนนากัล
ถามเสียงเข้ม

"ฮะ"

"ดีมาก ช่วยออกไปรอข้างนอกก่อน ฉันขอคุยกับมิสเกรนเจอร์เรื่อง
ตารางเรียนนิดหน่อย แล้วเราค่อยลงไปกินเลี้ยงพร้อมๆ กัน"

แฮร์รีกลับออกไปที่ทางเดินกับมาตามพอมพรีว์ ซึ่งเดินไปยังห้อง
พยาบาลพร้อมกับบ่นพึมพำกับตัวเอง เขาคอยอยู่เพียงครู่เดียวเท่านั้น
แล้วแฮร์รีไมโอนี่ก็ไพล่ออกมา ดูหน้าตาก็ยิ้มแย้มชอบใจอะไรสักอย่าง ตาม
มาด้วยศาสตราจารย์มักกอนนากัล แล้วทั้งสามก็เดินกลับลงมาทางบันได
หินอ่อนไปยังห้องโถงใหญ่

มีแต่หมวกแหลมสีดำเต็มพริ้วไปหมด โต๊ะยาวของแต่ละบ้านมีเด็ก
นักเรียนนั่งเรียงเป็นแถว ใบหน้าของพวกเขาเป็นเงาแวบแวมอยู่ใต้แสงเทียน
นับพันๆ เล่ม ซึ่งลอยอยู่กลางอากาศเหนือโต๊ะ ศาสตราจารย์ฟลิตวิก
พอมดตัวเล็กจิ๋วที่มีปอยผมขาวอยู่หนึ่งปอย กำลังถือหมวกเก่าคร่ำคร่า
กับแป้นสูงสีขาวออกไปจากห้อง

"ว่า เรามาไม่ทันการคัดสรรละ" เฮอร์ไมโอนี่พูดเสียงอ่อย

นักเรียนใหม่ที่ฮอกวอตส์จะถูกคัดเลือกให้ไปอยู่บ้านต่าง ๆ ด้วยการ
สวมหมวกคัดสรร หมวกจะตะโกนบอกชื่อบ้านที่เหมาะสมกับเด็ก ๆ มากที่สุด
(บ้านกริฟฟินดอร์ เรเวนคลอ ฮัฟเฟิลพัฟ หรือสลิธีริน) ศาสตราจารย์
มักกอนนากัลเดินอย่างรวดเร็ว ตรงไปยังเก้าอี้ว่างของเธอที่โต๊ะอาจารย์ ส่วน
แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนี่เดินไปนั่งอีกทางหนึ่งที่โต๊ะของกริฟฟินดอร์อย่างเงียบ
เชียบที่สุด เด็กนักเรียนหันมามองเมื่อทั้งสองเดินผ่าน เรื่องที่เขาเป็นลมล้มลง
ตรงหน้าผู้คุมวิญญาณแพร่กระจายไปเร็วขนาดนี้เสียหรือ

แฮร์รี่และเฮอร์ไมโอนี่นั่งลงบนขาบข้างרון ตรงที่ที่รอนจองเอาไว้ให้

"มีเรื่องอะไรกันหรือ" เขาถามแฮร์รี่ค่อย ๆ

แฮร์รี่ตั้งใจจะกระซิบเล่า แต่เป็นเวลาเดียวกับที่อาจารย์ใหญ่ลุกขึ้นพูด
เขาจึงหยุดชะงัก

ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์ให้ความรู้สึกถึงพลังอันยิ่งใหญ่เสมอ
แม้ว่าจะแก่ชรามากแล้วก็ตาม ผมและเคราสีเงินของเขายาวหลายฟุต เขา
สวมแว่นตารูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวและมีจมูกงุ้มเห็นได้ชัด ผู้คนมัก
ยกย่องให้เขาเป็นพ่อมดผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุค แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่แฮร์รี่
เคารพนับถือเขา ไม่ว่าใคร ๆ ก็อดไม่ได้ที่จะเชื่อมั่นในตัวอัลบัส ดัมเบิลดอร์
และขณะที่แฮร์รี่เฝ้ามองอาจารย์ส่งยิ้มให้นักเรียนไปรอบ ๆ ห้อง เขาก็รู้สึก
ว่าจิตใจของเขาสงบปล้ำลึกอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ผู้คุมวิญญาณ
เข้ามาในตูร์ถไฟ

"ยินดีต้อนรับ!" ดัมเบิลดอร์เอ่ยขึ้น แสงเทียนทองแวบแวบต้อง
เคราของเขา "ขอต้อนรับสู่อีกปีหนึ่งที่ฮอกวอตส์! วันนี้มีอะไรสองสามเรื่อง
ที่จะขอประกาศให้รู้ทั่วกัน และเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องสำคัญมาก ก็เลยคิดว่า

จะดีที่สุดถ้าเราจะพูดกันเสียก่อนที่พวกเธอจะมีเมามากเกินไปกับอาหารชั้นเลิศของเรา..."

ดัมเบิลดอร์กระแอมแล้วพูดต่อ "อย่างที่พวกเธอคงจะทราบกันทุกคนแล้วหลังจากที่พวกเขาขึ้นไปค้นบนรถด่วนสายฮอกวอตส์ ขณะนี้ โรงเรียนของเราเป็นเจ้าภาพให้การรับรองผู้คุมวิญญาณแห่งคุกอัสคาบันจำนวนหนึ่งซึ่งมาอยู่ที่นี้ในราชการของกระทรวงเวทมนตร์"

เขาหยุดนิดหนึ่ง และแฮร์รี่ก็ขึ้นได้ว่า นายวิสลีย์เคยพูดว่าดัมเบิลดอร์ไม่พอใจที่มีผู้คุมมาอยู่เฝ้าโรงเรียน

"ผู้คุมจะประจำอยู่ตรงทางเข้าโรงเรียนทุกแห่ง" ดัมเบิลดอร์พูดต่อไป "และระหว่างที่พวกเขาอยู่กับเรา ฉันต้องขอบอกให้ชัดเจนไปเลยว่า ห้ามทุกคนออกจากโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต ห้ามใช้กลอุบายหรือการแปลงกายใดๆ กับผู้คุมวิญญาณ -- หรือแม้แต่กระทั่งการใช้ผ้าคลุมล่องหน" เขาเสริมอย่างไม่อ้อมค้อม แฮร์รี่ก็บรอนมองหน้ากัน "ธรรมชาติของผู้คุมวิญญาณจะไม่เข้าใจคำวิงวอนหรือข้อแก้ตัว เพราะฉะนั้นจึงขอเตือนพวกเธอทุกๆ คน จงอย่าเปิดช่องให้พวกเขาทำร้ายเธอได้ ฉันได้กำชับไปกับฟรีเพ็คและประธานนักเรียนคนใหม่ทั้งชายและหญิงแล้ว เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีนักเรียนคนใดไปล้อเล่นกับผู้คุมวิญญาณ"

เพอร์ซี่ ซึ่งนั่งถัดจากแฮร์รี่ไปไม่กี่เก้าอี้ ยึดอกขึ้นอีกครั้งแล้วจ้องมองไปรอบๆ อย่างภาคภูมิใจ ดัมเบิลดอร์หยุดเว้นจังหวะ เขามองไปรอบห้องด้วยท่าทีเคร่งขรึมอย่างยิ่ง ไม่มีใครขยับตัวหรือทำเสียงดังเลย

"มาพูดเรื่องสบายใจกันดีกว่า" เขาพูดต่อ "ฉันรู้สึกดีใจที่ได้ต้อนรับอาจารย์ใหม่สองท่านที่มาร่วมสอนกับเราในปีนี้"

"ท่านแรกคือ ศาสตราจารย์ลูปิน ซึ่งกรุณาสอนแทนในตำแหน่ง

อาจารย์ประจำวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืด"

เกิดเสียงปรบมือเปาะแปะอย่างไม่ค่อยกระตือรือร้นนักดังขึ้น มีเพียงนักเรียนที่อยู่ในตู้รถไฟเดียวกับศาสตราจารย์ลูปินเท่านั้นที่ปรบมือเสียงดัง แฮร์รี่ก็อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย ศาสตราจารย์ลูปินยิ่งดมอซอเข้าไปอีกเมื่อนั่งอยู่กับอาจารย์คนอื่น ๆ ซึ่งแต่งกายด้วยชุดที่ดีที่สุด

"ดูสเนปสิ!" รอนกระซิบที่หูแฮร์รี่

ศาสตราจารย์สเนป อาจารย์สอนวิชาปรุงยา กำลังไล่สายตาไปตามโต๊ะของอาจารย์และมองเหมิ่งไปที่ศาสตราจารย์ลูปิน เป็นที่รู้กันอยู่ว่าสเนปอยากสอนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืด ดังนั้น แม้แต่แฮร์รี่ซึ่งไม่ชอบหน้าสเนป ก็ยังอดตกใจกับสีหน้าบูดบึ้งที่แสดงออกบนใบหน้าเหลืองผอมซีดนั้นไม่ได้ มันมากกว่าความโกรธ มันเป็นความชิงชัง แฮร์รี่รู้จักสีหน้าแบบนี้ดีเกินพอ เป็นสีหน้าที่สเนปใช้ทุกครั้งที่เขามองแฮร์รี่

"ส่วนอาจารย์ใหม่ท่านที่สองของเรา" ดัมเบิลดอร์พูดต่อ เมื่อเสียงปรบมือเปาะแปะต้อนรับศาสตราจารย์ลูปินเงียบลง "เอ้อ ฉันเสียใจที่จะต้องบอกพวกเธอว่า ศาสตราจารย์เคทเทิลเบิร์น อาจารย์ประจำวิชาการดูแลสัตว์วิเศษของเราได้เกษียณอายุลงเมื่อปลายปีที่แล้ว เพื่อท่านจะได้ใช้เวลาอันรื่นรมย์กับชิ้นส่วนอวัยวะที่ยังเหลืออยู่ของท่านให้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม ฉันยินดีที่จะประกาศว่าตำแหน่งของท่านนั้นได้ผู้มาสอนแทนแล้ว ซึ่งไม่ใช่ใครอื่น คือ รูเบอัส แกริด ซึ่งยอมตกลงรับสอนวิชานี้นอกเหนือจากหน้าที่ผู้ดูแลสัตว์"

แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่สบตากันอย่างงงัน ครั้นแล้ว เด็กๆ ก็ร่วมปรบมืออย่างดีใจ ซึ่งก็ถูกต้องเป็นพิเศษ โดยเฉพาะโต๊ะของบ้านกริฟฟินดอร์ แฮร์รี่ชะเงอตัวไปดูแกริด ซึ่งมีใบหน้าแดงกำ และกำลัง

ก้มลงมองมืออันใหญ่เทอะทะของตัวเองอยู่ ยื้มกว้างของเขาซ่อนอยู่ใต้
หมวดเคราที่พันกันยุ่งเหยิง

"เราน่าจะรู้อยู่แล้ว!" รอนตะเบ็งเสียง พลาทูปโตะ "จะใครเสียอีก
ที่สั่งให้พวกเราซื้อหนังสือฉบับนี้นะ"

แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่เป็นกลุ่มสุดท้ายที่หยุดปรบมือ และเมื่อ
ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์เริ่มพูดอีกครั้ง เด็กๆ ก็เห็นว่าแฮกริดกำลังเอา
ผ้าปูโต๊ะซับน้ำดาอยู่

"เออละ คิดว่าหมดเรื่องสำคัญแล้ว" ดัมเบิลดอร์พูด "เริ่มงานเลี้ยง
กันได้!"

ทันใดนั้น จานทองและถ้วยมีเชิงที่วางอยู่ตรงหน้าเด็กๆ ก็มีอาหาร
และเครื่องดื่มบรรจุนเต็มเพียบ แฮร์รีรู้สึกหิวจนตาลายขึ้นมาทันที เขา
ดักทุกอย่างที่หยิบถึง แล้วเริ่มรับประทาน

เป็นงานเลี้ยงที่แสนเอร็ดอร่อย ทั้งห้องก้องไปด้วยเสียงพูดคุย
เสียงหัวเราะ และเสียงมีดส้อมกระทบกัน แต่แม้กระนั้นสามสหายก็อยาก
ให้มันจบลงโดยเร็วเพื่อจะได้คุยกับแฮกริด ทั้งสามรู้ดีว่าการได้เป็นครูนั้น
มีความหมายเพียงใดสำหรับเขา แฮกริดไม่ได้เป็นพ่อมดที่มีคุณสมบัติ
ครบถ้วน เขาเคยถูกขับออกจากฮอกวอตส์ตอนเรียนอยู่ปีที่สามด้วยความ
ผิดซึ่งเขาไม่ได้กระทำ และแฮร์รี รอน กับเฮอร์ไมโอนี่เป็นผู้ล้างมลทินให้
แฮกริดเมื่อปีก่อน

ในที่สุด เมื่อทาร์ตฟักทองชิ้นสุดท้ายละลายหายไปจากจานทอง
ดัมเบิลดอร์ก็ประกาศกับเหล่านักเรียนว่าถึงเวลาที่ทุกคนต้องเข้านอนแล้ว
เด็กทั้งสามจึงได้โอกาส

"ดีใจด้วยค่ะ แฮกริด!" เฮอร์ไมโอนี่ร้องเสียงแหลมเมื่อพวกเขาเดิน

มาถึงโต๊ะอาจารย์

"ทั้งหมดเพราะเธอสามคนแหละ" แสกริดใช้ผ้าเช็ดปากเช็ดหน้า ยิ้มแฉ่งของเขาขณะเงยหน้าขึ้นมองพวกเด็ก ๆ "ไม่อยากเชื่อเลย... ยอดคนซะจริง ๆ ... ดัมเบิลดอร์ตรงรืมาหาฉันที่กระท่อมเลยนะ ตอนที่ ศาสตราจารย์เคทเทิลเบิร์นบอกว่าเลิกสอนแล้ว... เป็นวิชาที่ฉันอยากสอน มาตลอดเลย..."

แสกริดเต็มตื่นด้วยความปิติ เขาซับหน้าลงกับผ้าเช็ดปาก ศาสตราจารย์มักกอนนากัลจู้ปากให้ทั้งสามออกไป

แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ร่วมขบวนแถวบ้านกริฟฟินดอร์เดินขึ้น บันไดหินอ่อน พวกเขาเหนื่อยล้าเต็มทีแล้วในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ต้องเดินผ่านระเบียง แล้วระเบียงเล่า ขึ้นบันไดแล้วบันไดเล่า จนถึงประตูลับเข้าไปยังหอคอย กริฟฟินดอร์ รูปภาพเหมือนขนาดใหญ่เป็นรูปสุภาพสตรีอ้วนสวมชุดสีเขียว ร้องถามพวกเขาว่า "รหัสผ่านล่ะ"

"มากันเลย! มาเลย!" เพอร์ซีร้องบอกจากทางด้านหลัง "รหัสผ่าน ใหม่คือ *พอร์จูน่า เมเจอร์!*"

"ແ่แล้ว" เนวิลล์ ลองบัตต์ท่อมพูดเศร้า ๆ เขามักมีปัญหาในการจำ รหัสผ่านอยู่เสมอ

บรรดาเด็กนักเรียนหญิงและชายเดินผ่านช่องรูปภาพ เดินตัดห้อง นั่งเล่น ก่อนจะแยกกันขึ้นบันไดของตน แฮร์รี่ปีนบันไดเวียนขึ้นไปโดยไม่มี ความคิดเรื่องใดอยู่ในสมองนอกจากความรู้สึกยินดีที่ได้กลับมา พวกเด็ก ๆ มาถึงหอพักทรงกลมที่คุ้นเคย มีเตียงสี่เสาห้าเตียง แฮร์รี่มองไปรอบ ๆ และรู้สึกว่าเขามาถึงบ้านแล้วในที่สุด

เงี้ยวและใบชา

เมื่อแฮร์รี รอน และแฮร์ไมโอนี่ เดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่เพื่อรับประทานอาหารเช้าในวันรุ่งขึ้น สิ่งแรกที่เห็นคือ เดรโก มัลฟอย กำลังสร้างความบันเทิงด้วยการเล่าเรื่องตลกให้เพื่อน ๆ ในบ้านสลิธีริน กลุ่มใหญ่ฟัง ขณะที่ทั้งสามเดินผ่าน มัลฟอยก็ทำท่าเป็นลมคอพับคออ่อน และเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นตามมา

"ไม่ต้องไปสนใจเขา" แฮร์ไมโอนี่ซึ่งเดินอยู่ข้างหลังแฮร์รีพูดขึ้น "ปล่อยเขาไป ไม่คุ้มที่จะไปยุ่งด้วยหรอก..."

"ว่าไง พอตเตอร์!" แพนซี พาร์กินสัน เด็กนักเรียนหญิงบ้านสลิธีริน หน้าเหมือนหมาจิ้งจอกทักเสียงแหลม "พอตเตอร์! ผู้คุมกำลังมานะ พอตเตอร์! วู้ววววว!" เธอทำเสียงหอนข่มขวัญ

แฮร์รี่ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ถัดจากจอร์จ วีสลีย์ ที่โต๊ะของกริฟฟินดอร์

"ตารางเรียนใหม่ของพวกปีสาม" จอร์จส่งตารางเรียนให้ทั้งสามคน "เป็นอะไรไป แฮร์รี่"

"มัลฟอยนะสิ" รอนนั่งลงอีกข้างหนึ่งของจอร์จ แล้วจ้องเขม็งไปที่โต๊ะของพวกสลิธีริน

จอร์จเงยหน้าขึ้นทันได้เห็นมัลฟอยแกลังทำท่ากลัวจนเป็นลมอีกครั้ง

"เจ้ากระจอกนั่นนะหรือ" เขาพูดเรียบๆ "ก็ไม่ได้แน่ชัดเท่าไรหรอก เมื่อคืนก่อนตอนผู้คุมวิญญาณเดินมาจนสุดขบวนรถ เขาวิ่งแจ้นมาที่ตู้เรา ไซโหม เฟร็ด"

"เกือบฉีราดแน่ะ" เฟร็ดตอบ พลังชำเลื่องมองมัลฟอยด้วยสายตา ดูแคลน

"ฉันเองก็รู้สึกใจไม่ดีเหมือนกันนะ" จอร์จพูด "พวกนั้นน่าขนลุกออก พวกผู้คุมวิญญาณนั้น..."

"พวกเขาเหมือนกับจะทำให้นายจับแข็งอยู่ข้างในงั้นแหละไซโหม" เฟร็ดบอก

"แต่ก็ไม่มีใครเป็นลมไม่ใช่หรือ" แฮร์รี่พูดเสียงต่ำๆ

"สิ่มมันซะเถอะ แฮร์รี่" จอร์จพูดเป็นทำนองปลอบ "พ่อเคยไปที่อัชคาบันครั้งหนึ่ง จำได้ไซโหมเฟร็ด แล้วพ่อบอกว่าเป็นที่ที่แย่ที่สุดที่พ่อเคยไป พ่อเพื่อยกลับมา แล้วก็ตัวสั่นเขียว... พวกผู้คุมวิญญาณดูเอา

ความสุขออกไปหมดไม่ว่าที่ไหน นักโทษส่วนใหญ่เป็นบ้าอยู่ในคุกนั้นแหละ"

"เอาเถอะ เรามาดูกันซิว่ามัลพอยจะมีความสุขขนาดไหนหลังจากลง
สนามแข่งควิดดิชนัดแรกกับเรา" เฟร็ดพูดขึ้น "กริฟฟินดอร์กับสลิธีริน
คู่แรกของฤดูแข่งขันใจ จำได้ไหม"

ครั้งเดียวที่แฮร์รีและมัลพอยเผชิญหน้ากันในการแข่งควิดดิช
มัลพอยทำได้ไม่ดีเอาเลย แฮร์รีค่อยรู้สึกมีกำลังใจขึ้นบ้าง เขาจิ้มไล่กรอก
และมะเขือเทศมารับประทาน

แฮอร์ไมโอนี่กำลังสำรวจตารางเรียนใหม่ของเธออยู่

"อู๋ฮู ดีจัง เราจะได้เริ่มเรียนวิชาใหม่กันวันนี้เลย" เธอพูดอย่างดีใจ

"แฮอร์ไมโอนี่" รอนขมวดคิ้วขณะชะโงกหน้าข้ามไหล่เธอมาดู "ตาราง
เรียนของเธอน่ะละเอียดแล้ว ดูนี... เธอเรียนตั้งวันละสิบวิชา มีเวลา
ไม่พอหรอก"

"ฉันจัดการได้น่า ฉันตกลงกับศาสตราจารย์มักกอนนากัลไว้แล้ว"

"แล้วดูนีสิ" รอนหัวเราะ "เห็นช่วงเข้านี้ไหม เก้าโมง วิชาพยากรณ์-
ศาสตร์ แล้วถัดลงมาข้างใต้นี้ก็เก้าโมง วิชาแม็กเกิ้ลศึกษา แล้วก็..." รอน
ทะโงกเข้าไปใกล้ตารางเรียนมากขึ้นอีกด้วยท่าทางไม่เชื่อสายตาตัวเอง "ดูสิ
- ข้างใต้นั้นอีก เก้าโมง วิชาตัวเลขมหัศจรรย์ คือ ฉันหมายความว่า
ฉันรู้ว่าเธอเก่งนะ แฮอร์ไมโอนี่ แต่ไม่มีใครเก่งขนาดนั้นได้หรอก เธอจะเข้า
เรียนทีเดียวพร้อมกันสามวิชาได้อย่างไร"

"อย่าโง่งไปหน่อยเลย" แฮอร์ไมโอนี่พูดสั้นๆ "แหงล่ะ ฉันคงเข้าเรียน
พร้อมๆ กันทีเดียวสามวิชาไม่ได้หรอก"

"ถ้าอย่างนั้นก็ -- "

"ส่งแยมมาที" เฮอร์ไมโอนี่พูดขึ้น

"แต่ว่า..."

"โอ้เอี้ย รอน มันเรื่องอะไรของเธอนะถ้าตารางเรียนของฉันมันจะเต็มไปหน่อย" เฮอร์ไมโอนี่เอ็ด "บอกแล้วไง ฉันตกลงกับศาสตราจารย์ มักกอนนากัลแล้ว"

ขณะนั้นเอง แฮกริดเดินเข้ามาในห้องโถงใหญ่ เขาสวมเสื้อโอเวอร์โค้ตตัวยาวตัดจากหนังตัวตุ่น มืออันใหญ่โตมโหฬารข้างหนึ่งกำลังแกว่งซากฟังพอนเล่นอย่างใจลอย

"เป็นไงกันมั้ง" แฮกริดพูดอย่างกระตือรือร้น เขาแหวะทักทายเด็ก ๆ ก่อนไปที่โต๊ะอาจารย์ "พวกเธอเป็นนักเรียนรุ่นแรกของฉันนะ! เจอกันหลังข่าวกลางวันล่ะ! ฉันตื่นตั้งแต่ตีห้ามาเตรียมทุกอย่างไว้พร้อม... คิดว่าคงเรียบร้อย... ฉันเนียเป็นครู... เหลือเชื่อเลย..."

แฮกริดยิ้มกว้างให้พวกเด็ก ๆ แล้วเดินตรงไปที่โต๊ะอาจารย์ มือยังคงแกว่งซากฟังพอน

"อยากรู้จังว่าเขาเตรียมอะไรไว้นะ" รอนพูดด้วยน้ำเสียงอยากรู้

ห้องโถงเริ่มว่างเมื่อเด็กนักเรียนพากันไปเข้าชั้นเรียนวิชาแรก รอนก้มลงดูตารางเรียน

"เราน่าจะไปกันได้แล้วนะ ดุชี วิชาพยากรณ์ศาสตร์เรียนที่ชั้นบนสุดของหอคอยทิศเหนือ ต้องใช้เวลาสิบนาทีแน่ะกว่าจะไปถึงที่นั่น..."

พวกเด็ก ๆ รับประทานอาหารเข้าให้หมดจาน บอกลาเฟร็ดและจอร์จ แล้วเดินผ่านห้องโถงกลับมาทางเก่า ระหว่างเดินผ่านโต๊ะของพวกสลิธีริน มัลฟอยทำท่าเป็นลมอีกครั้ง เสียงหัวเราะเฮลั่นติดตามแฮร์รี่ไปจนถึงทางออก

การเดินทางปราสาทไปยังหอคอยทิศเหนือที่เดียวยุ สองปีที่
ชอกวอดส์ไม่ได้สอนให้รู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับปราสาทได้หมด และทั้งสามก็
ยังไม่เคยเข้าไปข้างในหอคอยทิศเหนือมาก่อนเลย

"น่า-จะ-มี-ทาง-ลัด-นะ" รอนชอบขณะที่พวกเขาได้บันไดสูงลิบ
อันที่เจ็ดแล้วโผล่ออกมาที่ชานบันไดที่ไม่คุ้นตาเอาเลย ตรงนั้นไม่มีอะไรอื่น
นอกจากภาพเขียนรูปท่งหญ้าเว้งว้างขนาดใหญ่แขวนอยู่บนกำแพงหิน

"ฉันว่าทางนี้นะ" เฮอร์ไมโอนี่พูดขณะชะเง้อมองไปตามทางเดินโค้งๆ
ทางขวามือ

"ไม่น่าจะใช้" รอนท้วง "ทางนั้นเป็นทิศใต้ เห็นไหม เรายังมองเห็น
ทะเลสาบได้หน่อยหนึ่งจากทางหน้าต่าง..."

แฮร์รี่กำลังมองดูภาพเขียน ม้าแควะถ่ายจุดสี่เทาตัวอ้วนตัวหนึ่ง
เพิ่งเหยาะอย่างลงมาบนพื้นหญ้า และกำลังเล็มกินหญ้าอย่างสบายอารมณ์
แฮร์รี่ชินแล้วกับการที่วัตถุในรูปภาพที่ชอกวอดส์เคลื่อนไหวไปมา ทั้ง
กรอบภาพของตนและไปเยียมเยียนกันและกัน แต่เขาก็สนุกที่จะหยุดยั้งดู
ก๊อดใจต่อมา อัศวินร่างอ้วนเตี้ยในชุดเสื้อเกราะก็เดินตามม้าเข้ามาในภาพ
เมื่อเกราะส่งเสียงตามทุกจังหวะการเคลื่อนไหวของเขา เมื่อดูจากเศษหญ้า
ที่ติดตามเกราะตรงหัวเข้าแล้วทำให้รู้ว่าเขาเพิ่งตกจากหลังม้า

"ช้าก่อน!" อัศวินร้อง เมื่อเห็นแฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ "เจ้าโจร
ร้ายใจหาญบุกเข้ามาในดินแดนส่วนตัวของข้าพวกนี้เป็นผู้ใดกัน มาเหย้าหยัน
ที่ข้าตกม้ากระนั้นรี จงไล่หัวไปเสียเจ้าคนชั่ว เจ้าพวกสุนัข!"

เด็ก ๆ จ้องมองดูอัศวินด้วยความอัศจรรย์ใจ ขณะที่อัศวินร่างเตี้ย
หักดาบออกจากฝักแล้วเริ่มกวัดแกว่งอย่างดุเดือด พลังกระโดดขึ้น ๆ ลง ๆ
ด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว ทว่า ดาบเล่มนั้นยาวเกินไปสำหรับเขา ทำควงดาบ

มากลีสลาทำหนึ่งจึงทำให้เขาเสียหลักและหกล้มหน้าทิ่มลงกับพื้นหญ้า

"ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า" แฮร์รี่ขับเข้าไปใกล้รูปภาพ

"ถอยไป! เจ้าโรคลักปิดลักเปิด ถอยไป! เจ้าคนชั่ว!"

อัศวินคว่ำดาบขึ้นอีกครั้งหมายจะใช้ช่วยพยุงร่างให้ลุกขึ้นยืนดังเดิม แต่ดาบกลับปักจมลึกลงไปในพื้นที่หญ้า และถึงแม้เขาจะออกแรงจนสุดกำลัง ก็ไม่สามารถดึงมันออกมาได้อีก ในที่สุดเขาต้องล้มตัวลงนั่งบนพื้นหญ้า แล้วดึงกะบังด้านหน้าขึ้นเพื่อเช็ดใบหน้าทีโชกเหงื่อ

"คืออย่างนี้ละ" แฮร์รี่ฉวยโอกาสตอนอัศวินกำลังอ่อนแรง "พวกเรา กำลังหาหอคอยทิศเหนืออยู่ละ ท่านพอจะรู้ทางไหมละ"

"การตามหา!" ท่าที่เกรี้ยวกราดของอัศวินดูเหมือนจะละลายหายไป ในบัดดล เขาลุกขึ้นพร้อมเสียงเกราะกระทบกันแล้วตะโกนก้องว่า "จงตาม ข้ามา สหายเอ๋ย แล้วเราจะได้ชัยชนะสมดังใจหมาย หรือมิฉะนั้นก็ วายชีวาอย่างหาญกล้าเสียในสนามรบ!"

อัศวินออกแรงดึงดาบอีกครั้ง หากแต่ไร้ผล และยังพยายามขึ้น ขี่ม้าแควระตัวอ้วน แต่ก็ล้มเหลว เขาร้องขึ้นว่า "ถ้าเช่นนั้นก็จงเดินเท้าเถิด ท่านสุภาพบุรุษผู้แสนดี และสุภาพสตรีผู้อ่อนโยน! หน้าเดิน!"

ว่าแล้วอัศวินก็ออกวิ่ง เลื้อยเกราะกระทบกันดังสนั่น เขาวิ่งไปทางด้าน ซ้ายของกรอบรูปและลับหายไปจากสายตา

เด็กทั้งสามรีบตามอัศวินไปตามระเบียบ คอยฟังเสียงเลื้อยเกราะ ของเขา พวกเขาเห็นอัศวินวิ่งผลุบๆ โผล่ๆ ทะลุผ่านรูปภาพอยู่เบื้องหน้า

"จงมีใจเข้มแข็งไว้รับเรื่องร้ายที่จะมีมา!" อัศวินตะโกนก้อง แล้ว ทั้งสามก็เห็นอัศวินปรากฏตัวอีกครั้งเบื้องหน้าสุภาพสตรีกลุ่มหนึ่งในชุด

กระโปรงสุมที่มีที่ท่าตกใจ รูปภาพของพวกเธอแขวนอยู่บนกำแพงข้าง
บันไดเวียนแคบๆ

แฮร์รี รอน และเฮอริไมโอนี่ หายใจหอบขณะไต่ขึ้นบันไดเวียนแคบๆ
และรู้สึกเวียนหัวมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุดพวกเขาได้ยินเสียง
จ๊อกแจ๊กอยู่ข้างบน จึงรู้ว่ามีห้องเรียนแล้ว

"ลาก่อน!" อัสวินบอกลา พลังมุดหน้าเข้าไปในรูปภาพของบรรดา
พระหน้าตาดุร้าย "ลาก่อน สหายผู้ร่วมศึกสงครามของข้า! เมื่อใดที่ท่าน
ต้องการหัวใจอันแกร่งกล้าและเส้นเอ็นอันแน่นเหนียว โปรดเรียกหาข้า
เซอร์คาโดแกน!"

"ตกลงฮะ เราจะเรียกหาท่าน" รอนพิมพ์ ขณะที่อัสวินหายตัวไป
"ถ้าหากว่าเราต้องการคนสติไม่เต็มเต็ม"

ทั้งสามไต่ขึ้นบันไดสองสามขั้นสุดท้ายแล้วไพล่ขึ้นไปบนชานบันได
แคบๆ ซึ่งพวกนักเรียนส่วนใหญ่มารวมกลุ่มกันอยู่แล้ว จากตรงนี้ไม่มี
ประตูเลยสักบาน รอนเอาสอกกระทุ้งแฮร์รี แล้วชี้ไปที่เพดานห้อง ตรงนั้น
มีประตูกลมรูปกลมพร้อมป้ายทองเหลืองติดอยู่

"ซีบิลล์ ทริลอร์นีย์ อาจารย์สอนวิชาพยากรณ์ศาสตร์" แฮร์รีอ่าน
ป้ายนั้น "เราจะขึ้นไปได้อย่างไรกันล่ะ"

ราวกับจะตอบคำถามของเขา ประตูกลบนเพดานพลันเปิดออก
แล้วบันไดเงินก็ทอดลงมาตรงเท้าแฮร์รีพอดี ทุกคนนิ่งเงียบ

"นายไปก่อน" รอนแยกเขี้ยว ดังนั้น แฮร์รีจึงไต่ขึ้นบันไดเป็นคนแรก

เขาไพล่ขึ้นไปในห้องเรียน ซึ่งแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็น
ที่จริงแล้ว มันดูไม่เหมือนห้องเรียนเอาเสียเลย แต่กว้างขวางห้อง
ใต้หลังคาของใครสักคนกับร้านน้ำชาสมัยโบราณเสียมากกว่า โต๊ะกลมขนาด

เล็กอย่างน้อยยี่สิบตัวตั้งวางเบียดกันอยู่ในนั้น ทุกตัวมีแก้อี้นวมหุ้มผ้าลายดอกและเบาะที่นั่งพูนขนาดเล็กวางรายรอบอยู่ บรรยากาศทั่วห้องเป็นสีแดงสลัว ผ้าม่านที่หน้าต่างรูดปิดหมด และโคมไฟหลายดวงมีผ้าสีแดงเข้มคลุมทับไว้ ห้องนั้นอุ่นจัดจนเกินสบาย และกาทองแดงใบใหญ่ตั้งอยู่เหนือไฟที่กำลังลุกอยู่ในเตาผิง ซึ่งเหนือขึ้นไปมีชั้นวางของตั้งไว้เต็มจนแน่น ไฟในเตาผิงส่งกลิ่นฉุนเอียนอบอวลไปทั่ว มีชั้นวางของตลอดผนังห้องกลมซึ่งแอดัดไปด้วยชนกกฝุ่นจับเขรอะ เศษเทียนไขแท่งสั้นๆ ไฟเก่าๆ หลายสำหรับ ลูกแก้วเงินจำนวนนับไม่ถ้วน และถ้วยน้ำชาวางเรียงเป็นแถวยาว

รอนมายืนข้างๆ แฮร์รี ขณะที่เพื่อนทั้งชั้นล้อมวงอยู่รอบตัวเขาทั้งคู่ ทุกคนพูดกันด้วยเสียงกระซิบ

"อาจารย์อยู่ไหนล่ะ" รอนพูดขึ้น

ทันใดนั้น เสียงอ่อนเครือแผ่วเบา ก็ดังขึ้นจากเงามืด

"ยินดีต้อนรับ" เจ้าของเสียงนั้นพูด "ดีเหลือเกินที่ได้พบพวกเธอในโลกแห่งตัวตนในที่สุด"

ความรู้สึกของแฮร์รีในฉับพลันนั้นไม่ต่างจากการได้พบกับแมลงตัวใหญ่ที่สองประกายวิบวับ ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์เคลื่อนกายมาอย่างแสงไฟ และพวกเด็กๆ ก็ได้เห็นว่าเธอมีรูปร่างเล็กบางนิดเดียว แว่นตาอันใหญ่ทำให้ดวงตาของเธอดูโตกว่าขนาดปกติหลายเท่า และเธอห่มผ้าคลุมไหล่ผืนบางเบาเป็นเลื่อมพราว มีสายโซ่และลูกปัดนับไม่ถ้วนห้อยอยู่รอบลำคอเรียวยาวผอม มือและแขนใสกำไลกับแหวนจนล้น

"นั่งลง เด็กๆ นั่งลง" เธอเอ่ยขึ้น แล้วทั้งหมดก็ขยับขึ้นนั่งบนแก้อี้นวมอย่างประหม่า หรือไม่ก็นั่งจมลงบนเบาะ แฮร์รี รอน และ

เฮอร์ไมโอนีนั่งลงรอบโต๊ะกลมตัวเดียวกัน

"ขอต้อนรับสู่วิชาพยากรณ์ศาสตร์" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์พูด เธอนั่งลงบนเก้าอี้ نرمมีปีกพนักตรงหน้าเตาผิง "ฉันชื่อศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ พวกเธออาจจะไม่เคยเห็นฉันมาก่อน ฉันรู้ดีกว่าการลงไปในที่อันสับสนวุ่นวายของตัวโรงเรียนบ่อยเกินไปทำให้ตาพยากรณ์ของฉันไม่แจ่มชัด"

ไม่มีใครตอบคำปรารภอันแปลกพิสดารนี้ ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์บรรจงจัดผ้าคลุมไหล่แล้วพูดต่อไปว่า "เอาล่ะ เป็นอันว่าพวกเธอเลือกเรียนวิชาพยากรณ์ศาสตร์ วิชาที่ยากที่สุดในบรรดาศิลปวิทยาแห่งเวทมนตร์คาถา ฉันต้องขอเตือนเอาไว้เสียแต่ต้นว่า ถ้าพวกเธอไม่มีญาณพิเศษแล้วละก็ ฉันก็สอนอะไรเธอไม่ได้มาก หนังสือก็แค่ช่วยให้พวกเธอรู้วิชานี้ได้นิดหน่อยเท่านั้น..."

พอฟังถึงตรงนี้ ทั้งแฮร์รี่และรอนก็ชำเลื่องตามองกัน แล้วยิงฟันให้เฮอร์ไมโอนีที่มีท่าทางตกใจกับเรื่องที่ว่าหนังสือคงช่วยอะไรไม่ได้มากสำหรับวิชานี้

"แม่มดและพ่อมดหลายรายแม้จะเก่งกาจในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่ใช้เสียงอึกทึกโครมครามและกลิ่นต่าง ๆ รวมทั้งการหายตัวอย่างฉับพลันทันที หากแต่ก็ไร้ความสามารถที่จะแทรกซึมเข้าสู่อาณาจักรลับแห่งอนาคตได้" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์พูดต่อ นัยน์ตาคู่โตเป็นประกายนั้นเลื่อนไปจับที่ใบหน้าอันตกประหม่าที่ละใบหน้า "มันเป็นพรสวรรค์ที่มีเพียงเฉพาะบางคนเธอคนนี้น่ะ..." จู่ ๆ เธอพูดกับเนวิลล์ ทำเอาเด็กชายแทบพลัดตกจากเบาะ "คุณยายของเธอสบายดีหรือ"

"คงอย่างนั้นล่ะค่ะ" เนวิลล์ตอบเสียงสั้น

"แต่ฉันคงไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรนักถ้าฉันเป็นเธอนะ พ่อหนู" ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์พูด แสงไฟส่องกระทบต่างหุ้มรถคู่ยาวของเธอเป็นประกายเนวิลล์อ้าปากค้าง ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์พูดต่อไปเรื่อย ๆ "เราจะเรียนเรื่องวิธีพยากรณ์พื้นฐานกันในปีนี้ เทอมแรกจะเรียนเรื่องการอ่านใบชา เทอมต่อไปจะเรียนเรื่องการดูลายมือ เออเนี่ย หนูจำ" เธอหันขวับไปที่ปาราวตีพาดิล "ระวังผู้ชายผมแดงด้วยนะจ๊ะ"

ปาราวตีมองดูรอนซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังของเธอพอดีอย่างหวาด ๆ แล้วกระเียบเก้าอี้ออกจากเขา

"แล้วในภาคฤดูร้อน" ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์พูดต่อ "เราจะเรียนต่อไปถึงเรื่องการดูลูกแก้ว -- ถ้าหากว่าเราเรียนเรื่องการทำนายกองไฟจบแต่โชคไม่ดีที่ชั้นเรียนจะต้องขาดตอนในเดือนกุมภาพันธ์เพราะมีไข้หวัดใหญ่ระบาด ฉันเองจะไม่มีเสียงพูด และประมาณเทศกาลอีสเตอร์ สมาชิกคนหนึ่งจะต้องจากเราไปตลอดกาล"

เกิดความเงิบงันขึ้นหลังจากคำปรารภนี้จบลง ทว่าศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ดูเหมือนจะไม่รู้สึก

"ขอโทษทีเถอะจ๊ะ หนู" เธอพูดกับลาเวนเดอร์ บราวน์ ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ที่สุด ทำเอาเธอผงะไปฟังพนักเก้าอี้ "ช่วยหยิบกาน้ำชาสี่เงินใบใหญ่ที่สุดใบนั้นมาให้ฉันหน่อยสิจ๊ะ"

ลาเวนเดอร์ทำทางโล่งอก เธอลุกขึ้นยื่นหยิบกาน้ำชาใบมัทรีมาลงจากหิ้ง แล้ววางลงบนโต๊ะข้างหน้าศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์

"ขอบใจจ๊ะ รู้แล้วเฉยไฉนนะจ๊ะ เรื่องที่เธอกำลังกลัวว่ามันจะเกิดขึ้นนะ -- มันจะเกิดขึ้นในวันศุกร์ที่สิบหกตุลาคมนี้"

ลาเวนเดอร์ตัวสั่น

"ที่นี่ ฉันอยากให้พวกเธอจับคู่กัน แล้วไปหยิบถ้วยชาบนชั้นมาหาฉัน ฉันจะรินน้ำชาให้ จากนั้นก็นั่งลงดื่มชา ดื่มจนเหลือแต่กากชา ใช้มือซ้าย หมุนถ้วยสามครั้ง แล้วคว่ำถ้วยลงบนจานรอง รอให้น้ำชาหยุดหมดก่อน แล้วค่อยส่งถ้วยให้คู่ของเธออ่าน เธอต้องตีความกากชาที่เห็นโดยใช้หน้า 5 และ 6 ของหนังสือ *เผยชะตาอนาคต* ฉันจะเดินไปคอยช่วยเหลือ และ แนะนำพวกเธอ อ้อ พ่อหนู -- " เธอจับแขนเนวิลล์ไว้ตอนที่เด็กชาย ขยับตัวลุกขึ้นยืน "หลังจากที่เธอทำถ้วยชาใบแรกแตกไปแล้วช่วยเลือก ใช้ใบลายสีฟ้าได้ไหมจะ ฉันออกจะชอบใบลายสีชมพูนะจ๊ะ"

แน่เสียยิ่งกว่าแน่ เนวิลล์ยังไม่ทันจะเอื้อมมือถึงหิ้งที่วางถ้วยน้ำชาดี ก็มีเสียงกระเบื้องแตกดังเพี้ยง ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์เหยียดแขนยื่นไม้ชนไถ่กับถาดรองเศษผงให้ แล้วพูดว่า "ถ้วยสีฟ้าใบไหนก็ได้ล่ะจ๊ะ ถ้าจะ ไม่ว่าอะไร... ชอบใจจ๊ะ..."

เมื่อแฮร์รีกับรอนได้น้ำชาเต็มเต็มถ้วยแล้ว ทั้งคู่ก็กลับไปโต๊ะและพยายามต้มน้ำชาร้อนจืดจางอย่างรวดเร็ว พวกเขาหมุนถ้วยตามที่ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์สั่งไว้ จากนั้นก็คว่ำถ้วยแล้วแลกกันดู

"เออละ" รอนพูดขณะที่ทั้งคู่เปิดหนังสือไปที่หน้า 5 และหน้า 6 "นายเห็นอะไรในถ้วยของฉัน"

"ผงเปียกๆ สีนํ้าตาลกองหนึ่ง" แฮร์รีตอบ หมอกควันกลืนเอียนในท้องทำให้เข่าง่วงซึมและนึกอะไรไม่ออก

"จงเปิดใจให้กว้าง นักเรียนที่รัก และปล่อยดวงตาให้มองทะลุผ่านถึงสามัญธรรมดาไป" ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ส่งเสียงผ่านม่านหมอกมาช้า

แฮร์รีพยายามตั้งใจ

"ก็ได้ นายมีรูปไม้กางเขนตะแคง..." เด็กชายพูดพลางเปิดตำรา *เผยแพร่ดาอนาคต* "นั่นหมายความว่า นายกำลังจะถูก 'ตรวจสอบและเจ็บปวด' -- โทษทีนะ -- แต่ก็ยังมีรูปอื่นที่น่าจะเป็น อย่างเช่นดวงอาทิตย์เดี่ยวนะ... มันหมายถึง 'ความสุขเหลือล้น' ...ถ้าเช่นนั้นนายก็กำลังจะเจ็บปวดแต่จะมีความสุขมาก..."

"นายเห็นท่าจะต้องไปตรวจสอบตาพยากรณ์ของนายเสียมากกว่า" รอนว่า แล้วทั้งสองคนก็ต้องกลั้นหัวเราะไว้เพราะศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์กำลังเพ่งมองมาทางพวกเขา

"ดาฉันบ้าง..." รอนจ้องมองลงไปในตัวน้ำชาของแฮร์รี หน้าผากของเขายับย่นอย่างใช้ความคิด "มันเป็นรูปคล้ายหมวกกะโล่หน่อยๆ ... ไม่แน่นายอาจจะได้ไปทำงานให้กระทรวงเวทมนตร์ก็ได้นะ..."

รอนหมุนถ้วยชาไปอีกข้างหนึ่ง

"แต่พอหันทางนี้มันกลับดูเหมือนลูกโอ๊ก... เอ๊ะ นั่นอะไร" เด็กชายกวาดสายตาไล่ดูในตำรา *เผยแพร่ดาอนาคต* "ล้มหล่น ทองคำที่ไม่คาดฝัน" ยอดไปเลย ให้ฉันยิ้มบ้างนะ แล้วยังมีตรงนี้อีก" เขาหมุนถ้วยอีกครั้ง "ดูเหมือนรูปสัตว์ ใช่แล้ว ถ้าตรงนั้นเป็นหัว... มันดูเหมือนฮิปโป... ไม่ใช่ น่าจะเป็นแกะ..."

ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์หันขวับมาขณะที่แฮร์รีปล่อยเสียงหัวเราะดังพรีด

"ไหนขอดูหน่อยซิจ๊ะ" เธอพูดกับรอนอย่างตำหนิ แล้วยื่นแขนออกมาคว้าเอาถ้วยชาของแฮร์รีไปจากรอน ทุกคนเงยบกริบและหันมาดู

ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์เพ่งสายตาลงไปในถ้วยน้ำชา เธอหมุนมันทวนเข็มนาฬิกา

"นกเหยี่ยว... เธอมีศัตรูหมายชีวิต"

"แต่ว่าใครๆ ก็รู้เรื่องนั้น" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบดังๆ ศาสตราจารย์
ทรีลอร์นีย์จึงงอเธอเขม็ง

"จริงนะคะ" เฮอร์ไมโอนี่พูด "ใครๆ ก็รู้เรื่องแฮร์รี่กับคนที่อาจารย์ก็
รู้ว่าใคร"

แฮร์รี่กับรอนมองเฮอร์ไมโอนี่ด้วยความรู้สึกปนเปกัระหว่างความทึ่ง
และความชื่นชม พวกเขาไม่เคยได้ยินเฮอร์ไมโอนี่พูดกับอาจารย์แบบนี้มาก่อน
เลย ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ไม่ตอบ นัยน์ตาของเธอเลื่อนลงไปจับจ้อง
ที่ถ้วยชาของแฮร์รี่อีกครั้ง แล้วเธอหมุนถ้วยต่อไปอีก

"รูปดอกจิก... การทำร้าย โธ โธ ถ้วยชาใบนี้ไม่ใช่ถ้วยแห่งความสุข..."

"ผมนึกว่าเป็นหมวกกะโล่เสียอีกซะ" รอนพูดอายๆ

"หวัะโหลก... อันตรายอยู่ในชะตาของเธอ อพิโธ..."

ทุกคนจึงแบ่งไปที่ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ เธอหมุนถ้วยเป็นครั้งที่
สุดท้าย อ้าปากค้างแล้วร้องอุทานออกมา

มีเสียงกระเบื้องแตกดังเพลิงอีกครั้ง เนวิลล์ทำถ้วยชาแตกเป็นใบที่สอง
ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ววมที่ว่างอยู่ ยกมือที่สะท้อน
ประกายวูบวาบขึ้นวางบนหน้าอกตรงตำแหน่งหัวใจ พลังปิดตาสนิท

"โอ้เอ๋ย พ่อหนูของฉัน -- พ่อหนูผู้นำสงสาร -- ไม่ละ --
ไม่พูดดีกว่า -- อย่าถามอะไรนะ..."

"มีอะไรหรือคะ อาจารย์" ดิน โทมัส โพล่งขึ้น ทุกคนลุกขึ้นยืน
พวกเขาค่อยๆ มารุมล้อมรอบโต๊ะของแฮร์รี่กับรอน พลังยับเข้าใกล้เก้าอี้
ของศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ เพื่อดูถ้วยชาของแฮร์รี่ให้ชัดๆ

"เธอจำ" ดวงตาคู่มหึมาของศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์เบิกกว้างอย่างเปี่ยมอารมณ์ "เธอมีเงาของกริม"

"อะไรนะฮะ" แฮร์รีถาม

เขารู้ว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่ไม่เข้าใจ ดิน โทมัสยกไหล่ให้เขา ส่วนลาเวนเดอร์ บราวน์ก็ทำท่างงๆ แต่นักเรียนคนอื่นแทบทุกคนพากันยกมือขึ้นปิดปากด้วยความหวาดกลัว

"กริมยังงี้ละจ๊ะ กริม!" ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ร้องออกมา เธอมีท่าทางตกใจที่แฮร์รีไม่เข้าใจอะไรเอาเลย "สุนัขผิวดำใหญ่ที่คอยหลอกหลอนตามป่าช้ามันยังงี้ โอ้เอ๋ย มันเป็นลางร้าย -- ที่สุดของลางร้าย -- มันเป็นลางมรณะ!"

ท้องไส้ของแฮร์รีปั่นป่วน ภาพสุนัขบนหน้าปกหนังสือลางมรณะในร้านตัวบรรจงและหยดหมึก -- สุนัขในเงามืดที่ถนนแมกโนเลียเครส-เซนต์... ลาเวนเดอร์ บราวน์ ยกมือขึ้นปิดปากด้วยเช่นกัน ทุกคนมองไปที่แฮร์รี ทุกคนยกเว้นแฮร์รีไมโอเน่ที่ลุกขึ้นยืนแล้วเดินอ้อมไปทางด้านหลังเก้าอี้ของศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์

"หนูว่ามันไม่เห็นจะเหมือนกริมเลยคะ" แฮร์รีไมโอเน่พูดหน้าตาเฉย

ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์จ้องมองแฮร์รีไมโอเน่อย่างไม่ชอบใจยิ่งขึ้น

"เธอต้องยกโทษที่ฉันจะพูดแบบนี้ละจ๊ะ แต่ฉันสัมผัสรัศมีรอบตัวเธอได้น้อยมาก เป็นคลื่นรัศมีสะท้อนรับอนาคตที่จางมากจริงๆ"

เซมัส ฟินิกัน เอียงคอไปมา

"มันดูเหมือนกริมถ้าอาจารย์ทำแบบนี้" เขาหรีตาจนเกือบจะปิด "แต่ถ้ามองจากตรงนี้ มันจะดูเหมือนลามากกว่าฮะ" เขาเอียงหัวไปทางซ้าย

"เมื่อไหร่ถึงจะจบเรื่องว่าผมจะตายหรือไม่ตายกันสักที!" แฮร์รีโพล่งออกมาชนิดที่แม้แต่ตัวเองยังแปลกใจ คราวนี้ดูเหมือนจะไม่มีใครกล้ามองมาที่เขาอีกแล้ว

"ฉันคิดว่าเราพอกันแค่นี้ก่อนสำหรับวันนี้ละ" ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์พูดด้วยเสียงเครือแผ่วที่สุด "เออละ... ช่วยเก็บข้าวของด้วย..."

ทั้งชั้นเอาถ้วยน้ำชาไปคืนให้ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์อย่างเงียบๆ ก่อนจะเก็บหนังสือแล้วปิดกระเป๋า แม้แต่รอนเองก็ยังไม่กล้าสบตาแฮร์รี

"แล้วพบกันใหม่นะจ๊ะ" ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์พูดเสียงแผ่วเบา "โชคดียังเป็นของพวกเธอ อ้อ เธอคนนั้น --" เธอชี้ไปที่เนวิลล์ "คราวหน้าเธอจะมาสาย เพราะฉะนั้นต้องขยันเป็นพิเศษนะจ๊ะจะได้เรียนทันเพื่อน ๆ"

แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ ปีนลงบันไดของศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์แล้วลงบันไดเวียนต่อมาเงียบๆ จากนั้นเตรียมตัวไปเข้าเรียนวิชาแปลงร่างของศาสตราจารย์มักกอนนากัล ต้องใช้เวลานานกว่าจะหาห้องเรียนพบ แม้ว่าเด็ก ๆ เลิกเรียนวิชาพยากรณ์ศาสตร์เร็วแล้วแต่ก็ยังมาเข้าชั้นเรียนเกือบไม่ทัน

แฮร์รีเลือกที่นั่งหลังห้อง เขารู้สึกเหมือนกำลังนั่งอยู่ท่ามกลางแสงไฟสปอตไลท์สว่างจ้า เพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ เฝ้าแต่ลอบชำเลื่องดูเขา ราวกับว่าเขาจะขาดใจตายลงไปในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง แฮร์รีแทบไม่ได้ยินเรื่องแก่นนิเมใจหรือฟอมดผู้สามารถแปลงร่างเป็นสัตว์ได้ตามใจชอบ ที่ศาสตราจารย์มักกอนนากัลกำลังสอน และยังแทบไม่ได้มองดูตอนที่เธอแปลงร่างเป็นแมวลายมีรอยแวนอยู่รอบดวงตาให้นักเรียนทุกคนดู

"นี่แน่ะ วันนี้พวกเธอเป็นอะไรกันไปหมด" ศาสตราจารย์มักกอน-

นาก็กลายร่างกลับคืน เกิดเสียงป๊อบเบาๆ เธอกวาดตามองดูนักเรียนทั้งห้อง "ก็ไม่ได้สำคัญอะไรหรอก แต่นี่เป็นครั้งแรกที่การแปลงร่างของฉันไม่ได้รับเสียงปรบมือจากนักเรียน"

ศีรษะของทุกคนหันมาทางแฮร์รี่อีกครั้ง แต่ไม่มีใครพูดอะไร แล้วแฮร์รี่ไม่โอ้ปี่ก็ยกมือขึ้น

"ขอโทษค่ะ อาจารย์ พวกเราเพิ่งเรียนวิชาพยากรณ์ศาสตร์กันเป็นครั้งแรกค่ะ แล้วเราก็เรียนการอ่านใบชา แล้ว -- "

"อ้อ อย่างนี้เอง" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดแล้วก็ขมวดคิ้วในทันที "ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว มิสเกรนเจอร์ ไหนบอกฉันซิ เพื่อนของเธอคนไหนที่จะต้องตายปีนี้"

ทุกคนจ้องมองดูเธอ

"ผมอะ" แฮร์รี่พูดขึ้นในที่สุด

"งั้นรี" นัยน์ตาดำเป็นมันของศาสตราจารย์มักกอนนากัลจ้องเขม็งอยู่ที่แฮร์รี่ "ถ้าอย่างนั้นเธอก็ควรจะรู้ไว้นะ พอตเตอร์ ว่าซีบิลล์ ทริลอร์นีย์ทำนายว่าจะมีเด็กนักเรียนตายปีละคนตั้งแต่เธอมาสอนที่โรงเรียนนี้แล้ว แต่ก็ยังไม่มีใครตายสักคน เธอชอบที่สุดที่จะหักทายชั้นเรียนใหม่ด้วยการทำนายเรื่องलगมรณะ ถ้าไม่ใช่ความจริงล่ะก็ ฉันไม่มีวันพูดให้ร้ายเพื่อนอาจารย์ด้วยกันหรอก -- "

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลชะงักคำพูดเพียงแค่นั้น เด็กๆ เห็นจมูกของเธอกลายเป็นสีขาว เธอพูดต่อท่าทางใจเย็นมากขึ้นว่า "วิชาพยากรณ์เป็นหนึ่งในสาขาวิชาในเรื่องเวทมนตร์คาถาที่ไม่แม่นยำที่สุด ฉันจะไม่ปิดบังพวกเธอหรือกว่าฉันทนรับมันไม่ค่อยได้เอาเลย นักพยากรณ์ที่มองเห็นอนาคตจริงๆ นะหายาก และศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ก็..."

เธอหยุดอีกครั้ง แล้วจึงพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการว่า "พอดเตอร์ เธอดูแข็งแรงดีมากในสายตาของฉัน เพราะฉะนั้นต้องขอโทษด้วยนะที่ฉันต้องสั่งการบ้านให้เธอทำวันนี้ แต่ฉันขอสัญญาากับเธอว่า ถ้าเธอตาย เธอก็ไม่ต้องลำบากเอามันมาส่งหรอก"

เฮอร์ไมโอนี่หัวเราะ แสร้งรู้สึกค้อยยังชั่วขึ้น เมื่อไม่ได้อยู่ในห้องเรียน ที่มีแสงสีแดงสลับและกลิ่นหอมเอียนน่าเวียนหัวของศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ แล้ว ความรู้สึกกลัวที่เกิดจากใบชากระจุกเดียวก็หมดไป แต่เชื่อว่าทุกคนจะคล้อยตามคำพูดของศาสตราจารย์มักกอนนากัล รอนยังมีที่ทำเป็นกังวล ส่วนลาเวนเดอร์ก็กระซิบว่า "แล้วเรื่องถ้วยชาของเนวิลล์ล่ะ"

เมื่อหมดชั่วโมงวิชาแปลงร่าง เด็กๆ ก็เดินรวมกลุ่มไปกับฝูงคนที่ส่งเสียงคุยกันอีกทีก็ มุ่งหน้าตรงไปยังห้องโถงใหญ่เพื่อรับประทานอาหารกลางวัน

"รอน ยิ้มหน่อยนะ" เฮอร์ไมโอนี่พูด แล้วผลักงานสตูไปให้ "ได้ยีนที่ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดแล้วไม่ใช่เหรอ"

รอนตักสตูใส่จานแล้วหยิบส้อมมาถือไว้ แต่ยังไม่ลงมือรับประทาน

"แฮร์รี" เขาพูดเสียงต่ำอย่างเอาจริง "นายไม่เคยเห็นหมาดำที่ไหนเลยใช่ไหม"

"เคยสิ" แฮร์รีตอบ "เห็นตัวหนึ่ง คืนที่ฉันหนีออกจากบ้านเดอร์สลีย์"

รอนทิ้งส้อมลงบนจาน

"อาจเป็นหมาจรจัดก็ได้" เฮอร์ไมโอนี่พูดเรียบๆ

รอนมองหน้าเฮอร์ไมโอนี่ราวกับว่าเธอเสียดิไปแล้ว

"เฮอร์ไมโอนี่ ถ้าแฮร์รีเจอกริม นั้น -- นั้นก็ไม่ดีเลย" เขาพูด

"คุณลุง — ลุงบิลลีส์ของฉันเคยเห็นครั้งหนึ่ง แล้ว — แล้ว อีกยี่สิบสี่ชั่วโมง
ต่อมาก็ตาย"

"บังเอิญนะ" เฮอร์ไมโอนี่ไม่ทุกข์ร้อน พลากรินน้ำพักทอง

"เธอไม่รู้หรอกนะว่ากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่!" รอนชักโมโห "กริมทำให้
พ่อมดส่วนใหญ่กลัวจนตัวสั่น!"

"ก็นี่แหละ" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างได้ที "พวกนั้นเห็นกริม แล้วก็เลยตาย
เพราะตกใจกลัว กริมไม่ใช่ลางร้ายเสียหน่อย มันคือสาเหตุของการตาย
ต่างหาก! แฮร์รี่ยังอยู่กับเราเพราะเขาไม่โง่พอที่จะเห็นแล้วคิดว่า 'ฉันเห็น
ที่จะต้องตายแล้ว' "

รอนเถียงไม่ออก เฮอร์ไมโอนี่เปิดกระเป๋าหยิบเอาหนังสือวิชาตัวเลข
มหัศจรรย์ออกมา แล้วเอามันพินไว้กับเหยือกน้ำผลไม้

"ฉันว่าวิชาพยากรณ์ศาสตร์แสนจะไร้สาระ" เธอพูดพลากรินหน้า
หนังสือ "ฉันว่าเป็นเรื่องเดาสุ่มชะเยอะ"

"เรื่องกริมในถ้วยชาไม่ใช่เรื่องไร้สาระ!" รอนแผดเสียง

"เธอไม่เห็นจะมั่นใจเท่านี้เลยตอนที่บอกแฮร์รี่ว่ามันเป็นรูปแกะนะ"
เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างใจเย็น

"ศาสตราจารย์ทริลอว์นีย์บอกว่ารัศมีของเธอใช้ไม่ได้! เธอไม่ชอบที่
จะไม่เอาไหนกับเขาบ้างสักวิชานะสิ!"

รอนจี้ใจดำ เฮอร์ไมโอนี่กระแทกหนังสือวิชาตัวเลขมหัศจรรย์ปิดปัง
ลงกับโต๊ะจนขึ้นเนื้อกับแครอทกระเด็นไปทั่ว

"ถ้าการเรียนวิชาพยากรณ์เก่งหมายถึงฉันต้องแก่งแย่งทำเป็นเห็นลาง
มรณะในกาชาแล้วล่ะก็ ฉันไม่แน่ใจตัวเองจะเรียนไปได้อีกนานแค่ไหน!

วิชานั่นนะไร้สาระแน่นอนเมื่อเทียบกับวิชาตัวเลขมหัศจรรย์ของฉัน!"

เด็กหญิงคว้ากระเป๋าและจำพรวดจากไป

รอนทำหน้าที่แบ้ไล่หลัง

"เฮอร์ไมโอนี่พูดอะไรของเขานะ" รอนพูดกับแฮร์รี่ "ก็ยังไม่เคยไปเข้าเรียนวิชาตัวเลขอะไรนั่นเลยสักครั้งนี่นา"

แฮร์รี่รู้สึกยินดีที่ได้ออกนอกปราสาทหลังเสร็จจากอาหารกลางวัน ฝนที่ตกตั้งแต่เมื่อวานนี้หยุดแล้ว บัดนี้ท้องฟ้าใสกระจ่าง มองเห็นเป็นสีเทาจางๆ และต้นหญ้าชุ่มชื้นอยู่ได้ฝ่าเท้าขณะที่พวกเด็กๆ เตรียมตัวไปเข้าชั้นเรียนวิชาการดูแลสัตว์วิเศษ

รอนกับเฮอร์ไมโอนี่ยังไม่พูดกัน แฮร์รี่เดินเคียงข้างทั้งสองคนไปเงียบๆ ขณะที่พวกเขาเดินลงไปตามสนาม มุ่งหน้าไปยังกระท่อมของแฮกริดที่ริมป่าต้องห้าม ต่อเมื่อเขามองเห็นด้านหลังที่แสนจะคุ้นตาของคนสามคนตรงหน้า พวกเขาจึงรู้ว่าจะต้องเรียนร่วมกับพวกสลิดีริน มัลฟอยกำลังคุยอย่างออกรสกับแครบและกอยล์ ซึ่งส่งเสียงหัวเราะชอบใจ แฮร์รี่ออกจะแน่ใจว่าพวกนั้นกำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่

แฮกริดกำลังคอยพวกนักเรียนอยู่ที่หน้าประตูกระท่อม เขาสวมเสื้อโอเวอร์โค้ดหนังตัวดุน ทำทางกระวนกระวายอยากเริ่มสอนเต็มที่ มีเจ้าเขี้ยวสุนัขล่าหมูหมอบอยู่แทบเท้า

"มาเลย มากันเร็วๆ !" เขาร้องเรียกเมื่อนักเรียนเดินเข้าไปใกล้

"วันนี้ฉันเตรียมที่เด็ดเอาไว้ให้พวกเธอ จะได้เรียนกันให้สนุกเลย! มาครบกันรึยัง เอาละนะ ตามฉันมา!"

ในช่วงเสี้ยวเวลาที่อันน่าหวาดหวั่น แฮร์รีคิดว่าแฮกริดจะพาพวกเขาเข้าไปในป่า เขาได้รับบทเรียนอันไม่น่าพิศมัยจากในป่าต้องห้ามนั้นมากพอที่จะทำให้เขาจดจำไปจนชั่วชีวิตแล้ว แต่แฮกริดกลับพาเดินอ้อมหมู่บ้านและอีกห้านาทิต่อมา เด็ก ๆ ก็มาอยู่กันตรงด้านนอกของพื้นที่หนึ่งที่มองดูคล้ายคอกสัตว์ หากแต่ไม่มีอะไรอยู่ในนั้น

"ทุกคนมารวมกลุ่มกันที่รวนี้!" แฮกริดร้องเรียก "อย่างงั้นแหละ -- จะได้แน่ใจว่าพวกเธอมองเห็นนะ เอาละ อย่างแรกที่พวกเธอต้องทำก็คือ เปิดหนังสือ -- "

"ทำยังไงล่ะ" เสียงเย็นชาเย้ยหยันของเดรโก มัลฟอยดังขึ้น

"ว่าไงนะ" แฮกริดถาม

"เราจะเปิดหนังสือได้ยังไงไม่ทราบ" มัลฟอยพูดซ้ำ เขาหยิบหนังสือชื่อ *ปิศาจว่าด้วยเรื่องปิศาจ* ของเขาที่ใช้เชือกเส้นยาวรัดไว้แน่นหนาออกมา คนอื่น ๆ ก็หยิบออกมาด้วยเหมือนกัน บางคนก็ทำแบบแฮร์รีคือใช้เข็มขัดรัดหนังสือไว้ บางคนก็จับมันยัดไว้ในถุงแน่น ๆ หรือไม่ก็ใช้คลิปโลหะหนีบมันเข้าไว้ด้วยกัน

"ยังไม่ -- ยังไม่มีใครเปิดหนังสือได้เลยรี" แฮกริดมีสีหน้าผิดหวัง

นักเรียนทั้งชั้นพากันสั่นศีรษะ

"เธอต้องดูมัน" แฮกริดพูด ราวกับว่าเป็นเรื่องที่ทำกันเป็นปกติอยู่แล้ว "ดูนะ..."

เขาหยิบหนังสือของเฮอร์ไมโอนี่ขึ้นมาและฉีกเทปที่พันเอาไว้ออก

หนังสือเล่มนั้นพยายามจะจับมือ แต่แฮกริดใช้นิ้วชี้อันใหญ่โตลูบไต่ลงไปตามสันปก หนังสือสั้นระริก ครั้นแล้วก็เปิด้าออกและนอนสงบนิ่งอยู่ในมือของเขา

"โอ้โฮ พวกเราช่างโง่เสียนี้กระไร!" มัลพอยதாகถาง "เราน่าจะดูว่ามัน! ทำไมเราถึงเดาไม่ถูกกันนะ!"

"ฉันท... ฉันทึกว่ามันตกลงดีเสียอีกซิ!" แฮกริดพูดกับเฮอร์ไมโอนี่อย่างไม่ค่อยแน่ใจ

"ใช่แล้ว ตกลงมากเลย!" มัลพอยพูดตอบ "มุขเด็ดจริงๆ! เล่นเอาหนังสือที่จะกัดมือเราขาดมาให้เรียนแบบนี้!"

"หยุดนะ มัลพอย" แฮร์รีพูดเรียบๆ แฮกริดหน้าสลด แฮร์รีอยากให้การสอนชั่วโม่งแรกของแฮกริดประสบความสำเร็จ

"เออล่ะ" แฮกริดดูเหมือนจะสูญเสียความมั่นใจ "ก็... ก็เป็นอันว่าพวกเธอมีหนังสือแล้ว และ... และ... ที่นี้เธอก็ต้องมีสัตว์ประหลาดชักตัวซิเนะ ใช่แล้ว ถ้างั้นฉันทจะไปเอามันมา รอเดี๋ยวนะ..."

แฮกริดจำหายเข้าไปในป่า

"ให้ตายเถอะ โรงเรียนนี้แย่งลงทุกวัน" มัลพอยพูดเสียงดัง "เอาครูเงาะมาสอนหนังสือ พ่อฉันทต้องอาละวาดแน่ถ้าฉันทบอก -- "

"หยุดนะ มัลพอย" แฮร์รีพูดซ้ำ

"ระวังตัวหน่อย พอตเตอร์ มีผู้คุมอยู่ข้างหลังนายด้วยนะ -- "

"ดูนั่น!" ลาเวนเดอร์ บราวน์ ร้องเสียงแหลม ชีมือไปทางอีกฟากของคอกสัตว์

ฝูงสัตว์นับสิบตัวที่กำลังเหาะอย่างตรงมาทางเด็กๆ นั้น เป็นสัตว์ที่

แปลกพิสดารที่สุดเท่าที่แฮร์รีเคยพบเห็นมา พวกมันมีลำตัว ขาหลัง และหางอย่างมั่ว แต่ขาหน้า ปีก และหัวเหมือนอย่างกับนกอินทรียักษ์ มันมีจะงอยปากสีเหล็ก แลดูดุร้าย และมีนัยน์ตาโตสีส้มเจิดจ้า กรงเล็บที่ขาหน้ายาวครึ่งฟุตและมองดูเหมือนจะใช้เป็นอาวุธพิฆาตได้ แต่ละตัวมีปลอกคอหนังเส้นหนาสวมอยู่ ปลอกคอกันนี้ผูกติดกับโซ่เส้นยาว แฮกริดใช้มืออันใหญ่เทอะทะรวบกำปลายโซ่ไว้และกำลังวิ่งเหาะๆ ตามหลังสัตว์ประหลาดเหล่านี้เข้ามาในคอก

"ไปโน่นเลย!" แฮกริดร้องคำราม พลังกระตุกโซ่เร่งให้ฝูงสัตว์ตรงไปยังรั้วที่พวกเด็กๆ ยืนอยู่ ทุกคนขยับถอยหลังเล็กน้อยเมื่อแฮกริดเดินมาถึง แล้วล่ำมสัตว์พิสดารนั้นไว้กับรั้ว

"ฮิบโปกริฟฟ์!" แฮกริดบอกเสียงดังอย่างร่าเริง พลังโบกมือให้เด็กๆ "สวยมัยล่ะ"

แฮร์รีพอจะเข้าใจว่าแฮกริดหมายความว่าอะไร หลังจากทำให้หายตกใจจากภาพสัตว์ครึ่งม้าครึ่งนกได้แล้ว ก็เริ่มจะชื่นชมขนที่เป็นเงามันของฮิบโปกริฟฟ์ มันมีทั้งขนอย่างนกและขนเส้นบางนุ่มที่กลมกลื่นกัน แต่ละตัวมีสีต่างกันไป สีเทาพยับหมอก สีเทาเงิน สีน้ำตาลอมชมพู สีน้ำตาลไหม้เป็นเงามัน และสีดำขลับ

"เป็นไง" แฮกริดถามแล้วส่งยิ้มไปรอบๆ "อยากเข้ามาใกล้ๆ หน่อยมัย -- "

ดูเหมือนว่าจะไม่มีเด็กคนไหนอยากทำเช่นนั้น กระนั้น แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ ก็ขยับเข้าไปใกล้รั้วอย่างระวังระไว

"เออล่ะ ก่อนอื่นเลย ที่พวกเธอต้องรู้เรื่องฮิบโปกริฟฟ์ก็คือ มันเป็นสัตว์ที่เย่อหยิ่ง" แฮกริดพูด "โกรธง่าย อย่าได้ทำท่าดูถูกมันเชียวนะเพราะ

จะเป็นสิ่งสุดท้ายที่พวกเธอจะได้ทำเสียล่ะ"

มัลพอย แครบ และกอยล์ ไม่สนใจฟัง พวกเขากำลังพูดอะไรกัน
เบาๆ แฮร์รี่สังเกตเห็นใจว่าพวกนั้นคงกำลังคิดวิธีก่อความวุ่นวาย

"เธอต้องรอให้ฮิปปอกรีฟฟ์เริ่มก่อน" แฮกริดพูดต่อ "มันสุภาพ
เรียบร้อยออก เห็นมัย เธอเดินตรงไปหามัน โด่งให้มัน แล้วคอยอยู่ก่อน
ถ้ามันก้มหัวตอบ ก็แสดงว่ามันยอมให้เธอแตะตัวมันได้ ถ้ามันไม่ก้มหัว
ก็บอยออกได้เลย เพราะกรงเล็บนี้เจ็บไม่เบา

"เออละ -- ใครอยากลองเป็นคนแรก"

เกือบทั้งชั้นก้าวถอยหลังไกลออกไปอีกแทนคำตอบ แม้แต่แฮร์รี่
เอง และเฮอร์ไมโอนี่ ยังหวาดๆ ฮิปปอกรีฟฟ์สายสีเขียวอันดุร้ายอยู่ไปมา
และขยับปีกอันทรงพลังของมัน ดูท่าว่าพวกมันไม่ชื่นชอบกับการถูกผูกเอาไว้
แบบนี้เท่าใดนัก

"ไม่มีเลยรี" แฮกริดมีสีหน้าอ่อนวอน

"ผมเองฮะ" แฮร์รี่อาสา

มีเสียงสุดลมหายใจดังมาจากทางด้านหลังของแฮร์รี่ แล้วทั้งลาเวน-
เดอร์และปาราวตีก็กระซิบว่า "จู้จู้ อย่านะแฮร์รี่ ลืมเรื่องใบชาแล้วหรือไง!"

แฮร์รี่ไม่สนใจ เขาปีนข้ามรั้วเข้าไปในคอก

"เก่งมาก แฮร์รี่!" แฮกริดร้องเสียงดัง "เออละ -- ไหนดูซิว่า
พวกจะทำความรู้จักกับบัคบีคยังไง"

แฮกริดปลดโซ่เส้นหนึ่งออก จูงฮิปปอกรีฟฟ์ตัวสีเทาออกมาห่าง
จากฝูง แล้วรูดปลอกคอออก เด็กนักเรียนทั้งชั้นซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของ
กำแพงทำท่าเหมือนกลั้นหายใจ นัยน์ตาของมัลพอยหรือลงอย่างเจ้าเล่ห์

"ใจเย็นๆ นะ แฮร์รี่" แสกริดพูดเบาๆ "เธอต้องสบตามันไว้
เอาล่ะ พยายามอย่ากะพริบตานะ -- ฮิปโปกริฟฟ์จะไม่ไว้ใจเธอถ้า
เธอกะพริบตาบ่อยเกินไป..."

ดวงตาของแฮร์รี่เริ่มมีน้ำตาคลอขึ้นมาในทันที แต่เขาก็ไม่ยอม
กะพริบตา บัคบิคหันศีรษะรูปแหลมอันใหญ่โตของมันมาแล้ว และกำลัง
ใช้ดวงตาสีส้มดูร้ายข้างหนึ่งจ้องมองแฮร์รี่

"นั่นแหละ" แสกริดพูดขึ้น "น่าน ยั้งแฮร์รี่... ที่นี่ก็ก้มหัวลง..."

แฮร์รี่ไม่ค่อยนึกอยากอวดต้นคอของเขาให้บัคบิคเห็นมากนัก แต่
เขาก็ทำตามทีบอก เด็กชายก้มหัวเร็วๆ แล้วเงยหน้าขึ้น

ฮิปโปกริฟฟ์ยังคงจ้องมองแฮร์รี่อย่างไว้ท่า มันไม่ขยับตัว

"เอ้า" สัมเสียงของแสกริดเป็นกังวล "เอาล่ะ -- ถอยออกมา
ตอนนี้เลย แฮร์รี่ ค่อยๆ นะ -- "

แต่แล้วแฮร์รี่ก็ต้องประหลาดใจเป็นที่สุด จู่ๆ ฮิปโปกริฟฟ์งอเข้า
คู่หน้าที่มีลักษณะเป็นแผ่นเกล็ดลงจนดูเหมือนท่าโค้งค้ำนับไม่มีผิด

"ดีมาก แฮร์รี่!" แสกริดพูดอย่างลึกลับ "ที่นี่ก็จับมันได้แล้ว! ลูบที่
จะงอยปากมัน เอาเลย!"

แม้จะรู้สึกว่าการถอยหลังน่าจะเป็นรางวัลที่ดีมากกว่า แต่แฮร์รี่ก็
ค่อยๆ เคลื่อนตัวไปตรงหน้าฮิปโปกริฟฟ์ แล้วยื่นมือออกไปหา มัน เขاتب
จะงอยปากนั้นเบาๆ หลายครั้ง ฮิปโปกริฟฟ์หลับตาลงอย่างเกียจคร้าน
ราวกับว่ามันกำลังชอบใจอาการของแฮร์รี่

เด็กนักเรียนทั้งชั้นพากันปรบมือ ยกเว้นมัลฟอย แครบ และกอยล์
ซึ่งมีที่ท่าผิดหวังเสียเหลือเกิน

"เออล่ะนะ แฮร์รี" แฮกริดพูดต่อไป "ฉันว่ามันยอมให้เธอขึ้นขี่มันได้นะ!"

นั่นเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายของแฮร์รี เขาชินกับการขี่ไม้กวาดก็จริง แต่เขาก็ไม่ค่อยแน่ใจนักว่าการขี่ฮิปปอกริฟฟ์จะเหมือนกัน

"ปีนขึ้นไปตรงข้างหลังสะบัดปีกนั่นแหละ" แฮกริดสั่ง "บอกไว้ก่อนนะว่าอย่าไปดึงขนมันหลุดเชียวนะ มันไม่ชอบบรีก..."

แฮร์รีเอาเท้าข้างหนึ่งวางลงที่ส่วนบนปีกของบัคบิค แล้วโหนตัวขึ้นไปนั่งบนหลังของมัน บัคบิคลุกขึ้นยืน แฮร์รีไม่ค่อยแน่ใจนักว่าจะยึดตรงไหนดี ทุกอย่างตรงหน้าเขาตอนนี้มีแต่ขนปกคลุม

"ไปเลยซิ!" แฮกริดร้องตะโกน พลาตบลงที่สะโพกของฮิปปอกริฟฟ์

จู่ๆ ปีกกว้างขนาดกว่าสามเมตรก็กางออกสองข้างตัวแฮร์รี เขามีเวลาทันคว้าคอฮิปปอกริฟฟ์ไว้ก่อนที่มันจะเผลอยานขึ้นบิน ช่างไม่มีอะไรที่เหมือนกับการขี่ไม้กวาดเอาเลย และแฮร์รีก็รู้ว่าตัวเองชอบแบบไหนมากกว่ากัน ปีกของฮิปปอกริฟฟ์กระพือพับๆ อยู่สองข้างตัวเขาและกระทบใต้ขาของเขา ทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองจะถูกเหวี่ยงกระเด็นออกไปจนเป็นมันลื่นหลุดมือตลอดเวลาและแฮร์รีก็ไม่กล้าจับแรง มันไม่เหมือนกับการบังคับไม้กวาดนิ่มบัตสองพันอันนุ่มนวลของเขา ตอนนี้เขารู้สึกว่าตัวเองกำลังโยกตัวไปข้างหน้าทีข้างหลังที ขณะที่สะโพกของฮิปปอกริฟฟ์ขยับยกขึ้นลงตามจังหวะที่กระพือปีก

บัคบิคพาแฮร์รีบินไปรอบๆ คอกหนึ่งรอบ แล้วจึงกลับลงสู่พื้น นี่เป็นอีกตอนหนึ่งที่แฮร์รีกลัว เขาเอนตัวไปข้างหลังขณะที่คออันเรียบลื่นของมันก็ม้วนต่ำลง แล้วเขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะไถลเลื่อนตกลงมาทางฝั่งซ้ายปาก ครั้นแล้วเขารู้สึกถึงแรงกระแทกหนักๆ ขณะที่ขาทั้งสองข้างไม่

สมดุลกันนั้นกระทบพื้น แฮร์รีพยายามยึดไว้แน่นและขยับตัวให้นั่งตรงอีกครั้ง

"เก่งมาก แฮร์รี!" แฮกริดร้องตะโกน เด็กๆ ทุกคนยกเว้น มัลฟอย แครบ และกอยล์ พากันส่งเสียงเชียร์ "เออละ ไหน ใครอยากลองมั่ง"

เด็กคนอื่นในชั้นเริ่มกล้าขึ้นเมื่อเห็นแฮร์รีทำได้ ต่างพากันปีนข้ามรั้วเข้ามาในคอกอย่างกลัวๆ กล้าๆ แฮกริดปลดโซ่ฮิปโปกริฟฟ์ออกที่ละตัว และในไม่ช้าเด็กๆ ก็โค้งคำนับอย่างตื่นๆ ทัวทั้งบริเวณคอก เนวิลล์วิ่งถอยจากฮิปโปกริฟฟ์ของเขาแล้วซ้ำอีกเพราะมันดูท่าทางไม่นึกอยากคุกเข่าให้เขานัก ส่วนรอนกับเฮอร์ไมโอนี่ก็ฝึกกับฮิปโปกริฟฟ์ตัวสีน้ำตาลไหม้ระหว่างที่แฮร์รีเฝ้าดูอยู่

มัลฟอย แครบ และกอยล์ ทดลองขี่บัคบีค มันก้มหัวให้มัลฟอยไปแล้ว และมัลฟอยกำลังเอามือลูบจะงอยปากของมันด้วยสีหน้าดูถูกดูแคลน

"ง่ายเป็นบ้า" มัลฟอยพูดยานคางด้วยเสียงดังพอที่แฮร์รีจะได้ยิน "ฉันรู้แล้วว่ามันต้องง่ายแหมๆ ถ้าพอดเดอร์ทำได้... พนันได้เลยว่าแกนะไม่แน่จริงหรือไม่ใช่ไหม" มัลฟอยพูดกับฮิปโปกริฟฟ์ "ใช่ไหมล่ะ แก ไอ่ยกษ์อัปลักษณ์"

กรงเล็บแกร่งดัวดวบในชั่วพริบตา มัลฟอยเปล่งเสียงร้องโหยหวนออกมา และวินาทีต่อมา แฮกริดก็ปล้ำจับบัคบีคใส่ปลอกคอขณะที่มันพยายามยัดคอออกมาหา มัลฟอย ซึ่งนอนตัวงออยู่บนสนามหญ้า เลือดซึมเลอะทั่วเสื้อคลุม

"ฉันจะตายอยู่แล้ว!" มัลฟอยตะเบ็งเสียง เด็กๆ พากันตื่นตกใจ "จะตายอยู่แล้ว ดูลิ! มันฆ่าฉันแล้ว"

"ไม่ตายหรอก!" แฮกริดหน้าซีดไม่มีสีเลือด "ใครก็ได้ช่วยหน่อย"

-- ต้องเอาเขาออกไปจากตรงนี้ -- "

เฮอร์ไมโอนี่วิ่งไปเปิดประตูรั้วขณะที่แฮกริดยกร่างมัลฟอยขึ้นอย่าง
ง่ายดาย เมื่อทั้งสองเดินผ่านไปนั้น แฮร์รี่เห็นรอยแผลกริดลึกยาวตรง
แขนของมัลฟอย เลือดกระเซ็นอยู่บนพื้นหญ้า แฮกริดอุ้มมัลฟอยวิ่งขึ้น
เนินตรงไปยังตัวปราสาท

นักเรียนวิชาการดูแลสัตว์วิเศษพากันเดินตามหลังไป เนื้อตัวสั่น
พวกบ้านสลิธีรินตะโกนด่าว่าแฮกริด

"มันน่าจะไล่ออกเดี๋ยวนี้เลย!" แพนซี่ พาร์กินสันพูดทั้งน้ำตา

"เป็นความผิดของมัลฟอยต่างหาก!" ดิน โทมัสโต้กลับ แครบและ
กอยล์แบ่งกล้ำมเป็นเชิงขู่

ทั้งหมดก้าวขึ้นบันไดหินเข้าไปยังโถงทางเข้าที่ว่างเปล่า

"ฉันจะไปดูซิว่าเขาเป็นยังไงบ้าง" แพนซี่เอย์ขึ้น ทั้งหมดมองดูเธอ
วิ่งขึ้นบันไดหินอ่อนไป พวกสลิธีรินซึ่งยังคงกันว่าแฮกริดอยู่ บ่ายหน้าไป
ยังห้องนั่งเล่นที่ชั้นใต้ดิน แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ขึ้นบันไดไปยังหอคอย
กริฟฟินดอร์

"เธอล่ะเขาจะเป็นอะไรไหม" เฮอร์ไมโอนี่ถามอย่างห้วนๆ

"โอ้เอ๋ย ไม่เป็นอะไรหรอกน่า มาตามพอมพรีรี่นะสมานแผลใน
พริบตา" แฮร์รี่ตอบ เขาเคยบาดเจ็บรุนแรงกว่านี้หลายเท่า แต่มาตาม
พอมพรีรี่ก็ใช้คาถารักษาให้หายได้

"แน่จริงที่เกิดเรื่องร้ายขนาดนี้ขึ้นในชั่วโมงแรกที่แฮกริดสอน จริงไหม"
รอนเป็นกังวล "ฉันเชื่อเลยว่ามัลฟอยต้องแกล้งทำให้เป็นเรื่องใหญ่..."

ทั้งสามเป็นกลุ่มแรกๆ ที่มาถึงห้องโถงใหญ่ในเวลาอาหารเย็น หมายถึง

ใจว่าจะพบแฮกริด แต่เขาไม่ได้อยู่ที่นั่น

"เขาคงไม่ได้ไล่แฮกริดออกหรือใช้ไหม" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างกระวน-
กระวายใจ ไม่ยอมแตะต้องพุดดิ้งเนื้อกับไต

"ไม่น่านะ" รอนก็ไม่นึกเหมือนกัน

แฮร์รีกำลังจะไปทีโตะของพวกสลิธีริน เด็กกลุ่มใหญ่ รวมทั้ง
แครบ และกอยล์ กำลังจับกลุ่มพุดคุยกันด้วยท่าทางเคร่งเครียด แฮร์รี
แน่ใจว่าพวกนั้นกำลังแต่งเรื่องขึ้นว่ามัลฟอยได้รับบาดเจ็บอย่างไร

"เห็นไหม จะพูดว่าวันแรกที่กลับมาไม่สนุกก็ไม่ได้แล้ว" รอนพูด
เศร้าๆ

ทั้งสามขึ้นไปยังห้องนั่งเล่นของบ้านกริฟฟินดอร์ที่มีคนอยู่แน่นขนัด
หลังจากรับประทานอาหารมื้อเย็นเสร็จ และพยายามทำการบ้านที่ศาสตราจารย์
มักกอนนากัลสั่งไว้ แต่ทั้งสามก็หยุดทำเป็นระยะและมองผ่านหน้าต่าง
หอคอยออกไปข้างนอกอยู่เรื่อยๆ

"มีแสงไฟที่หน้าต่างกระท่อมของแฮกริด" แฮร์รีโพล่งขึ้นมา

รอนมองตุนาฬิกาข้อมือ

"ถ้าเรารีบ เราน่าจะลงไปหาเขาทัน ยังหวั่นๆอยู่เลย..."

"ไม่รู้สิ" เฮอร์ไมโอนี่พูดซ้ำๆ และแฮร์รีเห็นเธอชำเลืองมาทางเขา

"เขาอนุญาตให้ฉันเดินผ่านสนามได้นำ" เด็กชายพุดขัดถ้อยขัดคำ
"ซิเรียส แบล็ก ยังไม่ได้ผ่านผู้คุมวิญญาณเข้ามาที่นี่หรือไม่ใช่ไหม"

ดังนั้น เด็กๆ จึงเก็บข้าวของ แล้วมุ่งหน้าผ่านช่องในรูปภาพออกมา
พวกเขาดีใจที่ไม่พบใครระหว่างทางไปถึงประตูหน้า เพราะไม่ค่อยมั่นใจ
นักว่าจะออกนอกไปได้

สนามหญ้ายังขึ้นอยู่และเกือบจะแลดูเป็นสีดำในแสงโพล์เพล้ , เมื่อไปถึงกระท่อมของแฮกริด เด็กๆ เคาะประตู เสียงหนึ่งกระชอกตอบมาว่า "เข้ามา"

แฮกริดสวมเสื้อเชิ้ตตัวเดียนั่งอยู่ที่โต๊ะไม้ขัดมัน เจ้าเขี้ยววางหัวของมันไว้บนตักของแฮกริด เพียงมองปราดเดียวพวกเด็กๆ ก็รู้ว่าแฮกริดตี้มามากแล้ว มีเหยือกดีบุกขนาดใหญ่พองๆ กับถังน้ำวางอยู่ตรงหน้า และแฮกริดก็ดูเหมือนจะปรับสายตามองดูพวกเขาให้ชัดได้ยากเต็มที่

"คงลงบันทึกเอาไว้นะแม่เลย" เขาพูดเสียงอ้อแอ้เมื่อจำเด็กๆ ได้ "อย่าไปบอกใครนะว่ามีครูที่สอนได้แค่วันเดียวยังเงี้ย"

"คุณยังไม่โดนไล่ออกหรือไม่ใช่ไหมคะ แฮกริด!" เฮอร์ไมโอนี่ตกใจ

"ยังหรือ" แฮกริดพูดอย่างขมขื่น พลังชดน้ำอะไรสักอย่างในเหยือกนั้นไปอีกอีกใหญ่ "แต่ก็คงไม่ช้าไม่นานนี้แหละ ไซมัย พอมัลพอย..."

"เขาเป็นไงบ้างอะ" รอนถามขณะที่ทั้งหมดนั่งลง "บาดเจ็บไม่มากหรือ ไม่ใช่ไหมอะ"

"มาตามพอมพรีย์ทำแผลให้เขาอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แหละ" แฮกริดพูดเนือยๆ "แต่เห็นบอกว่ายังเจ็บอยู่... มีผ้าพันแผลปะ... ร้องครวญคราง..."

"เขาแกลังทำนะสิ" แฮร์รีพูดในทันที "มาตามพอมพรีย์รักษาได้ทุกอย่างอะ ปีที่แล้วยังปลุกกระดูกให้ผมใหม่ตั้งครึ่งหนึ่ง มัลพอยต้องแกลังทำเพื่อหวังผลอะไรสักอย่าง"

"มีคนเอาเรื่องนี้ไปบอกคณะกรรมการโรงเรียนแล้วแหละ" แฮกริดพูดอย่างเศร้าสร้อย "เขาบอกว่าฉันเริ่มจากสัตว์ตัวใหญ่เกินไป น่าจะเอาลูปโปกริฟฟ์ไว้ที่หลัง... เรียนเรื่องหนอนฟลอบเบอร์หรืออะไรไปก่อน..."

ฉันแค่คิดว่ามันคงจะเป็นบทเรียนบทแรกที่ดี... เป็นความผิดของตัวเอง..."

"เป็นความผิดของมัลฟอยต่างหากค่ะ แฮกริด" เฮอร์ไมโอนี่พูดด้วยท่าทางเอาจริง

"เราจะเป็นพยานให้ค่ะ" แฮร์รีบอก "คุณบอกว่าฮิปปอกริฟฟ์จะทำร้ายต่อเมื่อเราดูถูกมัน เป็นความผิดของมัลฟอยที่ไม่ฟัง เราจะบอกศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์ว่าเรื่องจริงเป็นอย่างไร"

"ใช่แล้ว ไม่ต้องกลัวนะคะ แฮกริด เราจะช่วยยืนยันให้ตัวเอง" รอนพูดบ้าง

น้ำตาซึมออกมาจากปลายหางตาอันยับย่นของดวงาดำเป็นมันคู่ นั้น แฮกริดคว้าตัวแฮร์รีและรอนลากเข้าไปกอดอย่างแรงจนกระดูกแทบแหลก

"หนูว่าคุณดี่มากพอแล้วนะคะ แฮกริด" เฮอร์ไมโอนี่พูดชิงชังเด็กหญิงยกเหยือกออกไปจากโต๊ะและเอาไปเททิ้งข้างนอก

"นั่นสิ คงจะจริง" แฮกริดว่า ก่อนจะคลายแขนจากแฮร์รีและรอน ทำเอาทั้งสองค่อยๆ ตูบตูปะผละออกมาพร้อมๆ กับนวดศีรษะไปพลาง แฮกริดยันตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ แล้วเดินโซเซตามเฮอร์ไมโอนี่ออกไปข้างนอก แฮร์รีและรอนได้ยินเสียงน้ำดังซ่าใหญ่

"เขาทำอะไรนะ" แฮร์รีพูดหวาดๆ ขณะที่เฮอร์ไมโอนี่กลับเข้ามาพร้อมด้วยเหยือกเปล่า

"เอาหัวจุ่มลงไปในถังน้ำ" เฮอร์ไมโอนี่บอก พลังเอาเหยือกไปเก็บ แฮกริดกลับเข้ามาอีกครั้ง ผมและเครายาวเปียกโชก เขาเอามือปาดน้ำออกจากตา

"ค่อยๆ ชำหน้าหน่อย" แฮกริดพูด พลังสายสีเขียวเหมือนสุนัข ทำให้

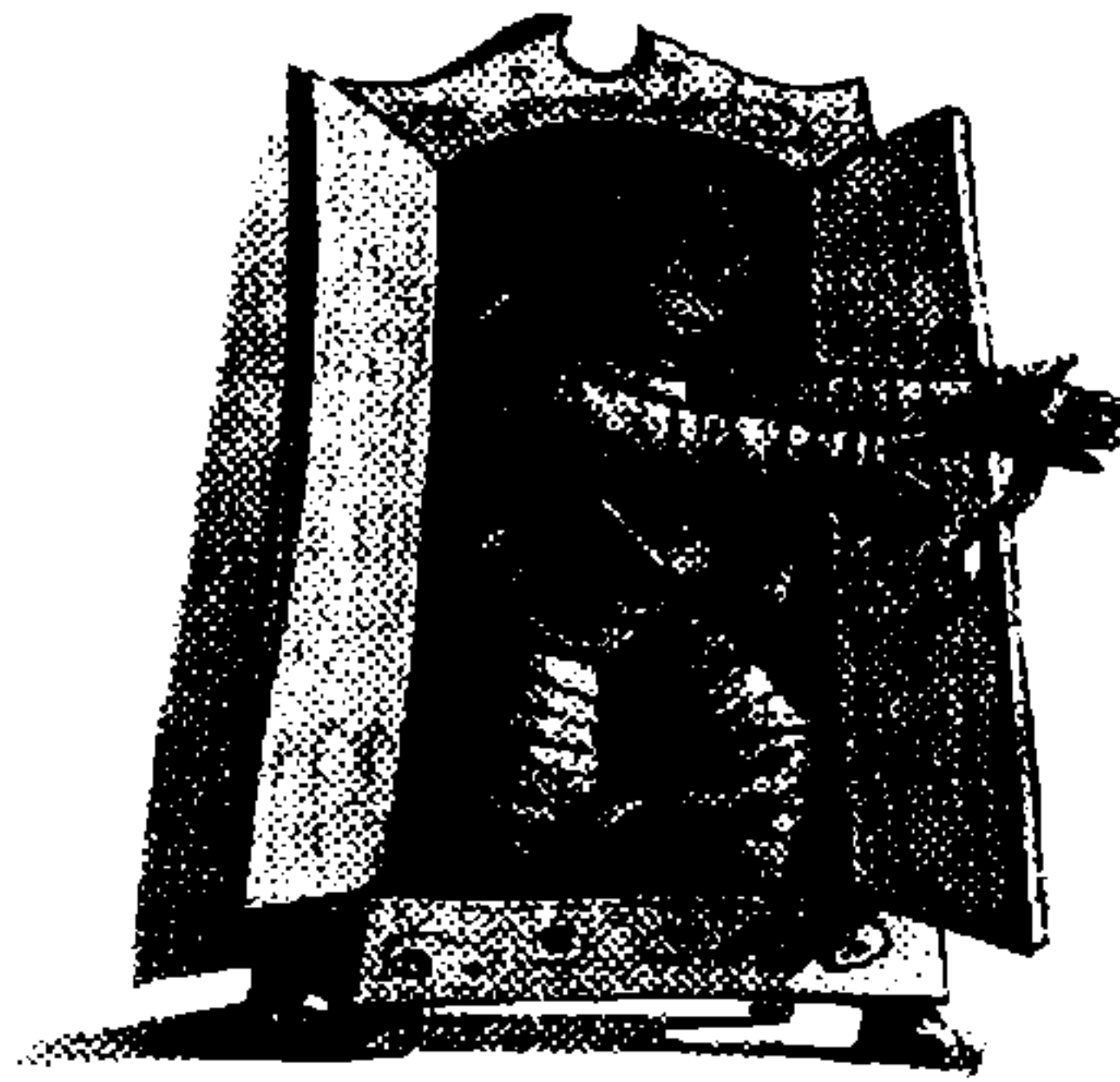
น้ำกระเด็นเปื้อนเด็ก ๆ "นี่แน่ะ ขอบใจนะที่มาเยี่ยมฉัน จริง ๆ นะ ฉัน..."

แฮกริดชะงักกึก จ้องดูแฮร์รี่ราวกับเพิ่งรับรู้ว่าเขาอยู่ตรงนั้น

"นี่พวกเธอกำลังทำอะไรกันอยู่ฮิ" เขาคำรามกึกก้องขึ้นในจับพลัน
ทันทีจนเด็ก ๆ สะดุ้งสุดตัว **"เธอต้องไม่ไปไหนต่อไปตอนที่มืดแล้วนะ
แฮร์รี่! แล้วเธอสองคนยังปล่อยเขามาอีก!"**

แฮกริดอย่างสามขุมมาที่แฮร์รี่ คว่าแขนได้ก็ลากเขาไปที่ประตู

"มานี่!" แฮกริดพูดอย่างมีโมโห "ฉันจะพาพวกเธอกลับไปโรงเรียน
แล้วอย่าให้ฉันเจอพวกเธอเดินลงมาหาฉันตอนค่ำอีกล่ะ ฉันไม่มีค่า
ขนาดนั้นหรอก!"

ปิศาจบ๊องการัด ในตู้เสื้อผ้า

มัลพอยไม่ได้เข้าชั้นเรียนเลยจนกระทั่งถึงตอนสายของวันพฤหัสบดีเมื่อนักเรียนบ้านสลีธรีนและกริฟฟินดอร์กำลังเรียนวิชาปรุงยาไปได้ครึ่งเวลาแล้ว เขาเดินสายเข้ามาในคุกใต้ดิน แขนข้างขวาปิดผ้าพันแผลเต็มทั้งแขนและมีผ้าห้อยคล้องคอไว้ ตามความเห็นของแฮร์รีมัลพอยทำท่าราวกับเป็นวีรบุรุษผู้รอดชีวิตจากสงครามอันโหดเหี้ยมมากก็ไม่ปาน

"เป็นไงบ้าง เดรโก" แพนซี พาร์กินสันถามอ้อยๆ "เจ็บมากไหม"

"ฮือ" มัลฟอยทำสีหน้าให้ดูขิงขัง แต่แฮร์รี่เห็นเขาขยิบตากับแครบ
และกอยล์ ตอนที่แพนซีหันไปมองทางอื่น

"นั่งลง นั่งลง" ศาสตราจารย์สเนปพูดอย่างไม่ถือสา

แฮร์รี่กับรอนเบ้หน้าให้กัน สเนปคงไม่พูดว่า 'นั่งลง' แน่แน่นอนถ้า
เขาสองคน เข้าห้องเรียนช้า อาจารย์คงจะต้องทำโทษพวกเขาเสียมากกว่า
แต่มัลฟอยสามารถอดตัวไปได้ในชั้นเรียนของสเนปเสมอ สเนปเป็นอาจารย์
ประจำบ้านสลิธีริน และมักเข้าข้างเด็กนักเรียนของบ้านตนมากกว่าเด็ก
อื่นๆ อยู่แล้ว

วันนี้ เด็กๆ กำลังปรุงยาตัวใหม่อยู่ เป็นน้ำยาหดตัว มัลฟอยตั้ง
หม้อใหญ่ของเขาถัดจากหม้อของแฮร์รี่กับรอน ทั้งสามต้องเตรียมเครื่อง
ปรุงบนโต๊ะตัวเดียวกัน

"อาจารย์ครับ" มัลฟอยร้องเรียก "ผมอยากได้คนช่วยหันรากเดซี่
พวกนี้หน่อย เพราะว่าแขนของผม -- "

"วีสลีย์ หันรากเดซี่ให้มัลฟอยด้วย" สเนปสั่งโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง
รอนหน้าแดงก่ำ

"แขนของนายไม่เป็นอะไรซักหน่อย" เด็กชายฮีมใส่มัลฟอย

มัลฟอยยิ้มแย้มข้ามโต๊ะมา

"วีสลีย์ นายได้ยินที่ศาสตราจารย์สเนปสั่งแล้วนี่ หันรากพวกนี้ทีซี"

รอนคว่ำมิดและดึงเอารากเดซี่ของมัลฟอยมา แล้วตั้งต้นสับมัน
อย่างหยาบๆ จนเป็นชิ้นที่มีขนาดไม่เท่ากัน

"อาจารย์ครับ" มัลพอยพูดเสียงยานคาง "วีสลีย์ทำรากเดซี่ของผมเสียหายหมดเลยครับ"

สเนปเดินเข้ามาใกล้โต๊ะของเด็กๆ ก้มจุ่มก้านงอ้งมลงมาเพื่อมองดูรากเดซี่ แล้วก็ส่งยิ้มอย่างไม่ชวนดูให้รอน ผมดำยาวของเขาเป็นมันเยิ้ม

"แลกรากเดซี่กับมัลพอยซิ วีสลีย์"

"แต่ อาจารย์อะ -- !"

รอนสู้อุตสาหะใช้เวลาสิบห้านาทีที่ผ่านมาบรรจุชอยรากเดซี่ของเขาให้เป็นชั้นเท่ากันพอดี

"เดี๋ยวนี้" สเนปพูดด้วยเสียงดุดัน

รอนผลักรากเดซี่ของตัวเองที่ตัดไว้อย่างสวยงามข้ามโต๊ะไปให้มัลพอย แล้วหยิบมิดขึ้นมามีอีกครั้ง

"อาจารย์ครับ ผมอยากให้ใครปกเปลือกชิฟเวลฟีกให้หน่อยครับ" เสียงของมัลพอยเจือเสียงหัวเราะเจ้าเล่ห์ไว้อย่างปิดไม่มิด

"พอดเดอร์ ปอกเปลือกชิฟเวลฟีกของมัลพอยด้วย" สเนปสั่งพร้อมกับส่งสายดาเกลียดชังซึ่งสงวนเอาไว้มองแฮร์รีโดยเฉพาะมาให้

แฮร์รีหยิบลูกชิฟเวลฟีกของมัลพอยมา ในขณะที่รอนกำลังพยายามแต่งรากที่เสียๆ ให้พอเอามาใช้ได้ แฮร์รีปอกเปลือกลูกชิฟเวลฟีกอย่างเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วผลักมันกลับไปให้มัลพอยโดยไม่พูดอะไร มัลพอยแสยะยิ้มกว้างกว่าเก่า

"เจอแฮกริดเพื่อนนายบ้างหรือเปล่า" มัลพอยถามเบาๆ

"ไม่ใช่เรื่องของนาย" รอนสวนทันควันทั้งๆ ไม่เงยหน้า

"ฉันว่าเขาคงจะไม่ได้อยู่เป็นครูนานนักหรอก" มัลฟอยแก้มองดัดเสียงให้ฟังดูเศร้า "พ่อของฉันไม่ค่อยปลื้มกับเรื่องที่ผมเจ็บตัวซักเท่าไร -- "

"พูดอีกสิมัลฟอย ฉันจะได้ทำให้นายเจ็บจริงๆ สักที" รอนคำราม

" -- พ่อฟ้องคณะกรรมการโรงเรียนแล้วด้วย แล้วก็รัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์อีก พ่อฉันนะมีบารมีมากขนาดไหนนายก็รู้ ยิ่งมาเจอแผลที่หายยากอย่างนี้เข้าด้วย -- " มัลฟอยทำเป็นทอดถอนใจยาว "ใครจะไปรู้ว่าแขนฉันจะดีเหมือนเดิมอีกหรือเปล่า"

"เพราะอย่างนี้นายถึงต้องคล้องแขนเอาไว้ใช่ไหม" แฮร์รี่เปลือยหน้าอก หัวกิ้งกือขาดไปเพราะความที่โกรธจนมือสั่น "นายพยายามทำให้แฮกริดถูกไล่ออก"

"ก็" มัลฟอยลดเสียงลงเป็นกระซิบ "ก็ส่วนหนึ่ง นะ พอตเตอร์ แต่มันมีประโยชน์อื่นๆ อีกด้วยนะ วิสสัย นายหันกิ้งกือให้ที่ซี"

ห่างออกไปไม่กี่หม้อ เนวิลล์กำลังตกที่นั่งลำบาก เด็กชายมักถูกขย้ำไม่เหลือดีอยู่เสมอในวิชาปรุงยา มันเป็นวิชาที่แย่ที่สุดของเนวิลล์ และความที่เขากลัวศาสตราจารย์สเนปจนหัวหด ยิ่งทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเลวร้ายลงไปอีกเป็นสิบเท่า น้ำยาของเขา ซึ่งควรจะต้องออกมาเป็นสีเขียวสด กลับกลายเป็น --

"สีส้มหรือ ลองบัตท่อม" สเนปพูด พลาจใช้ทัพพีตักขึ้นมา แล้วเทมันกลับลงไปหม้อเพื่อให้ทุกคนได้เห็น "สีส้ม ไหนเธอบอกฉันมาซิ มีอะไรชิมผ่านเข้าไปในกะโหลกหนาๆ ของเธอบ้างไหม ไม่ได้ยินที่ผมพูดหรือไง ฉันพูดออกชัดว่าใช้ม้ามหนูแค่อันเดียวกี่พอ ฉันไม่ได้บอกชัดๆ หรือไม่ว่า น้ำจากปลิงเพียงหยดเดียวกี่พอแล้ว นี่ฉันต้องทำยังไงเธอถึงจะเข้าใจเสียทีนะ ลองบัตท่อม"

เนวิลล์หน้าเป็นสีชมพู เนื้อตัวสั่น ดูเหมือนว่าเขาจะร้องไห้อยู่ รอมร่อแล้ว

"ขอโทษค่ะ อาจารย์" เฮอร์ไมโอนี่พูดขึ้น "หนูช่วยแก้ไขให้เนวิลล์ได้..."

"นี่ฉันขอให้เธออวดเก่งตั้งแต่เมื่อไหร่นะ เกรนเจอร์" สเนปพูดอย่าง เย็นชา เฮอร์ไมโอนี่หน้าเป็นสีชมพูพองๆ กับเนวิลล์ "ลองบัตท่อม เดี่ยว หมดชั่วโมงนี้แล้วเราจะเอายานี้ไปหยอดให้คางคกของเธอกิน แล้วดูซิว่า เกิดอะไรขึ้น มันอาจจะช่วยให้เธอทำอะไรให้ถูกต้องขึ้นหน่อยบ้างก็ได้กระมัง"

สเนปเดินจากไป ทิ้งให้เนวิลล์กลั้วจนลาน

"ช่วยฉันด้วย!" เขาครางกับเฮอร์ไมโอนี่

"เฮ้ แฮร์รี่" เซมัส ฟินนิกันเรียก ขณะชะโงกมาขอยืมดาซึ่งทอง เหลืองของแฮร์รี่ "รู้ข่าวหรือยัง เมื่อเช้าหนังสือพิมพ์เดลีพรอเฟ็ตลงข่าว ว่ามีคนเห็นซิเรียส แบล็กล่ะ"

"ที่ไหน" แฮร์รี่ก็บรอนถามทันที มัลฟอยเงยหน้าขึ้นตั้งใจฟังจาก อีกฟากหนึ่งของโถ่

"ไม่ไกลจากแถวนี้หรอก" เซมัสมีท่าทางตื่นเต้น "พวกมักเกิ้ลคนหนึ่ง เป็นคนเห็นไง ก็เลยไม่ค่อยเข้าใจอะไรดีเท่าไหร่นัก พวกมักเกิ้ลคิดว่าเขา เป็นแค่นักโทษธรรมดาใช้ไหมล่ะ ก็เลยโทรไปที่สายด่วน กวาร์ธมนตรี้ กระทรวงเวทมนตร์จะไปถึงแบล็กก็หายไปแล้ว"

"ไม่ไกลจากแถวนี้..." รอนทวนคำ ดาจับจ้องอยู่ที่แฮร์รี่อย่างมี ความหมาย เขาหันกลับไปและเห็นมัลฟอยกำลังจ้องดาเป้ง "มีอะไรหรือ มัลฟอย ต้องการให้บอกเปลือกอะไรอีกหรือ"

ทว่าสายตาของมัลฟอยเป็นประกายส่อเจตนามุ่งร้าย ดวงตาคู่ นั้น

จับจ้องอยู่ที่แฮร์รี เขาชะโงกหน้าข้ามโต๊ะมา

"คิดจะลองจับตัวแบล็กเองกับมือใช่ไหม พอตเตอร์"

"เออ ใช่สิ" แฮร์รีตอบอย่างไม่ใส่ใจ

ปากบางๆ ของมัลฟอยบิดเป็นรอยยิ้มเหี้ยมๆ

"แหงเลย ถ้าเป็นฉันนะ" เขาพูดค่อยๆ "ฉันคงจะทำอะไรลงไปก่อน
หน้านี้แล้วด้วยซ้ำ คงไม่นั่งเป็นเด็กในโอวาที่อยู่ในโรงเรียนนี้หรอก ฉันคง
จะออกไปตามหาแบล็กแล้ว"

"นายกำลังพูดเรื่องอะไร มัลฟอย" รอนถามเสียงหัวน

"นายไม่รู้หรือ พอตเตอร์" มัลฟอยพ่นลมหายใจ ดวงตาสีซีดคู่นั้น
หรือ

"รู้อะไร"

มัลฟอยหลุดเสียงหัวเราะเย้ยหยันค่อยๆ ออกมา

"บางทีที่นายไม่เอาชีวิตไปเสี่ยงนะดีแล้ว" เขาพูด "อยากให้เป็นที่
ของผู้คุมวิญญาณละสิ แต่ถ้าเป็นฉันนะ ฉันจะแก้แค้น ฉันจะล่ามันด้วย
ตัวเอง"

"นายกำลังพูดเรื่องอะไร" แฮร์รีทวาดอย่างมีโมโห แต่ในตอนนั้นเอง
สเนปก็พูดขึ้นว่า "พวกเธอน่าจะใส่ส่วนผสมกันได้แล้ว ยาตำรับนี้ต้องเคี่ยว
ซักพักก่อนถึงจะนำมาดื่มได้ เก็บของให้เรียบร้อยระหว่างที่ปล่อยให้มัน
เคี่ยวไฟอ่อนๆ แล้วเดี๋ยวเราค่อยมาทดสอบน้ำยาของลองบัตท์อ่วมกัน..."

แครบกับกอยล์หัวเราะอย่างเปิดเผย พร้อมกับมองดูเนวิลล์เหงื่อแตก
มือคนยาในหม้อง่วนอยู่ เฮอร์ไมโอนี่ทำปากขมขมิบบอกวิธีให้เนวิลล์ เพื่อ
ไม่ให้สเนปมองเห็น แฮร์รีกับรอนเก็บเครื่องปรุงที่ไม่ได้ใช้เข้าที่ ทั้งคู่เดิน

ไปล้างมือและทัฟฟ์ที่อ่างหินตรงมุมห้อง

"มัลฟอยหมายความว่ายังไง" แฮร์รี่พึมพำกับรอน ขณะยื่นมือเข้าไปใต้สายน้ำเย็นเฉียบที่ไหลออกมาจากปากรูปสลักหิน "ทำไมฉันถึงต้องแก้แค้นแบล็ก เขายังไม่ได้ทำอะไรให้ฉันสักหน่อย -- ไซโหม"

"เขาเกลียดเรื่องขึ้นนะลิ" รอนพูดอย่างซิงซัง "เขาพยายามจะให้นายทำอะไรงี้..."

จวนจะหมดชั่วโมงของวิชานี้แล้ว สเนปเดินตรงมาที่เนวิลล์ซึ่งก้มตัวอยู่ข้างๆ หม้อยา

"ทุกคนมาทางนี้" สเนปเรียก ดวงตาสีดำเป็นประกาย "มาดูซิว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับคางคกของลองบัตท่อม ถ้าเขาทำยาหดตัวได้สำเร็จ มันจะหดลงเป็นลูกอ๊อด แต่อย่างที่ผมเตือนเอาไว้ ถ้าเขาทำผิด คางคกของเขาก็คงจะถูกยาพิษ"

พวกกริฟฟินดอร์จ้องมองด้วยความหวาดกลัว ฝ่ายพวกสลิธีรินกลับรู้สึกตื่นเต้น สเนปหยิบคางคกเทอร์เวอร์ไว้ในมือซ้าย แล้วจุ่มซ่อนคันเล็กลงไปในน้ำยาของเนวิลล์ ซึ่งตอนนี้เป็นสีเขียวแล้ว เขาหยดยาลงไปในคอของเทอร์เวอร์สองสามหยด

เกิดความเงิบงันขึ้นขณะที่เทอร์เวอร์อ้าปากกลืนยา ครั้นแล้วก็มีเสียงดังบ๊อบบ๋อยๆ ลูกอ๊อดเทอร์เวอร์บิดตัวหายไปมาอยู่ในอุ้งมือของสเนป

พวกกริฟฟินดอร์ปรบมือเฮลั่น สเนปมีสีหน้าบูดบึ้ง หยิบเอาขวดใบเล็กออกมาจากกระเป๋าเสื้อคลุม เหยาะน้ำยาสองสามหยดลงบนตัวเทอร์เวอร์ ทันใดนั้นมันก็คืนร่างกลับมาเป็นคางคกโตเต็มตามที่ตามเดิม

"หักบ้านกริฟฟินดอร์ห้าคะแนน" คำพูดของสเนปลบรอยยิ้มออกจากใบหน้าของทุกคน "ฉันบอกเธอแล้วนะ เกรนเจอร์ ว่าไม่ให้ช่วยเขา

เลิกเรียนได้"

แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ได้บันไดขึ้นไปยังโถงทางเข้า แฮร์รียังคงครุ่นคิดถึงคำพูดของมัลฟอย ขณะที่รอนยังไม่หายแค้นเคืองสเนป

"หัททกริฟ핀ดอร์ไปห้าคะแนน เพราะว่าปรุงยาถูกต้อง! ทำไมเธอถึงไม่โกหกนะ เฮอร์ไมโอนี่ น่าจะบอกว่าเนวิลล์ทำเองทุกอย่าง"

เฮอร์ไมโอนี่ไม่ตอบ รอนหันไปมอง

"เฮอร์ไมโอนี่หายไปไหนนะ"

แฮร์รีหันไปข้าง ตอนนี้อยู่ที่บันไดชั้นบนสุดแล้ว และกำลังมองดูเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนเดินผ่านไป ต่างพากันมุงหน้าไปรับประทานอาหารกลางวันในห้องโถงใหญ่

"เมื่อก็้อยู่ข้างหลังฉันนี่นา" รอนขมวดคิ้ว

มัลฟอยเดินผ่านทั้งคู่ไป มีแครบก๊อบกอยล์เดินชนาบข้าง เขาส่งยิ้มเยาะให้แฮร์รีแล้วหายลับไป

"อยู่นั่นไง" แฮร์รีบอก

เฮอร์ไมโอนี่หายใจหอบเล็กน้อยกำลังรีบวิ่งขึ้นบันไดมา มือข้างหนึ่งจับกระเป๋า ขณะที่อีกข้างหนึ่งดูเหมือนกำลังยัดอะไรบางอย่างลงไปในทางด้านหน้าเสื้อคลุม

"เธอทำได้ไงนะ" รอนถาม

"ทำอะไรเธอ" เฮอร์ไมโอนี่ถามพลางเข้ามาสมทบ

"ก็เมื่อก็้อยู่ข้างหลังเรา แล้วอีกเดี๋ยวกลับลงไปอยู่ที่บันไดชั้นสุดท้ายสักนะสิ"

"อะไรนะ" เฮอร์ไมโอนี่มีท่าทางงุนงงเล็กน้อย "อ้อ -- ฉันต้องกลับไปเอาของนะ ว้า..."

ตะเข็บที่กระเป๋าของเฮอร์ไมโอนี่ปรือออก แฮร์รีไม่ประหลาดใจ เขาเห็นแล้วว่ามันอัดแน่นไปด้วยหนังสือที่ทั้งใหญ่ทั้งหนักอย่างน้อยนับสิบเล่ม

"ทำไมเธอต้องแบกของพวกนี้ติดตัวไปทั้งหมดด้วยล่ะ" รอนถาม

"เธอก็รู้ว่าฉันลงเรียนกี่วิชา" เฮอร์ไมโอนี่พูดแทบไม่หายใจหายใจ "ช่วยถือนี่ให้ฉันหน่อยได้ไหม"

"แต่ — " รอนพลิกหนังสือที่เฮอร์ไมโอนี่ส่งมาให้ เขามองดูหน้าปก "เธอไม่มีเรียนวิชาพวกนี้วันนี้เนี่ยนา เรามีแค่วิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืด ตอนบ่ายนี้เท่านั้นนะ"

"อ้อ ใช่" เฮอร์ไมโอนี่ตอบไม่เต็มเสียง แต่ก็เก็บหนังสือทั้งหมดกลับเข้ากระเป๋าอย่างเดิม "หวังว่ามือกลางวันคงมีอะไรร่อยๆ ให้กินนะ ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว" เด็กหญิงพูดต่อ แล้วออกเดินไปยังห้องโถงใหญ่

"นายรู้สึกไหมว่าเฮอร์ไมโอนี่มีอะไรสักอย่างที่ไม่บอกเรา" รอนถาม แฮร์รี

ศาสตราจารย์ลูปินไม่ได้อยู่ที่นั่นเมื่อพวกเด็กๆ มาถึงชั้นเรียนชั่วโมงแรกของวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืด พวกเขานั่งลงและหยิบหนังสือปากกาখনนกกับม้วนกระดาษออกมา แล้วส่งเสียงคุยกันอยู่เมื่อตอนที่อาจารย์เดินเข้ามาในห้อง ลูปินยิ้มน้อยๆ แล้ววางกระเป๋าเอกสารใบเก่าคร่ำคร่าลงบนโต๊ะ ลูปินยังคงมอมแมมเหมือนเดิม แต่ดูมีสุขภาพดีขึ้นกว่า

เมื่อครั้งอยู่บนรถไฟ รวากับว่าเขาได้กินดีอยู่ดีมาสักพักแล้ว

"สวัสดิ์" เขาเอ่ยขึ้น "ช่วยเก็บหนังสือของพวกเขาใส่กระเป๋าให้หมด
วันนี้จะเป็นการฝึกปฏิบัติ ใช้แค่ไม้กายสิทธิ์ก็พอ"

พวกเด็กๆ มองหน้ากันอย่างใคร่รู้ขณะเก็บหนังสือใส่กระเป๋า พวกเขา
ยังไม่เคยฝึกการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดมาก่อนเลย ยกเว้นแต่จะนับ
การเรียนที่ลืมนี่ลงเมื่อปีที่ผ่านมานี้ ที่อาจารย์คนก่อนนำเอากรงใส่ฟิชชีจน
เต็มเข้ามาในชั้น แล้วปล่อยฟิชชีให้หลุดออกมา

"เออละ" ศาสตราจารย์ลูปีนพูดขึ้นเมื่อทุกคนพร้อมแล้ว "ตามฉันมา"

พวกนักเรียน ซึ่งแม้จะนี่ก็ฉงน แต่ก็สนใจ พวกมันลุกขึ้นและตาม
ศาสตราจารย์ลูปีนออกไปนอกห้อง เขาพาพวกเด็กๆ เดินไปตามระเบียบ
กันไว้ผู้คน แล้วเลี้ยวมุมตึก สิ่งแรกที่พวกเขาเห็นก็คือ ฟิชส์ฝีมือมกวน
มันกำลังลอยตัวห้อยหัวอยู่กลางอากาศและพ่นหมอกฝรั่งยัดใส่รูบุญแจที่อยู่
ใกล้ตัวที่สุด

ฟิชส์ไม่ได้เงยขึ้นมองจนกระทั่งศาสตราจารย์ลูปีนอยู่ห่างออกไปสัก
ครึ่งเมตร และแล้วมันก็กระดิกหัวแม่เท้าหางของมันเป็น แล้วโผล่ ออก
มาเป็นเพลงว่า

"ลูปีนนี่เงา ลูปีนดังต้อง" ฟิชส์ร้องเป็นเพลง "ลูปีนนี่เงา ลูปีน
ดังต้อง -- "

ถึงแม้ฟิชส์จะหยาบคายและไม่กลัวใคร แต่โดยปกติแล้วมันก็จะออก
จะแสดงความนับถืออาจารย์ทุกคนอยู่บ้าง พวกนักเรียนพากันมองดู
ศาสตราจารย์ลูปีนแวบหนึ่งเพื่อดูว่าเขาจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร แต่แล้ว
ก็ต้องแปลกใจที่ลูปีนยังคงยิ้มอยู่

"ถ้าฉันเป็นแกะนะ ฟิชส์ ฉันจะเอาหมอกฝรั่งนั้นออกจากรูบุญแจ"

เขาพูดอย่างใจดี "เพราะฟิลส์คงเข้าไปเอาไม้กวาดไม่ได้"

ฟิลส์เป็นภารโรงของฮอกวอตส์ เขาเป็นพ่อมดไร้พลังที่อารมณ์ร้าย และประกาศสงครามยืดเยื้อกับเด็กนักเรียน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ ฟีฟส์ แต่ฟีฟส์ไม่สนใจคำพูดของศาสตราจารย์ลูปิน มันกลับเป่าหมากฝรั่ง รสราสเบอร์รี่เปียกๆ เสียงดัง

ศาสตราจารย์ลูปินถอนใจเล็กน้อย แล้วหยิบไม้กายสิทธิ์ออกมา

"นี่เป็นคาถาสั้นๆ ที่มีประโยชน์" เขาหันมาบอกนักเรียนทั้งชั้น "ดูให้ ดีนะ"

ลูปินยกไม้กายสิทธิ์ขึ้นเสมอไหล่ แล้วพูดว่า "วาดติวาชี่!" และชี้ ไม้กายสิทธิ์ไปที่ฟีฟส์

ก้อนหมากฝรั่งพุ่งออกจากกรูญแจด้วยความเร็วราวกับลูกกระสุน และตรงเข้าไปในรูจมูกข้างซ้ายของฟีฟส์ราวจับวาง มันหมุนตัวลอยขึ้นแล้ว พุ่งหายไปพร้อมสบถสาบานลั่น

"เยี่ยมเลยครับ อาจารย์!" ดิน โทมัสพูดอย่างรู้สึกทึ่ง

"ขอบใจ ดิน" ศาสตราจารย์ลูปินพูด พลางเก็บไม้กายสิทธิ์ "เดิน กันต่อดีไหมพวกเรา"

ทั้งหมดออกเดินต่อไป พวกเขามองดูศาสตราจารย์ลูปินผู้มอซอด้วยความเลื่อมใสมากขึ้น ลูปินเดินนำเหล่านักเรียนผ่านไปตามทางเดินที่สอง แล้วหยุดตรงหน้าประตูห้องพักครูพอดี

"เข้าไปข้างในเลย" ศาสตราจารย์ลูปินพูด พร้อมกับเปิดประตูแล้ว เปียงตัวให้เต็กๆ เข้าไป

ห้องพักครูเป็นห้องยาว ผนังกรุไม้ มีเก้าอี้เก่าๆ ไม่เข้าชุดกันเต็มห้อง

ในห้องว่างเปล่า มีอาจารย์อยู่เพียงคนเดียว ศาสตราจารย์สเนปกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้νωมตัวเตี้ย เขาหันมามองขณะที่พวกนักเรียนยกขบวนเข้าไปดวงตาของสเนปเป็นประกาย รอยยิ้มเยาะอย่างชั่วร้ายเด่นระริกอยู่บนเรียวปาก ขณะที่ศาสตราจารย์ลูปินเข้ามาในห้องและกำลังจะปิดประตู สเนปก็พูดขึ้นว่า "เปิดไว้เถอะ ลูปิน ผมขอไม่ดูดีกว่า" แล้วก็ลุกขึ้นเดินก้าวยาวๆ ผ่านกลุ่มเด็กๆ ไป ชายเสื้อคลุมสีดำโบกสะบัด เมื่อถึงประตู เขามุนตัวหันมาพูดว่า "คงจะไม่มีใครเตือนคุณใช่ไหม ลูปิน นักเรียนชั้นนี้ที่เนวิลล์ ลองบัตท่อม รวมอยู่ด้วย ผมขอแนะนำว่าคุณไม่ควรไว้วางใจให้เขาทำอะไรยากๆ ยกเว้นเกรนเจอร์จะคอยกระซิบบอกวิธีใส่หูเขา"

ใบหน้าของเนวิลล์เป็นสีม่วง แสร้งจ้องสเนปเป้ง การข่มขู่เนวิลล์ในชั้นเรียนก็นับว่าโหดร้ายพอควรอยู่แล้ว ไม่น่าจะต้องมาทำต่อหน้าอาจารย์คนอื่นอีก

ศาสตราจารย์ลูปินเลิกคิ้ว

"ผมกำลังคิดว่าเนวิลล์จะช่วยผมในขั้นแรกของการฝึกปฏิบัติได้เสีย" เขาพูด "และผมมั่นใจว่าเขาจะทำได้ดีด้วย"

ใบหน้าของเนวิลล์ยิ่งแดงหน้าขึ้นอีกอย่างไม่น่าเป็นไปได้ริมฝีปากของสเนปส่ายยิ้ม เขาออกไปจากห้อง ปิดประตูดังปัง

"เออละ ทีนี้" ศาสตราจารย์ลูปินเรียกให้เด็กๆ ไปทางหลังห้อง ดวงนั้นไม่มีของอะไรนอกจากตู้เสื้อผ้าเก่าๆ หนึ่งใบ ซึ่งบรรดาอาจารย์เก็บเสื้อคลุมสำรองไว้ เมื่อศาสตราจารย์ลูปินเดินไปยืนอยู่ข้างๆ ตู้ นั้นก็แสงเสียงตึงตังโครมครามกระแทกผนังตู้

"ไม่ต้องกลัว" ศาสตราจารย์ลูปินพูดเรียบๆ เมื่อเด็กนักเรียนสองสามคนตกใจผิงจะถอยหลัง "มีบ็อกการ์ดอยู่ในนั้น"

ดูเหมือนว่าเด็กนักเรียนส่วนใหญ่จะรู้สึกวุ่นวายนี้แหละ คือเรื่องน่ากลัว เนวิลล์มองศาสตราจารย์ลูปีนด้วยสีหน้าหวาดผวา ขณะที่เซมัส ฟินนิกัน จ้องมองลูกบิดประตูที่กำลังสั่นอย่างไม่ไว้วางใจ

" -- บ็อกการ์ดชอบที่มืดที่ปิดมิดชิด" ศาสตราจารย์ลูปีนอธิบาย "อย่างตุลื้อผ้า ใต้เตียง ตู้เก็บของใต้อ่างล้างจาน -- ครูเคยเจอตัวหนึ่ง ชั่งตัวเองอยู่ในนาฬิกาตั้งพื้น ตัวนี้เพิ่งเข้ามาอยู่เมื่อวานตอนบ่าย และ ครูได้ขออาจารย์ใหญ่ว่าให้พวกอาจารย์ปล่อยมันเอาไว้ให้ครูใช้ฝึกนักเรียน ปีสาม

"ดังนั้น คำถามแรกที่เราต้องถามตัวเองก็คือ บ็อกการ์ด คืออะไร" เฮอร์ไมโอนี่ยกมือขึ้น

"คือสิ่งที่เปลี่ยนร่างได้ค่ะ" เธอตอบ "มันสามารถเปลี่ยนเป็นรูปร่างอะไรก็ได้ที่มันคิดว่าจะทำให้เรากลัวมากที่สุด"

"ครูคงหาคำตอบที่ดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว" ศาสตราจารย์ลูปีนพูด เฮอร์ไมโอนี่หน้าบาน "เพราะฉะนั้นเจ้าบ็อกการ์ดที่นั่งอยู่ในความมืดข้างในตู้นี้ยังไม่ก่อตัวเป็นรูปร่างใดๆ มันยังไม่รู้ว่ารูปร่างแบบไหนถึงจะทำให้คนที่อยู่อีกด้านหนึ่งของประตูตกใจกลัว ไม่มีใครรู้ว่าบ็อกการ์ดมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร เวลาที่มันอยู่ตามลำพัง แต่เมื่อครูปล่อยมันออกมา มันจะกลายร่างเป็นอะไรก็ได้ที่เราแต่ละคนกลัวมากที่สุดในทันที

"นั่นหมายความว่า" ศาสตราจารย์ลูปีนทำเป็นไม่สนใจเสียงอีกอึก ด้วยความกลัวของเนวิลล์ "เราได้เปรียบเจ้าบ็อกการ์ดอย่างมากก่อนจะเริ่มลงมือ เอนี่ก็ออกมาไหม แฮร์รี่"

การที่ต้องพยายามตอบคำถามโดยมีเฮอร์ไมโอนี่อยู่ข้างๆ และกระโดดหยิ่งแหยังพร้อมกับซูมม็อนเป็นเรื่องน่ารำคาญอย่างยิ่ง แต่แฮร์รี่ก็ต้องฝืนทน

"เอ้อ -- เพราะว่าพวกเรามีกันหลายคน บ๊อคการ์ดจึงไม่รู้ว่า
แปลงร่างเป็นอะไรดี ใช่ไหมอะ"

"ถูกแฉง" ศาสตราจารย์ลูปินตอบ เซอร์ไมโอเน่เอามือลงด้วยท่าทาง
ผิดหวังเล็กน้อย "จะดีที่สุดถ้ามีเพื่อนอยู่ด้วยเวลาที่เราต้องรับมือกับ
บ๊อคการ์ด มันจะสับสน จะเป็นอะไรดีนะ ผีหัวขาดหรือทากกินเนื้อ ครั้ง
หนึ่งครูเคยเห็นบ๊อคการ์ดทำผิดอย่างมหันต์ -- พยายามทำให้คนสอง
คนตกใจพร้อมๆ กัน มันเลยกลายร่างเป็นทากแค่ครึ่งตัว ซึ่งไม่ได้มีความ
น่ากลัวอะไรเลย"

"คาถาไล้บ๊อคการ์ดก็ง่ายๆ แต่ต้องการพลังจิตที่เข้มแข็งช่วย รู้ไหม
สิ่งที่จัดการบ๊อคการ์ดให้อยู่หมัดก็คือเสียงหัวเราะ สิ่งที่พวกเธอต้องทำก็
คือพยายามบังคับให้มันอยู่ในร่างที่เธอเห็นแล้วตลก"

"เราจะเริ่มฝึกกันก่อนโดยไม่ใช้ไม้กายสิทธิ์ พูดยตามครูนะ... ริดดิ-
คูลัส!"

"ริดดิคูลัส!" ทั้งห้องพูดพร้อมกัน

"ดี" ศาสตราจารย์ลูปินพูด "ดีมาก แต่นั่นเป็นส่วนที่ง่ายนะ ครูคิด
ว่าพวกเธอคงรู้ว่าลำพังคาถาอย่างงเดียวยังไม่พอ ตอนนี้ต้องให้เธอช่วย
แล้วล่ะ เนวิลล์"

ตุ้เสื้อผ้าสั้นอีกครั้ง แม้จะไม่มากเท่ากับเนวิลล์ เด็กชายเดินออกมา
ทางหน้าต่างกับกำลังมุงสู่ตะแลงแกง

"เอ๋อล่ะ เนวิลล์ แรกสุดเลย ลองบอกมาซิว่าอะไรคือสิ่งที่เธอกลัว
ที่สุดในโลก"

ริมฝีปากของเนวิลล์ขยับ แต่ไม่มีเสียงหลุดลอดออกมา

"ครูไม่ได้ยินนะ เนวิลล์" ศาสตราจารย์ลูปินพูดอย่างร่าเริง

เนวิลล์มองไปรอบๆ อย่างตื่นกลัว รวากับกำลังขอให้ใครสักคน
ช่วยเขา แล้วจึงพูดขึ้นด้วยเสียงที่ไม่ดังเกินกว่าการกระซิบ "ศาสตราจารย์
สเนปครับ"

แทบทุกคนหัวเราะ แม้แต่เนวิลล์เองก็ยังยິงฟันเป็นเชิงขบขัน แต่
ศาสตราจารย์ลูปินกลับมีท่าทางครุ่นคิด

"ศาสตราจารย์สเนป... อืมม... เนวิลล์ ครูคิดว่าเธออยู่กับคุณย่า
ใช่ไหม"

"เอ้อ -- ฮะ" เนวิลล์พูดอย่างหวาดๆ "แต่ -- ผมไม่อยากจะ
บอกการตกสายร่างเป็นคุณย่านี่ฮะ"

"ไม่ ไม่ เธอเข้าใจผิด" ศาสตราจารย์ลูปินยิ้ม "ครูอยากรู้ว่าเธอจะ
พอบอกเราได้ไหมว่าปกติแล้วคุณย่าชอบใส่เสื้อผ้าแบบไหน"

เนวิลล์ทำท่างงๆ แต่ก็พูดว่า "ก็... ใส่หมวกใบเดิมตลอดครับ
เป็นหมวกทรงสูง มีชากอีแร้งติดอยู่ข้างบน แล้วก็กระโปรงยาว... สีเขียว
เป็นประจำครับ... และบางทีก็มีผ้าพันคอขนหมาจิ้งจอกครับ"

"ถือกระเป๋าด้วยไหม" ศาสตราจารย์ลูปินถามขึ้น

"ใบใหญ่สีแดงฮะ" เนวิลล์บอก

"ดีละ ช่วยนึกภาพชุดที่วานั้นให้ชัดๆ ได้ไหม เนวิลล์ นึกขึ้นมาใน
มโนภาพเลยได้ไหม"

"ได้ฮะ" เนวิลล์พูดอย่างไม่แน่ใจนัก เห็นได้ชัดว่าเขาสงสัยว่าจะเกิด
อะไรต่อไป

"เมื่อบอกการตกพุ่งออกมาจากตู้เสื้อผ้าใบนี้นะ เนวิลล์ แล้วมองเห็น

เธอ มันจะกลายร่างเป็นศาสตราจารย์สเนป" ศาสตราจารย์ลูปีนอธิบาย
"ให้เธอยกไม้กายสิทธิ์ขึ้น ร้องว่า 'ริดดิคุลัส' แล้วเพ่งสมาธิถึงชุดที่คุณยาย
ใส่เอาไว้ให้มัน ถ้าทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ศาสตราจารย์บ๊อคการ์ดสเนปก็
จะสวมหมวกยอดอีแร้ง ใส่กระโปรงสีเขียว แล้วก็ถือกระเป๋าสีแดงใบใหญ่
ใบนั้น"

มีเสียงหัวเราะเฮดังลั่นขึ้น ตู้เสื้อผ้ายิ่งเขย่าดุเดือดขึ้นอีก

"ถ้าเนวิลล์ทำสำเร็จ บ๊อคการ์ดจะหันความสนใจมาที่พวกเราทีละคน"
ศาสตราจารย์ลูปีนพูด "ครูอยากให้พวกเธอทุกคนใช้เวลาตอนนี้นึกถึงสิ่ง
ที่ทำให้เธอกลัวมากที่สุด แล้วจินตนาการว่าเธอจะบังคับให้มันตกลงยังใง"

ทั้งห้องนิ่งเงียบ แฮร์รีคิด... อะไรที่ทำให้เขากลัวมากที่สุดในโลก

ความคิดแรกของเขา คือ ลอร์ดโวลเดอมอร์ -- โวลเดอมอร์ที่
กลับมีพลังเต็มอีกครั้ง แต่ก่อนที่เขาจะทันได้เริ่มวางแผนโต้ตอบบ๊อค-
การ์ดโวลเดอมอร์ ภาพอันน่าสะพรึงกลัวอีกภาพหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในความคิด...

มือเน่าๆ เป็นมันวับหดยกลับเข้าไปใต้เสื้อคลุมสีดำ... เสียงสวดลม
หายใจยาวทางปากที่มองไม่เห็น... แล้วยังความหนาวเย็นที่ซึมแทรกจน
รู้สึกว่าร่างทั้งร่างจะจมดิ่งลึกลงไป...

แฮร์รีตัวสั่น เขามองไปรอบๆ หวังว่าจะไม่มีใครทันสังเกตเห็น หลาย
คนหลับตาแน่น รอนกำลังพึมพำกับตัวเอง "เอาขามันออกไป" แฮร์รี
แน่ใจว่าเขาจำรูรอนพูดถึงอะไร สิ่งที่ย้อนหวาดกลัวที่สุดคือ แมงมุม

"ทุกคนพร้อมหรือยัง" ศาสตราจารย์ลูปีนเอ่ยขึ้น

แฮร์รีรู้สึกกลัววูบขึ้นมาอีกครั้ง เขายังไม่พร้อม จะทำอย่างไรให้
ผู้คุมวิญญาณดูน่ากลัวน้อยลงหรือ แต่เขาก็ไม่อยากจะขอเวลาเพิ่ม คนอื่นๆ
พากันพยักหน้าและม้วนแขนเสื้อขึ้น...

"เนวิลล์ เราจะถอยหลังออกไปก่อน" ศาสตราจารย์ลูปีนพูด "ให้เธอ มีที่ว่าง ดกลงไหม แล้วครูถึงจะเรียกคนต่อไปให้ออกมาข้างหน้าละ... ตอนนี้ทุกคนถอยหลังไปก่อน เนวิลล์จะได้มีที่ทางทำได้ถนัด -- "

ทุกคนถอยไปฟังคำสั่ง แล้วยืนให้เนวิลล์อยู่ตามลำพังข้างตู้ เด็กชาย หน้าซีดและดูหวาดกลัว แต่ก็พับแขนเสื้อคลุมด้วยาวขึ้น และถือไม้กายสิทธิ์ ไว้พร้อม

"ครูจะนับถึงสามนะ เนวิลล์" ศาสตราจารย์ลูปีนพูด พลังซี ไม้กายสิทธิ์ไปที่ลูกบิดประตูเสื้อผ้าด้วยเหมือนกัน "หนึ่ง - สอง - สาม - เริ่มได้!"

แสงสว่างวาบพุ่งจากปลายไม้กายสิทธิ์ของศาสตราจารย์ลูปีนไป กระแทบลูกบิด ตู้เสื้อผ้าเปิดผางออก แล้วศาสตราจารย์สเนปจมูกตะขอ หน้าตาดุร้าย ก็ก้าวออกมา ดวงตาของเขาเป็นประกายกล้าขณะจ้องมอง เนวิลล์

เนวิลล์ผงะถอย ยกไม้กายสิทธิ์ขึ้น ปากขมูบขมิบแต่ไม่มีเสียงหลุด ออกมา สเนปย่างสามขุมตรงเข้ามาหาเขา พร้อมกับล้วงมือเข้าไปได้ เสื้อคลุม

"รี - รี - รีดดิคูลส์!" เนวิลล์เปล่งเสียงแหบโหย

เกิดเสียงดังวับเหมือนแสงฟ้าผ่าผ่านอากาศ สเนปก้าวสะดุด และแล้ว เขาก็อยู่ในชุดกระโปรงยาวติดยาวลูกไม้ สวมหมวกทรงสูงที่มีชากอีแร้ง ถูกมัดกักติดอยู่ข้างบน ในมือแกว่งกระบี่ถือใบใหญ่เบือเรอสีแดงเข้ม

เสียงหัวเราะดังลั่นขึ้น บ็อกการ์ดชะงักอย่างรู้สึกสับสน ศาสตราจารย์ลูปีนตะโกนขึ้นว่า "ปาราวดี! ออกมา!"

ปาราวดีก้าวออกมา ใบหน้าของเธอมุ่งมั่น สเนปหันไปหาเธอ เกิด

เสียงขยับขึ้นอีกครั้ง แล้วสเนปก็กลายเป็นมัมมี่ที่พันผ้าเปื้อนเลือดเกรอะกรัง
ใบหน้าที่ไม่มีตาจมูกปากหันมาทางปาราวดีและออกเดินลากขาตรงมาหา
เธอช้าๆ แขนแข็งทื่อยกสูงขึ้น...

"ริดดิคูลัส!" ปาราวดีร้อง

ผ้าพันศพคลายลงมากองอยู่ที่เท้าของมัมมี่ มันกลายเป็นกองผ้า
ยุ่งเหยิง ใบหน้าหลุดเปลือย และศีรษะก็กลิ้งหลุดจากหัว

"เซมัส!" ศาสตราจารย์ลูปินเรียกเสียงดัง

เซมัสพุ่งตัวผ่านปาราวดี

ขยับ! ตรงที่ที่เคยเป็นร่างมัมมี่กลายเป็นหญิงสาวผมดำยาวจดพื้น
ใบหน้าชูปตอบ ผิวเผือดอมเขียว -- ปิศาจแบนซีนั่นเอง มันอ้าปากกว้าง
และเสียงกรีดร้องบาดหูก็ดังก้องทั่วห้อง เป็นเสียงกรีดแหลมยาวโหยหวน
ที่ทำให้เส้นผมบนหัวของแฮร์รี่ตั้งชัน

"ริดดิคูลัส!" เซมัสตะโกน

ปิศาจแบนซีส่งเสียงอีกอักหาใจไม่ออก แล้วยกมือขึ้นกุมลำคอไว้
เสียงของมันขาดหายไป

ขยับ! นางปิศาจกลายเป็นหนูที่วิ่งไล่จับทางตัวเองเป็นวงกลม
และแล้ว -- ขยับ! มันกลายเป็นงูหางกระดิ่ง ที่บิดตัวดิ้นกระเด่วๆ อยู่ตรง
หน้า -- ขยับ! -- มันกลายเป็นลูกตากกลมโซกเลือดกลิ้งไปบนพื้น

"มันงงแล้ว!" ลูปินตะโกนบอก "เรากำลังจะปราบมันได้แล้ว! ดิน!"

ดินรีบก้าวออกมาข้างหน้า

ขยับ! ลูกตากลายเป็นมือขาดข้างหนึ่ง มันหงายขึ้นแล้วตั้งต้น
ก็แปลนไปตามพื้นราวกับปู

"ริดดิคูลัส!" ดิ้นร้อง

มีเสียงจับตักกับ แล้วมีอนันก็ติดอยู่ในกับดักหนู

"ยอดเยี่ยม! รอน เธอต่อเลย!"

รอนกระโดดออกมาข้างหน้า

ชว็บ!

มีเพียงเด็กนักเรียนสองสามคนเท่านั้นที่กรีดร้องออกมา แมงมุมนัยกซ์ สูงเกือบสองเมตรมีขนยุบยับกำลังตรงมาหารอน มันขยับก้ามอย่างข่มขวัญ ในชั่วอึดใจนั้น แฮร์รีคิดว่ารอนตัวแข็งทื่อไปแล้ว แต่แล้ว --

"ริดดิคูลัส!" รอนร้องเสียงดัง แล้วขาของแมงมุมนัยกซ์ก็อันตรธานไป มันกลิ้งตัวม้วนหลายดลป ลาเวนเดอร์ บราวน์ หวีดร้อง แล้ววิ่งหนีให้พ้นทาง มันจึงมาหยุดอยู่แทบเท้าแฮร์รี เด็กชายยกไม้กายสิทธิ์ขึ้นเตรียมพร้อม แต่...

"เดี๋ยว!" ศาสตราจารย์ลูปีนร้องตะโกนขึ้นมาทันที แล้วรีบก้าวออกมา

ชว็บ!

แมงมุมนัยกซ์หายวับไป แวบหนึ่งนั้นทุกคนพากันกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อดูว่ามันอยู่ที่ไหน ครั้นแล้วเดี๋ยวก ก็เห็นลูกกลมๆ สีเงินลอยอยู่กลางอากาศตรงหน้าลูปีน เขาพูดคำว่า "ริดดิคูลัส!" อย่างเนือยๆ

ชว็บ!

"เนวิลล์ ออกมาหน้าห้อง แล้วจัดการมันซะ!" ลูปีนบอก ขณะที่บ็อกการ์ตร่วงลงสู่พื้นในร่างของแมลงสาบ ชว็บ! สเนปกลับมาใหม่อีกครั้ง คราวนี้เนวิลล์พุ่งเข้าหาด้วยท่าทางเด็ดเดี่ยว

"ริดดิคูลัส!" เขาตะโกน พวกเด็ก ๆ ทันได้เห็นสเนปในชุดผ้าลูกไม้
เพียงเสี้ยววินาทีเดียว ก่อนที่เนวิลล์จะปล่อยเสียงหัวเราะ "ฮา ๆ ๆ!" ออก
มาดังลั่น บ๊องการ์ดแตกโพละกลายเป็นควันเส้นบางนับร้อยนับพันเส้น แล้ว
ก็จางหายไป

"ยอดเยี่ยม!" ศาสตราจารย์ลูปีนร้องออกมา ทั้งชั้นปรบมือพร้อมกัน
"ยอดเยี่ยม เนวิลล์ ดีมาก ทุก ๆ คน ไหนดูซิ... ห้าคะแนนให้กริฟฟินดอร์
สำหรับการที่ช่วยกันสู้กับบ๊องการ์ด -- สิบคะแนนสำหรับเนวิลล์
เพราะทำสองครั้ง และอีกคนละห้าคะแนนสำหรับเฮอร์ไมโอนีกับแฮร์รี"

"แต่ผมไม่ได้ทำอะไรนี่ครับ" แฮร์รีพูด

"เธอกับเฮอร์ไมโอนีตอบคำถามของครูได้ถูกต้องตอนเริ่มเรียนไงล่ะ
แฮร์รี" ลูปีนพูดค่อย ๆ "ดีมาก ทุกคน เป็นการเรียนที่เยี่ยมจริง ๆ
สำหรับการบ้าน ให้ไปอ่านบทที่ห้าด้วยบ๊องการ์ด แล้วสรุปมาให้ครู... ส่ง
วันจันทร์นะ แค่นั้นแหละ"

พวกนักเรียนออกจากห้องพักครุพลางพูดคุยกันอย่างออกรส ทว่า
แฮร์รีกลับไม่ค่อยรู้สึกเบิกบานใจนัก ศาสตราจารย์ลูปีนตั้งใจหยุดเขาไม่
ให้สู้กับบ๊องการ์ด ทำไมล่ะ เป็นเพราะว่าเขาเคยเห็นแฮร์รีเป็นลมบนรถไฟ
และจึงคิดว่ายังไม่แกร่งพอที่จะสู้ใช่ไหม เขาคิดว่าแฮร์รีจะเป็นลมอีกครั้ง
อย่างนั้นหรือ

แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครสังเกตเห็นอะไรทั้งนั้น

"นายเห็นฉันเล่นงานปีศาจแบนซินันไหม" เซมัสคุย

"แล้วก็มีอนัน!" ดินพูด พลาغبอกมือตัวเองไปมา

"แล้วก็สเนปใส่หมวกใบนั้น!"

"แล้วยังมัมมี่ของฉันอีก!"

"สงสัยจึงทำไมศาสตราจารย์ลูปีนถึงกลัวลูกกลมๆ" ลาเวนเดอร์พูดอย่างใช้ความคิด

"เป็นชั่วโมงวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดที่สนุกที่สุดเท่าที่เราเคยเรียนมาเลยนะ ไซโหม" รอนพูดอย่างตื่นเต้น ขณะที่เด็กๆ เดินกลับห้องเรียนเพื่อไปเอากระเป๋า

"ดูเขาเป็นครูที่ดีมากเลยนะ" เฮอร์ไมโอนี่เออออไปด้วย "แต่ฉันก็อยากลองเจอกับบ็อกการ์ดดูบ้าง -- "

"มันจะเป็นตัวอะไรนะถ้าเจอเธอ" รอนประชด "การบ้านที่ได้คะแนนแค่เก้าเต็มสิบไซโหมล่ะ"

สุภาพสตรีอันหมิ่นดาบ

วิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดกลายเป็นวิชาสุดโปรดของพวกนักเรียนส่วนใหญ่ไปในเวลาอันรวดเร็ว มีเพียงเดรโก มัลฟอยกับพรรคพวกในบ้านสลิธีรินเท่านั้นที่หาเรื่องไม่ดีมาพูดถึงศาสตราจารย์ลูปีนจนได้

"ดูเสื้อคลุมเขาสี" มัลฟอยจะกระซิบดังๆ แบบนี้เวลาที่ศาสตราจารย์ลูปีนเดินผ่าน "แต่งตัวอย่างกับเอลฟ์แก่ๆ ที่บ้านเราเนอะ"

แต่ไม่มีใครคนอื่นสนใจว่าเสื้อคลุมของลูปินจะปะหรือขาดร้วย ชั่วโมงต่อๆ มาของเขาก็สนุกน่าสนใจพอๆ กับชั่วโมงแรก เสร็จจากบ็อกการ์ดแล้ว พวกเด็กๆ ก็ได้เรียนเรื่องเร้ดแค้พส์ ที่เป็นอมมุขย์ประหลาดขนาดเล็ก คล้ายปีศาจก็อบลิน พวกมันชอบซุ่มซ่อนอยู่ทุกที่ที่เคยเกิดการนองเลือด เช่น คุกใต้ถุนปราสาท และตามหลุมในสมรภูมิร้าง เพื่อคอยหลอกหลอนคนที่หลงทางเข้ามา เมื่อจบเร้ดแค้พส์ ก็เปลี่ยนไปเรียนเรื่องกับปะซึ่งเป็นผิวน้ำน่าขนลุกขนพองที่ดูเหมือนลิงมีเกล็ด มือของมันที่เป็นพังผืดคอยยื่นออกมาบีบคอคนที่ไม่รู้วิธีไหนที่ล่องล้าเข้าไปในสระของพวกมัน

แฮร์รี่อยากมีความสุขเช่นนี้กับวิชาอื่นๆ ด้วย วิชาที่แย่ที่สุดคือวิชาปรุงยา พักนี้สเนปอยู่ในอารมณ์หาเรื่องมากเป็นพิเศษ และไม่มีใครสงสัยเลยว่าเพราะเหตุใด เรื่องที่บ็อกการ์ดกลายร่างเป็นสเนป และวิธีที่เนวิลล์จับมันแต่งชุดเสื้อผ้าของคุณย่าแพร่ไปทั่วโรงเรียนเหมือนไฟลามทุ่ง แต่สเนปดูเหมือนว่าจะไม่เห็นชั้น ดวงตาของเขาทอประกายมุงร้าย ทุกครั้งที่มีคนเอ่ยชื่อศาสตราจารย์ลูปิน และเขาก็ไล่เบียดเนวิลล์หนักกว่าที่เคยผ่านมา

แฮร์รี่ยังเริ่มผวาชั่วโมงที่ต้องอยู่กับศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ในห้องหอคอยอันน่าอึดอัดนั้น เพื่อถอดรหัสรูปร่างสิ่งของและสัญลักษณ์ที่เอียงตะแคง เขาพยายามไม่สนใจอาการที่ดวงตาคู่มหึมาของศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์มีน้ำตาเอ่อขึ้นทุกครั้งที่มองมาทางเขา แฮร์รี่ทำให้ชอบศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ไม่ได้เลย แม้ว่าเด็กนักเรียนในชั้นหลายคนจะให้ความนับถือแถมบูชาเธอ ปาราวตี พาติลและลาเวนเดอร์ บราวน์มักไปขลุกอยู่ที่ห้องหอคอยของศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ตอนพักเที่ยง และกลับออกมาด้วยสีหน้าของผู้ที่เหนือกว่า ราวกับได้รู้อะไรที่คนอื่นไม่รู้ ทั้งคู่เริ่มใช้น้ำเสียงเป็นเชิงปลอบทุกครั้งที่พูดกับแฮร์รี่ ประหนึ่งว่าเขากำลังนอนป่วยอยู่บนเตียง ใกล้ตายแล้วก็ไม่ปาน

ไม่มีใครชอบวิชาการดูแลสัตว์วิเศษเลย เพราะหลังจากเหตุการณ์
ตื่นตื่นในชั่วโมงแรกแล้ว วิชานี้ก็กลายเป็นวิชาที่น่าเบื่ออย่างที่สุด แะกริด
ดูเหมือนว่าจะสูญเสียความมั่นใจในตัวเอง ตอนนี้พวกเด็กนักเรียนใช้เวลา
ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าเรียนวิธีเลี้ยงดูหนอนฟลอบเบอร์ ซึ่งต้องเป็นหนึ่งใน
สัตว์ที่น่าเบื่อที่สุดเท่าที่มีอยู่ในโลก

"ทำไมถึงต้องเสียเวลาเลี้ยงดูพวกมันด้วยนะ" รอนเอ่ยขึ้นหลังจาก
ใช้เวลาหมดไปอีกหนึ่งชั่วโมงแห่ผักกาดหอมหันฝอยลงไปนาคอสัน ๆ
ของหนอนฟลอบเบอร์

อย่างไรก็ดี เมื่อถึงต้นเดือนตุลาคมแฮร์รีก็มีสิ่งอื่นที่ทำให้เขาไม่ว่าง
ฝั่งที่สนุกสนานมากเสียจนช่วยทดแทนวิชาอันไม่น่าพิสมัยเหล่านั้นไปได้
ฤดูแข่งขันควิดดิชกำลังใกล้เข้ามา โอลิเวอร์ วู้ดกับตันทิมกริฟฟินดอร์เรียก
ประชุมทีมในเย็นวันพฤหัสบดีวันหนึ่งเพื่อพูดคุยกันเรื่องกลยุทธ์สำหรับ
ฤดูกาลใหม่นี้

ทีมควิดดิชหนึ่งทีมมีผู้เล่นเจ็ดคน ประกอบด้วยเซสเซอร์สามคน
ทั้งหน้าที่ของพวกเขาคือต้องทำแต้มด้วยการโยนลูกควัฟเฟิล (ลูกกลม
สีแดงขนาดเท่าลูกฟุตบอล) ให้เข้าห่วงสูงสิบห้าเมตรที่สุดปลายสนาม
แต่ละข้าง บิตเตอร์สองคน ซึ่งถือไม้อันใหญ่หนาหนักเอาไว้คอยตีลูก
บลัดเจอร์ (ลูกบอลหนัก ๆ สีดำสองลูกที่พยายามพุ่งเข้าทำร้ายผู้เล่น)
กัปเปอร์หนึ่งคน ซึ่งคอยป้องกันไม่ให้ลูกควัฟเฟิลเข้าห่วง และซีกเกอร์
หนึ่งคน ซึ่งรับบทหนักที่สุดในการไล่จับลูกสนิชสีทอง (ลูกบอลขนาดเล็กจิ๋ว
เท่าลูกวอลเลย์บอลและมีปีก) เมื่อซีกเกอร์จับลูกสนิชได้ก็จะทำให้เกมสิ้นสุดลง
และทำคะแนนพิเศษให้กับทีมของตนอีกหนึ่งร้อยห้าสิบคะแนน

โอลิเวอร์ วู้ด เป็นเด็กวัยรุ่นอายุสิบเจ็ดปี ร่างกำยำ และขณะนี้
เขาก็นอนอยู่บนปีที่เจ็ด ซึ่งเป็นปีสุดท้ายที่ฮอกวอตส์ น้ำเสียงของเขาแผ่วแว

มุ่งมาดปรารถนาจนหมดใจขณะพูดกับลูกทีมอีกหกคนในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
อันหนาวเย็นตรงขอบสนามควิดดิชที่ความมืดเริ่มโรยตัวลงมา

"ครั้งนี้เป็นโอกาสสุดท้ายของเรา -- โอกาสสุดท้ายของฉัน --
ที่จะชนะได้ด้วยควิดดิช" วู้ดบอกลูกทีมพร้อมกับเดินกลับไปกลับมาอยู่ตรง
หน้า "ฉันจะเรียนจบปีนี้แล้ว ไม่มีโอกาสได้เล่นอีก

"กริฟฟินดอร์ไม่ได้ชนะมาเจ็ดปีแล้ว ว่าไปแล้วเราโชคร้ายที่สุดใน
โลก -- ปีก่อนโน้นเพราะมีผู้เล่นบาดเจ็บ -- ปีที่แล้วก็เกิดยกเลิกการ
แข่งขันไป..." วู้ดกลืนน้ำลาย รวากับว่าความทรงจำนั้นยังคงทำให้ก้อน
สะอื้นเล่นขึ้นมาจุกที่คอ "แต่เรารู้ว่าเรามีทีม-ที่-สุดยอด-ที่สุด-ของ
โรงเรียน" เขาพูดพร้อมกับทุบกำปั้นลงบนมืออีกข้างหนึ่ง ประกายกล้า
ดีเดือดแบบเดิมกลับมาปรากฏในดวงตาของเขา

"เรามีเซสเซอร์ชั้นยอดสามคน"

วู้ดชี้ไปที่อลิเซีย สปินเนต แอนเจลิน่า จอห์นสัน และแคดี เบลล์

"มีบีตเตอร์ที่ไม่มีใครโค่นได้สองคน"

"หยุดเถอะ โอลิเวอร์ นายกำลังทำให้เราเขินนะ" เฟร็ดกับจอร์จ
วิสสัย พูดขึ้นพร้อมกันแล้วแก่งทำเป็นอายหน้าแดง

"และยังมีซีกเกอร์ที่ไม่เคยทำให้เราผิดหวังสักนัดเดียว!" วู้ดส่งเสียง
กึกก้อง สายตาจับจ้องอยู่ที่แฮร์รี่ด้วยแววภาคภูมิใจที่โชนแสงกล้า "และ
ฉันเอง" เขาพูดต่อเหมือนเพิ่งนึกได้

"เราว่านายก็เก่งมากเหมือนกันแหละ โอลิเวอร์" จอร์จเอ่ยขึ้น

"ยอดเยี่ยมเปอร์เลเยละ" เฟร็ดพูด

"เรื่องสำคัญคือ" วู้ดพูดต่อและหวนกลับมาเดินในจังหวะเดิม "ถ้วย

ควิดดิชควรจะต้องมีชื่อของพวกเราสลักไว้ทั้งสองปีที่ผ่านมา ตั้งแต่แฮร์รี่ มาอยู่กับทีมเรา ฉันคิดว่ามันเป็นของตายอยู่แล้ว แต่เรากียังไม่ได้ และปีนี้ ก็เป็นโอกาสสุดท้ายที่เราจะได้เห็นชื่อของเราอยู่บนถ้วย..."

วุตพูดด้วยเสียงเศร้าสร้อยจนแม้แต่เฟร็ดและจอร์จยังมองเขาด้วยความเห็นใจ

"โอลิวเวอร์ ปีนี้จะเป็นปีของเรา" เฟร็ดพูดขึ้น

"เราจะทำได้ โอลิวเวอร์!" แอนเจลิน่าบอก

"แน่นอนที่สุด" แฮร์รี่พูด

ทีมกริฟฟินดอร์เริ่มฤดูกาลฝึกซ้อมด้วยความมุ่งมั่นเต็มเปี่ยม โดยฝึก ในช่วงเย็นสัปดาห์ละสามครั้ง อากาศเริ่มเย็นลงและฝนตกบ่อยขึ้น ฟ้า ก็มืดทึมมากขึ้น แต่ไม่ว่าโคลน ลม หรือฝนสักเท่าใดก็ไม่อาจทำให้ภาพ อันแสนวิเศษในใจของแฮร์รี่มัวหมองลงได้ ภาพนั้นคือภาพชัยชนะที่ได้ถ้วย ควิดดิชสีเงินใบใหญ่มหิมาครองในที่สุด

เย็นวันหนึ่ง แฮร์รี่กลับมายังห้องนั่งเล่นของบ้านกริฟฟินดอร์หลัง การฝึกซ้อม ทั้งหนาวและเย็นจนแทบจะแข็ง แต่ก็พอใจกับการซ้อมที่ ผ่านมา เขาพบว่าทั้งห้องกำลังส่งเสียงแข็งแรงแด้วยความตื่นเต้น

"เกิดอะไรขึ้น" เด็กชายถามรอนและเฮอร์ไมโอนี่ ทั้งสองนั่งอยู่บนเก้าอี้ เองตัวที่ตั้งอยู่ในตำแหน่งที่ดีที่สุดคือใกล้กับเตาผิง และกำลังดื่มแผนที่ ดวงดาวสำหรับวิชาดาราศาสตร์

"วันไปเที่ยวที่ฮอกส์มีดครั้งแรก" รอนชี้ไปที่ป้ายประกาศ ซึ่งติดอยู่ บนกระดานเก่าคร่ำคร่า "ปลายเดือนตุลาคม วันฮัลโลวีน"

"ยอดเยี่ยมเลย" เฟร็ดซึ่งตามหลังแฮร์รี่ผ่านเข้ามาทางช่องหลังรูปภาพ

เอ๋ยขึ้น "ฉันต้องแหวะร้านของโก๋หน้อย กระสุนกระดาษเหม็นใกล้จะหมดเต็มที่แล้ว"

แฮร์รี่ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ข้าง ๆ รอน จิตใจอันเบิกบานห่อเหี่ยวลง ดูเหมือนว่าแฮร์รี่ไมโอนี่จะอ่านใจเขาออก

"แฮร์รี่ ฉันแน่ใจว่าคราวหน้าเธอจะไปได้" เด็กหญิงเอ๋ยขึ้น "เห็นว่าเขาจะจับแบล็กได้เร็ว ๆ นี้แหละ มีคนพบเขาอีกครั้งแล้วนะ"

"แบล็กไม่โง่พอที่จะแอบไปทำอะไรที่ฮอกส์มีดหรือ" รอนพูดบ้าง "ไปขอศาสตราจารย์มักกอนนากัลว่างวดนี้นายไปได้หรือเปล่าสิ แฮร์รี่ คราวหน้านะยังไม่รู้จะได้ไปเมื่อไหร่เลย -- "

"รอน!" แฮร์รี่ไมโอนี่เอ็ด "แฮร์รี่ควรจะต้องอยู่ในโรงเรียน -- "

"จะ让他เป็นเด็กปีสามคนเดียวที่ไม่ได้ไปไม่ได้หรือ" รอนว่า "ไปขอศาสตราจารย์มักกอนนากัลเถอะ แฮร์รี่ ไปสิ -- "

"ก็ได้ ฉันก็ว่าจะไปอยู่แล้ว" แฮร์รี่ตัดสินใจ

แฮร์รี่ไมโอนี่อ้าปากจะเถียง แต่ในขณะนั้นเองครุกแซงก์ก็กระโดดขึ้นมาบนดักของเธออย่างนิ่มนวล ซากแมงมุมตัวใหญ่ห้อยต้องแต่งอยู่ที่ปากของมัน

"มันต้องมากินไอนั้นให้เราดูด้วยหรือไงนะ" รอนหน้าบึ้ง

"ครุกแซงก์คนเก่ง นี่จับเองเลยซิไหมจ๊ะ" แฮร์รี่ไมโอนี่เอ๋ยชม

ครุกแซงก์ค่อย ๆ เคี้ยวซากแมงมุม นัยน์ตาสีเหลืองคู่นั้นจับอยู่ที่รอนอย่างทำทนาย

"ช่วยจับมันไว้ตรงนั้นด้วยก็แล้วกัน" รอนพูดอย่างรำคาญ แล้วหันกลับมาดูแผนที่ดวงดาว "ฉันให้สแคบเบอร์นอนอยู่ในกระเป๋า"

แฮร์รีหา เขาอยากขึ้นนอนเป็นกำลัง แต่ยังทำแผนที่ดวงดาวไม่เสร็จ เขาตีกระเป๋ามาเข้ามาใกล้ตัว หยิบม้วนกระดาษ ขวดหมึกกับปากกา ขนบกออกมา แล้วตั้งต้นทำการบ้าน

"นายจะลอกของฉันก็ได้ละ" รอนพูดพร้อมกับเขียนชื่อดาวดวงสุดท้ายด้วยตัวบรรจง แล้วร่อนแผนที่ส่งให้แฮร์รี

แฮร์รีไม่โอฬ่าผู้ไม่เห็นด้วยกับการลอกการบ้านแม้มปาก แต่ไม่พูดอะไร ครุกแซงก์ยังคงจ้องมองรอนตาไม่กะพริบ พลังกระดิกปลายหางเป็นพวงพวยไปมา แล้วโดยไม่มีปี่มีขลุ่ยมันก็กระโจนเข้าไป

"โอ๊ย!" รอนตะเบ็งเสียง! พร้อมกับเอื้อมมือไปคว้ากระเป๋าสตางค์ ขณะที่ครุกแซงก์พุ่งอู้งเท้าทั้งสี่จมลึกลงไปในกระเป๋าสตางค์ และตั้งต้นฉีกทั้งกระเป๋าสตางค์อย่างดุร้าย "ปล่อยนะ! เจ้าโง่!"

รอนพยายามดึงกระเป๋าสตางค์ออกจากครุกแซงก์ แต่มันยึดไว้อย่างแน่น ทั้งคู่ฟ่อทั้งข่วน

"รอน อย่าทำมันนะ!" แฮร์รีไม่โอฬ่าร้องเสียงแหลม คนทั้งห้องนั่งเล่นหันมาดูรอนเหวี่ยงกระเป๋าสตางค์ไปมา มีครุกแซงก์เกาะติดอยู่ แล้วสแคบ-เบอร์ก็กระเด็นหรือออกมาทางปากกระเป๋าสตางค์

"จับแมวไว้!" รอนตะโกนบอกขณะที่ครุกแซงก์คลาญอู้งเท้าจากเศษซากกระเป๋าสตางค์ แล้วกระโจนข้ามโต๊ะ วิ่งไล่สแคบเบอร์ที่กำลังตื่นตระหนก

จอร์จ วิสสิย์กระโดดเข้าตะครุบตัวครุกแซงก์ แต่พลาดไป สแคบ-เบอร์วิ่งลอดผ่านขาคนนับสิบ ๆ คู่และพุ่งตัวเข้าไปข้างใต้ตู้ลิ้นชักเก่าๆ ครุกแซงก์หยุดกึก มันย่อซาลายๆ ลงต่ำ แล้วเริ่มต้นใช้อู้งเท้าหน้ายื่นเข้าไปควานใต้ตู้ลิ้นชักใบนั้นอย่างเอาเป็นเอาตาย

รอนกับแฮร์รีรีบตรงไปที่นั่น แฮร์รีไม่โอฬ่าตะปบครุกแซงก์ตรง

กลางลำตัว แล้วลากมันออกไป รอนก้มตัวลงนอนราบกับพื้น แล้วดึงหาง ลากสแครบเบอร์ออกมาได้อย่างทุลักทุเล

"ดูมันสิ!" รอนพูดกับเฮอร์ไมโอนี่อย่างเกรี้ยวกราด พร้อมกับแกว่ง สแครบเบอร์อยู่ตรงหน้าเธอ "มันผอมจนมีแต่หนังหุ้มกระดูก! เอาไอ้แมวดัสนั้นไปให้ไกลๆ เลยนะ"

"ครุกแซงก์ไม่เข้าใจหรอกว่ามันทำผิด!" เฮอร์ไมโอนี่เสียงสั่น "แมวที่ไหนก็จับหนูทั้งนั้นแหละ รอน!"

"แต่ไอ้ตัวนี้มันมีอะไรไม่เหมือนชาวบ้านนะ!" รอนพยายามเกลี้ยกล่อม ให้สแครบเบอร์ที่กำลังตัวสั่นงันงกยอมกลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อของเขา "มันได้ยืนยันบอกว่าสแครบเบอร์อยู่ในกระเป๋านักเรียน!"

"โอ้เอ๋ย เหลวไหลน่า" เฮอร์ไมโอนี่ไม่เก็บอารมณ์ "ครุกแซงก์ได้กลิ่น มันต่างหาก รอน เธอคิดได้ไงว่า -- "

"เจ้าแมวนั้นตั้งใจมาจับสแครบเบอร์!" รอนไม่สนใจคนรอบตัวที่เริ่ม หัวเราะคิกคัก "และสแครบเบอร์ก็อยู่ที่นี่มาก่อน แอมมันยังไม่ค่อยสบาย ด้วย!"

รอนกระแทกเท้าออกไปจากห้องนั่งเล่น และเดินลับสายตาขึ้น บันไดไปยังหอนอนนักเรียนชาย

วันรุ่งขึ้น รอนยังคงอารมณ์เสียใส่เฮอร์ไมโอนี่ เขาแทบจะไม่ได้พูดกับเธอเลยตลอดชั่วโมงสมุนไพรรศาสตร์ แม้ว่าเขา แฮร์รี่ และเฮอร์ไมโอนี่ จะทำงานที่ดันพัพพาฟิวดันต์เดียวกัน

"สแคบเบอร์เป็นไงบ้าง" เฮอร์ไมโอนี่ถามขึ้นๆ ขณะเด็ดผักอ้วนสี่ชมพูออกจากต้น แล้วแกะเอาเมล็ดเป็นมันวาวใสลงในถังไม้

"มันหลบไปอยู่ใต้เตียงฉัน ตัวสั้นไปหมด" รอนพูดโกรธๆ เขาโยนเมล็ดพลาตไม่ลงในถังไม้ ทำเอาหกกระจายเกลื่อนพื้นเรือนกระจก

"ระวังหน่อย วิสลิย์ ระวังหน่อย!" ศาสตราจารย์สเปราต์ร้องบอก ขณะที่เมล็ดถั่วอกปริออกเป็นต้นต่อหน้าต่อตา

พวกเด็กๆ ต้องเรียนวิชาแปลงร่างในชั่วโมงถัดไป แฮร์รีตกลงใจแล้วว่า จะถามศาสตราจารย์มกก่อนนากัลหลังเลิกเรียนว่าเขาจะไปฮอกส์มีดกับเพื่อนๆ ได้หรือไม่ จึงยื่นเข้าคิวรออยู่นอกห้อง พยายามนึกว่าจะหาข้อมาได้แย้งเรื่องนี้อย่างไร แต่แล้วเหตุวุ่นวายตรงหัวแถวก็หันเหความสนใจของเขาไป

ดูเหมือนว่าลาเวนเดอร์ บราวน์กำลังร้องไห้ ปาราวตีเอาแขนโอบตัวลาเวนเดอร์ไว้ และกำลังอธิบายอะไรบางอย่างให้เซมัส ฟินนิกันและดิน โทมัส ซึ่งมีท่าทางเคร่งเครียดจัดฟัง

"มีเรื่องอะไรหรือ ลาเวนเดอร์" เฮอร์ไมโอนี่ถามอย่างร้อใจ ขณะที่เธอ แฮร์รี และรอน เดินเข้าไปรวมกลุ่ม

"ลาเวนเดอร์ได้จดหมายจากบ้านเมื่อเช้านี้" ปาราวตีกระซิบ "เจ้าบิงก็กระต่ายของลาเวนเดอร์ถูกหมาจิ้งจอกกิน"

"ตายจริง" เฮอร์ไมโอนี่ร้องอุทาน "เสียใจด้วยนะ ลาเวนเดอร์"

"ฉันน่าจะรู้อยู่แล้ว!" ลาเวนเดอร์พูดอย่างเศร้าสร้อย "เธอรู้ไหมว่าวันนี้วันอะไร"

"เอ้อ -- "

"วันที่สิบหกตุลาลงละ 'เรื่องที่เรา กำลังกลัวว่า มันจะเกิดขึ้นนะ มันจะเกิดขึ้นในวันศุกร์ที่สิบหกตุลาคมนี้' จำได้ไหม อาจารย์พูดถูก อาจารย์พูดถูก!"

คราวนี้ทั้งชั้นพากันมารุมล้อมรอบตัวลาเวนเดอร์ เซมส์ สั่นศีรษะด้วยท่าทีเคร่งขรึม เฮอร์ไมโอนี่นั่งเลินดิหนึ่ง แล้วก็พูดขึ้นว่า "เธอ -- เธอกลัวอยู่แล้วว่าเจ้าบิงก็จะถูกหมาจิ้งจอกกินนั่นหรือ"

"ก็ ไม่เชิงว่าต้องเป็นหมาจิ้งจอกหรอก" ลาเวนเดอร์เงยหน้าขึ้นมองเฮอร์ไมโอนี่ด้วยดวงตาที่มีน้ำตาเอ่อคลอ "แต่เราก็เห็นๆ อยู่แล้ว ไม่ใช่หรือว่าฉันกลัวว่ามันจะตายนะ"

"อ้อ" เฮอร์ไมโอนี่รับคำ แล้วหยุดไปนิดหนึ่ง จากนั้น --

"บิงก็เป็นกระต่ายแก่ใช่ไหม"

"มะ-ไม่!" ลาเวนเดอร์สะอื้น "มะ-มันยังเป็นลูกกระต่ายอยู่เลย!"

ปาราวตีโอบไหล่ลาเวนเดอร์แน่นขึ้น

"ถ้างั้น ทำไมเธอถึงต้องกลัวว่ามันจะตายล่ะ" เฮอร์ไมโอนี่ถาม

ปาราวตีถลึงตาใส่

"คือว่า ลองคิดดูตามเหตุตามผลสิ" เฮอร์ไมโอนี่หันมาทางกลุ่มเพื่อนๆ "ฉันหมายความว่าบิงก็ไม่ได้ตายวันนี้ด้วยซ้ำไป ใช่ไหม แต่ลาเวนเดอร์เพิ่งรู้ข่าววันนี้ต่างหาก -- " ลาเวนเดอร์ร้องให้ออกมาโฮใหญ่ " -- แล้วเธอก็ไม่ได้กลัวเรื่องนี้อยู่ก่อนด้วย เพราะว่าข่าวนี้นะมาถึงแบบจู่โจมเลย"

"อย่าไปฟังเฮอร์ไมโอนี่เลย ลาเวนเดอร์" รอนพูดเสียงดัง "เขาไม่ค่อยนึกถึงสัตว์เลี้ยงของคนอื่นมากนักหรอก"

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลเปิดประตูห้องเข้ามาพอดี ซึ่งน่าจะถือ

เป็นโชคดีเพราะเฮอร์ไมโอนี่และรอนต่างกำลังเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่กันอยู่ และเมื่อทั้งคู่เข้าไปในห้องเรียนแล้ว ก็นั่งลงคนละข้างของแฮร์รี และไม่พูดกันเลยตลอดชั่วโมงนั้น

แฮร์รียังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะพูดกับศาสตราจารย์มักกอนนากัลว่าอะไรเมื่อตอนที่ระฆังตีบอกหมดเวลา แต่กลับเป็นอาจารย์เองที่เอ่ยเรื่องฮอกส์มีดขึ้นมาก่อน

"เดี๋ยวก่อน เด็กๆ" เธอร้องบอกขณะที่พวกนักเรียนตั้งท่าจะออกไป "พวกเธอทุกคนอยู่ในบ้านของฉัน เพราะฉะนั้นขอให้ส่งแบบฟอร์มอนุญาตไปฮอกส์มีดให้ฉันก่อนวันฮัลโลวีนด้วย ไม่มีใบอนุญาต ไม่ได้ไป ดังนั้น จงอย่าลืม!"

เนวิลล์ยกมือขึ้น

"อาจารย์ครับ ผม -- ผมคิดว่าผมทำมันหาย -- "

"คุณยายเธอส่งมาให้ฉันโดยตรงแล้ว ลองบัตท์ท่อม" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลบอก "ดูเหมือนคุณยายคิดว่าปลอดภัยกว่า เอาล่ะ ไม่มีอะไรแล้ว พวกเธอไปได้"

"ถามตอนนี้เลยสิ" รอนกระซิบบอกแฮร์รี

"เอ้อ แต่ว่า -- " เฮอร์ไมโอนี่เริ่มพูด

"ไปเลย แฮร์รี" รอนพูดอย่างแน่วแน่

แฮร์รีรอนจนเพื่อนในห้องที่เหลือออกไปหมดแล้ว จึงเดินตรงไปที่โต๊ะของศาสตราจารย์มักกอนนากัลอย่างประหม่า

"ว่าไง พอตเตอร์"

แฮร์รีสูดลมหายใจลึก

"อาจารย์อะ ลุงกับป้าผม -- เอ้อ -- ลืมเซ็นใบอนุญาตของผม นะอะ" เขาพูด

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลเหลือบตาขึ้นมองลอดกรอบแว่นสี่เหลี่ยม มาที่แฮร์รี แต่ไม่พูดอะไร

"คือ -- เอ้อ -- อาจารย์คิดว่ามันจะใช้ได้ไหมอะ -- คือผม หมายถึงมันจะได้ไหมอะถ้าผม -- ถ้าผมจะไปฮอกส์มีด"

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลก้มหน้าลง แล้วพลิกเอกสารบนโต๊ะไปมา

"คงไม่ได้นะ พอดเตอร์ เธอก็ได้ยื่นที่ฉันพูดแล้ว ไม่มีใบอนุญาต ไม่ได้ไป นั่นเป็นกฎ"

"แต่ว่า -- อาจารย์อะ ลุงกับป้าของผม -- อาจารย์ก็รู้ว่าพวกเขา เป็นมักเกิ้ล แล้วก็ไม่ค่อยจะเข้าใจเรื่อง -- เรื่องแบบฟอร์มของฮอกวอตส์ แล้วก็เรื่องอะไรแบบนี้" แฮร์รีพูด ขณะที่รอนพยักหน้าถี่ๆ เป็นเชิงล้อให้เขา พูดต่อ "ถ้าอาจารย์บอกว่าผมไปได้ -- "

"แต่ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้น" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลลุกขึ้นยืน แล้วบรรจงเรียงปีกเอกสารใส่ลงในลิ้นชัก "แบบฟอร์มก็เขียนไว้ชัดเจนแล้วว่าพ่อแม่หรือผู้ปกครองต้องเป็นผู้อนุญาต" ศาสตราจารย์มักกอนนากัล หันมามองแฮร์รีด้วยสีหน้าแสดงความรู้สึกแปลกๆ เป็นความสงสารหรือ เปล่านะ "เสียใจนะ พอดเตอร์ แต่ฉันพูดได้เท่านี้ เธอน่าจะรีบไปได้แล้ว ไม่อย่างนั้นจะเข้าเรียนวิชาต่อไปสาย"

ไม่มีทางทำอะไรได้อีก รอนใช้ถ้อยคำรุนแรงเรียกศาสตราจารย์ มักกอนนากัลเลียๆ หายๆ ซึ่งกวนใจเฮอร์ไมโอนี่เป็นอย่างยิ่ง สีหน้าของเธอ ที่อ่านได้ความว่า 'แบบ - นี่ - นะ - ดี - แล้ว' ยิ่งทำให้รอนหัวเสียหนัก ขึ้นอีก ส่วนแฮร์รี่ก็ต้องทำใจทนฟังเพื่อนๆ ในชั้นพูดคุยกันด้วยเสียงอั้นดัง อย่างมีความสุขถึงเรื่องที่พวกเขาจะทำอะไรก่อนดีเมื่อไปถึงหมู่บ้านฮอกส์มิด

"เรามีงานเลี้ยงทุกปีนะ" รอนพูด ตั้งใจจะทำให้แฮร์รี่รู้สึกดีขึ้น "งานเลี้ยงตอนค่ำวันฮัลโลวีนไง"

"อ้อ" แฮร์รี่พูดซิมๆ "ดี"

งานเลี้ยงวันฮัลโลวีนสนุกเสมอ แต่มันคงจะมีรสชาติดีกว่านี้มากถ้า เขาได้มางานหลังกลับจากฮอกส์มิดพร้อมกับคนอื่นๆ ไม่มีอะไรที่ใครต่อใคร พูดแล้วจะทำให้เขาารู้สึกดีขึ้นเรื่องที่ต้องอยู่โง่งคนเดียวได้เลย ดิน โทมัส ซึ่งเก่งเรื่องใช้ปากกาขนนก เสนอว่าจะปลอมลายเซ็นของลุงเวอร์นอนให้ แต่ในเมื่อแฮร์รี่บอกศาสตราจารย์มักกอนนากัลไปแล้วว่าลุงไม่ได้เซ็นใบ อนุญาตมาให้ วิธีนี้จึงใช้ไม่ได้ รอนแนะนำแบบไม่เต็มเสียงนักว่าให้ใช้ ผ้าคลุมล่องหน แต่เฮอร์ไมโอนี่ห้ามเด็ดขาด และเตือนรอนว่าดัมเบิลดอร์ได้ บอกกับนักเรียนแล้วว่าผู้คุมวิญญาณสามารถมองเห็นทะลุผ่านผ้าคลุมล่องหนได้ เพอร์ซี่มีคำพูดปลอบใจได้น้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้

"พวกนี้ฮือฮาเรื่องฮอกส์มิดไปกันเองแหละ แต่ฉันบอกได้เลยนะ แฮร์รี่ มันไม่ได้ดีอย่างที่พำพรรณนาไว้หรอก" เขาพูดด้วยท่าทางเอาจริง เอาจัง "ร้านขนมหวานก็ดีพอใช้ แต่ร้านขายของตลกของชองโก้นะ อันตรายจริงๆ นะ ส่วนเพิงไทรฮวนนะก็น่าไปเที่ยวอยู่ แต่ว่ามันจริงๆ นะ แฮร์รี่ นอกเหนือจากนั้นแล้ว นายก็ไม่ได้พลาดอะไรไปหรอก"

เช้าวันฮัลโลวีน แฮร์รีตื่นขึ้นพร้อมกับเพื่อน ๆ และลงไปรับประทาน
อาหารเข้าด้วยความรู้สึกหดหู่จับใจ แม้ว่าจะพยายามทำท่าเป็นปกติอย่าง
สุดความสามารถ

"แล้วเราจะเอาขนมจากร้านฮันนี่ดุกส์มาฝากเธอเยอะ ๆ เลย"
แฮร์รีไมโอนี่พูดด้วยท่าทีเศร้าเสียใจไปกับเขาด้วย

"ใช่ เอามาให้เพียบเลย" รอนพูดบ้าง ในที่สุดแล้ว รอนกับแฮร์รี-
ไมโอนี่ ก็ลืมการทู่หมัดเถียงกันเรื่องครุฑแข่งกันไปเมื่อเห็นความผิดหวังของแฮร์รี

"ไม่ต้องห่วงฉันหรอก" แฮร์รีตอบด้วยเสียงที่เขาได้แต่หวังว่าฟังดู
เหมือนไม่ได้คิดอะไรมาก "ไว้เจอกันที่งานเลี้ยง เทียวให้สนุกนะ"

เขาเดินไปส่งเพื่อนที่โถงทางออก ฟิลช์ ภารโรงของโรงเรียนยืนอยู่
ที่ประตูหน้าเพื่อขีดชื่อนักเรียนออกจากรายการยาวเหยียด สายตาจ้องดู
ทุกใบหน้าอย่างจับผิด เพื่อตรวจดูให้แน่ใจว่าไม่มีคนที่ไม่ควรจะได้ไปแอบหนี
ออกไป

"อยู่โรงเรียนหรือไง พอตเตอร์" มัลฟอยตะโกน เขายืนเข้าแถวอยู่กับ
แครบและกอยล์ "นายกัลัวจะต้องเดินผ่านผู้คุมวิญญาณงั้นสิ"

แฮร์รีไม่ใส่ใจมัลฟอยและเดินขึ้นบันไดหินอ่อนไปตามลำพัง ผ่านไป
ตามทางเดินที่ร้างผู้คนเพื่อกลับสู่หอคอยกริฟฟินดอร์

"รหัสผ่านล่ะ" สุภาพสตรีอ้วนสะดุ้งตื่นจากการงีบหลับ

"พอร์จูน่า เมเจอร์" แฮร์รีตอบอย่างไร้อารมณ์

รูปภาพเหวี่ยงเปิดออก เขาปีนผ่านช่องเข้าสู่ห้องนั่งเล่นรวม มีเด็ก
นักเรียนชั้นปีที่หนึ่งและสองส่งเสียงจ้อกแจ้กอยู่เต็มห้อง รวมทั้งเด็ก
นักเรียนชั้นโตกว่าสองสามคนที่เห็นได้ชัดว่าเคยไปเที่ยวฮอกส์มีดบ่อยมาก

เสียจนเบื่อแล้ว

"แฮร์รี! แฮร์รี! หวัดดี แฮร์รี!"

คอลิน ครีฟวีย์ เด็กนักเรียนชั้นปีที่สองที่ปลื้มแฮร์รีเป็นนักหนา และไม่เคยยอมพลาดหากมีโอกาสได้พูดกับเขาเลยนั่นเอง

"ไม่ไปฮอกส์มิดหรืออะ แฮร์รี ทำไมล่ะอะ นี่แน่ะ -- " คอลิน หันไปมองเพื่อน ๆ อย่างกระตือรือร้น "จะมานั่งกับพวกเราได้นะอะ"

"เอ้อ ไม่ล่ะ ขอบใจ คอลิน" แฮร์รีไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะให้คนมากมายจ้องดูแผลเป็นที่หน้าผากเขาอย่างสนอกสนใจ "ฉัน -- ฉันต้องไป ห้องสมุด ต้องทำการบ้านให้เสร็จ"

พูดไปแล้ว เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่น แต่จำต้องหันหลังและมุงหน้ากลับ ออกมาทางช่องรูปภาพอีกครั้ง

"แล้วเมื่อกี้ปลุกฉันทำไมนะ" สุภาพสตรีอ้วนส่งเสียงอย่างไม่พอใจได้ หลังขณะที่เขาเดินจากมา

แฮร์รีเดินอย่างใจลอยไปที่ห้องสมุด แต่เมื่อไปได้ครึ่งทางเขาก็เปลี่ยนใจ เขาไม่รู้สึกริอยากทำการบ้าน จึงหันหลังกลับและมาเจอเข้ากับฟิลช์ที่เพิ่งเสร็จจากการส่งเด็กคนสุดท้ายออกไปฮอกส์มิด

"ทำอะไรนะ" ฟิลช์ตะคอกด้วยท่าที่ไม่ไว้ใจ

"เปล่าอะ" แฮร์รีพูดซื่อ ๆ

"เปล่า!" ฟิลช์वाद ขากรรไกรของเขาขยับอย่างไม่พอใจ "ฟังน่าเชื่อนักนี่! มาเที่ยวเดินอยู่คนเดียวทำไม ทำไมเธอถึงไม่ไปฮอกส์มิดซื้อกระสุน กระดาษหมิ่นกับแป้งฝุ่นเธอ แล้วก็นอนบินเหมือนพวกเพื่อนตัวแสบของเธอล่ะ"

แฮร์รีชักไหล่

"ถ้าฉัน กลับไปห้องนั่งเล่นรวมของบ้านเธอได้แล้ว!" ฟิลช์เอ็ด เขา ยืนจ้องดูอยู่จนกระทั่งแฮร์รีพ้นจากสายตาไป

แต่แฮร์รีไม่ได้กลับไปห้องนั่งเล่น เขาเดินขึ้นบันได นึกลอยๆ ว่า จะแวะไปเยี่ยมเฮ็ดวิกที่โรงเลี้ยงนกฮูก แฮร์รีกำลังเดินอยู่ที่ทางเดินอีกทาง หนึ่งเมื่อมีเสียงจากห้องเรียนห้องหนึ่งร้องทักออกมาว่า "แฮร์รีไซ้ไหม"

แฮร์รีหมุนตัวกลับไปดูว่าใครเรียก และเห็นศาสตราจารย์ลูปินกำลัง โผล่หน้าออกมาจากประตูห้องทำงานของเขา

"เธอทำอะไรอยู่หรือ" ศาสตราจารย์ลูปินถามด้วยน้ำเสียงที่แตกต่าง จากฟิลช์มาก "รอนกับแฮร์รีโมโอนี่ไปไหนเสียล่ะ"

"ไปฮอกส์มีดซะ" แฮร์รีตอบด้วยน้ำเสียงที่น่าจะฟังเหมือนพูดเรื่อย ๆ

"อ้อ" ลูปินพินิจดูแฮร์รีอยู่อดใจหนึ่ง "เข้ามาข้างในก่อนไหม ครูเพิ่ง ได้รับตัวกรินดีโลว์มาสำหรับสอนบทเรียนบทต่อไปของเรา"

"ตัวอะไรนะซะ" แฮร์รีถาม

แฮร์รีเดินตามลูปินเข้าไปในห้องทำงาน ตรงมุมห้องมีแท่งก้นน้ำ ขนาดใหญ่ยักษ์ใบหนึ่งตั้งอยู่ สัตว์ประหลาดตัวสี่เขี้ยวน่าขนลุกมีเขาแหลม เล็กบนหัวกำลังเอาหน้าของมันแนบกับกระจกแท่งก้น พลังแลบลิ้นปลิ้นตา และกระดูกนิ้วผอมยาวอยู่ไปมา

"ผีน้ำ" ลูปินพูด พลังจ้องมองสำรวจตัวกรินดีโลว์อย่างใช้ความคิด "เราน่าจะจัดการมันได้ไม่ยากหรอก ถ้าผ่านกัปปะมาแล้ว เคล็ดลับอยู่ที่ต้อง หักมือของมัน สังเกตเห็นนิ้วที่ยาวผิดปกตินั้นไหม มันแข็งแรงก็จริงแต่ เปราะมาก"

ตัวกรินดีโลว์แยกเขี้ยวยิงฟันสี่เขี้ยว แล้วมุดตัวลงไปซ่อนในก้อสาหร่าย
ที่พันกันยุ่งอยู่ตรงมุมแท๊งก์

"ซาสักถั่วไหม" ลูปินถาม พร้อมกับมองหาตากัดม่น้ำ "ครูกำลังนึก
จะซงสักถั่วไหมพอดี"

"ก็ได้ซะ" แฮร์รีตอบอย่างเคอะเขิน

ลูปินเอาไม้กายสิทธิ์แตะเข้าที่กาน้ำ ทันใดนั้น ไอน้ำก็พุ่งออกมา
จากพวยกา

"นั้งสิ" ลูปินเปิดฝากระป๋องเซราะๆ ไบหนึ่งออก "ครูมีแต่ชาแบบถุงนะ
— แต่ครูคงจะพูดได้ไม่ผิดหรอกใช่ไหมว่าเธอน่ะเบื่อไบชาจะแย่แล้ว"

แฮร์รีมองลูปิน ดวงตาของลูปินทอประกายล้อเลียน

"อาจารย์ทราบได้ยังไงซะ" แฮร์รีถาม

"ศาสตราจารย์มักกอนนากัลบอกครู" ลูปินพูดพลางส่งถั่วชาบีนๆ
ให้แฮร์รี "แต่เธอไม่กังวลหรอก ใช่ไหม"

"ไม่ซะ" แฮร์รีตอบ

เด็กชายนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าจะเล่าให้ลูปินฟังเรื่องสุนัขที่เขาเห็นบนถนน
แมกโนเลียเครสเซนส์ดีหรือไม่ แต่แล้วก็ตัดสินใจไม่เล่า แฮร์รีไม่ต้องการ
ให้ลูปินคิดว่าเขาซี้ซลาด โดยเฉพาะเมื่อลูปินดูเหมือนจะคิดว่าเขาไม่สามารถ
รับมือกับบ็อกการ์ดได้

สิ่งที่เขาคิดคงจะฟ้องออกมาทางไบหน้าเพราะลูปินพูดขึ้นว่า "มีอะไร
กังวลใจอยู่หรือ แฮร์รี"

"ไม่มีซะ" แฮร์รีปด เขาตืมน้ำชาไปนิดหน่อยและมองดูตัวกรินดีโลว์
ที่ซุกกำปั้นให้เขา "มีซะ" จู่ๆ เขาพูดขึ้นมา พลาจวางถั่วชาลงบนโต๊ะของลูปิน

"อาจารย์จำวันที่เรารู้กับบ็อกการ์ดได้ไหมอะ"

"จำได้" ลูปีนพูดซ้ำๆ

"ทำไมอาจารย์ไม่ปล่อยให้ผมสู้กับมันอะ" แฮร์รีถามโพล่งขึ้น

ลูปีนเลิกคิ้ว

"ครูคิดว่ามันเห็นได้ชัดอยู่แล้วนะ แฮร์รี" เสียงของลูปีนมีแววแปลกใจ

แฮร์รี ซึ่งคาดว่าลูปีนคงจะปฏิเสธว่าไม่ได้ชัดขวางเขา กลับเป็นฝ่ายแปลกใจเสียเอง

"ทำไมล่ะอะ" เขาถามอีก

"คืออย่างนี้" ลูปีนทำคิ้วขมวดนิดๆ "ครูคิดเอาเองว่าถ้าบ็อกการ์ดเจอกับเธอเข้า มันจะกลายร่างเป็นลอร์ดโวลเดอมอร์"

แฮร์รีเบิกตากว้าง เขาคาดว่ามันน่าจะเป็นคำตอบสุดท้ายที่จะได้ยิน แต่ลูปีนยังพูดชื่อโวลเดอมอร์ออกมาอีกด้วย คนเดียวที่แฮร์รีเคยได้ยินเอ่ยชื่อนั้นดังๆ (ยกเว้นตัวเขาเอง) ก็คือ ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์

"ครูทำไมไม่ถูกแน่ๆ ล่ะ" ลูปีนยังคงขมวดคิ้วมองแฮร์รี "แต่มันคงไม่ค่อยดีนักที่จะมีร่างของโวลเดอมอร์มาปรากฏขึ้นในห้องพักอาจารย์ ครูวาดภาพว่าผู้คนคงแตกตื่นกันใหญ่"

"ที่แรกผมก็นึกถึงโวลเดอมอร์อยู่หรอกครับ" แฮร์รีบอกตรงๆ "แต่ทีหลัง ผม... ผมก็นึกถึงพวกผู้คุมวิญญาณพวกนั้น"

"เข้าใจแล้ว" ลูปีนพูดอย่างตริกตรอง "เออล่ะ... ครูประทับใจนะ" เขายิ้มน้อยๆ ให้กับสีหน้าแสดงความประหลาดใจของแฮร์รี "นั่นหมายความว่าสิ่งที่เธอกลัวมากที่สุดคือ -- ความหวาดกลัว ฉลาดมาก แฮร์รี"

แฮร์รีไม่รู้ว่าจะตอบคำพูดนั้นอย่างไร เขาจึงดื่มน้ำชาอีกหน่อย

"นี่เธอคงคิดมาตลอดสินะว่าครูไม่เชื่อว่าเธอจะสู้กับบ๊องก้าร์ตได้"
ลูปินพูดอย่างเดาออก

"ก็... ใช่ละ" จู่ๆ แฮร์รี่รู้สึกมีความสุขขึ้นมา "อาจารย์ลูปินอะ
อาจารย์รู้จักผู้คุมวิญญาณ -- "

มีเสียงเคาะประตูขัดจังหวะขึ้น

"เชิญ" ลูปินร้องบอก

ประตูเปิดออกและสเนปเดินเข้ามา เขาถือถ้วยมีเชิงที่มีควันจางๆ
ลอยขึ้นมา สเนปหยุดชะงักเมื่อเห็นแฮร์รี่ ดวงตาสีดำคู่นั้นหรือลง

"อ้อ เซเวอร์รัสนะเอง" ลูปินยิ้ม "ขอบคุณมาก ช่วยวางไว้ให้ผมบน
โต๊ะได้ไหมครับ"

สเนปวางถ้วยที่มีควันกรุ่นลง สายตาของเขากวาดดูแฮร์รี่สลับกับลูปิน

"ผมกำลังอวดตัวกรินดีโลว์ให้แฮร์รี่ดูนะครับ" ลูปินพูดอย่างยิ้มแย้ม
พลาบซีไปที่แท็งก์น้ำ

"น่าทึ่งนะ" สเนปพูดโดยไม่เหลือบสายตามาดู "คุณควรจะได้ม
มันซะเดี๋ยวนี้เลยนะ ลูปิน"

"ครับ ครับ เดี๋ยวจะได้มเลย" ลูปินตอบ

"ผมปรุงไว้เต็มหม้อ" สเนปพูดต่อ "คุณจะเต็มอีกก็ได้ล่ะ"

"ผมอาจจะขออีกพรงนี้ ขอขอบคุณมาก เซเวอร์รัส"

"ไม่เป็นไร" สเนปพูด แต่มีแววอย่างหนึ่งในดวงตาของเขาที่แฮร์รี่ไม่
ชอบเลย สเนปถอยออกไปจากห้อง สีหน้าไร้รอยยิ้ม สายตาระวังระไว

แฮร์รี่มองดูถ้วยใบนั้นอย่างอยากรู้ ลูปินยิ้ม

"ศาสตราจารย์สเนปอดสำหรับมีแก๊จปรุงยามาให้" เขาพูด "ครูปรุงยาไม่ค่อยเก่ง แล้วขนานนี้ก็ปรุงยากเป็นพิเศษ" ลูบินยกถ้วยขึ้นดื่ม "เสียดายใส่น้ำตาลนิดเดียวก็จะกินแล้วไม่ได้ผล" เขาพูดต่อ พร้อมกับจิบยาแล้วทำหน้าเหยเก

"ทำไมหรืออะ -- " แฮร์รีเริ่มคำถาม ลูบินมองดูเด็กชายแล้วตอบคำถามที่เขายังพูดไม่จบว่า

"ครูรู้สึกว้ากนี้ตัวเองดูซิดเซียวไปหน่อย ยาขนานนี้เป็นสิ่งเดียวที่ช่วยได้ ครูโชคดีที่ได้ทำงานร่วมกับศาสตราจารย์สเนป มีพอมดไม่มากนักหรอกที่ปรุงยาตัวนี้เป็น"

ศาสตราจารย์ลูบินจิบยาอีกครั้ง และแฮร์รีนี่ก็อยากบ้าบิ่นลุกขึ้นปัดถ้วยใบนั้นให้หลุดจากมือของเขาไปเสีย

"ศาสตราจารย์สเนปสนใจเรื่องศาสตร์มืดมากอะ" เด็กชายโพล่งออกมา

"งั้นหรือ" ลูบินเอ่ย ดูท่าทางไม่ใส่ใจฟังมากนักขณะดื่มยาอีกอีก

"บางคนบอกว่า -- " แฮร์รีรื้ออ ครั้นแล้วก็หลุดปากออกไป "บางคนบอกว่าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สอนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดอะ"

ลูบินดื่มยาจนเกลี้ยงถ้วยแล้วทำหน้าเบ้

"ขึ้นคอจริง ๆ" เขาพูด "เออละ แฮร์รี ครูน่าจะไปทำงานต่อเสียทีแล้วค่อยเจอกันตอนงานเลี้ยงนะ"

"อะ" แฮร์รีวางถ้วยชาเปล่าของตนลง

ถ้วยมีเชิงวางเปล่าใบนั้นยังคงมีควันลอยกรุ่นออกมา

"นี่แน่ะ" รอนพูด "เราเอามากที่สุดเท่าที่จะชนไวนะนี่"

ลูกกวาดสีสดใสสว่างลงมาบนटकของแฮร์รีเป็นสาย คำแล้ว
รอนกับแฮร์รีไม่โอบีเพิ่งมาถึงห้องนั่งเล่นรวม ใบหน้าของทั้งคู่เป็นสีชมพูเพราะ
โดนลมหนาว และมีท่าทางราวกับเพิ่งผ่านช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิต

"ขอบใจ" แฮร์รีหยิบห่อเปปเปอร์อิมพ์สีดำอันเล็กจู้ขึ้นมา "ฮอกส์มีด
เป็นไงนะ พวกนายไปที่ไหนมาบ้างล่ะ"

เท่าที่ฟังดูแล้ว -- เหมือนจะพากันมาครบทุกแห่ง ร้านเดอร์วิช-
แอนด์แบนเจสที่เป็นร้านขายอุปกรณ์ฟ่อมด ร้านขายของตลกของชองโก้
แล้วยังเข้าไปที่ร้านไม้กวาดสามอันเพื่อไปตีไม้บัตเตอร์เบียร์ร้อนๆ ฟองฟอด
อีกหลายเหยือก รวมทั้งสถานที่อื่นๆ อีกหลายแห่งนอกเหนือจากนั้น

"ที่ไปรษณีย์นะ แฮร์รี! มินกฮุกตั้งเกือบสองร้อยตัวแน่ะ ทุกตัวนั่งอยู่
บนชั้น มีรหัสสีติดไว้ ขึ้นอยู่กับว่านายอยากจะให้จดหมายไปถึงเร็วแค่ไหน!"

"ร้านฮันนี่ดุกส์มีทอฟฟี่อย่างใหม่ด้วยล่ะ เขาให้ตัวอย่างเราชิมฟรีด้วย
มีอยู่หน่อยหนึ่ง นี่ไง..."

"เราคิดว่าเราเห็นยักษ์กินคนจริงๆ นะ ที่ร้านไม้กวาดสามอันนะ
มีคนทุกประเภทเลย -- "

"อย่าเอาบัตเตอร์เบียร์มาให้ นายชิมจ้ะเลย มันทำให้นายอุ่นขึ้นได้
จริงๆ นะ..."

"เธอทำอะไรบ้างล่ะ" แฮร์รีไม่โอบีถามท่าทางอยากรู้ "ทำการบ้านเสร็จ
บ้างไหม"

"ไม่เสร็จหรอก" แฮร์รีตอบ "อาจารย์ลูปिनขงซาให้ฉันดื่มที่ห้องทำงานของเขา แล้วสเนปก็เข้ามา..."

แฮร์รีเล่าให้ทั้งสองฟังเรื่องถ้วยยานั้น รอนอ้าปากค้าง

"ลูปินดื่มมันด้วยเหรอ" เขาตกใจ "เขาบ้าหรือเปล่า"

แฮร์รีโมโอะนี่ดูนาฬิกาข้อมือ

"เราควรจะสามารถไปได้แล้วนะ อีกห้านาทีกงานเลี้ยงจะเริ่มแล้ว..." ทั้งสามรีบลดช่องรูปภาพออกมา และร่วมเดินไปกับกลุ่มเด็กนักเรียน ปากยังคงคุยเรื่องสเนป

"แต่ถ้าเขา -- แบบว่า -- " แฮร์รีโมโอะนี่ลดเสียงลง มองไปรอบๆ อย่างระวังระไว "ถ้าเขาพยายามจะ -- จะวางยาลูปิน -- เขาก็ไม่น่าทำต่อหน้าแฮร์รี"

"ฮือ ก็อาจจะใช่" แฮร์รีตอบขณะที่ทั้งสามมาถึงโถงทางเข้า แล้วเดินข้ามเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ห้องนั้นตกแต่งด้วยฟักทองปักเทียนไขนับร้อยนับพันลูก ผงค้างคาวกระพือปีกพื้พื้ กระดาษสายรุ้งสีส้มสดลอยตัวเอื่อยๆ อยู่บนเพดานสูงที่ดูเหมือนฟ้ายามพายุกำลังมา มองดูราวกับพญานาคสีจัดจ้าน

อาหารอร่อย แม้แต่แฮร์รีโมโอะนี่กับรอน ซึ่งกินขนมหวานมาจากร้านฮันนี่ดุกส์จนท้องแทบจะแตกแล้วยังดักอาหารทุกอย่างกินถึงสองรอบ แฮร์รีคอยชำเลื่องไปที่โต๊ะอาจารย์อยู่เรื่อยๆ ศาสตราจารย์ลูปินมีท่าทางแจ่มใสและดูสุขภาพดีเหมือนเช่นเคย เขากำลังคุยอย่างออกรสกับศาสตราจารย์ฟลิตวิกراًงเล็กจ้อยผู้สอนวิชาเวทมนตร์คาถา แฮร์รีไล่สายตาไปจนถึงที่สเนปนั่ง เขาคิดไปเองหรือเปล่านะที่เห็นว่านัยน์ตาของสเนปชำเลื่องมองไปยังลูปินบ่อยเกินธรรมดา

ผลงานเลี้ยงดบท้ายด้วยการแสดง ซึ่งจัดขึ้นโดยฝีมือของฮอกวอตส์ พวกมันทะลุผ่านกำแพงและโต๊ะเพื่อแสดงการเหาะเหิน นิกหัวเกือบขาด ฝีมือของพวกกริฟฟินดอร์ ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งโดยนำฉากถูกตัดหัว อันเกือบขาดของตัวเองมาแสดงให้เห็นได้เช่นกัน

ข้างเป็นยามเย็นที่แสนสนุกจนกระทั่งว่ามัลฟอยก็ไม่อาจทำลายอารมณ์ดี ๆ ของแฮร์รี่ให้เสียไปได้ มัลฟอยตะโกนผ่านผู้คนมาขณะที่ ทั้งสามกำลังจะออกจากห้องโถงใหญ่ว่า "ผู้คุมวิญญาณส่งความรักมาให้เนะ พอตเตอร์!"

แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่เดินตามพรรคพวกกริฟฟินดอร์ที่เหลืออยู่ มาตามเส้นทางเดิมเพื่อกลับไปสู่หอคอยกริฟฟินดอร์ ทว่า เมื่อมาถึง ทางเดินที่ทอดนำไปสู่ตลงที่รูปภาพสุภาพสตรีอ้วนนั้น ทั้งสามก็พบว่า มี เด็กนักเรียนอออยู่เต็ม

"ทำไมไม่มีใครเข้าไปล่ะ" รอนถามด้วยความสงสัย

แฮร์รี่มองข้ามหัวนักเรียนคนอื่น ๆ ที่อยู่ตรงหน้า ดูเหมือนว่ารูปภาพ นั้นยังปิดอยู่

"ขอฉันผ่านหน่อย" เสียงของเพอร์ซีดังขึ้น แล้วเขาก็เดินวางท่าเป็น คนสำคัญฝ่ากลุ่มเด็กนักเรียนไป "มาออะไรกันตรงนี้ ไม่น่าจะลืมหัสผ่าน กันหมดทุกคนนี่นา -- ขอทางหน่อย ฉันเป็นประธานนักเรียน -- "

แต่แล้วความเงียบก็แผ่เข้าครอบคลุมกลุ่มนักเรียน เริ่มจากกลุ่มด้าน หน้าก่อน จากนั้นความเยียบเย็นดูเหมือนจะแผ่ซ่านไปตามทางเดิน เด็ก ๆ ได้ยินเพอร์ซีพูดขึ้นในทันทีด้วยเสียงอันเจียบขาดว่า "ใครก็ได้ช่วยตาม ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์เร็ว"

ศีรษะของพวกนักเรียนหันไปมองตามกัน พวกที่อยู่ข้างหลังพากัน

เขย่งดู

"เกิดอะไรขึ้น" จินนี่เพิ่งมาถึง

ครู่ต่อมา ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์ก็มาถึงและรีบเดินแทรกผ่านตรงไปที่รูปภาพ พวกบ้านกริฟฟินดอร์เบียดตัวเข้าหากันเพื่อเปิดทางให้แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ เขยิบเข้าไปใกล้ๆ เพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น

"โอ๊ย ตายจริง..." เฮอร์ไมโอนี่ร้องอุทาน พลังคว่ำแขนแฮร์รี่

สุภาพสตรีอ้วนหายไปจากรูปภาพซึ่งถูกกริดขาดกระจุยจนเศษผ้าใบร่วงเกลื่อนพื้น ชิ้นส่วนชิ้นใหญ่ๆ ถูกกริดขาดหลุดจากกรอบจนไม่เหลือดี

ดัมเบิลดอร์กวาดสายตาจากรูปภาพที่ขาดกระจุยอย่างรวดเร็วก่อนจะเบนสายตาเคร่งขรึมของเขาไปมองศาสตราจารย์มักกอนนากัล ลูปีน และสเนปที่กำลังรีบรุดตรงมา

"เราต้องหาเธอให้พบ" ดัมเบิลดอร์พูด "ศาสตราจารย์มักกอนนากัล ช่วยกรุณาไปหาฟิลช์เดี๋ยวนี้เลย แล้วบอกให้เขาตรวจหาสุภาพสตรีอ้วนตามรูปภาพทุกรูปในปราสาทด้วย"

"คงจะโชคดีหรอก!" เสียงหัวเราะเย้ยหยันดังขึ้น

ฟีฟส์ ผีจอมกวนนั่นเอง มันลอยเต่เต่อยู่เหนือกลุ่มนักเรียนและมีท่าทางพอกพอกใจเหมือนที่มันเป็นอยู่เสมอเวลาที่ได้เห็นความเสียหายหรือความวิตกกังวลใจ

"หมายความว่าอะไร ฟีฟส์" ดัมเบิลดอร์พูดเรียบๆ รอยยิ้มของฟีฟส์หายไปเล็กน้อย มันไม่กล้าล้อเลียนดัมเบิลดอร์ จึงเปลี่ยนไปใช้เสียงประจบประแจง ซึ่งก็ไม่ได้ดีไปกว่าเสียงเยาะเย้ยสักเท่าไร

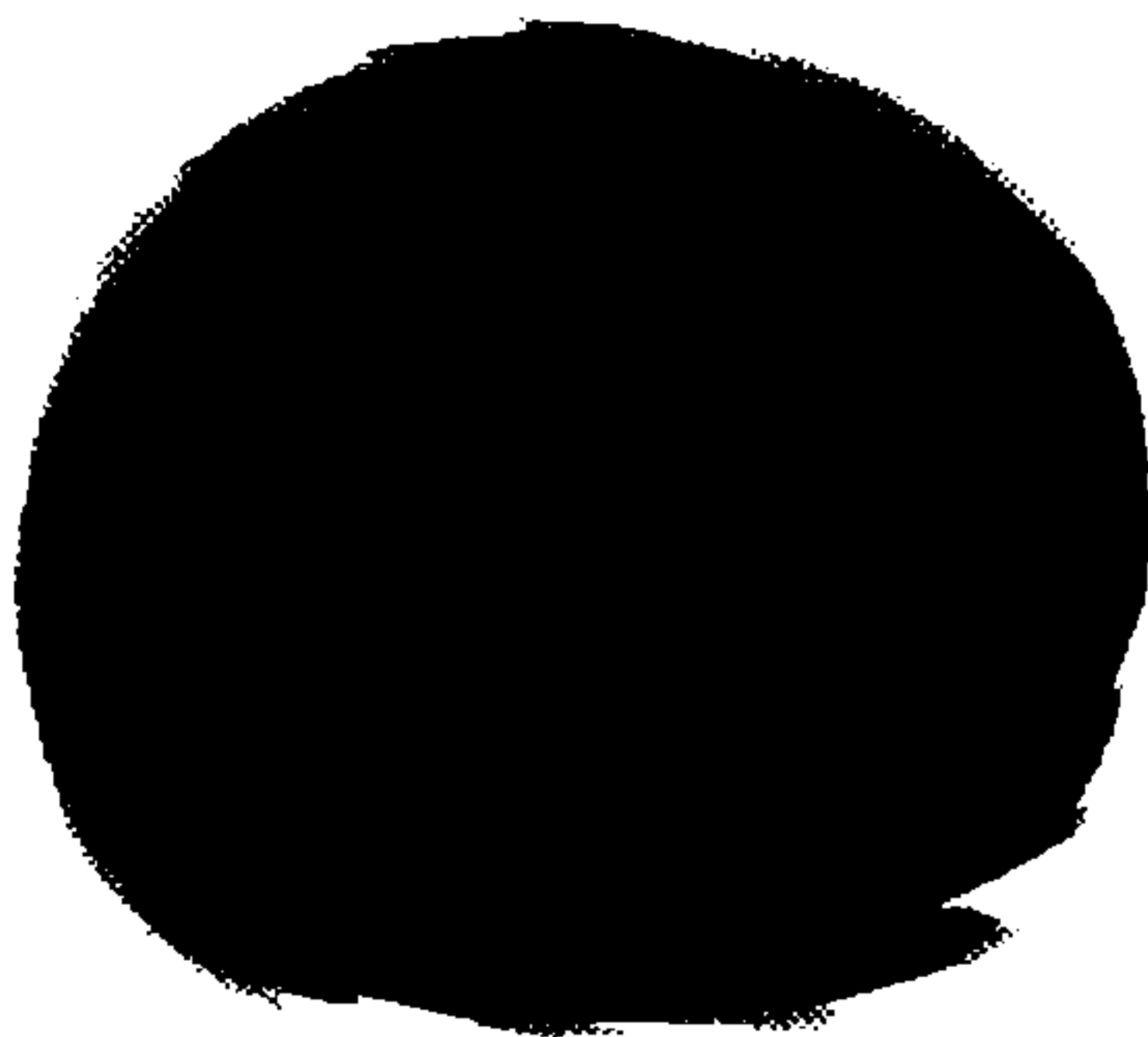
"คงจะอายอยู่ขอรับ ท่านหัวหน้าที่ใหญ่ หล่อนไม่อยากให้ใครพบเห็น

หล่อนอยู่ในสภาพดูไม่ได้ กระผมเห็นหล่อนวิ่งผ่านทุ่งขึ้นไปบนชั้นสี่ขอรับ
หลบอยู่ระหว่างต้นไม้ ปากร้องตะโกนอะไรน่ากลัวเขี้ยวขอรับ" พืฟส์พูด
อย่างสำราญใจ "น่าสงสารจริง" มันพูดต่ออย่างไม่ค่อยจริงจังนัก

"เธอบอกหรือแปลว่าใครทำ" ดัมเบิลดอร์เอ่ยค่อยๆ

"อ้อ บอกขอรับ ท่านหัวหน้าศาสตราจารย์" พืฟส์พูดด้วยส้อมเสียง
ระมัดระวังราวกับอุ้มระเบิดลูกใหญ่เอาไว้ในอ้อมแขน "เขาโกรธมากเลย
ตอนที่เธอไม่ยอมให้เขาเข้าไปนะขอรับ" พืฟส์ดีดกลางอากาศ แล้ว
ห้อยหัวยิงฟันให้ดัมเบิลดอร์ลอดผ่านหว่างขาของมัน "หัวเสียน่าดูเลย
ซิริอุส แบล็ก นั่นนะ"

พายุพัดถล่ม

ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์กวาดต้อนเด็กบ้านกริฟฟินดอร์ทั้งหมดกลับไปยังห้องโถงใหญ่ อีกสิบนาทิต่อมา เด็กนักเรียนบ้านฮัฟเฟิลพัฟ เรเวนคลอ และสลิธีริน ก็มาสมทบด้วย ทุกคนล้วนมีท่าทางงุนงงเป็นที่สุด

"พวกเรา อาจารย์ทุกคนและฉัน จำเป็นต้องตรวจดูในปราสาทอย่างละเอียด" ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์บอกเด็ก ๆ ในระหว่างที่ศาสตราจารย์มักกอนนากัลและศาสตราจารย์ฟลิตวิกปิดประตูทุกบานที่เปิดสู่ห้องโถง "เพื่อความปลอดภัยของพวกเขา ฉันคงต้องให้พวกเธอค้างคืนที่นี่ก่อน

ฉันขอให้ฟรีเพ็คยืนยามอยู่ตามทางเข้าห้องโถงและขอให้ประธานนักเรียนชายและหญิงเป็นผู้รักษาการณ์ ถ้ามีอะไรุ่นวายเกิดขึ้นให้รีบรายงานโดยด่วน" ดัมเบิลดอร์กล่าวเพิ่มเติมกับเพอร์ซี่ ซึ่งมีท่าทางภาคภูมิใจและรู้สึกกว่าตัวเองมีความสำคัญอย่างยิ่ง "ส่งความไปกับผีตัวไหนก็ได้"

ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์หยุดนิดหนึ่ง ทำท่าจะออกจากห้องโถงและพูดขึ้นว่า

"จริงสิ พวกเธอคงต้องการ..."

เพียงโบกไม้กายสิทธิ์ครั้งเดียว โต๊ะยาวก็บินหรือไปอยู่มุมห้องและพับขึ้นพังกำแพงเอง โบกอีกครั้ง! ถูนอนนุ่มๆ สีม่วงนั้บร่อยๆ ถูก็วางอยู่ทั่วพื้นห้อง

"หลับให้สบายนะ" ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์พูดแล้วปิดประตูตามหลัง

ทันใดนั้น ทั่วทั้งห้องโถงก็มีแต่เสียงเซ็งแซ่ด้วยความตื่นเต้น พวกบ้านกริฟฟินดอร์กำลังเล่าให้นักเรียนบ้านอื่นๆ ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น

"ขอให้ทุกคนเข้านอนในถูนอนของตัวเอง!" เพอร์ซี่ตะโกน "เร็วเข้า ห้ามพูดคุยกันอีก! อีกสิบนาทีกี่จะดับไฟแล้ว!"

"มาเถอะ" รอนบอกแฮร์รี่และเฮอร์ไมโอนี่ ทั้งสามคว้าถูนอนมาได้สามใบ แล้วลากไปที่มุมหนึ่ง

"เธอล่ะแบล็กยังอยู่ในปราสาทหรือเปล่า" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบอย่างระมัดระวัง

"ดัมเบิลดอร์คิดแน่ๆ ละว่าเขาอาจจะยังอยู่" รอนว่า

"โชคดีมากนะที่เขาเลือกคืนนี้รู้ไหม" เฮอร์ไมโอนี่พูดขึ้นเมื่อทั้งสามมุดเข้าไปในถูนอนทั้งที่ยังสวมเสื้อผ้าชุดเดิม แล้วใช้ข้อศอกยันตัวขึ้นคุยกัน

"จำเพาะเป็นคืนที่พวกเราไม่ได้อยู่ในหอคอย..."

"ฉันว่าเขาคงหลงลืมวันเวลาไป คนกำลังหนีก็รู้แหละ" รอนพูด
"ลืมนึกไปว่าวันนี้เป็นวันฮัลโลวีน ไม่อย่างนั้นเขาคงมาป่วนที่นี่แล้ว"

เฮอร์ไมโอนี่ตัวสั้น

รอบตัวสามสหาย ใครต่อใครพากันตั้งคำถามอย่างเดียวกันว่า
"เขาเข้ามาได้อย่างไร"

"เขาอาจรู้วิธีหายตัว" เด็กบ้านเรเวนคลอที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึงเมตร
พูดขึ้น "หายตัวไปแล้วจู่ๆ ก็มาปรากฏตรงหน้าเลยนะ รู้จักไหม"

"อาจจะปลอมตัวเข้ามานะ" นักเรียนบ้านฮัฟเฟิลพัฟชั้นปีที่ห้าอีก
คนหนึ่งพูดขึ้น

"หรือไม่กี่บินเข้ามา" ดิน โทมัสตั้งข้อสังเกต

"ถามจริงๆ เอะ นี่ฉันเป็นคนเดียว เท่านั้นที่เคยอ่าน *ฮอกวอตส์ :
ประวัติศาสตร์น่ารู้* หรือไงนะ" เฮอร์ไมโอนี่พูดกับแฮร์รีและรอนอย่างหงุดหงิด

"คงงั้น ทำไมหรือ" รอนถาม

"เพราะว่าปราสาทหลังนี้นะมีการป้องกันอย่างอื่นที่ไม่ใช่แค่กำแพง
นะสิ" เฮอร์ไมโอนี่บอก "ที่บนกำแพงนะมีคาถาทุกอย่างร้ายก้ำกั๊วไว้มันไม่
ให้คนแอบลักลอบเข้ามา เธอไม่สามารถหายตัวเข้ามาข้างในนี้ได้หรอก
และฉันก็อยากเห็นนักว่าเขาจะปลอมตัวยังไงถึงหลอกผู้คุมวิญญาณนั้นได้
พวกนั้นเฝ้าอยู่ที่ทางเข้าโรงเรียนทุกทาง ถ้าจะเหาะเข้ามา พวกนั้นต้องเห็น
แล้วฟิลช์ก็รู้จักทางลับทุกทาง อาจารย์ต้องสั่งให้ฟิลช์คอยเฝ้า..."

"ไฟจะดับเดี๋ยวนี้แล้ว!" เพอร์ซีตะโกน "ขอให้ทุกคนอยู่ในถุนอน
ของตัวเอง ห้ามพูดคุยกันอีก!"

เทียนไขทุกดวงดับลงพร้อมกันทันที แสงสว่างในตอนนี้นำมาจากตัว
ผ่เรื่องแสงสีเงินจางๆ ซึ่งลอยไปมาและกำลังพุดกับไฟเพ็คอย่างเคร่งขรึม
และยังมาจากเพดานกำกับกับคาถาข้างบน ซึ่งมีดาวระยิบระยับเหมือนกัน
กับท้องฟ้าเบื้องนอก ด้วยบรรยากาศเช่นนี้และเสียงกระซิบกระซาบที่ยัง
คงดังอยู่ในห้องโถง แฮร์รี่รู้สึกราวกับว่าตนเองกำลังนอนอยู่กลางแจ้งท่ามกลาง
สายลมอ่อน

ทุกๆ หนึ่งชั่วโมง อาจารย์คนหนึ่งจะมาปรากฏตัวขึ้นในห้องโถงเพื่อ
ตรวจดูว่าทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดี ราวๆ ตีสี่สาม เมื่อเด็กนักเรียนจำนวน
มากกลับกันไปได้ในที่สุด ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์ก็เข้ามาในห้อง แฮร์รี่
เห็นเขามองหาเพอร์ซี่ ซึ่งคอยเที่ยวเดินไปตามถุนอนสั่งให้หยุดพูด เพอร์ซี่
อยู่ห่างจากแฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่เพียงนิดเดียวเท่านั้น ทั้งสามรีบ
แกล้งทำเป็นนอนหลับเมื่อเสียงฝีเท้าของดัมเบิลดอร์ใกล้เข้ามา

"มีวีแวนเขาบ้างไหมครับ อาจารย์" เพอร์ซี่กระซิบถาม

"ไม่หรอก ที่นี้อยู่กันเรียบร้อยดีนะ"

"ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ"

"ดี ยังไม่จำเป็นต้องพาพวกเขาทั้งหมดไปในตอนนี ฉันหายามชั่วคราว
มาเผื่อที่ช่องรูปภาพของกริฟฟินดอร์ได้แล้ว เธอพาพวกเขากลับไปได้วัน
พรุ่งนี้"

"แล้วสุขภาพสตรีอ้วนล่ะครับ อาจารย์"

"ไปซ่อนอยู่ในแผนที่อาโกเลเซอร์* บนชั้นสอง ดูเหมือนว่าเธอไม่ยอม
ให้แบล็กเข้าไปโดยไม่บอกรหัสผ่าน เขาก็เลยใช้กำลัง เธอยังขวัญเสียอยู่
ขอเอาไว้ให้เธอสงบลงเสียก่อนแล้วฉันจะให้ฟิลช์ซ่อมภาพเธอใหม่"

* ตั้งอยู่ทางตะวันตกของสกอตแลนด์

แฮร์รีได้ยินเสียงประตูห้องโถงแฉะเปิดอีกครั้ง และมีเสียงฝีเท้าของ
คนหลายคน

"อาจารย์ใหญ่ครับ" สเนปนั่นเอง แฮร์รีนอนนิ่งตั้งใจฟังเต็มที่ "ค้น
จนทั่วทั้งชั้นสามแล้วครับ แบล็กไม่อยู่ที่นั่น ฟิลช์ก็ค้นที่คุกกี้ได้ดินแล้วไม่พบ
อะไรเหมือนกัน"

"แล้วที่หอคอยดาราศาสตร์ล่ะ ห้องศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ กับที่
โรงนกฮูกอีกล่ะ"

"ค้นทุกที่แล้วครับ..."

"ดีมาก เซเวอรัส ฉันไม่คิดหรอกว่าแบล็กจะยังปีวนเปื้อนอยู่"

"ท่านมีทฤษฎีไหนที่พอจะบอกได้ว่าเขาเข้ามาได้อย่างไรไหมครับ
ท่านอาจารย์ใหญ่" สเนปถาม

แฮร์รียกศีรษะขึ้นจากแขนห้อยหนึ่งเพื่อใช้หูอีกข้างช่วยฟัง

"มีเยอะ เซเวอรัส แต่ละข้อก็ดูไม่น่าเป็นไปได้พอๆ กัน"

แฮร์รีลืมตาขึ้นมานิดหนึ่ง แล้วหยีตามองไปตรงที่พวกเขายืนอยู่
ดัมเบิลดอร์หันหลังให้ แต่เขาสามารถแลเห็นใบหน้าแสดงความสนใจอย่าง
เต็มที่ของเพอร์ซี่ และใบหน้าด้านข้างของสเนปซึ่งแลดูบึ้งตึง

"อาจารย์ใหญ่ยังจำเรื่องที่เราเคยคุยกันเมื่อตอนก่อน -- เอ้อ --
ก่อนเปิดเทอมได้ไหมครับ" สเนปถามโดยแทบไม่เผยอริมฝีปาก ราวกับ
พยายามจะกัดกันเพอร์ซี่ออกจากวงสนทนา

"จำได้สิ เซเวอรัส" ดัมเบิลดอร์ตอบ แต่มีอะไรบางอย่างที่คล้าย
กับการเตือนแฝงอยู่ในน้ำเสียงของเขา

"มันดูเหมือน -- เกือบจะเป็นไปไม่ได้ -- ว่าแบล็กจะสามารถเข้ามาในโรงเรียนได้ ถ้าไม่มีคนข้างในช่วยนะครับ ผมได้แสดงความกังวลใจของผมออกไปเมื่อตอนที่อาจารย์ใหญ่แต่งตั้ง -- "

"ฉันไม่เชื่อว่าจะมีใครแม้แต่คนเดียวในปราสาทนี้ที่จะช่วยให้แบล็กเข้ามา" ดัมเบิลดอร์พูด และน้ำเสียงของเขาก็ฟังชัดเจนว่าไม่ต้องการพูดเรื่องนี้อีก สเนปจึงไม่ตอบ "ฉันต้องลงไปพบผู้คุมวิญญาณ" ดัมเบิลดอร์เอ่ย "ฉันบอกไว้ว่าจะแจ้งให้พวกเขาทราบเมื่อเราค้นหากันเรียบร้อยแล้ว"

"พวกเขาไม่อยากช่วยบ้างหรือครับ อาจารย์" เพอร์ซีถาม

"อ้อ อยากสิ" ดัมเบิลดอร์ตอบอย่างเย็นชา "แต่ฉันเห็นจะต้องบอกว่าไม่มีผู้คุมวิญญาณคนไหนข้ามธรณีประตูของปราสาทนี้เข้ามาได้ ระหว่างที่ฉันเป็นอาจารย์ใหญ่"

เพอร์ซีมีท่าทีเสียหน้าเล็กน้อย ดัมเบิลดอร์เดินออกจากห้องโถงไปอย่างรวดเร็วและเงียบกริบ สเนปยืนอยู่ครู่หนึ่ง สายตามองดูอาจารย์ใหญ่แววไม่พอใจลึกซึ่งปรากฏอยู่บนใบหน้า จากนั้นเขาก็ออกไปเช่นกัน

แฮร์รี่เหลือบตาไปที่รอนและเฮอร์ไมโอนี่ ทั้งคู่ก็กำลังลืมหูลืมตาอยู่เช่นกัน ดวงตาของทั้งสองฉายเงาสะท้อนของเพดานที่ระยิบระยับจากแสงดาวนั้น

"นี่มันเรื่องอะไรกันนะ" รอนพูด

สองสามวันต่อจากนั้น ทั้งโรงเรียนไม่พูดเรื่องอื่นใดเลยนอกจากเรื่องซีเรียส แบล็ก ทฤษฎีที่ว่าเขาเข้ามาในปราสาทได้อย่างไรพิสดารขึ้นทุกที ทุกที แฮนนาห์ อับบอต จากบ้านฮัฟเฟิลพัฟใช้เวลาชั่วโมงต่อมาของวิชา

สมุนไพรศาสตร์เล่าให้ใครก็ตามที่สนใจฟังว่า แบล็กสามารถแปลงร่างเป็นพุ่มดอกไม้ได้

ภาพเขียนสุภาพสตรีอ้วนที่ขาดวินถูกปลดออกจากผนังและแทนที่ด้วยภาพของเซอร์คาโดแกนกับม้าแควสีเทาตัวอ้วน ไม่มีใครชอบใจกับเรื่องนี้เอาเลย เซอร์คาโดแกนใช้เวลาครึ่งหนึ่งของเขาหมดไปกับการทำคนตวลด้วย และอีกครึ่งหนึ่งกับการคิดรหัสผ่านที่พิสดารพันลึก ซึ่งเขาเปลี่ยนมันอย่างน้อยวันละสองครั้ง

"หมอนี่บ้าสุดๆ" เซมัส ฟินนิกัน พูดกับเพอร์ซีอย่างมีโมโห "เอาคนอื่นไม่ได้เหรอ"

"ไม่มีรูปภาพอื่นๆ อยากทำงานนี้ พวกเขากลับเรื่องที่เกิดกับสุภาพสตรีอ้วน มีแต่เซอร์คาโดแกนนี่แหละที่กล้าหาญพอจะรับอาสา"

อย่างไรก็ตาม เซอร์คาโดแกนเป็นสิ่งที่แฮร์รี่กังวลใจน้อยที่สุด บัดนี้เด็กชายถูกเฝ้าอย่างใกล้ชิด บรรดาอาจารย์หาข้ออ้างมาเดินตามระเบียบกับเขา และเพอร์ซี วีสลีย์ (แฮร์รีเดาเอาว่าเขาทำตามแม่สั่ง) ก็ตามติดเขาไปทุกหนทุกแห่งราวกับสุนัขเฝ้ายามจอมแบ่ง แต่เหนือเรื่องอื่นใดคือศาสตราจารย์มักกอนนากัลสั่งให้แฮร์รี่ไปที่ห้องทำงาน และพูดกับเขาด้วยสีหน้าที่เศร้าหมองจนทำให้แฮร์รี่คิดว่าคงมีใครสักคนตาย

"ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะปิดบังเรื่องนี้กับเธออีกต่อไปแล้ว พอดเตอร์" เธอพูดด้วยสຸ້มเสียงจริงจังมาก "ฉันรู้ว่าเรื่องนี้จะต้องทำให้เธอตกใจมาก แต่ว่า ชิเรียส แบล็ก -- "

"ผมทราบซะ เขากำลังตามล่าตัวผมอยู่" แฮร์รี่บอกอย่างอ่อนใจ "ผมได้ยินพ่อของรอนบอกกับแม่ของเขาซะ คุณวีสลีย์ทำงานที่กระทรวงเวทมนตร์นะยะ"

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลมีท่าทางตกใจไม่น้อย เธอจ้องมองแฮร์รี่ อยู่อึดใจเต็มๆ แล้วจึงเอ่ยขึ้นว่า "นั่นหรือ! ถ้าอย่างนั้น พอตเตอร์ เธอคงจะ เข้าใจนะว่าทำไมฉันถึงเห็นว่ามันไม่ดีสำหรับเธอเลยที่จะไปฝึกซ้อมควิดดิช ตอนเย็น ถ้าในสนามนั้นมีแต่สมาชิกในทีมของเธอเท่านั้น มันเป็นเป้ามาก เกินไปนะ พอตเตอร์..."

"แต่เรามีแข่งนัดแรกวันเสาร์นะอะ!" แฮร์รี่ระเบิดอารมณ์ "ผมต้อง ฝึกซ้อมอะ อาจารย์!"

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลเพ่งมองเขาอย่างพิณิจพิเคราะห์ แฮร์รี่ รู้ว่าเธอก็หวังอย่างมากที่จะให้กริฟฟินดอร์คว้าชัยชนะ เธอเองนี่แหละที่ เป็นคนแนะนำเขาให้เล่นในตำแหน่งซีกเกอร์มาตั้งแต่ต้น แฮร์รี่กลั้นใจรอ คำตอบ

"อืมม..." ศาสตราจารย์มักกอนนากัลลุกขึ้นแล้วมองออกไปยังสนาม ควิดดิชนอกหน้าต่าง ซึ่งเห็นได้เพียงรางเลื่อนผ่านม่านน้ำฝน "เออละ ไหนๆ ก็ไหนๆ ฉันก็อยากเห็นพวกเราได้ถ้วยกับเขาบ้าง... แต่ก็นั่นแหละ พอตเตอร์... ฉันจะสบายใจขึ้นถ้ามีอาจารย์อยู่ที่นั่นด้วย ฉันจะขอให้มาตาม บูชมาคอยดูแลการฝึกซ้อมของเธอ"

สภาพอากาศแย่งลงทุกขณะและการแข่งขันควิดดิชนัดแรกก็ใกล้เข้ามา ทุกที่ ทีมกริฟฟินดอร์ฝึกหนักขึ้นกว่าเก่าอย่างไม่ย่อท้อภายใต้การดูแลของ มาดามฮูช แต่แล้วในการฝึกซ้อมครั้งสุดท้ายก่อนการแข่งขันในวันเสาร์ โกลิเวอร์ วู้ด ก็มีข่าวไม่สู้ดีมาบอกกับทีม

"เราจะไม่ได้เล่นกับสลิธีริน!" วู้ดแจ้งข่าวด้วยท่าทางโกรธมาก
"พลินต์เพิ่งมาพบฉัน พวกเราจะเล่นกับฮัฟเฟิลพัฟแทน"

"ทำไมล่ะ" ทั้งทีมประสานเสียงถาม

"ข้ออ้างของพลินต์ก็คือ ชิกเกอร์ของเขายังแขนเจ็บอยู่" วู้ดเช่นเดียวกับ
เคียวฟัน "แต่มันขัดอยู่แล้วว่าพวกนั้นทำแบบนี้ทำไม ก็เพราะไม่อยากเล่น
ตอนที่อากาศเป็นอย่างนี้นะสิ คงคิดว่ามันจะทำให้ตัวเองเสียโอกาส..."

ลมพัดแรงและฝนตกหนักมาตลอดทั้งวัน และขณะที่วู้ดพูด พวกเขา
ได้ยินเสียงฟ้าร้องครืนมาแต่ไกล

"แขนของมัลพอยไม่เป็นอะไรสักหน่อย" แฮร์รีโกรธจัด "เขาแก่ง
ทำ!"

"ฉันรู้ แต่เราพิสูจน์ไม่ได้" วู้ดพูดอย่างขมขื่น "ที่เราฝึกมานะก็เป็น
กลยุทธ์สำหรับใช้เล่นกับพวกสลิธีริน แต่กลับต้องมาเล่นกับฮัฟเฟิลพัฟ
แทน พวกเขาเล่นไปอีกแบบหนึ่งเลย แล้วยังมีเซดริก ดิกกอรี่ เป็นหัวหน้า
ทีมกับชิกเกอร์คนใหม่ด้วย"

จู่ๆ แอนเจลิน่า อลิเซีย และแคดี้ พากันหัวเราะคิกคักขึ้น

"หัวเราะอะไร" วู้ดขมวดคิ้วใส่กิริยาไม่ทุกขไม่ร้อนนั้น

"ก็เขาทั้งหล่อทั้งสูงไม่ใช่หรือ" แอนเจลิน่าถาม

"แข็งแรงแล้วก็เจียบขริ่มอีกต่างหาก" แคดี้พูดบ้าง แล้วพวกสาวๆ
ก็หัวเราะคิกคักกันอีก

"ที่เจียบขริ่มนั้นเพราะว่าเขาเชื่อป้อเกินกว่าจะเอาคำสองคำมาเรียง
กันนะสิ" เพร็ดพูดอย่างอดรนทนไม่ได้ "ฉันไม่รู้ทำไมนายต้องเป็นกังวลด้วย
โอลิวเวอร์ ทีมฮัฟเฟิลพัฟน่าจะหมดอายุ คราวก่อนที่เราเล่นด้วย แฮร์รี่จับ

ถูกสนิชได้ในเวลาแค่ห้านาทีเอง จำได้หรือเปล่า"

"แต่คราวนี้เราจะต้องเล่นในสภาพที่ไม่เหมือนเดิมเลยนะ" วู้ดตะโกน
 นัยน์ตาพองแทบถลนออกมา "ดิ๊กกอร์วางตัวปีกที่แข็งแรงมากเอาไว้คู่กัน!
 ตัวเขาเองก็เป็นซีกเกอร์ที่ยอดเยี่ยม! ฉะนั้นแล้วว่่านายต้องคิดแบบนี้!
 เราจะวางใจไม่ได้! ต้องตั้งใจให้ดี! สลิตีรินพยายามจะทำให้เราตกที่นั่ง
 ถ่าบาก! เราต้องชนะ!"

"โอสิเวอร์ ใจเย็นๆ!" เพร็ดพูดด้วยท่าทางดกใจเล็กน้อย "เราจะเล่น
 กับฮัฟเฟิลพัฟอย่างเต็มที่จริงๆ เต็มที่เลย"

วันก่อนการแข่งขัน ลมพัดแรงขึ้นจนส่งเสียงหวีดหวิวและฝนก็ตกหนัก
 กว่าที่เคย ตามทางเดินและในห้องเรียนมีตมมากจนต้องจุดคบไฟและตะเกียง
 เพิ่ม ทีมสลิตีรินมีท่าทางลำพองใจเป็นอย่างยิ่ง และไม่มีใครรู้สึกเช่นนั้น
 มากไปกว่ามัลฟอย

"เฮ้อ ถ้าหากว่าแขนของฉันท่จะดีขึ้นกว่านี้สักหน่อยนะ!" เขาถอนใจ
 ขณะที่ลมพายุข้างนอกโหมกระหน่ำซัดบานหน้าต่าง

แฮร์รี่ไม่มีทีน่ในสมองจะคิดกังวลใจเรื่องอื่นใดนอกเสียจากการแข่งขัน
 ในวันพรุ่งนี้ วู้ดเฝ้าแต่กระหืดกระหอบมาหาเขาระหว่างชั่วโมงเรียนเพื่อ
 บอกเทคนิคการเล่น ครั้งที่สามที่เขาทำเช่นนี้ วู้ดพูดนานจนแฮร์รี่ถูกคิด
 ขึ้นมาได้ว่า ตัวเองเข้าเรียนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดสายไปสิบนาท่
 แล้วจึงออกวิ่งโดยมีวู้ดตะโกนไล่หลังมาว่า "ดิ๊กกอร์กลับตัวเร็วมากนะ แฮร์รี่
 เพราะฉะนั้นนายอาจจะต้องพยายามบินวนเป็นวงล้อเขา -- "

แฮร์รี่หยุดก็กอยุ่ในห้องเรียน เขาตั้งประตูเปิดแล้วพุ่งเข้าไปข้างใน

"ขอโทษครับ อาจารย์ลูปิน ผมมาสาย ผม..."

ทว่า ไม่ใช่ศาสตราจารย์ลูปินที่เงยหน้าขึ้นจากโต๊ะมองมาที่เขา แต่กลับเป็นสเนป

"วิชานี้เริ่มเรียนมาได้สัปดาห์ที่แล้ว พอตเตอร์ เพราะฉะนั้น ฉันคิดว่าเราจะหักพวกกริฟฟินดอร์สิบคะแนน นั่งลง"

แต่แฮร์รี่ไม่ขยับ

"ศาสตราจารย์ลูปินไปไหนอะ" เขาถาม

"เขาบอกว่าวันนี้ป่วยจนมาสอนไม่ไหว" สเนปยิ้มอย่างมีเลศนัย "ฉันว่าฉันบอกให้เธอนั่งลงแล้วใช่ไหม"

แต่แฮร์รี่ยังคงยืนอยู่ที่เดิม

"อาจารย์ลูปินเป็นอะไรไปอะ"

ดวงตาสีดำของสเนปเป็นประกาย

"ไม่ถึงตายหรอก" สเนปทำท่าราวกับอยากให้เป็นเช่นนั้น "หักกริฟฟินดอร์อีกห้าคะแนน และถ้าฉันต้องสั่งให้เธอนั่งอีกครั้งละก็ คราวนี้จะเป็นห้าสิบคะแนน"

แฮร์รี่ค่อยๆ เดินไปยังที่ของเขา แล้วทรุดตัวลงนั่ง สเนปกวาดตามองเด็กนักเรียนในชั้น

"อย่างที่ฉันได้พูดไปก่อนพอตเตอร์จะเข้ามาขัดจังหวะว่า ศาสตราจารย์ลูปินไม่ได้มีบันทึกอะไรเอาไว้ว่าพวกเธอเรียนกันไปถึงเรื่องไหนแล้ว -- "

"ขอโทษค่ะอาจารย์ เราเรียนเรื่องบ็อกการ์ด เร็ดแค้พส์ คัปป้าและกรินดีโลว์ไปแล้วค่ะ" เฮอร์ไมโอนี่รายงานอย่างรวดเร็ว "แล้วเรากำลังจะเริ่มเรียน -- "

"เจียบ" สเนปพูดอย่างซาเย็น "ฉันไม่ได้ถามข้อมูลสักหน่อย ฉันเพียงแต่วิจารณ์ว่าศาสตราจารย์ลูปีนขาดการทำงานที่เป็นระบบ"

"ศาสตราจารย์ลูปีนเป็นอาจารย์สอนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดที่ดีที่สุดเท่าที่พวกเราเคยเรียนด้วยนะครับ" ดิน โทมัส พุดโพล่งออกมา เกิดเสียงพึมพำอย่างเห็นด้วยจากนักเรียนที่เหลือในชั้น สเนปมีท่าท่างเกรี้ยวกราดมากกว่าที่เคย

"พวกเธอนี่พอใจอะไรง่ายจังนะ ลูปีนไม่ค่อยให้งานพวกเธอทำละสิ - ฉันเองคิดว่าพวกปีหนึ่งควรจะรับมือกับเร็ดแค้พส์ แล้วก็กรินดีโลว์ได้แล้ว วันนี้เราจะเรียนเรื่อง -- "

แฮร์รีมองดูสเนปพลิกหน้าหนังสือไล่ไปจนถึงบทท้ายสุด ซึ่งเขาต้องรู้ว่าพวกเด็ก ๆ ยังเรียนไม่ถึง

" -- มนุษย์หมาป่า" สเนปพูด

"แต่อาจารย์คะ" เฮอร์ไมโอนี่ดูเหมือนจะอดรนทนไม่ได้ "เรายังไม่ควรเวียนมนุษย์หมาป่านะคะ เราควรจะเริ่มเรียนฮิงกีฟังก์ -- "

"เกรนเจอร์" สเนปพูดด้วยเสียงเหยียดเกรี้ยว "ฉันเข้าใจว่าตัวฉันเป็นคนสอนวิชานี้ ไม่ใช่เธอ และฉันก็กำลังบอกพวกเธอทุกคนให้เปิดไปที่หน้า 394 " เขากวาดตามองไปรอบ ๆ อีกครั้ง "ทุกคน! เดี่ยวนี้!"

เด็กนักเรียนหลายคนแอบมองกันทางหน้าต่างอย่างขมขื่นใจและพึมพำอย่างไม่เต็มใจ แล้วทั้งชั้นก็เปิดหนังสือ

"พวกเธอคนไหนบอกฉันได้บ้างว่า เราจะแยกมนุษย์หมาป่ากับหมาป่าจริงๆ ได้ยังไง" สเนปถาม

ทุกคนนั่งนิ่งไม่ขยับ ทุกคนยกเว้นเฮอร์ไมโอนี่ ซึ่งยกมือขึ้นชูกลางอากาศเหมือนเช่นที่เธอทำอยู่บ่อยๆ

"มีใครตอบได้ไหม" สเนปไม่สนใจเฮอร์ไมโอนี่ รอยยิ้มมีเลศนัยของเขา กลับคืนมาใหม่ "นี่พวกเธอกำลังบอกฉันว่าศาสตราจารย์ลูปีนยังไม่ได้สอนกระทั่งข้อแตกต่างอื่นๆ ระหว่าง -- "

"เราบอกอาจารย์แล้วนี่คะ" ปาราวตีพูดขึ้นทันที "ว่าพวกเรายังเรียนไปไม่ถึงมนุษย์หมาป่า เรายังเรียนเรื่อง -- "

"เจียบ!" สเนปตะคอก "อะไรกัน อะไรกัน ฉันนึกไม่ถึงเลยนะนี่ว่า จะเจอเด็กนักเรียนปีสามที่ไม่รู้จักแม้กระทั่งมนุษย์หมาป่าถ้าต้องเจอมันเข้า เห็นทำจะต้องเรียนให้ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์ทราบเสียแล้วว่าพวกเธอเรียนกันช้าขนาดไหน -- "

"ขอโทษค่ะ อาจารย์" เฮอร์ไมโอนี่ยังคงยกมือค้างอยู่ "มนุษย์หมาป่ามีข้อแตกต่างจากหมาป่าจริงเล็กๆ น้อยๆ ไม่ใช่ข้อค่ะ ปลายจมูกของมนุษย์หมาป่า -- "

"นี่เป็นครั้งที่สองที่เธอพูดแทรกขึ้นมานะ เกรนเจอร์" สเนปพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา "หักกริฟฟินดอร์อีกห้าคะแนน โทษฐานที่รู้มากจนน่ารำคาญ"

เฮอร์ไมโอนี่หน้าแดงจัด พลังลดมือลงและหลบตาลงมองพื้น น้ำตาเอ่อคลอ สายตาของเด็กนักเรียนทุกคนที่จ้องมองสเนปบอกให้รู้ว่าพวกเด็กๆ ซิงซังเขาเพียงใด ทั้งที่พวกเขาเองเคยเรียกเฮอร์ไมโอนี่ว่า ยายรู้มาก อย่างน้อยก็ครั้งหนึ่ง ส่วนรอนที่เคยเรียกเธอว่า ยายรู้มาก อย่างน้อย

สัปดาห์ละสองครั้งก็พูดขึ้นด้วยเสียงดังว่า "อาจารย์ถามพวกเร้า แล้ว เฮอร์ไมโอนี่ก็รู้คำตอบ ถ้าไม่ยากได้คำตอบ แล้วถามทำไมล่ะอะ"

ทั้งชั้นรู้ในทันทีว่าเขาพูดแรงเกินไปแล้ว สเนปเคลื่อนตัวมาหาตอน อย่างช้าๆ ทั้งห้องพากันกลั่นหายใจ

"กั๊กบริเวน วิสลิย์" สเนปพูดเสียงนุ่ม ใบหน้าของเขาเกือบจะชน กับรอน "และถ้าฉันได้ยินเธอวิพากษ์วิจารณ์วิธีการสอนของฉันอีกละก็ เธอจะต้องเสียใจอย่างสุดซึ้ง"

ไม่มีใครกล้าส่งเสียงอีกเลยจนหมดชั่วโมง พวกเด็กๆ นั่งทำโน้ตย่อ เรื่องมนุษย์หมาป่าจากตำราขณะที่สเนปเดินไปมาเงิบๆ ตามแถว ตรวจดู การบ้านที่พวกเด็กๆ ทำส่งศาสตราจารย์รูปิน

"อธิบายได้แย่มาก... นั่นไม่ถูก ก็ปะพบมากในมองโกเลีย... ศาสตราจารย์รูปินให้คะแนนตั้งแต่แปดจากสิบเชียวหรือ เป็นฉันให้สามก็บุญ แล้ว..."

เมื่อเสียงระฆังดังขึ้น สเนปยังคงไม่เลิกชั้น

"ให้แต่ละคนเขียนเรียงความส่งฉันเรื่องวิธีสังเกตมนุษย์หมาป่าและ วิธีฆ่า ฉันต้องการความยาวสองม้วนกระดาษ ส่งภายในเช้าวันจันทร์ ถึง เวลาที่จะต้องมีการสอบถามพวกเธอทั้งเสียบ้าง วิสลิย์ อยู่ก่อน เธอต้องมาคุยกันเรื่องกั๊กบริเวนเธอ"

แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนีออกจากห้องไปพร้อมกับคนอื่นๆ พวกเด็กๆ รอ จนกระทั่งพ้นรัศมีที่สเนปจะได้ยิน แล้วจึงพากันสวดสเนปเป็นการใหญ่

"สเนปไม่เคยเป็นอย่างนี้กับอาจารย์สอนวิชาการป้องกันตัวจาก ศาสตร์มืดคนก่อนๆ เลย ถึงเขาจะอยากสอนวิชานี้ก็เถอะ" แฮร์รี่พูดกับ เฮอร์ไมโอนี "ทำไมเขาถึงทำกับรูปินนะ เธอว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพราะ

บ็อกการ์ดหรือเปล่า"

"ไม่รู้สิ" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างใช้ความคิด "แต่ฉันหวังเหลือเกินว่าศาสตราจารย์ลูปินจะหายเร็วๆ ..."

รอนตามมาสวมทับกับทั้งสองในอีกห้านาทีต่อมาด้วยอาการเป็นพิษเป็นไฟ

"พวกนายรู้ไหมว่าไอ้ -- (เขาเรียกสเนปด้วยชื่ออะไรสักอย่างที่ทำให้เฮอร์ไมโอนี่ต้องร้องออกมาว่า 'รอน!')... ให้ฉันทำอะไร ฉันต้องขัดกระโถนในห้องพยาบาลโดยไม่ให้ใช้คาถา!" เขาหายใจหอบ กำหมัดแน่น "ทำไมแบล็กถึงไม่ไปนอนอยู่ในห้องทำงานของสเนปบ้างนะ เขาจะได้จัดการสเนปแทนพวกเราเสียเลย!"

แฮร์รี่ตื่นแต่เช้าตรู่ในวันรุ่งขึ้น เข้ามามากเสียจนท้องฟ้ายังมีดอยู่ ชั่วโมงหนึ่ง เด็กชายคิดว่าเป็นเพราะเสียงคำรามของลมที่ปลุกเขาให้ตื่นขึ้น แต่แล้วเขาก็รู้สึกถึงลมเย็นจัดสัมผัสที่ด้านหลังคอ จึงผุดลุกขึ้นนั่งตัวตรง -- ฟีฟส์ ผีจอมกวนกำลังลอยตัวอยู่ใกล้ๆ พลังพ่นลมใส่หูเขาอย่างแรง

"ทำอย่างนี้ทำไมกัน" แฮร์รี่พูดอย่างโมโห

ฟีฟส์ทำแก้มป่อง พ่นลมพริต แล้วเปิดแนบถอยหลังออกไปจากห้อง พลังส่งเสียงหัวเราะเย้ยๆ

แฮร์รี่คร่ำหاناพิกาปลุกมาดูเวลา เพิ่งจะตีสี่ครึ่ง เขาบอกว่าฟีฟส์แล้วพลิกตัวกลับพยายามจะหลับต่อ แต่ในเมื่อขณะนี้เขารู้สึกตัวตื่นเสียแล้วจึงเป็นเรื่องยากมากที่เขาจะทำเป็นไม่สนใจเสียงฟ้าที่คำรามกึกก้องอยู่เบื้องบน

เสียงลมพัดกระแทกกำแพงปราสาท และเสียงต้นไม้หักดังแว่วมาจากป่า
ต้องห้าม ในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าเขาก็จะออกไปอยู่กลางสนามแข่งควิดดิช
อยู่กับลมพายุนั้นแล้ว ในที่สุดแฮร์รี่ก็ล้มเลิกความคิดที่จะนอนต่อ เขาลุก
ขึ้นแต่งตัว แล้วหยิบไม้กวาดนิมบัสสองพัน ก่อนจะเดินจากหอนอนไป
เงียบ ๆ

ขณะที่แฮร์รี่เปิดประตูออกมา อะไรอย่างหนึ่งปิดถูกขาของเขา
เด็กชายก้มลงทันทีว่าหางเป็นพวงฟูของครุกแชงก์ไว้ได้ เขาลากมันออก
มาข้างนอก

"รู้ไหม ฉันว่ารอนพูดถูกนะ" แฮร์รี่เอ่ยกับครุกแชงก์อย่างขึงใจ
"แถวนี้มีหนูตั้งเยอะ ไปไล่จับเอาสิ ไปซะ" เขาพูดต่อ พร้อมกับใช้เท้าดัน
มันลงไปตามบันไดเวียน "อย่ามายุ่งกับสแคบเบอร์เลย"

เสียงพายุยิ่งดังหนักขึ้นในห้องนั่งเล่นรวม แฮร์รี่รู้อยู่เต็มอกว่าการ
แข่งขันจะไม่ยกเลิก การแข่งควิดดิชจะไม่งดไปด้วยสาเหตุเล็กน้อยอย่าง
เช่นพายุฝนฟ้าคะนอง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็เริ่มรู้สึกใจคอไม่ค่อยดี ฤดูเคย
ที่ให้เขาดูเซดริก ดิกกอรี่ตรงทางเดิน ดิกกอรี่เป็นเด็กนักเรียนชั้นปีที่ห้า
และตัวโตกว่าแฮร์รี่มาก ตามปกติแล้วซีกเกอร์มักจะนำหนักเบาและว่องไว
แต่น้ำหนักตัวของดิกกอรี่อาจเป็นข้อได้เปรียบในสภาพอากาศเช่นนี้ เพราะ
ว่าเขาจะไม่โดนลมพัดออกนอกทิศทางได้ง่าย ๆ

แฮร์รี่นั่งรอเวลาให้ฟ้าสางอยู่หน้าเตาผิง คอยลุกขึ้นสกัดครุกแชงก์
ที่พยายามแอบขึ้นบันไดหอนอนนักเรียนชายเป็นระยะ หลังจากเวลาผ่าน
ไปนาน ในที่สุดแฮร์รี่ก็คิดว่าคงจะได้เวลาอาหารเช้าแล้ว เขาจึงลอดผ่าน
ช่องรูปภาพเหมือนออกมาตามลำพัง

"ลุกขึ้นมาสู้กัน เจ้าสุนัขขี้เรื้อน!" เซอร์คาโดแกนร้องตะโกน

"โอ้ หุบปากเถอะ" แฮร์รีหา

เขารู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ข่าวโอดตัมซามใหญ่ และเมื่อเขาเริ่มกินขนมปังปัง พวกเพื่อน ๆ ในทีมก็พากันมา

"งานนี้โหดแน่" วู้ดเอย์ขึ้น เขาไม่กินอะไรเลย

"หยุดกังวลเถอะน่า โอลิเวอร์" อลิเซียปลอบ "ไม่มีอะไรหรอก แค่ฝนนิดหน่อยเอง"

ทว่า มันไม่ใช่แค่ฝนนิดหน่อย ความนิยมในเกมควิดดิชนั้นมหาศาล จนเด็กทั้งโรงเรียนออกมาดูการแข่งขันเหมือนเช่นเคย แต่ก็ต้องวิ่งก้มหัวฝ่าลมที่พัดกรรโชกแรงลงตามสนามหญ้ามุ่งหน้ามายังสนามควิดดิชจนร่วมพลัดหลุดจากมือ ก่อนที่แฮร์รีจะเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเพียงเล็กน้อย เขาเห็นมัลฟอย แครบ และกอยล์ กำลังหัวเราะและชี้มาที่เขา พวกนั้นอยู่ได้ร่วมคั่นมืมาระหว่างทางไปยังอัฒจันทร์ที่นั่ง

ทีมกริฟฟินดอร์เปลี่ยนเสื้อคลุมเป็นสีแดงสด แล้วรอฟังวู้ดพูดให้กำลังใจก่อนลงแข่งเหมือนเช่นเคย แต่เขาพูดไม่ออก วู้ดพยายามอยู่หลายครั้ง แต่กลับมีแต่เสียงสะอึกแปลกๆ แล้วเขาก็สิ้นศรัทธาอย่างหมดหวัง และพยักหน้าให้ลูกทีมตามเขาไป

ลมพัดแรงเสียงจนพวกเขาเซไปทางด้านข้างเมื่อเดินออกไปที่สนามแข่งขัน หากคนดูจะร้องเชียร์พวกเขาก็ไม่มีทางได้ยินเพราะเสียงครืนครืนของฟ้า สายฝนสาดเม็ดลงมากกระทบแว่นตาของแฮร์รี เขาจะมองเห็นลูกสนิชได้อย่างไรกันในสภาพอย่างนี้

ทีมฮัฟเฟิลพัฟกำลังเดินเข้าสนามมาจากฝั่งตรงกันข้ามในชุดเสื้อคลุมสีเหลืองนกกม้น กับตันทีมเดินมาหาแล้วจับมือ ดิกกอรี่ยิ้มให้วู้ด แต่ตอนนี้วู้ดทำท่าเหมือนขากรรไกรถูกล็อกไว้ เขาเพียงแต่พยักหน้า แฮร์รี

เห็นริมฝีปากของมาตามฮูซซัยบเป็นคำว่า "ซีไม้กวาดได้" เด็กชายชักเท้า
ขาขึ้นจากโคลนและเหวี่ยงขาคร่อมนิมบัตสองพัน มาตามฮูซซัยบนกหวีด
ขึ้นมาแตะริมฝีปากแล้วเป่าอย่างแรงเป็นเสียงหวีดแหลมที่เหมือนดังมาจาก
ที่ไกลๆ -- ทุกคนเห็นขึ้นฟ้า

แฮร์รี่ลอยขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่นิมบัตสายน้อยๆ ตามแรงลม เขา
บังคับมันไม่ให้สายเท่าที่จะทำได้ แล้วบังคับเลี้ยวขณะหยีตาอยู่กับสายฝน

ภายในเวลาห้านาที แฮร์รี่ก็เปียกโชกไปทั้งตัวและหนาวจนแข็ง
เขามองเพื่อนร่วมทีมแทบไม่เห็น ไม่ต้องพูดถึงลูกสนิชลูกจิวเลย เด็กชาย
กันดัตสนามแข่งกลับไปกลับมา ผ่านรูปร่างมัวๆ สีแดงและสีเหลือง โดย
ไม่รู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในการแข่งขัน เขาไม่ได้ยินเสียงบรรยายเกมการ
แข่งขันเพราะเสียงลมกลบจนหมด ผู้คนหลบอยู่ใต้ผืนเสื้อคลุมและร่ม
กันๆ สองครั้งด้วยกันที่แฮร์รี่หวีดโดนลูกบิลด์เจอร์นี่อกเขาหล่นจากไม้กวาด
สายตาของเขาพร่ามัวไปหมดเพราะฝนที่ตกใส่แฉ่นจนเขามองไม่เห็นว่มัน
กำลังพุ่งเข้ามา

แฮร์รี่ไม่รู้เวลา เขาคังคับไม้กวาดได้ยากขึ้นทุกที ทุกที ท้องฟ้ามืด
ลงราวกับรัตติกาลดัดสินใจมาเยือนเร็วขึ้น แฮร์รี่เกือบชนผู้เล่นคนอื่นถึง
สองครั้งโดยไม่รู้ว่เป็นเพื่อนร่วมทีมหรือฝ่ายตรงข้าม ทุกคนเปียกออก
อย่างนั้น แถมฝนก็ตกหนักปานนั้น เขาแยกแทบไม่ออก...

ฟ้าผ่าเปรี้ยงแรกดังขึ้นพร้อมกับเสียงนกหวีดของมาตามฮูซ แฮร์รี่
เห็นเพียงเงาร่างของวู้ดกลางสายฝนหนาเม็ด วู้ดทำสัญญาณให้เขาร่อนลง
ไปที่พื้นสนาม ทั้งทีมร่อนลงบนโคลน

"ฉันขอเวลานอก!" วู้ดตะเบ็งเสียงพูดกับลูกทีม "มาตรงนี้เร็ว -- "

ทั้งทีมรวมกันตรงขอบสนามได้ร่มคันใหญ่ แฮร์รี่รับคว่าเสื้อคลุม
ที่เขาดึง

"แต่มีเท่าไรแล้ว"

"เรานำอยู่ห้าสิบ" วู้ดบอก "แต่ถ้าเราจับลูกสุนัขไม่ได้ เราคงต้องเล่นจนค่ำ"

"ฉันไม่มีโอกาสทำได้เลยถ้าแวนยังเป็นแบบนี้" แฮร์รีพูดอย่างกลุ้มใจพร้อมกับโบกแวนไปด้วย

ขณะนั้นเอง เฮอร์ไมโอนี่ก็มาปรากฏตัวข้างเขา เธอใช้เสื้อคลุมบังศีรษะและยิ้มแฉ่งอย่างอธิบายไม่ได้

"ฉันนี่ทำอะไรได้แน่ะ แฮร์รี! ส่งแวนมา เร็ว!"

เด็กชายส่งแวนให้เธอ และขณะที่ทั้งทีมจ้องมองด้วยความประหลาดใจนั้น เฮอร์ไมโอนี่ก็ใช้ไม้กายสิทธิ์แตะที่แวนแล้วพูดว่า "อิมเพอร์วิอัส!"

"นี่ยังไง!" เด็กหญิงส่งแวนคืนให้แฮร์รี "มันช่วยไล่น้ำได้ล่ะ!"

วู้ดมองดูเฮอร์ไมโอนี่อย่างแทบจะหอมเธอได้สักฟอด

"เยี่ยม!" เขาตะโกนด้วยเสียงแหบ ๆ ไล่หลังเฮอร์ไมโอนี่ที่หายลับเข้าไปในกลุ่มคน "เอาเลย พวกเรา ลุยได้!"

คาถาของเฮอร์ไมโอนี่ได้ผลชะงัด แฮร์รียังรู้สึกหนาวจนชาอยู่ และไม่เคยตัวเปียกมากเท่านี้มาก่อนในชีวิต แต่เขามองเห็นแล้ว เด็กชายเกิดความมุ่งมั่นขึ้นใหม่ เขาบังคับไม้กวาดให้เห็นฝ่าอากาศอันปรวนแปร ดาจ้องมองหาลูกสุนัขไปทั่วทุกทิศ พลาญคอยหลบหลีกลูกบลดเจอร์ พร้อมกับพุ่งต่ำลงใต้ดิกกอรี่ที่กำลังทะยานไปในทิศตรงกันข้าม...

มีเสียงฟ้าร้องอีกครืนตามติดด้วยแสงสว่างวาบเป็นแฉก สภาพเช่นนั้นอันตรายมากขึ้นทุกที แฮร์รีต้องรีบจับลูกสุนัขให้ได้โดยเร็ว --

แฮร์รีหมุนตัวหมายจะย้อนกลับไปกลางสนามแข่ง แต่ในนาที่นั้นเอง

ฟ้าแลบขึ้นอีกวาบหนึ่งและส่องสว่างลงไปที่อัฒจันทร์ แล้วแฮร์รีก็เห็นอะไรบางอย่างที่หันเหความสนใจเขาจากเกมไปโดยสิ้นเชิง ภาพเงาของสุนัขสีดำขนรุงรังตัวใหญ่มหึมาทาบบลงบนท้องฟ้า มันนั่งนิ่งไม่ไหวติงบนแถวที่นั่งชั้นสูงสุดที่ว่างเปล่านั้น

มือที่ขาแข็งของแฮร์รีพลัดหลุดจากด้ามจับ และไม้กวาดนิมบัสของเขาหลุดต่ำลงมาเกือบเมตร เด็กชายสะบัดปอยผมเปียกปอนออกไปให้พ้นจากเนียน์ดา แล้วชำเลื่องกลับไปดูตรงที่นั่งอีกครั้ง สุนัขตัวนั้นหายไปแล้ว

"แฮร์รี!" วูดร็องเสียงหลงมาจากประตูของกริฟฟินดอร์ "แฮร์รีข้างหลัง!"

แฮร์รีรีบกวาดตามองไปรอบๆ เซดริก ดิกกอรี่กำลังทะยานขึ้นมาจากสนามและจุดสีทองเล็กจิ๋วกำลังทอประกายอยู่ท่ามกลางมานฝนระหว่างคนทั้งสอง...

แฮร์รีกล่าวว่าดิกกอรี่จะคว้าลูกสนิชได้ก่อนจึงทิ้งตัวราบบลงแนบกับด้ามไม้กวาด แล้วพุ่งตรงไปที่ลูกสนิช

"เร็วเข้า!" เขาคำรามใส่นิมบัสขณะสายฝนสาดซัดใส่ใบหน้าจนเจ็บ "เร็วขึ้นอีก!"

ทว่า มีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้น ความเงิบสงัดเข้าครอบคลุมทั่วทั้งอัฒจันทร์ ลมซึ่งแม้จะพัดแรงเช่นเดิมกลับไม่ส่งเสียงดังอ้ออึง ราวกับว่าใครบางคนปิดสวิทช์เสียง ราวกับว่าจู่ๆ แฮร์รีกลายเป็นคนหูหนวก -- เกิดอะไรขึ้น

ครั้นแล้ว คลื่นความเย็นเยียบน่าพรั่นพรั้งที่เขาคุ้นเคยก็โถมเข้าใส่ร่างของเขา ซึ่มแทรกเข้าไปข้างใน ในเวลาเดียวกันกับที่แฮร์รีสังเกตเห็นอะไรเคลื่อนไหวอยู่ในสนามเบื้องล่าง...

แต่ก่อนที่เขาจะมีเวลาทันคิด แשרีระสายดาจากลูกสนิชและมองลงไป

ผู้คุมวิญญานอย่างน้อยนับร้อยยืนอยู่ที่นั่น ใบหน้าที่ซ่อนอยู่ใต้หมวกคลุมแขนเงยขึ้นมองเขา ช่างราวกับมีกระแสน้ำเย็นเฉียบกำลังเอ่อสูงขึ้นอยู่ข้างในทรวงอกและกรีดขำแหล่อวัยวะภายในของเขา และแล้วแשרีก็ได้ยินเสียงนั้นอีก... ใครคนหนึ่งกำลังกรีดร้องก้องอยู่ในหัวของเขา... เสียงผู้หญิง...

"อย่าทำแשרี อย่าทำแשרี ได้โปรดเถอะ อย่าทำแשרี!"

"ถอยไป นังหน้าโง่... ถอยไป เดียวนี้..."

"อย่าทำแשרี ได้โปรดเถอะ เอาชีวิตฉัน มาฉันทนเถอะ -- "

กลุ่มหมอกควันสีขาวชวนให้งงวยไร้ความรู้สึกเข้าครอบคลุมสติของแשרี... นี่เขากำลังทำอะไรอยู่... ทำไมเขาจึงเหาะอยู่กลางอากาศ เขาต้องไปช่วยเธอสิ... เธอกำลังจะตาย... เธอกำลังจะถูกฆ่า

ร่างของแשרีดำดิ่งลง... ดิ่งลงผ่านม่านหมอกอันเย็นเยือก

"อย่าทำแשרี! ได้โปรดเถอะ... โปรดเมตตา... โปรดเมตตาด้วย..."

เสียงหัวเราะแหลมบาดหูดังขึ้น เสียงผู้หญิงกรีดร้อง แล้วแשרีก็ไม่รับรู้อะไรอีกต่อไป

"โซคดีนะที่พื้นนุ่มมาก"

"ฉันนึกว่าเขาตายแน่แล้ว"

"แต่ขนาดแว่นตาก็ยังไม่แตกเลยนะ"

แฮร์รีได้ยินเสียงกระซิบกระซาบ แต่เสียงนั้นไม่ได้มีความหมายอะไรกับเขาเลย เขานึกไม่ออกเลยว่าตัวเองอยู่ที่ไหน หรือมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร หรือว่าเขาทำอะไรก่อนที่จะมาอยู่ที่นี่ เขารู้เพียงอย่างเดียวว่าทุกตารางนิ้วบนเนื้อตัวของเขานั้นปวดรวดร้าวไปหมดราวกับถูกโบยตี

"นั่นเป็นภาพที่สุดสยองในชีวิตของฉันเลย"

สุดสยอง สิ่งที่สุดสยอง เกร่างสีดำน่าสยดสยอง... ความหนาวเย็น... เสียงกรีดร้อง...

แฮร์รีกะพริบตาลืมขึ้นในทันที เขากำลังนอนอยู่ที่ห้องพยาบาลที่มควิดดิชของบ้านกริฟฟินดอร์ที่เลอะโคลนตั้งแต่หัวถึงเท้ามุงอยู่รอบเตียงของเขา รอนกับเฮอร์ไมโอนี่ก็อยู่ที่นั่นด้วย ทั้งคู่ดูราวกับเพิ่งขึ้นจากสระว่ายนํ้า

"แฮร์รี!" เฟร็ดเรียก ใบหน้าเปื้อนโคลนของเขาเผือดซีด "นายเป็นไงบ้าง"

แฮร์รีรู้สึกราวกับความทรงจำของตัวเองเป็นม้วนเทปที่หมุนเดินหน้าอย่างรวดเร็ว ฟาแลบ... กริม... ลูกสนิช... แล้วก็ผู้คุมวิญญาณ...

"เกิดอะไรขึ้น" จู๋ๆ เขาก็หลุดลุกขึ้นนั่งจนทุกคนอ้าปากค้าง

"นายตกลงมา" เฟร็ดบอก "คงจะราวๆ ชัก -- เท้าไหร่นะ -- โป๊พ้าเมตรมั้ง"

"พวกเรานึกว่าเธอตายแล้ว" อลิเซียตัวสั่น

เฮอร์ไมโอนี่ส่งเสียงร้องค่อยๆ นัยน์ตาแดงก่ำ

"แล้วการแข่งขันล่ะ" แฮร์รีถาม "เกิดอะไรขึ้น เราต้องเล่นใหม่"

หรือเปล่า"

ไม่มีใครพูดอะไร ความจริงอันน่าสะพรึงกลัวซึมซาบสู่แฮร์รี่ช้า ๆ

"เราไม่ -- แพ้ใช่ไหม"

"ดิกกอรี่ได้ลูกสนิช" จอร์จพูดขึ้น "จับได้ทันทีหลังจากที่นายร่วงลงมา เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พอหันหลังมาเขาก็เห็นนายลงไปกองกับพื้นแล้ว เขาพยายามขอยกเลิก อยากให้แข่งกันใหม่ แต่พวกฮัฟเฟิลพัฟก็ชนะอย่างขาวสะอาด... แม้แต่ตัวเองยังยอมรับ"

"อยู่ที่นี่ไหน" แฮร์รี่ปลื้มใจขึ้นได้ว่าตัวไม่ได้อยู่ที่นั่น

"ยังอยู่ในห้องอาบน้ำ" เฟร็ดบอก "เราคิดว่าเขาคงกำลังพยายามจะจมน้ำตาย"

แฮร์รี่ชูก้นลงกับหัวเข่า มือทั้งผมตัวเอง เฟร็ดจับไหล่เขาไว้แล้ว เขย่าแรง ๆ

"ไม่เอาน่า แฮร์รี่ นายก็ไม่เคยคว้าลูกสนิชพลาดนี่นา"

"มันต้องมีซักครั้งที่นายจับไม่ได้่น่า" จอร์จพูดบ้าง

"ยังไม่หมดสิ้นหนทางหรอก" เฟร็ดบอก "เราแพ้ไปร้อยแต้มใช่ไหม เพราะฉะนั้นถ้าฮัฟเฟิลพัฟแพ้เรเวนคลอ แล้วเราชนะเรเวนคลอกับสลิธีริน..."

"ฮัฟเฟิลพัฟต้องแพ้อย่างน้อยสองร้อยแต้ม" จอร์จพูด

"แต่ถ้าเกิดชนะเรเวนคลอสละ..."

"ไม่มีทาง เรเวนคลอเก่งจะตาย แต่ถ้าสลิธีรินแพ้ฮัฟเฟิลพัฟ..."

"ทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับแต้ม -- ยังไงก็ต้องเป็นร้อยอยู่ดี..."

แฮร์รี่นอนยิ้มไม่พูดสักคำ พวกเขาพ่ายแพ้... เป็นครั้งแรกที่เขาแข่ง

1

7.

“นายก็ยังเป็นซิกเกอร์ที่ดีที่สุดเท่าที่เราเคยมีมา”

เฮอริไมโอนี่ขยับเข้ามาใกล้เตียงของแฮร์รี่

มาในบริเวณโรงเรียน เราได้ยินเขา -- "

โองเรียนพร้อมกับนายด้วย ใครๆ คิดว่านาย..."

หน้าขึ้นเห็นรอนกับเฮอร์ไมโอนี่กำลังจ้องมองเขาอย่างกระวนกระวายใจจน

"มีใครเก็บนิมิตส์ของฉันไว้หรือเปล่า"

รอนและเฮอร์ไมโอนี่มองหน้ากันอย่างรวดเร็ว

"เอ้อ -- "

"มีอะไรหรือ" แฮร์รีมองหน้าสองคนสลับไปมา

"คือว่า... ตอนที่เธอตกลงมานั้น ลมพัดมันปลิวไป" เฮอร์ไมโอนี่พูดอีกอึก

"แล้วไง"

"แล้วมันก็ไปชน -- มันชน -- โอ้ แฮร์รี -- มันชนตันวิลโลว์จอมหวด"

ท้องไส้ของแฮร์รีบิดมวน ตันวิลโลว์จอมหวดเป็นต้นไม้ดูร้ายที่ยืนต้นโดดเดี่ยวอยู่กลางบริเวณโรงเรียน

"แล้วไง" แฮร์รีถาม นึกกลัวคำตอบจับใจ

"คือ นายก็รู้จักตันวิลโลว์จอมหวดนี่นา" รอนพูดบ้าง "มัน -- มันไม่ชอบให้อะไรมาชนมัน"

"ศาสตราจารย์ฟลิตวิกเอานิมบั๊สกลับมาให้ก่อนเธอพี่น้องเอง" เฮอร์ไมโอนี่ พูดด้วยเสียงเบามาก

เด็กหญิงค่อยๆ เอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าทิ้งท้ายของเธอ จับมันคว่ำลงแล้วเทเศษไม้หักๆ กับกิ่งที่เป็นปลายไม้กวาดสักระยะลงบนเตียง นี่คือนกหวีดไม้กวาดอันซื่อสัตย์ของแฮร์รีที่ในที่สุดก็หักพังไม่มีชิ้นดี

แผนที่ตัวกวน

มาตามพ้อมพริยยืนกรานว่าต้องให้แฮร์รีพักอยู่ที่ห้องพยาบาลตลอดสัปดาห์ เขาไม่ได้เถียงหรือปริปากบ่น แต่ก็ไม่ยอมให้เธอเอาซากไม้กวาดนิมบัสสองพันของเขาไปทิ้ง เขารู้ว่าทำอะไรไม่เข้าท่า เขารู้ว่านิมบัสเสียหายจนเกินกว่าจะซ่อมได้ แต่ก็ห้ามใจตัวเองไม่ได้ เขาผู้สักราวกับสูญเสียเพื่อนแท้ไปหนึ่งคน

มีคนมาเยี่ยมเขาไม่ได้ขาด ทุกคนตั้งใจมาให้กำลังใจ แฮกริดส่งดอกจิ้งหรีดที่ดูเหมือนกะหล่ำปลีสีเหลืองมาให้ช่อหนึ่ง ขณะที่จินนี่ วิสลิย์ ฟิงหน้าแดงเป็นลูกดำสิง ก็มาเยี่ยมพร้อมด้วยบัตรอวยพร 'ขอให้หายเร็วๆ'

ที่เธอทำเองหนึ่งใบ บัตรใบนั้นส่งเสียงร้องเพลงแหลมปรี๊ด เว้นเสียแต่ว่า แฮร์รี่จะเอาซามผลไม้ทับมันไว้ ทีมกริฟฟินดอร์มาเยี่ยมอีกครั้งตอนเช้าวันอาทิตย์ คราวนี้มีวูดมาด้วย วูดพูดกับแฮร์รี่ด้วยเสียงไร้ชีวิตจิตใจว่า เขาไม่โทษแฮร์รี่เลยแม้สักปลายก้อย ส่วนรอนกับแฮร์รี่ไมโอนี่จะละจากข้างเตียงของแฮร์รี่ไปก็แต่ในเวลากลางคืนเท่านั้น แต่ไม่ว่าใครจะพูดหรือทำอะไรก็ไม่สามารถทำให้แฮร์รี่รู้สึกดีขึ้นได้ เพราะคนเหล่านั้นรับรู้เรื่องที่รบกวนจิตใจของแฮร์รี่เพียงครึ่งเดียว

เขาไม่ได้เล่าให้ใครฟังเรื่องกริม แม้กระทั่งรอนและแฮร์รี่ไมโอนี่ เพราะแฮร์รี่รู้ว่ารอนจะต้องตื่นกลัวถึงขั้นประสาทเสียและแฮร์รี่ไมโอนี่จะล้อเลียนอย่างเคย กระนั้น ความจริงก็คือมันเกิดขึ้นสองครั้งแล้ว และทั้งสองครั้งนั้นก็ตามมาด้วยอุบัติเหตุที่แทบปลิดชีวิตเขา ครั้งแรกเขาเกือบจะถูกกรรเมล์อัศวินราตรีทับเอา ครั้งที่สองเขาร่วงหล่นจากไม้กวาดที่ความสูงสิบห้าเมตร หรือว่ากริมจะตามมาหลอกหลอนจนกว่าเขาจะตายไปจริงๆ หรือว่าเขาจะต้องใช้เวลาตลอดชีวิตคอยเหวี่ยงหลังไปประวังสัตว์ร้ายนั้น

แล้วยังพวกผู้คุมวิญญาณนั้นอีก แฮร์รี่รู้สึกพะอืดพะอมและขายหน้าทุกครั้งทีนึกถึง ทุกคนพูดว่าผู้คุมวิญญาณน่ากลัว ไม่มีใครเป็นลมล้มพับไปเวลาพวกนั้นเข้าไปใกล้เลยสักคน... ไม่เคยมีใครได้ยินเสียงพ่อแม่ม่ายใกล้ตายสะท้อนก้องอยู่ในหัวเลยสักคน

บัดนี้แฮร์รี่รู้แล้วว่าเสียงกริตร้องนั้นเป็นของผู้ใด เขาได้ยินคำพูดของแม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในตอนกลางคืนที่ห้องพยาบาลขณะที่เขานอนไม่หลับ ลืมตาโพล่งจ้องมองดูแสงจันทร์ที่ทอแสงเป็นลำกระทบเพดาน เมื่อผู้คุมวิญญาณเข้ามาใกล้ แฮร์รี่ได้ยินเสียงช่วงนาที่สุดท้ายของชีวิตแม่ ความพยายามของแม่ที่จะปกป้องเขา -- แฮร์รี่ -- ให้รอดจากลอร์ดโวลเดอมอร์ และเสียงหัวเราะของโวลเดอมอร์ก่อนฆ่าแม่... แฮร์รี่นอนหลับ ๆ ตื่น ๆ

กระนั้นลูป็นก็ยืมให้พวกเด็กนักเรียนเมื่อทุกคนเข้าประจำที่ พวกเด็ก ๆ พร้อมใจกันโอดครวญเป็นการใหญ่เรื่องพฤติกรรมของสเนปในระหว่างที่ลูป็นป่วยไป

"ไม่ยุติธรรมเลยครับ เขาแค่มาสอนแทน ทำไมต้องสั่งการบ้านเราด้วย"

"พวกเราไม่รู้เรื่องมนุษย์หมาป่าเลย -- "

" -- ให้เขียนตั้งสองม้วนกระดาษ"

"พวกเธอไม่ได้บอกศาสตราจารย์สเนปหรือว่าเรายังเรียนไม่ถึงนะ" ลูป็นถาม ขมวดคิ้วนิด ๆ

เสียงจ้อกแจ้กดังขึ้นอีก

"บอกแล้วค่ะ แต่อาจารย์สเนปบอกว่าเราเรียนช้ามาก -- "

" -- เขาไม่ฟังครับ -- "

" -- ให้เขียนตั้งสองม้วน!"

ศาสตราจารย์ลูป็นส่งยิ้มให้กับสีหน้าโกรธเคืองของทุกคน

"ไม่ต้องห่วง ครูจะพูดกับศาสตราจารย์สเนปเอง พวกเธอไม่ต้องเขียนเรียงความหรอก"

"โอ้ ออย่าเลยคะ" เฮอร์ไมโอนี่มีท่าทางผิดหวังมาก "หนูเขียนเสร็จแล้ว!"

เด็ก ๆ ได้เรียนอย่างสนุกสนาน ศาสตราจารย์ลูป็นเอากล่องกระจกใสตัวอิงก็ฟังก์ไปด้วย อิงก็ฟังก์เป็นสัตว์ประหลาดตัวเล็ก มีขาข้างเดียว และดูราวกับว่าร่างกายของมันทำมาจากกลุ่มหมอกควัน มันดูอ่อนแอ

ไว้เร็วแรงเกินกว่าจะเป็นอันตราย

"นี่แหละนักล่อเหยื่อเข้าไปในป่าพรุละ" ศาสตราจารย์ลูปินพูดขณะที่พวกนักเรียนจดบันทึก "เธอเห็นตะเกียงที่ห้อยอยู่ที่มือของมันไหม มันจะกระโดดนำหน้าไป -- คนก็จะตามแสงไฟไป -- แล้วจากนั้น -- "

ตัวอิงก็ฟังก์ทำเสียงจืดแหลมๆ ใส่กระจก

เมื่อเสียงระฆังดังขึ้น ทุกคนเก็บรวบรวมข้าวของแล้วเดินไปที่ประตู แฮร์รี่ก็อยู่ในกลุ่มนักเรียนด้วย แต่ --

"รอเดี๋ยว แฮร์รี่" ลูปินเรียก "ครูขอคุยด้วยหน่อย"

แฮร์รี่หมุนตัวกลับมาอย่างรวดเร็ว เขามองดูศาสตราจารย์ลูปินใช้ผ้าคลุมกล่องตัวอิงก็ฟังก์

"ครูรู้เรื่องการแข่งขันแล้ว" ลูปินพูดพร้อมกับหันไปที่โต๊ะและลงมือเก็บตั้งหนังสือใส่กระเป๋า "ครูเสียใจเรื่องไม้กวาดของเธอด้วยนะ พอจะมาซ่อมได้ไหม"

"ไม่ได้ล่ะ" แฮร์รี่ตอบ "ต้นไม้มันขี้นมันจนแหลก"

ลูปินถอนหายใจ

"เขาปลุกต้นไม้วิธโลว์จอมหวดปีเดียวกับที่ครูเข้าฮอกวอตส์ พวกเด็กนักเรียนเคยชอบไปเล่นกันแถวนั้น พยายามจะเข้าไปใกล้ๆ เพื่อแตะลำต้นกลสุดท้าย เด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อ เดวี ก็ดื้อเจี้ยน เกือบจะต้องเสียชีวิตตาไปข้างหนึ่ง เราเลยถูกห้ามไม่ให้เข้าไปใกล้มัน ไม้กวาดก็คงไม่รอดเหมือนกันแหละ"

"อาจารย์รู้เรื่องผู้คุมวิญญาณด้วยหรือเปล่าล่ะ" แฮร์รี่พูดอย่างลำบากปากเย็น

ลูปินวัดสายตามองเด็กชาย

"รู๊สิ ครูว่าไม่เคยมีใครเห็นศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์โมโหขนาดนั้นเลย พวกนั้นคงกระสับกระส่ายมาสักพักแล้ว... โกรธที่เขาไม่ยอมให้เข้ามาข้างในตัวโรงเรียน... ครูเดาว่าพวกนั้นคือสาเหตุที่ทำให้เธอตกลงมาใช้ใหม่"

"ฮะ" แฮร์รี่อีกอัก ครั้นแล้วคำถามที่เขาต้องการพูดก็ระเบิดออกมา ก่อนที่เขาจะทันห้ามตัวเอง "ทำไมฮะ ทำไมพวกนั้นถึงทำให้ผมเป็นแบบนี้ หรือว่าผมมัน -- "

"มันไม่เกี่ยวกับเรื่องอ่อนแอ" ศาสตราจารย์ลูปินตอบขัดถ้อยขัดคำ ราวกับอ่านใจแฮร์รี่ออก "ผู้คุมวิญญาณมีอิทธิพลกับเธอมากกว่าคนอื่น ๆ เพราะว่ามีเรื่องน่ากลัวเกิดขึ้นในอดีตของเธอ ซึ่งคนอื่นไม่มี"

แสงอาทิตย์ในฤดูหนาวทอลอดเข้ามาในห้องเรียน ส่องให้เห็นเส้นผมสีเทาและริ้วรอยบนใบหน้าที่ยังหนุ่มของลูปิน

"ผู้คุมวิญญาณเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายที่สุดเท่าที่มีอยู่ในโลก มันแพร่พันธุ์ได้ในที่ที่มืดที่สุด โสโครกที่สุด มันรุ่งโรจน์อยู่ได้ท่ามกลางความเศร้าเปื่อยและความสิ้นหวัง พวกมันดูดกลืนความสงบ ความหวัง และความสุขออกไปจากอากาศรอบ ๆ ตัว แม้แต่พวกมันก็เลยรู้สึกได้ถึงจะมองไม่เห็นก็ตามที ถ้าเข้าใกล้พวกผู้คุมวิญญาณมากเกินไป ความรู้สึกดี ๆ ทุกอย่าง ความทรงจำแสนสุขทั้งหลาย จะถูกดูดออกไปจากตัวเธอ และถ้าทำได้นะ พวกมันจะดูดเธออยู่เนิ่นนานจนกระทั่งเธอกลายเป็นตัวอะไรสักอย่างที่เหมาะกับพวกมัน... ไรวิญญาณและชั่วร้าย เธอจะไม่มีอะไรเหลืออยู่เลยนอกจากประสบการณ์อันเลวร้ายที่สุดในชีวิต และเรื่องเลวร้ายที่สุดซึ่งเคยเกิดในชีวิตของเธอนั้นนะ แฮร์รี่ ก็หนักหนาพอที่จะทำให้ใครก็ตามพลัดตกลงจากไม้กวาดทั้งนั้น เธอไม่มีอะไรจะต้องอับอายเลย"

"เวลาพวกนั้นเข้าใกล้ผม -- " แฮร์รี่จึงมองโต๊ะทำงานของลูปิน
ลำคอติดตัน "ผมได้ยินเสียงโวลเดอมอร์มาแม่ผมอะ"

ลูป็นกระตูกแขนขยับราวกับจะบีบไหล่ของแฮร์รี แต่ก็หยุดเอาไว้
ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ และแล้ว --

"ทำไมพวกมันต้องมาดูการแข่งขันด้วยอะ" แฮร์รี่พูดอย่างขมขื่น

"พวกมันเริ่มหิว" ลูปินพูดเรียบๆ ขณะปิดกระเป๋าจับ "ดัมเบิลดอร์ ไม่ยอมให้พวกนั้นเข้ามาในโรงเรียน เพราะฉะนั้นมนุษย์ที่เป็นเหยื่อของผู้คุมก็เลยแทบไม่เหลือ ครูคิดว่าพวกนั้นทนเสียงคนจำนวนมากที่อยู่รอบๆ สนามควิดดิชไม่ไหว บรรยาการที่ตื่นเต้นแบบนั้น เราใจขนาดนั้น... นั่นล่ะคืองานเลี้ยงสำหรับพวกมันเลยแหละ"

"คุณอึ้งคานันต์ต้องร้ายกาจจริง ๆ" แฮร์รี่พิมพ์ว่า ลูปินพยักหน้ารับขมิ้ม ๆ

"ตัวป้อมตั้งอยู่บนเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่งกลางทะเล แต่ก็ไม่จำเป็นต้องมีกำแพงหรือผืนน้ำมาป้องกันนักโทษหนีหรอก ในเมื่อพวกนักโทษทั้งหมดถูกขังอยู่ในความคิดของตัวเอง ไม่สามารถระลึกถึงความร้ายอะไรได้แม้เพียงเรื่องเดียว ส่วนใหญ่แล้วเป็นบ้าไปภายในไม่กี่อาทิตย์หรอก"

"แต่ว่าซีเรียส แบ็กหลบหนีพวกนั้นออกมาได้" แฮร์รี่พูดซ้ำๆ "เขาหนีออกมา..."

กระเป๋าลูกปัดเปลี่ยนจากโต๊ะ เขารับกำลงไปตะครุบมันเอาไว้

"ใช่" ลูปินยืดตัวขึ้น "แบล็กคงหาวิธีต่อสู้กับพวกนั้นได้ ครูไม่อยาก
เฟื่องเลย่ว่าทำได้... พวกผู้คุมวิญญาณนะ น่าจะดูดเอาพลังของพ่อมดไปได้
หมดถ้าอยู่กับพวกมันนานพอ"

"แต่อาจารย์ทำให้ผู้คุมบนรถไฟนั้นถอยไปได้นี่อะ" แฮร์รีโผล่ขึ้น

"มี -- คาถาป้องกันตัวบางบทที่เราสามารถใช้ได้" ลูปินบอก "แต่บนรถไฟมีผู้คุมวิญญาณแค่คนเดียวเท่านั้น ยิ่งมีมากก็ยิ่งต้านทานได้ยาก"

"คาถาอะไรละ" แฮร์รีถามทันที "อาจารย์สอนผมได้ไหมละ"

"ครูไม่อยากแกล้งทำตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องการต่อสู้กับผู้คุมวิญญาณหรอกนะ แฮร์รี -- ตรงกันข้ามเลย..."

"แต่ถ้าผู้คุมวิญญาณมาที่การแข่งขันควิดดิชอีก ผมจำเป็นต้องสู้กับพวกเขาให้ได้ -- "

ลูปินมองใบหน้าอันเด็ดเดี่ยวของแฮร์รี เขาลังเลแล้วพูดว่า "เอ้า... ก็ได้ ครูจะลองช่วยดู แต่คงต้องรอนทนท้อมหน้านะ ครูมีอะไรหลายอย่างต้องทำก่อนปิดเทอม ครูเลือกเวลาป่วยได้ไม่เหมาะเอาเสียเลย"

ด้วยสัญญาจากลูปินว่าจะสอนวิชาขับไล่ผู้คุมวิญญาณให้ บวกกับความคิดว่าเขาอาจจะไม่ต้องได้ยินเสียงเมื่อแม่ของเขาถูกฆ่าอีก รวมทั้งการที่ทีมเรเวนคลอขยี้ทีมฮัฟเฟิลพัฟได้อย่างราบคาบในการแข่งขันตอนปลายเดือนพฤศจิกายน สภาพจิตใจของแฮร์รีจึงดีขึ้น ทีมกริฟฟินดอร์ยังไม่ถึงกับหมดหวังเสียทีเดียวแม้ว่าจะแพ้อีกไม่ได้แล้วก็ตาม วู้ดกลับมาอีกheimอีกครั้ง และนำทีมซ่อมหมวกอย่างเก่าท่ามกลางสายฝนเย็นเฉียบที่ตกต่อเนื่องจนย่างเข้าเดือนธันวาคม แฮร์รีไม่เห็นวีแววของพวกผู้คุมวิญญาณภายในบริเวณโรงเรียนเลย ดูเหมือนว่าโทษของดัมเบิลดอร์จะทำให้พวกนั้นประจำที่อยู่ตรงทางเข้า

สองสัปดาห์ก่อนปิดเทอม ในเช้าวันหนึ่งจู่ๆ ท้องฟ้าก็เป็นสีขาว

กระจ่างสดใส และสนามโคลนก็มีเกล็ดน้ำแข็งปกคลุมเป็นประกายวิบวับ ภายในปราสาทมีกลิ่นอายของคริสต์มาสจลลอยู่ในบรรยากาศ ศาสตราจารย์ พลิตวิก อาจารย์วิชาเวทมนตร์คาถา ประดับประดาห้องเรียนของเขาด้วย แสงระยิบระยับ ซึ่งที่แท้ก็คือเหล่านางฟ้าตัวจ้อยที่กำลังกระพือปีก เด็กๆ ต่างพากันพูดคุยถึงแผนการสำหรับวันหยุดอย่างเบิกบานใจ ทั้งรอนและ เฮอร์ไมโอนี่ตัดสินใจจะอยู่ที่ฮอกวอตส์ ถึงแม้ว่ารอนจะอ้างว่าเป็นเพราะเขา ทนอยู่กับเพอร์ซีถึงสองสัปดาห์ไม่ไหว และเฮอร์ไมโอนี่ก็ยืนยันกรานว่าตัวเอง จำเป็นต้องใช้ห้องสมุด แต่แฮร์รี่ก็รู้ทัน ทั้งสองคนทำเช่นนี้เพื่ออยู่เป็นเพื่อน เขาและเขารู้สึกซึ่งในน้ำใจนัก

จะมีการไปเที่ยวฮอกส์มิดอีกครั้งหนึ่งในวันสุดสัปดาห์สุดท้ายของเทอม ทั้งทุกคนดีใจกันถ้วนหน้า ยกเว้นแฮร์รี่

"เราจะได้ไปซื้อของขวัญวันคริสต์มาสทุกอย่างที่นั่น!" เฮอร์ไมโอนี่บอก "พ่อกับแม่ต้องชอบไหมขัดฟันรสสตริงมินต์ของร้านฮันนี่ดุกส์แน่ๆ"

เมื่อทำใจยอมรับว่าตัวเองจะเป็นนักเรียนปีสามเพียงคนเดียวที่ต้อง ily โยงอีกครั้ง แฮร์รี่จึงขอยืมหนังสือชื่อ *ไม้กวาดอันไหนดี* มาจากวู้ด และ คิดว่าจะใช้เวลาวันหยุดอ่านเรื่องไม้กวาดยี่ห้อต่างๆ ให้หมด แฮร์รี่เอา ไม้กวาดของโรงเรียนอันหนึ่งมาใช้ในการฝึกซ้อม เป็นไม้กวาดรุ่นชุดดิงสตาร์ ซึ่งโบราณแล้ว มันช้ามากและกระตุกสั้น เขาจำเป็นต้องมีไม้กวาดอันใหม่ เป็นของตัวเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ในเช้าวันเสาร์ที่นักเรียนไปเที่ยวฮอกส์มิด แฮร์รี่โบกมือให้รอนและ เฮอร์ไมโอนี่ซึ่งห่อหุ้มตัวมิดชิดในเสื้อคลุมและผ้าพันคอ จากนั้นเขาก็หันหลัง ที่นั่นไดโนฮินอ่อนไปตามลำพัง มุ่งหน้ากลับไปยังหอกริฟฟินดอร์ หิมะเริ่ม ตกอยู่นอกหน้าต่างต่าง ปราสาทเงียบสงัด

"จู้จ — แฮร์รี!"

ที่กึ่งกลางทางเดินชั้นสาม แฮร์รีหันมาเห็นเฟร็ดและจอร์จยื่นหน้าออกมาหาเขาจากข้างหลังรูปปั้นแม่มดตาเดียวหลังค่อม

"พวกนายทำอะไรกันนะ" แฮร์รีถามอย่างอยากรู้ "พวกนายไม่ไปฮอกส์มีดได้ไง"

"เรามาให้กำลังใจนายนิดหน่อยก่อนจะไปในะสิ" เฟร็ดพูดพร้อมกับขยิบตาอย่างมีเลศนัย "เข้ามาในนี้สิ..."

เฟร็ดพยักหน้าไปที่ห้องเรียนว่างๆ ทางซ้ายมือของรูปปั้นตาเดียว แฮร์รีตามเฟร็ดกับจอร์จเข้าไปข้างใน จอร์จค่อยๆ ปิดประตู แล้วหันมามองดูแฮร์รีพลาถยิ้มกว้าง

"ของขวัญวันคริสต์มาสล่วงหน้าสำหรับนายนะ แฮร์รี" เขาเอ่ยขึ้น

เฟร็ดดึงของบางอย่างออกมาจากเสื้อคลุมด้วยกิริยาเป็นเชิงอวด แล้ววางมันลงบนโต๊ะตัวหนึ่ง มันเป็นแผ่นกระดาษสีเหลี่ยมเก่ากรอบขนาดใหญ่ที่ไม่มีตัวหนังสืออะไรปรากฏอยู่ แฮร์รีจึงมองดูกระดาษแผ่นนั้นนึกสงสัยว่าเฟร็ดกับจอร์จจะเล่นตลกอะไร

"อะไรกันล่ะ"

"นี่คือเคล็ดลับความสำเร็จของเรายังไงล่ะ แฮร์รี" จอร์จตบแผ่นกระดาษเบาๆ อย่างแสนรัก

"รู้สึกใจหายนะที่เอามาให้นายนะ" เฟร็ดบอก "แต่เราตัดสินใจแล้วเมื่อคืนนี้ว่านายต้องการมันมากกว่าเรา"

"อีกอย่างเราก็จำมันได้ขึ้นใจแล้วด้วย" จอร์จพูด "เราขอมอบให้นายเราไม่ต้องการมันอีกต่อไปแล้วล่ะ"

ก็คงไม่รีบมันเอาไว้"

"แล้วนายรู้วิธีจั้นหรือ"

"อ้อ ใช่สิ" เฟร็ดยิ้มกวนๆ "สมบัติเลิศล้ำอำไพชิ้นนี้สอนเรามาก
ยิ่งกว่าครูทุกคนในโรงเรียน"

"นายทำให้ฉันงง" แฮร์รีมองดูกระดาษเก่ารุงรังแผ่นนั้น

"จั้นหรือ" จอร์จพูด

เขาหยิบไม้กายสิทธิ์ออกมาแตะที่กระดาษแผ่นนั้นเบาๆ แล้วพูดว่า
"ข้าขอสาบานอย่างจริงจั่งว่าข้านั้นหาความดีไม่ได้"

พริบตานั่นเอง เส้นหมึกบางๆ ก็เริ่มปรากฏจากจุดที่ไม้กายสิทธิ์ของ
จอร์จแตะลงและแผ่กระจายออกราวกับเส้นใยแมงมุม เส้นเหล่านั้นบรรจบ
กันบ้าง ไขว้ทับกันบ้าง แผ่ลากออกไปจดทุกมุมของแผ่นกระดาษ ครั้นแล้ว
ตัวหนังสือเล่นทางสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นด้านบน อ่านได้
คำว่า

ข้าพเจ้าทั้งหลาย

นายจันทร์เจ้า ทางหนอน เก้าบือ และเขาแหลม

ผู้ให้ความช่วยเหลือ

แก่บรรดาตัวกวนแสนกลร้อยเล่ม

มีความยินดีขอเสนอ

แผนที่ตัวกวน

มันเป็นแผนที่แสดงรายละเอียดทั้งหมดของปราสาทฮอกวอตส์และ
บริเวณโรงเรียน แต่สิ่งที่โดดเด่นที่สุดคือจุดหมึกเล็กจิ๋วที่เคลื่อนไปทั่วแผ่น

แต่ละจุดมีแถบป้ายพร้อมกับชื่อที่เขียนด้วยตัวกระจิริดกำกับไว้ แอร์รี่ชะงักหน้าเข้าไปดูด้วยความอัศจรรย์ใจ ป้ายชื่อที่จุดหนึ่งตรงมุมบนซ้ายบอกให้รู้ว่าศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์กำลังเดินไปเดินมาในห้องทำงานของเขา คุณนายเบอร์ริส... แมวของภารโรงกำลังปีนอยู่บนอยู่แถวๆ ชั้นสอง และพีฟส์กำลังกระเดิงกระดอนไปรอบๆ ห้องถ้วยรางวัล ในขณะที่สายตาของแอร์รี่กวาดมองไปตามทางเดินต่างๆ ที่คุ้นเคยนั่นเอง เขาก็สังเกตเห็นอะไรอีกอย่างหนึ่ง

แผนที่นี้แสดงเส้นทางหลายเส้นที่เขาไม่เคยใช้เลย และดูเหมือนว่าเส้นทางหลายเส้นนั้นจะมุ่งสู่...

"ตรงเข้าไปที่ฮอกส์มิดเลย" เฟร็ดบอก พลางใช้นิ้วไล่ไปบนเส้นหนึ่ง "มีทั้งหมดเจ็ดทาง ที่นี้ฟิลช์น่าจะรู้จักอยู่สี่ทาง -- " เขาชี้ให้ดู " -- แต่เรามั่นใจว่าเราเป็นพวกเดียวที่รู้จักเส้นทางพวกนี้" ไม่ต้องสนใจทางที่อยู่หลังกระจกเงาที่ชั้นสี่ เราเคยใช้ทางนั้นจนกระทั่งถึงหน้าหนาวปีที่แล้ว ตอนนั้นมันถูกปิดไป -- ปิดตายไปแล้ว และเราก็ไม่คิดว่าจะมีใครใช้เส้นทางนี้ เพราะว่าต้นวิลโลว์จอมหวดขึ้นอยู่ตรงปากทางเข้าพอดี แต่เส้นทางนี้ลื่นไถลตรงไปยังห้องใต้ดินของร้านฮันนี่ดุกส์ เราใช้เส้นทางนี้นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว และอย่างที่นายอาจจะสังเกตเห็นก็คือ ทางเข้าอยู่ตรงข้างนอกห้องนี้เอง ทะลุผ่านรูปปั้นยายแก่ตาเดียวหลังค่อมนั่นไง"

"นายจันท์เจ้า หางหนอน เท้าปูย และเขาแหลม" จอร์จทอดถอนใจ พลางแตะตรงหัวแผนที่เบาๆ "เราเป็นหนี้บุญคุณพวกเขามากเลย"

"เหล่าสุภาพบุรุษผู้สูงส่ง ผู้ทำงานอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยเพื่อช่วยเหลือนักแหกกฏรุ่นใหม่" เฟร็ดพูดอย่างสำรวม

"ถูกต้อง" จอร์จพูดอย่างกระตือรือร้น "พอใช้เสร็จแล้วอย่าลืมลบทิ้งล่ะ -- "

• -- ไม่งั้นคนอื่นจะอ่านได้" เฟร็ดเตือน

"แค่เคาะแผนที่อีกครั้งแล้วพูดว่า 'แผนลวงสำเร็จแล้ว!' มันก็จะลบไปหมดเอง"

"ถ้าเช่นนั้น แฮร์รี่หนุ่ม" เฟร็ดทำท่าเลียนแบบเพอร์ซีได้ไม่มีผิดเพี้ยน "ขอจกรักษาตัวด้วย"

"แล้วเจอกันที่ร้านฮันนี่ดุกส์" จอร์จหิ้วดาให้

ทั้งคู่ออกไปจากห้อง พलगหัวเราะลงลูกคอกอย่างชอบอกชอบใจ

แฮร์รี่ยืนอยู่ตรงนั้น ตาจ้องเป่งที่แผนที่มหัศจรรย์ เขามองเห็นจุดเล็กจิ๋วของคุณนายนอร์ริสเลี้ยวซ้ายแล้วหยุดดมอะโรบนพื้นนิตหนึ่ง ถ้าหากว่าฟิลช์ไม่รู้เส้นทางพวกนี้จริงๆ... แล้วเขาก็ไม่จำเป็นต้องผ่านพวกผู้คุมวิญญาณนั้นเลยสักนิด...

แต่ในขณะที่เขายืนอยู่ตรงนั้นด้วยความรู้สึกตื่นเต้นที่อาบอึมไปทั่วร่าง คำพูดซึ่งครั้งหนึ่งแฮร์รี่เคยได้ยินนายวิสลิย์พูดก็ผุดขึ้นจากความทรงจำ

อย่าวางใจอะไรที่คิดได้ด้วยตัวของมันเอง ถ้าลูกไม่เห็นว่ามันเอาสมองของมันไว้ที่ไหน

แผนที่แผ่นนี้คือหนึ่งในวัตถุวิเศษที่เป็นอันตรายที่นายวิสลิย์เคยเตือนเอาไว้... เครื่องช่วยเหลือนเจ้าตัวกวบนแสนกลร่อยเล่ห์... แต่ก็อีกนั่นแหละ แฮร์รี่พยายามหาเหตุผล เขาเพียงแค่อยากจะใช้มันเพื่อไปที่ฮอกส์มิดเท่านั้น ใช่ว่าเขาอยากจะทำอะไรหรือทำร้ายใครเสียหน่อย... แถมเฟร็ดกับจอร์จก็ใช้มันมาตั้งหลายปีโดยไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรเกิดขึ้น...

แฮร์รี่ใช้นิ้วไล่ไปตามเส้นทางลับสู่ร้านฮันนี่ดุกส์

และแล้วจับพลันนั่นเอง ราวกับเป็นการปฏิบัติตามคำสั่ง เขาม้วน

แผนที่เก็บซุกเอาไว้ข้างในเสื้อคลุม แล้วรีบไปที่ประตูห้องเรียน แฮร์รี่แถมประตูเปิดออกเล็กน้อย ไม่มีใครอยู่ข้างนอก เขาค่อยๆ โผล่ออกมาจากห้องอย่างระมัดระวัง แล้วเคลื่อนตัวไปยังข้างหลังรูปปั้นแม่มดตาเดียว

เขาต้องทำยังไงนะ แฮร์รี่ดึงแผนที่ออกมาอีกครั้ง และก็ได้เห็นด้วยความอัศจรรย์ใจว่ามีจุดหมึกใหม่ปรากฏขึ้นบนแผนที่พร้อมชื่อ 'แฮร์รี่ พอตเตอร์' จุดนั้นเป็นรูปเงาينوอยู่ตรงตำแหน่งที่แฮร์รี่ตัวจริงกำลังยืนอยู่พอดี ตรงประมาณกึ่งกลางทางเดินบนชั้นสาม แฮร์รี่มองดูอย่างพิถีพิถันพิจารณา รูปเงาแฮร์รี่เล็กๆ นั้นทำทำให้ไม้กายสิทธิ์อันจ้อยของเขาแตะที่รูปปั้นแม่มด แฮร์รี่รีบหยิบไม้กายสิทธิ์ของเขาออกมาแตะที่รูปปั้นบ้าง ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขามองดูแผนที่อีกครั้ง วงกลมเล็กจิ๋วที่มีคำพูดปรากฏขึ้นข้างๆ รูปเงาของเขาเป็นคำว่า 'ดิสเซนดิอุม'

"ดิสเซนดิอุม!" แฮร์รี่กระซิบพร้อมกับเคาะที่รูปปั้นหินอีกครั้ง

ทันใดนั้น ตรงโหนกค่อมของรูปปั้นเปิดออกเป็นช่องขนาดพอให้คนผอมๆ คนหนึ่งลอดผ่านเข้าไปได้ แฮร์รี่กวาดสายตาดูทั่วทางเดิน จากนั้นก็มัดแผนที่เก็บลงไปอีกครั้ง ก่อนจะเบียดตัวเข้าไปในโพรง เขาเอาศีรษะก้นเข้าไปก่อน แล้วดันตัวตามเข้าไป

แฮร์รี่ไถลเลื่อนลงไปตามทางลาดที่เหมือนทำจากหิน แล้วก็หยุดลงตรงพื้นดินชื้นเย็น เขาลุกขึ้นมองไปรอบๆ มันมืดสนิท แฮร์รี่ยกไม้กายสิทธิ์ขึ้นและพิมพ์ว่า "ลูมอส!" แล้วเขาจึงเห็นว่าตัวเองอยู่ในอุโมงค์ทางเดินแคบๆ ที่เพดานเตี้ยมาก เขายกแผนที่ขึ้น ใช้ปลายไม้กายสิทธิ์แตะแล้วพูดเบาๆ ว่า "แผนที่ลวงสำเร็จแล้ว!" แผนที่แผ่นนั้นกลับว่างเปล่าอีกครั้ง แฮร์รี่บรรจงถักมันอย่างดีแล้วยัดเอาไว้ข้างในเสื้อคลุม จากนั้นก็ออกเดินด้วยใจที่เต้นรัวเร็ว ทั้งตื่นเต้นทั้งหวาดวิตก

ทางเดินนั้นคดเคี้ยวเลี้ยวไปมา ช่างเหมือนโพรงของกระด้ายยักษ์ เสียทีกระไร แฮร์รีรีบจำเดิน สะดุดล้มบ้างเป็นบางครั้งเพราะพื้นขรุขระ ไม่เสมอกัน มือถือไม้กายสิทธิ์ชี้ไปข้างหน้า

เป็นเวลานานพอควร แต่ความคิดเรื่องร้านฮันนี่ดุกส์หล่อเลี้ยงจิตใจของเขาเอาไว้ หลังจากเวลาผ่านไปทีไรรู้สึกเหมือนสักหนึ่งชั่วโมงได้ ทางเดินก็เริ่มชันขึ้น แฮร์รีเร่งฝีเท้าพลางหอบหายใจ ใบหน้าร้อนผ่าว แต่เท้าเย็นเฉียบ

สิบนาทีก่อมา แฮร์รีก็มาถึงเชิงบันไดหินค่อนข้างเก่าแห่งหนึ่ง ซึ่งทอดขึ้นสู่เบื้องบนจนสุดสายตา แฮร์รีตั้งต้นไต่บันไดโดยระวังไม่ให้เกิดเสียงดัง หนึ่งร้อยขั้น สองร้อยขั้น ในที่สุดเด็กชายก็ลืมนับขณะเดินขึ้นไป สายตามองดูที่เท้า... และแล้ว จู่ๆ ศีรษะของเขาก็กระแทกกับอะไรแข็งๆ อย่างหนึ่ง

มันดูเหมือนกับเป็นประตูกล แฮร์รียืนคลำศีรษะตัวเองพลางเงี้ยวพอง เขาไม่ได้ยินเสียงอะไรจากด้านบน เขาดันประตูขึ้นช้าๆ แล้วค่อยๆ ยื่นหน้าออกไป

เขาเข้ามาอยู่ในห้องใต้ดินที่มีลังไม้และกล่องวางอยู่เต็มไปหมด แฮร์รีปีนออกจากช่องประตูนั้นแล้วปิดลงตามเดิม -- มันกลืนไปกับพื้นที่มีฝุ่นเขรอะจนดูไม่ออกเลยว่ามีประตูกลอยู่ตรงนั้น แฮร์รีคืบตัวช้าๆ ตรงไปยังบันไดไม้ซึ่งทอดขึ้นไปยังชั้นบน บัดนี้เขาได้ยินเสียงคนพูดชัดถนัดหู รวมทั้งเสียงกระดิ่งกรังกรังและเสียงเปิดปิดประตู

ขณะที่กำลังสงสัยว่าตัวเองควรจะต้องทำอะไร ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงประตูเปิดในระยะใกล้มาก ใครคนหนึ่งกำลังจะลงมาข้างล่าง

"เอาเยลลี่ทากมาอีกกล่องด้วยนะ ที่รัก พวกนั้นแทบจะเหมาของเราหมดแล้ว -- " เสียงผู้หญิงคนหนึ่งพูดขึ้น

เท้าคูหนึ่งกำลังลงบันไดมา แสร้งกระโดดไปแอบอยู่ข้างหลังลังใบใหญ่มหึมาและคอยให้เท้าคูนั้นผ่านไป เด็กชายได้ยินเสียงผู้ชายเคลื่อนไหวย้ายกล่องที่ผนังฝั่งตรงข้าม เขาอาจจะไม่มีโอกาสอย่างนี้อีก --

แสร้งพุ่งออกจากที่ซ่อนอย่างว่องไวและเงียบกริบก่อนขึ้นบันไดไป เขาหันกลับไปมองและเห็นด้านหลังของคนร่างใหญ่กับศีรษะล้านเลี่ยนเป็นมันกำลังก้มลงไปในห้องใบหนึ่ง แสร้งขึ้นไปถึงประตูตรงสุดชั้นบันได ลอดผ่านออกไปและพบตัวเองอยู่ข้างหลังเคาน์เตอร์ของร้านฮันนี่ดุกส์ -- เขาก้มตัวลง คลานไปข้างๆ แล้วจึงค่อยๆ ยึดตัวขึ้น

ร้านฮันนี่ดุกส์แน่นขนัดไปด้วยเด็กนักเรียนฮอกวอตส์จนไม่มีใครมอง แสร้งซำสอง เขาแทรกตัวไปกับพวกนั้นพร้อมกับมองไปรอบๆ แล้วก็ต้องกลั้นหัวเราะไว้เมื่อนึกถึงสีหน้าที่จะปรากฏอยู่บนใบหน้าอ้วนเหมือนหมูของดัดลีย์ถ้าเขาได้มาเห็นว่าแสร้งอยู่ที่ไหนในตอนนี

ชั้นทุกชั้นจัดวางขนมหวานที่ดูน่ากินที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ นูก้า* ชิ้นโตดูอวบอ้อมด้วยครีมหอมมัน ทอฟฟี่ใสรสมะพร้าวตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมสีชมพูวาว ทอฟฟี่สีน้ำผึ้งก้อนอวบหนา ช็อกโกแลตนับร้อยชนิดเรียงเป็นแถวน่าดู เยลลี่เม็ดทุกรสใสอยู่ในถังใบใหญ่ และยังมีฟิชซิงวิชบีหรือลูกอมเชอร์เบ็ตลอยได้ที่รอนเคยพูดถึง ที่ผนังอีกด้านหนึ่งเป็นขนมหวานที่มี 'สเปเชียล เอฟเฟกต์' เช่น หมากฝรั่งรูเบิลเบสต์บอลิ่ง (ซึ่งจะทำให้ห้องทั้งห้องมีแต่ลูกโป่งสีฟ้าใสเต็มไปหมดและไม่ยอมแตกอยู่หลายวัน) โหมขัดฟันเส้นบางรสสตริงมินต์ ลูกอมรสพริกไทยสีดำเม็ดเล็กจิ๋ว (พ่นไฟใสเพื่อนได้!) ลูกอมน้ำแข็งหนู (กินแล้วทำให้ฟันกระทบกันและส่งเสียงจ๊ดๆ!) ลูกอมเปปเปอร์มินต์ครีมรูปร่างเหมือนกบ (กระโดดได้จริงๆ ในกระเพาะ!) ปากกาขนนกทำจากน้ำตาลปั้น และลูกกวาดระเบิดเปรี้ยะ

*ขนมหวานเหนียวนุ่มสีขาวหรือสีชมพู ทำจากน้ำตาล ถั่ว ผลไม้ ฯลฯ

แฮร์รีแทรกตัวผ่านกลุ่มนักเรียนชั้นปีที่หกและเห็นป้ายอันหนึ่งแขวนอยู่ตรงสุดมุมร้านเขียนว่า 'รสชาติไม่ธรรมดา' รอนกับแฮร์รีไมโอเนียนอยู่ข้างใต้ป้ายนั้น กำลังพิจารณาภาดอมยิ้มรสเลือดอยู่ แฮร์รีแอบเข้าไปข้างหลัง

"แหะ ไม่เอาหรอก แฮร์รีไม่อยากได้อะไรแบบนั้นแน่ ฉันว่านะ น้ำมันสำหรับพวกผีดิบดูดเลือด" แฮร์รีไมโอเนียนพูดขึ้น

"แล้วพวกนี้ล่ะ" รอนดันขวดโหลใส่ลูกอมก้อนรสแมลงสาบเข้าไปได้ จมูกแฮร์รีไมโอเนียน

"ไม่เอาเด็ดขาด" แฮร์รีพูด

รอนเกือบจะทำขวดโหลตกแตก

"แฮร์รี!" แฮร์รีไมโอเนียนร้องเสียงแหลม "เธอมาทำอะไรที่นี่ เธอมา -- เธอมาได้ยังไง -- "

"โอโฮ!" รอนมีสีหน้าประทับใจ "นายหายตัวได้ด้วย!"

"ไม่ใช่อย่างนั้น" แฮร์รีลดเสียงลงเพื่อไม่ให้เด็กชั้นปีที่หกได้ยิน และเล่าเรื่องแผนที่ตัวกวนให้ทั้งสองคนฟังโดยตลอด

"เฟร็ดกับจอร์จไม่เคยให้แผนที่ฉันได้ไง!" รอนโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง "ฉันเป็นน้องเขานะ!"

"แต่แฮร์รีจะไม่เก็บมันเอาไว้อะไร!" แฮร์รีไมโอเนียนพูดขึ้น ราวกับการทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่น่าทำ "เขาจะเอามันไปให้ศาสตราจารย์มักกอนนากัล ใช้ไหมแฮร์รี"

"ไม่หรอก!" แฮร์รีตอบ

"เธอจะบ้าหรือ" รอนถลึงตาจ้องมองแฮร์รีไมโอเนียน "เอาของดีๆ อย่าง

นั่นไปให้อาจารย์"

"ถ้าฉันเอาไปให้ ฉันก็ต้องบอกว่าไปได้มันมาจากไหน! และฟิลช์ก็จะรู้ว่าเฟร็ดกับจอร์จจิกมันมา!"

"แล้วซิเรียส แบล็กล่ะ" เฮอร์ไมโอนี่แหงสไป "เขาอาจจะใช้เส้นทางใดเส้นทางหนึ่งในแผนที่เข้าไปในปราสาทก็ได้! พวกอาจารย์จำเป็นต้องรู้ล่ะ!"

"เขาเข้ามาตามทางพวกนี้ไม่ได้หรอก" แฮร์รีรีบบอก "ในแผนที่นั้น มีอุโมงค์ลับเจ็ดแห่งใช้ไหม เฟรีดกับจอร์จบอกว่าฟิลล์รูจก็สี่แห่งแล้ว ส่วนอีกสามแห่งนั้น -- ทางหนึ่งถูกปิดไปแล้ว เพราะฉะนั้นก็ไม่มีใครผ่านเข้าไปได้ อีกทางหนึ่งมีต้นวิลโลว์จอมหวดปลูกปิดทางเอาไว้ ก็เข้าออกไม่ได้อีก และอีกทางหนึ่งที่ฉันเพิ่งผ่านมา -- ก็ -- มองหาทางเข้าที่ห้องใต้ดินนั้นลำบากจะตาย นอกเสียจากว่าเขารู้ว่าตรงนั้นเป็น..."

แฮร์รี่ชะงัก ถ้าหากว่าแบล็กคิดว่าตรงนั้นเป็นทางเข้าแล้ว แต่แล้วรอน
ก็กระแอมเสียงดังและชี้ไปที่ป้ายประกาศที่ติดอยู่ด้านในประตูร้านขนม

โดยคำสั่งของกระทรวงเวทมนตร์

ทางร้านขอเดือนให้ลูกค้าทั้งหลายทราบว่า ผู้คุม
วิญญาณจะออกตรวจตราตามท้องถนนในหมู่บ้านฮอกส์มิด
ทุกคืนหลังดวงอาทิตย์ตกดินจนกว่าจะมีประกาศเปลี่ยนแปลง
มาตรการนี้นำมาใช้เพื่อความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยใน
ฮอกส์มิด และจะเลิกใช้ต่อเมื่อจับตัวซีเรียส แบล็กกลับเข้า
คุกได้ ด้วยเหตุนี้จึงใคร่ขอแนะนำให้ท่านซื้อสินค้าให้เสร็จสิ้น
สมบูรณ์ก่อนพลบค่ำ

สุขสันต์วันคริสต์มาส!

"เห็นไหม" รอนพูดค่อยๆ "ฉันอยากเห็นแบล็กพยายามบุกเข้ามา
ในร้านฮันนี่ดุกส์ทั้งๆ ที่พวกผู้คุมวิญญาณเดินย่ำเยี้ยอยู่เต็มหมู่บ้านจ้ะ อีก
อย่างนะ เฮอร์ไมโอนี่ เจ้าของร้านฮันนี่ดุกส์น่าจะไต่ยีนเสียงไซ้ไหมล่ะ พวก
เขานอนอยู่ชั้นบนนี่เอง!"

"ก็ใช่ แต่ว่า -- แต่ว่า -- " ดูเหมือนเฮอร์ไมโอนี่พยายามยก
ปัญหาอื่นขึ้นมาอีกอย่างยากลำบาก "ฟังนะ แฮร์รี่ก็ไม่น่ามาที่ฮอกส์มีดอยู่ดี
เขาไม่มีคนเซ็นแบบฟอร์มให้นะ! ถ้ามีใครรู้เข้า เขาต้องเดือดร้อนมาก! แล้ว
ถึงตอนนี้ยังไม่มิด -- แต่ถ้าซิเรียส แบล็กเกิดมาวันนี้ ตอนนี้อยู่ล่ะ"

"เขาก็ต้องมองหาตัวแฮร์รี่ให้เจอในนี้" รอนพูด พลังพยักพยิต
ผ่านหน้าต่างกรอบไม้ออกไปยังหิมะซึ่งกำลังโปรยละอองหนา "ไม่เอาน่า
เฮอร์ไมโอนี่ นี่มันคริสต์มาสนะ แฮร์รี่ควรจะได้สบายอกสบายใจบ้าง"

เฮอร์ไมโอนี่แหม่ปาก ทำทางกังวลใจอย่างที่สุด

"เธอจะฟ้องเรื่องฉันหรือเปล่า" แฮร์รี่ถามพร้อมกับยิ้มยิงฟัน

"อ้อ -- ไม่หรอก -- แต่ใจจริงนะ แฮร์รี่ -- "

"นายเห็นลูกอมพีชซึ่งวิซปีหรือยัง แฮร์รี่" รอนคว้าตัวเขาและจูงไป
ที่ถังใส่ลูกกวาด "แล้วก็เยลลี่ทากนี่ล่ะ ลูกอมกรดล่ะ เฟร็ดเคยให้ฉันอันหนึ่ง
ตอนฉันอายุเจ็ดขวบ มันไหม้ลิ้นฉันซะเป็นรูเลย ยังจำได้ว่าแม่เอาไม้กวาดไล่
ตีเขาใหญ่" รอนจ้องมองกล่องลูกอมกรดอย่างเข็ดขยาด "นายว่าเฟร็ดจะ
กินก้อนรสแมลงสาบนี้ไหมถ้าฉันบอกเขาว่าเป็นถั่ว"

เมื่อรอนและเฮอร์ไมโอนี่จ่ายเงินค่าขนมทุกอย่างที่ซื้อแล้ว ทั้งสามก็
ออกจากร้านฮันนี่ดุกส์ไปผจญกับพายุหิมะข้างนอก

ฮอกส์มีดดูเหมือนภาพในบัตรอวยพรวันคริสต์มาส กระท่อมหลังคา
มุงด้วยหญ้าหลังเล็ก ๆ และร้านค้าต่าง ๆ ล้วนแต่มีชั้นเกล็ดหิมะปกคลุม

ที่ประตูมีช่อดอกสอสีแขวนไว้ และมีเทียนไขสวยๆ ผูกห้อยอยู่กับต้นไม้

แฮร์รีตัวสั้น เขาไม่มีเสื้อคลุมเหมือนเพื่อนทั้งสอง เด็กๆ เดินขึ้นไปตามถนน ก้มศีรษะต่ำลง รอนกับแฮร์รีไอนี่ตะโกนผ่านผ้าพันคอออกมาว่า

"นั่นไงไปรษณีย์ -- "

"ร้านของโก้อยู่ตรงโน้นแน่ะ -- "

"เราเดินขึ้นไปถึงเพิงไทรยหวนก็จะได้ -- "

"จะบอกอะไรให้" รอนพูดพ่นกระทบบัน "ไปหาแบตเตอรี่เปียร์ตีที่ร้านไม้กวาดสามอันกันเถอะ"

แฮร์รียินดีเป็นที่สุด ลมกรรโชกแรง และมือของเขาก็ชาจนแข็ง ดังนั้นเด็กๆ จึงข้ามถนน และข้ามไม้กั้นน้ำที่ ก็เข้าไปในโรงแรมเล็กกระจิวหลิวแห่งหนึ่ง

มีคนแน่นจนล้น สงเสียงจ๊อกแจ๊ก บรรยากาศอุ่นสบายและมีวันอบอุ่น ผู้หญิงหุ่นดีหน้าตาสะสวยคนหนึ่งกำลังยกเครื่องตีบริการให้กลุ่มพ่อมดทำทางอันธพาลที่บาร์

"คนนั้นชื่อมาตามโรสเมอร์ธา" รอนบอก "ฉันไปสั่งเครื่องตีให้ล่ะ" เขาพูดต่อ ใบหน้าเป็นสีแดงเรื่อๆ

แฮร์รีกับแฮร์รีไอนี่เบียดแทรกตัวไปถึงด้านหลัง มีโต๊ะว่างตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งตั้งอยู่ระหว่างหน้าต่างกับต้นคริสต์มาสสวยงาม ซึ่งอยู่ติดกับเตาผิง ทำนาที่ต่อมา รอนก็กลับมาพร้อมกับแบตเตอรี่เปียร์ร้อนๆ มีฟองฟูสามแก้วใหญ่

"สุขสันต์วันคริสต์มาส!" เด็กชายพูดอย่างมีความสุข พยายามยกแก้วชูขึ้น แฮร์รีดื่มแบตเตอรี่เปียร์อีกใหญ่ เป็นของอร่อยที่สุดเท่าที่เขาเคยลิ้ม

รสมา และดูเหมือนว่ามันจะทำให้ภายในกายของเขาร้อนชานทั่วทุกชุมชน

ลมวูบหนึ่งพัดผมเขากระจาย ประตูร้านไม้กวาดสามอันเปิดออกอีกครั้ง แฮร์รีมองข้ามขอบแก้วไป แล้วก็รำลึก

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลกับศาสตราจารย์ฟลิตวิกเพิ่งก้าวเข้ามาในร้านพร้อมกับหอบเอาเกล็ดหิมะเข้ามาด้วย แฮกริดตามมาติดๆ เขากำลังสนทนาอย่างติดพันกับชายร่างอ้วนสวมหมวกสีเขียวมะนาวกับเสื้อคลุมลายรีว -- คอว์นี่เลียส พัดจ์ รัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์นั่นเอง

พริบตานั่นเอง รอนกับแฮร์รีไมโอเนียนี้ก็พร้อมใจกันเอามือกดลงบนศีรษะของแฮร์รีเพื่อบังคับให้ลงจากม้านั่งไปอยู่ใต้โต๊ะ แฮร์รีทำบัตรเตอร์เบียร์หกไหลเลอะเทอะและคุ้ยคลุกอยู่ เขาจับแก้วเบียร์เปล่าไว้นั่น และเฝ้ามองเท้าของบรรดาอาจารย์และเท้าของพัดจ์เคลื่อนตรงไปที่บาร์ เท้าทุกคู่หยุดชะงักนิดหนึ่ง ก่อนจะหมุนกลับและเดินตรงมาทางเขา

เหนือศีรษะเขาขึ้นไป แฮร์รีไมโอเนียนี้กระซิบคำว่า "โมบิลิอาร์บัส!"

ต้นคริสต์มาสข้างโต๊ะยกสูงขึ้นจากพื้นเล็กน้อยและลอยมาด้านข้าง ก่อนจะทิ้งตัวลงตรงหน้าโต๊ะที่พวกเขาอยู่พอดี บดบังทั้งสามให้พ้นจากสายตา แฮร์รีมองผ่านกิ่งอันหนาที่บดบังด้านล่างและเห็นขาเก้าอี้สี่ตัวขยับถอยจากโต๊ะที่อยู่ติดกันกับโต๊ะของเขา จากนั้นก็ได้ยินเสียงจิ้งจอกและเสียงถอนหายใจของพวกอาจารย์และรัฐมนตรีขณะที่พวกนั้นทรุดตัวลงนั่ง

ต่อจากนั้นเขาเห็นเท้าอีกคู่หนึ่งสวมรองเท้าส้นสูงสีไข่มุกการะเวกเป็นประกายวิบวับ แล้วก็ได้ยินเสียงผู้หญิงพูดว่า

"น้ำกลีกล้วยเล็ก..."

"ของฉัน" เป็นเสียงของศาสตราจารย์มักกอนนากัล

"เหล่าน้ำผึ้งอุ่นสีโพนด์..."

"ขอบใจนะ โรสเมอร์ธา" แสกริตพูด

"น้ำเชื่อมเซอรี้กับโซดาใส่น้ำแข็งกับรัม..."

"อืมม!" ศาสตราจารย์ฟลิตวิกดูดปากจวบ

"งั้นของท่านรัฐมนตรีก็คงเป็นเหล้าเรดเคอเรนดรัมสินะคะ"

"ขอบใจ โรสเมอร์ธาคนสวย" เป็นเสียงของฟิดจ์ "ดีจังที่ได้พบคุณ
อีก จริงๆ นะ หาอะไรให้ตัวเองดื่มซักแก้วสิ แล้วมาคุยกับเรา -- "

"ขอบพระคุณมากค่ะ ท่านรัฐมนตรี"

แฮร์รีมองดูรองเท้าส้นสูงวิบวับคู่ นั้นเดินจากไปและกลับมาอีก หัวใจ
ของเขาเต้นโครมครามจนเหมือนขึ้นมาอยู่ที่คอ ทำไมเขาถึงไม่ทันคิดว่านี้ก็
เป็นวันสุดสัปดาห์สุดท้ายของเทอมสำหรับพวกอาจารย์ด้วยเช่นกัน พวก
นั้นจะนั่งอยู่อีกนานแค่ไหน เขาต้องการเวลาเยี่ยงกลับไปที่บ้านฮันนี่ดูกลส์ถ้า
หากว่าเขาจะกลับไปโรงเรียนคืนนี้... ขาของเฮอร์ไมโอนี่ขยุกขยิกอยู่ไม่สุข
โกล้งๆ ตัวเขา

"ลมอะไรหอบท่านมาถึงที่นี่ได้คะ ท่านรัฐมนตรี" เสียงมาตาม
โรสเมอร์ทาดังขึ้น

แฮร์รีแลเห็นท่อนล่างอันอวบอ้วนของฟิดจ์ขยับไปมาอยู่บนเก้าอี้ราว
กับกำลังตรวจดูว่ามีใครแอบฟังอยู่หรือเปล่า แล้วเขาก็พูดขึ้นด้วยเสียงแผ่ว
เบาว่า "ก็จะมีอะไรเสียอีกล่ะ คนสวย ชิเรียส แบล็กน่าจะสิ ผมออกจะ
มั่นใจว่าคุณคงได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนในวันฮัลโลวีนแล้วใช่ไหม"

"ดิฉันได้ยินเขาถือกันค่ะ" มาตามโรสเมอร์ทายอมรับ

"นี่เธอบอกคนทั้งร้านเลยหรือ แสกริต" ศาสตราจารย์มักกอนนากัล
พูดอย่างฉุนเฉียว

"ท่านคิดว่าแบล็กยังอยู่แถวนี้หรือเปล่าคะ" มาดามโรสเมอร์ทากระซิบถาม

"ผมมั่นใจ" พัดจ์พูดสั้นๆ

"ท่านทราบไหมคะ ผู้คุมวิญญาณมาตรวจร้านดิฉันสองหนแล้ว" มาดามโรสเมอร์ทาบอก มีแววตื่นเต้นเล็กน้อยเจืออยู่ในน้ำเสียง "ทำเอาลูกค้าตกใจหนีไปหมด... ไม่ดีสำหรับคนค้าขายเลยคะท่าน"

"โรสเมอร์ทาที่รัก ผมก็ไม่ชอบพวกนั้นมากพอๆ กับคุณเหมือนกัน" พัดจ์พูดอย่างไมโครสบายใจ "เป็นมาตรการป้องกันที่จำเป็น... แย่หน่อยแต่จะทำยังไงได้... ผมเพิ่งเจอกับผู้คุมบางคน พวกเขาโกรธ دمเบิลดอร์ -- ที่ไม่ยอมให้เข้าไปข้างในบริเวณปราสาท"

"ฉันไม่เห็นด้วยหรอกนะคะ" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดหัวนๆ "เราจะสอนหนังสือได้ยังไงกันคะ ถ้ามีพวกสยองขวัญเพ่นพ่านไปมา"

"เห็นด้วย เห็นด้วย!" ศาสตราจารย์ฟลิตวิกกว้างจ้อยร้องเสียงแหลม ทำของเขาแกว่งอยู่เหนือพื้นหนึ่งฟุต

"ก็เหมือนกันนั่นแหละ" พัดจ์ไม่เห็นด้วย "พวกนั้นน่าจะมาอยู่ที่นี่ก็เพื่อปกป้องคุณทุกคนให้พ้นจากสิ่งที่เลวร้ายกว่านั้นมาก... เรารู้ว่าแบล็กน่าจะสามารรถ..."

"รู้ไหมคะ ดิฉันยังไม่ค่อยอยากเชื่อเลย" มาดามโรสเมอร์ทาพูดอย่างใช้ความคิด "ในบรรดาคนทั้งหมดที่โอนเอียงไปเข้าข้างฝ่ายมืด จิเรียสแบล็ก เป็นคนสุดท้ายที่ดิฉันจะคิดถึงว่าทำได้... ดิฉันหมายความว่า... ดิฉันยังจำตอนที่เขาเป็นนักเรียนที่ฮอกวอตส์ได้ ถ้าท่านบอกดิฉันตอนนั้นว่าเขาจะเป็นแบบนี้ละก็ ดิฉันต้องว่าท่านดื่มเหล้าน้ำผึ้งมากเกินไป"

"คุณรู้เรื่องไม่ถึงครึ่งหรอก โรสเมอร์ทา" พัดจ์พูดหัววๆ "เรื่องเลวร้าย

ที่สุดที่เขาทำลงไปนะ ไม่ค่อยมีใครรู้หรอก"

"เลวร้ายที่สุดงั้นหรือคะ" เสียงซ้องมาตามโรสเมอร์ทาเต็มไปด้วย
ความอยากรู้ "แย่ยิ่งกว่าการสังหารคนที่น่าสงสารพวกนั้นอีกหรือคะ"

"แน่นอนทีเดียว" พัดจ์ยืนยัน

"ดิฉันไม่อยากเชื่อเลย จะมีอะไรเลวร้ายกว่านั้นอีกคะ"

"คุณบอกว่าคุณจำเขาสมัยอยู่ที่ฮอกวอตส์ได้ใช่ไหม โรสเมอร์ทา"
ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพิมพ์ "คุณจำได้ไหมว่าใครคือเพื่อนรักที่สุด
ของเขา"

"แน่นอนอยู่แล้ว" มาตามโรสเมอร์ทาพูดปนหัวเราะน้อยๆ "ไม่เคยเห็น
คนหนึ่งโดยไม่เห็นอีกคนหนึ่ง ใช่ไหมคะ หลายครั้งดิฉันเจอพวกเขาที่นี่
-- โอ๊ย พวกเขาทำให้ดิฉันหัวเราะซะเหลือเกิน อย่างกับคู่จ๋อวอดแนะคะ
ซีเรียส แบล็ก กับ เจมส์ พอตเตอร์!"

แฮร์รีทำแก้วโลหะในมือหล่นพื้นเสียงดัง รอนตะเซา

"ถูกเฟง" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลตอบ "แบล็กกับพอตเตอร์
หัวหน้าตัวแสบของแก๊งเล็กๆ ของพวกเขา เป็นเด็กฉลาดทั้งคู่ จริงสิ --
ฉลาดเป็นกรดจริงๆ ดิฉันไม่คิดนะว่าจะเจอคนคู่ไหนที่เป็นตัวแสบมากเท่า
เขาสองคน -- "

"ไม่รู้สินะ" แฮกริดหัวเราะหึๆ "เฟร็ดกับจอร์จ วิสลีย์ ก็ร้ายพอๆ
กับสองคนนั้น"

"คุณต้องคิดว่าแบล็กกับพอตเตอร์เป็นพี่น้องกันเลยทีเดียว!"
ศาสตราจารย์ฟลิตวิกแทรกเข้ามาบ้าง "เป็นปาท้องโก่เชียว!"

"อ้อแน่นอนเลยทีเดียว" พัดจ์เอ่ยขึ้น "พอตเตอร์นะไวใจแบล็กมาก

กว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ทั้งหมด ถึงจะจบจากโรงเรียนไปแล้วก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แบล็กเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวให้เจมส์ตอนที่แต่งงานกับลิลี แล้วยังให้แบล็กเป็นพ่อทูนหัวของแฮร์รี่ด้วย แน่ละ แฮร์รี่ไม่รู้หรอก พวกคุณคงนึกออกนะว่ามันจะทำให้แกเจ็บปวดขนาดไหนถ้าแกรู้"

"เพราะว่าแบล็กกลับกลายเป็นพวกของคนที่คุณก็รู้ว่าใคร อย่างนั้นหรือคะ" มาตามโรสเมอร์ธากระซิบ

"แย่ยิ่งกว่านั้นอีก ที่รัก..." พัดจลดเสียงลง แล้วพูดต่อด้วยเสียงต่ำๆ "มีไม่กี่คนหรอกที่รู้ว่าครอบครัวพอดเตอร์รู้ว่ากำลังถูกคนที่**คุณก็รู้ว่าใคร** ตามล่าอยู่ ดัมเบิลดอร์ซึ่งกำลังต่อต้านคนที่**คุณก็รู้ว่าใคร** อย่างไม่เห็นแก่เห็นดแก่เห็น้อย มีสายลับดีๆ หลายคน หนึ่งในนั้นเอาข่าวมาบอกเขา เขาก็เลยเตือนเจมส์กับลิลีทันที ดัมเบิลดอร์แนะนำให้ทั้งคู่ไปซ่อนตัว จริงอยู่คนที่**คุณก็รู้ว่าใคร**นะไม่ใช่คนที่ใครจะหลบให้พ้นได้ง่ายๆ หรือ ดัมเบิลดอร์บอกเจมส์กับลิลีว่าวิธีที่ดีที่สุดของพวกเขาคือ ใช้คาถาพิเดิลลิอัส"

"มันใช้อย่างไรคะ" มาตามโรสเมอร์ธาถาม พลังกลั่นใจนิ่งด้วยความสนใจ ศาสตราจารย์ฟลิตวิกกระแอม

"เป็นคาถาที่ซับซ้อนอย่างที่สุด" เขาพูดเสียงแหลมปรืด "เป็นการใช้คาถาซ่อนความลับไว้ในวิญญาณของคนเพียงคนเดียว ข้อมูลจะซ่อนอยู่ในตัวคนที่เลือกมาหรือที่เรียกว่า ผู้รักษาความลับ และตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไปก็จะมีใครหาพบ -- เว้นเสียแต่ -- แน่ละ -- ผู้รักษาความลับจะปูดมันออกมา トラบใดที่ผู้รักษาความลับไม่ยอมบอก คนที่**คุณก็รู้ว่าใคร** ก็จะค้นหุ่มบ้านที่ลิลีกับเจมส์ซ่อนตัวอยู่เป็นปีๆ โดยที่ไม่มีวันหาทั้งสองคนพบ ต่อให้เอาจุ่มกไปจ่ออยู่ตรงหน้าต่างห้องนั่งเล่นของพวกเขาก็เถอะ!"

"ถ้าอย่างนั้นแบล็กก็คือผู้รักษาความลับของพอดเตอร์หรือคะ" มาตามโรสเมอร์ธากระซิบถาม

"แน่นอน!" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลตอบ "เจมส์ พอตเตอร์บอกกับดั้มเบิลดอร์ว่า แบล็กยอมตายเสียดีกว่าที่จะบอกว่าพวกเขายู่ที่ไหน เขายอมบอกว่าแบล็กกำลังวางแผนจะไปหลบซ่อนตัวด้วยเหมือนกัน... แต่ถึงอย่างนั้นดั้มเบิลดอร์ก็ยังไม่วางใจ ฉันจำได้ว่าดั้มเบิลดอร์เสนอตัวเป็นผู้รักษาความลับให้ครอบครัวพอตเตอร์เองด้วย"

"เขาสงสัยแบล็กหรือไงคะ" มาดามโรสเมอร์ทำอ้าปากค้าง

"เขามั่นใจว่าคนที่ใกล้ชิดกับพวกพอตเตอร์นั้นแหละที่เป็นคนคอยให้ข่าวความเคลื่อนไหวกับคนที่*คุณ*ก็รู้ว่าใคร" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดเศร้าๆ "อันที่จริงเขาสงสัยมานานแล้วว่ามีคนในฝ่ายเราทรยศ และเอาความลับมากมายไปบอกคนที่*คุณ*ก็รู้ว่าใคร"

"แต่เจมส์ พอตเตอร์ก็ยังยืนยันจะเลือกแบล็กหรือคะ"

"ใช่" พัดจ์พูดเสียงหนักๆ "แล้วไม่ถึงหนึ่งอาทิตย์ดีหลังจากใช้คาถาฟิเดลลิอัส -- "

"แบล็กก็ทรยศพวกเขาหรือคะ" มาดามโรสเมอร์ทำสุดหายใจแรง

"เขาทำได้ลงคอ แบล็กเปื้อนสภาพการเป็นสายลับสองหน้า และพร้อมที่จะประกาศตัวว่าเป็นผู้สนับสนุนคนที่*คุณ*ก็รู้ว่าใคร อย่างเปิดเผย และดูเหมือนว่าเขาวางแผนเรื่องนี้ตอนที่พวกพอตเตอร์เสียชีวิตนั้นแหละ แต่ว่าอย่างที่รู้ๆ กันอยู่ คนที่*คุณ*ก็รู้ว่าใครฟ่ายต่อพ่อหนูแฮร์รี พอตเตอร์ เขาสูญเสียอำนาจ อ่อนแอจนถึงที่สุด และหนีไป และนี่ยังส่งผลให้แบล็กอยู่ในสถานะลำบากมากเหลือเกิน เจ้านายของเขามาตกต่ำในเวลาที่เขาเผยให้เห็นตัวตนอันแท้จริงในฐานะผู้ทรยศ แบล็กไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องหนี -- "

"ไอ้คนทรยศ ไอ้โสโครก ไอ้ตัวเหมีน!" แฮกริดแผดเสียงดังจนคนครึ่ง

ร้านพากันเงียบกريب

"จ้!" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลเอ็ด

"ผมเจอมัน!" แฮกริดคำราม "ผมคงเป็นคนสุดท้ายที่เจอมันก่อนที่มันจะฆ่าคนทั้งโขยงนั้น! ผมนี่แหละเป็นคนช่วยแฮร์รี่ออกมาจากบ้านของลิลี่กะเจมส์หลังจากที่ถูกฆ่าตาย! ผมเพิ่งอุ้มแกออกจากบ้านที่พังไม่มีขึ้นดี เจ้าหนูน้อยผู้นำสงครามมีรอยแผลใหญ่บื้อเรื้ออยู่บนหน้าผาก แคมพอกะแม่ก็ตายหมด... แล้วซีเรียส แบล็กก็โผล่มา ซีมอเตอร์ไซค์เหาะคันที่มันใช้ประจำแหละ ไม่เคยนึกเลยว่ามันไปทำอะไรที่นั่น ไม่เคยรู้เลยว่ามันคือผู้รักษาความลับของลิลี่กะเจมส์ คิดว่ามันเพิ่งได้ข่าวว่าคนที่**คุณ**ก็รู้ว่าใคร บุกรุกมาทำร้ายก็เลยมาดูเผื่อจะช่วยได้ หน้ามันซีด แล้วก็ตัวสั่นนะ แล้วรู้มัยว่าผมทำไรลงไป **ผมปลอบใจไอ้มาดกรทรยศ!**" แฮกริดคำรามกึกก้อง

"แฮกริด ขอทีเถอะ!" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลส่งเสียง "ลดเสียงลงหน่อย!"

"จะรู้ได้ไงว่ามันไม่ได้เสียใจเรื่องลิลี่กะเจมส์ร็อก ที่แท้มันสนแต่เรื่องคนที่**คุณ**ก็รู้ว่าใคร ตะหาก แล้วมันก็พูดว่า 'ส่งแฮร์รี่ให้ผมเถอะ แฮกริด ผมเป็นพ่อทูนหัวของแก ผมจะเลี้ยงแกเอง -- ' เฮอะ! แต่ผมนะมีคำสั่งจากดัมเบิลดอร์ ผมบอกแบล็กว่าไม่ ดัมเบิลดอร์สั่งว่าแฮร์รี่จะต้องไปอยู่กับป้าและลุง แบล็กเถียงใหญ่ แต่ผลสุดท้ายมันก็ยอมแพ้ มันบอกให้ผม ซีมอเตอร์ไซค์พาแฮร์รี่ไปที่นั่น มันบอกว่า 'ผมคงไม่ต้องการใช้มันอีกต่อไปแล้ว'

"ผมน่าจะรู้ว่ามันมีอะไรเหม่งๆ อยู่ มันรักมอเตอร์ไซค์คันนั้นจะตาย มันเอามาให้ผมทำมัย ทำไมมันถึงจะไม่ต้องใช้อีกต่อไป มันต้องรู้แน่อยู่แล้วว่าใครๆ ก็ต้องสืบได้ง่ายๆ ว่ามันเป็นคนทำ ดัมเบิลดอร์รู้ว่ามันเป็น

ผู้รักษาความลับของพวกพอดเตอร์ เจ้าแบล็กก็รู้ว่ามันต้องหนีไปในคืนนั้นเลย มันต้องรู้ว่าอีกไม่นานร็อกกระทรวงก็ต้องตามล่าตัวมันแน่

"แล้วถ้าผมยกแฮร์รี่ให้มันล่ะ แหงเลยว่ามันต้องโยนแฮร์รี่ทิ้ง ระหว่างเหาะอยู่กลางทะเล ลูกของเพื่อนรักแท้ๆ ! เวลาที่พอมดเปลี่ยนไปเข้าข้างฝ่ายมืด ไม่มีอะไร ไม่มีหน้าไหนจะมีความหมายกะมันอีกต่อไป..."

เกิดความเจ็บช้ำน้ำใจใหญ่หลวงหลังแฮกริดเล่าเรื่องจบ แล้วมาตามโรสเมอร์ทาก็พูดขึ้นด้วยเสียงที่เจือแว่วพึงพอใจว่า "แต่เขาก็หนีไปไม่ได้ไม่ใช่หรือคะ กระทรวงเวทมนตร์เจอตัวเขาในวันรุ่งขึ้นเลย!"

"ถ้ากระทรวงเจอเขาจริงๆ ก็ดีนะสิ" พัดจ์พูดอย่างขมขื่น "ไม่ใช่เราที่ตามเขาพบหรือคะ แต่เป็นปีเตอร์ เพ็ตติกรูว์ -- เพื่อนตัวเล็กๆ ในแก๊งของพอดเตอร์ เขาเสียใจแทบคลั่งแน่ๆ ละ แล้วพอรู้ว่าแบล็กคือผู้รักษาความลับของพอดเตอร์ เขาก็เลยออกตามล่าแบล็กด้วยตัวเอง"

"เพ็ตติกรูว์... เด็กตัวอ้วนเตี้ยที่คอยตามพวกเขาตั๋ยๆ ที่ฮอกวอตส์ นั่นนะหรือคะ" มาตามโรสเมอร์ทาทถาม

"เขาชื่นชมบูชาแบล็กกับพอดเตอร์มาก" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลบอก "ก็ไม่เชิงอยู่ในกลุ่มของพวกนี้นักหรือคะ ไม่ฉลาดเท่า ฉันเคยดูว่าเขาบ่่อยๆ พวกคุณคงนึกออกนะว่าฉัน -- ว่าฉันเสียใจขนาดไหนที่ตอนนั้น..." ศาสตราจารย์มักกอนนากัลทำเสียงราวกับเป็นหวัดขึ้นมากะทันหัน

"เอาเถอะ มิเนอร์ว่า" พัดจ์พูดอย่างอ่อนโยน "เพ็ตติกรูว์ตายอย่างวีรบุรุษ พวกพยาน -- ซึ่งแน่นอนว่าคือพวกมักเกิ้ล ที่ตอนหลังเราลบความทรงจำของพวกเขากออกไปจนหมด -- เล่าให้เราฟังว่าเพ็ตติกรูว์ไล่แบล็กไปจนมุมได้อย่างไร พวกนั้นบอกว่า เพ็ตติกรูว์สะอื้น ลีลากับเจมส์

ซีเรียส! นายทำได้ยังไง!" แล้วเขาก็เอื้อมไปหยิบไม้กายสิทธิ์ แต่ก็แน่นอนแบล็กเร็วกว่าอยู่แล้ว เขาระเบิดเพ็ดติกรูว์ซะเป็นจูนมหาจูน..."

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลสั่งน้ำมูก แล้วพูดเสียงอู้อี้ "เด็กโง่เอ๋ย... เด็กโง่... เขาน่ะไม่เคยเอาไหนเรื่องดวลอยู่แล้ว... น่าจะปล่อยให้กระทรวงจัดการ..."

"จะบอกให้ไหมนะ ถ้าผมจับเจ้าแบล็กได้ก่อนเจ้าหนูเพ็ดติกรูว์ล่ะก็ ผมจะไม่ใช้ไม้กายสิทธิ์ร็อก... ผมจะหักแขนหักขามันทีละข้าง-ทีละข้าง" แฮกริดคำรามก้อง

"คุณไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดอะไรอยู่นะ แฮกริด" พัดจ์พูดดูๆ "คนอื่น ๆ ยกเว้นพวกพ่อมดมือปราบจากหน่วยปราบปรามของโลกแห่งเวทมนตร์แล้ว ไม่มีใครสู้กับแบล็กได้หรอกถ้าเขาจูนมูม ตอนนั้นผมยังเป็นหัวหน้าอ่อนอาวุโสในกรมการจัดการภัยพิบัติแห่งเวทมนตร์อยู่ และผมเป็นหนึ่งในพวกแรกๆ ที่ไปถึงสถานที่เกิดเหตุหลังจากแบล็กฆ่าคนพวกนั้นตายหมดแล้ว ผม -- ผมไม่มีวันลืมเลย บางครั้งบางทีก็ยังคงฝันเห็นภาพนั้นอยู่เลย มีหลุมใหญ่ตรงกลางถนน มันลึกมากเสียจนทำท่าอระบายนของเสียข้างใต้แตกศพเกลื่อนกลาด พวกมันก็ลืมหิวร้อง แล้วแบล็กก็ยืนหัวเราะอยู่ตรงนั้น มีซากที่เหลือของเพ็ดติกรูว์อยู่ตรงหน้า... เป็นกองเลือดคลุ่มเปื้อนเลือดกับ -- ชิ้นส่วนอีกไม่มาก -- "

เสียงของพัดจ์สะดุดหยุดไปในทันที มีเสียงคนห้าคนสั่งน้ำมูก

"เรื่องมันเป็นอย่างนี้แหละ โรสเมอร์ธา" พัดจ์พูดเศร้าๆ "แบล็กถูกพ่อมดลาดตระเวนของหน่วยปราบปรามจับตัวไป ส่วนเพ็ดติกรูว์ก็ได้เหรียญตราเมอร์ลินชั้นที่หนึ่ง ซึ่งผมคิดว่ามันคงพอจะช่วยปลอบใจแม่ผู้นำสงสารของเขาได้บ้าง แบล็กเข้าไปอยู่ในคุกอัชคาบันนับแต่นั้นมา"

มาตามโรสเมอร์ทาถอนหายใจยาว

"จริงหรือเปล่าคะท่านรัฐมนตรีที่ว่าเขาเป็นบ้าน่ะ"

"ผมก็อยากจะพูดอย่างนั้นให้ได้เต็มปากนะ" พัดจ์พูดซ้ำๆ "ผมเชื่อ
แน่นว่าความพ่ายแพ้ของเจ้านายของเขาทำให้เขาเสียสติไปพักหนึ่ง การสังหาร
เพ็ดดิกรูว์กับพวกมักเกิ้ลเป็นการแสดงออกของคนที่จนตรอกและสิ้นหวัง
- มันโหดเหี้ยม... ไร้เหตุผล แต่ผมเจอแบล็กตอนไปตรวจอัสคาบันครั้ง
ล่าสุด คุณก็รู้ พวกนักโทษส่วนใหญ่ในนั้นนะนั่งเพ้อกับตัวเองในความมืด
ไม่มีสติตั้งหลงเหลืออยู่แล้ว... แต่ผมตกใจมากที่แบล็กยังดูปกติดี เขา
พูดกับผมเป็นเรื่องเป็นราว น่าแปลกมากจริงๆ คุณต้องคิดว่าเขาแค่ดูเบื่อๆ
เท่านั้น -- เขาถามผมว่าผมอ่านหนังสือพิมพ์เสร็จหรือยัง ถามเฉยๆ
อย่างสุภาพนะ เขาบอกว่าเขาไม่ได้เล่นปริศนาอักษรไขว้นานแล้ว เออแนะ
ผมประหลาดใจจริงๆ ว่าพวกผู้คุมวิญญาณดูเหมือนจะมีผลต่อจิตใจเขาน้อย
มาก -- แล้วเขาก็เป็นนักโทษที่ถูกคุมเข้มที่สุดในคุกคนหนึ่งเลยนะ มีผู้คุม
วิญญาณอยู่ข้างนอกประตูเขาทั้งกลางวันกลางคืน"

"คุณคิดว่าแบล็กหนีออกมาทำอะไรคะ" มาตามโรสเมอร์ทาถาม
"คุณพระช่วย ท่านรัฐมนตรีคะ เขาคงไม่ได้คิดกลับมาร่วมมือกับคนที่คุณ
เรียกว่าใคร อีกหรอใช้ไหมคะ"

"ผมคงจะพูดว่านั่นก็น่าจะเป็น -- เอ้อ -- แผนการของเขา" พัดจ์
พูดเสียงๆ "แต่เราหวังว่าจะจับแบล็กได้เสียก่อน คือผมต้องบอกว่า คนที่
คุณก็รู้ว่าใคร อยู่ตัวคนเดียวและไม่มีสมุนนะเป็นเรื่องหนึ่ง... แต่การปล่อย
ให้สมุนผู้ซื่อสัตย์ที่สุดกลับไปหาเขาได้นี้ ทำให้ผมหวั่นใจ เมื่อนึกไปถึงว่า
เขาจะฟื้นคืนอำนาจได้เร็วขนาดไหน..."

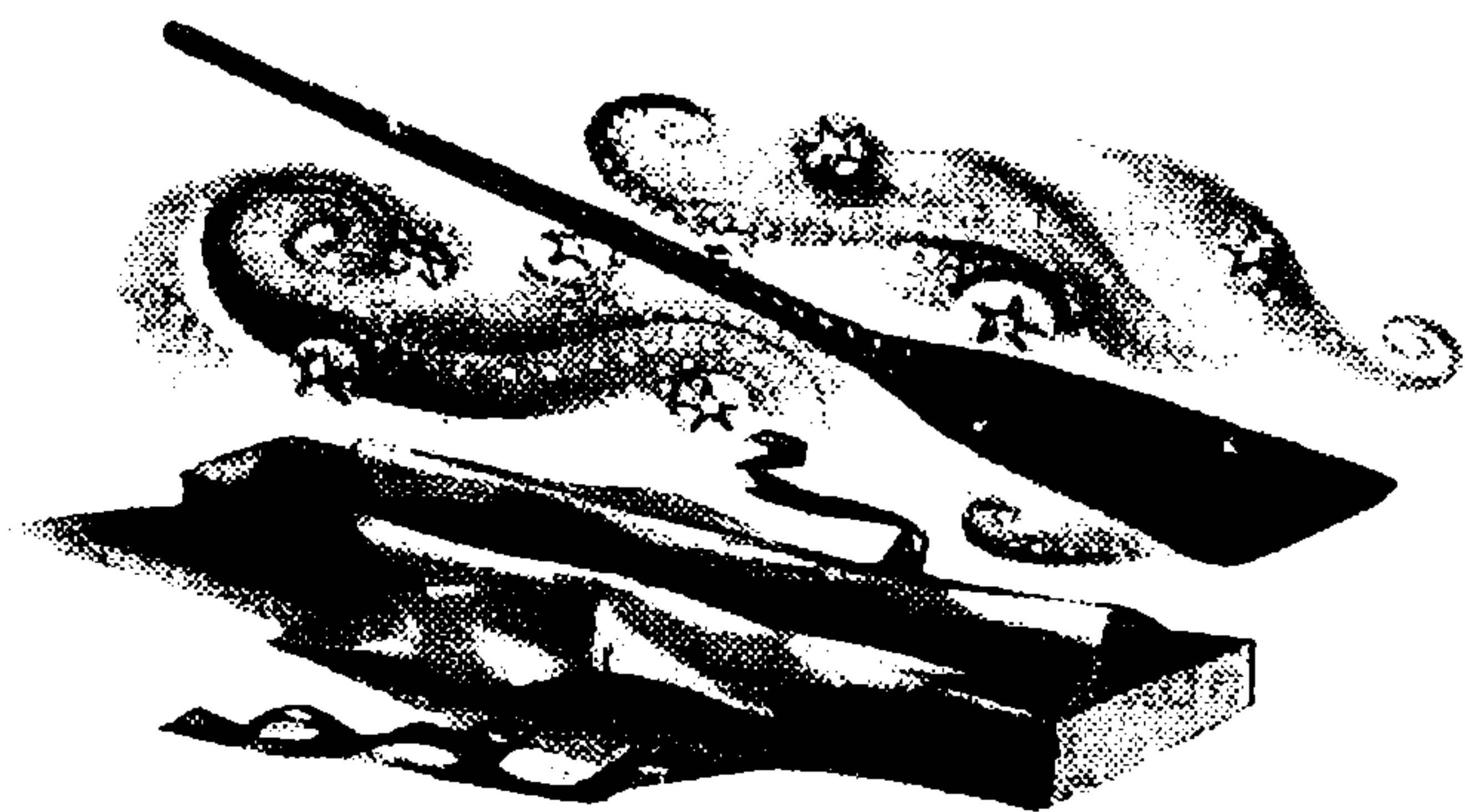
มีเสียงแก้วกระทบพื้นไม้ ใครคนหนึ่งวางแก้วลง

"รู้หรือเปล่า คอรันีเลียส ถ้าคุณจะต้องไปรับประทานอาหารเย็นกับอาจารย์ใหญ่ เราควรจะรีบกลับไปที่พักกันได้แล้วละ" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลเอ่ยขึ้น

ทำแต่ละคู่ตรงหน้าแฮร์รีรับน้ำหนักตัวของเจ้าของอีกครั้ง ชายเสื้อคลุมพลิวสะบัดผ่านสายตาไป และรองเท้าสั้นสูงวิบวับของมาตามโรสเมอร์ทาก็ตกเข้าไปข้างหลังบาร์ ประตูร้านไม้กวาดสามอันเปิดออกอีกครั้ง หิมะพลิวเข้ามาอีกรอบหนึ่ง แล้วกลุ่มอาจารย์ก็หายตัวไป

"แฮร์รี!"

ใบหน้าของรอนและแฮร์รีไมโอเนียนีปรากฏขึ้นที่ได้โตะ ทั้งสองจ้องมองเขาอย่างอับจนถ้อยคำ

ไม้กวาดไฟโรบลด์

แฮร์รีจำแทบไม่ได้ว่าตัวเองกลับมาที่ห้องใต้ดินของร้าน
ก๊านนี่ดุกส์ เดินทะลุผ่านอุโมงค์ และกลับมาที่ปราสาทอีกครั้งได้อย่างไร
เท่าที่เขาารู้คือ การเดินทางเที่ยวกลับนี้ดูราวกับชั่วพริบตาเดียว และเขาแทบ
จำไม่ได้ว่าทำอะไรลงไปบ้าง เพราะในหัวของเขายังคงอิงอลไปด้วยเสียง
การสนทนาที่เพิ่งได้ยินมา

ทำไมไม่เคยมีใครบอกเขา ดัมเบิลดอร์ แสกริด นายวิสลีย์
คอร์กนีเลียส ฟัดจ์... ทำไมไม่มีใครเคยเล่าว่าที่พ่อแม่ของแฮร์รีเสียชีวิต
ก็เพราะถูกเพื่อนรักที่สุดทรยศ

รอนและเฮอร์ไมโอนี่มองดูแฮร์รี่อย่างวิตกกังวลตลอดเวลาอาหารเย็น และไม่กล้าพูดคุยถึงเรื่องที่ได้ยินมาเพราะเพอร์ซีนั่งอยู่ข้างๆ เมื่อทั้งสามขึ้นข้างบนไปยังห้องนั่งเล่นรวมอันแน่นขนัด ก็พบว่าเฟร็ดกับจอร์จโยนระเบิดเหม็นไว้แล้วครึ่งโหลด้วยอารมณ์เบิกบานที่จะได้ปิดภาคเรียน แฮร์รี่ไม่ต้องการให้เฟร็ดกับจอร์จถามว่าเขาไปที่ฮอกส์มีดมาหรือเปล่า จึงแอบหลบขึ้นไปบนหอนอนอันว่างเปล่า แล้วตรงไปยังตู้เก็บของข้างเตียง เขาผลักหนังสือไปทางหนึ่งและหาสิ่งที่ต้องการพบอย่างรวดเร็ว -- อัลบั้มใส่รูปภาพปกหุ้มหนังที่แฮกริดให้เขาเมื่อสองปีก่อน ในนั้นมีรูปถ่ายแบบพอมดของพ่อกับแม่อยู่เต็มเล่ม แฮร์รี่นั่งลงบนเตียงและรูดผ้า màn รอบเตียงปิดสนิท แล้วจึงเริ่มพลิกอัลบั้มค้นหา จนกระทั่ง...

เด็กชายหยุดอยู่ที่รูปภาพวันแต่งงานของพ่อและแม่ พ่อกำลังยิ้มเป็นโบกมือให้เขา ผมสีดำทรงยุ่งๆ แบบที่แฮร์รี่ได้มาจากพ่อซึ่งไปทุกทิศทุกทาง แล้วก็แม่ที่ดูมีความสุข คล้องแขนกับพ่อ และนั่น... นั่นต้องเป็นเขาเพื่อนเจ้าบ่าว... แฮร์รี่ไม่เคยนึกถึงแบล็กมาก่อนเลย

ถ้าหากแฮร์รี่ไม่รู้นั้นเป็นคนคนเดียวกัน เขาก็คงคิดไม่ถึงว่าแบล็กคือคนที่อยู่ในรูปถ่ายเก่าๆ รูปนี้ ใบหน้าของเขาไม่ซูบตอบและเผือดซีด หากแต่ดูหล่อเหลา หัวเราะร่า เขาเข้าไปเป็นพวกของโวลเดอมอร์แล้วหรือยังนะตอนที่ถ่ายรูปนี้ เขาวางแผนฆ่าคนสองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาแล้วหรือยัง เขารู้ตัวไหมว่าตัวเองจะต้องติดคุกอีกห้าปีถึงสิบสองปี สิบสองปีที่ทำให้เขาเปลี่ยนไปจนไม่เหลือเค้าเดิม

แต่ผู้คุมวิญญาณไม่มีผลอะไรกับเขาเลย แฮร์รี่คิดขณะจ้องมองไปที่ใบหน้าอันหล่อเหลาที่กำลังหัวเราะอยู่นั้น เขาไม่ต้องทนได้ยินเสียงของแมกริดร้องเวลาที่ผู้คุมเข้ามาใกล้ --

แฮร์รี่กระแทกอัลบั้มปิด เอื้อมมือออกไปยัดอัลบั้มใส่กลับเข้าไปใน

ตู้เก็บของ ก่อนจะถอดเสื้อคลุมกับแว่นตาออกแล้วขึ้นเตียงนอน . พลาจ
ตรวจดูให้แน่ใจว่าผ้าม่านปิดบังตัวเขาจากสายตาคนข้างนอกดีแล้ว

ประตูหอนอนเปิดออก

"แฮร์รี" เสียงของรอนเรียกอย่างไม่ค่อยแน่ใจ

แต่แฮร์รีนอนนิ่ง แกล้งทำเป็นหลับ และได้ยินเสียงรอนกลับออกไป
เขาพลิกตัวนอนหงาย สมองโพล่ง

ความเกลียดชังอย่างที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อนกำลังแผ่ซ่านไปทั่วร่าง
ประหนึ่งยาพิษ เขามองเห็นภาพแบล็กหัวเราะใส่เขาในความมืด ราวกับมี
คนเอารูปภาพจากอัลบั้มมาปะติดตาของเขาไว้ เด็กชายมองจ้องราวกับมี
คนกำลังฉายหนังให้เขาดู ซีเรียส แบล็กกำลังระเบิดร่างปีเตอร์ เพ็ตติกรูว์
(ซึ่งรูปร่างหน้าตาคล้ายกับเนวิลล์ ลองบัตท่อม) แหลกเหลวเป็นพ่นๆ ขึ้น
เขาได้ยินเสียงพึมพำต่ำๆ อย่างตื่นเต้น (แม้ว่าเขาจะไม่เคยได้ยินเสียง
ของแบล็กมาก่อน) ว่า "เรียบร้อยแล้วครับ เจ้านาย... พวกพอดเตอร์เลือก
ผมเป็นผู้รักษาความลับของพวกมัน..." และจากนั้นก็เป็นอีกเสียงหนึ่ง
เสียงหัวเราะแหลมบาดใจ เสียงเดียวกับที่แฮร์รีได้ยินก้องอยู่ในหัวทุกครั้ง
ที่พวกผู้คุมวิญญาณเข้ามาใกล้...

"แฮร์รี นาย... นายดูโทมัจง"

แฮร์รีนอนไม่หลับจนกระทั่งรุ่งสาง เขาตื่นขึ้นมาพบหอนอนร้างผู้คน
เขาแต่งตัวแล้วลงบันไดเวียนมาที่ห้องนั่งเล่นรวมซึ่งว่างเปล่า มีเพียงรอน
ที่นั่งกินลูกอมเปปเปอร์มินต์กับเข้าไปและกำลังนวดท้องตัวเองอยู่ และ

เฮอร์ไมโอนี่ ซึ่งทางสมุดการบ้านของเธอเอาไว้บนโต๊ะสามตัว

"หายไปไหนกันหมด" แฮร์รีถาม

"ไปกันแล้ว! จำไม่ได้หรอกว่าวันนี้เป็นวันปิดเทอมวันแรก" รอนมองดูแฮร์รีอย่างเพ่งพินิจ "จวนเที่ยงแล้ว ฉันกำลังจะไปปลุกนายอยู่พอดี"

แฮร์รีทั้งตัวลงบนเก้าอี้ไถ่กับเตาผิง หิมะยังคงตกอยู่ที่ข้างนอกหน้าต่าง ครูกแซงก์เหยียดตัวนอนแผ่หราอยู่หน้าเตาผิงราวกับพรมสีส้มผืนใหญ่

"ดูท่าทางเธอไม่สบายนะ" เฮอร์ไมโอนี่ทัก พลังมองดูใบหน้าเขาอย่างกลัวใจ

"ฉันสบายดี" แฮร์รีตอบ

"แฮร์รี ฟังนะ" เฮอร์ไมโอนี่พูดขณะมองสบตากับรอน "เธอคงไม่สบายใจมากเลยกับเรื่องที่ได้ยินมาเมื่อวานนี้ แต่ที่สำคัญคือเธอต้องไม่ทำอะไรโง่ๆ"

"เช่นอะไรล่ะ" แฮร์รีถาม

"เช่นพยายามไปตามล่าแบล็กนัะลิ" รอนพูดห้วนๆ

แฮร์รีบอกได้เลยว่าทั้งสองคนคงซ้อมบทพูดนี้กันมาแล้วระหว่างที่เขานอนหลับ เขาไม่พูดอะไร

"เธอคงไม่ทำหรอก ใช่ไหม แฮร์รี" เฮอร์ไมโอนี่เอ่ยขึ้น

"เพราะแบล็กไม่มีค่าพอจะเอาชีวิตไปแลก" รอนพูด

แฮร์รีมองดูเพื่อน ดูเหมือนว่าทั้งสองคนจะไม่เข้าใจอะไรเอาเสียเลย

"พวกนายรู้ไหมว่าฉันเห็นอะไร แล้วก็ได้ยินอะไร ทุกครั้งที่พวกผู้คุม

วิญญาณเข้ามาใกล้มาก ๆ นะ" รอนกับเฮอร์ไมโอนี่สั่นหน้า ทำทางเป็นกังวล "ฉันได้ยินเสียงแมกรีดร้องวิงวอนโวลเดอมอร์ และถ้าพวกนายได้ยินเสียง แม่นายร้องแบบนั้นบ้าง แบบจวนจะถูกฆ่าตายอยู่แล้วนะ นายก็คงลืมไม่ได้ ง่าย ๆ หรือ และถ้าหากนายได้รับรู้ว่าคนที่นี้กว่าเป็นเพื่อนของแม่ -- แต่ กลับทรยศส่งโวลเดอมอร์ไปตามฆ่าแม่ -- "

"แต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น!" เฮอร์ไมโอนี่มีสีหน้ากังวลหนักขึ้น "ผู้คุมวิญญาณจะจับตัวแบล็กกลับไปยังที่อัสคาบันและ -- และมันก็ เสียดใจแล้ว!"

"เธอได้ยินที่พุดจ์พูดแล้วนี่ อัสคาบันทำอะไรแบล็กไม่ได้เหมือนที่ทำ กับคนปกติทั่ว ๆ ไป มันไม่ใช้การลงโทษสำหรับเขาเหมือนกับที่ลงโทษคน อื่น ๆ"

"นายกำลังพูดอะไร" รอนมีท่าทางเครียดจัด "นายอยากจะ -- จะ ฆ่าแบล็กหรืออะไรทำนองนั้นใช่ไหม"

"อย่าทำบ้า ๆ นะ" เฮอร์ไมโอนี่พูดด้วยน้ำเสียงตระหนก "แฮร์รี่ไม่คิดจะ ฆ่าใครหรือ ใช่มั้ย แฮร์รี่"

อีกครั้งที่แฮร์รี่ไม่ตอบ เขาไม่รู้ว่าตนเองต้องการทำอะไร เท่าที่เขา รู้ก็คือ ความคิดที่จะไม่ทำอะไรเลยในขณะที่แบล็กยังเป็นอิสระอยู่ นั้น แทบ จะทำให้เขาทนไม่ได้

"มัลฟอยรู้" จู่ ๆ เขาพูดขึ้น "จำที่เขาพูดกับฉันในชั่วโมงปรุยาได้ไหม ถ้าเป็นฉันนะ ฉันจะล่ามันด้วยตัวเอง -- ฉันจะแก้แค้น"

"นายจะเชื่อคำแนะนำของมัลฟอยมากกว่าของพวกเราหรือไม่" รอน พูดอย่างมีโมโห "ฟังนะ... นายรู้ไหมว่าแม่ของเพ็ตติกรูว์ได้อะไรกลับมาหลังจากที่แบล็กฆ่าเขาทิ้ง พ่อบอกฉัน -- เฮอร์มัยตราเมอร์ลินชั้นที่หนึ่ง กับ

นิ้วของเพ็ดติกรูว์โสมาในกล่อง นั่นคือชิ้นส่วนชิ้นใหญ่สุดของเขาเท่าที่หาพบ แบล็กเป็นคนบ้านะ แฮร์รี แล้วก็อันตรายด้วย -- "

"พ่อของมัลฟอยคงจะบอกเขา" แฮร์รีไม่สนใจรอน "เขาอยู่ในแวดวงใกล้ชิดกับโวลเดอมอร์ -- "

"เรียกว่าคนที่คุณก็รู้ว่าใครไม่ได้หรือไงนะ" รอนขัดขึ้นอย่างโกรธๆ

" -- เพราะฉะนั้นมันก็แน่นอนอยู่แล้ว ครอบครัวมัลฟอยย่อมต้องรู้ว่าแบล็กทำงานให้โวลเดอมอร์ -- "

" -- และมัลฟอยก็อยากเห็นนายແหลกเป็นผุยผงนับล้านๆ ชิ้น แบบเดียวกับเพ็ดติกรูว์! ระวังอารมณ์หน่อยเถอะ มัลฟอยน่าจะหวังให้นายไปรณหาที่ตายเองก่อนที่จะจะต้องลงแข่งควิดดิชกับนาย"

"แฮร์รี ขอร้องเถอะนะ" เฮอร์ไมโอนี่พูด บัดนี้ดวงตาของเด็กหญิงรี้น้ำตา "มีเหตุผลหน่อยเถอะ แบล็กทำเรื่องที่เลวร้าย เลวร้ายมากๆ แต่ยะ-อย่าเอาตัวเข้าไปเสี่ยงอันตรายเลย นั่นมันเป็นสิ่งที่แบล็กต้องการ... โอ้ แฮร์รี เธอจะเดินเข้าไปในอุ้งมือของแบล็กเลยถ้าเธอออกไปตามหาเขา แม่กับพ่อของเธอคงไม่ต้องการให้เธอเจ็บตัวหรือก ไข้ไหม ท่านไม่มีวันอยากให้เธอไปตามหาแบล็กหรือ!"

"ฉันไม่มีวันรู้หรือกว่าพ่อกับแม่ต้องการอะไร เพราะว่า... ต้องขอใจแบล็ก เพราะฉันไม่เคยได้พูดกับพ่อแม่เลย" แฮร์รีพูดห้วนๆ

เกิดความเงียบขึ้น ในความเงียบนั้น ครูกแซงก์เหยียดตัวอย่างสบายอารมณ์ พลาจขยับกรงเล็บ กระเป๋าสื่อของรอนสั่นดุ๊กดิ๊ก

"เออนี่" รอนพูดขึ้น เห็นได้ชัดว่าเขาตั้งใจหาเรื่องมาเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "วันนี้เป็นวันหยุดนะ! ใกล้จะคริสต์มาสเต็มทีแล้ว! เราไปหาแฮกริดกันเถอะ ไม่ได้เยี่ยมเขามาสักชาติหนึ่งแล้ว!"

"ไม่!" เฮอร์ไมโอนี่รีบพูด "แฮร์รี่ไม่ควรจะออกไปจากปราสาทนะ
รอน -- "

"เอาสิ ไปกัน" แฮร์รี่ลุกขึ้นนั่งตัวตรง "ฉันจะได้ถามว่าทำไมเขาไม่เคย
เอ่ยถึงแบล็กเลยเวลาที่เล่าเรื่องพ่อกับแม่ให้ฉันฟังทุกเรื่อง!"

การไปพูดเรื่องแบล็กต่ออีกย่อมไม่ใช่สิ่งที่รอนคิดเอาไว้เลยแม้แต่น้อย

"หรือว่าเราจะเล่นหมากรุกกัน" เขารีบพูด "หรือไม่ก็เกมก๊อบสโตน
เพอร์ซีทิ้งอุปกรณ์ไว้ -- "

"ไม่ ไปเยี่ยมแฮกริดเถอะ" แฮร์รี่พูดอย่างมุ่งมั่น

ดังนั้น พวกเด็ก ๆ จึงไปหยิบเสื้อคลุมจากหอนอนและเดินทะลุผ่าน
ช่องรูปภาพ (จ๋นขึ้นและมาสู่กัน เจ้าคนพันทางพุงเหลือง!) ก่อนจะลงไป
ยังปราสาทอันว่างโล่ง และออกไปทางประตูไม้โอ๊กด้านหน้า

ทั้งสามเดินช้า ๆ ไปบนสนามหญ้าที่ลาดต่ำ ทั้งรอยเท้าเป็นหลุมตื้น ๆ
ไว้บนปุยหิมะที่เป็นประกายวาววาม ลุงเท้าและชายเสื้อคลุมด้วยาวเปียกโชก
และจับแข็ง ป่าต้องห้ามดูประหนึ่งต้องมนตร์วิเศษ ต้นไม้แต่ละต้นแวววาว
เป็นสีเงิน และกระท่อมของแฮกริดก็ดูเหมือนกับก้อนขนมเค้กโรยน้ำตาล

รอนเคาะประตู แต่ไม่มีเสียงตอบ

"เขาไม่ได้ออกไปข้างนอกหรือไม่ใช่ไหม" เฮอร์ไมโอนี่ถาม ตัวสั่นอยู่
ได้เสื้อคลุม

รอนเอามือแนบกับประตู

"มีเสียงอะไรแปลก ๆ นะ" เขาบอก "ฟังดูซิ... ไซ้เจ้าเขี้ยวหรือเปล่า"

แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนี่เอามือแนบกับประตูบ้าง ในนั้นมีเสียงครางฮือต่ำ ๆ
อย่างต่อเนื่อง

"เรานำไปตามโครมาไหม" รอนถามอย่างวิตก

"แฮกริด!" แฮร์รี่ร้องเรียก พลาจรรวักกำปั้นทุบประตูดุ "คุณอยู่ในนั้นหรือเปล่าอะ"

มีเสียงฝีเท้าหนักๆ แล้วประตูก็แง้มออก แฮกริดยืนอยู่ตรงนั้นด้วยนัยน์ตาบวมแดง น้ำตาพุ่งกระจายไหลหยดลงมาเปื้อนด้านหน้าของเสื้อหนัง

"พวกเธอได้ข่าวแล้วใช่ไหม!" เขาโหยหวน แล้วโถมร่างลงซบแฮร์รี่

การที่แฮกริดผู้มีรูปร่างใหญ่โตกว่าผู้ชายปกติถึงสองเท่าเป็นอย่างน้อย ซบแฮร์รี่ ไม่ใช่เรื่องตลกเลย แฮร์รี่ ซึ่งจวนเจียนจะถูกแฮกริดล้มทับแบน ได้รอนกับเฮอร์ไมโอนี่ช่วยเอาไว้ ทั้งสองคนตรงเข้าพุงปีกแฮกริดคนสะข้าง แล้วออกแรงลากตัวเขากลับเข้าไปในกระท่อม มีแฮร์รี่ช่วยด้วย แฮกริดปล่อยให้พวกเด็ก ๆ จู่งไปที่เก้าอี้ แล้วทุ่มทอดตัวลงกับโต๊ะ สะอึกสะอื้นอย่างห้ามไม่อยู่ ใบหน้าของเขาฉ่ำนองไปด้วยน้ำตาที่ไหลหยดย้อยลงมาถึงแคราที่พันกันยุ่งเหยิง

"แฮกริด มีเรื่องอะไรคะ" เฮอร์ไมโอนี่ดกตะลึง

แฮร์รี่สังเกตเห็นจดหมายที่ดูเป็นจดหมายทางการวางแผ่อยู่บนโต๊ะ

"นี่อะไรอะ แฮกริด"

แฮกริดสะอื้นหนักเป็นสองเท่า เขาเลื่อนจดหมายมาให้แฮร์รี่ เด็กชายหยิบมันขึ้นมาอ่านดังๆ

เรียน นายแฮกริด

สืบเนื่องจากการสอบสวนกรณีฮิปปอกรีฟฟ์ทำร้ายเด็ก
นักเรียนในชั้นของท่าน คณะกรรมการโรงเรียนยอมรับคำ

รับรองของศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์ที่ว่า ท่านไม่ต้อง
รับผิดชอบต่อเหตุการณ์อันน่าเศร้าเสียใจนั้น

"เอ้า ก็ดีแล้วนี่อะ แฮกริด!" รอนพูดพร้อมกับตบไหล่แฮกริด
แต่แฮกริดยังคงสะอึกสะอื้นต่อไป พลังโบกมือขนาดมหึมาของเขาอยู่
ไปมาเป็นเชิงให้แฮร์รี่อ่านต่อ

ทว่า คณะกรรมการโรงเรียนจำเป็นต้องแสดงความ
ใส่ใจในเรื่องฮิปปอกริฟฟ์ตัวก่อเหตุดังกล่าว จึงได้ตัดสินใจ
รับคำฟ้องร้องอย่างเป็นทางการของนายลูเซียส มัลฟอย
ดังนั้น กรณีนี้จึงจะมีการนำเข้าสู่การพิจารณาของคณะ
กรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์ประหลาดที่เป็นอันตราย การ
ไต่สวนจะมีขึ้นในวันที่ 20 เมษายน และคณะกรรมการโรงเรียน
ขอให้ท่านและฮิปปอกริฟฟ์ของท่านมาแสดงตัว ณ สำนักงาน
ของคณะกรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์ฯ ในกรุงลอนดอนตาม
วันดังกล่าว อนึ่ง ในระหว่างนี้ ฮิปปอกริฟฟ์จะต้องถูกล่ามโซ่
และขังเดี่ยว

ขอแสดงความนับถือ

ตามมาด้วยรายชื่อกรรมการโรงเรียน

"โอ้โฮ" รอนพูด "แต่คุณบอกว่าบัคบีกเป็นฮิปปอกริฟฟ์ที่ไม่เกรงินา
แฮกริด พนันกันเลยว่ามันต้องหลุด -- "

"เธอไม่รู้จักพวกใจหินในคณะกรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์!" แฮกริด
สะอึกสะอื้น พลังใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตา "เขาเคยจัดมันไว้ในพวกสัตว์ที่
น่าสนใจ!"

เสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นในทันใดจากมุมห้องของแฮกริดทำให้แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ หันขวับไป ฮิปโปกริฟฟ์ที่ชื่อบัคบีคนนอนอยู่ตรงนั้น กำลังเคี้ยวอะไรช้าๆ มีเลือดไหลหย้อยจากปากออกมานองทั่วพื้น

"ฉันผูกมันทิ้งเอาไว้ข้างนอกกลางหิมะไม่ได้ร็อก!" แฮกริดรำไรรำ "ให้มันอยู่ตัวคนเดียว! ตอนคริสต์มาสอย่างนี้นะ!"

แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่มองหน้ากัน พวกเด็กๆ ไม่เคยเห็นพ้องกับแฮกริดในสิ่งที่เขาเรียกว่า 'สัตว์ที่น่าสนใจ' ซึ่งคนอื่น ๆ ย่อมเรียกว่า 'สัตว์ประหลาดที่น่าสะพรึงกลัว' แต่ในอีกแง่หนึ่ง บัคบีก็ดูไม่มีพิษสงอะไรเป็นพิเศษ อันที่จริงถ้าพิจารณาตามหลักเกณฑ์ปกติของแฮกริดแล้ว บัคบีก็น่ารักน่าเอ็นดูดีทีเดียว

"คุณจะต้องหาข้อโต้แย้งให้ดีๆ ค่ะ แฮกริด" เฮอร์ไมโอนี่ทูลดัดตัวเองนั่งเอามือวางลงบนท่อนแขนอันใหญ่โตมโหฬารของแฮกริด "หนูมั่นใจว่าคุณจะพิสูจน์ได้ว่าบัคบีไม่เป็นอันตราย"

"ไม่ต่างอะไรตรงไหนร็อก" แฮกริดสะอื้น "ไอ้พวกวายร้ายช่างกำจัด พวกมันอยู่ใต้อิทธิพลของลูเซียส มัลฟอยทุกคน! กลัวจนหัวหด! ถ้าหากว่าฉันแพ้คดี บัคบีก็ -- "

แฮกริดยกนิ้วขึ้นทำท่าปาตคองจับ แล้วส่งเสียงโหยหวน โถมตัวซบลงไปเอาใบหน้าซุกไว้กับแขน

"แล้วดั้มเบิลดอร์ว่าไงอะ แฮกริด" แฮร์รีถาม

"เขาช่วยฉันมากเกินพอแล้ว" แฮกริดรำพัน "แค่คอยไล่ผู้คุมวิญญาณให้ออกนอกปราสาทก็ยุ่งเอาการแล้ว แลมซิริเยส แบล็กยังมาป่วนเปียน -- "

รอนกับเฮอร์ไมโอนี่รับหันมามองแฮร์รี ราวกับคิดว่าเขาจะตั้งต้นต่อว่า แกริดที่ไม่เล่าความจริงเรื่องซีเรียส แบล็กให้ฟัง แต่แฮร์รีทำไม่ลง ไม่ใช่ตอนนี้ ตอนที่เขาเห็นแกริดตกอยู่ในความทุกข์ระทมและหวาดหวั่นเพียงนี้

"ฟังนะฮะ แกริด" แฮร์รีพูด "คุณจะไม่ยอมแพ้ไม่ได้ เฮอร์ไมโอนี่พูดถูก ขอเพียงมีข้อโต้แย้งดีๆ คุณเรียกพวกเราไปเป็นพยานให้ก็ได้"

"หนูแน่ใจว่าเคยอ่านพบคดีที่ฮิปปอกริฟฟ์เป็นจำเลย" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างใช้ความคิด "คดีที่ฮิปปอกริฟฟ์พินิจ หนูจะหามาให้ละคะ แกริดจะดูให้แน่ๆ ว่ามันเป็นยังไง"

แกริดส่งเสียงโหยหวนดังขึ้นอีก แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่มองดูรอนอย่างจะขอความช่วยเหลือ

"เอ้อ — ผมจะชงชาให้ดีไหมฮะ" รอนเอ่ยขึ้น

แฮร์รีมองหน้ารอน

"แม่ฉันทำอย่างนี้ทุกที่ที่มีใครกลุ้มใจนะ" รอนอุบอิบ พลังยักษ์ไหล

ในที่สุด หลังจากคำยืนยันว่าจะช่วยเหลือแล้วซ้ำอีกพร้อมกับมีน้ำชาร้อนๆ ควันฉุยหนึ่งถ้วยตั้งตรงหน้า แกริดก็ส่งน้ำมูกกับผ้าเช็ดหน้า ผืนขนาดเท่าผ้าปูโต๊ะ แล้วพูดว่า "พวกเธอพูดถูก ฉันไม่ควรท้อแท้ ต้องรวบรวมกำลังใจเข้าไว้..."

เจ้าเขี้ยว สุนัขล่าหมูค่อยๆ ย่องอย่างไม่แน่ใจออกมาจากใต้โต๊ะ แล้วเอาหัวเกยบนเข่าของแกริด

"พักหลังนี้ใจคอไม่ค่อยดี" แกริดพูด มือข้างหนึ่งลูบเจ้าเขี้ยว ส่วนอีกข้างหนึ่งยกขึ้นเช็ดหน้า "ทั้งเป็นห่วงบัคบีค แล้วก็เรื่องที่ไม่มีใครชอบวิชาของฉัน — "

"พวกเราชอบค่ะ!" เฮอร์ไมโอนี่พูดปดทันที

"ใช่ะ สนุกออก!" รอนพูดบ้าง พลังไขว่คว้าอยู่ได้ไฉะ "เอ้อ --
 หนอนพลอบเบอร์เป็นไงบ้างอะ"

"ตายแล้ว" แฮกริดพูดอย่างเศร้าสร้อย "กินผักกาดหอมมากเกินไป"

"โธ่เอ๋ย!" รอนเบ้าปาก

"แล้วก็ยังมีผู้คุมวิญญาณที่ทำให้ฉันทรมานแบบนี้" แฮกริดตัวสั่นขึ้นมาทันที "ต้องเดินผ่านพวกนั้นทุกทีที่ฉันอยากไปดื่มที่ร้านไม้กวาดสามอันเหมือนกลับไปอยู่ที่อัสคาบันเลย -- "

แฮกริดเงยไป ชดน้ำชาอีกใหญ่ แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่กลืนใจมองเขา ทั้งสามไม่เคยได้ยินแฮกริดพูดถึงช่วงเวลาสั้น ๆ ของเขาที่อัสคาบันมาก่อนเลย อึดใจต่อมา เฮอร์ไมโอนี่จึงถามขึ้นอย่างขลาด ๆ ว่า "ข้างในนั้นแย่มากหรือคะ แฮกริด"

"เธอนึกไม่ออกหรือ" แฮกริดพูดเบา ๆ "ฉันไม่เคยอยู่ที่ไหนเหมือนที่นั่น คิดว่าตัวเองคงจะเป็นบ้าไป ในหัวเนี่ยคิดถึงแต่เรื่องร้าย ๆ ... วันที่ฉันถูกไล่ออกจากฮอกวอตส์... วันที่พ่อตาย... วันที่ฉันต้องปล่อยนอร์เบิร์ตไป..."

แฮกริดน้ำตาคลอ นอร์เบิร์ตเป็นลูกมังกรที่ครั้งหนึ่งแฮกริดได้มาจากการเล่นไพ่ชนะ

"เธอจะจำไม่ได้จริง ๆ นะว่าตัวเองเป็นใครหลังจากที่อยู่ไปได้ชักพักหนึ่ง แล้วก็ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม ฉันเคยหวังอยากให้ตัวเองนอนหลับตายไปเลย... พอเขาปล่อยฉันออกมาะ มันเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ความทรงจำทุกอย่างกลับคืนมา เป็นความรู้สึกที่ดีที่สุดในโลกเลยละ ผ่าเถอะ พวกผู้คุมวิญญาณนะไม่ค่อยอยากจะปล่อยฉันออกมาเท่าไรหรอก"

"แต่คุณบริสุทธิ์นี่คะ!" เฮอร์ไมโอนี่พูด

แฮกริดพ่นลมดังพรีด

"คิดว่าพวกนั้นสนเรอะ พวกมันไม่สนร็อก ดราบที่มีคนเป็นร้อย เบียดเสียดอยู่ที่นั่น พวกมันก็รีดเอาความสุขทุกอย่างออกมา ผู้คุมวิญญาณ นะไม่สนใจร็อกกว่าใครผิดใครไม่ผิด"

แฮกริดเงยบไปอืดใจหนึ่ง สายตาจับจ้องอยู่ที่ถ้วยชา แล้วเขาก็ พูดค่อยๆ ว่า "ฉันว่าจะปล่อยเจ้าบัคบีคไปนะ... พยายามทำให้มันบินหนี ไป... แต่จะอธิบายให้ฮิปโปกริฟฟ์เข้าใจได้ยังไงว่ามันต้องหนีไปซ่อน และ ก็ -- ฉันกลัวว่ามันจะผิดกฎหมายด้วยนะ..." แฮกริดเงยหน้าขึ้นมองพวก เด็กๆ น้ำตาไหลหย้อยลงมาอาบใบหน้าอีกครั้ง "ฉันไม่อยากกลับไปอยู่ที่ อัสคาบันอีก"

แม้ว่าการไปเยี่ยมแฮกริดจะห่างไกลจากความบันเทิงใจ แต่ก็ได้ผล อย่างที่รอนและเฮอร์ไมโอนี่หวังเอาไว้ ถึงแฮร์รี่จะไม่มีวันลืมเรื่องของแบล็ก ก็ตาม แต่เขาก็ไม่อาจหมกมุ่นอยู่กับการแก้แค้นตลอดเวลา หากเขาต้องการช่วยแฮกริดให้ชนะคดีกับคณะกรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์ประหลาด ที่เป็นอันตราย แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่แวะไปที่ห้องสมุดในวันรุ่งขึ้น และกลับมายังห้องนั่งเล่นรวมที่ว่างเปล่าพร้อมหนังสือหอบใหญ่ที่อาจช่วย เตรียมข้อโต้แย้งให้บัคบีคได้ ทั้งสามนั่งหน้าเตาผิงที่มีไฟลุกโชน ค่อยๆ พลิกหน้ากระดาษหนังสือเล่มหนาที่มีฝุ่นจับเขรอะ ดูคดีสำคัญๆ เกี่ยวกับ ปีเตอร์เกเร นานๆ ครั้งจะพูดกันเมื่อพบอะไรที่เกี่ยวข้อง

"นี่ไง... เคยมีคดีในปี ค.ศ. 1722... แต่ฮิปโปกริฟฟ์ถูกประหารชีวิต
แหะ ดูทำกับมันสิ น่าสะอิดสะเอียนชะมัด..."

"อันนี้อาจช่วยได้นะ ดูนีสิ... ตัวมันติคอร์กัดคนเมื่อปี ค.ศ. 1296
แต่ก็ปล่อยมันไป ว่า -- แล้วกัน -- เพราะใครๆ กลัวจนไม่กล้าเข้าใกล้
มันต่างหาก..."

ในขณะเดียวกัน บริเวณอื่นๆ ของปราสาทก็ตกแต่งประดับประดา
รับเทศกาลคริสต์มาสอย่างงดงาม แม้ว่าแทบจะไม่มีเด็กนักเรียนอยู่ชื่นชม
ก็ตามที กิ่งฮอลลี่และมิสเชิลโทแขวนห้อยอยู่ตามทางเดินเป็นแนว แสงไฟ
สีกลีบส่องออกมาจากด้านในเสื้อเกราะทุกตัว และที่ห้องโถงใหญ่ก็มี
ต้นคริสต์มาสสีบสองต้นติดดาวสีทองระยิบระยับตั้งอยู่เต็มห้องเหมือนเช่น
เคย กลิ่นอาหารหอมνάกินกรุ่นกระจายไปทั่ว เมื่อถึงวันสุดดิบกลิ่นก็ยิ่งหอม
มากขึ้น จนแม้แต่สแคบเบอร์ยังยืนจมูกจากที่ซ่อนในกระเป๋าสีเสื้อของรอน
ออกมาสูดกลิ่นด้วยความอยากกิน

เช้าวันคริสต์มาส รอนปลุกแฮร์รี่ด้วยการโยนหมอนใส่

"ตื่นๆ! ของขวัญมาแล้ว!"

แฮร์รี่เอื้อมมือไปคว้าแว่นมาสวม กะพริบตาฝ่าความสลับเลื่อนราง
ไปยังปลายเตียงตรงที่ห่อของกองเล็กๆ ตั้งอยู่ รอนฉีกกระดาษห่อของขวัญ
ของตัวเองออกเรียบร้อยแล้ว

"เสื้อกันหนาวอีกตัวจากแม่... สีแดงเลือดหมูอีกแล้ว... ดูซิว่า
นายได้ด้วยหรือเปล่า"

แฮร์รี่ก็ได้เหมือนกัน นางวิสลีย์ส่งเสื้อกันหนาวสีแดงสดมีรูปสิงห์
กริฟฟินดอร์ปักอยู่ด้านหน้ามาให้เขา และมีมินซ์พายทำเองอีกโหล
เค้กคริสต์มาสสองสามก้อนและถั่วกรอบอีกหนึ่งกล่อง ขณะที่ยายของขวัญ

เหล่านี้ไปไว้ทางด้านข้าง เขาก็เห็นห่อของผอมยาวห่อหนึ่งวางอยู่ข้างใต้

"อะไรนะ" รอนถาม ยื่นหน้าเข้ามา มือถือถุงเท้าสีเลือดหมูที่เพิ่งแกะออกจากห่อ

"ไม่รู้สิ..."

แฮร์รีฉีกห่อกระดาษออก แล้วก็ต้องอ้าปากค้างขณะที่ไม้กวาดใหม่เอี่ยมเป็นเงาแวบกลิ้งตกลงบนผ้าปูที่นอน รอนทิ้งถุงเท้าและกระโดดลงจากเตียงมาดูใกล้ๆ

"ไม่อยากเชื่อเลย" รอนพูดเสียงสั่น

มันคือไม้กวาดไฟโรบลต์แบบเดียวกับไม้กวาดในฝันอันที่แฮร์รีแหวะไปดูทุกวันที่ตรอกไคแอกอน ด้ามของมันเป็นเงาแวบเมื่อเขาหยิบขึ้นมา เขาู้สึกว่ามันสั้น จึงปล่อยมือออก ไม้กวาดลอยขึ้นกลางอากาศเองและอยู่ในระดับความสูงพอดีกับที่เขาจะขึ้นขี่ สายตาของแฮร์รีไล่จากเลขทะเบียนสีทองตรงด้านบนสุดของด้ามจับเรื้อยลงมาถึงส่วนหางที่ทำจากก้านไม้เบิร์ชเพรียวเรียบสั้นไม่มีที่ติ

"ใครส่งไม้กวาดนี้มาให้นาย" รอนพูดด้วยเสียงแผ่วเบา

"หาดูซิว่ามีการ์ดติดมาหรือเปล่า" แฮร์รีบอก

รอนฉีกกระดาษห่อไม้กวาดไฟโรบลต์ออก

"ไม่มี! แม่เจ้าไว้ย ใครกันนะที่ซื้อของแพงขนาดนี้ให้นาย"

"นั่นสิ" แฮร์รีรู้สึกมึนงง "แต่เชื่อได้เลยว่าต้องไม่ใช่พวกเดอร์สลีย์"

"ฉันว่าต้องเป็นดัมเบิลดอร์แน่ๆ" รอนพูด เขาเดินวนไปมารอบๆ ไม้กวาดไฟโรบลต์ พินิจดูมันทุกกระเปียดนี้ว "อาจารย์เคยส่งผ้าคลุมล่องหนมาให้นายโดยไม่ลงชื่อ..."

"แต่นั้นเป็นของของพ่อฉันนี่นา" แฮร์รีพูด "ดัมเบิลดอร์เพียงแค่มอบ
ต่อให้ฉัน เขาคงไม่จ่ายทองเป็นร้อยเกลเลียนให้ฉันแน่ เขาจะเที่ยวส่งของ
แพงๆ แบบนี้ให้เด็กนักเรียนไม่ได้หรอก..."

"ก็นี่ไงล่ะ เขาก็ไม่บอกว่ามันมาจากเขา!" รอนพูด "เดี๋ยวเจ้าเบื่อก
อย่างมัลฟอยจะหาว่าลำเอียง จริงสินะ แฮร์รี -- " รอนระเบิดหัวเราะ
ออกมากึกกหนึ่ง "มัลฟอย! คอยดูเวลาเขาเห็นนายซีไอนี้เถอะ! เขาต้อง
ป่วยป้อแป้ไปเลยล่ะ! ไม่กवादอันนี้นะมาตรฐานโลกเชียวนะ!"

"ไม่อยากเชื่อเลย" แฮร์รีพิมพ์ เอามือลูบไปตามไม้กวาดไฟร์โบลต์
ขณะที่รอนทิ้งตัวจมลงไปในเตียงของแฮร์รี หัวเราะจนงอหายใจเมื่อนึกถึง
มัลฟอย "ใครกันนะ -- "

"ฉันรู้" รอนพยายามควบคุมตัวเอง "ฉันว่าน่าจะเป็น... ลูปिन!"

"อะไรนะ" แฮร์รีร้อง ตอนนี้เด็กชายเริ่มหัวเราะบ้าง "ลูปินนะหรือ
นายก็ ถ้าเขามีทองเยอะขนาดนี้นะ เขาก็คงจะซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้ตัวเองไป
แล้ว"

"ก็ใช่ แต่เขาชอบนายนะ" รอนพูด "เขาไม่อยู่ตอนที่นิมบัสของนาย
พังแหลกไป แล้วเขาอาจจะรู้ข่าวเข้าก็เลยตัดสินใจไปตรอกไดแอกอนเพื่อ
ซื้อไอ้นี้มาให้นาย..."

"นายหมายความว่าไงที่ว่าเขาไม่อยู่นะ" แฮร์รีถาม "ก็เขาไม่สบาย
ตอนฉันแข่งควิดดิช"

"ก็ใช่ แต่เขาไม่อยู่ที่ห้องพยาบาล" รอนบอก "ฉันอยู่ที่นั่น ล้าง
กระโถนที่สเนปสั่งทำโทษใจ จำได้ไหม"

แฮร์รีขมวดคิ้ว

"ฉันไม่คิดว่าลูปินจะมีเงินพอซื้อของอย่างนี้"

"พวกเธอสองคนหัวเราะอะไรกัน"

เฮอร์ไมโอนี่เพิ่งเข้ามาในห้อง เธอสวมเสื้อคลุมตัวยาวและอัมครุกแซงก์ ที่ดูท่าทางหงุดหงิด มีแถบกระดาษทองแวววาวผูกอยู่รอบคอ

"อย่าเอามันเข้ามาในนี้!" รอนรีบคว้าสแคบเบอร์จากใต้เตียง แล้วยัดมันลงในกระเป๋าเสื้อชุดนอนอย่างมิดชิด แต่เฮอร์ไมโอนี่ไม่ฟังเสียง ปล่อยครุกแซงก์ลงบนเตียงว่างเปล่าของเซมัส แล้วอ้าปากค้างจ้องมองไม้กวาดไฟร์โบลด์

"โอโฮ แฮร์รี! ใครส่งไม้กวาดนั้นมาให้เธอนะ"

"ไม่รู้" แฮร์รีตอบ "ไม่มีการ์ดหรืออะไรติดมาเลย"

แล้วแฮร์รีก็ต้องประหลาดใจ เฮอร์ไมโอนี่ไม่มีที่ทำตื่นเต้นตกใจหรือหงุนกับข่าวนี้ ตรงกันข้ามเธอกลับหน้าเสียและกักริมฝีปาก

"เป็นอะไรไปล่ะ" รอนถาม

"ไม่รู้ล่ะ" เฮอร์ไมโอนี่พูดซ้ำๆ "ฉันว่ามันแปลกๆ พิกลอยู่ จริงไหม คือว่ามันเป็นไม้กวาดอย่างเลิศเลยใช่ไหม"

รอนถอนหายใจอย่างหมดความอดทน

"มันเป็นไม้กวาดดีที่สุดที่มีเลย เฮอร์ไมโอนี่"

"ถ้าอย่างนั้นมันก็คงจะแพงมาก..."

"น่าจะแพงกว่าไม้กวาดของพวกสลิธีรินทุกอันรวมกัน" รอนพูดอย่างจริงจัง

"เออล่ะ... ใครกันที่ส่งของแพงขนาดนี้มาให้แฮร์รี แล้วมีหน้าซำยัง

ไม่บอกให้รู้ด้วยว่าตัวเองส่งมา" เฮอร์ไมโอนี่พูด

"ไม่เห็นสนเลย" รอนพูดอย่างหมดความอดทน "นี่แน่ะ แฮร์รี ขอฉันซื้อหน่อยได้ไหม ขอหน่อยนะ"

"ฉันว่ายังไม่สมควรที่ใครจะซื้อไม้กวาดนั้น!" เฮอร์ไมโอนี่พูดเสียงแหลม
ปรี๊ด

แฮร์รีก็บรอนมองหน้าเธอ

"เธอคิดว่าแฮร์รีจะเอามันมาทำอะไร -- กวาดพื้นนั่นหรือ" รอน
เอ่ยขึ้น

แต่ก่อนที่เฮอร์ไมโอนี่จะทันได้ตอบ ครุกแซงก์ก็กระโดดผิงจากเตียง
ของเขมัส ตรงไปที่หน้าอกของรอน

"เอา-มัน-ออก-ไป!" รอนตะโกนลั่นขณะที่อุ้งเท้าของครุกแซงก์ฉีก
เสื้อนอนของเขาขาด และสแคบเบอร์ดะเกียกตะกายหนีข้ามไหล่ของเขาไป
รอนจับสแคบเบอร์ดได้ที่หาง เขาเหวี่ยงเท้าเปะปะหมายจะเตะครุกแซงก์
แต่พลาดไปโดนหีบใส่ของตรงปลายเตียงของแฮร์รี ทำเอามันเปิด้าออก
รอนกระโดดโหยง ปากร้องโหยหวนด้วยความเจ็บ

ขนของครุกแซงก์ตั้งชันขึ้นในทันที เสียงเล็กหวีดแหลมสวบแกว่ว
ดังก้องไปทั้งห้อง สนิกโคสโคปขนาดพกพากระเด็นออกจากถุงเท้าคู่เก่า
ของลุงเวอร์นอนและกำลั้หมุนตัว พร้อมกับเรืองแสงอยู่บนพื้น

"ฉันลืมไปเลย!" แฮร์รีก้มตัวลงหยิบสนิกโคสโคปขึ้นมา "ฉันไม่มี
วันใส่ถุงเท้าพวกนั้นเด็ดขาด ถ้าเป็นไปได้..."

สนิกโคสโคปหมุนและส่งเสียงหวีดแหลมอยู่ในอุ้งมือของเขา ครุก-
แซงก์ส่งเสียงขู่ฟ่อและพ่นน้ำลายใส่มัน

"เธอควรจะเอาไอ้แมวนั้นออกไปจากที่นี่ซะ เฮอร์ไมโอนี่" รอนเอ็ดตะโร เขานั่งอยู่บนเตียงของแฮร์รี นวดหัวแม่เท้าไปด้วย "นายปิดมันไม่ได้หรือไงนะ" เขาพูดกับแฮร์รีขณะที่เฮอร์ไมโอนี่ก้าวฉับๆ ออกจากห้องไป ดวงตาสีเหลืองของครุกแชงก์ยังจับจ้องเขม็งอยู่ที่รอนอย่างประสงค์ร้าย

แฮร์รียัดสติกโคสโคปใส่กลับไปในถุงเท้า แล้วโยนมันลงในหีบตามเดิม ตอนนี้เสียงที่ได้ยินมีแต่เสียงโอดโอยด้วยความเจ็บและโกรธของรอน สแคบเบอร์ชดตัวกลมอยู่ในมือของรอน นานแล้วตั้งแต่ที่แฮร์รีเห็นมันอยู่นอกกระเป๋าเสื้อของรอนครั้งก่อน และเขาก็ต้องตกใจที่ได้เห็นสแคบเบอร์ซึ่งครั้งหนึ่งเคยอ้วนท้วน บัดนี้กลับผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ดูเหมือนว่าขนของมันจะหลุดเป็นกระจุกๆ ด้วย

"มันดูไม่ดีเท่าไรนะ" แฮร์รีพูด

"เครียดนะสิ!" รอนบอก "มันจะดีขึ้นหรอกถ้าเจ้าขนพู่หน้าโง่ตัวใหญ่ มันไม่มาอยู่กับมัน!"

แต่แฮร์รีอดรู้สึกไม่ได้ว่า ถ้าสแคบเบอร์ไม่มีพลังอำนาจ ซึ่งมันก็ไม่เคยสำแดงให้ปรากฏ แล้วละก็ มันคงกำลังเข้าใกล้บันปลายของชีวิตแล้ว เขายังจำที่ผู้หญิงในร้านสัตว์วิเศษพูดเอาไว้ได้ว่าหนูมีอายุอยู่ได้เพียงสามปีเท่านั้น และแม้ว่ารอนจะบ่นอยู่เรื่อย ๆ ว่าสแคบเบอร์นั้นทั้งน่าเบื่อทั้งไร้ประโยชน์ แต่เขาก็แน่ใจว่ารอนคงเศร้าใจมากถ้ามันตายไป

เช้าวันนั้นบรรยากาศความรื่นรมย์ของเทศกาลคริสต์มาสในห้องนั่งเล่นรวมของพวกกริฟฟินดอร์จี๊ดซี้ดเต็มที่ เฮอร์ไมโอนี่ขังครุกแชงก์ไว้ในท่อนอน แต่ก็โกรธรอนมากที่พยายามจะเตะมัน รอนก็ยังจูนที่ครุกแชงก์เพียงพยายามจะจับสแคบเบอร์กินอีกเมื่อเช้านี้ แฮร์รีล้มเลิกความตั้งใจที่จะให้ทั้งสองคนพูดกัน และหันไปทุ่มเทความสนใจพิจารณาไม้กวาดฟร็อบบิลด์ ซึ่งเขาเอาติดลงมาที่ห้องนั่งเล่นรวมด้วย การกระทำนี้ดูเหมือน

จะทำให้เฮอร์ไมโอนี่รำคาญใจด้วยเหตุผลใดไม่ปรากฏ เด็กหญิงไม่ได้พูดอะไร แต่เฝ้ามองไม้กวาดอย่างไม่ชอบใจราวกับมันกำลังตำหนิแมวของเธอด้วยเช่นกัน

พอถึงเวลาอาหารกลางวัน พวกเด็กๆ ลงไปที่ห้องโถงใหญ่และพบว่าโຕະของบ้านย้ายไปชิดกำแพงอีกครั้ง มีโຕະเดียวจัดไว้สำหรับสิบสองที่ตั้งอยู่ตรงกลางห้อง ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์ ศาสตราจารย์มักกอนนากัล ศาสตราจารย์สเนป ศาสตราจารย์สเปราต และศาสตราจารย์พลิดวิก อยู่ที่นี่พร้อมด้วยฟิลช์ ภารโรง ซึ่งถอดเสื้อคลุมสีน้ำตาลตัวที่ใส่ประจำออก แล้วสวมเสื้อนอกหางยาวตัวเก่ามาก แถมยังออกจะเหม็นอับ มีนักเรียนอื่นอีกเพียงสามคน สองคนเป็นเด็กชั้นปีที่หนึ่งทำทางประหม่าจนเห็นได้ชัด กับเด็กบ้านสลีธีรินปีห้าหน้าตาบึ้งตึงอีกหนึ่งคน

"สุขสันต์วันคริสต์มาส!" ดัมเบิลดอร์ร้องทัก ขณะแฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ เดินมาที่โຕະ "พวกเรามีกันไม่กี่คนนะ ดูออกจะไม่เข้าที่ที่จะใช้โຕະประจำบ้าน... นั่งลง นั่งลง!"

แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ นั่งเรียงกันตรงปลายโຕະ

"ประทัตคริสต์มาส!" ดัมเบิลดอร์พูดอย่างร่าเริง พลาวยื่นปลายประทัตสี่เงินอันใหญ่ให้สเนป เขารับมันมาอย่างรีๆ รอลๆ แล้วดึง ประทัตส่งเสียงดังปังเหมือนเสียงปืน แล้วกระเด็นแยกออกจากกันเผยให้เห็นหมวกแหลมแบบแม่מדไบใหญ่มีซากอีแร้งติดอยู่ข้างบน

แฮร์รี่นึกถึงปีศาจบ็อกการ์ดขึ้นมาได้ เขาสบตากับรอน แล้วทั้งคู่ก็ยิ้มยิ่งฟัน สเนปเม้มปากแล้วผลักหมวกส่งให้ดัมเบิลดอร์ ซึ่งรับมาเปลี่ยนกับหมวกพ่อดมของเขาในทันที

"ลงมือเลย!" ดัมเบิลดอร์บอกสมาชิกในโຕະพร้อมกับแจกยิ้มไปทั่ว

ขณะที่แฮร์รีกำลังดั๊กมันบอยอยู่นั้น ประตูห้องโถงใหญ่ก็เปิดออกอีกครั้ง ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์เคลื่อนกายมายังพวกเขาราวกับลอยเลื่อนมาบนล้อ เธอสวมชุดสีเขียวเป็นเลื่อมพราวยเพื่อเฉลิมฉลองโอกาสนี้ ยิ่งทำให้มองดูเหมือนแมลงปอตัวใหญ่เกินขนาดส่องแสงวิบวับมากยิ่งขึ้นไปอีก

"ซีบิลล์ ดีจริงที่คุณมา!" ดัมเบิลดอร์พูดพร้อมกับลุกขึ้นยืน

"ดิฉันดูลูกแก้วมาค่ะ ท่านอาจารย์ใหญ่" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์พูดด้วยเสียงแผ่วเครือราวกับลอยมาจากที่อันแสนไกล "และก็ต้องอัศจรรย์ใจที่เห็นตัวดิฉันล้มเลิกมือกลางวันอันโดดเดี่ยวของตัวเองลงมาสมทบกับท่าน ดิฉันเป็นใครถึงจะกล้าปฏิเสธการบอกใบ้ของดวงชะตาเล่าคะ ถึงได้รับรูดออกมาจากหอคอยโดยด่วน ต้องกราบขออภัยค่ะที่มาช้า..."

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร" ดัมเบิลดอร์หิ้วตา "ขอฉันเลื่อนเก้าอี้ให้คุณก่อน -- "

แล้วเขาก็ยกไม้กายสิทธิ์ขึ้นลากเก้าอี้ลอยมากลางอากาศ เก้าอี้ตัวนั้นหมุนช้าๆ อยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง ก่อนจะตกลงมาเสียงดังกึกตรงกลางระหว่างศาสตราจารย์สเนปและศาสตราจารย์แมกกอนนากัล ทว่า ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ไม่นั่ง ดวงตาคู่มหึมาของเธอกวาดไปรอบๆ โด๊ะ ทันใดนั้นก็อุทานเป็นเสียงหวีดเบาๆ

"ดิฉันไม่กล้าห rokokคะ ท่านอาจารย์ใหญ่! ถ้าหากว่าดิฉันร่วมโต๊ะด้วย ก็จะเป็นสิบสามคน! ไม่มีอะไรจะโชคร้ายกว่านี้อีกแล้ว! อย่าลืมว่าเวลาที่คนสิบสามคนรับประทานอาหารร่วมกัน คนแรกที่ลุกขึ้นจะเป็นคนแรก ที่ตาย!"

"เราจะลองเสียงดู ซีบิลล์" ศาสตราจารย์แมกกอนนากัลอดรนทนไม่ได้ "นั่งลงเสียที ไก่วงเย็นหมดแล้ว"

ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ลั้งเล แต่แล้วก็หย่อนตัวลงบนเก้าอี้ว่าง พร้อมกับปิดตาสนิทและเม้มปากแน่น ราวกับกำลังเตรียมรอสายฟ้าฟาดลงมาบนโต๊ะก็ไม่ปาน ศาสตราจารย์มักกอนนากัลกระแทกข้อศอกใหญ่ลงไปในซามซูปกันลิกที่อยู่ใกล้ที่สุด

"รับเครื่องในไหม ซีบิลล์"

ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ไม่สนใจศาสตราจารย์มักกอนนากัล เธอ ลืมตาขึ้นมองไปรอบๆ อีกครั้ง แล้วพูดขึ้นว่า "ศาสตราจารย์ลูป็นผู้นำรักไป ไหนเสียล่ะคะ"

"รู้ดีกว่าเพื่อนผู้นำสงสารจะป่วยอีกนะ" ดัมเบิลดอร์ตอบ พลัง ทำท่าเชยชวนให้ทุกคนตักอาหารรับประทาน "ที่แย่ที่สุดก็คือ มาลัมป่วยในวันคริสต์มาส"

"แน่ใจเลยว่าเธอรู้เรื่องนี้อยู่ก่อนแล้ว ไซ้ไหมซีบิลล์" ศาสตราจารย์ มักกอนนากัลเลิกคิ้ว

ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ใช้สายตาเย็นชามองดูศาสตราจารย์ มักกอนนากัล

"แน่นอนอยู่แล้ว มิเนอร์ว่า" เธอพูดค่อยๆ "แต่คนเราก็ไม่ควร จะเที่ยวเผยแพร่ความจริงว่ารู้ทุกเรื่อง บ่อยครั้งที่ฉันจะทำให้ดูราวกับว่า ตัวฉันไม่มีตาพยากรณ์ จะได้ไม่ทำให้คนอื่นเป็นประสาทโง่ล่ะ"

"นั่นช่วยอธิบายอะไรได้เยอะทีเดียว" ศาสตราจารย์มักกอนนากัล พูดเนือยๆ

จู่ๆ เสียงของศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ก็คล้ายความแหบพร่าลงไปไซ้

"จะบอกให้รู้ล่ะ มิเนอร์ว่า ฉันเห็นศาสตราจารย์ลูป็นผู้นำสงสาร

จะอยู่กับเราอีกไม่นานเท่าไรนักหรอก เขาเองก็ดูเหมือนจะรู้ตัวว่าเวลาของเขาเหลือน้อย เขาตั้งใจเสียงออกไปตอนที่ฉันเสนอจะดูลูกแก้วให้เขานะ..."

"นึกไม่ออกเลยล่ะ" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดอย่างเย็นชา

"ฉันไม่คิดหรอกนะ" ดัมเบิลดอร์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงร่าเริง แต่ตั้งขึ้นเล็กน้อย ทำให้การสนทนาของศาสตราจารย์มักกอนนากัลและศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ยุติลง "ว่าศาสตราจารย์ลูปีนจะตกอยู่ในอันตรายอย่างปัจจุบันทันด่วน เซเวอร์รัส คุณปรุงยาให้เขาอีกหรือเปล่า"

"ปรุงครับ ท่านอาจารย์ใหญ่" สเนปตอบ

"ดี ถ้าอย่างนั้นเขาก็น่าจะดีขึ้นในไม่ช้านี้... ดีเร็ค ได้ชิมไส้กรอกชิปไปลาตานี้หรือยัง อร่อยยอดเยี่ยมเลย"

เด็กชายชั้นปีที่หนึ่งคนนั้นหน้าแดงเป็นลูกดำสิ่งทีศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์พูดกับเขาโดยตรง และรับจานไส้กรอกมาด้วยมืออันสั่นเทา

ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ทำตัวเกือบจะเป็นปกติทุกอย่างจนกระทั่งถึงท้ายสุดของมื้ออาหารในอีกสองชั่วโมงต่อมา แฮร์รี่กับรอน ซึ่งอึ้งจนท้องใกล้จะแตกและยังคงสวมหมวกที่ได้มาจากประทัด ลูกจากโต๊ะก่อนใครเธอกิริตร้องเสียงดัง

"เธอจ๋า เธอคนไหนกันที่ลุกขึ้นเป็นคนแรก คนไหน"

"ไม่ทราบอะ" รอนตอบ พลังมองแฮร์รี่อย่างไม่ค่อยสบายใจ

"ฉันว่ามันคงไม่มีผลแตกต่างกันมากนักหรอกนะ" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดเสียงเย็น "เว้นเสียแต่ว่าจะมีมือขวานวิกลจริตอยู่นอกประตู คอยสับคอคนแรกที่เข้าไปในโถงทางเข้า"

แม้แต่รอนยังหัวเราะ ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์รู้สึกว่าคุณสบประมาท

อย่างแรง

"จะมาไหม" แฮร์รีถามเฮอร์ไมโอนี่

"ไม่หรอก" เฮอร์ไมโอนี่อุบอับ "ฉันมีธุระจะพูดกับศาสตราจารย์
มักกอนนากัลนิดหน่อย"

"คงจะลองดูว่าจะขอเรียนวิชาเพิ่มได้อีกหรือเปล่ามั้ง" รอนหาवขณะ
ที่ทั้งคู่เดินเข้าไปในโถงทางเข้า ซึ่งปราศจากมือขวานวิกัลจรีตโดยสิ้นเชิง

เมื่อเด็กชายทั้งสองมาถึงช่องรูปภาพ ก็พบเซอร์คาโดแกนกำลังเพลิด-
เพลิดกับงานเลี้ยงสังสรรค์วันคริสต์มาสร่วมกับพระสองสามรูป อาจารย์
ใหญ่คนก่อน ๆ ของฮอกวอตส์อีกหลายท่าน และม้าแคระตัวอ้วนของเขา
เซอร์คาโดแกนผลั๊กกะบังหน้าหมวกขึ้น แล้วยกขวดเหล้าน้ำผึ้งชูให้

"สุขสันต์ -- เอ็ก -- วันคริสต์มาส! รหัสผ่านล่ะ"

"สเคิร์ฟวีเคอร์" รอนบอก

"เช่นเดียวกันขอรับ!" เซอร์คาโดแกนร้องเสียงดังขณะที่ภาพวาด
เหวี่ยงไปข้างหน้า เพื่อเปิดรับเด็กทั้งสอง

แฮร์รีตรงขึ้นไปที่หอนอน หยิบเอาไม้กวาดไฟร์โบลต์และอุปกรณ์
บำรุงรักษาไม้กวาดที่เฮอร์ไมโอนี่ให้เป็นของขวัญวันเกิดลงมาข้างล่าง และ
พยายามหาจุดที่ต้องแต่งไม้กวาด แต่ไม่มีปลายก้านไม้กวาดหึ่งงอให้
ขลิบทิ้ง และด้ามจับก็เป็นเงาว่างอยู่แล้วจนไม่มีประโยชน์อะไรที่จะขัด แฮร์รี
กับรอนจึงได้แต่นั่งชื่นชมไม้กวาดจากทุกมุม จนกระทั่งช่องรูปภาพเปิดออก
และเฮอร์ไมโอนี่เข้ามาพร้อมกับศาสตราจารย์มักกอนนากัล

แม้ว่าศาสตราจารย์มักกอนนากัลจะเป็นอาจารย์ประจำบ้านกริฟฟิน-
ดอร์ แต่แฮร์รีก็เคยเห็นเธอในห้องนั่งเล่นรวมเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แล้วก็

เพื่อประกาศเรื่องสำคัญมาก เขากับรอนจ้องดูเธอ ทั้งคู่ยังถือไม้กวาดไฟโรบลด์อยู่ เฮอร์ไมโอนี่เดินอ้อมพวกเขาไปนั่งลงและหยิบหนังสือเล่มที่ใกล้มือที่สุดขึ้นมาแล้วยกขึ้นบังหน้าไว้

"นี่นะหรือ" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดขึ้นอย่างอารมณ์ดี พลางเดินไปที่เตาผิง แล้วจ้องมองไม้กวาดไฟโรบลด์ "มิสเกรนเจอร์เพิ่งบอกว่ามีคนส่งไม้กวาดมาให้เธอใช่ไหม พอตเตอร์"

แฮร์รีและรอนหันไปมองเฮอร์ไมโอนี่ ทั้งสองแลเห็นส่วนหน้าผากของเด็กหญิงเป็นสีแดงอยู่เหนือขอบหนังสือ ซึ่งยกขึ้นอ่านกลับหัว

"ขอดูหน่อยได้ไหม" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลถาม แต่ก็ไม่ค่อยคำตอบ เธอดึงไม้กวาดไฟโรบลด์ออกไปจากมือของทั้งสอง เอาไปพินิจดูอย่างละเอียดลออตั้งแต่ด้ามจนถึงปลายก้านไม้กวาด "อืมม... ไม่มีโน้ตอะไรเลยหรือ พอตเตอร์ ไม่มีการ์ด ไม่มีข้อความอะไรเลยนั่นหรือ"

"ไม่มีอะ" แฮร์รีตอบงงๆ

"งั้นหรือ... ถ้าอย่างนั้น ฉันคงต้องขอไม้กวาดอันนี้ไปก่อนนะ พอตเตอร์"

"อะ - อะไรนะอะ" แฮร์รีขยับตัวลุกขึ้นยืนอย่างเงอะงะ "ทำไมอะ"

"ฉันต้องตรวจดูว่ามีการลงคาถาอะไรเอาไว้หรือเปล่า จริงอยู่ ฉันไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ แต่นั่นมั่นใจว่ามาตามสุขกับศาสตราจารย์ฟลิตวิกจะแยกส่วนมันออกมา -- "

"แยกส่วนมันออกมาหรืออะ" รอนทวนคำ ราวกับศาสตราจารย์มักกอนนากัลเสียสติไปแล้ว

"ไม่น่าจะใช้เวลาเกินสองสามอาทิตย์ เธอจะได้มันกลับคืนถ้าเราแน่ใจ

ว่ามันปลอดภัยจากการลงคาถา"

"มันไม่มีคาถาอะไรหรอกค่ะ!" เสียงของแฮร์รี่สั้นน้อยๆ "จริงๆ สะ
อาจารย์ -- "

"เธอไม่มีทางรู้ได้หรอก พอตเตอร์" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูด
ด้วยน้ำเสียงออกจะอ่อนโยนทีเดียว "จนกว่าเธอจะเชื่อมั่น ไม่ว่าจะยังไงก็เถอะ
ฉันไม่ให้ทำอย่างนั้นจนกว่าเราจะแน่ใจว่ามันไม่ได้ลงคาถาเอาไว้ แล้วฉัน
จะบอกให้เธอรู้"

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลหมุนตัวและถือไม้กวาดไฟร์โบลด์เดิน
ออกไปทางช่องรูปภาพที่ปิดลงตามหลังเธอ แฮร์รี่ยืนจ้องมอง มีอย่าง
กำกระป๋องน้ำยาขัดเงาอย่างดีเอาไว้ แต่รอนหันขวับมาหาแฮร์รี่ไมโอเนียนี่

"เธอวิ่งโร่ไปตามอาจารย์มักกอนนากัลทำไมกัน"

แฮร์รี่ไมโอเนียนี่เหวี่ยงหนังสือทิ้งไป ใบหน้ายังเป็นสีชมพู แต่ก็ลุกขึ้นเผชิญ
หน้ากับรอนอย่างไม่กลัวเกรง

"เพราะฉันคิดว่า -- และศาสตราจารย์มักกอนนากัลก็เห็นด้วยกับ
ฉัน -- ว่าอาจจะเป็นซีเรียส แบล็ก ที่ส่งไม้กวาดมาให้แฮร์รี่นะสิ!"

ผู้พิทักษ์

แฮร์รี่รู้ว่าเฮอร์ไมโอนี่หวังดี แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เขาหายโกรธเธอไปได้ เขาได้เป็นเจ้าของไม้กวาดที่ดีที่สุดในโลกเพียงสองสามชั่วโมงสั้นๆ และเป็นเพราะเธอเข้ามาวุ่นวาย บัดนี้แฮร์รี่จึงไม่รู้แล้วว่าเขาจะได้เห็นมันอีกครั้งหรือไม่ เขามั่นใจว่าไม้กวาดไฟร์โบลต์ไม่มีอะไรผิดปกติ แต่มันจะอยู่ในสภาพไหนกันเมื่อผ่านการตรวจหาคาตาทุกรูปแบบแล้ว

รอนก็โกรธเฮอร์ไมโอนี่เช่นกัน ตามความเห็นของเขา การแยกส่วนไม้กวาดไฟร์โบลต์เป็นสิ่งเลวร้ายไม่ด้อยไปกว่าการก่ออาชญากรรม เฮอร์ไมโอนี่ซึ่งยังคงเชื่อมั่นว่าตนได้กระทำการที่ดีที่สุด เริ่มหลีกเลียงห้องนั่งเล่นรวม

แฮร์รีกับรอนเดาว่าเธอคงหลบไปอยู่ในห้องสมุด แต่ก็ไม่พยายามชักชวน เฮอร์ไมโอนี่ให้กลับมา แต่ที่สุดของที่สุดแล้วทั้งสามดีใจที่หลังปีใหม่ไม่นานนัก เพื่อนคนอื่นๆ ก็กลับมาที่โรงเรียน หอกริฟฟินดอร์เริ่มมีผู้คนคึกคัก และเอะอะอีกทีอีกครั้ง

วัตตามหาแฮร์รีในคำวันหนึ่งก่อนวันเปิดภาค

"คริสต์มาสสนุกไหม" เขาชวนคุย และแล้วโดยไม่รอคำตอบ วัตก็นั่งลงและลดเสียงพูดกับเขาว่า "ฉันไปคิดๆ ดูตอนช่วงคริสต์มาสนะ แฮร์รี หลังจากการแข่งขันที่แล้วนั้นนะ ถ้าผู้คุมวิญญาณมาอีกในการแข่งขันหน้า... คือว่า... เราเสี่ยงจะให้นาย -- แบบว่า -- "

วัตหยุดกะทันหัน ท่าทางกระอักกระอ่วน

"ฉันกำลังหาทางอยู่" แฮร์รีรีบพูด "ศาสตราจารย์ลูปีนบอกว่าจะสอนให้ฉันรู้จักวิธีไล่ผู้คุมวิญญาณ เราคงจะเริ่มกันอาทิตย์นี้แหละ อาจารย์บอกว่าหลังคริสต์มาสจะมีเวลาให้"

"อ้อ" วัตมีสีหน้าโล่งใจ "ดีเลยถ้าเป็นอย่างนั้น -- ฉันก็ไม่อยากจะเสียนายไปจากตำแหน่งซีกเกอร์หรอกนะ แฮร์รี แล้วนี่นายสั่งซื้อไม้กวาดอันใหม่หรือยัง"

"ยัง" แฮร์รีตอบ

"อะไรนะ! นายควรจะสั่งซื้อได้แล้วนะ รู้ไหม -- นายจะขึ้นชุดดิงส์ตาร์สู้กับเรเวนคลอไม่ได้นะ!"

"แฮร์รีได้ไม้กวาดไฟร์โบลต์เป็นของขวัญวันคริสต์มาส" รอนบอก

"ไม้กวาดไฟร์โบลต์หรือ ไม่น่า! ไม่ล่อกันเล่นนะ ไม้กวาดไฟร์โบลต์ของจริงนะหรือ"

"ไม่ต้องตื่นตื่นไปหรอก โอลิเวอร์" แฮร์รีพูดเศร้าๆ "ฉันไม่มีไม้กวาดไฟร์โบลต์อีกต่อไปแล้วละ โดนริบไปแล้ว" แฮร์รีเล่าเรื่องที่มีการนำไม้กวาดไฟร์โบลต์ไปตรวจสอบว่ามีการลงคาถาหรือไม่

"ลงคาถานั้นหรือ มันจะถูกคาถาได้ยังไง"

"ซิเรียส แบล็ก ใจล่ะ" แฮร์รีพูดอย่างอ่อนใจ "เดากันว่าเขาตามล่าฉันอยู่ เพราะฉะนั้นศาสตราจารย์มักกอนนากัลก็เลยคิดว่าเขาอาจจะเป็นคนส่งไม้กวาดมา"

วู้ดปิดเรื่องที่ฆาตกรชื่อดังกำลังตามล่าตัวซีกเกอร์ในทีมของเขาออกไป เขาพูดว่า "แต่แบล็กคงจะซื้อไม้กวาดไฟร์โบลต์ไม่ได้หรอก! เขากำลังหนีอยู่นะ! คนทั้งประเทศจับตาดูเขาอยู่! เขาจะเดินเข้าไปในร้านอุปกรณ์ควิดดิชชั้นเยี่ยมแล้วซื้อไม้กวาดได้ยังไง"

"ฉันรู้" แฮร์รีพูด "แต่อาจารย์มักกอนนากัลก็ยังอยากจะแยกส่วนมันออกมาดู..."

วู้ดหน้าถอดสี

"ฉันจะไปพูดกับอาจารย์เอง แฮร์รี" วู้ดรับปาก "จะทำให้อาจารย์เข้าใจเหตุผล -- ไม้กวาดไฟร์โบลต์... ไม้กวาดไฟร์โบลต์ของจริงกับทีมของเรา... อาจารย์ก็อยากให้กริฟฟินดอร์ชนะมากพอๆ กับพวกเรา... ฉันจะยกเหตุผลมาพูดให้อาจารย์ฟัง... ไม้กวาดไฟร์โบลต์..."

ชั้นเรียนเริ่มขึ้นอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น สิ่งสุดท้ายที่ใครๆ อยากทำก็คือใช้เวลาสองชั่วโมงตอนเช้าอยู่กลางแจ้งในสนามอันหนาวจับใจของเดือน

มกราคม แต่แฮกริดก่อกองไฟที่มีตัวกิ่งก่าซาลาแมนเดอร์ยัวเยี้ยเพื่อให้พวกเด็ก ๆ ได้สนุกสนานกัน พวกนักเรียนใช้เวลาเรียนที่สนุกผิดไปจากทุกครั้งด้วยการเก็บรวบรวมกิ่งไม้และใบไม้แห้งเพื่อคอยเติมเชื้อไม้ให้ไฟดับ ในขณะที่กิ่งก่าซึ่งชอบเล่นไฟ ได้ขึ้นไต่ลงตามท่อนพินหัก ๆ ร้อนระอุสีขาวนั้น วิชาพยากรณ์ศาสตร์ชั่วโมงแรกของเทอมยิ่งสนุกน้อยลงไปใหญ่ ตอนนี้ศาสตราจารย์ทริลอว์นีย์สอนวิชาดูลายมือให้พวกเด็กนักเรียน และเธอก็ไม่รอช้าที่จะบอกแฮร์รี่ว่าเขามีเส้นชีวิตสั้นที่สุดเท่าที่เคยพบมา

วิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดต่างหากที่แฮร์รี่กระตือรือร้นอยากเรียน หลังจากคุยกับวู้ดแล้ว เขาก็อยากเริ่มเรียนการต่อต้านผู้คุมวิญญาณให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

"อ้อ จริงสิ" ลูปินเอ่ยขึ้นเมื่อแฮร์รี่เตือนเขาถึงสัญญาเมื่อจบชั่วโมง "ไหนขอครูดูก่อน... สองทุ่มคืนวันพฤหัสบดีเป็นยังไง ห้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์เวทมนตร์น่าจะกว้างพอ... ครูจะต้องคิดให้รอบคอบว่าเราจะเรียนกันยังไง... เราไม่สามารถเอาผู้คุมวิญญาณตัวจริงเข้ามาในตัวปราสาทเพื่อฝึกซ้อมวิธี..."

"เขายังดูป่วยอยู่เลยนะ ว่าไหม" รอนพูดขึ้นขณะที่พวกเขาเดินไปตามทางเดิน มุ่งหน้าไปรับประทานอาหารเย็น "นายว่าเขาเป็นอะไร"

มีเสียงจู้ปากแบบไม่สบอารมณ์ดังมาจากด้านหลังของทั้งสอง เฮอร์ไมโอนีนั่นเอง เธอนั่งอยู่ที่ฐานของชุดเสื้อเกราะ กำลังรื้อกระเป๋าสีงเต็มแน่นไปด้วยหนังสือออกมาจัดใหม่เพราะมันปิดไม่ลง

"เธอทำเสียงจี้กจี้กใส่เราทำไม" รอนพูดอย่างรำคาญ

"เปล่านี่" เฮอร์ไมโอนีพูดด้วยน้ำเสียงเย่อหยิ่ง แล้วยกกระเป๋าขึ้นพาดไหล่อีกครั้ง

"เธอทำแฉ่ๆ" รอนพูด "ฉันกำลังพูดว่าฉันสงสัยว่าอาจารย์ลูปินเป็นอะไร แล้วเธอ -- "

"เฮอะ ยังดูไม่ออกอีกหรือไง" เฮอร์ไมโอนี่พูด พร้อมด้วยสีหน้าที่เป็นต่อ

"ถ้าเธอไม่ยากบอกเราก็ไม่ต้องบอกหรอก" รอนवाद

"ดี" เฮอร์ไมโอนี่ขีดหน้า แล้วเดินปึงปึงจากไป

"เฮอร์ไมโอนี่ไม่รู้หรอกว่าลูปินเป็นอะไร" รอนจ้องมองตามหลังเฮอร์ไมโอนี่ไปอย่างไม่ชอบใจ "แค่พยายามจะทำให้เราพูดด้วยเหมือนเดิมนะ"

สองทุ่มของคืนวันพฤหัสบดี แฮร์รี่ออกจากหอกริฟฟินดอร์ไปยังห้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์เวทมนตร์ ห้องนั้นมีมืดและว่างเปล่าเมื่อเขาไปถึง แต่แฮร์รี่ใช้ไม้กายสิทธิ์จุดตะเกียงและคอยอยู่เพียงห้านาทีเท่านั้น ศาสตราจารย์ลูปินก็มาถึง เขาถือกระเป๋าใส่ของใบใหญ่และออกแรงยกขึ้นทางลงบนโต๊ะของศาสตราจารย์บีนส์

"อะไรอะ" แฮร์รี่ถาม

"บ็อกการ์ดอีกตัวไงล่ะ" ลูปินตอบ พลาถอดเสื้อคลุมด้วยยาวออกคลุมเท้าหวาดูในปราสาททุกซอกทุกมุมมาตั้งแต่วันอังคารแล้ว และโชคดีมากนะ ครูเจอเจ้านี่ซ่อนอยู่ในตู้เก็บเอกสารของฟิลช์ มันเป็นเรื่องใกล้เคียงที่สุดที่เราจะเอามาแทนผู้คุมวิญญาณตัวจริงได้ บ็อกการ์ดจะกลายร่างเป็นผู้คุมวิญญาณเวลาที่มันเห็นเธอ เพราะฉะนั้นเราจะใช้มันเป็นตัวฝึกได้

ครูเก็บมันเอาไว้ในห้องทำงานได้เวลาที่ไม่ใช่ มีตู้เก็บของใบหนึ่งตรงใต้โต๊ะครู มันคงชอบ"

"ดีเลยอะ" แฮร์รีพยายามทำเสียงให้ฟังดูราวกับว่าตัวเองไม่กลัวเลย แม้แต่น้อย และดีใจหนักหนาที่ลูปินหาตัวแทนที่ดีอย่างบ็อกการ์ดมาแทน ผู้คุมวิญญาณตัวจริงได้

"เออละ..." ศาสตราจารย์ลูปินดึงไม้กายสิทธิ์ออกมา และบอกให้ แฮร์รีทำแบบเดียวกัน "คาถาที่ครูจะเอามาลองและสอนเธอเป็นคาถาในชั้นสูงมาก แฮร์รี -- สูงกว่าการเรียนการสอนในระดับพ่อมดชั้นสามัญ คาถานี้เรียกว่า 'คาถาผู้พิทักษ์' "

"มันใช้อย่างไรอะ" แฮร์รีถามอย่างตื่นๆ

"คืออย่างนี้ เมื่อใช้อย่างถูกต้อง มันจะเสกผู้พิทักษ์ขึ้นมา" ลูปินบอก "เป็นผู้พิทักษ์ที่ต่อต้านผู้คุมวิญญาณ -- ทำหน้าที่เหมือนกับโล่คุ้มกันระหว่างตัวเธอกับผู้คุม"

แฮร์รีนึกเห็นภาพตัวเองคุ้ยคว้าอยู่ข้างหลังเงาร่างขนาดเท่าแฮกริดที่ถือไม้ตะบองอันใหญ่อยู่ในมือ ศาสตราจารย์ลูปินพูดต่อไป "ผู้พิทักษ์เป็นพลังอำนาจในทางดีรูปแบบหนึ่ง เป็นภาพสะท้อนของสิ่งที่เป็นอาหารของผู้คุมวิญญาณ เช่น ความหวัง ความสุข ความปรารถนาที่จะมีชีวิตรอด -- แต่ผู้พิทักษ์ไม่มีความรู้สึกสิ้นหวังเหมือนอย่างที่มีมนุษย์จริงๆ รู้สึก ดังนั้นผู้คุมวิญญาณจึงไม่อาจทำร้ายผู้พิทักษ์ได้ แต่ครูต้องขอเตือนเธอไว้ก่อนนะ แฮร์รี ว่าคาถาบทนี้อาจจะยากเกินไปสำหรับเธอ พ่อมดเก่งๆ หลายคนยังใช้คาถาบทนี้ไม่ค่อยเป็นเลย"

"ผู้พิทักษ์หน้าตาเป็นอย่างไรอะ" แฮร์รีถามอย่างอยากรู้

"แต่ละตัวจะมีลักษณะเฉพาะตามพ่อมดที่เสกมันขึ้นมา"

"แล้วเราจะเสกผู้พิทักษ์ได้ยังไงล่ะ"

"ก็โดยการร่ายคาถา ซึ่งจะได้ผลก็ต่อเมื่อเธอเพ่งสมาธิเต็มกำลังไปที่ความทรงจำที่เป็นเรื่องความสุขมากๆ เพียงเรื่องเดียว"

แฮร์รี่นึกถึงภาพความทรงจำที่ทำให้เขามีความสุข แน่ล่ะ ไม่มีภาพใดๆ ที่บ้านของพวกเดอร์สลีย์ที่เขาจะนึกขึ้นมาได้ ในที่สุด เขาก็ตกลงเลือกนาทีกที่เขาขี่ไม้กวาดเป็นครั้งแรก

"ได้ล่ะ" แฮร์รี่พยายามเรียกความรู้สึกเป็นสุขแสนวิเศษที่วาบขึ้นในท้องในครั้งนั้น ให้หวนกลับมาอย่างใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้

"คาถาคือ -- " ลูปีนกระแอม "เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!"

"เอกซ์เปกโต พาโตรนัม" แฮร์รี่ทวนคำเบาๆ "เอกซ์เปกโต พาโตรนัม"

"เพ่งสมาธิให้จดจ่ออยู่กับความทรงจำที่เป็นสุขด้วยนะ"

"อ้อ ฮะ..." แฮร์รี่รีบบังคับความคิดให้กลับไปสู่การขี่ไม้กวาดครั้งแรก "เอกซ์เปกโต พาโตรนัม - โอ้ย ไม่ใช่ พาโตรนัม - ขอโทษล่ะ - เอกซ์เปกโต พาโตรนัม เอกซ์เปกโต พาโตรนัม -- "

พริบตานั่นเอง อะไรอย่างหนึ่งก็พวยพุ่งออกมาจากปลายไม้กายสิทธิ์ ดูเหมือนแถบควันสีเงินเส้นจาง

"อาจารย์เห็นไหมล่ะ" แฮร์รี่ตื่นเต้น "มีอะไรไม่รู้ออกมาล่ะ!"

"ดีมาก" ลูปีนยิ้ม "เออล่ะ -- พร้อมจะลองกับผู้คุมวิญญาณแล้วหรือยัง"

"พร้อมล่ะ" แฮร์รี่จับไม้กายสิทธิ์เอาไว้แน่น แล้วขยับตัวไปอยู่กลางห้องที่ว่างเปล่า แฮร์รี่พยายามจดจ่อใจไว้ที่เรื่องการเหาะกลางอากาศ

แต่กลับมีอะไรอย่างอื่นคอยแทรกเข้ามา... วินาทีใดวินาทีหนึ่งนี่เขาอาจจะได้ยินเสียงแม่อีกครั้ง... แต่เขาไม่ควรจะคิดเรื่องนั้น หรือว่าเขาจะได้ยินเสียงแม่อีก เขาไม่ต้องการ... หรือว่าเขาต้องการกันแน่

ลูปินจับฝาครอบกล่องแล้วดึงเปิดออก

ผู้คุมวิญญาณลุกขึ้นจากกล่องช้าๆ ใบหน้าได้ผ้าคลุมของมันหันมาทางแฮร์รี่ มือตกสะกิดเป็นเงาเลื่อมข้างหนึ่งจับอยู่ที่เสื้อคลุม ตะเกียงในห้องกะพริบและดับไป ผู้คุมวิญญาณก้าวออกจากกล่องแล้วเริ่มเคลื่อนมาหาแฮร์รี่ในความเงียบ พร้อมกับสูญหายใจลึก ความหนาวบาดเนื้อซึมแทรกไปทั่วร่างของแฮร์รี่ --

"เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!" แฮร์รี่ตะโกน "เอกซ์เปกโต พาโตรนัม! เอกซ์เปกโต -- "

ทว่า ภาพห้องเรียนและผู้คุมวิญญาณกำลังเลือนหายไป... แฮร์รี่ดำดิ่งลงไปใต้มอกขาวอันหนาที่บอีกครั้ง และเสียงของแม่มากกว่าที่เคย เสียงนั้นก้องสะท้อนอยู่ในหัวของแฮร์รี่ " -- อย่าทำแฮร์รี่! อย่าทำแฮร์รี่! ได้โปรดเถอะ -- ฉันยอมทุกอย่าง -- "

"ถอยไป... ถอยไป... นังหน้าโง่"

"แฮร์รี่!"

แฮร์รี่สะดุ้งพื้नกลับคืนสติดังเดิม เขากำลังนอนเหยียดยาวอยู่บนพื้นตะเกียงในห้องสว่างขึ้นอีกครั้ง เขาไม่จำเป็นต้องถามว่าเกิดอะไรขึ้น

"ขอโทษอะ" เด็กชายอุบอิบ ลุกขึ้นนั่ง รู้สึกว่ามีเหงื่อเย็นๆ ไหลอยู่หลังแว่นตา

"เป็นอะไรหรือเปล่า" ลูปินถาม

"เปล่าอะ..." แฮร์รีเกาะโต๊ะพุงตัวลุกขึ้นแล้วพิงอยู่ตรงนั้น

"เอานี้แนะ -- " ลูปีนส่งกบช็อกโกแลตให้เขา "กินนี้เสียก่อนที่
เราจะทดลองกันอีก ครูไม่ได้หวังว่าเธอจะทำได้เลยในครั้งแรก ที่จริงแล้ว
ถ้าเธอทำได้สิครูคงจะแปลกใจ"

"มันยิ่งแย่กว่าครั้งก่อนอีกอะ" แฮร์รีพิมพ์ำขณะกัดหัวกบช็อกโกแลต
"ผมได้ยินเสียงแม่งดังมากขึ้น -- แล้วก็เสียงเขา ไวลเดอมอร์ -- "

ลูปีนหน้าซีดกว่าปกติ

"แฮร์รี ถ้าเธอไม่อยากฝึกต่อ ครูก็เข้าใจดีนะ -- "

"ผมจะฝึกอะ!" แฮร์รีพูดเสียงกร้าว พลังยัดกบช็อกโกแลตที่เหลือ
เข้าปาก "ผมจำเป็นต้องทำอะ! จะเกิดอะไรขึ้นล่ะอะถ้าพวกผู้คุมวิญญาณ
มาปรากฏตัวในการแข่งขันของเรากับเรเวนคลออีกครั้ง ผมจะร่วงลงมา
ฝึกไม่ได้ ถ้าเราแพ้เราก็อดได้ถ้วยควิดดิชอะ!"

"เออล่ะ ถ้างั้น..." ลูปีนพูด "เธออาจจะต้องเลือกความทรงจำที่เป็น
ความสุขกว่านี้ ฉันทหมายความว่า ที่เธอต้องเอาใจจดจ่อตั้งสมาธิไว้...
รู้ดีกว่าอันเก่าจะแรงไม่พอ..."

แฮร์รีคิดหนัก และตัดสินใจว่าความรู้สึกของเขาเมื่อครั้งที่กริฟฟินดอร์
ได้รางวัลบ้านดีเด่นเมื่อปีที่แล้วเป็นความรู้สึกที่เป็นสุขมากอย่างแท้จริง เขา
ก็เฝ้ากายสิทธิ์ไว้แน่นอีกครั้ง แล้วไปตั้งท่าอยู่กลางห้องเรียน

"พร้อมนะ" ลูปีนจับปากกล่อง

"พร้อมอะ" แฮร์รีตอบขณะที่พยายามอย่างหนักที่จะดึงความทรงจำ
ก่อนเป็นสุขตอนที่กริฟฟินดอร์ได้รางวัลมาใส่ให้เต็มหัว และพยายามไม่คิด
ถึงเรื่องน่ากลัวที่กำลังจะเกิดขึ้นเมื่อกล่องเปิดออก

"เออเลย!" ลูปินดึงฝากล่องเปิด ทั้งห้องเย็นเฉียบและมีดมืดลงอีกครั้ง ผู้คุมวิญญาณเลื่อนตัวตรงมาหา สูดลมหายใจ มือเน่าๆ ข้างหนึ่งยื่นเหยียดตรงมาที่แฮร์รี่ --

"เอกซ์เพกโต พาโตรนัม!" แฮร์รี่ตะโกน "เอกซ์เพกโต พาโตรนัม! เอกซ์เพกโต พา -- "

กลุ่มหมอกขาวเข้าบดบังประสาทสัมผัสของเขา... รูปร่างมัวๆ ขนาดใหญ่พากันเคลื่อนไหวอยู่รอบตัว... ครั้นแล้วก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น เสียงผู้ชายกำลังตะโกนอย่างตระหนกสุดขีด --

"ลิลี่ พาแฮร์รี่ไป! มั่นมั่นเอง! ไป! หนีไป! ผมจะถ่วงเวลามันเอาไว้ -- "

เสียงใครบางคนวิ่งตังตังออกจากห้องไป -- ประตูเปิดผางออก -- เสียงหัวเราะแหลมสูงระเบิดขึ้น...

"แฮร์รี่! แฮร์รี่... ฟินนิ..."

ลูปินกำลังดบใบหน้าของแฮร์รี่แรงๆ คราวนี้ต้องใช้เวลาครึ่งหนึ่งกว่าที่แฮร์รี่จะนึกออกกว่าเหตุใดเขาจึงนอนอยู่บนพื้นห้องที่มีฝุ่นเซราะ

"ผมได้ยินเสียงพ่อ" แฮร์รี่พูดอ้อ "เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินเสียงพ่อ พ่อพยายามจะสู้กับโวลเดอมอร์ตัวต่อตัว เพื่อให้แม่มีเวลาหนีไป..."

ทันใดนั้น แฮร์รี่ก็รู้สึกว่ามีหยาดน้ำตาผสมกับเหงื่อบนใบหน้าของเขา เด็กชายก้มหน้าลงต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วใช้ชายเสื้อเช็ดมันออก ทำให้เป็นผุกเชือกกรองเท้าเพื่อว่าลูปินจะได้มองไม่เห็น

"เธอได้ยินเสียงเจมส์นั่นหรือ" ลูปินพูดด้วยเสียงแปลกประหลาด

"ฮะ..." แฮร์รี่เช็ดน้ำตาแห้งแล้ว เขาเงยหน้าขึ้น "ทำไมฮะ --

อาจารย์รู้จักพ่อผมด้วยหรืออะ"

"ครู -- ครูรู้จัก ความจริงแล้วเราเป็นเพื่อนกันที่ฮอกวอตส์ ฟังนะ แฮร์รี่ -- เราน่าจะพอแค่นี้ก่อนสำหรับวันนี้ คาถาบทนี้น่ะมันยากไม่ใช่เล่น... ครูไม่ควรแนะนำให้เธอลอง..."

"ไม่อะ" แฮร์รี่ลุกขึ้นอีกครั้ง "ผมจะลองอีกที! ผมยังคิดถึงเรื่องที่เป็นความสุขไม่มากพอ ถึงได้เป็นอย่างนี้แหละอะ... อย่าเพิ่งเลิกเลยอะ..."

แฮร์รี่คิดหัวแทบแตก ความทรงจำที่เป็นความสุขอย่างแท้จริง... ความทรงจำที่เขาสามารถเปลี่ยนให้มันเป็นผู้พิทักษ์ที่แสนดีและเข้มแข็ง...

นาฬิกาที่เขาเพิ่งรู้ว่าตัวเองเป็นพ่อมด และกำลังจะจากพวกเดอร์สลีย์ ไปอยู่ฮอกวอตส์นั้นอย่างไรเล่า! ถ้านั้นไม่ใช่ความทรงจำที่แสนสุขแล้ว แฮร์รี่ก็นึกไม่ออกแล้วว่าอะไรจะใช่... เด็กชายรวบรวมสมาธินึกถึงความรู้สึก เมื่อเขา รู้ว่ากำลังจะจากฮอยพรีเว็ตไป แฮร์รี่ลุกขึ้นยืนแล้วเผชิญหน้ากับ กล้องปิดฝานั้นอีกครั้ง

"พร้อมหรือยัง" ลูปินถาม เขามีท่าทางราวกับกำลังทำสิ่งที่ฝืน ความรู้สึกผิดถูกของตัวเองอยู่ "ตั้งสมาธิให้ดีนะ เอาล่ะ -- เริ่ม!"

ลูปินดึงฉากล่องเปิดออกเป็นครั้งที่สาม และผู้คุมวิญญาณก็ลุกขึ้น จากกล่อง ทั้งห้องตกอยู่ในความหนาวเย็นและมีดสลับ --

"เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!" แฮร์รี่ตะเบ็งสุดเสียง "เอกซ์เปกโต พาโตรนัม! เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!"

เสียงกรีดร้องในหัวของเขาเริ่มขึ้นอีกครั้ง -- เพียงแต่ว่าคราวนี้ราว กับตั้งมาจากวิทย์ที่ปรับคลื่นไม่ดี เดี่ยวค่อยลง -- เดี่ยวดั่งขึ้น แล้วก็แผ่ว ลงอีก -- แฮร์รี่ยังเห็นผู้คุมวิญญาณ -- มันชะงัก -- และแล้วแสงสีเงิน เป็นลำใหญ่ก็พวยพุ่งออกจากปลายไม้กายสิทธิ์ของแฮร์รี่ มันลอยวนอยู่

ระหว่างตัวเขากับผู้คุมวิญญาณ และแม้ว่าขาของเขาจะอ่อนเปลี้ยเหมือนจะยืนไม่อยู่ เขาก็ยังยืนอยู่ได้ -- แต่จะอีกนานเพียงได้นั้น แฮร์รีก็ไม่แน่ใจ --

"ริดดิคูลัส!" ลูปีนคำรามก้อง กระโดดมาเบื้องหน้า

มีเสียงดังวับ แล้วผู้พิทักษ์ของแฮร์รีก็สลายไปพร้อมกับผู้คุมวิญญาณ เด็กชายทรุดตัวลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง เพลี้ยจนหมดแรงราวกับเพิ่งวิ่งมาสักกิโลเมตรได้ ขาของเขาสั่น เขามองเห็นศาสตราจารย์ลูปีนจากทางหน้าต่าง กำลังใช้ไม้กายสิทธิ์บังคับปีศาจบ็อกการ์ดกลับลงกล่อง มันกลายเป็นลูกกลมสีเงินอีกครั้ง

"ยอดเยี่ยม!" ลูปีนเอ่ยขึ้น พนางสาวเท้าตรงมาที่แฮร์รีนั่งอยู่ "ยอดเยี่ยมมาก แฮร์รี! เป็นการเริ่มต้นที่ดีทีเดียว!"

"เราจะลองอีกครั้งไหมคะ อีกซักครั้งไหมคะ"

"พอก่อน" ลูปีนพูดอย่างหนักแน่น "วันนี้เธอเหนื่อยมากแล้ว เอานี้แหละ -- "

ลูปีนส่งช็อกโกแลตอย่างดีที่สุดของร้านฮันนี่ดุกส์ชิ้นใหญ่บ๊อว์โอให้แฮร์รี

"กินเข้าไปเยอะๆ ไม่งั้นมาตามพอมเพรียเล่นงานครูดายแน่ อาทิตย์หน้าเวลาเดิมดีไหม"

"ตกลงค่ะ" แฮร์รีกัดช็อกโกแลตคำหนึ่งและมองดูลูปีนดับตะเกียงที่ลูกโซนขึ้นใหม่เมื่อผู้คุมวิญญาณหายไป ความคิดอย่างหนึ่งพลันผุดขึ้น

"ศาสตราจารย์ลูปีนค่ะ" แฮร์รีเรียก "ถ้าอาจารย์รู้จักพ่อผม ก็ต้องรู้จักซิเรียส แบล็กด้วยสิคะ"

ลูปินหันขวับมา

"อะไรทำให้เธอคิดอย่างนั้น" เขาพูดห้วนๆ

"ไม่มีอะไรนะ -- คือว่า ผมเพิ่งทราบว่าพ่อกับแบล็กเป็นเพื่อนกัน
สมัยเรียนที่ฮอกวอตส์"

ใบหน้าของลูปินฉายแววโล่งใจ

"ใช่ ครูรู้จักเขา" ลูปินพูดสั้นๆ "หรือไม่ก็คิดว่ารู้จัก เธอควรจะรีบ
ไปได้แล้วนะแฮร์รี่ นี่ก็ตึกแล้ว"

แฮร์รี่ออกจากห้องเรียน, เดินไปตามทางเดิน แล้วเลี้ยวที่มุมหนึ่ง
จากนั้นก็เดินอ้อมไปข้างหลังชุดเสื้อเกราะ และทรุดตัวลงนั่งกินช็อกโกแลต
ตรงฐานของชุดเสื้อเกราะนั้น ในใจคิดอยู่ว่าไม่น่าเอ่ยชื่อแบล็กออกไปเลย
เพราะลูปินแสดงท่าทีให้เห็นอย่างชัดเจนว่าไม่ต้องการพูดถึงเรื่องนี้ แล้ว
ความคิดของแฮร์รี่ก็ล่องลอยกลับไปแม่กับพ่ออีก...

เขารู้สึกโหวงเหวและไร้เรี่ยวแรงอย่างน่าประหลาด แม้ว่าจะกิน
ช็อกโกแลตเข้าไปตั้งมาก ช่างเป็นความทรมานใจที่ได้ยินเสียงวาระสุดท้าย
ของผู้ให้กำเนิดทวนซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่ในหัว นี่เป็นครั้งแรกที่แฮร์รี่ได้ยินเสียง
ของพ่อกับแม่นับตั้งแต่เขายังเป็นเด็กเล็กๆ อยู่ แต่เขาจะไม่มีวันสร้าง
ผู้พิทักษ์ที่ดีขึ้นได้ถ้าหากว่าอีกใจหนึ่งของเขายังอยากได้ยินเสียงพ่อแม่อีก...

"พ่อกับแม่ตายแล้ว" แฮร์รี่บอกตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยว "พ่อกับแม่ตาย
แล้ว การฟังเสียงของท่านไม่ช่วยให้ท่านฟื้นคืนชีวิตมาได้ นายต้องบังคับ
ตัวเองให้สำเร็จถ้าอยากได้ถ้วยคิวดิสนั้น"

แฮร์รี่ลุกขึ้นยืนพร้อมกับยัดช็อกโกแลตชิ้นสุดท้ายเข้าปาก แล้ว
ก็หันกลับไปยังหอกริฟฟินดอร์

ทีมเรเวนทดลองแข่งกับสลีธีรินหลังจากเปิดเรียนมาได้หนึ่งสัปดาห์ สลีธีรินเป็นฝ่ายชนะแม้ว่าจะฉิวเฉียดเต็มที่ ตามความเห็นของวู้ด นี่เป็นข่าวดีสำหรับทีมกริฟฟินดอร์ ซึ่งจะเลื่อนขึ้นเป็นที่สองถ้าพวกเขาเอาชนะเรเวนคลอได้ ดังนั้น วู้ดจึงเพิ่มวันฝึกซ้อมของทีมเป็นสัปดาห์ละห้าวัน ซึ่งหมายความว่าเมื่อรวมเอาการฝึกต่อสู้กับผู้คุมวิญญาณของลูปีน ที่ในตัวเนื้อหาของมันเองเหนื่อยเสียยิ่งกว่าการฝึกซ้อมควิดดิชหกครั้งเสียอีก แฮร์รี่ก็จะเหลือเวลาว่างเพียงคืนเดียวสำหรับการบ้านทั้งหมด แม้กระนั้น แฮร์รี่ก็ยังดูไม่เคร่งเครียดมากเท่ากับเฮอร์ไมโอนี่ ซึ่งดูเหมือนว่าในที่สุดแล้ว การบ้านที่เพียบหนักกำลังทำพิษเธออยู่ ไม่มีคืนไหนเลยที่ทุกคนจะไม่เห็นเฮอร์ไมโอนี่อยู่ที่มุมห้องนั่งเล่นรวม มีโต๊ะหลายตัววางหนังสือตารางวิชา ตัวเลขมหัศจรรย์ พจนานุกรมภาษารูน แผนภาพแสดงท่าพวกมักเกิ้ลยกของหนัก รวมทั้งแฟ้มจำนวนนับไม่ถ้วนที่ใส่โน้ตอย่างละเอียดไว้ เธอแทบไม่พูดกับใครและจะดูถ้าหากมีคนมาขัดจังหวะ

"เขาทำได้ยังไงนะ" รอนพึมพำถามแฮร์รี่ตอนเย็นวันหนึ่ง ขณะที่แฮร์รี่นั่งเขียนเรียงความสุดโหดเรื่อง 'ยาพิษที่ตรวจสอบไม่ได้' ของสเนปให้จบ แฮร์รี่เหลือบตาขึ้นมอง เฮอร์ไมโอนี่แทบจะถูกบังอยู่ข้างหลังตั้งหนังสือสูงที่องุ่นแน่น

"ทำอะไร"

"ก็เข้าเรียนทุกวิชานะสิ!" รอนตอบ "ฉันได้ยินเขาคุยกับศาสตราจารย์เวกเตอร์ พ่อมดสอนวิชาตัวเลขมหัศจรรย์เมื่อเช้านี้ เห็นพูดกันเรื่องที่เรียนไปเมื่อวาน แต่เฮอร์ไมโอนี่ไม่มีทางไปเรียนได้เพราะเขาเรียนวิชาการดูแล

สัตว์วิเศษอยู่กับเรา แกรมเออร์นี่ มักมิลลันยังบอกฉันว่า เฮอร์ไมโอนี่ไม่เคยขาดวิชามักเกิดศึกษาเลยสักครั้ง ทั้ง ๆ ที่ครึ่งของวิชานั้นเรียนเวลาเดียวกับวิชาพยากรณ์ศาสตร์ แล้วเขาก็ไม่เคยขาดเรียนวิชานี้เลยสักครั้งเหมือนกัน!"

แฮร์รีไม่มีเวลาไปสืบเสาะหาที่มาของปริศนาตารางเวลาเรียนที่ดูเป็นไปไม่ได้ของเฮอร์ไมโอนี่ เขาจำเป็นต้องรีบเขียนเรียงความของสเนป แต่อีกสองวินาทีต่อมา แฮร์รีก็ถูกขัดจังหวะอีก คราวนี้เป็นวู้ด

"ข่าวร้าย แฮร์รี ฉันเพิ่งกลับจากไปคุยกับศาสตราจารย์มักกอนนากัล เรื่องไม้กวาดไฟร์โบลต์มา อาจารย์ - เอ้อ - เอ็ดตะโร ฉันใหญ่ บอกว่าฉันนะให้ความสำคัญผิดเรื่อง ดูเหมือนอาจารย์จะคิดว่า ฉันสนใจเรื่องการได้ถ้วยมากกว่าจะสนใจว่านายจะมีชีวิตอยู่หรือเปล่า แค่นี้บอกอาจารย์ไปว่าฉันไม่สนว่าไม้กวาดจะเหวี่ยงนายตกลงมาหรือเปล่าตราบใดที่นายจับลูกสนิชได้ก่อนเท่านั้นแหละ" วู้ดสันติระอย่างไม่เชื่อ "จริงๆ นะ ดูจากที่อาจารย์เอ็ดตะโรใส่ฉัน... นายต้องคิดว่าฉันพูดอะไรร้ายกาจออกไป แล้วฉันก็ถามอาจารย์ว่าจะเก็บไม้กวาดนั้นไว้นานแค่ไหน..." วู้ดทำหน้าเปี้ยวแล้วเลียนเสียงดุๆ ของศาสตราจารย์มักกอนนากัล "นานเท่าที่จำเป็นนั่นแหละวู้ด" ฉันว่านายควรจะสั่งซื้อไม้กวาดอันใหม่ได้แล้วนะ แฮร์รี มีใบสั่งซื้ออยู่ที่ข้างหลังหนังสือ ไม้กวาดรุ่นไหนดี นั่นไง... นายน่าจะเอารุ่นนิมบัสสองพันหนึ่งแบบที่มัลพอยใช้นะ"

"ฉันจะไม่ซื้ออะไรที่มัลพอยเห็นว่าดีหรอก" แฮร์รีพูดห้วนๆ

เดือนมกราคมผ่านไปอย่างแทบไม่ทันรู้ตัวและย่างเข้าสู่เดือนกุมภาพันธ์ อากาศยังหนาวจัดอย่างไรก็หนาวอยู่อย่างนั้น การแข่งขันกับทีมเรเวนคลอใกล้เข้ามาทุกขณะ แต่แฮร์รี่ก็ยังไม่สั่งซื้อไม้กวาดอันใหม่บัดนี้เขาถามศาสตราจารย์มักกอนนากัลถึงเรื่องไม้กวาดไฟร์โบลด์ทุกครั้งหลังชั่วโมงวิชาแปลงร่าง มีรอนยืนเคียงข้างเขาอย่างมีความหวัง ส่วนเฮอร์ไมโอนี่รีบเดินผ่านไปพร้อมกับหันหน้าไปทางอื่น

"ยังหрок พอตเตอร์ เธอยังรับมันคืนไปไม่ได้" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลบอกแฮร์รี่เป็นครั้งที่สิบสองก่อนเขาจะอำปากถามด้วยซ้ำ "เราตรวจหาคำสาปปกติธรรมดาส่วนใหญ่ไปแล้ว แต่ศาสตราจารย์ฟลิตวิกเชื่อว่าไม้กวาดอาจจะมีคำสาปเฮอร์ลิงแฝงอยู่ ฉันจะบอกเธอเมื่อเราตรวจเสร็จแล้ว เอาละ ที่นี้เลิกกังวลใจฉันเสียที"

ที่ยิ่งเลวร้ายหนักขึ้นไปอีกก็คือ การฝึกต่อสู้กับผู้คุมวิญญาณของแฮร์รี่ก็ไม่ได้คืบหน้าไปด้วยดีอย่างที่เขหวังเอาไว้ ถึงจะฝึกมาหลายครั้งเขาทำได้แค่เสกเงาร่างสีเงินพราวเมื่อปีศาจบ็อกการ์ดในร่างผู้คุมวิญญาณเข้ามาใกล้ แต่ผู้พิทักษ์ของเขายังอ่อนแอเกินกว่าที่จะจับไล่ผู้คุมวิญญาณออกไปได้ ผู้พิทักษ์ทำได้เพียงลอยวนเวียนเหมือนเมฆกึ่งโปร่งแสง แฮร์รี่ต้องเสียพลังไปมากมายขณะที่ดิ้นรนเพื่อรักษาเงาร่างให้อยู่ตรงนั้น เขาไม่ไหวตัวเอง รู้สึกผิดที่มีความปรารถนาลับๆ อยากจะได้ยินเสียงของพ่อกับแม่อีกครั้ง

"เธอดึงความหวังกับตัวเองไว้สูงเกินไป" ศาสตราจารย์ลูปินพูดขำๆ ในช่วงสัปดาห์ที่สี่ของการฝึก "สำหรับพ่อมดอายุสิบสามอย่างเธอ แม้ผู้พิทักษ์ที่เป็นเงาพราวก็ถือเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ เธอไม่เป็นลมอีกเลยนี่นา ไซโหม"

"ผมคิดว่าผู้พิทักษ์จะ -- พុងชนผู้คุมวิญญาณให้ล้มลงหรืออะไร"

แบบนี้ซะ" แฮร์รีพูดอย่างท้อแท้ "หรือทำให้ผู้คุมหายไป -- "

"ผู้พิทักษ์แท้ๆ ทำอย่างนั้นได้จริง" ลูปีนบอก "แต่เธอก็ทำได้ตั้งเยอะในระยะเวลาสั้นๆ แค่นี้ ถ้าหากว่าผู้คุมวิญญาณมาปรากฏตัวขึ้นในการแข่งขันควิดดิชคราวต่อไป เธอก็จะสกัดกั้นให้พวกนั้นอยู่ห่างๆ ได้นานพอที่จะมีเวลากลับลงมาที่พื้น"

"แต่อาจารย์บอกว่ามันจะยากขึ้นถ้าพวกนั้นมาเยอะๆ" แฮร์รีพูด

"ครูเชื่อมั่นในตัวเธอเต็มที่" ลูปีนยิ้ม "เอ้า -- เธอควรจะตีอะไรสักแก้ว -- นี่เป็นเครื่องตีจากร้านไม้กวาดสามอัน เธอต้องไม่เคยลองมาก่อนแน่ -- "

ลูปีนดึงเครื่องตีออกจากกระเป๋าสองขวด

"บัตเตอร์เบียร์!" แฮร์รีพูดโดยไม่ทันคิด "ผมชอบซะ!"

ลูปีนเลิกคิ้ว

"อ้อ -- รอนกับแฮร์รีไมโอเน่เคยเอามาฝากผมจากฮอกส์มีดนะซะ" แฮร์รีพูดปดโดยเร็ว

"งั้นหรือ" ลูปีนตอบ แม้ว่าเขาจะยังมีท่าที่สงสัยอยู่เล็กน้อย "เอ้า ตีให้กับชัยชนะของกริฟฟินดอร์ต่อเรเวนคลอ! ครูไม่ควรจะลำเอียงนะ ไบรอันนะที่เป็นครู..." ลูปีนรีบพูดต่อ

ทั้งคู่ตีบัตเตอร์เบียร์เจียบๆ จนกระทั่งแฮร์รีถามถึงสิ่งที่เขาสงสัยมาจะหนึ่งแล้ว

"ได้ผ้าคลุมศีรษะของผู้คุมวิญญาณคืออะไรซะ"

ศาสตราจารย์ลูปีนลดขวดลงด้วยท่าที่ตริตรอง

"อืมม... พวกที่รู้เรื่องนี้จริงๆ ก็ไม่อยู่ในสภาพที่จะบอกเราได้ คืออย่างนี้นะ ผู้คุมวิญญาณจะดึงผ้าคลุมออกก็ต่อเมื่อจะใช้อาวุธอย่างสุดท้ายที่ร้ายกาจที่สุด"

"อะไรอะ"

"พวกเขาเรียกว่าจุมพิตของผู้คุมวิญญาณ" ลูปินพูดพร้อมกับฝืนยิ้มน้อยๆ "เป็นวิธีที่ผู้คุมวิญญาณทำกับนักโทษที่ต้องการทำลายให้สิ้นซาก ครูเดาว่าคงจะต้องมีอะไรเหมือนปากอยู่ข้างใต้ผ้านั้น เพราะผู้คุมวิญญาณจะเอามากรรไกรรับปากเหยื่อเอาไว้ แล้ว - แล้วดูดเอาวิญญาณไป"

แฮร์รีสลักบัตรเตอร์เปียร์ออกมาโดยไม่ตั้งใจ

"อะไรนะอะ -- พวกเขาฆ่า -- "

"ไม่ใช่ ไม่ใช่" ลูปินพูด "แต่มันแย่ยิ่งกว่านั้นเสียอีก เธอมีร่างที่ปราศจากวิญญาณได้ ตราบเท่าที่สมองและหัวใจยังทำงาน แต่เธอจะไม่มีความรู้สึกว่าตัวเองมีตัวตนอยู่อีกต่อไป ไม่มีความทรงจำ ไม่มี...อะไรเลย ไม่มีโอกาสจะฟื้นคืนเหมือนเดิมด้วย เธอแค่ -- มีชีวิตอยู่ เหมือนเปลือกหอยกลวงๆ โดยที่วิญญาณจากร่างไปแล้วชั่วกาลนาน... และจะสูญเสียชั่วนิรันดร์"

ลูปินดื่มบัตรเตอร์เปียร์อีกหน่อยแล้วพูดว่า "นั่นเป็นชะตากรรมที่รอคอยชิเรียส แบล็กอยู่ มีข่าวลงในเดลีพรอเฟ็ตเมื่อเช้านี้ ท่านรัฐมนตรีอนุญาตให้ผู้คุมวิญญาณทำได้ถ้าพบแบล็ก"

แฮร์รีนั่งนิ่งซึ่งอยู่ใต้ใจหนึ่ง นึกถึงว่ามีคนถูกดูดเอาวิญญาณออกไปจากร่างผ่านทางปาก แล้วเขาก็นึกถึงแบล็ก

"สาสมแล้วอะ" แฮร์รีพูดโพล่งขึ้นมา

"เธอคิดอย่างนั้นหรือ" ลูปินพูดเบาๆ "เธอคิดจริงๆ หรือว่ามีคนสมควรรับโทษนั้น"

"ใช่ค่ะ" แฮร์รี่พูดอย่างตื้อตึง "เพราะ... เพราะเหตุผลบางอย่าง..."

แฮร์รี่อยากจะบอกลูปินเรื่องการสนทนาที่เขาได้ยินในร้านไม้กวาดสามอันว่าแบล็กทฤษฎีต่อแม่และพ่อของเขา แต่เรื่องก็จะต้องเปิดเผยออกมาด้วยว่าเขาไปฮอกส์มิดโดยไม่ได้รับอนุญาต และแฮร์รี่รู้ว่าลูปินจะต้องไม่ชอบใจแน่ ดังนั้น เขาจึงตีลบัตเตอร์เบียร์จนหมด บอกขอบคุณลูปินแล้วออกจากห้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์เวทมนตร์ไป

แฮร์รี่เกือบๆ นึกเสียใจว่าเขาไม่น่าถามว่ามีอะไรอยู่ใต้ผ้าคลุมศีรษะของผู้คุมวิญญาณเลย คำตอบนั้นน่าสะพรึงกลัว และเขาก็จมอยู่กับความคิดอันหดหู่ ที่ว่าคนเราจะรู้สึกเช่นไรถ้าถูกดูตวิญญูณออกจากร่างจนเดินดุ่มไปชนเอาศาสตราจารย์มักกอนนากัลเข้าตรงกลางบันได

"ดูทางเสียบ้างสิ พอตเตอร์!"

"ขอโทษค่ะ อาจารย์ -- "

"ฉันเพิ่งไปตามหาเธอที่ห้องนั่งเล่นรวมของกริฟฟินดอร์มา เอ้า นี่แน่ะ เราทำทุกวิธีที่จะนีกออกและดูเหมือนว่าไม้กวาดจะไม่มีอะไรผิดปกติเลยนะ เธออาจจะมึนหามิตรอยู่ที่ไหนสักแห่งก็ได้ละกระมัง พอตเตอร์..."

แฮร์รี่อ้าปากค้าง ศาสตราจารย์มักกอนนากัลยื่นไม้กวาดไฟร์โบลต์มาให้และมันยังดูงดงามเช่นเดิม

"ผมเอามันกลับคืนไปได้แล้วหรือค่ะ" แฮร์รี่พูดเสียงอ่อย "จริงๆ นะค่ะ"

"จริงสิ" ศาสตราจารย์มักกอนนากัลตอบ เธอยังยิ้มด้วย "ฉันมั่นใจ

ว่าเธอคงอยากเอามันไปลองก่อนลงแข่งวันเสาร์นี้ใช่ไหม เออเนี่ย พอตเตอร์ -- ตั้งใจเล่นแล้วเอาชนะให้ได้นะ ไม่งั้นเราจะตกรอบอีกเป็นปีที่แปดติดต่อกัน เหมือนอย่างที่คุณศาสตราจารย์สเนปสู้สุดสำหรับคุณาเตือนความจำของฉันเมื่อคืนก่อนนี้เอง..."

แฮร์รี่พูดไม่ออก เขาถือไม้กวาดไฟร์โบลต์เดินกลับขึ้นข้างบนไปยังหอกริฟฟินดอร์ ขณะเลี้ยวมุมตึก แฮร์รี่เห็นรอนวิ่งถลามาหา ใบหน้ายิ้มแฉ่ง

"อาจารย์คืนให้แล้วใช่ไหม ยอดไปเลย! นี่แน่ะ ยังยอมให้ฉันลองอยู่หรือเปล่า พรุ่งนี้เลยนะ"

"ได้เลย... ได้ทุกอย่าง..." จิตใจของแฮร์รี่ปลอดโปร่งกว่าที่เคยเป็นในระยะหนึ่งเดือนมานี้ "นายรู้ไหม เราน่าจะไปคืนดีกับเฮอร์ไมโอนีนะ เขาพยายามจะช่วยเท่านั้นเอง..."

"ได้ เออสิ" รอนตอบ "ตอนนี้อยู่ในห้องนั่งเล่นรวมแน่ะ -- กำลังท่องหนังสืออยู่ เปลี่ยนบรรยากาศบ้างไง -- " รอนประชด

ทั้งสองเลี้ยวเข้าไปในทางเดินที่จะตรงไปยังหอคอยกริฟฟินดอร์ และเห็นเนวิลล์ ลองบัตท่อมกำลังอ่อนวอนเซอร์คาโดแกน ซึ่งทำท่าปฏิเสธไม่ให้เขาเข้าไป

"ผมจดเอาไว้นะ" เนวิลล์ทำท่าจะร้องไห้ "แต่คงจะเอาไปทิ้งไว้ที่ไหน!"

"นิทานหลอกเด็ก!" เซอร์คาโดแกนร้องตะโกน ครั้นแล้วเขาก็แลเห็นแฮร์รี่กับรอน "สวัสดี สวัสดี สหายหนุ่มผู้เป็นไทของข้า! มาช่วยกันจับเจ้าบ๊องนี่เข้ากรงเถิด มันพยายามจะบุกเข้าไปหอห้องข้างใน!"

"โอ้เอ๋ย เจียนเถอะ" รอนเอ่ยขึ้นขณะที่เขากับแฮร์รี่ก้าวไปยืนเคียงข้างเนวิลล์

"ฉันลืมหัสด่วน!" เนวิลล์บอกทั้งสองอย่างทุกซอก "ฉันขอให้เขาบอกฉันว่าอาทิตย์นี้จะใช้รหัสผ่านว่าอะไร เพราะเขาเปลี่ยนอยู่เรื่อย แล้วตอนนี้ฉันก็ไม่ว่าเอาไปไว้ที่ไหน!"

"ฮอดส์โบดิกันส์" แฮร์รีบอกเซอร์คาโดแกน ท่านเซอร์มีที่ทำผิดพลาดอย่างรุนแรง และเปิดช่องให้เด็ก ๆ ผ่านเข้าไปในห้องนั่งเล่นรวมอย่างไม่เต็มใจ มีเสียงพิมพ์ด้วยความตื่นเต้นดังขึ้นในทันทีพร้อม ๆ กับที่ทุกใบหน้าหันมา และนาที่ต่อมา แฮร์รีก็ถูกรุมล้อมจากเพื่อนนักเรียนที่เอาแต่ถามถึงไม้กวาดไฟร์โบลต์ของเขา

"นายไปได้มาจากไหน แฮร์รี"

"ขอลองหน่อยได้ไหม"

"นายได้ชิมันหรือยัง แฮร์รี"

"เรเวนคลอหมดหวังแน่ พวกนั้นใช้ไม้กวาดรุ่นคลีนสวีปเจ็ด!"

"ขอจับมันสักนิดได้ไหม แฮร์รี"

หลังจากเวลาผ่านไปได้ราวสิบนาที ซึ่งในระหว่างนั้นไม้กวาดไฟร์โบลต์ถูกส่งผ่านไปในวงนักเรียนเพื่อชื่นชมกันทุกแง่ทุกมุมแล้ว วงล้อมก็แยกย้ายกันไป แฮร์รีกับรอนจึงมองเห็นเฮอร์ไมโอนี่ชัด ๆ เธอเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่มารุมเขาทั้งสอง แต่ก้มตัวอยู่เหนือกองหนังสือและคอยระวังไม่สบสายตากับพวกเขา แฮร์รีกับรอนเข้าไปใกล้โต๊ะของเฮอร์ไมโอนี่ ในที่สุดเธอก็เงยหน้าขึ้น

"ฉันได้ไม้กวาดคืนมาแล้ว" แฮร์รียิ้มกว้างให้แล้วชูไม้กวาดไฟร์โบลต์ให้ดู

"เห็นไหมล่ะ เฮอร์ไมโอนี่ มันไม่ได้มีอะไรผิดปกติสักหน่อย" รอนพูดบ้าง

ว่าเธอคงอยากเอามันไปลองก่อนลงแข่งวันเสาร์นี้ใช่ไหม เออเนี่ย พอดเดอ — ตั้งใจเล่นแล้วเอาชนะให้ได้นะ ไม่งั้นเราจะตกรอบอีกเป็นปีที่แปดติดต่อกัน เหมือนอย่างที่คุณศาสตราจารย์สเนปส์อุตส่าห์กรุณาเตือนความจำของฉันเมื่อคืนก่อนนี้เอง..."

แฮร์รี่พูดไม่ออก เขาถือไม้กวาดไฟร์โบลต์เดินกลับขึ้นข้างบนไปยังหอกริฟฟินดอร์ ขณะเลี้ยวมุมตึก แฮร์รี่เห็นรอนวิ่งถลามาหา ใบหน้ายิ้มแฉ่ง

"อาจารย์คืนให้แล้วใช่ไหม ยอดไปเลย! นี่แน่ะ ยังยอมให้ฉันลองอยู่หรือเปล่า พรุ่งนี้เลยนะ"

"ได้เลย... ได้ทุกอย่าง..." จิตใจของแฮร์รี่ปลอดโปร่งกว่าที่เคยเป็นในระยะหนึ่งเดือนมานี้ "นายรู้ไหม เราน่าจะไปคืนดีกับเฮอร์ไมโอนีนะ เขาพยายามจะช่วยเท่านั้นเอง..."

"ได้ เออสิ" รอนตอบ "ตอนนี้อยู่ในห้องนั่งเล่นรวมแน่ะ — กำลังท่องหนังสืออยู่ เปลี่ยนบรรยากาศบ้างไหม — " รอนประชด

ทั้งสองเลี้ยวเข้าไปในทางเดินที่จะตรงไปยังหอคอยกริฟฟินดอร์ และเห็นเนวิลล์ ลองบัตท่อมกำลังอ้อนวอนเชอร์คาโดแกน ซึ่งทำท่าปฏิเสธไม่ให้เขาเข้าไป

"ผมจดเอาไว้แล้ว" เนวิลล์ทำท่าจะร้องไห้ "แต่คงจะเอาไปทิ้งไว้ที่ไหน!"

"นิทานหลอกเด็ก!" เชอร์คาโดแกนร้องตะโกน ครั้นแล้วเขาก็แลเห็นแฮร์รี่กับรอน "สหายन्ह์สวัสดี สหายหนุ่มผู้เป็นไทของข้า! มาช่วยกันจับเจ้าบ๊องนี่เข้ากรงเถิด มันพยายามจะบุกเข้าไปหอห้องข้างใน!"

"โอ้เอ๋ย เจียบเถอะ" รอนเอ่ยขึ้นขณะที่เขากับแฮร์รี่ก้าวไปยืนเคียงข้างเนวิลล์

"ฉันลืมรหัสผ่าน!" เนวิลล์บอกทั้งสองอย่างทุกซอก "ฉันขอให้เขาบอกฉันว่าอาทิตย์นี้จะใช้รหัสผ่านว่าอะไร เพราะเขาเปลี่ยนอยู่เรื่อย แล้วตอนนี้ฉันก็ไม่ว่าเขาไปไว้ที่ไหน"

"อดส์โบติกินส์" แฮร์รีบอกเซอร์คาโดแกน ท่านเซอร์มีที่ท่าผิดหวังอย่างรุนแรง และเปิดช่องให้เด็ก ๆ ผ่านเข้าไปในห้องนั่งเล่นรวมอย่างไม่เต็มใจ มีเสียงพิมพ์ด้วยความตื่นเต้นดังขึ้นในทันทีพร้อม ๆ กับที่ทุกใบหน้าหันมา และนาที่ต่อมา แฮร์รีก็ถูกรุมล้อมจากเพื่อนนักเรียนที่เอาแต่ถามถึงไม้กวาดไฟร์โบลต์ของเขา

"นายไปได้มาจากไหน แฮร์รี"

"ขอลองหน่อยได้ไหม"

"นายได้ชิมันหรือยัง แฮร์รี"

"เรเวนคลอหมดหวังแน่ พวกนั้นใช้ไม้กวาดรุ่นคลีนสวีปเจ็ด!"

"ขอจับมันสักนิดได้ไหม แฮร์รี"

หลังจากเวลาผ่านไปได้ราวสิบนาที ซึ่งในระหว่างนั้นไม้กวาดไฟร์โบลต์ถูกส่งผ่านไปในวงนักเรียนเพื่อชื่นชมกันทุกแง่ทุกมุมแล้ว วงล้อมก็แยกย้ายกันไป แฮร์รีกับรอนจึงมองเห็นเฮอร์ไมโอนี่ชัด ๆ เธอเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่มารุมเขาทั้งสอง แต่ก้มตัวอยู่เหนือกองหนังสือและคอยระวังไม่สบสายตากับพวกเขา แฮร์รีกับรอนเข้าไปใกล้โต๊ะของเฮอร์ไมโอนี่ ในที่สุดเธอก็เงยหน้าขึ้น

"ฉันได้ไม้กวาดคืนมาแล้ว" แฮร์รียิ้มกว้างให้แล้วชูไม้กวาดไฟร์โบลต์ให้ดู

"เห็นไหมล่ะ เฮอร์ไมโอนี่ มันไม่ได้มีอะไรผิดปกติสักหน่อย" รอนพูดบ้าง

"ก็ -- มันอาจจะมียกก็ได้!" เฮอร์ไมโอนีสวนกลับ "ฉันหมายถึง... อย่างน้อยที่สุดตอนนี้เธอก็รู้แล้วว่ามันปลอดภัย!"

"ฮือ! ฉันก็ว่าอย่างนั้น" แฮร์รี่ยอมรับ "ฉันควรจะเอามันขึ้นไปข้างบน..."

"ฉันเอาขึ้นไปเก็บให้เอง!" รอนบอกอย่างกระตือรือร้น "ฉันต้องเอายาชูกำลังหนูไปให้เจ้าสแคบเบอร์ด้วย"

รอนรับไม้กวาดไฟโรบอตไปและถือเอาไว้มันทำด้วยแก้ว เขาอุ้มมันขึ้นบันไดด้านหอนอนชาย

"นั่งด้วยคนได้ไหม" แฮร์รี่ถามเฮอร์ไมโอนี

"คงได้มั้ง" เฮอร์ไมโอนีตอบ พร้อมกับย้ายกองม้วนกระดาษกองใหญ่ออกจากเก้าอี้

แฮร์รี่มองดูโต๊ะที่รกไม่เป็นระเบียบนั้น มองดูคำตอบวิชาตัวเลขมหัศจรรย์ที่น้ำหมึกยังส่องประกาย มองดูเรียงความวิชามักเกิ้ลศึกษาที่ยาวกว่าวิชาแรก (จงอธิบายว่าเหตุใดพวกมักเกิ้ลจึงต้องการไฟฟ้า) และมองดูคำแปลภาษารูนที่เฮอร์ไมโอนีกำลังสนอกสนใจดูอยู่

"เธอทำทุกวิชาพวกนี้ได้ไงนะ" แฮร์รี่ถาม

"อ้อ ก็ -- แบบว่า -- เรียนหนักไง" เฮอร์ไมโอนีตอบ เมื่อดูใกล้ๆ แฮร์รี่เห็นว่าเด็กหญิงมีสีหน้าเหนื่อยล้าพอๆ กับลูปิน

"ทำไมเธอไม่เลิกเรียนสักสองวิชาล่ะ" แฮร์รี่ถาม พลาดดูเธอยกหนังสือหลายเล่มขึ้นขณะค้นหาพจนานุกรมภาษารูน

"ฉันทำแบบนั้นไม่ได้หรอก!" เฮอร์ไมโอนีทำท่าเหมือนเป็นเรื่องคอขาดบาดตายที่จะทำเช่นนั้น

"วิชาตัวเลขมหัศจรรย์นะท่าทางยากออก" แฮร์รี่หยิบตารางตัวเลขที่ดูซับซ้อนขึ้นมาแผ่นหนึ่ง

"โอ๊ย ไม่หรอก สนุกจะตาย!" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างจริงจัง "วิชาโปรดของฉันเลยนะ มัน -- "

แต่อะไรคือความสนุกของวิชาตัวเลขมหัศจรรย์นั้น แฮร์รี่ไม่เคยได้รู้ในนาที่นั่นเอง เสียงตะโกนละล่ำละลักดังสะท้อนก้องมาตามบันไดหอนอน ชาย นักเรียนทั้งหมดในห้องนั่งเล่นรวมพากันเจียบกริบ ต่างตะลึงมองด้วยความพรั่นพรึงไปยังทางเข้า มีเสียงฝีเท้าอันเร่งรีบดังขึ้น ดังขึ้น -- และแล้วรอนก็กระโดดเข้ามาในห้อง ลากผ้าปูที่นอนมาด้วย

"ดูนี่!" เขาตะเบ็งเสียงดัง ก้าวสวบๆ มาที่โต๊ะของเฮอร์ไมโอนี่ "ดูนี่!" รอนตะโกนพร้อมกับสะบัดผ้าปูที่นอนตรงหน้าเด็กหญิง

"รอน อะไร..."

"สแคบเบอร์! ดูสิ! สแคบเบอร์!"

เฮอร์ไมโอนี่เอนตัวถอยห่างจากรอน ท่าทางงุนงงสงสัยเป็นที่สุด แฮร์รี่ก็มองลงมอดูผ้าปูที่นอนที่รอนถืออยู่ มีอะไรแดงๆ เปื้อนอยู่บนผ้า อะไรที่ดูน่าสยดสยองราวกับ --

"เลือด!" รอนตะโกนก้องไปในความเงียบงันนั้น "มันหายไปแล้ว! แล้วเธอรู้ไหมว่าอะไรอยู่บนพื้น"

"ไม่ -- ไม่รู้" เฮอร์ไมโอนี่เสียงสั่น

รอนโยนอะไรอย่างหนึ่งลงบนคำแปลภาษารูนของเฮอร์ไมโอนี่ เด็กหญิงกับแฮร์รี่ชะงักตัวมาข้างหน้า ที่วางอยู่บนตัวอักษรประหลาดคือขนแมวสีส้มแป้นยาวหลายเส้น

กริพพินดอร์ปะทะ

บริเวณคลอง

ดูราวกับว่ามิตรภาพระหว่างรอนและเฮอร์ไมโอนี่ได้ขาด
สะบัดลง ต่างฝ่ายต่างโกรธกันเสียจนกระทั่งแฮร์รี่มองไม่เห็นว่ทั้งสอง
จะคืนดีกันได้อย่างไร

รอนนั้นโกรธที่เฮอร์ไมโอนี่ไม่เคยถือเอาท่าทีที่ครูกแซงก์พยายามจับ
สแคบเบอร์กินมาเป็นเรื่องจริงจัง ไม่ใส่ใจที่จะคอยเฝ้าดูมันให้ดี แถมยังคง
พยายามแก่งทำเป็นว่าครูกแซงก์นั้นบริสุทธิ์ด้วยการแนะนำให้รอนมองหา

สแคบเบอร์ตามได้เตียงนอนของเด็กผู้ชายทุกเตียง ข้างฝ่ายเฮอร์ไมโอนี่
ยังยืนกรานไม่ลดราวาศอกว่ารอนไม่มีหลักฐานมาพิสูจน์ว่าครุกแซงก์จับ
สแคบเบอร์ไปกิน ขนแมวสีส้มอาจจะอยู่ที่นั่นตั้งแต่คริสต์มาสแล้ว และ
ว่ารอนมีอคติกับแมวของเธอตั้งแต่ครุกแซงก์กระโดดใส่หัวของเขาที่ร้าน
สัตว์วิเศษแล้ว

โดยส่วนตัวนั้น แฮร์รีมั่นใจว่าครุกแซงก์กินสแคบเบอร์ไปแล้ว และ
เมื่อเขาชี้ให้เฮอร์ไมโอนี่เห็นว่าหลักฐานทุกอย่างบ่งว่าเป็นเช่นนั้น เธอก็
การมณเสียใส่แฮร์รีด้วย

"ก็ได้ ฉันรู้อยู่แล้วว่าเธอต้องเข้าข้างรอน!" เฮอร์ไมโอนี่แหวใส่ "ครั้งแรก
ก็ไม้กวาดไฟโรบลต์ ตอนนี้ก็สแคบเบอร์ ทุกอย่างเป็นความผิดของฉัน
ทั้งนั้นใช้ไหม อย่ามายุ่งกับฉันเลย แฮร์รี ฉันมีการบ้านต้องทำอีกเยอะ!"

รอนโคกเศร้าเป็นอย่างยิ่งที่เสียหนูไป

"ไม่เอาน่า รอน นายเคยพูดอยู่เสมอนี้กันว่าเจ้าสแคบเบอร์น่าเบื่อ
แคไหน" เฟร็ดพลอบโยน "และมันก็ตัวซีดมาตั้งนาน ผอมซีโรคออก
อย่างนั้น บางทีอาจจะดีกว่าที่มันตายคาที่แบบนั้น -- ขมำคำเดียว --
มันคงไม่รู้สึกหรอก"

"พีเพร็ด!" จินนี่พูดอย่างตกใจปนโกรธ

"มันเอาแต่กินกับนอนนะ รอน นายเคยพูดไว้เอง" จอร์จว่า

"มันเคยกัดกอยล์ให้เราครึ่งหนึ่ง!" รอนพูดเศร้าๆ "จำได้ไหม แฮร์รี"

"อืมม จริงด้วย" แฮร์รีรับคำ

"สุดยอดวิรกรรมของมันแล้ว" เฟร็ดตีหน้าขีมิไม่สำเร็จ "ขอให้รอย
แผลเป็นบนนิ้วของกอยล์ จงเป็นเสมือนสิ่งเตือนความทรงจำอันไม่มีวันจาง

หายแต่สแคบเบอร์ด้วย โอ้เอ๋ย รอน ไปฮอกส์มิดแล้วหาซื้อหนูตัวใหม่ อีกตัวก็ได้ รำพันให้ได้อะไรขึ้นมาเล่า"

แฮร์รี่เหลือไม้ตายที่จะพยายามปลุกปลอบใจรอนให้คลายเศร้า ด้วยการเกลี้ยกล่อมรอนให้ไปดูการฝึกซ้อมครั้งสุดท้ายของทีมกริฟฟินดอร์ก่อน จะลงแข่งกับทีมเรเวนคลอ เพื่อรอนจะได้ทดลองชี้ไฟร์โบลต์หลังจากซ้อมเสร็จ ดูเหมือนว่าการทำเช่นนี้จะช่วยให้รอนเลิกคิดถึงสแคบเบอร์ได้สักหนึ่ง ("ดีเลย! ขอฉันลองชี้ไม้กวาดทำประตู่บ้างได้ไหม") ดังนั้น ทั้งคู่จึงออกเดินไปที่สนามเล่นควิดดิชด้วยกัน

มาตามฮูซซึ่งยังคงมาควบคุมการฝึกซ้อมของทีมกริฟฟินดอร์เพื่อเฝ้าดูแฮร์รี่นั้นก็ประทับใจไฟร์โบลต์เหมือนกับคนอื่น ๆ เธอถือมันเอาไว้ในมือก่อนเริ่มการฝึกซ้อม และสาธยายข้อดีให้พวกเด็ก ๆ ฟังจากความเห็นของมืออาชีพอย่างเธอ

"ดูความสมดุลของมันสิ! รูนิมบัสมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง คือมันเอียงนิดหน่อยตรงส่วนหาง -- เธอจะเจอบ่อยๆ ว่ามันจะหนีตรงหางหลังจากใช้ไปสองสามปี นี่เขาปรับด้ามให้ทันสมัยด้วยนะ เปรียบกว่ารูนคลินสวีปนิดหน่อย ทำให้ฉันนึกถึงรูนซิลเวอร์แอร์โรว์โบร่าโบราณ -- น่าเสียดายเขาเลิกผลิตไปแล้ว ฉันทัดชี้ด้วยรูนนั้น มันเป็นไม้กวาดรูนเก่าที่ดีมาก อันหนึ่ง มันยัง..."

มาตามฮูซยังคงพูดพล่ามไปในการทำงานอีกครู่หนึ่ง จนกระทั่งวุตพูดขึ้นว่า "เอ้อ -- มาตามฮูซครับ ขอไม้กวาดคืนให้แฮร์รี่ได้ไหมครับ เราเห็นที่จะต้องซ้อมกัน..."

"อ้อ -- ได้สิ -- เอานี่ไป พอตเตอร์" มาตามฮูซพูด "ฉันจะนั่งอยู่ตรงนั้นกับวีสลีย์นะ..."

มาตามฐุชกับรอนเดินออกจากสนามไปนั่งที่อัฒจันทร์ ทีมกรีฟฟินดอร์ มามุงรอบวู้ดเพื่อฟังคำสั่งครั้งสุดท้ายของเขาสำหรับการแข่งขันในวันพรุ่งนี้

"แฮร์รี ฉันเพิ่งรู้ว่าใครจะเล่นเป็นซีกเกอร์ของทีมเรเวนคลอ เธอชื่อ โซ แสง เป็นนักเรียนปีสี่ เล่นเก่งไม่เลว... ฉันหวังไว้เต็มที่เลยว่าเธอจะมา เล่นไม่ได้เพราะมีปัญหาจากการบาดเจ็บ..." วู้ดทำหน้าที่ด้วยความไม่พอใจ ที่โซ แสงหายดี แล้วพูดว่า "แต่คิดอีกแง่หนึ่ง เธอขี้นักวาดรูปคอมเม้นต์ สองหกศูนย์ ซึ่งจะเป็นของเด็กเล่นไปเลยพอเอามาเทียบกับไฟร์โบลต์" วู้ดมองไม้กวาดของแฮร์รีด้วยความชื่นชมสุดขีด "เออละ ทุกคน ไปกัน เถอะ -- "

ครั้นแล้วในที่สุด แฮร์รีก็ได้ขี่ไฟร์โบลต์ และถีบตัวขึ้นจากพื้น

มันดีกว่าที่เขาเคยฝันเอาไว้เสียอีก เพียงแต่นิดเดียวไฟร์โบลต์ก็ หักเลี้ยวได้ตามใจต้องการ ดูเหมือนว่ามันจะตอบสนองความคิดของแฮร์รี มากกว่ามือที่จับอยู่เสียอีก มันพุ่งผ่านสนามด้วยความเร็วสูงเสียจนกระทั่ง อัฒจันทร์กลายเป็นภาพสีเขียวและสีเทาหมัวๆ แฮร์รีหักเลี้ยวกะทันหันจน พลีชีง สปินเน็ตหวีดร้อง และแล้วเขาก็บังคับมันพุ่งลงได้อย่างใจ หัวแม่เท้า เรี่ยแตะพื้นหญ้าก่อนจะเชิดสูง เก้าเมตร สิบสองเมตร และสิบห้าเมตร ขึ้นไปในอากาศอีกครั้ง --

"แฮร์รี ฉันจะปล่อยลูกสนิชออกไปแล้วนะ!" วู้ดร้องบอก

แฮร์รีเลี้ยวกลับมาแล้วเหาะแข่งกับลูกบลัดเจอร์ มุ่งหน้าไปที่ประตู เขาแข่งมันอย่างง่ายดายและเห็นลูกสนิชพุ่งออกมาจากข้างหลังวู้ด ภายใน วินาที เขาก็จับมันไว้แน่นในมือ

ทั้งทีมส่งเสียงเชียร์กันอย่างบ้าคลั่ง แฮร์รีปล่อยลูกสนิชออกไปใหม่ เขาต่อให้มันนำไปก่อนสักประเดี๋ยวหนึ่ง ครั้นแล้วจึงไล่ตาม เด็กชายพุ่ง

ทะยานหลบหลีกผู้เล่นคนอื่น ๆ เขาเห็นมันซ่อนอยู่ใกล้ ๆ เข้าของแคตี้ เบลล์ แฮร์รีเหาะอ้อมรอบตัวเธอเป็นวงอย่างง่ายดาย แล้วจับลูกสนิชได้อีกครั้ง

เป็นการฝึกซ้อมที่ยอดเยียมที่สุดกว่าครั้งไหน ๆ ทั้งที่มูรู้สึกคึกคักที่มีไฟร์โบลต์มาร่วมวงด้วย พวกเขาจึงเล่นกันได้ดีอย่างไม่มีที่ติ และเมื่อกลับลงมายังพื้นอีกครั้ง วู้ดก็ไม่มีข้อตำหนิใดๆ เลยแม้แต่คำเดียว ซึ่งนับเป็นครั้งแรกตามที่จอร์จ วีสลีย์ตั้งข้อสังเกต

"ฉันไม่เห็นว่าจะมีอะไรมาหยุดพวกเราได้ในวันพรุ่งนี้" วู้ดเอ่ยขึ้น "ไม่มีเลย เว้นแต่ว่า -- แฮร์รี นายแก้ปัญหาเรื่องผู้คุมวิญญาณของนายได้แล้วใช่ไหม"

"ฮือ" แฮร์รีนึกถึงผู้พิทักษ์อ่อนกำลังของเขาและภาวนาขอให้มันเข้มแข็งมากขึ้น

"ผู้คุมวิญญาณไม่มาอีกแล้วละ โอลิเวอร์ ไม่งั้นดัมเบิลดอร์เอาตายเลย" เฟร็ดพูดอย่างมั่นใจ

"เออ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ" วู้ดพูด "เอาละ -- เก่งมาก ทุกคนเรากลับไปที่หอกันเถอะ... รีบนอนแต่หัวค่ำ -- "

"ฉันจะอยู่ต่ออีกประเดี๋ยวหนึ่ง รอนอยากลองขี่ไฟร์โบลต์" แฮร์รีบอกวู้ด และขณะที่ลูกทีมคนอื่น ๆ มุ่งหน้าไปยังห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า แฮร์รีก็สาวเท้าเดินไปหารอนที่รีบกระโดดข้ามรั้วขอบอัฒจันทร์และเดินมาหาเขามาตามสุขที่นั่งหลับอยู่ที่เก้าอี้

"เอาไปเลย" แฮร์รีส่งไม้กวาดให้รอน

สีหน้าของรอนปลื้มสุดขีด เขาขึ้นขี่ไม้กวาดแล้วพุ่งปราดออกไปท่ามกลางความมืดที่เริ่มโรยตัวขณะที่แฮร์รีเดินดูอยู่รอบ ๆ ขอบสนาม ความมืดเข้าครอบคลุมแล้วกว่าที่ตามมาสุขจะสะดุ้งตื่น พลาเง็ดแฮร์รีกับรอนที่

ไม่ปลุกและยื่นกรานหนักแน่นให้ทั้งสองกลับเข้าไปในปราสาทได้แล้ว

แฮร์รีแบกไฟร์โบลต์ขึ้นพาดบ่า แล้วเขากับรอนก็เดินออกจากสนามแข่งที่ซ่อนอยู่ในเงามืด พลาญคูดถึงความเรียบลื่นที่เหนือชั้น การเร่งแซงที่เยี่ยมยอด และการหักเลี้ยวที่เหมือนสิ่งได้ของไฟร์โบลต์ ทั้งสองเดินมาได้ครึ่งทางก่อนจะถึงตัวปราสาท เมื่อแฮร์รีเลียบไปมองทางซ้าย และเห็นอะไรอย่างหนึ่งที่ทำให้ใจหายวาบ -- ดวงตาคู่หนึ่งส่องแสงวาวโรจน์ออกมาจากความมืด

แฮร์รีหยุดกึก ใจเต้นโครมคราม

"มีอะไรเธอ" รอนถาม

แฮร์รีชี้มือไป รอนดึงไม้กายสิทธิ์ออกมาแล้วพิมพ์ว่า "ลูมอส!"

แสงไฟเป็นลำส่องไปบนพื้นสนามหญ้า จับต้องโคนต้นไม้และส่องสว่างไปถึงกิ่งก้านของมัน ณ ที่นั่น ครุกแซงก์กำลังนอนหมอบอยู่ท่ามกลางใบอ่อนแรกผลิ

"ไปให้พ้น!" รอนคำราม เด็กชายก้มตัวลง ฉวยได้ก้อนหินที่อยู่บนพื้นหญ้า แต่ก่อนที่เขาจะทันทำอะไร ครุกแซงก์ก็พลันหายตัวไปในชั่วเสี้ยวทางสี่สัณยานยาวของมันครั้งเดียว

"เห็นไหม" รอนโมโหหัวพัดหัวเหวี่ยง เขวี้ยงก้อนหินลงบนพื้นอีกครั้ง "แฮร์รีไมโอเนี่ยยังปล่อยให้มันไปไหนต่อไหนตามใจชอบ -- นี่คงจะมาจับนกที่ทั้งสองสามตัวกินล้างปากหลังจัดการกับสแคบเบอร์แล้วสิท่า"

แฮร์รีไม่ได้พูดอะไร เด็กชายสุดหายใจลึกๆ พร้อมกับความรู้สึกไม่ออกที่ซึมแทรกไปทั่วร่าง ชั่วขณะที่หนึ่งที่เขาแน่ใจว่าดวงตาคู่ นั้นเป็นของกรีม ทั้งคู่ก็ออกเดินไปยังปราสาทอีกครั้ง แฮร์รีออกจะรู้สึกอายที่ตัวเองตื่นตกใจไปเอง เขาจึงไม่พูดอะไรกับรอน -- และไม่เหลียวซ้ายแลขวา

อีกเลยจนกระทั่งถึงโถงทางเข้าอันสว่างไสว

แฮร์รีลงมารับประทานอาหารเข้าในวันรุ่งขึ้นพร้อมกับเด็กผู้ชายคนอื่น ๆ ในหอนอน ซึ่งทั้งหมดดูเหมือนจะคิดตรงกันว่าไฟร์โบลต์สมควรได้รับการตั้งแถวเกียรติยศ ขณะที่แฮร์รีเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ทุกคนพากันหันมาทางไฟร์โบลต์ และมีเสียงพึมพำด้วยความตื่นเต็นดังขึ้นเชิงแซ่ แฮร์รีรู้สึกพึงใจเป็นนักหนาที่ได้เห็นว่าทีมสลิธีรินทั้งหมดมีสีหน้าตะลึงงัน

"นายเห็นหน้าเขาไหม" รอนเอ่ยขึ้นอย่างสนใจขณะหันไปมองมัลพอย "หมอนั่นต้องไม่เชื่อ! ยอดไปเลย!"

วู้ดก็เช่นกัน เขาพลอยเป็นปลื้มกับราศีของไฟร์โบลต์ไปด้วย

"วางมันไว้ตรงนี้แหละ แฮร์รี" วู้ดวางไม้กวาดลงตรงกลางโต๊ะ แล้วค่อย ๆ บรรจงพลิกมันเพื่อให้ชื่อหันขึ้นมาด้านบน ไม่ช้า เด็กนักเรียนจากโต๊ะเรเวนคลอและฮัฟเฟิลพัฟก็มารุมดู เซดริก ดิกกอร์มาแสดงความยินดีกับแฮร์รีที่หาไม้กวาดอันเยี่ยมยอดมาแทนนิมบัสได้ เพเนโลปี เคลียวอเทอร์ แฟนสาวของเพอร์ซี ซึ่งอยู่บ้านเรเวนคลอ มาถามว่าจะขอจับไฟร์โบลต์ได้หรือไม่

"อ๊ะ อ๊ะ เพนนี่ ห้ามแกลังกันนะ!" เพอร์ซีพูดอย่างรำเริงขณะที่เพเนโลปีพิจารณาไฟร์โบลต์อย่างใกล้ชิด "เพเนโลปีกับฉันพนันกัน" เด็กหนุ่มบอกกับทีม "ใครชนะได้สิบเกลเลียน"

เพเนโลปีวางไม้กวาดลง ขอบใจแฮร์รีแล้วเดินกลับไปโต๊ะ

"แฮร์รี เอาชนะให้ได้นะ" เพอร์ซีรับกระชิบบอก "ฉันไม่มีเงิน

สิบเกลเลียนหรรอก จะ ไปเดี๋ยวนี้แล้วจะ เพนนี่!" ว่าแล้วเพอร์ซิกก็แผ่น
ออกไปร่วมวงกินขนมปังปิ้งกับเพเนโลพี

"แน่ใจหรือว่านายซีไม้กวาดนั้นเป็นนะ พอตเตอร์" เสียงเย็นๆ
ยานๆ ดังขึ้น

เดรโก มัลฟอยเดินมาดูใกล้ๆ แครบและกอยล์ยืนอยู่ข้างหลัง

"ฮือ คงเป็นมั้ง" แฮร์รีตอบอย่างสบายอารมณ์

"มีอุปกรณ์เสริมพิเศษเยอะเลยละสิ ไซ้ไหม" มัลฟอยทำตาวาว
อย่างมุงรัย "น่าเสียดายที่ไม่ยกกะมี้ร่มชูชีพมาให้ด้วย -- เผื่อว่านาย
เข้าใกล้ผู้คุมวิญญาณมากไปหน่อยไงล่ะ"

แครบกับกอยล์หัวเราะยี้ยวน

"น่าเสียดายที่นายติดแขนพิเศษเพิ่มให้ตัวเองไม่ได้นะ มัลฟอย"
แฮร์รีว่า "จะได้ใช้จับลูกสนิซให้นายไงล่ะ"

พวกทีมกริฟฟินดอร์เฮลั่น ดวงตาสีซีดของมัลฟอยหรือลง แล้วเขา
ก็เดินสายออกไป พวกเด็กๆ มองดูมัลฟอยไปรวมกับทีมสลิธีรินคนอื่นๆ
ที่กำลังยืนมุงรวมกันอยู่ ไม่ต้องสงสัยเลย คงกำลังถามมัลฟอยว่าไม้กวาด
ของแฮร์รีเป็นไฟร์โบลต์ของจริงหรือเปล่า

อีกสิบห้านาทีจะสิบเอ็ดโมง ทีมกริฟฟินดอร์ออกเดินไปยังห้องเปลี่ยน
เสื้อผ้า อากาศช่างแตกต่างจากเมื่อวันที่แข่งกับทีมฮัฟเฟิลพัฟเสียนี้กระไร
เป็นวันที่ท้องฟ้าโปร่งเย็นสบาย มีลมโชยอ่อนๆ คงจะไม่มีปัญหาเรื่อง
ทัศนวิสัยในคราวนี้ แม้แฮร์รีจะยังหวาดๆ อยู่ แต่ก็เริ่มรู้สึกถึงความตื่นเต้น
ซึ่งมีแต่การแข่งขันควิดดิชเท่านั้นที่จะทำให้เขารู้สึกเช่นนี้ได้ พวกเขาได้ยืน
เพียงเด็กนักเรียนทั้งโรงเรียนเคลื่อนเข้าสู่อัฒจันทร์ด้านหลัง แฮร์รีถอด
เสื้อคลุมนักเรียนสีดำออก ย้ายไม้กายสิทธิ์ออกจากกระเป๋าเสื้อเอาไป

เสียบไว้ข้างในเสื้อยืดคอกกลมที่จะสวมเอาไว้ข้างในเสื้อคลุมทึม เขาหวัง
เพียงว่าคงไม่ต้องใช้มัน จู่ๆ เขานึกสงสัยขึ้นมาว่าศาสตราจารย์ลูปินจะมา
เฝ้าดูอยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้นหรือไม่

"พวกนายรู้ใช่ไหมว่าเราต้องทำอะไร" วู้ดเอ่ยขึ้นขณะที่พวกเขา
เตรียมตัวออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า "ถ้าเราแพ้นัดนี้ เราจะตกรอบ
แค่ -- ขอแค่ทำให้ดีเหมือนที่ซ้อมกันเมื่อวานนี้ เราก็ฉลุยแล้ว!"

ทีมกริฟฟินดอร์เดินออกไปยังสนามสู่เสียงไชโยโห่ร้อง ทีมเรเวนคลอ
ในชุดสีน้ำเงินยืนอยู่กลางสนามเรียบร้อยแล้ว โซ แชนг ผู้เล่นตำแหน่ง
ซีกเกอร์เป็นเด็กผู้หญิงคนเดียวในทีม เธอสูงแค่มือของแฮร์รี และถึงจะ
ยังตื่นเต้นอยู่ แต่แฮร์รีก็อดสังเกตเห็นไม่ได้ว่าโซ แชนгสวยงามน่ารักมากทีเดียว
เธอส่งยิ้มให้เขาเมื่อทั้งสองทีมประจันหน้ากันอยู่ข้างหลังกัปตันทีม แฮร์รี
รู้สึกแปลกๆ ในช่องท้อง ซึ่งเขาคิดว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับเส้นประสาท

"วู้ด เดวีส์ จับมือกัน" มาตามฮูซพูดอย่างรวบรัด วู้ดเขย่ามือกับ
กัปตันทีมเรเวนคลอ

"ขึ้นไม้กวาดได้... คอยฟังสัญญาณนกหวีด... สาม - สอง - หนึ่ง"

แฮร์รีถีบตัวจากพื้นเหาะขึ้นไปในอากาศ ไฟร์โบลต์พุ่งขึ้นสูงและ
เร็วกว่าไม้กวาดอื่น เขาทะยานไปรอบสนามแข่งและตั้งต้นกวาดตามองหา
ลูกสนิช พลังฟังเสียงพากย์ ซึ่งบรรยายโดยเพื่อนของฝาแฝดวิสลีย์ที่
ชื่อ ลี จอร์ดัน

"เริ่มกันแล้วนะครับ และเรื่องฮือฮาของการแข่งขันนัดนี้ก็คือไม้กวาด
รุ่นไฟร์โบลต์ ซึ่งแฮร์รี พอตเตอร์ใช้ในการแข่งให้กับทีมกริฟฟินดอร์ จาก
รายงานในหนังสือ ไม้กวาดรุ่นไหนดี ไฟร์โบลต์กำลังจะเป็นไม้กวาดสำหรับ
ทีมชาติใช้ในการแข่งขันชิงแชมป์โลกปีนี้ -- "

"จอร์ตัน ช่วยบอกพวกเราได้ไหมว่าในสนามไปถึงไหนแล้ว" เสียงศาสตราจารย์มักกอนนากัลพูดชัดเจน

"ได้เลยครับ อาจารย์ -- ผมเพิ่งแต่ให้ข้อมูลประกอบนิดหน่อยนะครับ -- อีกอย่างหนึ่งนะครับ ไม้กวาดไฟร์โบลต์นี้ยังมีเบรกอัตโนมัติในตัวกับ -- "

"จอร์ตัน!"

"ครับ ครับ กริฟฟินดอร์ได้ลูกแล้ว แคตี้ เบลล์ของทีมกริฟฟินดอร์กำลังมุ่งหน้าไปที่ประตู..."

แฮร์รี่พุ่งตัวสวนผ่านแคตี้กลับไปทิศตรงข้าม พลังกวาดตาไปรอบๆ มองหาประกายสีทอง เขาสังเกตเห็นว่าโซ แซงกำลังไล่จี๋เข้ามาติดๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เธอเหาะได้เก่งกาจมาก -- เธอคอยโฉบตัดหน้าเขา บังคับให้เขาต้องเปลี่ยนทิศทาง

"ซึ่งให้เธอดูเลย แฮร์รี่!" เฟร็ดตะโกนขณะเหาะวีดผ่านหน้าไปเพื่อไล่ตามลูกบิลัดเจอร์ที่กำลังเล็งเป้าไปที่อลิเซีย

แฮร์รี่เร่งความเร็วของไฟร์โบลต์พุ่งไปข้างหน้าเมื่อทั้งสองอ้อมเสาประตูของเรเวนคลอและโซถูกทิ้งห่างอยู่ข้างหลัง นาทิเดียวกับที่แคตี้ทำคะแนนจากประตูแรกของการแข่งขัน และผู้เล่นในแดนของกริฟฟินดอร์กำลังตื่นเต้นนั่นเอง แฮร์รี่ก็เห็นลูกสนิซเรี่ยอยู่เกือบติดพื้น ผลุบๆ โผล่ๆ หนีใกล้กับรั้วด้านหนึ่ง

แฮร์รี่พุ่งดิ่งลงไป โซเห็นแล้วว่าเขากำลังจะทำอะไรและไล่ตามเขา -- แฮร์รี่เร่งความเร็วขึ้น ความตื่นเต้นไหลบ่าทั่วร่าง การดำดิ่งลงเป็นความถนัดพิเศษของเขาอยู่แล้ว เขาอยู่ห่างเพียงสามเมตร --

แต่แล้ว ลูกบลัดเจอร์ที่ปิดเตอร์คนหนึ่งของทีมเรเวนคลอเป็นคนดีก็พุ่งมาจากที่ไหนไม่รู้ แฮร์รี่เบี่ยงตัวหลบไปได้ฉิวเฉียด และในช่วงนาทีฉุนเฉียวนั้นเอง ลูกสนิกก็หายไป

มีเสียงโห่ร้องด้วยความผิดหวังดังมาจากกองเชียร์ของกริฟฟินดอร์ แต่ก็มีเสียงปรบมือดังกว่าให้กับปิดเตอร์จากฝ่ายเรเวนคลอ จอร์จ วิสลีย์ระบายอารมณ์ด้วยการหวดบลัดเจอร์ลูกที่สองตรงเข้าไปใส่ปิดเตอร์ตัวการ จนฝ่ายนั้นต้องกลิ้งตัวหลบกลางอากาศ

"กริฟฟินดอร์นำอยู่แปดสิบต่อศูนย์ ดูการพุ่งของไฟร์โบลต์สิครับ! พอตเตอร์เร่งความเร็วของมันเต็มพิกัดแล้ว เห็นการเลี้ยวไหมครับ -- เล่นเอารุ่นคอมเมิดของแซงเทียบไม่ติดเลย การทรงตัวที่สมดุลแม่นยำของไฟร์โบลต์นี่โดดเด่นมากนะครับในการ -- "

"จอร์ตัน! เขาจ้างให้เธอมาโฆษณาไม้กวาดไฟร์โบลต์หรือใบบรรยายการแข่งขันต่อได้แล้ว!"

เรเวนคลอดีดขึ้นขึ้นมาได้ ตอนนี้พวกเขาทำได้สามประตูแล้ว กริฟฟินดอร์จึงนำอยู่เพียงห้าสิบคะแนนเท่านั้น -- ถ้าหากโซได้ลูกสนิกก่อนเรเวนคลอก็จะชนะ แฮร์รี่ทิ้งตัวลงต่ำเบี่ยงหลบเซสเซอร์ของทีมเรเวนคลอไปเพียงเส้นยาแดง พลังกวาดสายตาไปทั่วสนามอย่างเอาเป็นเอาตาย -- และแล้วเขาก็เห็นแสงวิบวับสีทอง เห็นปีกเล็กจิ๋วที่กระพือ -- ลูกสนิกกำลังบินวนรอบเสาประตูกริฟฟินดอร์ --

แฮร์รี่เร่งความเร็ว สายตาจับแน่นอยู่ที่ลูกกลมสีทองข้างหน้า แต่แล้วจู่ๆ โซก็โผล่ขึ้นสกัดกั้นเขาเอาไว้ --

"แฮร์รี่ อย่ามัวทำเป็นสุภาพบุรุษ!" วูดคัมรามก้อง พร้อมๆ กับที่แฮร์รี่เอี้ยวตัวหลบเพื่อหลีกเลี้ยงไม่ให้ชนกัน **"เบียดให้ตกจากไม้กวาด"**

เลยถ้าจำเป็น!"

แฮร์รี่หันกลับและเห็นโซ เธอกำลังยิ้มกว้าง ลูกสุนัขหายไปอีกแล้ว แฮร์รี่ดึงไฟโรโบลต์ให้เชิดหัวขึ้น และไม่ช้าเขาก็เหาะขึ้นไปอยู่เหนือสนามแข่งขันหกเมตร เขาเห็นจากทางหางตาว่าโซกำลังตามเขามา... เธอคิดจะตามประกบเขามากกว่ามองหาลูกสุนัขเอง เอาสิ... อยากตามต๊นั๊กเดียวเป็นได้เห็นกัน...

แฮร์รี่ดำดิ่งลงอีกครั้ง โซ ซึ่งคิดว่าแฮร์รี่เห็นลูกสุนัขแล้ว พยายามไล่กวาดตามมา แฮร์รี่เชิดหัวขึ้นสูงอย่างกะทันหัน เธอเสียจังหวะและพุ่งลงต่ำ แฮร์รี่พุ่งขึ้นเร็วพองๆ กับลูกกระสุน แล้วเขาก็เห็นมันอีกเป็นครั้งที่สาม -- ลูกสุนัขกำลังทอประกายอยู่เหนือสนามในแดนของเรเวนคลอ

เขาเร่งความเร็วอีก เช่นกันกับโซ ซึ่งอยู่ต่ำลงไปหลายเมตร เขากำลังจะชนะ กำลังจะคว้าลูกสุนัขอยู่ในตอนนั้นแล้ว -- แต่ --

"ตายจริง!" โซหวีดร้องพลางชี้มือ

แฮร์รี่เสียสมาธิ เขาก็มองลง

ผู้คุมวิญญาณสามนาย ร่างสูง ดำทะมึน สวมหมวกคลุมศีรษะสามร่างกำลังเงยขึ้นมองเขา.

แฮร์รี่ไม่ได้หยุดคิด เขาล้วงมือลงไปในคอแล้วกระชากเอาไม้กายสิทธิ์ออกมา ก่อนจะตะเบ็งเสียงว่า "เอกซ์เพกโต พาโตรนัม!"

อะไรบางอย่างสีเงินยวง ขนาดใหญ่มึนทึม พุ่งออกจากปลายไม้กายสิทธิ์ แฮร์รี่รู้ว่ามันตรงเข้าไปสู่ผู้คุมวิญญาณแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้หยุดดูจิตใจของเขายังคงโล่งโปร่งอย่างน่าอัศจรรย์ แฮร์รี่มองตรงไปข้างหน้า -- ไกลจะถึงแล้ว เขายื่นมือซึ่งยังคงกำไม้กายสิทธิ์เอาไว้ และใช้ปลายนิ้วมือจับลูกสุนัขลูกเล็กๆ ที่พยายามดิ้นรนนั้นได้

เสียงเป่านกหวีดของมาตามซุซดังขึ้น แฮร์รีหมุนตัวดีลึงกากลางอากาศและเห็นแสงสีแดงสดพุ่งตรงรี่มาหาเขา วินาทีต่อมา ทั้งทีมก็กอดเขาไว้นั่นเสียจนเขาเกือบจะถูกดึงตกจากไม้กวาด ขณะที่เบื้องล่างลงไป เด็กชายได้ยินเสียงโห่ร้องของพวกกริฟฟินดอร์จากกลุ่มผู้ชม

"ต้องอย่างนี้สิ!" วู้ดเฮาแด่ตะโกนซ้ำอยู่อย่างนั้น ทั้งอลิเซีย แอนเจลิน่า และแคตี้ ต่างก็เข้ามาหอมแฮร์รี ส่วนเฟร็ดก็รัดเขาแน่นเสียจนกระทั่งแฮร์รีรู้สึกราวกับหัวกับตัวจะแยกจากกัน ทั้งๆ ที่ยังกอดรัดกันหนุบหนับ ทีมกริฟฟินดอร์ก็กลับลงสู่พื้น แฮร์รีลงจากไม้กวาด แล้วเงยหน้าขึ้นมาเห็นกลุ่มคนที่เชียร์ทีมกริฟฟินดอร์วิ่งถลาลงมาในสนาม มีรอนนำหน้า และก่อนที่แฮร์รีจะทันรู้ตัว เขาก็ถูกผู้คนที่กำลังยินดีรุมล้อมจนมิด

"เยี่ยมยอด!" รอนตะโกน พลาซชูแซนแฮร์รีขึ้นกลางอากาศ "เยี่ยมยอดสุดๆ!"

"เก่งมาก แฮร์รี!" เพอร์ซีดีใจใหญ่ "ฉันได้สิบเกลเลี่ยน! ต้องไปหาเพเนโลพี ขอตัวก่อนนะ -- "

"ดีใจด้วย แฮร์รี!" เซมัส ฟินนิกันร้อง

"เจ๋งสุดๆ!" แสกริดตะเบ็งเสียงข้ามหัวพวกกริฟฟินดอร์ที่เบียดเสียดกันอยู่

"ผู้พิทักษ์นั้นใช้ได้เลยนะ" เสียงหนึ่งดังขึ้นใกล้ตัวแฮร์รี

แฮร์รีหันมาเห็นศาสตราจารย์ลูปินที่ดูมีท่าทีแปลกใจระคนดีใจ

"ผู้คุมวิญญาณทำอะไรผมไม่ได้เลยอะ!" แฮร์รีเอ่ยขึ้นอย่างตื่นเต้น "ผมไม่รู้สึกอะไรเลย!"

"อาจจะเป็นเพราะว่าพวกนั้น -- เอ้อ -- ไม่ใช่ผู้คุมวิญญาณ" ศาสตราจารย์ลูปินบอก "มาดูนี่สิ -- "

ลูปินพาแฮร์รี่ออกมาห่างจากกลุ่มคนจนกระทั่งพอจะมองเห็นขอบ
สนาม

"เธอทำให้มัลฟอยกลัวหัวหดเชียวล่ะ" ลูปินเอ่ย

แฮร์รี่จ้องมองดู มัลฟอย แครบ กอยล์ และ มาร์คัส พลินด์
กับตันทิมสลีธรีน ล้มลงกองอยู่กับกองผ้ายุ่งๆ บนพื้น ต่างคนต่างพยายาม
ตะเกียกตะกายออกมาจากเสื้อคลุมยาวสีดำที่มีที่คลุมศีรษะ ดูเหมือนว่า
มัลฟอยต่อตัวขึ้นไปยืนอยู่บนบ่าของกอยล์ ศาสตราจารย์มักกอนนากัล
ยื่นคำห้วนพวกนั้นอยู่ด้วยสีหน้าแสดงว่าโกรธจัด

"ลูกไม้ขึ้นแล้ว!" มักกอนนากัลแผดเสียง "เป็นความพยายามอัน
น่าขายหน้าที่จะประทุษร้ายซีกเกอร์ของกริฟฟินดอร์! กักบริเวณพวก
เธอทุกคน แล้วหักพวกสลิตีรินอีกห้าสิบคะแนน! ฉันจะเอาเรื่องนี้ไปเรียน
ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์แน่ๆ ไม่ต้องสงสัย! อ้อ มาพอดี้!"

ถ้าหากว่าจะมีอะไรเป็นการตอกย้ำชัยชนะของกริฟฟินดอร์แล้วละก็
เรื่องนี้ถือว่าใช่เลย รอนแหวกผู้คนมาอยู่ข้างๆ แฮร์รี่และหวัเราะจนตัวอ
ขณะที่ทั้งสองเฝ้าดูมัลฟอยดิ้นรนหาทางให้ตัวเองหลุดออกจากเสื้อคลุม
เพราะหัวของกอยล์ยังคงติดอยู่ข้างใน

"มาเถอะ แฮร์รี่!" จอร์จเบียดคนเข้ามาหา "มิงานปาร์ตี้ที่ห้องนั่งเล่น
รวมของกริฟฟินดอร์ เดียวนี้เลย!"

"ตกลง" แฮร์รี่ตอบรับ เด็กชายรู้สึกมีความสุขเปี่ยมล้นอย่างที่ไม่ได้
รู้สึกมานานนักหนาแล้ว แฮร์รี่กับคนอื่นๆ ในทีมที่ยังอยู่ในชุดเสื้อคลุม
สีแดงสดเดินออกไปจากสนามกลับสู่ตัวปราสาท

ดูราวกับว่าพวกเขาได้ถ้วยรางวัลคดีชแล้วกระนั้น งานปาร์ตี้มีขึ้นตลอดทั้งวันและยืดยาวต่อไปจนถึงกลางคืน เฟร็ดกับจอร์จหายตัวไปสองสามชั่วโมงแล้วกลับมาพร้อมกับแบตเตอรี่เบียร์เต็มสองแขน ลูกกวาดรสผักทองซ่า และขนมร้านฮันนี่ดุกส์อีกหลายถุง

"เธอเอามาได้ไถ่ล่ะ" แอนเจลิน่า จอห์นสันกรีดเสียงถาม ขณะที่จอร์จโยนลูกอมเปปเปอร์มินต์กบเข้าไปในกลุ่มนักเรียน

"ด้วยความช่วยเหลือเล็กน้อย จาก นายจันทร์เจ้า หางนอนเท้าปูย และ เขาแหลม" เฟร็ดพูดใส่หูแฮร์รีเบาๆ

มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เข้าร่วมกินเลี้ยง เป็นเรื่องแปลกเหลือเชื่อที่เฮอร์ไมโอนี่ยังคงนั่งอยู่ตรงมุมห้อง พยายามอ่านหนังสือเล่มมโหฬารที่ชื่อ *ชีวิตในบ้านและการปฏิบัติตนในสังคมของมักเกิ้ลชาวอังกฤษ* แฮร์รีปลีกตัวจากโต๊ะอาหารที่เฟร็ดและจอร์จใช้เป็นทีเล่นโยนขวดแบตเตอรี่เบียร์ เขาตรงไปหาเฮอร์ไมโอนี่

"ไปดูการแข่งขันมาหรือเปล่า" แฮร์รีถาม

"อ้อ ดูลิ" เฮอร์ไมโอนี่ตอบด้วยเสียงแหลมแปร่งหูโดยไม่เงยหน้าขึ้น "แล้วฉันก็ตั้งใจมากที่เราชนะ ฉันว่าเธอเล่นดีมาก แต่ฉันต้องอ่านนี้ให้จบก่อนวันจันทร์"

"ไม่เอาน่า เฮอร์ไมโอนี่ มากินอะไรหน่อยเถอะ" แฮร์รีมองไปยังรอนและนี่ก็อยู่ในใจว่ารอนอารมณ์ดีพอจะลืมเรื่องบาดหมางหรือยัง

"ไม่ได้หรอก แฮร์รี ยังเหลืออีกตั้ง 422 หน้าที่ต้องอ่านให้จบ" เฮอร์ไมโอนี่บอกด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูเหมือนจะควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ "อีกอย่างนะ..." เธอชำเลื่องมองรอน "เขาก็ไม่ยากให้ฉันไปร่วมด้วยหรอก"

ไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ เลยสำหรับเรื่องนี้ ในเมื่อรอนกำลังประกาศด้วยเสียงอันดังในนาที่นั้นว่า "ถ้าสแคบเบอร์ไม่ถูกจับกินไปเสียก่อน มันก็คงจะได้กินแมลงวันชุปน้ำตาลนี่ มันเคยชอบมากเลยนะ -- "

เฮอร์ไมโอนี่ร้องไห้โฮ ก่อนที่แฮร์รี่จะได้พูดหรือทำอะไร เด็กหญิงก็คว้าหนังสือเล่มใหญ่ขึ้นขึ้นหนีบใต้แขนและวิ่งขึ้นบันไดไปทางหอนอนหญิงทั้งๆ ที่ยังสะอึกสะอื้น ก่อนจะล้มสาวยดาไป

"นายจะยกโทษให้เขาไม่ได้หรือไงนะ" แฮร์รี่ถามรอนเบาๆ

"ไม่ได้" รอนตอบอย่างเด็ดขาด "ถ้าเขาเพียงแต่ทำท่าว่าเสียใจซักหน่อยนะ -- แต่เขาไม่เคยยอมรับเลยว่าตัวเองผิด ยายเฮอร์ไมโอนี่ยังทำท่าเหมือนกับว่าเจ้าสแคบเบอร์ไปพักร้อนหรืออะไรแบบนี้"

งานปาร์ตี้ของพวกกริฟฟินดอร์จบลงก็เมื่อศาสตราจารย์มักกอนนากัลปรากฏกายตอนดีหนึ่งในชุดเสื้อคลุมนอนลายสก๊อตและสวมตาข่ายคลุมผม เธอบอกให้พวกเด็กๆ เข้านอนให้หมดทุกคนได้แล้ว แฮร์รี่กับรอนได้บันไดขึ้นไปหอนอน ปากยังคุยเรื่องการแข่งขัน ในที่สุด แฮร์รี่ก็ปีนขึ้นเตียงด้วยความเหนื่อยอ่อน เขากระตุกผ้าม่านที่เตียงสี่เสาปิดเพื่อกันแสงจันทร์ไม่ให้ส่องเข้ามา เด็กชายล้มตัวลงนอนแล้วหลับไปในทันทีที่หัวถึงหมอน...

แฮร์รี่ฝันแปลกนัก เขาฝันว่ากำลังเดินเข้าไปในป่า แบกไฟร์โบลต์ไว้บนบ่า เขาเดินตามอะไรอย่างหนึ่งที่เป็นสีเงินยวง มันลอยล่องผ่านไปตามหมู่ไม้เบื้องหน้าและแฮร์รี่เห็นมันวอมแวมระหว่างใบไม้ เขาต้องการไล่ตามให้ทันจึงเร่งฝีเท้า แต่ขณะที่เขาเคลื่อนตัวเร็วขึ้นนั้น มันก็เร่งความเร็วขึ้นด้วยเช่นกัน แฮร์รี่เริ่มออกวิ่งและเขาได้ยินเสียงฝีเท้ากุกกับเร่งความเร็วขึ้นอีกอยู่เบื้องหน้า บัดนี้ เขาออกวิ่งเต็มฝีเท้าและก็ได้ยินเสียงควบดังอยู่

เบื่องหน้าเช่นกัน และแล้ว เขาก็หักเลี้ยวออกสู่ที่โล่ง และ --

[illegible]

แฮร์รีตื่นขึ้นในฉับพลันนั้นเองราวกับถูกตบหน้า ตาของเขายังไม่
คุ้นกับความมืดมิด เขาจึงมะงุมมะงาหราพยายามเปิดผ้าม่าน -- เขาได้ยิน
เสียงความเคลื่อนไหวรอบๆ ตัว และเสียงของเซมัส ฟินนิกันดังมาจากอีก
ด้านหนึ่ง

"เกิดอะไรขึ้น"

แฮร์รีคิดว่าตนได้ยื่นเสียงประตูลอนดอนปิดดังปัง ในที่สุด เขาก็หา
รอยแหวกของผ้าม่านพบ เขากะชากมันเปิดออก พร้อมๆ กับที่ดิน โทมัส
จุดตะเกียงขึ้น

รอนนั่งอยู่บนเตียง ผ้าม่านขาดห้อยร่อนแรงอยู่ข้างหนึ่ง แหวดกใจ
กลัวสุดขีดปรากฏอยู่บนใบหน้า

"แบล็ก! ซิเรียส แบล็ก! มีมิดด้วย!"

“อะไรนะ”

"ตรงนี้เลย! เมื่อตะกี้นี่เอง! พันผ้ามานาชาต! ทำฉันทื่นเลย!"

"นายแน่ใจนะว่าจะไม่ได้ฝันไป รอน" ตีนถาม

"ดูผ้ามานสิ! จริงๆ นะ แบล็กมาที่นี่!"

ทั้งหมดตะลึงตะลานลุกจากเตียง แสร้งไปถึงประตูนอนนอนก่อนใคร
แล้วก็พากันวิ่งตีอลงมาตามบันได มีเสียงประตูเปิดตามหลังพวกเขา แล้ว
เสียงจ้วเจียก็ร้องถามตามหลังมา

"ใครตะโกนน่ะ"

"พวกนายทำอะไรกันนะ"

ห้องนั่งเล่นรวมมีเพียงแสงจากไฟที่ใกล้จะมอดและยังรกเลอะเทอะ
ด้วยเศษข้าวของที่หลงเหลือจากงานปาร์ตี้ หากแต่ห้องนั้นว่างเปล่าไร้ผู้คน

"นายแน่ใจว่าไม่ได้ฝันไปนะ รอน"

"จริงๆ นะ ฉันเห็นแบล็ก!"

"นี่มันเสียงอะไรกัน"

"อาจารย์มักกอนนากำลังให้เข้านอนแล้วนะ!"

เด็กผู้หญิงสองสามคนเดินลงบันไดมา สวมเสื้อคลุมไปพลาง หาว
ไปพลาง พวกเด็กผู้ชายก็กำลังปรากฏตัวขึ้นด้วยเหมือนกัน

"แจ๋ว จะสนุกกันต่อหรือไง" เฟร็ด วิสลิย์พูดอย่างร่าเริง

"ทุกคนกลับขึ้นข้างบน!" เพอร์ซีรีบลงมาในห้องนั่งเล่นรวม มือก่ก่
กวาดประธานนักเรียนบนเสื้อชุดนอนพร้อมกับร้องสั่ง

"เฟิร์ช -- ซิเรียส แบล็ก!" รอนพูดเสียงแผ่วๆ "ในหอนอนของเรา!
ไม่มีดด้วย! ทำฉันตื่นเลย!"

ทั้งห้องเงียบกริบ

"เหลวไหล!" เพอร์ซีตักใจ "นายกินมากเกินไปนะรอน -- เลย
มันร้าย -- "

"จริงๆ นะ -- "

"นี่มันเกินไปแล้วนะ พอกันที"

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลกลับเข้ามา เธอกระแทกรูปปิดตามหลัง
 ดังโครมพร้อมกับเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นรวม แล้วจ้องมองเหม็งไปรอบๆ
 อย่างโกรธเกรี้ยว

"ฉันดีใจที่กริฟฟินดอร์ชนะ แต่นี่มันออกจะเหลวไหลกันใหญ่แล้ว
 เพอร์ซี่ ฉันคิดว่าเธอน่าจะดูแลได้ดีกว่านี้นะ!"

"ผมไม่ได้อนุญาตเลยครับ อาจารย์!" เพอร์ซี่ยึดอกอย่างขุ่นใจ
 "ผมกำลังบอกให้พวกเขากลับไปนอน! รอน น้องชายผมฝันร้าย -- "

"มันไม่ใช่ฝันร้าย!" รอนตะเบ็งเสียง "อาจารย์ครับ ผมตื่นขึ้น
 มา เห็นซีเรียส แบล็กกำลังยืนถือมีดชะงูอยู่เหนือตัวผม!"

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลจ้องรอนตาเหม็ง

"อย่าเหลวไหล วิสลิย์ แบล็กจะผ่านรูปภาพเข้ามาได้อย่างไร"

"ถามเขาสิอะ!" รอนชี้นิ้วอันสั่นระริกไปที่ด้านหลังของรูปเซอร์คา-
 โดแกน "ถามสิอะว่าเขาเห็น -- "

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลมองรอนอย่างสงสัยก่อนจะผลักด้าน
 หลังรูปภาพเปิดออก แล้วเดินออกไปข้างนอก ทั้งห้องรอฟังด้วยอาการ
 หายใจไม่ทั่วท้อง

"เซอร์คาโดแกน ท่านปล่อยให้ผู้ชายคนหนึ่งเข้าไปในหอกกริฟฟินดอร์
 หรือเปล่า"

"แน่นอน คุณผู้หญิง!" เซอร์คาโดแกนร้องตอบ

เกิดความเงิบงันขึ้น ทั้งข้างนอกและข้างในห้อง

"จริง -- จริงหรือ แต่ -- แต่ว่ารหัสผ่านล่ะ!"

"เขามิ!" เซอร์คาโดแกนตอบอย่างภาคภูมิใจ "มีรหัสผ่านของทั้ง
อาทิตย์เลยเชียวครับ คุณผู้หญิง เขาอ่านจากกระดาษแผ่นน้อย!"

ศาสตราจารย์มักกอนนากัลบังคับตัวเองให้เดินผ่านช่องรูปภาพกลับ
เข้ามาเผชิญกับใบหน้าตื่นตระหนกของนักเรียน ใบหน้าของเธอซีดเป็น
กระดาษ

"ใครคนไหน" เสียงของเธอสิ้น "คนไหนที่ไร้ความคิดได้ขนาดนี้ ใคร
กันที่เขียนรหัสผ่านของอาทิตย์นี้แล้วทิ้งเรี่ยราดไว้"

เสียงกระซิกๆ แผ่วค่อยที่สุดจากความกลัวสุดขีดตั้งขึ้นทำลายความ
เงียบ เนวิลล์ ลองบัดท่อมตัวสั่นไทม์ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าในรองเท้าแตะ
นุ่มๆ เขายกมือขึ้นช้าๆ

ความเคืองแค้นของสมบ

ไม่มีผู้ใดในหอกริฟฟินดอร์ได้นอนเลยในคืนนั้น พวกนักเรียนที่กำลังมีการตรวจค้นภายในปราสาทอีกครั้ง และเด็กทั้งบ้านก็ไม่เข้านอน โดยรอฟังอยู่ในห้องนั่งเล่นรอมว่าแบล็กถูกจับตัวได้แล้วหรือไม่ ศาสตราจารย์มักกอนนากัลกลับมามองรุ่งสางเพื่อบอกเด็กๆ ว่า แบล็กหลบหนีไปได้อีกครั้ง

ในวันรุ่งขึ้นไม่ว่าพวกเขาจะไปที่ไหนมีแต่สัญญาณบอกให้เห็นถึงการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวดยิ่งขึ้น มีคนเห็นศาสตราจารย์ฟลิตวิกสอนประตูหน้าให้จำภาพถ่ายขนาดใหญ่ของซีเรียส แบล็ก ฟิลช์ก็ฉลุนฉลน

วิ่งไปวิ่งมาตามทางเดิน เทียวเอาไม้ไปปิดช่องตามที่ต่าง ๆ ตั้งแต่รอยแตก เล็กจิ๋วในกำแพงไปจนถึงรูหนู เซอร์คาโตแกนถูกไล่ ออก รูปภาพของ เขาถูกย้ายกลับไปยังชานบันไดชั้นเจ็ดอันว่างเปล่าและเงียบเหงา และ สุภาพสตรีอ้วนก็กลับมาตามเดิม ภาพของเธอได้รับการซ่อมแซมจาก ผู้ชำนาญการ แต่เธอก็ยังหวาดกลัวมาก สุภาพสตรีอ้วนยอมกลับมาทำ หน้าที่โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องมีการเพิ่มการคุ้มกันเป็นพิเศษ ดังนั้น จึงมี การจ้างยามโทรลล์ที่น่ากลัวมาอารักขาเธอ โทรลล์เดินไปตามทางเดิน เป็นกลุ่มด้วยท่าทางข่มขวัญ พูดคุยกันด้วยเสียงครางต่ำโง้งงำและเปรียบ เทียบขนาดตะบองกัน

แฮร์รีอดสงสัยแต่เห็นไม่ได้ว่ารูปปั้นแม่มดตาเดียวที่บนชั้นสามยังไม่มี การเผ่ายามและไม่ถูกตีไม้ปิดตาย ดูเหมือนว่าเฟร็ดและจอร์จเข้าใจ ถูกต้องแล้วว่าเขาสองคน -- ซึ่งตอนนี้ก็มีแฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ เพิ่มเข้าไปด้วย -- เป็นเด็กกลุ่มเดียวที่รู้ทางลับภายในรูปปั้นนั้น

"นายว่าเราควรจะบอกคนอื่นไหม" แฮร์รีถามรอน

"เรารู้กันว่าแบล็กไม่เข้ามาทางร้านฮันนี่ดุกส์หรอก" รอนพูดอย่าง ไม่ใส่ใจ "เราต้องได้ข่าวแล้วล่ะถ้าเขาบุกเข้าไปในร้าน"

แฮร์รีดีใจที่รอนมีความเห็นแบบนี้ ถ้าแม่มดตาเดียวถูกปิดตาย เขาก็คงจะอดไปฮอกส์มีดอีก

รอนกลายเป็นคนดังขึ้นมาในบัดดล เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ใคร ๆ พากันสนใจเขามากกว่าแฮร์รี และเห็นได้ชัดว่ารอนออกจะสนุกกับประสบการณ์ ครั้งนี้ แม้ว่าจะยังคงขำขึงจากเหตุการณ์เมื่อคืนอยู่มากก็ตาม แต่ เขาก็ยินดีเล่าให้ใครก็ตามที่มาถามว่าเกิดอะไรขึ้น พร้อมกับบรรยายจน เหนื่อยยับ

"...ฉันกำลังหลับอยู่แล้วก็ได้ยินเสียงอะไรขาดดั่งแควก ฉันนึกว่าฝันไป
รู้ไหม แต่ก็รู้สึกมีลมผ่านมาวูบหนึ่ง... ฉันลืมตาตื่นขึ้นมาและเห็นผ้าม่าน
ข้างหนึ่งห้อยอยู่กับพื้น... ฉันพลิกตัวกลับ... แล้วก็เห็นแบล็กชะโงกอยู่
เหนือตัวฉัน... เหมือนโครงกระดูก ผมกระเซิงสกปรกเขียว... ถือมิด
อันยาวใหญ่แค่นี้แน่ะ คงจะชักฟุตละมั้ง... เขามองฉัน ฉันก็มองเขา แล้ว
ฉันก็แหกปากตะโกน เขาก็แผ่นแนบไปเลย"

"ทำไมนะ" รอนพูดต่อกับแฮร์รี ขณะที่กลุ่มเด็กนักเรียนหญิงปีสองที่
ฟังเรื่องสยองของเขาเดินจากไป "ทำไมเขาถึงแผ่นหนีไป"

แฮร์รีก็สงสัยอย่างเดียวกัน ทำไมแบล็ก ซึ่งไปผิตเดียวยัง ไม่จัดการ
กับรอน แล้วค่อยจัดการกับแฮร์รีต่อ แบล็กเคยพิสูจน์มาแล้วเมื่อสิบสองปี
ก่อนว่า เขาไม่เห็นการฆ่าผู้บริสุทธิ์เป็นเรื่องใหญ่ และคราวนี้เขาเผชิญกับ
เด็กผู้ชายมือเปล่าห้าคน แคมสตีคนในจำนวนนั้นก็ยังหลับอยู่

"เขารู้ว่าตัวเองจะต้องหาทางหนีกลับออกไปจากปราสาททันทีที่นาย
ร้องปลุกคนอื่นตื่น" แฮร์รีพูดอย่างใช้ความคิด "เขาจะต้องฆ่าคนหมดบ้าน
เพื่อจะกลับไปห้องรูปภาพ... จากนั้นเขาก็จะต้องเจอกับพวกอาจารย์..."

เนวิลล์ทำเรื่องเสื่อมเสียที่สุด ศาสตราจารย์มักกอนนากัลโกรธมาก
จนสั่งห้ามเขาไปเที่ยวฮอกส์มีดในครั้งต่อๆ ไป สั่งให้อยู่เย็นและห้ามคน
อื่นๆ บอกรหัสผ่านให้เขาเข้าไปในหอ เนวิลล์ผู้นำสงสารจำต้องคอยอยู่ข้าง
นอกห้องนั่งเล่นรวมทุกคืนจนกว่าจะมีใครมาพาเข้าไป ในขณะที่พวกโทรลส์
จ้องเขาตาเป็นมัน อย่างไรก็ตามก็ดี การทำโทษที่กล่าวมานี้ไม่มีอันไหนจะเทียบ
ได้กับของที่คุณย่าเขาส่งมาให้ สองวันหลังจากที่แบล็กกลอบเข้ามา คุณย่า
ของเขาส่งของที่เลวร้ายที่สุดที่เด็กนักเรียนฮอกวอตส์จะพึงได้รับในเวลา
อาหารเช้า มันคือจดหมายกัมปนาท

นกยูงของโรงเรียนบินโฉบเข้ามาในห้องโถงใหญ่บรรทุกไปรษณีย์มาด้วยเช่นเคย เนวิลล์สลักเมื่อนกยูงโฉบเข้าตัวบ่อเร่ร้อนลงตรงหน้าเขาคาบของจดหมายสีแดงไว้ในปาก แฮร์รี่กับรอนซึ่งนั่งอยู่ตรงกันข้ามสังเกตเห็นในทันทีว่าจดหมายนั้นคือ จดหมายกัมปนาท เพราะรอนเคยได้จดหมายแบบนี้ครั้งหนึ่งจากแม่ของเขาเมื่อปีกลาย

"วิ่งหนีไป เนวิลล์" รอนแนะ

ไม่ต้องให้บอกซ้ำสอง เนวิลล์คว้าซองมา ถูม้วนไว้ข้างหน้าราวกับเป็นลูกกระเบิด แล้ววิ่งเร็วจืดออกไปจากห้องในขณะที่พวกสลิธีรินระเบิดหัวเราะขำท่าทางของเขา พวกเด็ก ๆ ได้ยินเสียงกึกก้องกัมปนาทดังอยู่ที่โถงทางเข้า -- เป็นเสียงคุณย่าของเนวิลล์ ซึ่งขยายให้ดังเป็นร้อยเท่าของความดังปกติด้วยเวทมนตร์วิเศษ เสียงด่าหนิแหลมปรืดนั่นบ่นว่าเขานำความอับอายขายหน้ามาให้คนทั้งตระกูลเพียงใด

แฮร์รี่แม้แต่ส่งสารเนวิลล์จนไม่ทันเห็นในตอนนั้นว่า ตัวเองก็มีจดหมายด้วยเหมือนกัน เฮ็ดวิกจึงเรียกร้องความสนใจด้วยการรับเอาแรงๆ ที่ข้อมือ

"โอ๊ย! อ้อ -- ขอบใจนะเฮ็ดวิก"

แฮร์รี่ฉีกซองออกในระหว่างที่เฮ็ดวิกหันไปจัดการกับแผ่นข่าวโพดกรอบของเนวิลล์ จดหมายนั้นเขียนว่า

แฮร์รี่และรอนที่รัก

มาตีมน้ำชาที่ฉันเจนนีตอนซัก ๘ โมงดีไหม ฉันจะไปรับพวกเธอที่ปราสาท รอนนั่งอยู่ในห้องโถงทางเข้านั้นแหละ เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกมาตามล่ำพั้งนะ

แล้วเจอกัน

แฮกริด

"เขาอาจจะอยากฟังเรื่องแบล็กนะ!" รอนพูด

ดังนั้น พอถึงหกโมงเย็น แฮร์รี่กับรอนจึงออกจากหอกริฟฟินดอร์
วิ่งตื้อผ่านพวกโทรลล์ที่ยืนยาม ลงไปที่ห้องโถงทางเข้า

แฮกริดรอทั้งสองอยู่แล้ว

"โง่ซะ แฮกริด!" รอนเอ่ยขึ้น "ผมว่าคุณอยากฟังเรื่องเมื่อคืนวันเสาร์
ใช่ไหมล่ะ"

"ฉันรู้เรื่องหมดแล้ว" แฮกริดเปิดประตูหน้าต่างแล้วเดินนำทั้งคู่ออกไป
ข้างนอก

"อ้อ" รอนดูท่าทางหงอยลงไปเล็กน้อย

อย่างแรกที่พวกเขาเห็นเมื่อเข้าไปในกระท่อมของแฮกริดก็คือ
บัคบิกที่นอนเหยียดยาวอยู่บนผ้านวมแบบใช้เศษผ้ามาเย็บต่อกันของแฮกริด
ปีกอันมหึมาของมันแนบติดลำตัว มันกำลังเพลिनกับซากตัวเฟร็ดจานใหญ่
แฮร์รี่เบือนสายตาจากภาพไม่ชวนมองนั้น และหันมาเห็นชุดสูทขนาดยักษ์
สีน้ำตาล และเนกไทสีเหลืองลัมบาดดาแขวนห้อยอยู่ที่ประตูตู้เสื้อผ้าของ
แฮกริด

"เตรียมไว้ทำไมหรือซะ แฮกริด" แฮร์รี่ถาม

"ก็คดีของบัคบิกกับคณะกรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์ประหลาดที่
เป็นอันตรายนะสิ วันศุกร์นี้แล้วไง บัคบิกกับฉันจะต้องไปลอนดอนด้วยกัน
ฉันจองที่ไว้สองเตียงบนรถเมลล์อัศวินราตรี..."

แฮร์รี่รู้สึกผิดขึ้นมาอย่างรุนแรง เขาลืมไปสนิทว่าใกล้จะถึงเวลา
พิจารณาคดีของบัคบิกแล้ว และดูจากสีหน้าไม่สบายใจของรอน ก็แสดง
ว่าเขาารู้สึกเช่นกัน ทั้งสองยังลืมนึกถึงหน้าที่ให้ไว้ว่าจะช่วยแฮกริดเตรียม

ข้อโต้แย้งให้ปักปัน การได้ไฟร์บอลต์มาทำให้เขาเสียเรื่องนี้เสียสนิท

แฮกริดรินน้ำชาแล้วชักชวนให้ทั้งสองรับประทานขนมปังก้อนแบบ
บาธ แต่แฮกริดกับรอนรู้ดีเกินกว่าที่จะรับคำชวน ทั้งสองได้ประสพการณ์เรื่อง
ฝีมือทำอาหารของแฮกริดมาจนเกินพอ

"ฉันมีอะไรจะคุยกับเธอสองคน" แฮกริดเอ่ยขึ้น เขานั่งลงระหว่าง
เด็กชายทั้งคู่ และดูมีที่ท่าเคร่งขรึมอย่างที่ไม่ใช่บุคลิกของเขา

"อะไรล่ะ" แฮกริดถาม

"เฮอร์ไมโอนี่" แฮกริดตอบ

"มีอะไรเธอล่ะ" รอนถาม

"เขาสบายดีหรอก เขามาเยี่ยมฉันตั้งหลายครั้งตั้งแต่คริสต์มาสมานี้
เขาเหงามากนะ ที่แรกพวกเธอไม่พูดกับเขาเพราะไฟร์บอลต์ แต่ตอนนี้
พวกเธอไม่พูดกับเขาเพราะแมวของเขา -- "

"-- กินสแคบเบอร์!" รอนสวนอย่างโกรธแค้น

"เพราะแมวของเฮอร์ไมโอนี่ทำเหมือนกับแมวอื่นๆ" แฮกริดพูดต่อ
อย่างไม่อ้อมค้อม "เขามาร้องให้สองสามหนแล้ว รั้มัย เขากำลังแย่มากนะ
มันเกินกว่าที่เขาจะรับไหว ถ้าถามฉันนะ เขามีการบ้านเยอะแยะที่ต้องทำ
ให้เสร็จหมด ไหนยังจะเจียดเวลามาช่วยฉันเรื่องคดีของเจ้าปักปันอีก รู้ไว้
ด้วย... เฮอร์ไมโอนี่หาข้อมูลที่ดีมากมาให้ฉัน... คิดว่าปักปันน่าจะมี
โอกาสดีแล้วในตอนนี้นะ..."

"แฮกริด พวกเราน่าจะช่วยคุณได้ด้วยเหมือนกัน -- ขอโทษนะล่ะ

"แฮกริดเริ่มต้นอย่างเงอะงะ

"ฉันไม่ว่าเธอหรอก!" แกริดปิดคำขอโทษของแฮร์รี่ไป "พระเจ้ารู้ว่าเธอมีเรื่องทำมากพอแล้ว ฉันเห็นเธอซ้อมควิดดิชไม่หยุดหย่อน ทั้งวันทั้งคืน -- แต่ว่าฉันก็ต้องพูดกับเธอ ฉันคิดว่าเธอสองคนควรจะนึกถึงคุณค่าของความเป็นเพื่อนมากกว่าไม้กวาดหรือหนู ก็เท่านั้นเอง"

แฮร์รี่กับรอนสบดากันอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก

"แฮร์รี่ไมโอนี่เป็นห่วงมากนะตอนที่แบล็กเก็บบจะแทงเอาเธอเข้าหน้ารอน เขามีจิตใจดี แล้วพวกเธอยังไม่พูดด้วยอีก -- "

"ถ้าเขากำจัดไอ้แมวดำนั่นไปซะ ผมก็จะยอมพูดด้วย!" รอนพูดอย่างโกรธ "แต่นี้เขาก็ยังเข้าข้างมัน! ไอ้แมวนั้นมันบ้า และเขาก็ไม่ยอมให้ใครไปว่ามัน!"

"เออเนี่ย จริงๆ นะ คนเราอาจจะเง้าหาญเรื่องสัตว์เลี้ยงของตัว" แกริดพูดเข้าท่า ที่ด้านหลังเขา บัคบีคกำลังพ่นกระดูกเฟร็ดสองสามชิ้นลงบนหมอนของแกริด

ทั้งสามใช้เวลาที่เหลือคุยกันถึงเรื่องที่ทิมกริฟฟินดอร์มีโอกาสมากขึ้นที่จะคว้าถ้วยควิดดิชมาครอง พอสามทุ่ม แกริดก็เดินมาส่งที่ปราสาท

เด็กนักเรียนกลุ่มใหญ่กำลังมุงดูรอบๆ ป้ายประกาศตอนที่พวกเขา กลับมาถึงห้องนั่งเล่นรวม

"ฮอกส์มีด อาทิตย์หน้า!" รอนยืดคอขึ้นสูงเหนือศีรษะคนอื่น ๆ เพื่ออ่านประกาศนั้น "นายว่าไง" เขากระซิบถามแฮร์รี่ค่อยๆ ขณะเดินไปนั่ง

"เออ ฟิลช์ไม่ได้ยุ่งอะไรกับทางลับไปร้านฮันนี่ดุกส์..." แฮร์รี่พูดตอบด้วยเสียงค่อยลงไปอีก

"แฮร์รี่!" เสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูขวาของเขา แฮร์รี่สะดุ้งและหัน

ไปมองเฮอร์ไมโอนี่ ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะข้างหลังเขาพอดี เด็กหญิงกำลังขยับ
ตั้งหนังสือสูงเป็นกำแพงที่บังตัวเธออยู่ให้พอมีช่องว่าง

"แฮร์รี ถ้าเธอไปฮอกส์มีดอีกนะ... ฉันจะบอกศาสตราจารย์
มักกอนนากัลเรื่องแผนที่!" เฮอร์ไมโอนี่พูด

"นายได้ยินเสียงใครพูดอะไรไหม แฮร์รี" รอนคำราม ไม่หันไปมอง
เฮอร์ไมโอนี่

"รอน เธอยอมให้เขาไปกับเธอได้ยังไง ทั้งๆ ที่ซีเรียส แบล็กเกียบ
จะจัดการกับเธอแล้ว! จริงๆ นะ ฉันจะบอก -- "

"นี่เธอกำลังพยายามทำให้แฮร์รีโดนไล่ออกนะ!" รอนโมโหเดือด
"ปีนี้เธอยังทำเรื่องยุ่งไม่พอหรือไงนะ"

เฮอร์ไมโอนี่อ้าปากจะได้ตอบ แต่ครุกแซงก์ทำเสียงขู่ฟ่อเบาๆ แล้ว
กระโจนขึ้นไปบนดักของเธอ เฮอร์ไมโอนี่เหลือบมองสีหน้าของรอนอย่างตกใจ
แล้วอ้อมครุกแซงก์ขึ้นและรีบตรงไปทางหอนอนหญิง

"อ้าว ว่างละ" รอนพูดกับแฮร์รี รวากับว่าไม่มีอะไรมาขัดจังหวะ
"ไม่เอาน่า ครึ่งก่อนที่เราไป นายยังไม่ได้ดูอะไรเลย ยังไม่ได้เข้าไปในร้าน
ของโก้ด้วยซ้ำ!"

แฮร์รีมองไปรอบๆ เพื่อดูว่าเฮอร์ไมโอนี่ไม่อยู่ในรัศมีที่จะได้ยินแล้ว

"ก็ได้ แต่คราวนี้ ฉันจะเอาผ้าคลุมล่องหนไปด้วย"

เช้าวันเสาร์ แฮร์รีจัดผ้าคลุมล่องหนใส่ลงในกระเป๋า สอดแผนที่

ตัวกวณเข้าไว้ในกระเป๋าสื่อแล้วลงไปรับประทานอาหารเข้ากับคนอื่น ๆ
เฮอร์ไมโอนี่คอยส่งสายตาระแวงมาที่เขาอยู่เรื่อย ๆ แต่เขาก็หลบสายตา
ของเธอ และจงใจให้เธอเห็นเขาเดินกลับขึ้นไปบนบันไดหินอ่อนตรงโถง
ทางเข้า ในขณะที่เพื่อนคนอื่น ๆ เดินออกไปทางประตูหน้า

"ไปเถอะ!" แฮร์รี่ร้องบอกรอน "แล้วเจอกันตอนนายกลับมา!"

รอนแยกเขี้ยวให้แล้วขยิบตา

แฮร์รี่รีบขึ้นไปชั้นสาม พรางหยิบเอาแผนที่ตัวกวณออกมาจาก
กระเป๋าสื่อ เขามอบคุดคู้อยู่ข้างหลังแม่มดตาเดียวแล้วบรรจุคลีมันออก
จุดเล็กจิ๋วจุดหนึ่งกำลังเคลื่อนตรงมาหา แฮร์รี่เขม่นมองดู ตัวหนังสือเล็ก
กระจ๊อยร่อยข้าง ๆ จุดนั้นอ่านได้ว่า *เนวิลล์ สองบัดท่อม*

แฮร์รี่รีบดึงไม้กายสิทธิ์ออกมาพิมพ์ว่า "*ดิสเซนต์ดิอุม!*" แล้วโยน
กระเป๋าสื่อเข้าไปข้างในรูปปั้น ทว่า ก่อนที่เขาจะแทรกตัวเข้าไปได้ทัน เนวิลล์
ก็เลียวอ้อมมูมออกมาพอดี

"แฮร์รี่! ฉันลืมไปว่านายก็ไม่ได้ไปฮอกส์มีดด้วยเหมือนกัน!"

"หว่าดี เนวิลล์" แฮร์รี่เลื่อนตัวปรี๊ดออกห่างจากรูปปั้น แล้วยึด
แผนที่กลับเข้าไปในกระเป๋าสื่อ "นายขึ้นมาที่นี่ทำไม"

"ไม่มีอะไร" เนวิลล์ยกไหล่ "อยากเล่นไฟดีแตกไหม"

"เอ้อ — อย่าเพิ่งเลย — ฉันว่าจะไปห้องสมุดเขียนเรียงความเรื่อง
ผีดิบดูดเลือดให้ศาสตราจารย์ลูปีน — "

"งั้นไปด้วย!" เนวิลล์พูดอย่างร่าเริง "ฉันก็ยังไม่ได้ทำเหมือนกัน!"

"เอ้อ — เดียวก่อน — ไข่แล้ว ลืมไป ฉันทำเสร็จแล้วเมื่อคืน"

"แจ่ว นายจะได้ช่วยฉัน!" ใบหน้ากลมของเนวิลล์แสดงความกังวล

"ฉันไม่เข้าใจเรื่องกระเทียมเลย -- ต้องกินมันเข้าไป หรือว่า --"

เนวิลล์หยุดก็อ้าปากน้อยๆ พร้อมกับมองข้ามไหล่แฮร์รี่ไป

สเนปนั่นเอง เนวิลล์รีบก้าวมาแอบอยู่ข้างหลังแฮร์รี่

"พวกเธอสองคนมาทำอะไรกันที่นี่" สเนปเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า แล้วมองไล่ไปที่ละคน "ที่นัดพบแปลกๆ นะ --"

ช่างชวนหวาดหวั่นนักสำหรับแฮร์รี่ที่ดวงตาสีดำของสเนปวัดมองที่ ประตูกึ่งสองข้าง แล้วเรื่อยไปที่แม่มดตาเดียว

"เราไม่ได้ -- นัดพบกันที่นี่ซะ" แฮร์รี่ตอบ "เราบังเอิญมา -- เจอกันที่นี่"

"อย่างนั้นหรือ เธอมีนิสัยชอบปรากฏตัวตามที่ที่ไม่คาดคิดอยู่แล้วนี่ พอตเตอร์ แถมน้อยครั้งนักที่จะไม่มีเหตุผลเสียด้วย... ฉันว่าเธอสองคน กลับไปที่หอกริฟฟินดอร์บ้านของเธอจะดีกว่า"

แฮร์รี่กับเนวิลล์ออกเดินไปโดยไม่พูดอะไรอีก เมื่อทั้งสองเลี้ยวมุมมา แฮร์รี่หันหลังไปมอง สเนปกำลังเอามือลูบหัวแม่มดตาเดียวเป็นเชิงตรวจดู อย่างละเอียด

แฮร์รี่จัดการสลัดเนวิลล์ออกไปได้ที่รูปภาพสุภาพสตรีอ้วน โดยบอก รหัสผ่านให้และทำที่เห็นว่าเขาสัมเรียงความเรื่องผีดิบดูดเลือดเอาไว้ที่ห้องสมุด แล้วต้องย้อนกลับไปเอา พอพ้นสายตาของเหล่ายามโทรลล์ เด็กชายก็ดึง แผนที่ย่อออกมาอีกครั้งและเอามันมาจ่อจนใกล้ตา

ดูเหมือนว่าระเบียงชั้นสามจะร้างผู้คน แฮร์รี่ไล่ดูแผนที่อย่างระมัด ระวัง แล้วก็ค่อยโล่งใจที่เห็นว่าจุดเล็กจิ๋วที่มีชื่อกำกับว่า เซเวอรัส สเนป กลับไปอยู่ที่ห้องทำงานแล้วตอนนี้

เขาแผ่นกลับไปแม่มดดาเดียว เปิดตรงไหนก็ออกมา แทรกตัวเข้าไปข้างในแล้วจึงทิ้งตัวลื่นตามทางลาดลงไปเจอกับกระเป๋าทรงปลายอุโมงค์หิน ก่อนจะแตะแผนที่ให้กลับเป็นกระดาดเปล่าอีกครั้ง จากนั้นก็ออกวิ่ง

แฮร์รีซ่อนตัวอย่างมิดชิดใต้ผ้าคลุมล่องหน เขาโผล่มาอยู่กลางแสงแดดนอกร้านฮันนี่ดุกส์แล้วกระทุ้งรอนเข้าที่หลัง

"ฉันเอง" เขากระซิบ

"ทำไมมาช้า" รอนเอ็ดเสียงค่อย

"สเนปมาป่วนเปียนอยู่..."

ทั้งสองออกเดินขึ้นไปตามถนนสายหลักของหมู่บ้าน

"นายอยู่ไหน" รอนคอยทำปากขมูบขมิบถาม "ยังอยู่ตรงนั้นหรือเปล่า มันแปลกๆ พิกล..."

ทั้งคู่เข้าไปในที่ทำการไปรษณีย์ รอนสร้างทำเป็นสอบถามราคาค่านกยูงสำหรับส่งถึงบิลฟิชายที่อียิปต์ เพื่อให้แฮร์รีได้มีเวลาดูนานๆ นกยูงอย่างน้อยสามร้อยตัวเกาะคอนส่งเสียงฮูกเบาๆ มาให้เขา มีตั้งแต่นกยูงพันธุ์เกรตเกรย์ตัวใหญ่จนถึงพันธุ์สคิปตัวจ้อย (ส่งภายในประเทศเท่านั้น) ซึ่งมีขนาดเล็กมากจนเอนั่งในอุ้งมือของแฮร์รีได้สบายๆ

จากนั้น พวกเขาก็ไปร้านของไม้ซึ่งแน่นเอียดไปด้วยนักเรียน แฮร์รีต้องคอยระวังให้ดีไม่ให้ไปเหยียบใครเข้าจะได้ไม่ทำให้เกิดความตกอกตกใจ

มีของเล่นแบบตลกและแก่งกันอย่างชนิดที่สนองได้แม้กระทั่งจินตนาการ
หลุดโลกของเฟร็ดและจอร์จ แฮร์รีกระซิบสั่งของกับรอนและสงทองให้
จากใต้เสื้อคลุม ทั้งสองออกจากร้านของโก้ด้วยกระเป๋าเงินที่เบาลงถนัดใจ
กว่าเมื่อตอนเข้าไป แต่กระเป๋าเสื้อกลับหนักอึ้งไปด้วยระเบิดเหม็น ลูกกวาด
สะอึก สบู่ไขกบ และถ้วยน้ำชาที่ดจุมุก

วันนี้อากาศดีมีลมพัดอ่อนๆ ทั้งแฮร์รีและรอนต่างไม่อยากอยู่ในร่ม
ดังนั้นพวกเขาจึงเดินผ่านร้านไม้กวาดสามอัน ไต่เนินขึ้นไปเที่ยวเพิงไหยหวน
บ้านผีสิงที่เฮี้ยนที่สุดในอังกฤษ เพิงไหยหวนอยู่เหนือจากหมู่บ้านขึ้นไป
เล็กน้อย แม้จะเป็นยามกลางวันก็ยังดูชวนขนลุกเพราะหน้าต่างมีไม้ตีปิด
ตายและสวนรกเรือเย็นขึ้น

"แม้แต่ผีที่ฮอกวอตส์ยังไม่กล้ามาเลย" รอนเอ่ยขึ้นขณะที่ทั้งคู่ยืนฟัง
ร่ำเงยหน้าขึ้นมองตัวกระดือบ "ฉันเคยถามนิกหัวเกือบขาด... เขาบอกว่า
ได้ยินเสียงอยู่กันแออัดเลยที่นี่ ไม่มีใครเข้าไปได้ เฟร็ดกับจอร์จเคยลองแล้ว
แต่ก็อย่างที่เห็นนี่ไง ทุกทางเข้าปิดตายหมด..."

แฮร์รีรู้สึกร้อนจากการเดินได้ขึ้นเนิน เขากำลังคิดจะถอดผ้าคลุมออก
สักประเดี๋ยวหนึ่ง ก็พอดีได้ยินเสียงคนเข้ามาใกล้ ใครคนหนึ่งกำลังเดินขึ้น
มายังเพิงไหยหวนจากอีกด้านหนึ่งของเนินเขา อึดใจต่อมา มัลฟอยก็
ปรากฏตัวขึ้น มีแครบและกอยล์ตามมาติดๆ มัลฟอยกำลังพูดอยู่

"...น่าจะได้นกฮูกจากพ่อแล้วนะตอนนี้ พ่อต้องไปฟังการพิจารณาคดี
เพื่อให้การเรื่องแขนของฉัน... เรื่องที่ว่าฉันใช้แขนไม่ได้ตั้งสามเดือนไง..."

แครบและกอยล์หัวเราะชอบใจ

"ฉันอยากจะฟังจริงๆ เลยว่า ไอ้ยักษ์บื้อขนรุงรังนั้นจะแก้ต่างให้ตัวเอง
ยังไง.... มันไม่มีอันตรายจริง ๆ อะ... เจ้าฮิปโปกริฟฟ์นั้นต้องตายແงແก่
แน่ๆ -- "

ทันใดนั้น มัลพอยก็แลเห็นรอน ใบหน้าซีดๆ ของเขาแยกแยะออกเป็นรอยยิ้มอันชั่วร้าย

"ทำอะไรนะ วีสลีย์"

มัลพอยเงยหน้าขึ้นมองกระต๊อบโย้เย้จวนพังข้างหลังรอน

"สงสัยนายคงอยากอยู่ที่นี้ละมั้ง วีสลีย์ ฝันอยากจะมีห้องนอนส่วนตัว ไซ้ไหม ฉันได้ยินว่าบ้านนายนอนรวมกันห้องเดียว ไซ้ไหมล่ะ -- "

แฮร์รีดึงเสื้อคลุมด้านหลังของรอนเอาไว้เพื่อไม่ให้เขากระโดดไล่มัลพอย

"ให้ฉันจัดการเอง" เขากระซิบใส่หูรอน

โอกาสเป็นใจเต็มที่จนไม่น่าปล่อยให้ผ่านไป แฮร์รีค่อยๆ ย่องไปด้านหลังมัลพอย แครบ และกอยล์ อย่างเงิบเขียบบ เด็กชายก้มตัวลงแล้วโกยเอาโคลนตรงทางเดินขึ้นมาเต็มกำมือ

"เรากำลังคุยกันเรื่องแฮกริด เพื่อนของนาย" มัลพอยบอกรอน "ก็แค่ลองนึกภาพว่าเขาจะพูดอะไรกับคณะกรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์ประหลาดที่เป็นอันตราย นายว่าเขาจะร้องไห้หมดตอนที่เจ้าฮิปปอกรีฟฟ์ถูกเชือด -- "

โผละ!

ศีรษะของมัลพอยกะมำไปข้างหน้าเมื่อโดนก้อนโคลน ผมสปีบลอนด์เงินนั้นโขกซุ่มไปด้วยโคลนสกปรกในทันที

"อะไรกัน -- "

รอนต้องเกาะรั้วพุงตัวไว้ให้ยืนอยู่ได้ เขาหัวเราะจนตัวงอ มัลพอย แครบ และกอยล์ยืนเช่อกหมุนไปหมุนมาอยู่ตรงนั้น พลาจมองไปรอบๆ อย่างเอาเรื่อง มัลพอยพยายามเช็ดผมให้สะอาด

"อะไรนะ ใครทำ"

"ผีที่นี่เฮี้ยนน่าดูเลย จริงไหม" รอนพูดด้วยท่าที่เหมือนกับพูดถึง
ดินฟ้าอากาศ

แครบและกอยล์ดูท่าทางตกใจกลัว กล้ามเป็นมัดของทั้งคู่ไร้ประโยชน์
หากต้องสู้กับผี มัลฟอยจึงมองสถานที่รกร้างนั้นอย่างเอาเป็นเอาตาย

แฮร์รี่ออกไปตามทางเดินจนถึงแองโกลนสีเขียว ซึ่งส่งกลิ่นเหม็นคลุ้ง

และ!

แครบและกอยล์โดนเข้าข้างคราวนี้ กอยล์กระโดดโหยงอยู่ตรงนั้น และ
พยายามขีดโคลนออกจากดวงตาคู่หยีเล็กที่มือของเขา

"มันมาจากตรงนั้น!" มัลฟอยพูด เขาขีดหน้าแล้วจึงมองตรงจุดที่
ห่างจากแฮร์รี่ไปทางซ้ายสักครึ่งเมตร

แครบเดินงุ่มง่ามออกมา ยื่นแขนออกไปเหมือนผีดิบซอมบี้ แฮร์รี่
อ้อมหลบไปด้านหลัง เขาหยิบกิ่งไม้ขว้างใส่หลังของแครบ แล้วเขาก็ต้อง
หัวเราะเจี๊ยบๆ จนตัวงอ เมื่อแครบทำท่าหมุนตัวคว้างกลางอากาศเพื่อ
พยายามหันกลับมาดูว่าใครขว้างมา เนื่องจากรอนเป็นคนเดียวที่แครบ
มองเห็น เขาจึงหันมาหารอน แฮร์รี่ยื่นขาออกไป แครบจึงสะดุดล้มลง
-- แต่แล้วเท้าแบนใหญ่มหึมาของเขาเหยียบเอาชายผ้าคลุมของแฮร์รี่เข้า
แฮร์รี่รู้สึกว่าจะถูกกระตุกอย่างแรง ผ้าคลุมเลื่อนหลุดจากใบหน้า

ชั่วแวบเดียวนั้น มัลฟอยจึงดูเขาอยู่

"อ้ากกกก!" มัลฟอยแหกปากร้อง พร้อมกับชี้ไปที่ศีรษะของแฮร์รี่
จากนั้นก็หมุนตัวและโกยอ้าวกลับลงไปตามเนินเขา แครบกับกอยล์ตาม
หลังไป

แฮร์รีดึงผ้าคลุมขึ้นมาปิดไว้อย่างเดิม แต่เขาทำเสียเรื่องแล้ว

"แฮร์รี!" รอนเรียกพลางก้าวพรวดออกมาข้างหน้า แล้วมองตรงจุดที่แฮร์รีเพิ่งหายตัวไปอย่างหมดหวัง "นายรีบวิ่งเลยดีกว่า! ถ้าเกิดมัลฟอยไปบอกใครต่อใครเข้า -- นายรีบกลับไปปราสาทเถอะ เร็วเข้า -- "

"แล้วเจอกัน" แฮร์รีตอบ แล้วไม่พูดอะไรอีก เขารีบกลับไปยังฮอกส์มีด

มัลฟอยจะเชื่อตาตัวเองหรือเปล่า จะมีใครเชื่อมัลฟอยไหม ไม่มีใครรู้เรื่องผ้าคลุมล่องหน ไม่มีใครเลย ยกเว้นดัมเบิลดอร์ ท้องไส้ของแฮร์รีปั่นป่วน ดัมเบิลดอร์ต้องรู้แน่ๆ เกิดอะไรขึ้นถ้ามัลฟอยพูดออกไป...

เด็กชายกลับเข้าไปในร้านฮันนี่ดุกส์ แล้วลงบันไดไปที่ห้องใต้ดิน วังข้ามพื้นหินของห้องใต้ดิน และลอดผ่านประตูลับ -- แฮร์รีดึงผ้าคลุมออกและหนีบไว้ได้แขน แล้วออกวิ่งไปตามอุโมงค์อย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้... มัลฟอยอาจกลับไปถึงก่อน... เขาจะใช้เวลาตามหาอาจารย์สักคนนานแค่ไหนนะ แฮร์รีชอบแสบ ปวดแปลบที่ชายโครง เขาวังไม่หยุดจนกระทั่งถึงดินทางลาด เขาต้องทิ้งผ้าคลุมไว้ตรงนี้ มันจะเป็นหลักฐานมัดตัวเขาถ้ามัลฟอยเล่าให้อาจารย์ฟัง -- เขาซ่อนมันเอาไว้ตรงมุมมืด จากนั้นก็ตั้งต้นปีนขึ้นไปตามทางลาดนั้นอย่างรวดเร็วที่สุด มือขึ้นเหงื่อของเขาคอยแต่จะพลัดลื่นหลุดจากด้านข้างของทางลาด เขามาถึงข้างในโหนดค่อมของแม่มด ใช้ไม้กายสิทธิ์เคาะ ก่อนจะโผล่หัวแล้วโหนดตัวออกมาและโหนดค่อมปิดลง นาฬิกาที่แฮร์รีกระโดดออกจากข้างหลังรูปปั้น เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวเร็วๆ โกลัเข้ามา

สเนปนั่นเอง เขาเดินอย่างรวดเร็ว ตรงมาที่แฮร์รี ชายเสื้อคลุมสีดำสับัดพลั่ว แล้วจึงมาหยุดอยู่ข้างหน้าเขา

"เป็นไง" เขาทัก

มีแนวของความมีชัยที่สะกดไว้ในสีหน้า แฮร์รีพยายามดีหน้าชื่อ แม้จะรู้ว่าเหงื่อยังเต็มหน้าและมือก็ยังเลอะโคลน เขารีบเอามือซุกไว้ในกระเป๋า

"มากับฉันซิ พอตเตอร์" สเนปว่า

แฮร์รีลงบันไดตามสเนปไปพร้อมกับพยายามเช็ดมือกับด้านในเสื้อคลุม ให้สะอาดโดยไม่ให้สเนปผิดสังเกต ทั้งสองเดินลงบันไดไปที่คุกใต้ดิน แล้วก็เข้าไปในห้องทำงานของสเนป

แฮร์รีเคยมาที่นี่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และก็เป็นที่เขาตกอยู่ในความเดือดร้อนแสนสาหัสเช่นกัน สเนปไปได้ของสิ้นๆ น่าเกลียดน่ากลัว ใส่ไว้ในขวดแก้วเพิ่มขึ้นจากคราวก่อนอีกสองสามอย่าง ทั้งหมดเรียงอยู่บนชั้นข้างหลังโต๊ะของเขา มันสะท้อนเป็นเงาอยู่ในแสงไฟและเพิ่มบรรยากาศชวนเสียขวัญมากขึ้น

"นั่งลง" สเนปบอก

แฮร์รีนั่งลง แต่สเนปยังคงยืนอยู่

"มัลฟอยเพิ่งมาพบฉันพร้อมกับเรื่องประหลาด พอตเตอร์"

แฮร์รีไม่พูดอะไร

"เขาบอกฉันว่าเขาขึ้นไปที่เพิงไหยหวน แล้วบังเอิญไปพบกับวิสลีย์ เข้า -- ซึ่งดูเหมือนว่าจะอยู่ตามลำพัง"

แฮร์รียังไม่พูดอะไรอยู่ดี

"มัลฟอยเล่าว่าเขากำลังยืนคุยกับวิสลีย์อยู่ แล้วโคลนก้อนใหญ่ก็พุ่งเข้าใส่ที่ท้ายทอยเขา เธอคิดว่ามันจะเป็นไปได้ยังไง"

แฮร์รีพยายามทำท่าแปลกใจพอควร

"ผมไม่ทราบอะ อาจารย์"

สายตาของสเนปเหมือนจะล้วงลึกลงไปในดวงตาของแฮร์รี ช่างเหมือนกับ การพยายามลูดากับฮิปปอกริฟฟ์เสียนี่กระไร แฮร์รีพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่กะพริบตา

"จากนั้นมัลฟอยก็เห็นภาพประหลาดเหลือเชื่อภาพหนึ่ง เธอพอจะนึกออกไหมว่ามันเป็นภาพอะไร พอตเตอร์"

"ไม่ทราบอะ" ตอนนี้ แฮร์รีพยายามทำเสียงให้ฟังดูอยากรู้ อยากเห็นอย่างบริสุทธิ์ใจ

"เป็นภาพหัวของเธอไง พอตเตอร์ ลอยอยู่กลางอากาศ"

เงยบ๊องไปนาน

"เขาน่าจะไปหาตามพอมพรีรี่นะอะ ถ้าเห็นอะไรแบบนั้น -- "

"หัวของเธอไปทำอะไรที่ฮอกส์มีดไม่ทราบ พอตเตอร์" สเนปพูดเสียงนุ่ม "หัวของเธอไม่ได้รับอนุญาตให้ไปที่ฮอกส์มีด ไม่ว่าส่วนไหนของร่างกายของเธอก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ไปที่ฮอกส์มีดทั้งสิ้น"

"ผมทราบอะ" แฮร์รีพยายามสุดชีวิตที่จะรักษาสีหน้าให้ปลอดพิรุณและความกลัว "ฟังดูเหมือนกับว่ามัลฟอยคงจะเห็นภาพหลอ -- "

"มัลฟอยไม่ได้เห็นภาพหลอน" สเนปคำราม เขาก้มตัวลง มือแต่ละข้างวางลงบนที่วางแขนเก้าอี้ของแฮร์รี ทำให้ใบหน้าของทั้งสองอยู่ห่างกันแค่คืบ "ถ้าหัวของเธอไปอยู่ที่ฮอกส์มีด ส่วนอื่นๆ ของเธอก็ต้องไปด้วย"

"ผมอยู่บนฮอกริฟฟินเดอร์อะ" แฮร์รีเถียง "ตามที่อาจารย์สั่ง -- "

"มีใครยืนยันได้ไหมล่ะ"

แฮร์รีไม่พูดอะไร ปากบางๆ ของสเนปปิดเป็นรอยยิ้มอันน่าพรันพริง

"ว่าไงล่ะ" สเนปยืดตัวขึ้นอีกครั้ง "ทุกๆ คนตั้งแต่ท่านรัฐมนตรีเวทมนตร์เรื่อยลงมาพยายามปกป้องแฮร์รี พอตเตอร์คนดังให้ปลอดภัยจากซิเรียส แบล็ก แต่ว่าแฮร์รี พอตเตอร์คนดังกลับทำตัวเป็นกฎหมายเสียเอง ปล່อยให้คนธรรมดาๆ เป็นกังวลเรื่องความปลอดภัยของเขาไปเถอะ! แฮร์รี พอตเตอร์คนดังจะไปที่ไหนก็ได้ตามที่เขาต้องการ โดยไม่คิดถึงผลที่จะเกิดตามมา"

แฮร์รีนั่งเงิบ สเนปกำลังพยายามกระตุ้นให้เขาพูดความจริงออกมา เขาจะไม่ทำเช่นนั้นแน่ สเนปยังไม่มีหลักฐานอยู่ดี

"เธอนี่ช่างทำตัวไม่ธรรมดาเหมือนพ่อของเธอเสียจริงนะ พอตเตอร์" จู๋ๆ สเนปก็พูดขึ้น ดวงตาของเขาเป็นประกาย "พ่อของเธอก็เย่อหยิ่งอย่างวายร้ายเหมือนกัน แค่ความสามารถพิเศษเล็กๆ น้อยๆ ในสนามแข่งควิดดิชก็ทำให้เขานึกว่าตัวเองเหนือกว่าพวกเราคนอื่นๆ เทียวได้ทำกร่างไปทั่วกับพรรคพวกแล้วก็คนที่หลงใหลได้ปลื้มเขา... ทำไมถึงได้เหมือนกันอย่างนี้"

"พ่อผมไม่ได้ทำกร่าง" แฮร์รีพูดออกมาก่อนที่จะหันห้ามตัวเองเอาไว้ "ผมก็ไม่เคย"

"พ่อของเธอก็ไม่เคยเห็นกฎระเบียบเป็นเรื่องสำคัญเหมือนกัน" สเนปพูดต่อ เขารุกหนักขึ้นเมื่อเห็นว่ากำลังเป็นต่อ ใบหน้าแหลมเสี้ยวของเขาบอกเจตนาร้ายอย่างเต็มที่ "กฎระเบียบมีไว้สำหรับคนธรรมดาๆ ไม่ใช่แชมป์ควิดดิช เขาสำคัญตัว -- "

"หุบปาก!"

แฮร์รีลุกพรูดขึ้น โทสะอย่างที่เขาไม่ได้รู้สึกนับตั้งแต่คืนนั้นที่ซอย

ฟรีเวดกำลังฉีกปลาน้ำไปทั่วร่าง เขาไม่ใส่ใจใบหน้าเกร็งเข้มกับดวงตาดำ
วาวโรจน์อย่างมั่งคั่งเต็มที่ของสเนปเลย

"เธอพูดกับฉันว่าอะไรนะ พอตเตอร์"

"ผมบอกให้อาจารย์หุบปากเรื่องพ่อของผม!" แฮร์รีตะโกน "ผมรู้เรื่อง
จริงก็แล้วกัน พ่อช่วยชีวิตอาจารย์เอาไว้! ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์บอกผม
อาจารย์คงไม่ได้มาอยู่ตรงนี้หรอกถ้าไม่ใช่เพราะพ่อผม!"

ผิวสีเหลืองซีดของสเนปกลายเป็นสีเขียวคล้ำ

"แล้วอาจารย์ใหญ่บอกเธอหรือเปล่าล่ะว่า พ่อของเธอช่วยชีวิตฉัน
เอาไว้ในสถานการณ์แบบไหน" เขาพูดด้วยเสียงกระซิบ "หรืออาจารย์ใหญ่
เห็นว่ารายละเอียดมันไม่น่าพิสมัยสำหรับหูอันบอบบางของพอตเตอร์ผู้สูงค่า"

แฮร์รีกัดริมฝีปาก เขาไม่รู้ว่าเรื่องเกิดขึ้นอย่างไรและไม่อยากยอม
รับว่าไม่รู้ -- แต่สเนปดูเหมือนจะเดาออก

"ฉันไม่อยากให้เธอจากไปโดยมีความคิดผิดๆ เกี่ยวกับพ่อของเธอนะ
พอตเตอร์" รอยยิ้มบิดเบี้ยวปรากฏบนใบหน้าของสเนป "เธอก็นึกภาพ
การกระทำของวีรบุรุษผู้เก่งกล้าอยู่ล่ะสิ ถ้าอย่างนั้น ให้ฉันแก้ไขเสียใหม่
ให้ถูกต้อง -- คุณพ่อผู้แสนดีของเธอกับเพื่อนๆ ของเขาเล่นแก่งัดฉันกัน
อย่างสนุกสนานมากจนเกือบจะทำให้ฉันเอาชีวิตไม่รอด ถ้าหากว่าเขาไม่เกิด
ปอดแตกขึ้นมาเสียก่อนในนาทีสุดท้าย ไม่ได้มีวีรกรรมความกล้าหาญอะไร
อยู่ในสิ่งที่เขาทำลงไปเลย เขาช่วยตัวเขาเองพอๆ กับช่วยฉันนั่นแหละ
ถ้าหากว่าเรื่องเล่นตลกของเขาเป็นไปตามแผนแล้วล่ะก็ เขาก็คงจะถูกไล่
ออกจากฮอกวอตส์ไปแล้ว"

สเนปแยกเขี้ยวอวดฟันเหลืองๆ ไม่เป็นระเบียบ

"ล้วงของในกระเป๋าออกมาให้หมด พอตเตอร์!" เขาตวาดใส่ทันที

แฮร์รีไม่ขยับ มีเสียงดังตบๆ ก้องอยู่ในหูของเขา

"ล้วงกระเป๋าออกมา หรือว่าเราจะไปหาท่านอาจารย์ใหญ่กันเลย! ล้วงออกมา พอตเตอร์!"

แฮร์รีตัวเย็นเฉียบด้วยความกลัว เขาค่อยๆ ดึงถุงของเล่นของร้านของไม้กับแผนไม้ที่ตัวกวานออกมา

สเนปหยิบถุงร้านของไม้

"รอนให้ผมมา" แฮร์รีภาวนาให้ตนเองมีโอกาสนัดแนะกันกับรอน ก่อนที่สเนปจะพบรอน "เขา -- ซื้อมาจากฮอกส์มีดคราวที่แล้ว -- "

"งั้นหรือ แล้วเธอก็พกมันไว้ในกระเป๋าตลอดตั้งแต่ตอนนั้นเลยหรือ ทางน่าประทับใจเสียจริง... แล้วนี่ล่ะอะไร"

สเนปหยิบแผนที่ขึ้นมา แฮร์รีขมใจพยายามทำหน้าที่เฉยเมยอย่างที่สุด

"เศษกระดาษเพื่อเอาไว้ใช้ซะ" เด็กชายยกไหล่

สเนปพลิกแผนที่ดูด้านหลัง สายตาจับจ้องอยู่ที่แฮร์รี

"เธอคงไม่จำเป็นต้องใช้กระดาษเก่า มากอย่างนี้แน่ๆ หรอกจริงไหม ถ้าไม่ฉันถึงไม่ -- โยนมันทิ้งไปเสียล่ะ"

มือของสเนปขยับไปที่เตาผิง

"อย่าซะ!" แฮร์รีรีบบอก

"นั่นไง!" รูจมูกของสเนปขยับไหว "นี่เป็นของขวัญอันมีค่าอีกชิ้นจากวิแลย์หรือไง หรือว่ามันคือ -- อะไรอย่างอื่น อาจจะเป็นจดหมายที่เขียนด้วยหมึกกล่องหนหรือเปล่า หรือว่า -- เป็นวิธีไปฮอกส์มีดโดยไม่ต้องผ่านกฎมวัญญาณ"

แฮร์รีกะพริบตา ดวงตาของสเนปโชนแสง

"ไหนดูหน่อยซิ ขอดูหน่อย..." เขาพิมพ์พาลางหยิบไม้กายสิทธิ์ออกมาแล้วคลี่แผนที่ลงบนโต๊ะ "จงเผยความลับของเจ้า!" สเนปพูดพร้อมกับแตะไม้กายสิทธิ์ไปที่กระดาน

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แฮร์รีกำมือแน่นเพื่อไม่ให้มันสั่น

"จงเผยตัวออกมา!" สเนปพูดขณะเคาะแผนที่อย่างแรง

แผนที่ยังคงว่างเปล่า แฮร์รีสุดลมหายใจลึกเพื่อสะกดอารมณ์

"ศาสตราจารย์เซเวอรัส สเนป อาจารย์ประจำโรงเรียนนี้ ขอสิ่งให้เจ้าเปิดเผยข้อมูลที่เจ้าปกปิดเอาไว้!" สเนปเอาไม้กายสิทธิ์ฟาดแผนที่

ตัวหนังสือปรากฏขึ้นบนผิวหน้าอันเรียบลื่นของแผนที่ราวกับมีมือที่มองไม่เห็นกำลังเขียนอยู่

“นายจันทรเจ้าหอกล่าวดำชมเชยแต่ศาสตราจารย์
สเนป และทอว์ริงไนท์เอาจากมุกอันในญัตติปกตินั้นออกไปเสีย
จากกิจของผู้อื่น”

สเนปตัวแข็ง แฮร์รีจ้องเป็งอยู่ที่ข้อความอย่างตกระลึง แต่แผนที่ก็ไม่หยุดอยู่แค่นั้น ลายมือเขียนปรากฏขึ้นอีกข้างใต้ข้อความอันแรก

“นายเขาแหลมเห็นด้วยกับนายจันทรเจ้า และใครบอเสริมว่า
ศาสตราจารย์สเนปเป็นจอมจัญญูน่าเกลียด”

คงจะเป็นเรื่องขำกลิ้งหากสถานการณ์ไม่หน้าสิ่วหน้าขวานเท่านี้เพราะยังมีอีก...

"นายเก่าปุยใครขอแสดงความประหลาดใจว่า คับ
ปัญญอ่อนแบบนั้นมาเป็นอาจารย์ได้อย่างไร"

แฮร์รีหลับตาลงด้วยความพริ้งพริ้ว เมื่อเขาสีมตาขึ้น แผนเขาก็เขียน
ถึงคำสุดท้ายพอดี

"นายหาพรรณอนงอกกล่าวอำลาศาสตราจารย์สเนป
และขอแนะนำให้เขาสะกดมเสือบ้าว เข้าก้อนเมฆ"

แฮร์รีรอถูกระเบิดที่กำลังจะหล่นใส่เขา

"ดีล่ะ..." สเนปพูดนิ่มๆ "เราจะได้เห็นกัน..."

สเนปก้าวยาวๆ ไปที่เตาผิง กำผงแวววาวขึ้นจากโถที่อยู่เหนือเตาผิง
หนึ่งกำมือ แล้วสาตผงนั้นเข้าไปในเปลวไฟ

"ลูปิน!" สเนปส่งเสียงเรียกเข้าไปในเตาผิง "ผมขอบคุณด้วยหน่อย!"

แฮร์รีจ้องมองดูเตาผิงด้วยความงงงวยอย่างที่สุด เกราะขนาดใหญ่
ปรากฏขึ้นในนั้น มันหมุนคว้างเร็วจี๋ วินาทีต่อมา ศาสตราจารย์ลูปินก็ก้าว
ออกจากเตาผิงพร้อมกับพัดผงซีโต้่ออกจากเสื้อคลุมยับยู่ยี่

"เรียกผมหรือ เซเวอร์รัส" ลูปินพูดเสียงอ่อนๆ

"แน่นอน ผมเรียกเอง" สเนปหน้าตาบูดบึ้งด้วยความโมโหขณะที่
เขาเดินสวบๆ กลับมาที่โต๊ะ "ผมเพิ่งขอให้พอดเดอร์เอาของออกจาก
กระเป๋าให้หมด เขามีไอ้ผู้อยู่ในกระเป๋า"

สเนปชี้ไปที่กระดาษา ซึ่งตัวหนังสือของนายจันท์เจ้า หางหนอน
เก่าปุย และเขาแหลม ยังคงปรากฏอยู่ ลูปินมีสีหน้าแปลกๆ

"ว่าไง" สเนปถาม

ลูปินยังคงจ้องมองดูแผนที่ แฮร์รี่รู้สึกว่าการกำลังใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว

"ว่าไงล่ะ" สเนปถามอีก "กระดาษแผ่นนี้เต็มไปด้วยมนตร์ดำน่าจะเป็นเรื่องที่คุณชำนาญนะ ลูปิน คุณพอจะนึกออกไหมว่าพอตเตอร์ไปเอาของแบบนี้มาจากไหน"

ลูปินเงยหน้าขึ้น เขาส่งสายตามองไปที่แฮร์รี่แวบหนึ่ง เป็นเชิงเตือนแฮร์รี่ไม่ให้ค้านเขา

"เต็มไปด้วยมนตร์ดำนั่นหรือ" ลูปินทวนคำเสียงอ่อนๆ "คุณคิดว่าอย่างนั้นจริงๆ นะหรือ เซเวอรัส ดูๆ แล้ว ผมว่ามันก็แค่แผ่นกระดาษที่สับประมาทใครก็ตามที่พยายามจะอ่านมัน ของเด็กเล่น แต่ก็ไม่มีอันตรายแน่นอน ผมคิดว่าแฮร์รี่ได้มาจากร้านขายของเล่นนะ -- "

"งั้นหรือ" กรามของสเนปขบขันแน่นด้วยความโกรธ "คุณคิดว่าร้านขายของเล่นมีของแบบนี้ขายให้เขาด้วยหรือ ไม่คิดว่าเขาน่าจะได้มันมาจากผู้ผลิตโดยตรงหรือ"

แฮร์รี่ไม่เข้าใจว่าสเนปกำลังพูดถึงอะไร เห็นได้ชัดว่าลูปินเองก็ดูเหมือนจะไม่เข้าใจเช่นกัน

"คุณหมายถึง จากนายทางหนอน หรือคนใดคนหนึ่งโน้นนั่นะหรือ" ลูปินถาม "แฮร์รี่ เอรู้จักใครในนี้หรือเปล่า"

"ไม่ค่ะ" แฮร์รี่รีบตอบ

"เห็นไหม เซเวอรัส" ลูปินหันกลับไปทางสเนป "มันดูเหมือนจะจากร้านของโก้ ในความเห็นของผม -- "

รอนพรอดพราดเข้ามาในห้องตรงตามคิวพอดี้ เด็กชายหอบฮัก และ
หยุดลงตรงหน้าโต๊ะสเนปพอดี้ เขาเอามือกุมหน้าอกแล้วพยายามจะพูด

"ผม-เอา-ไอนั้น-ให้-แฮร์รี" รอนหอบ "ซื้อ-มา-จาก-
ร้านของไก่- นาน-แล้วอะ..."

"นั่นไง!" ลูปีนตบมือแล้วมองไปรอบๆ อย่างร่าเริง "หมดข้อข้องใจ
แล้วนะ! เซเวอร์รัส ผมขอรับมันคืนนะ ได้ไหมครับ" ลูปีนม้วนแผนที่แล้ว
ยัดมันเข้าไปในเสื้อคลุม "แฮร์รี รอน มากับครู ครูมีอะไรคุยด้วยนิดหน่อย
เรื่องเรียงความเรื่องผีดิบดูดเลือด -- ขอดักก่อนนะ เซเวอร์รัส -- "

แฮร์รีไม่กล้ามองหน้าสเนปขณะที่ทั้งหมดออกจากห้อง ทั้งเขา รอน
และลูปีนเดินกลับไปในโถงทางเข้าโดยไม่พูดอะไร ครั้นแล้ว แฮร์รีก็หันมา
ทางลูปีน

"อาจารย์อะ ผม -- "

"ครูไม่ต้องการฟังคำอธิบาย" ลูปีนพูดสั้นๆ เขากวาดสายตาไปรอบๆ
ทางเข้าอันว่างเปล่า แล้วลดเสียงลง "ครูบังเอิญรู้ว่าแผนที่นี้ฟิลช์ริบ
เอาไว้เมื่อหลายปีมาแล้ว ใช่ ครูรู้ว่ามันเป็นแผนที่" เขาบอกขณะที่แฮร์รี
กับรอนจ้องมองด้วยความทึ่ง "ครูไม่อยากรู้ว่ามันมาอยู่ในมือเธอได้อย่างไร
แต่ครูก็แปลกใจมากที่เธอไม่มอบมันคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากเรื่อง
ที่เกิดขึ้นเมื่อคราวก่อนที่เด็กนักเรียนคนหนึ่งทิ้งรหัสผ่านในปราสาทไว้
เรียวราด ครูไม่ยอมให้เธอเอามันกลับไปหรอกนะ แฮร์รี"

แฮร์รีคิดเอาไว้อยู่แล้ว แต่เขากำลังอยากได้คำอธิบายมากกว่าจะ
โต้แย้ง

"ทำไมสเนปถึงคิดว่าผมได้มาจากคนทำละอะ"

"เพราะว่า..." ลูปีนลั้งเล "เพราะว่าคนทำแผนที่อาจจะอยากหล่อให้เธอออกไปนอกโรงเรียน พวกนั้นคงเห็นว่ามันเป็นเรื่องสนุกที่สุด"

"อาจารย์รู้จักพวกเขาหรืออะ" แฮร์รีประทับใจ

"เราเคยพบกัน" ลูปีนตอบสั้นๆ เขากำลังจ้องมองแฮร์รีอย่างเคร่งขรึมกว่าที่ผ่านมา

"อย่าหวังว่าครูจะช่วยปกปิดให้เธออีกครั้งนะ แฮร์รี ครูไม่อาจจะทำให้เธอเห็นเรื่อง ซิเรียส แบล็ก เป็นเรื่องสำคัญได้ แต่ครูคิดว่าสิ่งที่เธอได้ยินเวลาที่ผู้คุมวิญญาณเข้ามาใกล้ นั้นน่าจะมีผลกระทบรุนแรงกับเธอมากกว่านี้ พ่อกับแม่ของเธอยอมสละชีวิตเพื่อให้เธอรอดตายนะ แฮร์รีการทดแทนบุญคุณที่แย่มากก็คือ -- เอาความเสียสละของท่านไปแลกกับของเล่นพิเศษถูงเดียว"

ลูปีนเดินจากไป ทิ้งให้แฮร์รีรู้สึกแย่มากยิ่งกว่าที่เขารู้สึกในห้องทำงานของสเนปไม่รู้กี่เท่า เขาและรอนค่อยๆ ขึ้นบันไดหินอ่อนไป เมื่อผ่านแม่มดตาเดียว แฮร์รีนึกถึงผ้าคลุมล่องหนขึ้นมาได้ -- มันยังคงอยู่ที่ข้างล่างนั้น แต่เขาไม่กล้าลงไปเอามันมา

"เป็นความผิดของตนเอง" รอนรีบพูด "ฉันทวนนายไป ลูปีนพูดถูก ช่างโง่จริงๆ เราไม่น่าทำลงไป -- "

รอนชะงัก ทั้งสองมาถึงทางเดินที่พวกยามโทรลล์เดินไปเดินมาและเฮอร์ไมโอนี่กำลังเดินตรงมาหา เพียงมองหน้าเธอแวบเดียว แฮร์รีก็มั่นใจว่าเด็กหญิงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ใจของเขาหดสับเล็ก -- เฮอร์ไมโอนี่บอกศาสตราจารย์มักกอนนากัลหรือยัง

"มาเยาะเย้ยล่ะสิ" รอนพูดเคื่องๆ ขณะที่เฮอร์ไมโอนี่หยุดอยู่เบื้องหน้าทั้งสอง "หรือว่าเพิ่งไปฟังเรื่องของเรา"

"เปล่า" เฮอร์ไมโอนี่ถือจดหมายฉบับหนึ่งอยู่ในมือ ริมฝีปากของเธอ
สั่นระริก "ฉันเพิ่งแต่คิดว่าพวกเธอควรจะได้รู้... แฮกริดแพ็คดี บัคบิค
จะถูกประหารชีวิต"

ควิดดิชนัดชิงแชมป์

"เขา -- เขาส่งนี่มาให้ฉัน" เฮอร์ไมโอนี่ยื่นจดหมายให้
แฮร์รี่รับมา แผ่นกระดาษเปียกชื้นและหยดน้ำตาดวงโตๆ ทำให้หมึก
เลอะเป็นดวงเปราะอยู่หลายแห่งจนอ่านลำบาก

เฮอร์ไมโอนี่ที่รัก

เราแพ้ เขาพาเราให้ฉันพบบ้านกลับมาที่ออกนอกบ้าน
วันประหารของฉันหมดแล้ว

เจ้ารักเธอพลอนดอนมาก

ฉันจะไม่ลืมที่เธอเป็นเราเลย

ริค

"เขาทำแบบนี้ไม่ได้นะ" แฮร์รี่เอ่ยขึ้น "ไม่ได้ บัคบิคไม่เป็นอันตราย
เสียหน่อย"

"พ่อของมัลฟอยข่มขู่คณะกรรมการให้ทำแบบนี้" เฮอร์ไมโอนี่เข็ดน้ำตา
"เธอก็รู้ว่าเขาเป็นคนยังไง พวกคณะกรรมการก็เป็นตาแก่ที่มึนๆ หูเบา พวกนั้น
ซึ่กแล้ว ถึงจะอุทธรณ์ได้เหมือนทุกคดีก็เถอะ แต่นั่นมองไม่เห็นความหวัง
อะไรเลย... คงเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้"

"มันต้องได้สิน่า" รอนพูดอย่างหนักแน่น "เธอไม่ต้องทำทุกอย่าง
คนเดียวแล้วที่นี่ เฮอร์ไมโอนี่ ฉันจะช่วยด้วย"

"รอน!"

เฮอร์ไมโอนี่ไผ่เข้ากอดคอรอนแล้วปล่อยโฮอย่างหมดความอดกลั้น
อีกต่อไป รอนมีท่าทางตกใจ เด็กชายตะแคงหัวเธอเป็นเชิงปลอบอย่าง
เคอะเขิน ในที่สุด เฮอร์ไมโอนี่ก็ปล่อยเขา

"รอน ฉันเสียใจ เสียใจจริงๆ เรื่องสแคบเบอร์ ..." เด็กหญิงสะอื้น

"เอ้อ -- คือ -- มันก็แก้แล้ว" รอนตอบ ท่าทางโล่งใจเป็นที่สุดที่
เฮอร์ไมโอนี่ปล่อยตัวเขาออกมาเสียได้ "แล้วมันก็ไม่ค่อยมีประโยชน์อะไร
เธอไม่รู้อะไร แม่กับพ่อคงจะซื้อมากฎกให้ฉันแล้วละทีนี้"

มาตรการความปลอดภัยที่ใช้บังคับบรรดานักเรียนนับตั้งแต่แบล็กบุคเข้ามาเป็นครั้งที่สอง ทำให้แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ออกไปเยี่ยมแฮกริดในตอนเย็นไม่ได้ โอกาสเดียวที่จะพูดกับแฮกริดได้ก็คือ ระหว่างชั่วโมงวิชาการดูแลสัตว์วิเศษ

ดูเหมือนว่าแฮกริดจะตกใจกับคำตัดสินจนคิดอะไรไม่ออก

"เป็นความผิดของฉัน ลืมนั่นพันกันไปหมด พวกเขานั่งอยู่ตรงนั้นสวมเสื้อคลุมสีดำ แล้วฉันก็ทำกระดาษาไม้ตกอยู่เรื่อย แล้วก็ลืมวันที่ที่เธอหาเอาไว้ให้ล่ะ เฮอร์ไมโอนี่ แล้วลูเซียส มัลฟอยก็ยื่นขึ้นให้การ คณะกรรมการยอมทำตามที่เขาบอกทุกอย่าง..."

"ยังอุทธรณ์ได้อีกซะ!" รอนพูดอย่างดุดัน "อย่าเพิ่งยอมแพ้ เรา กำลังหาทาง!"

แฮกริดกับสามสหายกำลังเดินกลับไปยังปราสาทพร้อมกับนักเรียนในชั้นคนอื่น ๆ เบื้องหน้าพวกเขาคือมัลฟอย ซึ่งเดินอยู่กับแครบและกอยล์ เขาหันหลังมามองเรื่อย ๆ พร้อมกับหัวเราะอย่างพอกพอกใจ

"ไม่ได้ผลหรอก รอน" แฮกริดพูดอย่างเศร้าสร้อยขณะที่พวกเขามาถึงบันไดปราสาท "พวกคณะกรรมการนะเป็นลูกไก่ในกำมือของลูเซียส มัลฟอย ฉันเพียงแต่อยากให้ช่วงเวลาที่เหลืออยู่ของเจ้าปีคก็ เป็นเวลาที่มีความสุขมากที่สุดเท่าที่มันเคยมีมา ฉันเป็นหนี้มัน..."

แฮกริดหันหลังวิ่งกลับไปที่กระท่อม เอาหน้าซุกไว้ในผ้าเช็ดหน้า

"ดูไอ้ป้อนั่นสิ!"

มัลพอย แครบ และกอยล์ยืนฟังอยู่ข้างในประตูปราสาท

"เคยเห็นอะไรน่าสนใจขนาดนี้ไหม" มัลพอยพูด "นี่นะหรือคนที่มาเป็นอาจารย์พวกเรา!"

ทั้งแฮร์รีและรอนอย่างสามชุกเข้าหามัลพอย แต่แฮร์รีไม่โอบกอดไปก่อน -- เฝียะ!

เด็กหญิงดบเปรี้ยวเข้าที่ใบหน้าของมัลพอยด้วยพลังกำลังทั้งหมดเท่าที่จะรวบรวมได้ มัลพอยเซกคลา แฮร์รี รอน แครบ และกอยล์ยืนตะลึง แฮร์รีไม่โอบกอดมือขึ้นอีกครั้ง

"อย่าว่าแฮกริดน่าสนใจอีกนะ แก ไช้บ้า -- ไช้ปีศาจ -- "

"แฮร์รีไม่โอบกอด!" รอนเรียกเสียงอ่อย เขาพยายามจะยึดมือเธอไว้เมื่อเด็กหญิงเงื้อมมือขึ้นอีกครั้ง

"ถอยไป รอน!"

แฮร์รีไม่โอบกอดไม้กายสิทธิ์ออกมา มัลพอยก้าวถอยหลัง แครบและกอยล์มองดูเขาเป็นเชิงรอคำนั่ง ทั้งคู่จ้องจันจนทำอะไรไม่ถูก

"มาเถอะ" มัลพอยอุบอุบ แล้วนาที่ต่อมา ทั้งสามคนก็หายลับไปตรงทางเดินลงสู่คุกใต้ดิน

"แฮร์รีไม่โอบกอด!" รอนเรียกอีกด้วยน้ำเสียงที่ทั้งงังทั้งประทับใจ

"แฮร์รี เธอต้องเอาชนะเขาให้ได้ตอนชิงถ้วยควิดดิชนะ!" แฮร์รีไม่โอบกอดเสียงแหลม "เธอต้องทำได้ เพราะว่าฉันจะทนไม่ได้ถ้าพวกสลิดิรินชนะ!"

"ได้เวลาวิชาคาถาแล้ว" รอนบอกทั้งๆ ที่ยังทำตาโตมองแฮร์รีไม่โอบกอดอยู่ "ไปกันเถอะพวกเรา"

ทั้งสามรีบขึ้นบันไดหินอ่อนตรงไปยังห้องเรียนของศาสตราจารย์ฟลิตวิก

"พวกเธอมาสาย!" ศาสตราจารย์ฟลิตวิกกล่าวอย่างตำหนิขณะที่
แฮร์รีเปิดประตูห้อง "มาเร็ว ๆ เข้า เอาไม้กายสิทธิ์ออกมา วันนี้เราจะ
ทดลองการใช้คาถาเรจรีนกัน เราแบ่งกลุ่มจับคู่กันแล้ว -- "

แฮร์รีก็บรอนรีบไปที่โต๊ะทางหลังห้องแล้วเปิดกระเป๋าออก รอนหันไป
มองข้างหลัง

"แฮร์รีไมโอนี่หายไปไหน"

แฮร์รีมองไปรอบ ๆ เช่นกัน แฮร์รีไมโอนี่ไม่ได้เข้าชั้นเรียน แต่แฮร์รี
จำได้ว่าเธออยู่ข้าง ๆ เขาเมื่อตอนที่เขาเปิดประตู

"แปลกนะ" แฮร์รีจึงมองรอน "บางที -- บางทีเขาอาจจะไป
ห้องน้ำหรือไปทำอะไรสักอย่าง"

แต่แฮร์รีไมโอนี่ก็ไม่มาปรากฏตัวตลอดชั่วโมง

"เขาน่าจะใช้คาถาเรจรีนกับตัวเองนะ" รอนว่า ขณะที่เด็กทั้งชั้นออก
ไปรับประทานอาหารกลางวัน ทุกใบหน้ายิ้มแฉ่ง -- บทเรียนวิชาคาถา
เรจรีนทั้งความรู้สึกอึดอัดอึดใจค้างไว้กับพวกเด็ก ๆ

แฮร์รีไมโอนี่ไม่ได้มารับประทานอาหารกลางวันด้วยเช่นกัน ขณะที่
พวกเขาจัดการกับพายแอปเปิ้ลเสร็จและมนตร์ขลังของคาถาจากบทเรียน
คลายลงแฮร์รีก็บรอนก็เริ่มเป็นกังวลขึ้นเล็กน้อย

"นายคงไม่คิดว่ามัลฟอยจะทำอะไรเขาหรอกนะ" รอนพูดอย่างกระวน
กระวายใจ ขณะที่ทั้งสองรีบขึ้นไปยังหอคอยกริฟฟินดอร์

ทั้งคู่ผ่านกลุ่มยามโทรลล์ บอกรหัสผ่านให้สุภาพสตรีอ้วน ('ฟลิป-
เบอร์ทิกิบเบ็ต') แล้วป็นผ่านช่องรูปภาพเข้าไปในห้องนั่งเล่นรวม

เฮอร์ไมโอนีนั่งอยู่ที่โต๊ะ กำลังหลับสนิท ศีรษะวางอยู่บนหนังสือวิชา ตัวเลขมหัศจรรย์ซึ่งเปิดอ้าอยู่ แฮร์รี่กับรอนนั่งลงคนละข้างของเด็กหญิง แฮร์รี่กระทุ้งให้เธอตื่น

"อะ - อะไร" เฮอร์ไมโอนีสะดุ้งตื่นและมองไปรอบๆ อย่างตกใจ "ได้เวลาไปเรียนแล้วหรือ ชั่วโมงนี้เรียน... เรียนอะไร"

"วิชาพยากรณ์ศาสตร์ แต่ยังมีเวลาอีกยี่สิบนาที" แฮร์รี่บอก "เฮอร์ไมโอนี ทำไมเธอไม่เข้าเรียนวิชาคาถา"

"อะไรนะ ดายจริง!" เฮอร์ไมโอนีร้องเสียงแหลม "ฉันลืมไปเข้าเรียนวิชาคาถา!"

"ว่าแต่เธอลืมได้ไง ก็เธออยู่กับเราจนเราเดินไปถึงหน้าห้องเรียนแล้วนี่นา!"

"ไม่อยากเชื่อเลย!" เฮอร์ไมโอนีคร่ำครวญ "ศาสตราจารย์พลิตวิกโกรธหรือเปล่า อ้อ มัลฟอยนั่นเอง ฉันมัวแต่โกรธเขาอยู่ แล้วเลยลืมเรื่องกันไป"

"รู้อะไรไหม เฮอร์ไมโอนี" รอนก้มลงมองหนังสือวิชาตัวเลขมหัศจรรย์เล่มใหญ่มืมาที่เฮอร์ไมโอนีใช้หนุนตัวหมอน "ฉันว่าเธอกำลังเครียดจัด เธอพยายามทำหลายอย่างเกินไป"

"ไม่ ฉันไม่เป็นไร!" เฮอร์ไมโอนีปัดผมออกจากนัยน์ตา แล้วกวาดตามองหากระเป๋อย่างหมดหวัง "ฉันแค่ทำผิดพลาดครั้งเดียว ก็แค่นั้นแหละ! ฉันควรจะไปพบศาสตราจารย์พลิตวิกเพื่อขอโทษ... แล้วเจอกันชั่วโมงพยากรณ์นะ!"

เฮอร์ไมโอนีมาสมทบกับทั้งสองตรงเชิงบันไดที่จะขึ้นไปยังห้องเรียนของศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์อีกยี่สิบนาทีต่อมา ทำทางกีดกั้มอย่างที่สุด

"ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันขาดเรียนการใช้คาถาเวรึน! พนันกันเลยว่า บทนี้ต้องออกสอบ ศาสตราจารย์ฟลิตวิกพูดเป็นนัยๆ ว่าอาจจะ"

พวกเด็กๆ ปีนบันไดขึ้นไปบนห้องหอคอยมืดสลัวและอุ่นจัดนั้น บนโต๊ะเล็กๆ ทุกตัวมีลูกแก้ววางอยู่ ในลูกแก้วมีหมอกควันสีขาวเหมือนไข่มุก แฮร์รี รอน และเฮอริไมโอนีนั่งด้วยกันที่โต๊ะง่อนแง่นตัวเดิม

"ฉันคิดว่าเราจะยังไม่เริ่มเรียนดูลูกแก้วจนกว่าจะถึงเทอมหน้าเสียอีก" รอนบ่นอุบอิบพร้อมกับคอยหันไปมองหาศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ เพื่อว่าเธอจะโผล่เข้ามาใกล้

"อย่าบ่น นี่แปลว่าเราเรียนวิชาอ่านลายมือจบแล้ว" แฮร์รีพิมพ์ตอบ "ฉันเบื่อจะตายที่อาจารย์ทำท่าผงะทุกทีเวลาดูมือฉัน"

"สวัสดีนักเรียน!" เสียงแหบแผ่วอันคุ้นหูดังขึ้น แล้วศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ก็กรีดกรายออกมาจากเงามืดเหมือนเช่นเคย ปาราวดีและลาเวนเดอร์ตัวสั่นด้วยความตื่นเต้น ใบหน้าของทั้งสองสว่างเรืองขึ้นจากประกายแสงขุนขาวราวน้ำนมของลูกแก้ว

"ฉันตัดสินใจเอาวิชาดูลูกแก้วมาเรียนเร็วขึ้นกว่าที่วางแผนเอาไว้เล็กน้อย" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ทรุดตัวลงนั่งหันหลังให้เตาผิงแล้วจ้องมองไปรอบๆ "ดวงชะตาบอกฉันว่าการสอบในเดือนมิถุนายนของพวกเขาจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับลูกแก้ว ฉันก็เลยอยากให้พวกเธอได้ฝึกหัดให้มากๆ"

เฮอริไมโอนีย์หัวเราะหึๆ

"เฮอะ เชื่อเขาเลย... 'ดวงชะตาบอก'... ใครเป็นคนออกข้อสอบล่ะ ก็ตัวอาจารย์เองนั่นแหละ! ช่างทนายได้แม่นน่าที่สิ่งนี้กระไร!" เด็กหญิงพูดโดยไม่พะวงที่จะลดเสียงลง แฮร์รีและรอนกลั้นหัวเราะ

ยากนักที่จะบอกได้ว่าศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ได้ยื่นคำพูดนั้นหรือไม่ เพราะใบหน้าของเธอซ่อนอยู่ในเงามืด อย่างไรก็ตาม ทริลอร์นีย์พูดต่อไปราวกับไม่ได้ยิน

"วิชาดูถูกแก้วเป็นศิลปะอันประณีตอย่างยิ่ง" เธอพูดด้วยเสียงเคลิ้มฝัน "ฉันไม่คาดหวังว่าพวกเธอจะเห็นอนาคตในครั้งแรกที่จ้องมองลงไปในความลึกอันไม่มีที่สิ้นสุดของลูกแก้ว เราจะเริ่มโดยการฝึกฝนจนคลาไคลสมาธิจิตและตาพยากรณ์กันก่อน -- " รอนตั้งต้นหัวเราะอย่างไม่ควบคุมตัวเองไม่อยู่ แล้วก็ต้องเอากำปั้นอุดปากตัวเองเพื่อกู้เสียง " -- เพื่อเป็นการเปิดตาพยากรณ์และสมาธิขั้นสูง บางที ถ้าโชคดี พวกเธอบางคนอาจจะเห็นอนาคตได้ก่อนหมดชั่วโมง"

ดังนั้นพวกนักเรียนจึงเริ่มต้น แฮร์รี่รู้สึกของตัวเองโง่เง่าเหลือใจที่ต้องจ้องเป่งไปที่ลูกแก้วอย่างไร้จุดหมาย พยายามทำใจให้ว่างในขณะที่ความคิดอย่างเช่น 'นี่มันโง่เง่า' คอยผุดขึ้นมาขัดจังหวะ มันไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลยที่รอนคอยหัวเราะคิกคักแหวกความเงียบ และแฮร์รี่ไม่โอ้คอยทำเสียงจิกจิก

"เห็นอะไรหรือยัง" แฮร์รี่ถามเพื่อน หลังจากนั่งจ้องลูกแก้วอย่างเงียบเขียบไปได้สิบห้า นาที

"ฮือ มีรอยไหม้บนโต๊ะตัวนี้" รอนชี้ให้ดู "ใครไม่รู้ทำเทียนล้ม"

"เสียเวลาจริงๆ เลยแบบนี้" แฮร์รี่ไม่โอ้รำคาญ "ฉันน่าจะจะได้ฝึกอะไรที่มันเป็นประโยชน์ น่าจะเอาเวลาไปเรียนซ่อมเรื่องคาถาเร่งรีน -- "

ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์เดินกรายผ่านมา

"มีใครต้องการให้ฉันช่วยตีความเงาในลูกแก้วบ้างไหม" เธอพิมพ์พลอกับเสียงกรังกรังของกำไล

"ฉันไม่ต้องการให้มาช่วยหรอก" รอนกระซิบ "แปลง่ายจะตาย คินนี่จะมีหมอกลงจัดนะสิ"

ทั้งแฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่หัวเราะก๊ากออกมา

"พอกันที!" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์พูดขึ้นขณะที่ทุกคนหันมาทางเดียวกัน ปาราวตีกับลาเวนเดอร์มีท่าทางตกอกตกใจ "พวกเธอกำลังรบกวนพลังพยากรณ์!" เธอเดินเข้ามาใกล้โต๊ะของทั้งสามแล้วจ้องลงไป ในลูกแก้ว แฮร์รีใจหายวูบ รู้แน่แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น --

"มีอะไรอยู่ตรงนี้!" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์กระซิบ ก้มหน้าลงไป ใกล้ลูกแก้วจนมันสะท้อนเงาเป็นสองลูกอยู่ในแว่นตาอันใหญ่มหึมาของเธอ "อะไรบางอย่างกำลังเคลื่อนไหว... แต่มันคืออะไรล่ะ"

แฮร์รีพร้อมจะเอาทุกอย่างที่มีออกมาพนัน รวมทั้งไฟร์โบลต์ด้วย พนันว่าต้องไม่ใช่ข่าวดีแน่ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม และแน่เสียยิ่งกว่าแน่ --

"เธอจำ..." ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์พูดแผ่วเบา เงยขึ้นมองแฮร์รี "มันอยู่ตรงนี้ ชัดเจนกว่าเมื่อก่อนอีกนะ... มันกำลังย่างสามขุมตรงมาหาเธอ เข้าใกล้มากขึ้นอีก... กริ-- "

"เฮ้อ ให้ตายเถอะ!" เฮอร์ไมโอนี่พูดเสียงดัง "อย่าบอกว่าเป็นกริม บ๊าบอนันท์อีกนะ!"

ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ละสายตาจากลูกแก้ว และใช้ดวงตาโต เบื่อเรอจ้องมองมาที่ใบหน้าของเฮอร์ไมโอนี่ ปาราวตีกระซิบกระซาบอะไรกับลาเวนเดอร์ แล้วทั้งคู่ก็จ้องมองเฮอร์ไมโอนี่ด้วยเช่นกัน ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ลุกขึ้นยืน พลังถลึงตาจ้องเฮอร์ไมโอนี่อย่างโกรธจัด

"ฉันเสียใจที่จะต้องพูดว่า นับแต่วินาทีที่เธอก้าวเข้ามาเรียนวิชานี้ แม่หนู ดูเหมือนว่าเธอจะไม่มีศิลปะอันสูงส่งอย่างที่วิชาพยากรณ์ต้องการ อันที่จริง ฉันก็นึกไม่ออกเลยว่าเคยพบเคยเห็นนักเรียนคนไหนที่สมองที่บิชนิดไม่มีหัวแบบนี้มาก่อน"

เกิดความเงยบขึ้นอึดใจหนึ่ง และแล้ว --

"ดีค่ะ!" จู่ๆ เฮอร์ไมโอนี่ก็พูดออกมา เด็กหญิงลุกขึ้น คว่ำหนังสือ *เผยแพร่ดาอนาคต* เก็บใส่กระเป๋า "ดี!" เธอพูดซ้ำพร้อมกับเหวี่ยงกระเป๋าข้ามไหล่จนเกือบจะกระแทกเอารอบตจากเก้าอี้ "หนูเลิกเรียน! หนูจะไปล่ะ!"

แล้วเฮอร์ไมโอนี่ก็ทำให้ทั้งห้องตกตะลึง เธอก้าวฉับๆ ไปที่ประตูกล ตะม้นเปิดออก แล้วไต่บันไดหายลับลงไป

ชั้นเรียนใช้เวลาอีกอึดใจหนึ่งเพื่อตั้งสติอีกครั้ง ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ ดูเหมือนจะลืมเรื่องกริมไปเสียสิ้น เธอหมุนตัวไปจากโต๊ะของแฮร์รี่และรอนในทันที หายใจแรงๆ พร้อมกับกระชับผ้าคลุมไหล่ผืนบางให้พันตัวแน่นขึ้น

"จริงด้วย!" จู่ๆ ลาเวนเดอร์ก็ร้องขึ้นจนเพื่อนๆ ตกใจ "จริงด้วยค่ะ ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์คะ หนูเพิ่งนึกออก! อาจารย์รู้อยู่แล้วว่าเฮอร์ไมโอนี่จะจากไปใช่ไหมคะ อาจารย์ 'ประมาณเทศกาลอีสเตอร์ สมาชิกคนหนึ่งของพวกเขาจะจากเราไปตลอดกาล' อาจารย์เคยบอกเอาไว้ตั้งนานแล้ว!"

ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ยิ้มหวานให้ลาเวนเดอร์

"ใช่จ้ะ ฉันรู้อยู่แล้วว่ามิสเกรนเจอร์จะจากเราไป แต่ก็ยังหวังว่าฉันอาจจะทายผิด... การมีตาพยากรณ์ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายหรอก รู้ไหม..."

ลาเวนเดอร์และปาราวตีมีสีหน้าชื่นชมอย่างลึกลับ ซึ่ง ทั้งสองขยับที่ให้ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์นั่งกับพวกตนแทน

"วันนี้เฮอร์ไมโอนี่เอาจริงแฮะ" รอนพึมพำกับแฮร์รี สีหน้าเลื่อมใส
"จริง..."

แฮร์รีเหลือบตามองเข้าไปในลูกแก้ว แต่ไม่เห็นอะไรนอกจากกลุ่มควินส์ขาวที่ม้วนตัวอยู่ ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์เห็นกริมอีกครั้งจริงหรือ ตัวเขาจะเห็นบ้างไหม ในขณะที่การแข่งขันควิดดิสนัดชิงชนะเลิศใกล้เข้ามาอย่างนี้ แฮร์รีไม่ต้องการให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงใดๆ ทั้งสิ้น

วันหยุดเทศกาลอีสเตอร์ไม่เชิงเป็นวันหยุดนัก นักเรียนปีสามไม่เคยมีการบ้านมากขนาดนี้มาก่อน ดูเหมือนว่าเนวิลล์ สองบัดท่อมใกล้จะประสาทเสียเต็มที และก็ไม่ใช่แค่เขาคนเดียวเท่านั้น

"อย่างนี้หรือเรียกว่าวันหยุด" เซมัส ฟินนิกันคำรามขึ้นที่ห้องนั่งเล่นรวมในบ่ายวันหนึ่ง "อีกตั้งนานกว่าจะสอบ พวกอาจารย์เขาเล่นอะไรกันนะ"

แต่ไม่มีใครจะมีการบ้านต้องทำมากเท่ากับเฮอร์ไมโอนี่ ถึงจะเลิกเรียนวิชาพยากรณ์ศาสตร์ แต่เธอก็ลงวิชาเรียนมากกว่าคนอื่น ๆ เธอมักจะเป็นคนสุดท้ายที่ออกจากห้องนั่งเล่นรวมในตอนกลางคืน และเป็นคนแรกที่มาถึงห้องสมุดในเช้าวันรุ่งขึ้น เฮอร์ไมโอนี่มีรอยคล้ำใต้ขอบตาเหมือนกับลูปิน และดูเหมือนกับว่า จะร้องไห้อยู่เป็นนิจ

รอนเข้ารับผิดชอบการอุทธรณ์คดีบัคบิค เมื่อใดก็ตามที่เขาไม่ได้ทำการบ้านของตัวเอง เขาจะง่วนอ่านหนังสือเล่มหนาที่มีชื่อเรื่องอย่างเช่น *คู่มือจิตวิทยาฮิปโปกริฟฟ์* และ *สัตว์ปีกหรือสัตว์ร้าย : การศึกษาเรื่องความดุร้ายของฮิปโปกริฟฟ์* เด็กชายหมกมุ่นเสียจนกระทั่งลืมไล่ตะเพิด

ครูกแซงก์

ในขณะเดียวกัน แฮร์รีก็ต้องจัดสรรเวลาทำการบ้านให้ลงตัวกับการซ้อมคดีพิสดารคดีชิงทรัพย์ทุกวัน นั่นยังไม่นับการหาหรืออ่านไม่รู้จบเรื่องกลเม็ดการเล่นกับวุฒินัดที่กริฟฟินดอร์กับสลิธีรินแข่งขันกันจะมีขึ้นในวันเสาร์แรกหลังวันหยุดเทศกาลอีสเตอร์ สลิธีรินมีคะแนนนำอยู่สองร้อยคะแนนพอดี นั่นหมายความว่า (ตามที่วุฒิปรีดาเตือนลูกทีม) พวกกริฟฟินดอร์ต้องชนะด้วยการทำแต้มให้ได้มากกว่านั้นจึงจะได้ถ้วย นั่นยังหมายความว่าภาระในการคว้าชัยชนะตกอยู่กับแฮร์รีเป็นส่วนใหญ่ เพราะการจับลูกสุนัขได้จะทำแต้มได้หนึ่งร้อยห้าสิบคะแนน

"นายต้องจับมันต่อเมื่อเรามีคะแนนนำเกินห้าสิบแต้มไปแล้ว" วุฒิบอกแฮร์รีซ้ำแล้วซ้ำอีก "ต่อเมื่อมีคะแนนนำเกินห้าสิบคะแนนไปแล้วเท่านั้นนะ แฮร์รี ไม่งั้นเราชนะก็จริงแต่จะไม่ได้ถ้วย เข้าใจแล้วใช่ไหม นายต้องจับลูกสุนัขให้ได้ต่อเมื่อเรา -- "

"จันรู้แล้ว โอลิเวอร์!" แฮร์รีตะโกนสุดเสียง

ทั้งบ้านกริฟฟินดอร์ต่างหมกมุ่นครุ่นคิดถึงการแข่งขันนัดที่จะมีขึ้น กริฟฟินดอร์ไม่เคยชนะได้ถ้วยมานับตั้งแต่ ซาลี วีสลีย์ ผู้โด่งดัง (พี่ชายคนที่สองของรอน) เล่นเป็นซีกเกอร์ แต่แฮร์รีสงสัยว่าคนอื่น ๆ แม้แต่วุฒิตเองก็เถอะ อยากชนะมากเท่ากับตัวเขาหรือไม่ ความเป็นปรปักษ์ระหว่างแฮร์รีและมัลฟอยทวีถึงขีดสุดมากกว่าครั้งไหน มัลฟอยยังเจ็บใจไม่หายเรื่องถูกขว้างโคลนที่ฮอกส์มิด และยังเป็นเพื่อนเป็นไฟหนักขึ้นอีกที่แฮร์รีหลุดรอดจากการถูกลงโทษไปได้ ฝ่ายแฮร์รีก็ยังไม่ลืมที่มัลฟอยพยายามแกล้งเขาในนัดที่ลงแข่งกับเรเวนคลอ แต่คดีของบัคบีคนี้แหละที่ทำให้เขามุ่งมั่นอย่างถึงที่สุดที่จะเอาชนะมัลฟอยต่อหน้าคนทั้งโรงเรียนให้ได้

เท่าที่จำกันได้ ไม่เคยมีนัดไหนเลยที่บรรยากาศจะเร้าใจมากเพียงนี้ เมื่อวันหยุดสิ้นสุดลง ความตึงเครียดระหว่างทั้งสองทีมและทั้งสองบ้านก็ถึงจุดใกล้แตกหัก เกิดการทะเลาะวิวาทเล็กๆ น้อยๆ สองสามครั้งที่ทางเดินลงเอยด้วยเหตุการณ์รุนแรงคือ นักเรียนปีสี่บ้านกริฟฟินดอร์กับนักเรียนปีหกของสลิธีรินวิวาทกัน และจบลงที่ห้องพยาบาลเพราะทั้งคู่มีต้นหอมพกออกมาจากหู

แฮร์รี่ก็พบกับช่วงเวลาเลวร้ายนัก เขาไม่อาจเดินเข้าชั้นเรียนโดยไม่ถูกพวกสลิธีรินคอยพยายามขัดขาให้เขาหกล้ม แครบและกอยล์ไล่ไปทุกที่ที่เขาไป แต่ก็ต้องหลบฉากด้วยท่าที่ผิดหวังเมื่อเห็นว่าแฮร์รี่มีคนคอยห้อมล้อมอยู่ วู้ดออกคำสั่งให้แฮร์รี่มีคนไปเป็นเพื่อนทุกที่ เพื่อว่าสลิธีรินจะพยายามกำจัดแฮร์รี่ให้พ้นทางจนลงแข่งขันไม่ได้ ทุกคนในบ้านกริฟฟินดอร์ตอบรับการท้าทายครั้งนี้อย่างกระตือรือร้น ดังนั้น แฮร์รี่จึงไม่อาจเข้าชั้นเรียนได้ตรงตามเวลา เพราะถูกแห่ห้อมไปด้วยผู้คนกลุ่มใหญ่ที่ส่งเสียงจ้อกแจ้ก แฮร์รี่เป็นห่วงความปลอดภัยของไฟร์โบลต์มากเสียยิ่งกว่าตัวเอง เวลาที่เด็กชายไม่ได้ขี่มัน เขาจะเก็บมันใส่หีบลับญ์อย่างดี และมักรีบวิ่งกลับไปหอกกริฟฟินดอร์บ่อยๆ ตอนช่วงพักเพื่อตรวจดูว่ามันยังอยู่ที่นั่น

กิจกรรมปกติทุกอย่างภายในห้องนั่งเล่นรวมกริฟฟินดอร์ถูกละทิ้งหมดในคืนก่อนการแข่งขัน แม้แต่เฮอร์ไมโอนียังวางหนังสือลง

"ฉันต้องหนังสือไม่ได้ ไม่มีสมาธิ" เธอพูดอย่างตื่นเต้น

เสียงพูดคุยดังจ้อกแจ้กจอแจ เปร็ดกับจอร์จ วีสลีย์ รับมือกับความกดดันโดยการทำเสียงดังยิ่งขึ้นและซ่ามากกว่าเก่า โอลิเวอร์ วู้ด

โค้งโค้งอยู่เหนือแบบจำลองสนามแข่งควิดดิชตรงมุมห้อง พร้อมกับใช้ไม้กายสิทธิ์กระทุ้งรูปปั้นเล็กๆ ให้เคลื่อนไปบนสนาม พลังพิมพ์อะไรกับตัวเอง แอนเจลิน่า อลิเซีย และแคตกำลังหัวเราะขำตลกของเฟร็ดกับจอร์จ แฮร์รี่นั่งอยู่กับรอนและเฮอร์ไมโอนี่ คิดไปถึงเรื่องอื่นๆ โดยพยายามไม่คิดถึงวันรุ่งขึ้น เพราะทุกครั้งที่คิด เขาจะเกิดความรู้สึกเหมือนว่ามีของขนาดใหญ่มโหฬารกำลังพยายามต่อสู้ให้หลุดออกมาจากท้องของเขา

"เธอทำได้แน่" เฮอร์ไมโอนี่บอกเขา แม้ตัวเธอเองจะมีท่าทางหวาดกลัวมากก็ตาม

"นายมีไฟร์โบลต์อยู่นะ!" รอนบอก

"ฮือ..." ท้องไส้ของแฮร์รี่บิดเป็นเกลียว

เขารู้สึกโล่งอกขึ้นทันทีเมื่อจู่ๆ วูดยืนขึ้นแล้วตะโกนว่า "ทั้งทีมเข้านอนได้!"

แฮร์รี่นอนหลับได้ไม่เต็มที่เลย ที่แรกเขาฝันว่าเขานอนเพลินจนวูดต้องตะโกนว่า "นายอยู่ที่ไหน เราต้องเอาเนวิลล์ลงแทนแล้ว!" แล้วเขาก็ฝันว่ามัลฟอยกับทีมสลิธีรินคนอื่นๆ ซีมังกรมาลงสนาม แฮร์รี่เองต้องบินด้วยความเร็วสูงสุด พยายามหลบหลีกเปลวไฟที่พุ่งออกมาจากปากมังกรของมัลฟอย พอรู้สึกว่าตัวเองลืมหือเอาไฟร์โบลต์มา เขาก็ร่วงลงจากกลางอากาศแล้วตกใจตื่นขึ้น

เป็นเวลาชั่วครู่หนึ่งกว่าที่แฮร์รี่จะนึกขึ้นมาได้ว่าการแข่งขันยังไม่เริ่มขึ้น และเขายังปลอดภัยดีอยู่บนเตียง แอ้มทีมสลิธีรินจะไม่ได้รับอนุญาต

ให้ขี่มั้งกรลงเล่นโดยเด็ดขาด แฮร์รีรู้สึกกระหายน้ำเป็นกำลัง เขาลุกจากเตียงสี่เสาอย่างเงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วไปหาน้ำดื่มจากเหยือกเงินที่อยู่ใต้หน้าต่าง

บริเวณโรงเรียนเงียบสงบ ไม่มีสายลมโชยพัดต้องยอดไม้ในป่าต้องห้าม ดันวิลโลว์จอมหวดยืนต้นนิ่งสนิทและดูไร้พิษสง รวากับว่าสภาวะต่างๆ สำหรับการแข่งขันจะเป็นใจ

แฮร์รีวางถ้วยน้ำมีเชิงและกำลังจะหันหลังกลับไปທີ່เตียงเมื่อมีบางสิ่งสะดุดสายตา สัตว์อะไรตัวหนึ่งกำลังย่องข้ามสนามสี่เงินยวงมา

แฮร์รีแผ่นกลับไปโต๊ะข้างเตียง คว่าแว่นมาสวม แล้วรีบวิ่งกลับมาที่หน้าต่าง มันคงไม่ใช่กริม -- ไม่ใช่ตอนนี้ -- ไม่ใช่ก่อนการแข่งขันแบบนี้ --

เขาจ้องมองออกไปที่สนามอีกครั้ง และหลังจากกวาดตามองหาอย่างร้อนใจอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็เห็นมัน ขณะนี้มันกำลังเลาะเลียบอยู่ที่ชายป่า... ไม่ใช่กริมอย่างแน่นอน... แต่เป็นแมวตัวหนึ่ง... แฮร์รีจับกรอบหน้าต่างไว้แน่นอย่างโล่งใจเมื่อจำขนหางเหมือนแปรงล้างขวดนั้นได้ มันคือครุกแซงก์นั่นเอง...

มีเพียง ครุกแซงก์ตัวเดียวเท่านั้นหรือ แฮร์รีหรีดา พลังแนบจมูกกดราบลงกับหน้าต่าง ดูเหมือนครุกแซงก์จะหยุดเดิน แฮร์รีแน่ใจว่าเขาเห็นอีกร่างหนึ่งกำลังเคลื่อนไหวอยู่ในเงามืดของต้นไม้ด้วย

และแล้วนาที่ต่อมา มันก็ปรากฏตัวขึ้น -- สุนัขสีดำร่างยักษ์ขนรุงรังกำลังเคลื่อนตัวลับๆ ล่อๆ ข้ามสนาม มีครุกแซงก์เดินด้อยๆ ตามมาข้างๆ แฮร์รีจ้องเขม็ง นี่หมายความว่าอะไรกัน ถ้าครุกแซงก์มองเห็นสุนัขตัวนั้นได้ด้วย มันจะเป็นลางร้ายบอกความตายของแฮร์รีได้อย่างไร

"รอน!" แฮร์รีกระซิบ "รอน ตื่นเถอะ!"

"หือ"

"ฉันอยากให้นายบอกฉันหน่อยว่านายเห็นอะไรไหม"

"มันมืดไปหมดนะ แฮร์รี" รอนพึมพำอย่างง่วงจัด "นายพูดเรื่องอะไรนะ"

"ตรงข้างล่างนั่น -- "

แฮร์รีมองไปนอกหน้าต่างอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

ครูกแซงก็กับสุนัขตัวนั้นอันตรธานไปแล้ว แฮร์รีปีนขึ้นไปบนขอบหน้าต่างเพื่อมองลงไปตรงเงาปราสาทให้เห็นชัดๆ แต่พวกมันไม่ได้อยู่ตรงนั้นแล้ว มันหายไปในทางไหนได้นะ

เสียงกรนดังๆ บอกให้แฮร์รีรู้ว่ารอนหลับต่อไปแล้ว

แฮร์รีกับเพื่อนในทีมกริฟฟินดอร์คนอื่นๆ เดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ในวันต่อมาท่ามกลางเสียงปรบมืออันกึกก้อง แฮร์รีอดยิ้มกว้างไม่ได้เมื่อเห็นวาคีโตะของเรเวนคลอและฮัฟเฟิลพัฟต่างก็ปรบมือให้พวกเขาด้วย โตะสลิดีรินให้เสียงดังขณะที่พวกแฮร์รีเดินผ่านไป แฮร์รีสังเกตเห็นว่ามัลฟอยยิ่งดูซีดกว่าที่เคย

วุฒใช้เวลาอาหารเข้าหมดไปกับการคะยั้นคะยอให้ลูกทีมกินเข้าไป ในขณะที่ตัวเขาเองไม่แตะต้องอะไรเลย แล้วเขาก็เร่งให้ลูกทีมออกไปในสนามก่อนที่คนอื่นๆ จะรับประทานเสร็จเพื่อจะได้ดูสภาพสนาม ขณะที่

พวกเขาเดินออกจากห้องโถงใหญ่ ทุกคนก็ปรบมือให้อีกครั้ง

"โชคดีนะ แฮร์รี!" โซ แสงร้องบอก แฮร์รีรู้สึกใบหน้าร้อนผ่าว

"ดีเลย — ลมไม่แรงจัด — แดดค่อนข้างแรง อาจจะแยงตาหน่อย คอยระวังด้วย -- พื้นค่อนข้างแข็ง แต่ก็ดี เราจะออกตัวได้เร็ว -- "

วู้ดเดินตรวจสอบตามองไปรอบๆ มีลูกทิมอยู่ข้างหลัง ในที่สุดพวกเขาก็แลเห็นแต่ไกลว่าประตูด้านหน้าปราสาทเปิดออกและบรรดาเด็กนักเรียนเริ่มหลั่งไหลเข้าสู่สนาม

"ห้องเปลี่ยนเสื้อ!" วู้ดพูดรวบรัด

ไม่มีใครพูดอะไรกันขณะเปลี่ยนเป็นเสื้อคลุมสีแดงสด แฮร์รีสงสัยว่าเพื่อนร่วมทีมจะรู้สึกเหมือนเขาหรือเปล่า เขารู้สึกราวกับกินของที่บิดเป็นเกลียวเข้าไปเป็นอาหารเข้า ยังไม่ทันตั้งตัว วู้ดก็พูดขึ้นว่า "เอาล่ะ ได้เวลาแล้ว ไปกันเถอะ..."

พวกเขาเดินเข้าไปในสนามท่ามกลางเสียงอันอื้ออึง ผู้ชมสามในสี่ติดโบสีแดงสด พร้อมกับโบธงสีแดงมีตราสิงห์กริฟฟินดอร์ หรือไม่กี่ขูป้ายผ้าที่มีคำขวัญอย่างเช่น 'กริฟฟินดอร์สู้ๆ!' และ 'สิงห์ชิงชัย!' อย่างไรก็ตาม ทางด้านหลังเสาประตูฝ่ายสลิธีริน คนจำนวนสองร้อยสวมเสื้อสีเขียว รูปงูสีเงินตราประจำทีมสลิธีรินทอประกายอยู่บนผืนธง ศาสตราจารย์สเนปนั่งอยู่แถวหน้าสุด สวมเสื้อสีเขียวเหมือนกับคนอื่นๆ พร้อมกับรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมอย่างยิ่ง

"และนี่คือทีมกริฟฟินดอร์ครับ!" ลี จอร์ดันซึ่งทำหน้าที่ผู้บรรยายเหมือนเช่นเคยร้องบอก "พอดเตอร์ เบลล์ จอห์นสัน สปินเนต วิสลีย์ วิสลีย์ และวู้ด พวกเขาเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นทีมที่ดีที่สุดเท่าที่ฮอกวอตส์เคยมีมาในช่วงสองสามปีอันรุ่งโรจน์ -- "

คำบรรยายของลูกกลบด้วยเสียงโห่ฮาดังลั่นจากฝ่ายสลีธีริน

"และนี่คือทีมสลีธีริน นำโดยกัปตันพลินต์ เขาเปลี่ยนตำแหน่งผู้เล่นบางคน และดูเหมือนว่าจะเน้นที่ขนาดตัวมากกว่าฝีมือ -- "

เสียงโห่หนักขึ้นอีกจากผู้ดูฝ่ายสลีธีริน แต่แฮร์รีคิดว่าสปีจิการ์ณมีเหตุผล เห็นได้ชัดว่ามัลฟอยตัวเล็กที่สุดในทีมสลีธีริน ขณะที่คนอื่นๆ ที่เหลือล้วนแต่มีขนาดมหึมา

"กัปตัน จับมือกัน!" มาตามฮูซสั่ง

พลินต์กับวูดเดินเข้าหากัน และบีบมือกันจนแน่น ดูราวกับว่าต่างฝ่ายกำลังพยายามจะบีบให้นิ้วของอีกฝ่ายหักก็ไม่ปาน

"ขึ้นไม้กวาดได้!" มาตามฮูซพูด "สาม... สอง... หนึ่ง..."

เสียงนกหวีดของมาตามฮูซถูกกลืนหายไปท่ามกลางเสียงโห่ร้องของคนดูขณะที่ไม้กวาดทั้งสิบสี่เหินขึ้นฟ้า แฮร์รีรู้สึกว่าเขาพัดปลิวไปด้านหลังเปิดให้เห็นหน้าผาก อาการตึงเครียดหายวับไป ทิ้งไว้แต่ความตื้นตันจากการขี่ไม้กวาด เขากวาดสายตามองไปรอบๆ และเห็นมัลฟอยไล่จี้มา จึงเร่งความเร็วขึ้นเพื่อค้นหาลูกสนิช

"กริฟฟินดอร์ได้ลูกอยู่ครับ อลิเซีย สปีนเน็ตของทีมกริฟฟินดอร์ครองลูกควัฟเฟิลอยู่ ตรงไปที่ประตูสลีธีริน สวยครับ อลิเซีย! โอ้ย เยี่ยมท่า -- วอร์ริงตันเข้ามาหยุดลูกไว้ วอร์ริงตันของทีมสลีธีรินพุ่งเข้ามาเลยครับ โครม! จอร์จ วีสลีย์ดีลูกบลัดเจอร์ได้สวยทีเดียว วอร์ริงตันต้องทิ้งลูกควัฟเฟิล แล้ว -- จอห์นสันได้ลูกครับ กริฟฟินดอร์กลับมาครองลูกอีกครั้ง เร็วเข้า แอนเจลิน่า -- ทิ้งโค้งรอบมอนทาคิวได้สวย -- แอนเจลิน่าหลบ นั่นลูกบลัดเจอร์! -- เธอทำคะแนนได้แล้วครับ สิบต่อศูนย์ กริฟฟินดอร์ได้ไปแล้ว!"

แอนเจลิน่าชูกำปั้นขึ้นกลางอากาศขณะบินอ้อมสุดปลายสนาม
คลื่นสีแดงเบื้องล่างโห่ร้องด้วยความดีใจ

"ฮึบ!"

แอนเจลิน่าหวดหวิดจะร่วงจากไม้กวาด เมื่อมาร์คัส ฟลินด์พุ่งเข้า
ชนเธอ

"ขอโทษที" ฟลินด์พูด ขณะที่คนดูเบื้องล่างโห่ใส "ขอโทษ ผมมอง
ไม่เห็น!"

วินาทีต่อมา เฟร็ด วิสสัยก็หวดไม้ตะบองดีใส่ท้ายทอยฟลินด์ จมูก
ของฟลินด์กระแทกกับด้ามไม้กวาด และเริ่มมีเลือดออก

"พอที!" มาตามฮูซเอ็ดเสียงแหลม เหาะเข้ามาก้นกลาง "ให้
กริฟฟินดอร์ได้ลูกโทษที่เซสเซอร์ถูกจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว! ให้สลิธีรินได้
ลูกโทษที่เซสเซอร์ได้รับบาดเจ็บโดยเจตนา!"

"ไม่จริงครับ!" เฟร็ดร้อง แต่มาตามฮูซเป่านกหวีด อลิเซียบินไปข้าง
หน้าเพื่อยิงลูกโทษ

"เออเลย อลิเซีย!" ลีตะโกนขึ้นท่ามกลางความเงิบที่ครอบคลุม
คนดู "น่าน! เธอเล่นคิปปเปอร์เสียหมดเลย! กริฟฟินดอร์ได้ไป
ยี่สิบต่อศูนย์ครับ!"

แฮร์รี่หมุนไฟร์โบลต์หันกลับอย่างรวดเร็วเพื่อดูฟลินด์ซึ่งยังมีเลือดไหลไม่
หยุดบินไปยังลูกโทษให้สลิธีริน วู้ดกำลังบินโฉบอยู่ตรงหน้าประตูกริฟฟินดอร์
กรามขบกันแน่น

"แน่นนอนครับ วู้ดคือคิปปเปอร์ชั้นยอด!" ลี จอร์ดันบอกคนดู ขณะ
ที่ฟลินด์รอสัญญาณนกหวีดจากมาตามฮูซ "เยี่ยมยอด! ยากจะฝ่าเขาไป
ได้ -- ยากจริงๆ ครับ -- นั่น! ไม่อยากเชื่อเลย! เขารับลูกไว้ได้"

แฮร์รีพุ่งจากมาอย่างโล่งใจพลางมองหาลูกสนิชไปด้วย แต่ก็ยังตั้งใจฟังทุกคำพูดที่ลีบบรรยาย เด็กชายจำเป็นต้องกันมัลพอยให้ห่างจากลูกสนิชเข้าไว้จนกว่ากริฟฟินดอร์จะได้แต้มนำถึงห้าสิบ --

"ทีมกริฟฟินดอร์กลับมาครองลูก ไม่ใช่ สลิธีรินได้ครองลูกครับ -- ไม่! -- กริฟฟินดอร์ได้ลูกอีกครั้ง และตอนนี้ แคตี้ เบลล์ครับ แคตี้ เบลล์ของทีมกริฟฟินดอร์ได้ลูกควัฟเฟิล เธอกำลังพุ่งขึ้นจากสนาม -- นั่นมันเจตนาชัด ๆ!"

มอนทาคิว เซสเซอร์ของทีมสลิธีริน โฉบเข้าไปข้างหน้าแคตี้ และแทนที่จะคว้าเอาลูกควัฟเฟิล กลับคว้าศีรษะของแคตี้ ทำเอาเธอหมุนตลังกากลางอากาศ ถึงจะทรงตัวอยู่บนไม้กวาดได้ แต่ก็ต้องทิ้งลูกควัฟเฟิล

เสียงนกหวีดของมาดามฮูซดังขึ้นอีกครั้งขณะที่เธอพุ่งทะยานไปหามอนทาคิว และเริ่มต้นเอ็ดดะโรใส่เขา วินาทีต่อมา แคตี้ก็ยิงลูกโทษผ่านคัปเปอร์ของสลิธีรินได้อีกครั้ง

"สามสิบต่อศูนย์! สมน้ำหน้า เล่นสกปรก ชีโกง -- "

"จอร์ตัน ถ้าเธอพากย์แบบไม่ลำเอียงไม่ได้ละก็ -- "

"ผมก็ว่าไปตามเนื้อผ้าครับ อาจารย์!"

แฮร์รีรู้สึกถึงความตื่นเต้นที่ฉุดปลี่ยน เขาเห็นลูกสนิชแล้ว -- มันทอประกายอยู่ตรงโคนเสาประตูหนึ่งของฝ่ายกริฟฟินดอร์ -- แต่เขายังจำมันในตอนนี้อยู่ไม่ได้ แต่ถ้ามัลพอยเห็นเข้าล่ะ --

แฮร์รีแสวงหาท่ารวบรวมสมาธิขึ้นในฉับพลัน เขาดึงไฟร์โบลด์หักเลี้ยว แล้วเร่งความเร็วตรงไปยังแดนสลิธีริน ได้ผล มัลพอยไล่ตามประกบเขา คงคิดแน่ๆ ว่าแฮร์รีเห็นลูกสนิชอยู่ตรงนั้น...

วัด

ลูกบลัดเจอร์พุ่งผ่านเฉียดหูขวาของแฮร์รีไป เดอร์ริก ปิดเตอร่ว
ร่างยักษ์ของสลิดีรินเป็นคนดีใส่ วินาทีถัดมา --

วัด

บลัดเจอร์ลูกที่สองเฉี่ยวข้อศอกแฮร์รี โบล ปิดเตอร่อีกคนหนึ่ง
กำลังใกล้เข้ามา

แฮร์รีเหลือบเห็นโบลและเดอร์ริกกำลังเข้ามาหาเขา มือเงือไม้ --

เขาขีดไฟโรบลัดขึ้นในวินาทีสุดท้าย โบลกับเดอร์ริกชนกันเองเสียง
ดังสนั่น

"ฮ่า ฮ่า" ลี จอร์ดันตะโกนขณะที่ปิดเตอร่ของสลิดีรินทั้งสองหมุน
สะเปะสะปะห่างจากกัน พร้อมกับเอามือกุมศีรษะ "แย่น้อยนะ เพื่อน
นายต้องตื่นให้เชากว่านี้ถ้าจะกวตไฟโรบลัดให้ทัน! กริฟฟินดอร์ได้ลูกอีก
ครึ่งครับ จอห์นสันได้ลูกควัฟเฟิลอยู่ -- ฟลินต์ตามประกบข้างๆ --
จิ้มดาเขาเลย แอนเจลิน่า! -- พุดเล่นนะครับ อาจารย์ ล้อเล่นครับ --
ตายละ -- ฟลินต์ได้ครองลูกแล้ว ฟลินต์เหาะตรงไปยังเสากริฟฟินดอร์
แล้ว เร็วเข้า มาแล้ว วู้ต รับผิดชอบ -- !"

แต่ฟลินต์ทำคะแนนได้ มีเสียงไชโยโห่ร้องดังลั่นจากแดนสลิดีริน
และลี้ก์หลุดคำสบถหยาบคายจนกระทั่งศาสตราจารย์มักกอนนากัลต้องดึง
เอาเครื่องขยายเสียงพิเศษมาจากเขา

"ขอโทษครับ อาจารย์ ขอโทษ! ไม่พุดอีกแล้วครับ! เอาละครับ
กริฟฟินดอร์เป็นฝ่ายนำอยู่สามสิบต่อสิบ และตอนนี้กริฟฟินดอร์ได้ครอง
ลูก -- "

การแข่งขันนัดนี้กลายเป็นนัดที่สกปรกที่สุดเท่าที่แฮร์รี่เคยเล่นมา สลิธีรินโกรธที่กริฟฟินดอร์นำไปก่อน จึงรีบทำทุกวิถีทางที่จะแย่งลูกควัฟเฟิลไปให้ได้ โบลหวอดลียึดด้วยไม้ตะบองแล้วพยายามแก้ตัวว่าเขาคิดว่าเธอเป็นลูกบลัดเจอร์ จอร์จ วีสลีย์ศอกโบลเข้าให้ที่หน้าเป็นการเอาคืน มาตามซุซจึงปรับโทษทั้งสองทีม วัตรับลูกไว้ได้อย่างสวยงามอีกครั้ง ทำให้กริฟฟินดอร์มีคะแนนเป็นสี่สิบต่อสิบ

ลูกสนิชหายไป มัลฟอยยังคงไล่จี้แฮร์รี่อยู่ขณะที่เขาบินร่อนอยู่เหนือการแข่งขัน พลาสมองหา -- รอให้กริฟฟินดอร์ทำได้ห้าสิบคะแนนก่อนเถอะ --

แคตตีทำคะแนนได้อีกเป็นห้าสิบต่อสิบ เฟร็ดและจอร์จ วีสลีย์ ถลาลงมาช่วยคัมกันเธอ ทั้งคู่ยกไม้ขึ้นเชื่อว่าคนใดในทีมสลิธีรินคิดจะแก้แค้นโบลและเดอริกฉวยโอกาสที่เฟร็ดและจอร์จไม่อยู่เลี้ยงลูกบลัดเจอร์เข้าใส่วูดมันพุ่งเข้าใส่ท้องของเขาที่ละลูก วูดหมุนคว้างอยู่กลางอากาศ มือยึดด้ามไม้กวาดไว้ จุกจนพูดไม่ออก

มาตามซุซโกรธจนกุมสติไว้แทบไม่อยู่

"ห้ามทำร้ายคิปเปอร์ถ้าลูกควัฟเฟิลไม่ได้อยู่ในรัศมีทำคะแนน!" หล่อนแหวใส่โบลและเดอริก "กริฟฟินดอร์ได้ลูกโทษ!"

แล้วแอนเจลินาก็ทำคะแนนได้อีกเป็นหกสิบต่อสิบ อึดใจต่อมา เฟร็ด วีสลีย์หวดลูกบลัดเจอร์ใส่วอร์ริงตันจนลูกควัฟเฟิลหลุดกระเด็นจากมือ พลียศว่าลูกได้และโยนลูกเข้าห้วงสลิธีรินเป็นเจ็ดสิบต่อสิบ

ผู้ชมฝ่ายกริฟฟินดอร์ที่เบื่องลางโห่ร้องจนเสียงแหบ กริฟฟินดอร์นำอยู่หกสิบคะแนนแล้ว และถ้าแฮร์รี่จับลูกสนิชได้ในตอนนี้ ถ้วยรางวัลต้องตกเป็นของพวกเขา แฮร์รี่แทบจะรู้สึกได้ถึงสายตาหลายร้อยคู่ที่ตามติด

เขาขณะที่เขาพุ่งทะยานไปรอบๆ สนามสูงเหนือขึ้นไปจากการแข่งขัน มี
มัลฟอยเร่งความเร็วตามมาข้างหลัง

และแล้วเขาก็เห็นลูกสนิช มันกำลังสะท้อนแสงเป็นประกายอยู่สูงขึ้นไป
ไปหกเมตร

แฮร์รีเร่งความเร็วสุดขีด ลมคำรามก้องอยู่ในหู เด็กชายเหยีดมือ
ออกไป แต่ทันใดนั้น ไฟร์โบลต์ก็ชะลอช้าลง --

แฮร์รีมองไปรอบๆ อย่างตระหนก มัลฟอยพุ่งตัวมาข้างหน้าและคว้า
หางไฟร์โบลต์ พร้อมทั้งกำลังยื้อยุดมันเอาไว้

"แก -- "

แฮร์รีโกรธจนแทบจะชกมัลฟอย แต่เขาเอื้อมไม่ถึง -- มัลฟอย
กำลังหอบเพราะใช้แรงยุดไฟร์โบลต์เอาไว้ แต่ดวงตาของเขาแวววาวโรจน์อย่าง
มุ่งร้าย มัลฟอยทำสำเร็จอย่างที่ต้องการ -- ลูกสนิชหายไปอีกครั้ง

"ลูกโทษ! ให้กริฟฟินดอร์ได้ลูกโทษ! ฉันไม่เคยพบเคยเห็นลูกโทษอะไร
อย่างนี้!" มาดามฮูชเอ็ดแหว พร้อมกับพุ่งตัวขึ้นไปตรงจุดที่มัลฟอยไถลตัว
ถอยหลังกลับมาชี้ไม้กวาดนิมบัสสองพันหนึ่งของเขา

"คนหน้าด้านซีโกง!" ลี จอร์ดันไวใส่เครื่องขยายเสียง พร้อม
กับกระโดดโลดเต้นให้ห่างจากรัศมีของศาสตราจารย์มักกอนนากัล "ไอ้คน
โสโครก ซีโกง -- "

แต่ศาสตราจารย์มักกอนนากัลไม่สนใจที่จะห้ามเขา เธอกำลังขึ้น
บันไดไปทางมัลฟอย หมวกหลุดจากศีรษะ และเธอกำลังร้องตะโกน
อย่างโกรธแค้นเช่นกัน

อลิเซียโยนลูกโทษให้กริฟฟินดอร์ แต่เธอโมโหจัดจนโยนพลาดไป

ทลายเมตร ทีมกริฟฟินดอร์กำลังเสียสมาธิ และฝ่ายสลิธีรินซึ่งกำลังพอใจในเล่ห์เหลี่ยมที่มัลฟอยใช้กับแฮร์รี่ก็ยังมีขวัญกำลังใจคึกคักมากขึ้นไปอีก

"สลิธีรินได้ลูก สลิธีรินกำลังพุ่งไปที่เสา -- มอนทาคิวทำคะแนนได้

- " ลีเสียงอ่อย "คะแนนเป็นเจ็ดสิบต่อยี่สิบ กริฟฟินดอร์ยังนำอยู่..."

ในตอนนี แฮร์รี่จู่ประกบมัลฟอยติดๆ จนเข้าของทั้งสองชนกัน เขาจะไม่ยอมปล่อยให้มัลฟอยอยู่ใกล้ลูกสนิชเลย...

"ถอยไปนะ พอตเตอร์!" มัลฟอยไล่เขาด้วยอาการหัวเสีย ขณะที่เขาพยายามหักเลี้ยวแล้วเจอแฮร์รี่ขวางเอาไว้

"แอนเจลิน่า จอห์นสันได้ลูกควัฟเฟิลให้กริฟฟินดอร์แล้วครับ เร็วหน่อย แอนเจลิน่า เร็วเข้า!"

แฮร์รี่มองไปรอบๆ ผู้เล่นทีมสลิธีรินทุกคน ยกเว้นมัลฟอย แม้แต่คัปเปอร์เองก็กำลังพุ่งรีแหวกสนามตรงไปที่แอนเจลิน่า -- ทุกคนกำลังจะสกัดกันเธอ --

แฮร์รี่หมุนไฟร์โบลต์กลับ หมอบตัวต่ำจนราบไปกับด้ามไม้กวาดแล้วถีบตัวพุ่งไปข้างหน้า เขาพุ่งตัวเร็วจี๋เหมือนกับลูกกระสุนเข้าใส่พวกสลิธีริน

"อ้ากกกกก!"

พวกนั้นแตกฮือไปเมื่อไฟร์โบลต์รีเข้าใส่ ทางของแอนเจลิน่าโล่งตลอด

"เธอทำคะแนนได้! เธอทำคะแนนได้! กริฟฟินดอร์นำไปเป็นแปดสิบต่อยี่สิบ!"

แฮร์รี่ซึ่งเกือบจะพุ่งเข้าไปในอัฒจันทร์หยุดชะงักก็กกลางอากาศ เขากลับตัวแล้วห่อกลับไปทีกลางสนาม

และแล้ว เขาก็เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้หัวใจของเขาหยุดเต้น

มัลฟอยกำลังทิ้งตัวพุ่งตกลงไป แว่วแห่งชัยชนะปรากฏอยู่บนสีหน้าของเขา -- ณ ที่นั้น เหนือพื้นสนามหญ้าขึ้นมาไม่กี่เมตรปรากฏแสงวิบๆ สีทอง เล็กจิ๋ว --

แฮร์รี่บังคับไฟร์โบลต์ให้พุ่งลง แต่มัลฟอยนำหน้าห่างหลายช่วงตัว

"เร็ว! เร็ว! 'เร็ว!' แฮร์รี่ร้องสั่งไม้กวาด ทั้งคนทั้งไม้กวาดกำลังจะเข้าไปใกล้มัลฟอย... แฮร์รี่เอนตัวราบบไปกับด้ามไม้กวาดขณะที่โบลต์เหวี่ยงลูกบลัดเจอร์เข้าใส่ -- แฮร์รี่มาถึงข้อเท้าของมัลฟอยแล้ว -- เขาดีใจขึ้นไปแล้ว --

แฮร์รี่ยืดตัวไปข้างหน้า ปล่อยมือทั้งสองออกจากไม้กวาด เขาระแทกแขนของมัลฟอยให้พ้นทางและ --

"ได้แล้ว!"

เขาเชิดหัวขึ้น ยกมือขึ้นชูกลางอากาศ เสียงจากอัฒจันทร์ดังกึกก้อง แฮร์รี่เหาะอยู่เหนือคนดู เสียงหวีดประหลาดดังก้องอยู่ในหู มือกำลูกกลมสีทองเล็กกระจอยร่อนแน่น มันกระพือปีกดิ้นรนต่อสู้อย่างหมดหนทาง

ครั้นแล้ว วู้ดก็พุ่งตรงมาหาเขา ดวงตาฝ้ามัวด้วยหยาดน้ำตา เด็กหนุ่มโอบรอบคอแฮร์รี่แล้วสะอื้นกับไหล่ของเขาอย่างกลืนไม่อยู่ แฮร์รี่รู้สึกว้ากชนเข้าให้สองทีเมื่อเฟร็ดและจอร์จพุ่งใส่เขากับวู้ด จากนั้นก็เป็นเสียงของแอนเจลิน่า อลิเซีย และแคดี้ "เราได้ถ้วยแล้ว! เราได้ถ้วยแล้ว!" ทีมกริฟฟินดอร์กอดรัดพาดเหวี่ยงกันจนลตระดับต่ำลง ปากยังร้องตะโกนจนคอแหบจวบจนถึงพื้น

คลื่นกองเชียร์ในชุดสีแดงสดทะลักล้นผ่านรั้วลงสู่สนาม ฝ่ามือรัวถี่ลงบนหลังของพวกเขา แฮร์รี่รู้สึกกลับสนไปกับเสียงและน้ำหนักรวมตัวที่รุ่มลุ่มเข้ามา แล้วเขากับเพื่อนคนอื่นๆ ในทีมก็ถูกยกขึ้นบนบ่า เมื่อพ้นขึ้นมาจาก

ฝูงชน เขาจึงเห็นแฮกริดติดโบสีแดง "เธอชนะพวกนั้นแล้ว! แฮร์รี่ เธอชนะพวกนั้น! ฉันจะเล่าให้บัคบีกฟัง!" เพอร์ซีกระโดดขึ้นๆ ลงๆ เหมือนคนเสียสติ ลืมการวางฟอร์มไปจนหมด ศาสตราจารย์มักกอนนากัลร้องไห้หนักกว่าวู้ดเสียอีก เธอใช้ธงของกริฟฟินดอร์ผืนมืมาเช็ดน้ำตา และตรงนั้น รอนกับแฮร์รี่ไม่โอ้ที่กำลังแหวกคนตรงมาหาแฮร์รี่ ทั้งคู่พูดไม่ออก ได้แต่ยิ้มกว้างขณะที่แฮร์รี่ถูกแบกไปยังอัฒจันทร์ที่ดัมเบิลดอร์ยืนคอยอยู่พร้อมกับถ้วยรางวัลคดีชิงทรัพย์ใหญ่มืมา

ถ้าหากว่ามีผู้คุมวิญญาณสักคนอยู่แถวนั้น... ขณะที่วู้ดซึ่งยังสะอื้นอยู่ส่งถ้วยต่อมาให้แฮร์รี่ ขณะที่เขายกถ้วยชูขึ้นกลางอากาศ แฮร์รี่คิดว่าเขาคงเสกผู้พิทักษ์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลกได้นานที่นั่นเอง

คำทำนายของ ศาสตราจารย์ทริลอร์มีย์

อารมณ์ปลื้มปีติยินดีของแฮร์รี่ที่คว้าถ้วยควิดดิชมาได้ คงอยู่นานอย่างน้อยก็หนึ่งสัปดาห์ แม้แต่อากาศยังดูราวกับเป็นใจร่วมฉลองไปด้วย เมื่อใกล้ถึงเดือนมิถุนายน ท้องฟ้ากระจ่างใสและอากาศร้อน สิ่ง que ทุกคนอยากทำเหมือนกันหมดก็คือไปเดินเล่นในสนาม แล้วทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้าพร้อมกับมีน้ำฟักทองใส่น้ำแข็งหลายๆ ลิตร หรืออาจจะเล่นเกมก๊อบสโตนสบายๆ หรือไม่ก็นั่งดูปลาหมึกยักษ์ล่อยตัวเอื่อยเฉื่อยอยู่

แต่พวกเด็ก ๆ ไม่อาจทำได้ การสอบใกล้เข้ามาแล้ว และแทนที่จะพักผ่อนอยู่ข้างนอก พวกเขาจำเป็นต้องอยู่ในตัวปราสาท บังคับตัวเองให้มีสมาธิดูหนังสือขณะที่สายลมร้อนอันเย้ายวนใจโชยผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง แม้แต่เฟร็ดกับจอร์จ วีสลีย์ก็ยังมีคนเห็นว่าดูหนังสือกับเขาด้วยเหมือนกัน ทั้งสองกำลังจะสอบ 'ว.พ.ร.ส.' (วิชาพอมดระดับสามัญ) ส่วนเพอร์ซี่ก็พร้อมแล้วสำหรับ ส.พ.บ.ส. (การสอบวัดความรู้พอมดเบ็ดเสร็จสมบูรณ์) ซึ่งเป็นวุฒิการศึกษาขั้นสูงสุดของโรงเรียนฮอกวอตส์ และเนื่องจากเพอร์ซี่ต้องการเข้าทำงานในกระทรวงเวทมนตร์ เขาจึงต้องทำคะแนนให้อยู่ในระดับต้น ๆ เด็กหนุ่มหงุดหงิดมากขึ้นทุกขณะ และทำโทษหนักกับใครก็ตามที่รบกวนความสงบของห้องนั่งเล่นรวมในตอนค่ำ อันที่จริง คนเดียวที่กระวนกระวายมากกว่าเพอร์ซี่ก็คือ เฮอร์ไมโอนี่

แฮร์รี่กับรอนเลิกถามไปแล้วว่าเธอจัดเวลาเข้าเรียนหลายวิชาพร้อมกันได้อย่างไร กระนั้น ทั้งสองก็อดไม่ได้เมื่อเห็นตารางสอบที่แฮร์รี่ไมโอนี่เขียนไว้สำหรับตัวเอง ช่องแรกเขียนว่า

9.00 น. วิชาตัวเลขมนัสจรรย

9.00 ឯ. វិចារបេលបវាប

หัทธเกียรณ

13.00 น. รับประทานอาหาร

13.00 น. วิชาการศึกษาอักษรฐานโบราณ

"เฮอร์ไมโอนี่" รอนเรียกอย่างเกรงๆ เพราะดูเหมือนระยะหลังนี้ เฮอร์ไมโอนี่จะระเบิดอารมณ์เอาได้ง่ายๆ เวลาที่ถูกรบกวน "เอ้อ -- เธอ

แน่ใจนะว่าจะเวลาสอบพวกนี้มาถูกนะ"

"อะไรนะ" เฮอร์ไมโอนี่ถามกลับเสียงดัง พลังหยิบตารางสอบไปตรวจดู "อ้อ ถูกสิ"

"ขอถามหน่อยได้ไหมว่าเธอจะเข้าสอบพร้อมกันทีเดียวสองวิชาได้ยังไง" แฮร์รีถาม

"ไม่ได้" เฮอร์ไมโอนี่ตอบหัวนง "เธอสองคนเห็นหนังสือคณิตวิทยากับไวยากรณ์ของฉันบ้างไหม"

"อ้อ เห็น ฉันขอยืมไปอ่านตอนก่อนนอนหน่อยนะ" รอนตอบ แต่ด้วยเสียงที่เบามาก เฮอร์ไมโอนี่ตั้งต้นรื้อกองกระดาษบนโต๊ะมองหาหนังสือเล่มที่ว่า ในตอนนั้นเอง เสียงฟื๊ฟฟื๊บบดงขึ้นที่หน้าต่าง เอ็ดวิกกระพือปีกบินเข้ามา ปากคาบกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งไว้

"มาจากแฮกริด" แฮร์รีบอกพลางคลี่กระดาษออก "คดีอุทธรณ์ของบัคบิค -- กำหนดไว้วันที่หก"

"เป็นวันที่เราสอบเสร็จพอดี" เฮอร์ไมโอนี่พูด ทั้งๆ ที่ยังมองหาหนังสือวิชาตัวเลขมหัศจรรย์ไปทั่ว

"พวกคณะกรรมการจะมาดำเนินการที่นี้" แฮร์รียังอ่านจดหมายต่อ "จะมีคนจากกระทรวงเวทมนตร์กับ -- กับเพชฌฆาตหนึ่งคน"

เฮอร์ไมโอนี่เงยหน้าขึ้น ทำทางดกใจ

"เอาเพชฌฆาตมาฟังคำอุทธรณ์ด้วย! ฟังดูเหมือนกับพวกเขาตัดสินแล้วอย่างนั้นแหละ"

"ก็ใช่" แฮร์รีพูดซ้ำๆ

"ไม่ได้นะ!" รอนส่งเสียงโหยหวน "ฉันเสียเวลาดังนานอ่านคดีพวกนี้"

ให้แฮกริด คณะกรรมการจะมองข้ามมันไปไม่ได้"

แต่แฮร์รีมีความรู้สึกอันเลวร้ายว่าคณะกรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์
ประหลาดที่เป็นอันตราย น่าจะตัดสินคดีนี้แล้วในใจตามคำของนายมัลฟอย
ดูเหมือนว่าเดรโกซึ่งจ้อยไปถนัดใจตั้งแต่ที่มกริฟฟินดอร์ได้ชัยชนะใน
การแข่งขันควิดดิชนัดชิงแชมป์ จะกลับมาร่างอย่างเก่าในระยะสองสามวัน
ต่อมา จากคำพูดมีนัยเยาะเย้ยที่แฮร์รีได้ยินลอยลมมา มัลฟอยมั่นใจว่า
บัคบีคจะต้องถูกประหารแน่ และดูท่าว่าเขาจะพอใจอย่างยิ่งที่ได้ยกเรื่องนี้
ขึ้นมาพูดคุย เท่าที่แฮร์รีทำได้คือพยายามหักห้ามตัวเองไม่ให้เลียนแบบ
เฮอร์ไมโอนีและชักหน้ามัลฟอย และที่แย่ที่สุดก็คือ พวกเขาไม่มีเวลา
หรือโอกาสไปเยี่ยมแฮกริดได้เลย เพราะมาตรการรักษาความปลอดภัยใหม่
อันเข้มงวดนี้ยังไม่ยกเลิก และแฮร์รีเองก็ไม่กล้าไปเอาผ้าคลุมล่องหนมาจาก
ที่ซ่อนใต้รูปปั้นแม่มดตาเดียว

สัปดาห์ของการสอบเริ่มขึ้นแล้ว และความเจียบผิดปกติก็เข้าครอบ
คลุมปราสาท เด็กนักเรียนชั้นปีที่สามโผเผยหน้าขาวซีดออกจากห้องสอบ
วิชาแปลงร่างตอนเที่ยงวันจันทร์ ต่างเปรียบเทียบคำตอบและบ่นเรื่อง
ความยากของโจทย์งานที่ถูกสั่งให้ทำ ซึ่งรวมเอาการเสกกาน้ำชาให้เป็นเต่า
เฮอร์ไมโอนีทำให้เพื่อนคนอื่น ๆ รำคาญด้วยการบ่นซ้ำซากว่าเต่าของเธอดู
เหมือนกระมากกว่า ซึ่งเป็นเรื่องที่ใคร ๆ เห็นว่าเล็กน้อยที่สุดที่จะต้อง
กังวลแล้ว

"ของฉันสิยังมีพวยกาแทนหางอยู่เลย แย่อะไรอย่างนั้น..."

"พวกเต่านี้ควรจะหายใจออกมาเป็นไอน้ำหรือเปล่านะ"

"ของฉันทันยังมีกระดองเป็นลายต้นวิลโลว์อยู่เลย เธอว่าฉันทันจะถูกหัก
คะแนนไหม"

และแล้ว หลังจากมีเอกลางวันอันเร่งรีบ พวกเด็ก ๆ ก็ตรงรี่ขึ้นไป
สอบวิชาคาถา เฮอร์ไมโอนี่โดนถูก ศาสตราจารย์พลิตวิกให้สอบเรื่องคาถา
เร่รินจริง ๆ เสียด้วย แฮร์รี่ตั้งใจทำมากเกินไปหน่อยจนรอนซึ่งจับคู่กับเขา
โดนคาถาเข้าแล้วหัวเราะไม่หยุด จนต้องถูกพาตัวไปอยู่ในห้องเงียบ ๆ เป็น
เวลาหนึ่งชั่วโมงกว่าที่จะพร้อมกลับมาทำสอบเองบ้าง หลังอาหารเย็น
พวกนักเรียนรีบกลับไปในห้องนั่งเล่นรวม ไม่ใช่เพื่อไปพักผ่อน แต่กลับไป
ทบทวนวิชาการดูแลสัตว์วิเศษ วิชาปรุงยา และวิชาดาราศาสตร์

แฮกริดมาคุมสอบวิชาการดูแลสัตว์วิเศษในเช้าวันรุ่งขึ้นด้วยท่าทาง
หมกมุ่นอย่างมาก จิตใจของเขาดูเหมือนว่าจะไม่ได้เกี่ยวกับการสอบเลย
แฮกริดเอาหนอนพลอบเบอร์เกิดใหม่ใส่ถังใบใหญ่มาให้นักเรียน แล้วบอก
ว่าจะสอบผ่านได้ก็เมื่อหนอนพลอบเบอร์ของแต่ละคนต้องยังไม่ตายเมื่อ
ถึงตอนท้ายชั่วโมง เนื่องจากหนอนพลอบเบอร์จะเติบโตดีที่สุดเมื่อไม่ไป
ยุ่งกับมัน นี่จึงเป็นการสอบที่ง่ายที่สุดเท่าที่เคยสอบมา และยังเปิดโอกาส
ให้แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ได้คุยกับแฮกริดอีกด้วย

"ปีคก็ซึมไปหน่อย" แฮกริดบอกกับทั้งสามขณะก้มตัวลงต่ำ ทำที่
เป็นเชิงตรวจดูว่าหนอนพลอบเบอร์ของแฮร์รี่ยังเป็นอยู่หรือไม่ "ถูกขัง
นานเกิน แต่ไง ๆ เราจะมีผล -- หัวหรือก้อย -- มะรีนนีแล้ว"

ในตอนบ่าย พวกเด็ก ๆ ต้องสอบวิชาปรุงยา ซึ่งลุ่มหลงอย่าง
ไม่เป็นท่า แฮร์รี่พยายามเท่าที่จะทำได้ แต่เขาก็ไม่สามารถเคี้ยวตัวยา
จิตลับสนให้ชันขึ้นได้ สเนปยืนดูอยู่อย่างสะใจที่ได้แก้แค้น เขาเขียนอะไร
ยุกยิกที่ดูคล้ายคล้ายคลาเหมือนเลขศูนย์ลงบนกระดานของแฮร์รี่ก่อน
จะเดินจากไป

จากนั้นตอนเที่ยงคืนก็เป็นวิชาดาราศาสตร์ที่ไปสอบบนหอค้อยที่สูงที่สุด วิชาประวัติศาสตร์เวทมนตร์สอบกันเช้าวันพุธ แฮร์รี่เขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่ฟลอเรียน พอร์เตสคิวเคยบอกเขาไว้เกี่ยวกับการล่าแม่มดในยุคกลาง พร้อมๆ กับนึกอยากได้อิศกรีมช็อกโกนัตชั้นเดียของพอร์เตสคิวสักถ้วยในห้องสอบซึ่งอบอ้าวอย่างนี้ บ่ายวันพุธคือการสอบวิชาสมุนไพรศาสตร์ในเรื่องกระจกได้แสงแดดแผดกล้าราวเดาอบ จากนั้นก็กลับมายังห้องนั่งเล่นรวมอีกครั้งพร้อมด้วยหลังคอกที่ใหม่เกรียม พลังเฝ้ารอคอยเวลาเดียวกันนี้ในวันรุ่งขึ้นซึ่งการสอบจะเสร็จสิ้นลง

การสอบวิชารองสุดท้ายในเช้าวันพฤหัสบดีเป็นวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืด ศาสตราจารย์ลูปีนจัดการสอบแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยพบมา เป็นการสอบกลางแจ้งที่เหมือนการผ่านด่าน พวกนักเรียนต้องลุยฝ่าสระน้ำลึกที่มีตัวกรินดีโลว์ ข้ามหลุมต่างๆ ที่มีตัวเร็ดแค็พส์อยู่เต็ม หากทางข้ามหนองน้ำเฉอะแฉะโดยไม่โดนตัวอิงก็ฟังก์์หลอกให้หลงทิศ จากนั้นก็ปีนเข้าไปในหีบใส่ของเก่าๆ และสู้กับบ็อกการ์ดตัวใหม่

"ยอดเยี่ยม แฮร์รี่" ลูปีนพิมพ์ำขณะที่แฮร์รี่ปีนออกจากหีบ ยิ้มว่า "ได้คะแนนเต็ม"

แฮร์รี่ปลาบปลื้มกับความสำเร็จ เขาเตร่รอดูรอบและเฮอร์ไมโอนี่รอบทำได้ดีมากจนกระทั่งถึงตัวอิงก็ฟังก์์ที่ล่อให้เขาจมลงไปในปีโคเลนลึกถึงแถวได้สำเร็จ เฮอร์ไมโอนี่ทำทุกอย่างได้ดีไม่มีที่ติจนกระทั่งถึงหีบใส่ของที่มีตัวบ็อกการ์ดอยู่ข้างใน หลังจากเวลาผ่านไปราวหนึ่งนาทีกี้เด็กหญิงก็โผล่ออกมาพร้อมกับหวีดร้อง

"เฮอร์ไมโอนี่!" ลูปีนร้องเรียกอย่างตกใจ "เกิดอะไรขึ้น"

"คะ-ศาสตราจารย์มักกอนนากัลคะ" เฮอร์ไมโอนี่หอบหายใจ ซี่ไป
ที่หีบ "อา-อาจารย์บอกว่าหนูสอบตกหมดทุกวิชา!"

ต้องใช้เวลาพักหนึ่งจึงปลอบเฮอร์ไมโอนี่ได้สำเร็จ ในที่สุดเมื่อเธอเรียก
สติกลับคืนมาได้ ทั้งสามก็เดินกลับไปยังปราสาท รอนยังทำท่าพร้อมจะ
หัวเราะบ๊องก๊องของเฮอร์ไมโอนี่ แต่การทู่มเถียงกันแปรเปลี่ยนไปเมื่อเห็น
ภาพที่รอพวกเขาอยู่บนบันไดชั้นบนสุด

คอร์นี่เลียส พัดจ์ในชุดเสื้อคลุมลายริ้วที่มีเหงื่อออกเล็กน้อยยืนอยู่
ที่นั่น สายตาจ้องมองไปในบริเวณโรงเรียน เขาร้องทักแฮร์รี

"สวัสดี แฮร์รี!" พัดจ์พูด "เพิ่งสอบมาละสิท่า ไกลจะเสร็จแล้ว
ใช้ไหม"

"ครับ" แฮร์รีตอบ เฮอร์ไมโอนี่และรอนซึ่งไม่คุ้นกับการพูดคุยกับคน
ระดับรัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์ยืนเตร่อย่างเคอะเขินอยู่เบื้องหลัง

"อากาศดีนะ" พัดจ์เอ่ยขึ้น พลาทอดสายตามองทะเลสาบ
"น่าสงสาร... น่าสงสาร..."

เขาถอนหายใจยาวแล้วมองลงไปที่แฮร์รี

"ฉันมาที่นี่ด้วยฐานะที่ไม่น่าพิสมัยเลย แฮร์รี คณะกรรมการเพื่อ
การกำจัดสัตว์ประหลาดที่เป็นอันตรายต้องการให้มีพยานในการประหาร
ฮิปโปกริฟฟ์สติฟเฟ่นเพื่อน ในเมื่อฉันต้องแะมาที่ฮอกวอตส์เพื่อตรวจดู
สถานการณ์เรื่องแบล็ก เขาก็เลยขอให้ฉันเป็นพยานให้"

"ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่ามีการอุทธรณ์ไปแล้วสิครับ" รอนพูด
ชัดขึ้นพร้อมกับก้าวออกมาข้างหน้า

"ยัง ยัง ตามกำหนดจะมีขึ้นบ่ายนี้" พัดจ์มองรอนอย่างสงสัย

"ถ้าเช่นนั้นท่านอาจจะไม่ต้องเป็นพยานในการประหารชีวิตเลยก็ได้ครับ!" รอนพูดอย่างหัวเราะ "ฮิปปอกริฟฟ์อาจจะหลุด!"

ก่อนที่พัคจ์จะตอบ พ่อมดสองคนก็ออกมาจากประตูปราสาทข้างหลังเขา คนหนึ่งแก่ชรามากจนดูราวกับจะหุดตัวลงต่อหน้าต่อตาพวกเด็ก ๆ ส่วนอีกคนหนึ่งร่างสูงลำ วัหนวดเรียวสีดำ แฮร์รีปะติดปะต่อเอาว่าทั้งสองคงเป็นตัวแทนจากคณะกรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์ประหลาดที่เป็นอันตราย เพราะพ่อมดชราคนนั้นหรีดาไปทางกระท่อมของแฮกริดแล้วพูดด้วยเสียงที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรงว่า "อพิโอเอ๋ย ฉันแก่เกินไปเสียแล้วสำหรับเรื่องอย่างนี้... บ่ายสองโมงใช้ไหม พักจ์"

ชายหนวดดำกำลังลูบคลำอะไรบางอย่างตรงเข็มขัด แฮร์รีมองตามและเห็นว่าเขากำลังเอานิ้วหัวแม่มืออันใหญ่ไล่ไปตามคมขวานที่เป็นเงาไว้บนรอนอัปากจะพูดอะไร แต่แฮร์รีไมโอเนียนีกระหึ่มรอนอย่างแรงเข้าให้ที่ชายโครงแล้วบ้วนไปไปที่โถงทางเข้า

"เธอห้ามฉันทำไม" รอนเอ็ดขณะที่ทั้งสามเข้าไปในห้องโถงใหญ่เพื่อรับประทานอาหารกลางวัน "เห็นหรือเปล่า พวกเขาเตรียมขวานมาพร้อมเลย! อย่างนี้มันไม่ยุติธรรมนี่!"

"รอน พ่อของเธอทำงานที่กระทรวงนะ เธอจะเที่ยวไปพูดแบบนี้กับเจ้านายของพ่อไม่ได้!" แฮร์รีไมโอเนียนีบอก แต่ว่าเธอเองก็มีท่าทางกึดกึดใจมากเช่นกัน "ตราบดีที่แฮกริดไม่หลงลืม และให้ข้อโต้แย้งได้อย่างเหมาะสม พวกเขาก็อาจจะประหารชีวิตบัคบีคไม่ได้..."

แต่แฮร์รีบอกได้เลยว่าแฮร์รีไมโอเนียนีไม่ได้เชื่อในสิ่งที่เธอกำลังพูดอยู่เท่าไรนัก รอบ ๆ ตัวพวกเขามีแต่คนพูดคุยกันอย่างตื่นเต้นขณะรับประทานอาหารกลางวัน ต่างเฝ้าคอยการสอบที่จะสิ้นสุดลงบายนี้อย่างมีความสุข แต่แฮร์รี รอน และแฮร์รีไมโอเนียนีเป็นห่วงเรื่องแฮกริดและบัคบีคจนไม่มี

อารมณ์ร่วมด้วยเลย

วิชาสุดท้ายที่แฮร์รีและรอนสอบคือวิชาพยากรณ์ศาสตร์ ของ เฮอร์ไมโอนี่คือวิชามักเกิดศึกษา ทั้งสามเดินขึ้นบันไดหินอ่อนไปด้วยกัน เฮอร์ไมโอนี่แยกตัวไปที่ชั้นหนึ่ง แฮร์รีกับรอนเดินต่อขึ้นไปชั้นเจ็ด เพื่อนนักเรียนหลายคนนั่งอยู่บนบันไดเวียนที่จะขึ้นไปยังห้องเรียนของศาสตราจารย์ ทรีลวีนีย์ ดังพยายามทบทวนวิชาในนาที่สุดท้าย

"อาจารย์จะเรียกพวกเราสอบทีละคน" เนวิลล์บอกขณะที่แฮร์รีกับรอนเดินไปนั่งข้างๆ เนวิลล์มีหนังสือ *เผยชะตาอนาคต* กางอยู่บนตัก มันเปิดอยู่ตรงหน้าที่ว่าด้วยเรื่องการดูลูกแก้ว "พวกนายสองคนเคยเห็นอะไรในลูกแก้วบ้างไหม" เด็กชายถามอย่างไม่สบายใจ

"ม่ายเลย" รอนตอบด้วยเสียงไม่ใส่ใจ เขาคอยดูนาฬิกาอยู่เรื่อยๆ แฮร์รีรู้ว่ารอนกำลังนับถอยหลังรอเวลาที่มีการอุทธรณ์คดีบัคบีคจะเริ่มขึ้น

แถวนักเรียนนอกห้องเรียนหดสั้นลงอย่างเชื่องช้ามาก พอมีคนไต่บันไดเงินลงมา คนอื่นๆ ในชั้นก็จะถามว่า "อาจารย์ถามอะไรบ้าง ยากไหม"

แต่ทุกคนก็ไม่ยอมตอบ

"อาจารย์บอกว่าลูกแก้วบอกอาจารย์ว่าถ้าฉันบอกนาย ฉันจะโดนอุบัติเหตุสยอง" เนวิลล์บอกเสียงแหลมขณะตะกายบันไดลงมาหาแฮร์รีกับรอน ตอนนี้ทั้งคู่ขยับขึ้นมาถึงชานพักบันไดแล้ว

"ง่ายดีนี่" รอนหัวเราะหึๆ "นายรู้ไหม ฉันเริ่มจะคิดว่าเฮอร์ไมโอนี่พูดถูกเรื่องยายนี้ -- " (เขาชูนิ้วโป้งขึ้นไปทีประตูกลที่เพดานเหนือศีรษะ)
" -- จอมอ่ำเลยล่ะ"

"ฮือ" แฮร์รีก้มลงดูนาฬิกา ขณะนี้บ่ายสองโมงแล้ว "น่าจะเร่งให้เร็วหน่อย..."

"อาจารย์บอกว่าฉันมีคุณสมบัติเป็นนักพยากรณ์ตัวจริงได้เลย"
เด็กหญิงประกาศกับแฮร์รีและรอน "ฉันเห็นอะไรต่อมิมืออะไรตั้งเยอะ แนะ...
เออ โชคดีนะ"

"โรนัลด์ วิสลิย์" เสียงแหบพร่าคุ้นหูดังขึ้นที่เหนือศีรษะของทั้งสอง
 รอนทำหน้าเบี้ยวให้แฮร์รี่แล้วไต่บันไดเงินพันสายตาไป ตอนนี้เหลือแฮร์รี่
 อยู่เพียงคนเดียวที่ยังไม่ได้สอบ เด็กขายนั่งลงบนพื้น พลาจเอนหลังพิง
 กำแพง หูฟังเสียงแมลงบินหึ่งๆ อยู่ตรงหน้าต่างกลางแสงแดดส่องสว่าง
 จิตใจของเขาล่องลอยไปอยู่กับแฮกริด

*** 385 ***

ไม่ต้องรีบร้อน... แล้วค่อยบอกฉันว่าเธอเห็นอะไรในนั้น..."

แฮร์รี่ก็มอมอยู่เหนือลูกแก้วแล้วจ้องลงไป เขาจ้องเบ่งด้วยความพยายามอย่างที่สุด อยากจะให้มันมีอะไรอย่างอื่นให้เขาดูมากกว่าคว้นสีขาวยที่มันตัวอยู่ ทว่า ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ว่าไงจ๊ะ" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์เตือนเสียงนุ่ม "เห็นอะไรจ๊ะ"

ความร้อนทวิหนักขึ้น และจมูกของเขาก็แสบเพราะควันหอมที่โชยมาจากเตาผิงทางด้านข้าง แฮร์รี่นึกถึงที่รอนเพิ่งบอกและตัดสินใจแสรังทำ

"เอ้อ -- " เขาพูด "เงาดำ... อืม..."

"มันดูคล้ายอะไร" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์กระซิบ "คิดสิ..."

แฮร์รี่รวบรวมความคิดและมาหยุดลงตรงบัคบีค

"ตัวฮิโปกริฟฟ์อะ" เด็กชายตอบอย่างหนักแน่น

"จริงแท้!" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์กระซิบพร้อมกับจดชุกขยิกอย่างตั้งใจลงบนแผ่นกระดาษที่วางอยู่บนเข่า "เธอคงจะเห็นผลการตัดสินใจของแฮกริดผู้นำส่งสารกับกระทรวงเวทมนตร์ละสิ! ดูดี ๆ ซิ... เห็นตัวฮิโปกริฟฟ์... มีหัวอยู่หรือเปล่า"

"มีอะ" แฮร์รี่ตอบซิงซัง

"เธอแน่ใจหรือ" ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์คาดคั้น "เธอแน่ใจอย่างนั้นหรือจ๊ะ ไม่เห็นว่ามันนอนด้นทึบทรายอยู่กับพื้น และอาจจะมีเงาคนกำลังเงือขวานอยู่ข้างหลังหรือ"

"ไม่อะ!" แฮร์รี่ตอบ เขาเริ่มรู้สึกคลื่นไส้

"ไม่มีเลือดหรือจ๊ะ ไม่มีภาพแฮกริดร้องไห้หรือจ๊ะ"

"ไม่มีอะ!" แฮร์รีปฏิเสธอีก เขาอยากจะออกไปให้พ้นจากห้องและความร้อนในนี้มากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา "มันไม่เป็นอะไรอะ มัน -- กำลังบินหนีไป..."

ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ถอนหายใจ

"เออละ เธอจำ ฉันคิดว่าเราจะปล่อยมันเอาไว้แค่นั้น... ผิดหวังนิดหน่อย แต่ฉันแน่ใจว่าเธอทำดีที่สุดแล้ว"

แฮร์รีลุกขึ้นยืนอย่างรู้สึกโล่งอก เขาหยิบกระเป๋าแล้วหมุนตัวพร้อมจะออกจากห้อง แต่แล้วก็มีเสียงดังแหบห้าวพูดขึ้นที่ด้านหลัง

"มันจะเกิดขึ้นในคืนนี้"

แฮร์รีหมุนตัวกลับไป ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ตัวแข็งที่อยุ่บนเก้าอี้นวม นัยน์ตาลอยแว้งคว้างและมุมปากตกห้อย

"อะ-อะไรนะอะ" แฮร์รีถาม

ทว่า ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ดูเหมือนจะไม่ได้ยินเขา ดวงตาของเธอเริ่มกลอกไปมา แฮร์รียืนอยู่ตรงนั้นด้วยความรู้สึกตื่นตระหนก ดูราวกับว่าศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์กำลังจะชัก เด็กชายลังเล คิดว่าจะวิ่งไปที่ห้องพยาบาลดีหรือไม่ -- และแล้วศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์ก็พูดขึ้นอีกครั้งด้วยเสียงแหบห้าวอย่างเก่า ซึ่งฟังไม่เหมือนเสียงของเธอเอาเลย

"เจ้าแห่งศาสตร์มืดโดดเดี่ยวและไร้มิตร ถูกสาวกทอดทิ้ง สมุนของมันถูกล่ามโซ่มาตลอดสิบสองปี คืนนี้ ก่อนสองยาม... สมุนผู้นั้นจะเป็นอิสระและจะออกเดินทางไปพบกับนายของมัน เจ้าแห่งศาสตร์มืดจะคืนชีพอีกครั้งด้วยความช่วยเหลือของลูกสมุน จะยิ่งใหญ่และโหดร้ายมากกว่าที่ผ่านมา คืนนี้... ก่อนสองยาม... สมุน... จะออกเดินทาง... ไปสมทบกับ... นายของมัน..."

ศีรษะของศาสตราจารย์ทริลอร์นียด์กห้อยลงจดอก เธอทำเสียงเหมือนครางครืดคราด และแล้วเกือบจะในทันที ศีรษะนั้นก็หงายเงยตั้งตรงขึ้นอีกครั้ง

"ขอโทษที่จะ เธอจำ" เธอทำเสียงเคลิ้มฝัน "อากาศมันร้อน คือว่า... ฉันก็เลยเผลอึ่งไปหน่อยหนึ่ง..."

แฮร์รียืนนิ่งจ้องมองอยู่ตรงนั้น

"มีอะไรหรือจะ"

"อา-อาจารย์เพิ่งพูดกับผมว่า -- เจ้าแห่งศาสตร์มืดกำลังจะฟื้นคืนชีพอีกครั้ง... และสมุนของมันกำลังจะกลับไปหา..."

ศาสตราจารย์ทริลอร์นียด์มีท่าที่ระหนกตกใจ

"เจ้าแห่งศาสตร์มืดหรือ คนที่ไม่ควรเอ่ยชื่อนั้นหรือ นั่นนะ ไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาพูดเล่นเล่นนะจะ... ฟื้นคืนชีพหรือ..."

"แต่อาจารย์เพิ่งพูดอย่างนั้น! อาจารย์บอกว่าเจ้าแห่ง -- "

"ฉันว่าเธอต้องเคลิ้มหลับไปเหมือนกันแล้วละ! ฉันคงจะไม่ทำนายอะไรที่มันไม่น่าเชื่อถือขนาดนั้นเป็นแน่"

แฮร์รีได้บันไดกลับลงมาและลงบันไดเวียนต่อมาอีก ในใจนึกสงสัยว่า... นี่เขาเพิ่งได้ฟังศาสตราจารย์ทริลอร์นียด์กล่าวคำทำนายจริงๆ ใช่หรือไม่ หรือนั่นเป็นเพียงการปิดฉากการสอบของอาจารย์ที่ต้องการให้เขาประทับใจ

ห้านาทีต่อมา แฮร์รีก็พุ่งปราดผ่านยามโทรลล์ที่อยู่ด้านนอกของทางเข้าหอกริฟฟินดอร์ คำพูดของศาสตราจารย์ทริลอร์นียด์ยังก้องอยู่ในหัว คนอื่นเดินก้าวยาวๆ สวนทางกับเขา ต่างหัวเราะและล้อเล่นกัน มุ่งหน้า

ไปยังสนามพร้อมกับอิสรภาพที่รอคอยมานาน กว่าที่แฮร์รีจะผ่านช่อง
รูปภาพเข้าไปในห้องนั่งเล่นรวม ที่นั่นก็เกือบจะร้างผู้คนแล้ว แต่ตรงมุมห้อง
รอนกับแฮร์รีไมโอเนี่ยยังคงนั่งอยู่

"ศาสตราจารย์ทริลอร์นีย์" แฮร์รีหอบ "เพิ่งบอกฉันว่า -- "

แต่แล้วเขาก็หยุดกึกเมื่อเห็นหน้าเพื่อน

"บัคบิคแพ้" รอนพูดอ่อยๆ "แฮกริดเพิ่งส่งนี่มา"

คราวนี้โน้ตของแฮกริดแห่งสนิท ไม่มีรอยหยาดน้ำตากระเซ็น
เประเปื้อน มือข้อมเขาคงจะสั่นมากขณะที่เขียนทำให้อ่านแทบไม่ออก

อุทธรณ์แท้ พวกเราจะประณาสอนพระอาทิตย์ให้
เซอท่าอะไรไม่ได้หรอก อังแสงมา มันไม่เอจากไฟธอเน็น

แฮกริด

"เราต้องไป" แฮร์รีพูดขึ้นทันที "เขาจะนั่งคอยเพชฌฆาตอยู่คนเดียว
ไม่ได้หรอก!"

"ตอนพระอาทิตย์ตก" รอนเอ่ยขึ้น เขาเหม่อมองออกไปนอก
หน้าต่างอย่างไร้จุดหมาย "เราไม่มีทางได้รับอนุญาต... โดยเฉพาะนาย
แฮร์รี..."

แฮร์รีก้มหน้าลงชุกกับฝ่ามือ พลังใช้ความคิด

"ถ้าเรามีผ้าคลุมล่องหนก็ดีนะสิ..."

"มันอยู่ที่ไหน" แฮร์รีไมโอเนี่ยถาม

แฮร์รีบอกว่าเขาทิ้งมันเอาไว้ตรงอุโมงค์ใต้แม่มดตาเดียว

"...ถ้าสเนปเห็นฉันไปอยู่ใกล้ๆ แถวนั้นอีกล่ะก็ ฉันแน่แน่" เขาสรุป

"นั่นถูกต้องแล้ว" เฮอร์ไมโอนี่ลุกขึ้นยืน "ถ้าสเนปเห็นเธอ... ไหนบอกอีกทีสิว่าเธอเปิดโพรงที่หลังค่อมของแม่มดยังไง"

"เธอ -- เธอเคาะตรงนั้นนะ แล้วพูดว่า 'ดิสเซนต์อุม'" แฮร์รี่บอก "แต่ -- "

เฮอร์ไมโอนี่ไม่รอให้เขาพูดจบ เด็กหญิงเดินออกจากห้อง ผลักรูปสุภาพสตรีอ้วนเปิดออกแล้วหายลับไปจากสายตา

"เขาคงไม่ได้ไปเอาผ้าหрокนะ" รอนจ้องมองตามหลังไป

แต่เฮอร์ไมโอนี่ไปทำเช่นนั้นจริงๆ อีกสิบห้านาทีต่อมา เธอก็กลับมาพร้อมผ้าคลุมสีเงินที่แอบซุกมาได้เสื้อคลุมของเธออย่างมิดชิด

"เฮอร์ไมโอนี่ ฉันไม่รู้ว่าพิกนี่เธอเป็นอะไรไป!" รอนพูดด้วยความอัศจรรย์ใจ "ที่แรก เธอตบมัลฟอย ต่อมาเธอก็เดินออกจากห้องอาจารย์ทริลอว์นีย์ -- "

เฮอร์ไมโอนี่มีท่าทีออกจะปลื้มๆ

ทั้งสามลงจากรับประทานอาหารเย็นร่วมกับคนอื่น ๆ แต่ไม่ได้กลับขึ้นไปบนหอกริฟฟินดอร์หลังจากนั้น แฮร์รี่เอาผ้าคลุมล่องหนซ่อนไว้ใต้เสื้อคลุมด้านหน้า เขาต้องคอยยกมือกดดอกไว้เพื่ออำพรางก้อนโป่ง เด็กๆ หลบเข้าไปในห้องว่างใกล้โถงด้านหน้าและคอยฟังเสียง รอจนกระทั่งแน่ใจว่าไม่มีคนแล้ว พวกเขาได้ยินเสียงฝีเท้าคู่สุดท้ายรีบเดินผ่านไปและเสียงประตูปิดดังปัง เฮอร์ไมโอนี่ยืนหน้าออกจากประตูไปดู

ทั้งสามเดินเบียดชิดกันเพื่อจะได้ไม่มีใครมองเห็นและเดินเขย่งปลายเท้าอยู่ภายใต้โปงผ้าคลุมข้ามโถงทางเข้า จากนั้นก็เดินลงบันไดหินด้านหน้าเพื่อลงไปยังสนาม ดวงอาทิตย์ตกกลับไปทางเบื้องหลังป่าต้องห้ามแล้ว ลำแสงสีทองฉาบอยู่เหนือยอดไม้ในป่า

"เราเองอะ" แฮร์รีกระซิบ "พวกเราใช้ผ้าคลุมล่องหนคลุมตัวมา
ขอเราเข้าไปหน่อยอะ จะได้ดึงผ้าออก"

"พวกเธอไม่ควรมา!" แสกริดกระซิบตอบ แต่ก็ถอยให้พวกเด็ก ๆ เข้าไปข้างใน แสกริดรีบปิดประตูและแฮร์รี่ก็ดึงผ้าคลุมออก

แฮกริดไม่ได้ร้องไห้ และไม่โถมร่างลงซบदैกๆ เขาแลดูเหมือนคนที่ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหนหรือทำอะไรอยู่ อาการนี้ยิ่งดูหนักหนากว่าร้องไห้เสียอีก

"น้ำขำมัย" เขาถาม มืออันใหญ่โตนั้นสั่นขณะเอื้อมไปหยิบกาน้ำ

"บัคบีคอยู่ที่ไหนคะ แฮกริด" เฮอร์ไมโอนี่เลียบบเคียงถาม

"ฉัน -- ฉันเอามันไปไว้ข้างนอก" แฮกริดตอบ เขาทำนมหกเลอะ
เต็มโต๊ะไปหมดขณะเทใส่เหยือก "ฉันผูกมันเอาไว้ในแปลงฟักทอง คิดว่า
มันน่าจะได้เห็นต้นไม้ แล้ว -- แล้วก็สูดอากาศดีๆ -- ก่อนที่ -- "

มือของแฮกริดสั้นอย่างรุนแรงจนเหยือกนมหลุดจากมือตกลงไป

แตกกระจายอยู่บนพื้น

"หนูเก็บเองค่ะ แสกริด" เฮอร์ไมโอนี่รีบบอก พร้อมกับรีบมาจัดการเก็บกวาด

"มีอีกอันอยู่ในตู้" แสกริดพูด เขาทrudตัวลงนั่งแล้วยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหน้าผาก แสรร์สบตากับรอนซึ่งมองตอบกลับมาอย่างสิ้นหวัง

"ไม่มีใครทำอะไรได้เลยหรืออะ แสกริด" แสรร์ถามอย่างฉุนเฉียวและนั่งลงข้างๆ "อย่างดัมเบิลดอร์ -- "

"เขาพยายามแล้ว เขาไม่มีอำนาจที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งคณะกรรมการได้ เขาบอกพวกนั้นแล้วว่าบัคบิคไม่ผิด แต่พวกนั้นกลัว... เธอก็รู้ว่าลูเซียส มัลฟอยเป็นคนยังไง... นี่คงชู้เอาไว้ แล้วแมคแนร์ ໂ้มีมือขำนั่นก็เป็นเพื่อนชู้กับมัลฟอยเสียด้วย... คงแค่แวนเดียวเองแหละ... ฉันจะอยู่ข้างๆ มัน..."

แสกริดกลืนน้ำลาย เขากวาดตามองเปะปะไปทั่วกระท่อม ราวกับจะมองหาแววแห่งความหวังหรือคำปลอบประโลม

"ดัมเบิลดอร์จะลงมาตอนที่ -- ตอนที่ลงมือ เขาเขียนจดหมายมาหาฉันเมื่อเช้านี้ บอกว่าเขาอยากจะ -- จะอยู่กับฉัน ดัมเบิลดอร์ช่างดีเหลือเกิน..."

เฮอร์ไมโอนี่ซึ่งกำลังรื้อค้นตู้เก็บของเพื่อหาเหยือกใส่นมอีกใบหนึ่งหลุดเสียงสะท้อนที่กลั่นไว้ออกมา เธอยึดตัวขึ้นพร้อมกับถือเหยือกนมใบใหม่ไว้ในมือ พยายามบังคับไม่ให้น้ำตาไหล

"พวกเราจะอยู่ด้วยค่ะ แสกริด" เด็กหญิงเริ่มพูด แต่แสกริดสั่นศีรษะที่มีแต่ผมยุ่งเหยิงของเขา

"พวกเธอต้องกลับไปปราสาท ฉันบอกแล้วไง ฉันไม่ต้องการ

ให้พวกเธอเห็น และถึงใจพวกเธอก็ไม่ควรอยู่ที่นี้... ถ้าหากว่าพัดจ์กับดั้มเบิลดอร์จับได้ว่าพวกเธอออกมาโดยไม่ได้รับอนุญาต แฮร์รี่ เธอจะเดือดร้อนมาก"

หยาดน้ำตาไหลรินลงมาตามใบหน้าของแฮร์รี่ไม่ไอนี่เงียบๆ แต่เธอซ่อนไม่ให้แฮกริดเห็น โดยทำเป็นสาละวนอยู่กับการชงชา ครั้นแล้วขณะที่แฮร์รี่ไม่ไอนี่หยิบขวดนมมาเทใส่ลงในเหยือกนั่นเอง เธอก็หวีดร้องออกมา

"รอน! ฉัน -- ฉันไม่อยากเชื่อ -- นี่มันสแคบเบอร์!"

รอนอ้าปากค้างมองแฮร์รี่ไม่ไอนี่

"เธอพูดอะไรนะ"

แฮร์รี่ไม่ไอนี่ถือเหยือกนมเดินมาที่โต๊ะแล้วคว่ำมันลง สแคบเบอร์ร้องจืดจืดอย่างเสียขวัญและพยายามตะกุกตะกายกลับเข้าไปข้างใน แต่มันก็ลื่นหล่นลงมาบนโต๊ะ

"สแคบเบอร์!" รอนร้องอย่างงุนงง "สแคบเบอร์ แกมาทำอะไรที่นี่"

เด็กชายคว่ำหน้าที่กำลังตะเกียกตะกายอยู่นั้นยกหูขึ้นกับแสงไฟ สแคบเบอร์ดูโทมไปถนัดตา มันผอมกว่าแต่ก่อนมาก ขนกระจุกใหญ่ร่วงหลุดไปเหลือแต่หนังเส้นเป็นหย่อมๆ มันบิดตัวอยู่ในอุ้งมือของรอนราวกับต้องการเป็นอิสระ

"ไม่เป็นไรนะ สแคบเบอร์!" รอนปลอบ "ไม่มีแมวหรรอก! ที่นี่ไม่มีอะไรทำร้ายแกนะ!"

ทันใดนั้น แฮกริดก็ลุกขึ้นยืน ดวงตาจับแน่นอยู่ที่หน้าต่าง ใบหน้าสีแดงก่ำอยู่เป็นนิจเผือดซีดลงราวกระดูก

"พวกนั้นมากันแล้ว..."

แฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่หันขวับไปพร้อมกัน ชายกลุ่มหนึ่งกำลังเดินลงบันไดปราสาทที่เห็นอยู่ไกลๆ อัลบัส ดัมเบิลดอร์เดินนำหน้า เคราสีเงินของเขาสะท้อนประกายแสงอาทิตย์ยามอัสดง ถัดจากเขาเป็นคอร์นี่เลียส พัดจ์ ข้างหลังเป็นกรรมการผู้ปกครองเปียกแก่ชราและแมคแนร์มือเพชรฆาต

"พวกเธอไปกันได้แล้ว" แสกริดบอก ทุกตารางนิ้วบนร่างของเขาสั่นเทา "ต้องไม่ให้พวกนั้นเจอเธอที่นี่... ไปซะ เดี่ยวนี้เลย..."

รอนยัดสแครบเบอร์ลงไปในกระเป๋า เฮอร์ไมโอนี่หยิบผ้าคลุมล่องหน

"ฉันจะให้เธอออกทางประตูหลัง" แสกริดบอก

พวกเด็ก ๆ ตามเขาไปที่ประตูออกไปยังสวนหลังบ้าน แฮร์รีรู้สึกเหมือนว่าเรื่องทั้งหมดนี้ไม่เกิดขึ้นจริงอย่างไรพิกล และยิ่งรู้สึกมากขึ้นอีกเมื่อเห็นบัคบีกที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่เมตร มันถูกผูกเอาไว้กับต้นไม้ที่ด้านหลังแปลงผักทองของแสกริด บัคบีกดูราวกับรู้ที่กำลังจะมีอะไรเกิดขึ้น มันส่ายหัวแหลมๆ อยู่ไปมา และรัว้อึงเท้ากับพื้นอย่างกระวนกระวาย

"ไม่เป็นไรนะ บัคกี้" แสกริดพูดอย่างอ่อนโยน "ไม่เป็นไรนะ..." เขาหันมาทางแฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ แล้วบอกว่า "ไปเถอะ ไปได้แล้ว"

แต่พวกเด็ก ๆ ไม่ขยับ

"แสกริด เราไม่ -- "

"เราจะบอกพวกเขาว่าจริงๆ แล้วเรื่องมันเป็นยังไง -- "

"พวกเขามั่นใจไม่ได้ -- "

"ไปซะ!" แสกริดพูดอย่างดุดัน "แค่นี้ก็แย่พออยู่แล้ว จะยิ่งแย่ใหญ่

ถ้าพวกเธอยังต้องมาเดือดร้อนอีก"

พวกเด็ก ๆ ไม่มีทางเลือก ขณะที่เฮอร์ไมโอนี่เหวี่ยงผ้าคลุมล่องหนคลุม แฮร์รี่กับรอน พวกเขาก็ได้ยินเสียงที่ด้านหน้ากระท่อม แสกริดมองมาตรงที่ทั้งสามเพ่งหายตัวไป

"รีบไป" เขาพูดเสียงดู ๆ "อย่าฟัง..."

แล้วเขาก็สาวเท้ากลับเข้าไปในกระท่อมพร้อม ๆ กับที่ใครคนหนึ่งเคาะประตูหน้า

แฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ เหมือนถูกสะกดอยู่ในภวังค์แห่งความประหลาดประหลาด ทั้งหมดค่อย ๆ เดินออกมาบ้านของแสกริดมาเงียบ ๆ เมื่อพวกเขามาถึงอีกด้านหนึ่งนั้น ประตูหน้าก็ปิดดังปังใหญ่

"รีบไปกันเถอะนะ" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ "ฉันทนไม่ได้ ฉันทนไม่ได้..."

ทั้งสามออกเดินไปตามสนามที่เป็นเนินลาดตรงไปยังปราสาท ขณะนี้ดวงอาทิตย์กำลังตกลงอย่างรวดเร็วแล้ว ท้องฟ้ากลายเป็นสีเทาอมม่วงจาง ๆ แต่ทางทิศตะวันตกก็มีแสงเรืองสีแดงฉาน

รอนหยุดกึก

"โอ้ รอน ขอร้องล่ะ" เฮอร์ไมโอนี่คราง

"สแคบเบอร์นะสิ -- มันไม่ยอม -- อยู่เฉย ๆ -- "

รอนก้มตัวลง พยายามเก็บสแคบเบอร์ไว้ในกระเป๋า แต่เจ้าหนูกำลังดิ้นพล่านและร้องจี้ด ๆ อย่างบ้าคลั่ง มันทั้งบิดทั้งดิ้นเร่า ๆ พยายามจะฝังตัวลงบนมือของรอน

"สแคบเบอร์ จันเอง แกเอ๊ย ไ้หนูปัญญาอ่อน จันรอนเองนะ"

รอนเอ็ด

พวกเด็ก ๆ ได้ยินเสียงประตูเปิดอยู่ข้างหลังและเสียงผู้ชายพูดกัน

"โอ้ รอน ไปกันเถอะ พวกเขากำลังจะลงมือแล้ว!" เฮอร์ไมโอนี่พูดด้วยเสียงแผ่ว

"ตกลง -- สแคบเบอร์ อยู่เฉยๆ -- "

ทั้งสามเดินต่อไป แฮร์รี่ก็ทำเช่นเดียวกับเฮอร์ไมโอนี่ เขาพยายามไม่ฟังเสียงพูดกันทางด้านหลัง รอนหยุดชะงักอีก

"ฉันจับมันไม่อยู่ -- สแคบเบอร์ -- เจียบนะ เดี่ยวคนก็ได้ยินเราหรือ -- "

เจ้าหนูส่งเสียงร้องอย่างตื่นกลัว แต่ก็ไม่ดังพอที่จะกลบเสียงที่ลอยมาจากสวนของแฮกริด เป็นเสียงพวกผู้ชายพูดที่จับถ้อยคำไม่ได้ ตามมาด้วยความเจียบ และแล้วทันใดก็เป็นเสียงวัตถุแหวกอากาศและเสียงขวานจามดังฉีก

เฮอร์ไมโอนี่ยืนโงนเงนเหมือนจะล้มลงตรงนั้น

"เขาลงมือแล้ว!" เด็กหญิงกระซิบบอกแฮร์รี่ "ฉัน มะ - ไม่อยากเชื่อเลย -- เขาลงมือแล้ว"

แมว หมู และสุนัข

อาการช็อกทำเอาสมองของแฮร์รีว่างเปล่า ทั้งสามยืนนิ่งซึ่งด้วยความสยดสยองอยู่ใต้ผ้าคลุมล่องหน ลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลาลับฟ้าฉายแสงสีแดงฉานลงบนพื้นสนามที่ซ่อนอยู่ใต้เงามืด ครั้นแล้ว เด็กๆ ก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนบาดใจดังมาจากด้านหลัง

"แฮกริด" แฮร์รีพิมพ์ว่า แฮร์รีกลับหลังหันโดยไม่ทันคิดว่าตนกำลังทำอะไร แต่รอนและเฮอร์ไมโอนี่คว้าแขนเขาเอาไว้

"ไม่ได้นะ" รอนท้วง หน้าซีดเป็นกระดาษ "เขาจะเดือดร้อนกว่านี้
อีกถ้าพวกนั้นรู้ว่าเราลงไปหา..."

ลมหายใจของเฮอร์ไมโอนี่ถี่กระชั้นเป็นห่วงๆ

"พวกนั้น -- ทำ -- ได้ยังไง" เด็กหญิงสะอึกสะอื้น "พวกเขา
ทำได้ยังไง"

"มาเถอะ" รอนพูด ดูเหมือนว่าฟันของรอนจะกระทบกัน

พวกเด็กๆ ออกเดินกลับไปยังปราสาทช้าๆ เพื่อให้ตัวซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุม
แสงสว่างจางหายอย่างรวดเร็วแล้วตอนนี้ กว่าจะมาถึงที่โล่ง ความมืดก็
โรยลงมารอบตัวพวกเขาแล้วราวกับมีมนตร์ขลัง

"สแคบเบอ์ อยู่นิ่งๆ" รอนดู พยายามยกมือขึ้นกดกระเป๋าสลัดจ์ เจ้าหนู
ตื่นรนสุดชีวิต รอนหยุดเดินกะทันหัน พยายามดันสแคบเบอ์ให้ลงไป
อยู่ในกระเป๋าสลัดจ์ขึ้นอีก "เป็นอะไรไปนะ ไอ้หนูหน้าโง่ อยู่นิ่งๆ ลี -- โอ๊ย!
มันกัดฉัน!"

"รอน เงียบนะ!" เฮอร์ไมโอนี่รีบกระซิบบอก "พัดจ์อาจจะออกมา
ตรงนี้เมื่อไรก็ได้ -- "

"มันไม่ยอม -- อยู่ -- เฉยๆ"

สแคบเบอ์ตกใจกลัวไม่ได้สติ มันกระเสือกกระสนสุดแรง พยายาม
จะสลัดให้หลุดจากอุ้งมือของรอน

"มันเป็นอะไรของมันนะ"

แต่แฮร์รี่เพิ่งจะเห็น -- สัตว์ตัวหนึ่งแอบย่องตรงมาทางพวกเขา
ร่างของมันหมอบต่ำลงกับพื้น ดวงตาโตสี่เหลี่ยมกะพริบอย่างประสงค์ร้าย
อยู่ในความมืด -- ครูกแซงกันนั่นเอง แฮร์รี่บอกไม่ได้ว่ามันเห็นพวกเขา

หรือว่ามันกำลังตามเสียงร้องของสแคบเบอร์มากันแน่

"ครุกแซงก์!" เฮอร์ไมโอนี่คราง "อย่านะ ไปให้พ้น ครุกแซงก์! ไปให้พ้น!"

แต่เจ้าแมวกลับเข้ามาใกล้

"สแคบเบอร์ -- อย่า!"

สายไปแล้ว -- เจ้าหนูเถิดตลอดออกมาทางง่ามนิ้วมือของรอน มันตกลงกับพื้นแล้วตะเกียกตะกายหนีไป ครุกแซงก์กระโดดพรวดเดียวตามมันไป และก่อนที่แฮร์รี่หรือเฮอร์ไมโอนี่จะหยุดเขาเอาไว้ได้ รอนก็เหวี่ยงผ้าคลุมล่องหนออกจากตัว แล้วออกวิ่งเร็วจี้หายไปในความมืด

"รอน!" เฮอร์ไมโอนี่คราง

เธอกับแฮร์รี่มองหน้ากันแล้วก็แผ่นพรวดตามไป เป็นไปไม่ได้เอาเสียเลยที่จะวิ่งได้เต็มฝีเท้าเมื่ออยู่ใต้ผ้าคลุม ทั้งสองจึงดึงมันออก ผ้าคลุมปลิวไสวอยู่ข้างหลังราวกับแถบผ้าผืนยาวขณะที่พวกเขาพุ่งตัวตามหลังรอนไป ทั้งคู่ได้ยินเสียงฝีเท้าของรอนดังตึกๆ อยู่ข้างหน้า เสียงเขาร้องตะเพิดไล่ครุกแซงก์

"ปล่อยสแคบเบอร์นะ -- ไปให้พ้น -- สแคบเบอร์ มานี้ -- "

มีเสียงดังดับ

"จับได้แล้ว! ถอยไป ไ้แมวโสโครก -- "

แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนี่เกือบจะล้มทับรอน ทั้งสองหยุดก็กลงตรงหน้าเขาพอดี รอนนอนแผ่อยู่กับพื้น สแคบเบอร์กลับเข้าไปอยู่ในกระเป๋าเสื้อแล้ว เด็กชายใช้มือทั้งสองจับก้อนนูนที่กำลังสั่นกระตุกกระดิกอยู่เอาไว้แน่น

"รอน -- เร็วเข้า -- กลับมาอยู่ใต้ผ้านี้ -- " เฮอร์ไมโอนี่หอบ

"ดั้มเบิลดอร์ -- ท่านรัฐมนตรี -- พวกเขา กำลังจะกลับออกมาอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว -- "

ทว่า ก่อนที่ทั้งสามจะเอาผ้าคลุมตัวอีกครั้ง ก่อนที่จะทันได้พ่ายใจ พวกเด็ก ๆ ก็ได้ยินเสียงอุ้งเท้าขนาดยักษ์กระทบพื้น... อะไรอย่างหนึ่ง กำลังเคลื่อนออกมาจากความมืดตรงเข้าไปหาพวกเขา -- เหมือนกับเป็นเงามืด -- มันคือสุนัขสีดำสนิทร่างมหึมาดวงตาสีซีดตัวหนึ่ง

แฮร์รีเอื้อมมือคว้าไม้กายสิทธิ์ แต่สายไปเสียแล้ว -- สุนัขตัวนั้น โผล่ทะยานพรวดเดียว แล้วอุ้งเท้าของมันก็ขยุ้มลงบนหน้าอกของเขา แฮร์รีเบี่ยงตัวหลบไปได้อย่างหวุดหวิดแค่เส้นยาแดงเดียว เขารู้สึกถึงลมหายใจร้อนผ่านของมัน แลเห็นฟันสีขาว --

แต่พละกำลังจากการกระโจนครั้งนี้ส่งตัวมันออกไปไกลเกิน มันม้วนตัวออกจากแฮร์รี เด็กชายตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก รู้สึกราวกับกระตุกชี้โครงหัก เขาพยายามจะลุกขึ้นยืน พร้อมกับได้ยินเสียงคำรามขณะที่มันหมุนตัวกลับเพื่อโผนเข้าจู่โจมใหม่

รอนยืนขึ้น เมื่อสุนัขตัวนั้นกระโจนเข้าไปใส่เด็กทั้งสองอีกครั้ง รอนก็ผลักแฮร์รีไปข้างๆ เขี้ยวของมันจึงงับลงบนแขนของรอนที่ยื่นเหยียดออกมาแทน แฮร์รีโผนเข้าไปและคว้าได้เพียงขนหยาบหนากระจุกหนึ่ง แต่สุนัขตัวนั้นกำลังลากรอนไปอย่างง่ายดายราวกับเขาเป็นตุ๊กตาผ้า --

และแล้ว จู่ๆ อะไรอย่างหนึ่งก็ฟาดแฮร์รีเข้าที่ใบหน้าอย่างแรงจนเขาล้มลงไปอีกครั้ง เขาได้ยินเสียงเฮอร์ไมโอนี่หวีดร้องด้วยความเจ็บปวดและล้มลงเช่นกัน

แฮร์รีควานหาไม้กายสิทธิ์พร้อมกับกะพริบตาถี่เพื่อกันไม่ให้เลือดไหลเข้าตา --

แต่ก็ไม่สามารถคืบเข้าไปใกล้รากไม้ได้แม้แต่นิ้วเดียวโดยไม่อยู่ในรัศมีที่กิ่งของมันจะหวดเอาได้

"โอ๊ย ช่วยด้วย ช่วยด้วย" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบอย่างร่อนรน เต้นเร่าๆ อยู่กับที่ "ได้โปรดเถอะ..."

ครุกแซงก์พุ่งออกมา มันหลีกเร้นเข้าไประหว่างกิ่งไม้ราวกับงู และตะปบอุ้งตีนคู่หน้าลงบนดาไม้ที่ลำต้น

ทันใดนั้น ราวกับว่าต้นวิลโลว์จอมหวดกลายเป็นหิน มันหยุดเคลื่อนไหว ไม่มีใบไม้แม้สักใบเดียวกระดิกหรือส่ายไหว

"ครุกแซงก์!" เฮอร์ไมโอนี่พึมพำเบาๆ อย่างไม่แน่ใจ ตอนนี้ได้กหญิงบีบแขนแฮร์รี่จนเจ็บ "มันรู้ได้ยังไง -- "

"มันเป็นเพื่อนกับหมาตัวนั้น" แฮร์รี่บอกขีมิ้มๆ "ฉันเคยเห็นมันอยู่ด้วยกัน มาเถอะ -- เอาไม้กายสิทธิ์ออกมาด้วยนะ -- "

ทั้งสองปราดเข้าไปถึงลำต้นภายในไม่ถึงเสี้ยววินาที แต่ก่อนจะถึงโพรงตรงโคนต้น ครุกแซงก์ก็พลุบหายเข้าไปเพียงชั่วกระดิกหางที่เหมือนแปรงล้างขวดของมัน แฮร์รี่เป็นคนต่อไป เขาลงคลานเอาหัวมุดเข้าไปก่อนแล้วไถลเลื่อนไปตามทางดินที่ลาดลงไปถึงพื้นของอุโมงค์ที่มีเพดานต่ำมาก ครุกแซงก์นำหน้าอยู่ไม่ไกลนัก นัยน์ตาของมันสะท้อนรับแสงจากปลายไม้กายสิทธิ์ของแฮร์รี่ ชั่วประเดี๋ยวหนึ่ง เฮอร์ไมโอนี่ก็ไถลตัวเลื่อนลงมาอยู่ข้างๆ เขา

"รอนอยู่ไหน" เด็กหญิงกระซิบถามด้วยเสียงตระหนก

"ทางนี้" แฮร์รี่ออกเดินค้อมหลังตามครุกแซงก์ไป

"อุโมงค์นี้ไปโผล่ที่ไหนนะ" เฮอร์ไมโอนี่ก็ลังเลใจถามจากด้านหลัง

ทั้งสองเคลื่อนที่ไปอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ทั้งๆ ที่ต้องก้มตัวลงต่ำจนแทบจะจดพื้น หางของครุฑแข่งก็ผลุบๆ โผล่ๆ ให้เห็นอยู่เบื้องหน้า อุโมงค์ทอดยาวไปเรื่อยๆ อย่างน้อยที่สุดก็รู้สึกเหมือนว่าจะยาวพอๆ กับอุโมงค์ที่นำไปสู่ร้านฮันนีดุกส์ แฮร์รีนึกถึงอยู่เพียงอย่างเดียวคือรอนกับสิ่งๆ ที่สุนัขตัวมหึมานั้นอาจจะทำกับเขา... เด็กชายหายใจถี่เร็วขณะออกวิ่งทั้งๆ ที่หมอบตัวต่ำ...

แฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่หยุดชะงัก อ้าปากหอบหายใจ ก่อนจะคืบตัวต่อไป ทั้งคู่ชูไม้กายสิทธิ์ขึ้นเพื่อให้เห็นว่ามีอะไรอยู่ข้างนอกนั้น

ตรงนั้นเป็นห้องห้องหนึ่งที่มีฝุ่นจับเขรอะและรกรุงรัง กระดาษปิดฝาผนังหลุดล่อนออกมา มีคราบเปื้อนอะเลอะอยู่ทั่วพื้น เพอร์นิเจอร์ทุกชิ้นแตกหักราวกับถูกคนยกขึ้นฟาดกับพื้นจนพัง หน้าต่างทุกบานมีไม้ดีปิดทับ

เขามุดออกจากโพรง กวาดตามองไปรอบๆ ห้องนั้นไม่มีใคร ทว่า
ประตูทางขวาเปิดอ้าอยู่และทอดนำไปสู่ทางเดินมืดสลัว จู่ๆ เฮอริไมโอนี่ก็
คว้าแขนแฮร์รี่อีกครั้ง ดวงตาโตของเธอมองกราดไปตามหน้าต่างที่ตีไม้
ปิดอยู่

แฮร์รีมองไปรอบ ๆ สายตาของเขาหยุดลงที่เก้าอี้ไม้ไผ่ลัดตัว ขึ้น

ส่วนใหญ่ๆ ถูกดึงออก ขาข้างหนึ่งถูกระชากหลุดไปจนไม่เหลือดี

"ผีไม่ทำแบบนี้หรอก" เขาพูดซ้ำๆ

ขณะนั้นเอง มีเสียงแกรกกรากดังขึ้นเหนือศีรษะ อะไรอย่างหนึ่ง เคลื่อนไหวอยู่ชั้นบน เด็กทั้งสองเงยหน้าขึ้นมองเพดาน มือของเฮอร์ไมโอนี บีบแขนของแฮร์รีแน่นจนเขารู้สึกขาที่ปลายนิ้ว แฮร์รีเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม เด็กหญิงพยักหน้าอีกครั้งแล้วปล่อยมือ

ทั้งคู่ย่องออกไปที่ทางเดินแล้วขึ้นบันไดโย้เย้จนพังนั้นอย่างเงิบกริบ ที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมีฝุ่นจับหนา เว้นแต่ตรงพื้นที่มีรอยอะไรบางอย่างถูกลากเป็นทางขึ้นไปข้างบน

ทั้งสองขึ้นมาถึงชานพักอันมืดมิด

"น็อกซ์" แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนีกระซิบพร้อมกัน แล้วแสงไฟจากปลายไม้กายสิทธิ์ก็ดับวูบลง มีประตูเพียงบานเดียวที่เปิดอยู่ ขณะที่ย่องตรงไปนั้น ทั้งสองได้ยินเสียงเคลื่อนไหวอยู่หลังประตู เสียงครางแผ่วต่ำ และเสียงร้องเหมียว แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนีมองตากัน... และผงกหัวให้กันเป็นครั้งสุดท้าย

ทั้งสองกำไม้กายสิทธิ์เอาไว้แน่นแล้วขึ้นไปข้างหน้า แฮร์รีเตะประตูให้เปิดกว้าง

บนเตียงสี่เสาอันงดงามหลังหนึ่งที่มีผ้าบังตาฝุ่นเชรอะ ครุกแซงก์นอนอยู่บนนั้น มันร้องเหมียวเสียงดังเมื่อเห็นเด็กทั้งสอง บนพื้นข้างตัว รอนเอามือกุมขาที่ซีเป็นมมแปลกๆ

แฮร์รีและเฮอร์ไมโอนีถลาไปถึงตัวเขา

"รอน -- เธอเป็นอะไรหรือเปล่า"

"ไม่ใช่หมา" รอนพิมพ์ พลังขับพันด้วยความเจ็บปวด "แฮร์รี
มันเป็นแผนลวง -- "

"เขาเป็นสุนัข เขาเป็นแอนนิเมจิส..."

รอนกำลังจ้องข้ามไหล่แฮร์รี่ไป แฮร์รี่หมุนตัวหันไปมอง ชายใน
เงามืดคนหนึ่งปิดประตูตามหลังพวกเขาเด็ก ๆ ดังปัง

ผมสกปรกเป็นกระเซิงห้อยปรกลงมาถึงข้อศอก ถ้าหากดวงตาคู่นั้น
ไม่ส่องประกายกล้าออกมาจากเบ้าตาดำลึกโหล เขาก็คงไม่ต่างจากซากศพ
ผิวซีดหุ้มกระดูก โหนกแก้มที่ปูดโปน มองดูเหมือนหัวกะโหลก ฟันซี่เหลือง
ส่ายะยี้ม ชิเรียด แบล็กนั้นเอง

"เอกซ์เพลลิอาร์มัส!" แบล็กร้องเสียงห้าว พร้อมกับชี้ไม้กายสิทธิ์
ของรอนมาที่เด็กทั้งสอง

ไม้กายสิทธิ์ของแฮร์รี่และเฮอว์ไมโอนี่ปลิวหือหลุดจากมือและลอยสูงขึ้นไปในอากาศ แบตึกคว้านั่นเอาไว้ ครั้นแล้ว เขาก็ก้าวเข้ามาใกล้อีกก้าว นัยน์ตาจับจ้องอยู่ที่แฮร์รี่

"คิดอยู่แล้วว่าเธอต้องมาช่วยเพื่อน" เสียงของเขาแหบห้าว ราวกับนานแสนนานแล้วที่ไม่ได้ใช้เสียงพูด "พ่อของเธอก็คงจะทำกับฉันแบบนี้เหมือนกัน เธอกำลังหาญมากที่ไม่วิ่งไปตามครู ขอบใจนะ... อะไรๆ จะได้ง่ายขึ้น..."

คำพูดพาดพิงถึงพ่อของเขาตั้งก้องอยู่ในหูของแฮร์รีราวกับแบล็กมา
ตะโกนกรอกใส่ ความเกลียดชังเดือดพล่านอยู่ในอกจนไม่มีที่เหลือให้กับ

ความหวาดกลัว เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาปรารถนาจะได้ไม้กายสิทธิ์คืนมาเป็นที่สุด แต่ไม่ใช่เพื่อป้องกันตัวเอง หากแต่เพื่อลงมือทำร้าย... เพื่อสังหาร แฮร์รี่ก้าวออกไปข้างหน้าโดยไม่รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ แต่กลับมีความเคลื่อนไหวอย่างฉับพลันเกิดขึ้นสองข้างเขา มือสองคู่คว้าตัวเขาดึงรั้งกลับมา "อย่า แฮร์รี่!" เฮอร์ไมโอนี่ลนลานกระซิบบอกอย่างกลัวสุดขีดแต่รอนกลับพูดว่า

"ถ้าต้องการฆ่าแฮร์รี่ ก็ต้องฆ่าเราด้วย!" เด็กชายพูดอย่างดุดัน แม้ว่าใบหน้าจะเผือดสีลงไปอีกเพราะต้องพยายามทรงตัวยืนอยู่ และร่างของเขาส่ายโงนเงนเล็กน้อยขณะพูด

ประกายหนึ่งวาบขึ้นในหน่วยตาสีกลโหลของแบล็ก

"นอนลงเถอะ" เขาพูดกับรอนเบาๆ "ไม่อย่างนั้นจะยิ่งทำให้ข้าเจ็บมากขึ้นอีก"

"ได้ยินที่ผมพูดไหม" รอนพูดอย่างอ่อนแรง แม้ว่าเขาจะยังต้องเกาะแฮร์รี่อย่างยากลำบากเพื่อพยุงตัวให้ยืนตรง "ต้องฆ่าเราทั้งสามคน!"

"คินนี่จะมีคนถูกฆ่าเพียงคนเดียว" แบล็กพูด รอยยิ้มของเขากว้างขึ้นอีก

"ทำไม" แฮร์รี่ตะคอก พยายามบิดตัวให้หลุดจากรอนและเฮอร์ไมโอนี่ "คราวที่แล้วนายยังไม่สนเลยไม่ใช่หรือ นายไม่เคยสะดุ้งสะเทือนที่สังหารพวกมันก็เพื่อกำจัดเพ็ตติกรูว์... เป็นอะไรไปแล้วล่ะ อยู่คุกอัชคาบันนานจนใจอ่อนหรือไง"

"แฮร์รี่!" เฮอร์ไมโอนี่ครางเสียงอ่อย "เงียบเถอะ!"

"เขามาพบกับแม่ของฉัน!" แฮร์รี่ตะเบ็งเสียง และด้วยแรงอันมหาศาล เขาสลัดหลุดจากการยึดยุดของเฮอร์ไมโอนี่และรอน เขาโผ

ไปข้างหน้า --

แฮร์รีลีมพอนดอร์ -- ลืมไปว่าตัวเองเป็นเด็กอายุสิบสามที่ตัวเล็ก และผอมบาง ในขณะที่แบล็กเป็นชายฉกรรจ์ร่างสูง -- เท่าที่แฮร์รีรู้จักคือ เขาต้องการทำร้ายแบล็กให้เจ็บปวดที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเขาไม่สนใจว่า ตนเองจะต้องเจ็บตัวขนาดไหน --

อาจจะเป็นเพราะความตกใจที่เห็นแฮร์รีทำอะไรโง่ๆ เช่นนี้ แบล็ก จึงไม่ได้ยกไม้กายสิทธิ์ขึ้นทันการณ์ -- มือข้างหนึ่งของแฮร์รีคว้าข้อมือ ข้างที่ไม่ได้ขยับของแบล็กไว้นั่น พร้อมกับออกแรงบังคับให้ปลายไม้หันไป ทางอื่น กำปั้นอีกข้างหนึ่งของแฮร์รีชกเข้าที่ด้านข้างของศีรษะแบล็ก และ ทั้งคู่หงายหลังล้มลงไปที่กระแทกผนังห้อง --

เฮอร์ไมโอนี่หวีดร้อง รอนแผดเสียง แสงเจิดจ้าวูบขึ้นขณะที่ประกาย ไฟพุ่งออกจากไม้กายสิทธิ์ในมือของแบล็ก และเฉียดใบหน้าของแฮร์รีไป เพียงเส้นยาแดง แฮร์รีรู้สึกวุ่นวายเหมือนเกร็งภายใต้ฝ่ามือของตนบิดอย่าง รุนแรง แต่เขาก็ยังจับไว้นั่นไม่ยอมปล่อย มืออีกข้างหนึ่งรวกเข้าไปใส่ทุกๆ ส่วนของแบล็กเท่าที่จะทำได้

แต่แล้ว มือข้างที่เป็นอิสระของแบล็กก็เอื้อมมาถึงลำคอของ แฮร์รี --

"อย่า" แบล็กร้องห้ามเบาๆ "ฉันรอมานานเกินไปแล้ว -- "

นิ้วมือนั้นบีบแน่นเข้า แฮร์รีสำลัก กระຈกแว่นตาฝ้ามัว

แล้วเขาก็เห็นเท้าข้างหนึ่งของเฮอร์ไมโอนี่เหวี่ยงมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ แบล็กปล่อยมือจากแฮร์รีพร้อมกับส่งเสียงครางด้วยความเจ็บ รอนเหวี่ยง ตัวทับลงบนมือข้างที่ถือไม้กายสิทธิ์ของแบล็ก แฮร์รีได้ยินเสียงหักดังเป๊าะ เบาๆ --

แฮร์รีดี้นหลุดออกจากร่างที่โรมรันพันกันอยู่และเห็นไม้กายสิทธิ์ของตนกลิ้งอยู่บนพื้น เขาโผล่เข้าไปใส่ แต่ --

"โอ๊ย!"

ครุกแซงก์เข้าร่วมวงด้วย อังตืนคู้หน้าของมันฝังลึกลงบนแขนของแฮร์รี แฮร์รีสะดุ้งมันออก แต่ตอนนี้ครุกแซงก์กลับกระโจนไปหาไม้กายสิทธิ์ของแฮร์รี --

"อย่านะ!" แฮร์รีแผดเสียง เขายืนท่าหมายจะเตะจนมันต้องแผ่นแผ่นไปทางด้านข้างพร้อมกับส่งเสียงร้องขู เด็กชายฉวยได้ไม้กายสิทธิ์แล้วหันมา --

"หลีกไป!" เขาตะโกนบอกรอนและเฮอร์ไมโอนี่

ไม่ต้องให้บอกซ้ำสอง เฮอร์ไมโอนี่อ้าปากหอบหายใจ ริมฝีปากของเธอมีเลือดไหล เธอรีบตะกายหลบไปด้านข้าง ครว้าไม้กายสิทธิ์ของตัวเองและของรอน รอนคลานไปที่เตียงแล้วล้มตัวลงบนนั้น หายใจหอบ ใบหน้าเผือดขาวของเขาบัดนี้มีสีแสดเขียว มือทั้งสองกุมขาข้างที่หักไว้

แบล็กนอนแผ่อยู่ซิดผนัง หน้าอกผอมๆ ขยับขึ้นลงถี่เร็วขณะมองดูแฮร์รีค่อยๆ เดินใกล้เข้ามา ไม้กายสิทธิ์ของเด็กชายพุ่งตรงมาที่หัวใจของแบล็ก

"จะฆ่าฉันหรือ แฮร์รี" เขากระซิบ

แฮร์รีหยุดอยู่เหนือร่างเขา ไม้กายสิทธิ์ยังคงขี้อยู่ที่หน้าอกของแบล็ก เขาก็มองมองรอยซ้ำสีเขียวแกมม่วงที่ปรากฏขึ้นรอบดวงตาข้างซ้ายของแบล็ก และจมูกที่มีเลือดไหล

"นายฆ่าพ่อแม่ของฉัน" เสียงของแฮร์รีสั่นน้อยๆ แต่มือที่ถือ

ไม้กายสิทธิ์นั้นแน่นแน

แบล็กจึงตอบกลับมาจากดวงตาสีโหลคู่

"ฉันไม่ปฏิเสธ" เขาพูดเสียงเบา "แต่ถ้าเธอรู้เรื่องทั้งหมด"

"เรื่องทั้งหมดงั้นหรือ" แฮร์รี่ทวนคำ ความโกรธเด่นดูบๆ อยู่ในหู
"นายชายพ่อกับแม่ให้ไวลเดอมอร์ ฉันรู้แค่นั้นก็พอแล้ว!"

"เธอต้องฟังฉัน" แบล็กบอก น้ำเสียงของเขาขณะนี้มีความ
ร้อนรนเจืออยู่ "เธอจะเสียใจถ้าไม่ฟัง... เธอไม่เข้าใจ..."

"ฉันเข้าใจดีกว่าที่นายคิด" เสียงของแฮร์รี่สั้นมากกว่าเก่า "นายไม่เคย
ได้ยินเสียงแม่ฉันเลยใช่ไหม แม่ของฉัน... พยายามห้ามไม่ให้ไวลเดอมอร์
ฆ่าฉัน... แล้วนายเป็นคนทำเรื่อง... นายเป็นคนทำ..."

ก่อนที่คนใดคนหนึ่งจะเอ่ยคำพูดอื่นอีก ร่างสีส้มก็แผ่นแผ่ลิ่วผ่านตัว
แฮร์รี่ไป ครุกเซงก์กระโดดขึ้นไปบนหน้าอกของแบล็กและหมอบนั่งอยู่
ตรงนั้น ตรงหัวใจของแบล็กพอดี แบล็กกะพริบตาแล้วก้มลงมองแมวตัวนั้น

"ออกไป" เขาพิมพ์ พยายามผลักครุกเซงก์ออกจากตัว

แต่ครุกเซงก์ฝังอึ้งเท้าลงบนเสื้อคลุมของแบล็กและไม่ขยับเขยื้อน
มันหันหน้าไปเบนหน้าเกลียดของมันมาทางแฮร์รี่ แล้วเงยขึ้นมามองเขาด้วย
ดวงตาโตสีเหลือง เฮอร์ไมโอนี่สะอึกสะอื้นเจิบๆ อยู่ทางขวาของแฮร์รี่

แฮร์รี่ก้มลงมองแบล็กและครุกเซงก์ มือกำไม้กายสิทธิ์แน่นเข้า
จะเป็นไรเล่าถ้าเขาจำต้องฆ่าแมวไปด้วย มันเป็นพวกเดียวกับแบล็ก... ถ้า
มันพร้อมจะตายเพราะพยายามปกป้องแบล็ก ก็ไม่ใช่ธุระอะไรของแฮร์รี่...
ถ้าแบล็กอยากช่วยชีวิตมันเอาไว้ นั่นก็เป็นเพียงแค่การพิสูจน์ว่าเขาเป็นห่วง
เป็นใยครุกเซงก์มากกว่าพ่อแม่ของแฮร์รี่...

แฮร์รียกไม้กายสิทธิ์ขึ้น บัดนี้คือโอกาสแล้ว โอกาสที่จะแก้แค้นให้พ่อกับแม่ เขากำลังจะฆ่าแบล็ก เขาต้องฆ่าแบล็ก นี่เป็นโอกาสของเขาแล้ว....

แต่ละวินาทีเนิ่นนาน แฮร์รียืนนิ่งซึ่งอยู่ตรงนั้น ไม้กายสิทธิ์เงยค้ำแบล็กเงยขึ้นจ้องมองเขา ครุกแซงก์หมอบอยู่บนอก เสียงหายใจขาดเป็นห้วงของรอนดังมาจากตรงใกล้ๆ เติง เฮอร์ไมโอนี่เงยบกริบ

และแล้วก็มีเสียงใหม่อีกเสียงดังขึ้น --

เป็นเสียงฝีเท้าดังก้องผ่านพื้นขึ้นมา -- ใครคนหนึ่งกำลังเคลื่อนไหวยู่ที่ชั้นล่าง

"เราอยู่ข้างบนนี่ค่ะ!" เฮอร์ไมโอนี่กรีดร้องขึ้นในทันที "เราอยู่ข้างบนนี่ -- ซิเรียส แบล็ก -- เร็วค่ะ!"

แบล็กไหวตัวเหือกจนเกือบทำครุกแซงก์พลัดตกจากอก แฮร์รีเกร็งมือกำไม้กายสิทธิ์จนสั่นระริก -- *ลงมือเดี๋ยวนี้!* เสียงในหัวบอกเขา -- แต่เสียงฝีเท้ากำลังย่ำโครมขึ้นบันไดมา และแฮร์รีก็ยังคงไม่ลงมือ

ประตูห้องเปิดผางออกพร้อมประกายสีแดงวาบเป็นสาย แฮร์รีหมุนตัวกลับมาพอดีกับที่ศาสตราจารย์ลูปีนถลันเข้ามาในห้อง ใบหน้าของเขาปราศจากสีเลือด ไม้กายสิทธิ์ยกค้ำไว้ในท่าเตรียมพร้อม สายตาของเขามองรอนที่นอนอยู่บนพื้น เลยมาที่เฮอร์ไมโอนี่ที่หมอบอยู่ข้างประตู แล้วเลยต่อมาที่แฮร์รีที่ยืนอยู่ตรงนั้น ในมือถือไม้กายสิทธิ์ชี้ไปที่แบล็ก จากนั้นก็มองไปที่แบล็กที่นอนตัวงอและมีเลือดไหลอยู่แทบเท้าแฮร์รี

"เอกซเพลลิอาร์มัส!" ลูปีนตะโกน

ไม้กายสิทธิ์ของแฮร์รีหลุดลอยออกจากมือของเขาอีกครั้ง เช่นเดียวกับอีกสองอันที่เฮอร์ไมโอนี่ถืออยู่ ลูปีนรับไว้อย่างชำนาญแล้วก็เคลื่อน

ตัวเข้ามาในห้อง สายตาจับจ้องอยู่ที่แบล็กที่ยังคงมีครุฑแข่งกันอ่อนปวกป๋อง
อยู่บนหน้าอก

แฮร์รี่ยืนอยู่ตรงนั้น รู้สึกโหวงเหวงขึ้นมาในทันที เขาไม่ได้ลงมือทำ
เขาใจไม่แข็งพอ แบล็กกำลังจะถูกส่งตัวคืนให้ผู้คุมวิญญาณ

แล้วลูปินก็พูดขึ้นด้วยเสียงแปลกประหลาด เสียงที่สั่นด้วยอารมณ์กดดัน
ภายใน

"เขาอยู่ที่ไหน ชิเรียส"

แฮร์รี่มองไปที่ลูปินอย่างรวดเร็ว เขาไม่เข้าใจว่าลูปินหมายความว่า
อย่างไร ลูปินกำลังพูดถึงใคร เขาหันไปมองแบล็กอีกครั้ง

สีหน้าของแบล็กเกือบจะไร้อารมณ์ใดๆ ชั่วแวบหนึ่งนั้น เขาไม่ขยับ
ตัวเลยแม้แต่หน่อย และแล้วเขาก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นช้าๆ แล้วชี้ตรงไปที่รอน
แฮร์รี่งุนงงและหันขวับไปดูรอนที่มีที่ทางงั้นเช่นกัน

"แต่ทำไม..." ลูปินพูดเบาๆ พลังจ้องมองแบล็กเขม็งราวกับพยายาม
จะอ่านใจ "...ทำไมเขาถึงไม่ปรากฏตัวก่อนหน้านี้ นอกเสียจากว่า -- " จู่ๆ
ดวงตาของลูปินก็เบิกกว้างขึ้น ราวกับเขาแลเห็นอะไรบางอย่างถุดออกไป
จากแบล็ก บางอย่างที่คุณอื่นในที่นั้นไม่อาจเห็นได้ " -- นอกเสียจาก
ว่า เขา คือ คน ที่... นอกเสียจากว่านายจะสลับตัวกัน... โดยไม่บอกฉัน"

แบล็กพยักหน้ารับช้าๆ ดวงตาสีโหลคู่ นั้นไม่ละไปจากใบหน้าของ
ลูปินเลย

"อาจารย์ลูปินอะ" แฮร์รี่ขัดขึ้นด้วยเสียงอันทัง "เกิดอะไร -- "

แต่เด็กชายไม่ทันจบคำถามเพราะสิ่งที่เห็นทำให้เสียงของเขาขาดหายไป
ไปในลำคอ ลูปินลดไม้กายสิทธิ์ลงจ้องมองไปที่แบล็ก วินาทีต่อมา เขาเดิน

ไปอยู่ข้างๆ จับมือแบล็กและดึงให้ลุกขึ้นยืนจนครุฑแข่งก็ตกลงกับพื้น แล้วโอบกอดแบล็กไว้ราวกับเป็นพี่น้องกัน

แฮร์รีเสียววาบไปทั้งร่าง

"หนูไม่อยากเชื่อเลย" เฮอร์ไมโอนี่กรีดร้อง

ลูปินคลายมือจากตัวแบล็ก แล้วหันมาทางเด็กหญิง เฮอร์ไมโอนี่ยันตัวลุกขึ้นจากพื้นและกำลังชี้มือมาที่ลูปิน ดวงตาเบิกกว้าง "อาจารย์ -- อาจารย์ -- "

"เฮอร์ไมโอนี่ -- "

" -- อาจารย์กับเขา!"

"เฮอร์ไมโอนี่ ใจเย็นๆ -- "

"หนูอุตสาหะไม่บอกใคร!" เฮอร์ไมโอนี่ตะเบ็งเสียงแหลม "หนูหลงช่วยปิดบังให้อาจารย์ -- "

"เฮอร์ไมโอนี่ ฟังครูก่อน ขอร้องล่ะ!" ลูปินตะโกน "ครูอธิบายได้ -- "

แฮร์รีรู้สึกว่าร่างทั้งร่างของเขาสั่นเทิ้ม ไม่ใช่ด้วยความหวาดกลัว แต่ด้วยโทสะที่พลุ่งพล่านขึ้นมาใหม่

"ผมเชื่อใจอาจารย์" เขาตะโกนใส่ลูปิน เสียงสั่นอย่างควบคุมไม่อยู่ "แต่ตลอดเวลาอาจารย์กลับเป็นเพื่อนกับเขา!"

"เธอเข้าใจผิด" ลูปินพูด "ครูไม่ได้เป็นเพื่อนกับแบล็กมาสิบสองปีแล้ว แต่ครูเป็นเพื่อนกับเขาแล้วตอนนี้ -- ขอให้ครูอธิบาย..."

"ไม่!" เฮอร์ไมโอนี่แผดเสียง "แฮร์รี อย่าไปเชื่อ เขาช่วยให้แบล็กเข้าไปในปราสาท เขาก็อยากให้เธอตายด้วย -- เขาเป็นมนุษย์หมาป่า!"

ห้องเงียบกริบ บัดนี้สายตาทุกคู่จับจ้องอยู่ที่ลูปินที่มีท่าทางสงบนิ่ง
อย่างน่านับถือ แม้ว่าใบหน้าจะเผือดซีด

"ครูว่าเธอทำคะแนนได้ไม่ดีเหมือนที่เคยนะ เฮอร์ไมโอนี่" ลูปินเอ่ยขึ้น
"ถูกแค่หนึ่งในสาม ครูไม่ได้ช่วยซิเรียส แบล็กให้เข้าไปในปราสาท และ
แน่นอนว่าครูไม่ต้องการให้แฮร์รีตาย..." ใบหน้าของเขากระตุกอย่าง
ประหลาด "แต่ครูไม่ปฏิเสธว่าครูเป็นมนุษย์หมาป่า"

รอนใช้ความพยายามอย่างหนักที่จะลุกขึ้นอีกครั้ง แต่ก็ต้องล้มลง
พร้อมกับครางด้วยความเจ็บปวด ลูปินก้าวไปหาเขา สีหน้าแสดงความ
ห่วงใย แต่รอนละล้าละลักออกมาว่า "ไปให้พ้น มนุษย์หมาป่า!"

ลูปินชะงักกึก และแล้วด้วยอาการฝืนอย่างเห็นได้ชัด เขาหันไปหา
เฮอร์ไมโอนี่แล้วพูดขึ้นว่า "เธอรู้มานานแค่ไหนแล้ว"

"นานมาก" เฮอร์ไมโอนี่ตอบเสียงเบา "ตั้งแต่หนูเขียนเรียงความส่ง
ศาสตราจารย์สเนป..."

"เขาคงดีใจ" ลูปินพูดเรียบๆ "เขาสั่งให้เขียนรายงานเรื่องนี้ เพราะ
หวังว่าจะมีใครสักคนเข้าใจว่าอาการของครูหมายถึงอะไร... เธอตรวจ
ตารางข้างขึ้นข้างแรมแล้วรู้ว่าครูป่วยทุกวันพระจันทร์เต็มดวงใช่ไหม หรือ
เธอรู้เพราะบ็อกการ์ดเปลี่ยนเป็นดวงจันทร์เวลาที่มันเจอครู"

"ทั้งสองอย่างค่ะ" เฮอร์ไมโอนี่ตอบเบาๆ

ลูปินฝืนหัวเราะ

"เธอเป็นแม่มดวัยนี้ที่ฉลาดที่สุดเท่าที่ครูเคยพบมาเลยนะเฮอร์ไมโอนี่"

"หนูเปล่า" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ "ถ้าหนูฉลาดกว่านี้สักหน่อย หนูก็คง
บอกใครต่อใครแล้วว่าอาจารย์เป็นอะไร!"

"แต่พวกเขาก็รู้จักกันอยู่แล้ว" ลูปีนบอก "อย่างน้อย พวกอาจารย์ก็รู้"

"ดัมเบิลดอร์จ้างอาจารย์มาทั้งๆ ที่รู้ว่าอาจารย์เป็นมนุษย์หมาป่างั้นหรือ" รอนอ้าปากค้าง "เขาสติดีหรือเปล่า"

"อาจารย์บางคนก็คิดอย่างนั้น" ลูปีนตอบ "ดัมเบิลดอร์ต้องพยายามอย่างมากที่จะทำให้อาจารย์จำนวนหนึ่งเชื่อว่าครูไวใจได้ -- "

"แต่เขาเข้าใจผิด!" แฮร์รีตะโกน **"อาจารย์ช่วยเขาอยู่ตลอดเวลา!"** เขาชี้ไปที่แบล็กที่เดินข้ามห้องไปทิ้งตัวลงบนเตียงสี่เสา ใบหน้าของเขาซุกซบอยู่บนมืออันสั่นเทาข้างหนึ่ง ครูกแซงก์กระโดดขึ้นไปข้างกายแล้วก้าวขึ้นบนดัก พลังร้องครางในลำคอ รอนลากขากระเถิบหนีจากทั้งสอง

"ครูไม่ได้ช่วยซิเรียส" ลูปีนบอก "ถ้าพวกเขาให้ออกาส ครูจะอธิบายให้ฟัง นี่แน่ะ -- "

ลูปีนแยกไม้กายสิทธิ์ของแฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนีที่กำรวมไว้แล้วโยนแต่ละอันกลับคืนให้เจ้าของ แฮร์รีรับไว้อย่างงงงัน

"เออละ" ลูปีนเสียบไม้กายสิทธิ์ของตัวเองเข้ากับเข็มขัดตามเดิม "พวกเธอมีอาวุธ ส่วนเราไม่มี ที่นี้จะฟังไหม"

แฮร์รีไม่รู้อาจจะคิดอย่างไรดี หรือว่านี่คือเล่ห์กล

"ถ้าอาจารย์ไม่ได้คอยช่วยเขา" เด็กชายพูด พร้อมกับตวัดสายตาอย่างโกรธแค้นไปที่แบล็ก "อาจารย์รู้ได้ยังไงว่าเขาอยู่ที่นี้"

"แผนที่" ลูปีนบอก "แผนที่ตัวกวนนั้นไงละ ครูกำลังดูมันอยู่ในห้องทำงาน -- "

"อาจารย์รู้วิธีใช้มันด้วยหรืออะ" แฮร์รีถามอย่างสงสัย

"อาจารย์เขียน -- "

ลูปินตั้งต้นเดินกลับไปกลับมา พร้อมกับมองพวกเด็ก ๆ ขี้ฝุ่นลอยฟุ้ง
ติดเท้าขึ้นมา

"เธอคงจะสวมผ้าคลุมล่องหนตัวเก่าของพ่อละสิ แฮร์รี่ -- "

"อาจารย์รู้เรื่องผ้าคลุมล่องหนได้อย่างไร"

"ครูเคยเห็นเจมส์หายตัวไปได้ผ้าคลุมไม่รู้กี่ครั้ง..." ลูปีนบอกพลางโบกมือไปมาอีก "เรื่องขงเรื่องก็คือ ถึงแม้เธอจะสวมผ้าคลุมล่องหน แต่เธอก็จะปรากฏอยู่บนแผนที่ตัวกวนนั้น ครูเฝ้าดูพวกเธอเดินผ่านสนามเข้าไปในกระท่อมของแฮกริด และอีกยี่สิบนาที่ต่อมา พวกเธอก็จากแฮกริดมาและมุ่งหน้ากลับมาที่ปราสาท แต่ขากลับนี้พวกเธอมีใครอีกคนหนึ่งติดมาด้วย"

"อะไรนะ" แฮร์รี่ถาม "เปล่าๆ เราไม่ได้พาใครมาด้วย!"

"ครูก็ไม่เชื่อตาตัวเอง" ลูปินยังคงเดินไปเดินมา ไม่สนใจที่แฮร์รี่พูด
 ขึ้น "ครูคิดว่าแผนที่คงจะรวน เขาจะมากับพวกเธอได้อย่างไร"

"ไม่มีใครมากับเรา!" แฮร์รี่พูดซ้ำ

"แต่แล้ว ครูก็เห็นอีกจุดหนึ่งกำลังเคลื่อนอย่างรวดเร็วตรงไปที่พวกเธอ มีแถบป้ายชื่อ ซีเรียส แบล็ก... ครูเห็นเขาปะทะกับพวกเธอและเฝ้าดูอยู่จนเขาลากพวกเธอสองคนเข้ามาในตันวิลโลว์จอมหวด -- "

"เราคนเดียว!" รอนตอบอย่างโมโห

"ไม่ใช่ รอน เธอสองคน"

ลูปินหยุดเดิน สายตาของเขามองกวาดไปทั่วตัวรอน

"ขอครูดูหนูหน่อยได้ไหม" ลูปินพูดเรียบๆ

"อะไรนะ" รอนถาม "สแคบเบอร์เกี่ยวอะไรด้วย"

"ทุกอย่าง" ลูปินตอบ "ขอครูดูหน่อยนะ"

รอนซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นแล้วก็เอามือล้วงเข้าไปในเสื้อคลุม สแคบเบอร์ไพล่ออกมาทั้งๆ ที่ดินรนสุดกำลัง รอนต้องกำหางโล้นๆ ของมันเอาไว้แน่นเพื่อไม่ให้มันดิ้นหนีไป ครูกแซงก็ลุกขึ้นยืนบนटकแบล็ก ส่งเสียงขู่ฟ่อเบาๆ

ลูปินขยับเข้าไปใกล้รอน ดูเหมือนเขาจะกลั่นหาใจขณะที่สำรวจดูสแคบเบอร์อย่างตึงอกตั้งใจ

"มีอะไร" รอนพูดอีกพร้อมๆ กับยื่นสแคบเบอร์เข้าไปใกล้ เขามีท่าทางหวาดกลัว "หนูของผมเกี่ยวอะไรด้วยหรือ"

"มันไม่ใช่หนู" ซีเรียส แบล็กคำรามออกมาทันที

"หมายความว่ายังไง -- มันเป็นหนูชัดๆ -- "

"ไม่ใช่" ลูปินพูดค่อยๆ "มันเป็นพอมด"

"พอมดแอนนิเมจัส" แบล็กเอ่ยขึ้น "ที่มีชื่อว่าปีเตอร์ เพ็ดติกรูว์"

นายจันทร์เจ้า หางหยอน เท้าบุบ และขาแหลม

ต้องใช้เวลาอีตี่หนึ่งกว่าที่ประโยคที่ฟังดูเหลือเชื่อนี้จะ
แทรกซึมเข้าไปในสมอง ครั้นแล้ว รอนก็เอ่ยขึ้นตรงกับที่แฮร์รีกำลังคิดอยู่

"คุณสองคนเสียสติไปแล้ว"

"ตกลงดี!" แฮร์รีไมโอเนียพูดค่อยๆ

"ปีเตอร์ เพ็ดติกรูว์ตายไปแล้ว!" แฮร์รีพูด "ถูกเขามาไปเมื่อสิบสองปีก่อน!" เขาชี้ไปที่แบล็กที่โบหน้ากระตักได้อย่างควบคุมไม่ได้

"ฉันตั้งใจฆ่าเขาจริง" เขาคำราม มองเห็นฟันสีเหลือง "แต่ไอ้จ้าวปีเตอร์กลับโชคดีกว่าฉัน... แต่คราวนี้จะไม่เป็นอย่างนั้นแน่"

แล้วครุกแซงก็ถูกเหวี่ยงลงกับพื้นขณะที่แบล็กพุ่งตัวเข้าหาสแคบเบอร์รอนร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อน้ำหนักตัวของแบล็กโถมลงบนขาข้างที่หักของเขา

"ซิเรียส อย่า!" ลูปีนตะโกน พลังชะงักตัวไปลากแบล็กออกมาจากรอนอีกครั้ง "รอก่อน! นายทำแบบนี้ไม่ได้ ต้องให้พวกเด็ก ๆ เข้าใจ -- เราต้องอธิบาย -- "

"เอาไว้อธิบายทีหลัง!" แบล็กเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน พยายามสะบัดลูปีนออกไป มือข้างหนึ่งยังคงเอื้อมไขว่คว้าให้ถึงตัวสแคบเบอร์รอนซึ่งกำลังร้องจ๊ี้ด ๆ เหมือนลูกหมู พร้อมกับข่วนใบหน้าและคอของรอนเพื่อจะฉีกหลุดหนีไป

"พวกเขา - มี - สิทธิ์ - ที่ - จะ - รู้ - ทุกอย่าง!" ลูปีนหอบ พยายามวิ่งตัวแบล็กไว้ "รอนเลี้ยงมันไว้! มีความผูกพันกันอย่างที่ฉันเองก็ไม่เข้าใจ! แล้วแฮร์รี่ล่ะ -- นายยังติดค้างความจริงกับแฮร์รี่อยู่นะ ซิเรียส!"

แบล็กหยุดดิ้นรน แม้ว่าดวงตากลวงลึกลับจะยังจับแน่นิ่งอยู่ที่สแคบเบอร์รอนกำมันอย่างแน่นไว้ในมือซึ่งบัดนี้มีรอยข่วนและเลือดไหลซึม

"ก็ได้ ถ้าฉัน" แบล็กพูดโดยไม่ถอนสายตาไปจากหนู "บอกอะไรก็ได้ที่นายอยากบอก แต่เร็วหน่อยนะ รีมัส ฉันอยากฆ่ามันให้สมกับที่ฉันต้องติดคุกด้วยข้อหานี้..."

"คุณสองคนเสียสติไปแล้ว" รอนพูดเสียงสั้น มองไปที่แฮร์รีและ
เฮอร์ไมโอนี่เหมือนจะขอคำสนับสนุน "ผมเบื่อเต็มที ผมไม่ยุ่งด้วยแล้ว"

เด็กชายพยายามใช้ขาข้างที่ติดนิ้วตัวลุกขึ้น แต่ลูปีนกลับยกไม้กายสิทธิ์
ขึ้นอีกครั้ง และชี้ไปที่สแคบเบอร์

"เธอต้องฟังครูก่อน รอน" เขาพูดเบาๆ "ขอแค่ช่วยจับปีเตอร์ให้
แน่นๆ เท่านั้นเวลาฟัง"

"มันไม่ใช่ปีเตอร์ มันคือสแคบเบอร์!" รอนตะเบ็งเสียง พร้อม
กับพยายามยัดหนุคินลงไปในกระเป๋าด้านหลัง แต่สแคบเบอร์กลับดิ้นหนัก
จนรอนโงเงงและเสียการทรงตัว แฮร์รีคว้าตัวรอนเอาไว้ได้ แล้วผลักเขา
กลับไปนั่งลงบนเตียง จากนั้นก็ไม่ใส่ใจกับแบล็ก แต่หันมาทางลูปีน

"มีพยานเห็นเพ็ตติกรูว์ตาย" แฮร์รีเอ่ยขึ้น "คนเต็มถนน..."

"พวกนั้นไม่ได้เห็นอย่างที่คุณคิดว่าตัวเองเห็นนะสิ!" แบล็กพูดอย่างเหยียด
เกรียม สายต่ายังคงจับจ้องสแคบเบอร์ที่ตะกุกตะกายอยู่ในมือของรอน

"ใครๆ คิดว่าซิเรียสฆ่าปีเตอร์" ลูปีนผงกศีรษะรับ "ครูเองก็เชื่ออย่าง
นั้น -- จนกระทั่งครูได้เห็นแผนที่คินนี่ เพราะแผนที่ตัวกวอนไม่มีวันโกหก...
ปีเตอร์ยังไม่ตาย รอนกำลังอุ้มเขาไว้ในมือ แฮร์รี"

แฮร์รีก้มลงมองรอน และเมื่อสบตากัน ทั้งสองก็เห็นพ้องต้องกัน
อย่างเงิบๆ ว่าแบล็กและลูปีนได้เสียสติไปแล้ว เรื่องของพวกเขาฟังไม่ขึ้น
เอาเสียเลยไม่ว่าจะเป็นในแง่มุมไหน สแคบเบอร์จะเป็นปีเตอร์ เพ็ตติกรูว์
ได้อย่างไร คุณอัชคาบั้นต้องทำให้แบล็กเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ -- แต่ทำไม
ลูปีนถึงเป็นไปด้วยเล่า

และแล้วเฮอร์ไมโอนี่ก็พูดขึ้นด้วยเสียงที่ข่มไว้ไม่ให้สั้น รวากับพยายาม
โน้มหน้าวศาสตราจารย์ลูปีนให้พูดอย่างมีเหตุผล

"แต่อาจารย์ลูปินคะ... สแคบเบอร์จะเป็นเพ็ดติกรูว์ไม่ได้หรอกค่ะ... มันเป็นเรื่องจริงไปไม่ได้ อาจารย์ก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้..."

"ทำไมจะเป็นจริงไม่ได้" ลูปินพูดเรียบๆ ราวกับพวกเขายู่ในชั้นเรียน และเฮอร์ไมโอนี่กำลังชี้ให้เห็นปัญหาในการทดลองกับตัวกรินดีโลว์

"เพราะว่า... เพราะใครๆ ก็ต้องรู้ ลีเคธ่าปีเตอร์ เพ็ดติกรูว์เป็นพ่อมดแอนนิเมจัส เราเรียนเรื่องแอนนิเมจิกกับศาสตราจารย์มักกอนนากัล แล้วหนูไปค้นดูในหนังสือตอนที่ทำการบ้าน -- กระทรวงควบคุมดูแลพวกแม่มดกับพ่อมดที่กลายร่างเป็นสัตว์ได้ มีทะเบียนที่บอกว่าพวกนั้นกลายร่างเป็นสัตว์อะไร แล้วก็มีดำหนิอะไรตรงไหน... หนูไปดูชื่อศาสตราจารย์มักกอนนากัลในทะเบียนนั้น แล้วในศตวรรษนี้ก็มีแอนนิเมจัสเพียงเจ็ดคนเท่านั้น ไม่มีชื่อของเพ็ดติกรูว์รวมอยู่ในรายชื่อ นะคะ -- "

แฮร์รีแทบจะไม่มีเวลาแอบคิดอัศจรรย์ใจเจี๊ยบๆ ในความอดสาหัสของเฮอร์ไมโอนี่ที่ทุ่มเทให้กับการทำการบ้าน เมื่อลูปินตั้งต้นหัวเราะ

"ก็ถูกอีกนั่นแหละ เฮอร์ไมโอนี่ แต่กระทรวงไม่เคยรู้ว่าเคยมีพ่อมดแอนนิเมจัสสามคนที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนคอยป่วนเปี้ยนอยู่แถวๆ ฮอกวอตส์"

"รีมัส ถ้านายจะเล่าเรื่องให้พวกนี้ฟังก็เล่าเร็วๆ เข้า" แบล็กส่งเสียงขู่ เขายังคงจ้องมองกิริยาตื่นรนสุดชีวิตของสแคบเบอร์ทุกท่วงท่า "ฉันรอมาสิบสองปีแล้ว และจะไม่รอนานกว่านี้"

"ตกลง... แต่นายต้องช่วยฉันด้วย ซิเรียส" ลูปินบอก "ฉันรู้แค่ว่าเรื่องมันเริ่มขึ้นยังไง..."

ลูปินหยุดกะทันหัน มีเสียงอดแอดดังขึ้นข้างหลังเขา ประตูห้องเปิดออกเอง ทั้งห้าคนจ้องมอง ลูปินก้าวยาวๆ ไปที่ประตูแล้วชะเง้อไปที่ชานพักบันได

จะมาโรงเรียนไม่ได้..." ลูปีนถอนใจแล้วมองตรงไปที่แฮร์รี "ครูเคยบอกเธอเมื่อหลายเดือนก่อนว่า ต้นวิลโลว์จอมหวดปลูกในปีที่ครูเข้าเรียนที่ฮอกวอตส์ ความจริงก็คือ เขาปลูกมันเพราะครูมาเรียนที่ฮอกวอตส์ บ้านหลังนี้ -- " ลูปีนมองไปรอบๆ ห้องอย่างขมขื่น " -- อุโมงค์ที่มาที่นี้ -- สร้างขึ้นเพื่อให้ครูใช้เดือนละครึ่ง จะมีคนพาตัวครูออกจากปราสาทมาที่นี้เพื่อแปลงร่าง ส่วนต้นไม้ก็ปลูกเอาไว้ตรงปากอุโมงค์ เพื่อกันไม่ให้ใครบังเอิญมาเจอครูตอนที่กำลังออกอาละวาด"

แฮร์รียังคงไม่เข้าใจว่าเรื่องที่กำลังเล่าจะไปถึงไหน แต่ก็นั่งฟังอย่างตั้งใจ เสียงอื่นนอกเหนือจากเสียงของลูปีนในตอนนี้นี้ก็มีเพียงเสียงร้องจืดๆ อย่างหวาดกลัวของสแคบเบอร์

"การกลายร่างของครูในสมัยก่อนนั้นเป็น -- เป็นเรื่องทารุณ การกลายร่างเป็นมนุษย์หมาป่านั้นเจ็บปวดมาก ครูถูกจับแยกออกไปเพื่อไม่ให้กัดคน เพราะฉะนั้นครูก็เลยกัดแล้วก็ข่วนตัวเองแทน พวกชาวบ้านได้ยินเสียงเอะอะกรีดร้องก็เลยคิดว่าตัวเองได้ยินเสียงผีร้าย ดัมเบิลดอร์ช่วยกระพือข่าวลือนี้... ถึงในตอนนั้นก็เถอะ ตอนที่บ้านเงียบเสียงไปหลายปีแล้ว ชาวบ้านก็ยังไม่กล้าเข้าใกล้..."

"แต่ถ้าไม่นับเรื่องกลายร่างแล้ว ครูก็มีความสุขกว่าที่เคยมีมาในชีวิต เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ครูมีเพื่อน เพื่อนรักถึงสามคน ชิเรียส แบล็ก... ปีเตอร์ เพ็ตติกรูว์... และแน่นอน เจมส์ พอตเตอร์ พ่อของเธอไงล่ะ แฮร์รี"

"ที่นี้ เพื่อนสามคนนั้นก็สังเกตเห็นได้ไม่ยากเลยว่า ครูหายตัวไปเดือนละหน ครูแต่งเรื่องสารพัด บอกว่าแม่ไม่สบาย และครูต้องกลับบ้านไปเยี่ยมแม่... ครูกลัวจับใจว่าพวกเพื่อนๆ จะเลิกคบถ้ารู้ว่าครูเป็นอะไร แต่แน่ล่ะ ก็เหมือนเธอนั่นแหละ เฮอร์ไมโอนี่ พวกเขาสืบจนรู้ความจริง..."

"พ่อผมด้วยหรืออะ" แฮร์รีคิดไม่ถึง

"ทำอย่างนั้นแล้วมันช่วยอาจารย์ได้ยังไงล่ะคะ" เฮอริไมโอนี่ถามอย่าง

งงๆ

"เร็วเข้าน่า รีมัส" แบล็กตะคอก เขายังจ้องมองสแคบเบอ์ด้วยสีหน้า
กระหายจะลงมือ

"จวนแล้ว ซิเรียส จวนจะถึงตอนนั้นแล้ว... เอาล่ะ ตอนนี้ โอกาส
 ไร่ใจก็มาถึงมือแล้วในเมื่อพวกเราแปลงร่างได้ ไม่ช้า เราก็กอกจากเพิง
 โหยหวนไปเที่ยวเตร็ดเตร่ทั่วบริเวณโรงเรียนและหมู่บ้านตอนกลางคืน
 ซิเรียสกับเจมส์แปลงร่างเป็นสัตว์ตัวใหญ่เพื่อจะได้คอยกำราบมนุษย์หมาป่า
 ครูนึกสงสัยว่าจะมีนักเรียนฮอกวอตส์คนไหนบ้างที่รู้จักฮอกวอตส์และ
 ฮอกส์มีดีดีกว่าพวกเรา... เพราะอย่างนั้น เราจึงทำแผนที่ตัวกววนขึ้นและ
 ลงชื่อฉายาเอาไว้ ซิเรียสเป็นนายเท้าปูย ปีเตอร์เป็นนายหางหนอน เจมส์
 เป็นนายเขาแหลม"

"สัตว์อะไรกันซะที่ -- " แฮร์รี่อ้าปากถาม แต่แฮร์รี่ไม่โอ้ซึ่งตัด
 หน้าเขา

"มันก็ยังอันตรายอยู่ดีนี่คะ! ไปเที่ยววิ่งเล่นกับมนุษย์หมาป่าตอน
 กลางคืน ถ้าเกิดอาจารย์เผลอไปกัดใครสักคนเข้าจะเป็นยังไงคะ"

"เป็นความคิดที่ยังคงหลอกหลอนครู่อยู่" ลูปีนเน้นเสียง "มันเกือบๆ
 จะเกิดขึ้นหลายครั้งที่เดียว แต่เราก็เอามาหัวเราะกันตอนหลัง พวกเรา
 ยังเด็กและคะนอง -- ใช้ความฉลาดไปเกินขอบเขต

"ใช่ บางครั้งครูก็รู้สึกผิดที่ทำตัวไม่สมกับที่ดัมเบิลดอร์ไว้วางใจ เขา
 ยอมรับครูเข้ามาเรียนที่ฮอกวอตส์ทั้งๆ ที่ไม่มีครูใหญ่คนไหนยอมทำ และ
 เขาก็คิดไม่ถึงว่าครูจะแหกกฎที่ตั้งขึ้นเพื่อความปลอดภัยของตัวเองและ
 ของคนอื่น ๆ เขาไม่เคยรู้เลยว่าครูชักนำให้เพื่อนนักเรียนอีกสามคนกลายมา
 เป็นพอมดแอนนิเมจัสโดยผิดกฎหมาย แต่ครูก็ลืมความรู้สึกผิดของตัวเอง
 ได้ทุกครั้งที่เรา นั่งลงวางแผนการผจญภัยของเดือนถัดไป และทุกวันนี้
 ครูก็ยังไม่เปลี่ยน..."

ใบหน้าของลูปีนเครียดขมึง มีแววรังเกียจตัวเองเจืออยู่ในน้ำเสียง

ของเขา "ตลอดเวลาหนึ่งปีมานี้ ครูต่อสู้กับตัวเองว่าควรจะเป็นกับ
ดั้มเบิลดอร์ดีไหมว่าซีเรียสเป็นแอนนิเมจัส แต่ครูก็ไม่ได้บอก ทำไมหรือ
เพราะครูซึ่ขลาดเกินไป มันจะเท่ากับเป็นการยอมรับว่าครูทรยศต่อ
ดั้มเบิลดอร์ตั้งแต่สมัยตอนที่ครูเรียนหนังสืออยู่ที่นี้ ยอมรับว่าครูชักจูงคนอื่น
ให้เป็นไปกับครูด้วย... และความไว้นื้อเชื่อใจของดั้มเบิลดอร์คือทุกสิ่ง
ทุกอย่างแล้วในชีวิตสำหรับครู เขารับครูเข้าเป็นนักเรียนที่ฮอกวอตส์เมื่อ
ตอนเป็นเด็ก ให้งานครูทำเมื่อโตมาแล้วถูกผู้คนเดียดจันท์จนหางานทำเลี้ยง
ตัวเองไม่ได้เพราะครูเป็นแบบนี้ เพราะฉะนั้นครูก็เลยพยายามบอกกับตัวเอง
ว่า ซีเรียสเข้ามาในโรงเรียนได้เพราะใช้ศาสตร์มืดที่เรียนมาจากโวลเดอมอร์
และการที่เขาเป็นพ่อมดแอนนิเมจัสก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเรื่องนี้... จะว่าไปแล้ว
สเนปพูดถูกเรื่องครูมาตลอด"

"สเนปหรือ" แบล็กกระซอกเสียงถาม เบือนสายตาจากสแคบเบอร์
เป็นครั้งแรกมายังลูปิน "สเนปเกี่ยวอะไรด้วย"

"เขาอยู่ที่นี้ ซีเรียส" ลูปินเน้นเสียง "เขาสอนหนังสือที่นี่ด้วย" ลูปิน
เงยหน้าขึ้นมองแฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่

"ศาสตราจารย์สเนปเรียนหนังสือกับเรา เขาคัดค้านอย่างหนักเรื่อง
แต่งตั้งครูเป็นอาจารย์สอนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืด ตลอดปีมานี้
เขาคอยบอกดั้มเบิลดอร์ว่าครูไว้นใจไม่ได้ เขามีเหตุผลของเขา... รู้ไหม
ซีเรียสล้อเขาเล่นจนเกือบทำเขาตาย เป็นการล้อเล่นที่มีครูร่วมอยู่ด้วย
-- "

แบล็กแค้นหัวเราะ

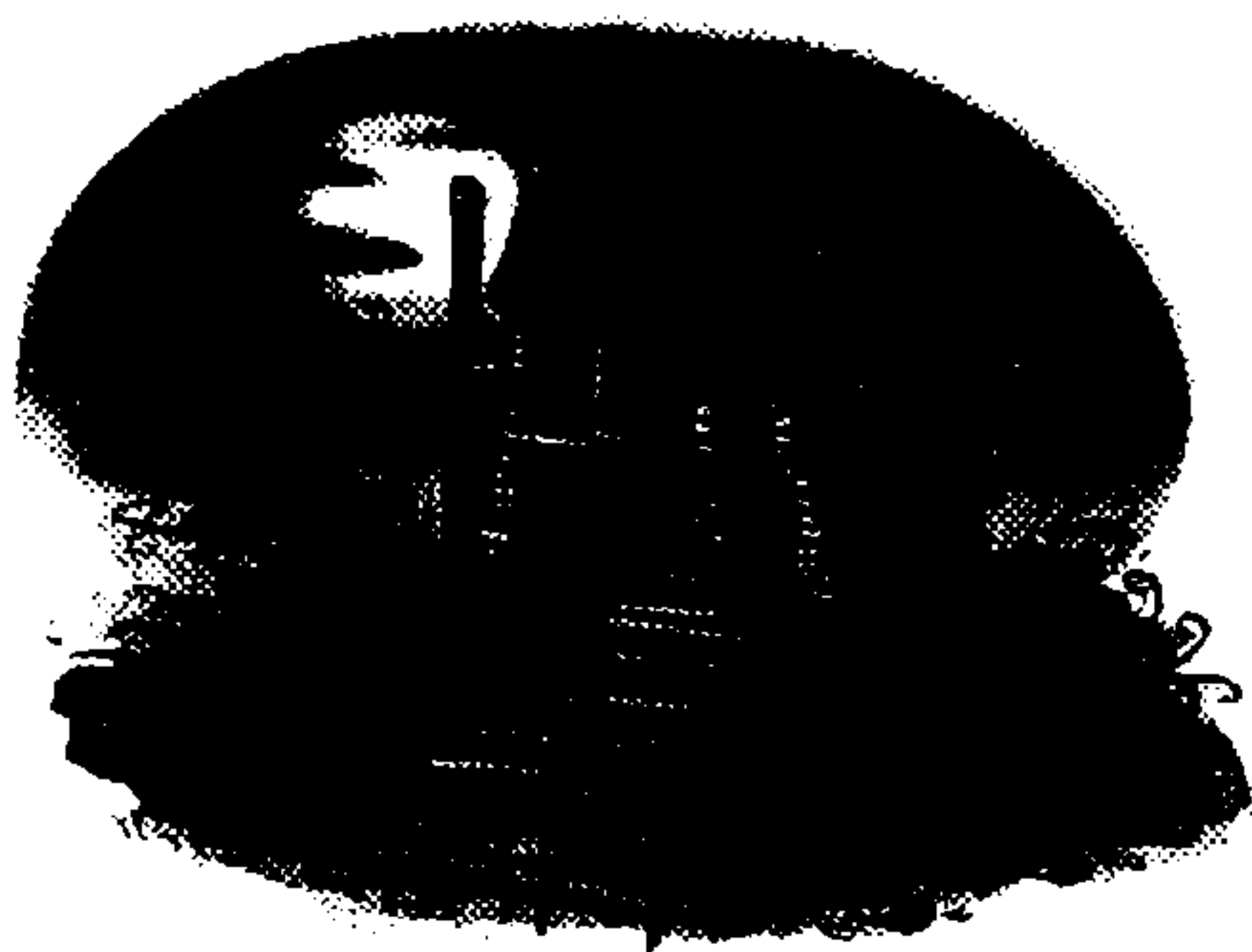
"สมน้ำหน้ามัน" แบล็กเหย้าหยัน "เที่ยวได้สอตรูสอตเห็น อยากรู้
นัก่ว่าเราแอบทำอะไรกัน... หวังจะให้พวกเราถูกไล่ออก..."

"เซเวอร์รัสอยากทราบว่าครูไปไหนทุกเดือน" ลูปีนบอกกับแฮร์รี่ รอน และเฮอร์ไมโอนี่ "เราเป็นนักเรียนปีเดียวกัน แล้วเรา — เอ้อ — ไม่ชอบหน้ากันเอามาก ๆ เลย โดยเฉพาะเจมส์ที่สเนปไม่ชอบมากเป็นพิเศษ คงจะอิจฉาที่เจมส์เล่นควิดดิชเก่ง... ช่างเถอะ คำวันหนึ่ง สเนปเห็นครูเดินตัดสนามไปกับมาตามพอมพรีย์ตอนที่มาตามพาครูไปที่ต้นวิลโลว์จอมหวดเพื่อไปกลายร่าง ซิเรียสคิดว่าคงจะ -- เอ้อ -- สนุกดี เขาบอกสเนปว่าไม่ต้องทำอะไรมาก แค่อะไรยาว ๆ แหย่ไปที่ตาบนต้นไม้ เขาก็จะตามครูเข้าไปได้ ก็นั่นแหละ สเนปทดลองทำดู -- ถ้าเขาเข้ามาได้ถึงบ้านหลังนี้ เขาก็จะเจอครูตอนที่เป็มนุษย์หมาป่าเต็มตัว -- แต่พอพ่อของเธอรู่ว่าซิเรียสทำอะไรลงไป เจมส์ยอมเสี่ยงชีวิตตามหลังสเนปมาและลากตัวออกไป... สเนปทันได้เห็นครูตรงปลายอุโมงค์แวบหนึ่ง ดัมเบิลดอร์ห้ามเขาบอกคนอื่น ๆ แต่ตั้งแต่นั้นมาสเนปก็รู้ว่าครูเป็นอะไร..."

"อย่างนี้เองสเนปถึงไม่ชอบอาจารย์" แฮร์รี่พูดซ้ำ ๆ "เพราะเขาคิดว่าอาจารย์มีส่วนเล่นตลกครั้งนั้นด้วย"

"ถูกต้อง" เสียงเย็นชาเยาะหยันดังมาจากผนังข้างหลังลูปีน

เซเวอร์รัส สเนปกำลังดึงผ้าคลุมล่องหนออกจากตัว ไม้กายสิทธิ์ชี้ตรงมาที่ลูปีน

ทาสรับใช้ของ ลอร์ดโวลเดอมอร์

แฮร์ไมโอนี่หวีดร้อง แบ็กกลูกพรวด แฮร์รีสะดุ้งสุดตัว
ราวกับถูกไฟฟ้าแรงสูงช็อต

"ฉันพบไอ้ตรงได้ตันวิสลอร์จอมหวด" สเนปเหวี่ยงผ้าคลุมไว้ข้างๆ
ขณะที่รักษาบลาจไม่กายสิทธิ์ให้ชี้ตรงมาที่หน้าอกของลูปีน "มีประโยชน์มาก
พอดเตอร์ ขอบใจนะ..."

สเนปหายใจหอบเล็กน้อย แต่สีหน้าเต็มไปด้วยความมีชัยที่พยายามข่มไว้ "พวกเธออาจจะสงสัยว่าฉันรู้ได้ยังไงว่าพวกเธออยู่ที่นี่" ดวงตาของสเนปเป็นประกาย "ผมเพิ่งไปที่ห้องของคุณมา ลูปิน คินนี่ คุณลืมกินยาผมก็เลยถือถ้วยยาไปให้ และนับเป็นโชคดีมาก... โชคดีสำหรับผมนะ เพราะที่วางอยู่บนโต๊ะของคุณคือแผนที่ มองแวบเดียวมันก็บอกอะไรๆ ที่ผมอยากรู้จนหมด ผมเห็นคุณวิ่งมาตามอุโมงค์นี้และหายลับไป"

"เซเวอร์รัส — " ลูปินเริ่มพูด แต่สเนปพูดกลับเขา

"ผมบอกอาจารย์ใหญ่หลายต่อหลายครั้งแล้วว่าคุณช่วยเหลือแบล็กเพื่อนเก่าให้เข้ามาในปราสาท ลูปิน และนี่คือหลักฐาน เพียงแต่ผมคิดไม่ถึงว่าคุณจะหาญกล้าใช้ริงเก่าเป็นที่ซ่อนตัว — "

"เซเวอร์รัส คุณกำลังเข้าใจผิด" ลูปินรีบพูด "คุณยังไม่ได้ฟังเรื่องทั้งหมด — ผมอธิบายได้ — ซิเรียสไม่ได้มาที่นี่เพื่อฆ่าแฮร์รี่ — "

"คินนี่คุกอัชคาบันจะมีนักโทษเพิ่มขึ้นสองคน" ขณะนี้ดวงตาของสเนปวาวโรจน์ราวบ้าคลั่ง "ผมอยากเห็นเหลือเกินว่าดัมเบิลดอร์จะรับเรื่องนี้ยังไง... เขามั่นใจเหลือเกินว่าคุณน่าจะไมทำอะไรใคร ใช่ไหม ลูปิน... มนุษย์หมาป่า เชื่องๆ — "

"คุณทำอะไรไง?" ลูปินพูดค่อยๆ "ความแค้นสมัยเป็นเด็กนักเรียนมีค่าพอจะแลกกับการเอาคนบริสุทธิ์กลับเข้าคุกอัชคาบันเชียวหรือ"

ปัง! เชือกเส้นยาวเหมือนงูหลายเส้นพุ่งออกจากปลายไม้กายสิทธิ์ของสเนปแล้วม้วนพันรอบปาก ข้อมือ และข้อเท้าของลูปิน เขาเสียหลักล้มลงกับพื้น ไม่อาจขยับเขยื้อนได้ แบล็กแผ่นโผนเข้าหาสเนปพร้อมส่งเสียงคำรามด้วยความโกรธ แต่สเนปชี้ไม้กายสิทธิ์ไปที่ระหวางดวงตาทั้งสองของแบล็ก

"บอกเหตุผลมาสิ" เขาระชิบ "บอกเหตุผลมาสิ ฉันไม่ปล่อยเอา
ไว้แน่"

แบล็กหยุดก็ก ยากนักที่จะบอกได้ว่าใบหน้าของฝ่ายใดแสดงความ
ชิงชังมากกว่ากัน

แฮร์รี่ยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่าตนควรจะทำอย่างไรหรือจะเชื่อใคร
เขาชำเลื่องไปที่รอนและเฮอร์ไมโอนี่ รอนก็มีที่ทำสับสนเหมือนกัน แต่ยัง
คงจับสแคบเบอร์ที่กำลังดิ้นรนเอาไว้แน่น เฮอร์ไมโอนี่ก้าวเดินมายังสเนป
อย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก แล้วพูดขึ้นด้วยเสียงกระซิบบว่า "ศาสตราจารย์สเนปคะ
มัน — มันคงไม่หนักหนาอะไรถ้าจะฟังว่าพวกเขาจะพูดอะไร ชะ-ใช่ไหมคะ"

"เกรนเจอร์ เธอกำลังจะถูกไล่ออกจากโรงเรียนนี้แล้ว" สเนปตวาด
"เธอ พอตเตอร์ แล้วก็ วีสลีย์ ออกมานอกเขตโรงเรียน คลุกคลีกับ
ฆาตกรใจโหดและมนุษย์หมาป่า ขอสักครึ่งเถอะ เก็บปากเก็บคำเอาไว้ซะ"

"แต่ถ้า -- ถ้าเกิดเป็นความผิดพลาด -- "

"เจียบนะ นังเด็กโง่!" สเนปตะโกน ทำทางคลุ้มคลั่งขึ้นมาในทันใด
"อย่าพูดสิ่งที่เธอไม่เข้าใจ!" แสงวูบวาบพุ่งออกมาจากปลายไม้กายสิทธิ์
ของเขาที่ยังคงชี้ไปที่หน้าแบล็ก เฮอร์ไมโอนี่นั่งเจียบ

"การแก้แค้นมันหอมหวานนัก" สเนปพ่นใส่แบล็ก "ฉันเฝ้าแต่หวัง
เหลือเกินว่าฉันจะได้เป็นคนจับนาย..."

"นายกำลังทำเรื่องดลกอีกแล้ว เซเวอร์รัส" แบล็กคำรามใส่ "แต่
ถ้าหากว่าเด็กคนนี้อาหุขึ้นไปที่ปราสาท -- " แบล็กพยักหน้าไปที่รอน
" -- ฉันก็จะยอมไปด้วยเจียบๆ -- "

"ขึ้นไปปราสาทนั่นหรือ" สเนปพูดเสียงราบเรียบ "ฉันว่าเราไม่ต้อง
ไปไกลขนาดนั้นหรอก ฉันแค่เรียกพวกผู้คุมวิญญาณมาดอนออกจาก

ตันวิลโลว์ก็พอแล้ว พวกนั้นต้องดีใจมากที่ได้เจอนาย แบล็กเอย์... ฉันว่ามันจะดีใจมากจนพร้อมจะให้จุมพิตเบาๆ กับนายสักที่ยังไงล่ะ..."

สีเลือดที่เหลือน้อยนิดบนใบหน้าของแบล็กพลันหายวับไป

"นาย -- นายต้องฟังฉันให้จบ" แบล็กพูดเสียงต่ำ "หนูตัวนั้น -- ดูหนูตัวนั้น -- "

ประกายบัคลั่งแบบที่แฮร์รีไม่เคยเห็นมาก่อนฉายชัดอยู่ในดวงตาของสเนป ดูเหมือนเขาไม่ยอมรับฟังเหตุผลใดๆ

"มานี่มะ พวกแก" สเนปตืดนิ้ว แล้วปลายเชือกที่มัดลูปินไว้ก็ลอยหรือมาอยู่ในมือของเขา "ฉันจะลากเจ้ามนุษย์หมาป่านี้ไปเอง เพื่อว่าผู้คุมวิญญาณจะให้จุมพิตมันด้วยสักทีหนึ่ง -- "

ก่อนที่จะรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป แฮร์รีก็ก้าวยาวๆ สามก้าวไปยืนขวางประตูเอาไว้

"หลีกทางไป พอตเตอร์ เธอน่ะเดือดร้อนพอแล้ว" สเนปคำราม "ถ้าฉันไม่มาที่นี่เพื่อช่วยชีวิตเธอเอาไว้ -- "

"ศาสตราจารย์ลูปินน่าจะฆ่าผมได้เกือบร้อยครั้งแล้วมั้งอะ ตลอดปีนี้ล่ะ" แฮร์รีตอบ "ผมอยู่กับเขาตามลำพังไม่รู้ว่ากี่ครั้งตอนที่ฝึกการต่อสู้กับผู้คุมวิญญาณ ถ้าเขาช่วยเหลือแบล็กจริง ทำไมเขาไม่จัดการกับผมเสียตั้งแต่ตอนนั้นล่ะ"

"อย่ามาบอกให้ฉันเดาใจมนุษย์หมาป่าเลย" สเนปवाद "หลีกไป พอตเตอร์"

"อาจารย์นี่น่าสมเพชจริง!" แฮร์รีตะโกนก้อง "แค่พวกเขาล้อเล่นสมัยเป็นนักเรียน อาจารย์ยังไม่แม้แต่จะยอมฟัง -- "

"หยุดนะ! บังอาจมาพูดกับฉันแบบนี้ได้ยังไง!" สเนปเสียงดัง
ท่าทางยิ่งบ้าคลั่งมากขึ้นอีก "พอยังไง ลูกก็ยังไม่พอเตอร์ ฉันเพิ่งช่วย
เธอไว้หยกๆ เธอควรจะต้องคุกเข่าขอบคุณฉันถึงจะถูก! เธอน่ะมันสมควร
ถูกเขามาตายแล้ว! เธอน่าจะตายไปเหมือนพ่อของเธอ เธอน่ะหลงตัวเอง
จนไม่ยอมรับว่าอาจจะดูแบล็กผิด -- หลีกทางไปได้แล้วที่นี่ ไม่งั้นฉันจะ
เล่นงานเธอ หลีกไป พอเตอร์!"

แฮร์รีตัดสินใจในเสี้ยววินาทีนั่นเอง ก่อนที่สเนปจะทันก้าวมาหาเขา
อีกเพียงก้าวเดียว เด็กชายก็ยกไม้กายสิทธิ์ขึ้น

"เอกซ์เพลลิอาร์มัส!" แฮร์รีตะโกน -- แต่คราวนี้ไม่ใช่มีแต่เสียง
ของเขาคนเดียว เกิดเสียงระเบิดที่ทำเอาบานประตูเขย่า ร่างของสเนป
ลอยขึ้นจากพื้นและกระแทกเข้ากับผนังห้อง ก่อนจะร่วงลงมากองกับพื้น
เลือดไหลรินจากใต้ผม สเนปหมดสติไปในทันที

แฮร์รีมองไปรอบๆ รอนกับเฮอร์ไมโอนี่ลงมือพยายามปลดอาวุธจาก
สเนปพร้อมๆ กันกับเขา ไม้กายสิทธิ์ของสเนปลอยโค้งสูงขึ้นไปแล้วตกลง
บนเตียงข้างๆ ครุกแซงก์

"เธอไม่น่าทำแบบนั้น" แบล็กมองดูแฮร์รี "น่าจะปล่อยให้ฉัน..."

แฮร์รีหลบสายตาแบล็ก เด็กชายยังคงไม่แน่ใจแม้ในตอนนี้ว่าตนได้
ทำสิ่งที่ถูกต้องแล้วหรือไม่

"เราทำร้ายอาจารย์... เราทำร้ายอาจารย์..." เฮอร์ไมโอนี่ครวญคราง
พลาจ้องมองร่างของสเนปที่แน่นิ่งอยู่อย่างตื่นตระหนก "โอ๊ย เราต้อง
ແ່ແນ່เลย -- "

ลูปีนพยายามดิ้นหลุดจากพันธนาการ แบล็กรีบก้มลงไปแกะเชือกให้
ลูปีนยัดตัวลุกขึ้นพลาจดูแขนตรงที่ถูกเชือกบาด

"ขอบใจนะ แฮร์รี่" เขาพูดขึ้น

"ผมยังไม่ได้บอกว่าผมเชื่ออาจารย์" แฮร์รี่สวนกลับ

"ถ้าอย่างนั้นก็ถึงเวลาแล้วที่เราจะพิสูจน์ให้เธอดู" ลูปีนพูด "เด็กน้อย -- ส่งปีเตอร์มาให้ฉันเถอะ เดี่ยวนี้เลย"

รอนกำสแคบเบอร์เอาไว้แนบอกแน่นขึ้นอีก

"อย่ายุ่งกับมัน" เขาพูดอย่างอ่อนแรง "อาจารย์กำลังพยายามบอกเราว่าเขาแหกคุกอัชคาบันมาเพื่อจะจับสแคบเบอร์ขึ้นหรือ ผมหมายความว่า..." เขาเงยหน้าขึ้นมองแฮร์รี่และเฮอร์ไมโอนี่เพื่อขอเสียงสนับสนุน "ก็ได้สมมุติว่าเพ็ตติกรูว์แปลงร่างเป็นหนูได้ -- มีหนูเป็นล้านๆ ตัว -- เขาจะรู้ได้ยังไงว่าจะตามตัวไหนในเมื่อเขาถูกขังอยู่ในคุกอัชคาบัน"

"ฟังซิ ซิเรียส นั่นเป็นคำถามที่ดีนะ" ลูปีนหันไปหาแบล็ก คิ้วขมวดน้อยๆ "นายรู้ได้ยังไงว่าเพ็ตติกรูว์อยู่ที่ไหน"

แบล็กเอามือที่เหมือนอุ้งเท้าสัตว์ของเขาล้วงเข้าไปในเสื้อคลุม แล้วดึงกระดาษยับยู่ยี่ออกมาแผ่นหนึ่ง เขาแผ่มันจนเรียบแล้วยื่นออกมาให้คนอื่น ๆ ดู

มันเป็นภาพถ่ายของรอนกับครอบครัวที่ดีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เดลี-พรอเฟ็ต เมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว และที่อยู่มุมบนขวาของรอนคือสแคบเบอร์

"นายได้รูปนี้มายังไง" ลูปีนถามแบล็กอย่างแปลกใจนักหนา

"จากพัคส์" แบล็กตอบ "ตอนที่เขามาตรวจคุกอัชคาบันปีก่อน เขายกหนังสือพิมพ์ให้ฉัน และมันมีรูปปีเตอร์อยู่บนหน้าหนึ่ง... เกาะไหล่เด็กคนนี้... ฉันจำมันได้ทันที... ฉันเห็นมันแปลงร่างมาก็ครั้งแล้วละ และคำบรรยายใต้รูปก็บอกว่าเด็กนั้นจะกลับไปที่ฮอกวอตส์... ที่แฮร์รี่อยู่..."

"พระเจ้าช่วย" ลูปีนพูดเสียงอ่อนๆ สายตามองสแคบเบอ์ที่หนึ่ง มองรูปในหนังสือพิมพ์ที่หนึ่งกลับไปกลับมา "ดินหน้าของมัน..."

"ยังงี้ละอะ" รอนถามอย่างไม่กลัวเกรง

"นิ้วหัวแม่เท้าของมันหายไปนะสิ" แบล็กตอบ

"นั่นสินะ" ลูปีนถอนหายใจ "ง่ายนิดเดียว... ฉลาดมาก... ปีเตอร์ ตัดนิ้วตัวเองทิ้งใช่ไหม"

"ก่อนแปลงร่างนิดเดียวเอง" แบล็กบอก "พอฉันด้อมมันไปจนมุม มันก็ตะโกนให้คนทั้งถนนได้ยินว่าฉันทรยศลี้ภัยกับเจมส์ แต่ฉันยังไม่ทันจะร้ายคาถา มันก็ใช้ไม้กายสิทธิ์ที่ซ่อนไว้ข้างหลังระเบิดทั้งถนนกระจุยฆ่าทุกคนที่อยู่ในรัศมีหกเมตรตายเรียบ -- แล้วแผ่นหินลงไปในห้องพร้อมกับหนูตัวอื่น..."

"ไม่เคยได้ยินหรือ รอน" ลูปีนถาม "ชิ้นส่วนที่ใหญ่ที่สุดของปีเตอร์ ที่พบคือนิ้วมือ"

"ฟังนะอะ สแคบเบอ์อาจจะกัดกับหนูตัวอื่น หรืออะไรแบบนั้น มันอยู่กับครอบครัวผมมาตั้งหลายปีแล้ว ตั้ง -- "

"ตั้งสิบสองปีสินะ" ลูปีนต่อให้ "เธอไม่นึกสงสัยบ้างเลยหรือว่าทำไมมันอายุยืนขนาดนั้น"

"ก็เรา -- เราเลี้ยงดูมันดี!" รอนเถียง

"แต่ตอนนี้ดูไม่ค่อยดีนะ ว่าไหม" ลูปีนพูด "ครูทายว่ามันผอมลงตั้งแต่ได้ยินข่าวว่าซิเรียสหลุดออกมาจากคุก..."

"มันกลัวแมวบ้านันต์ต่างหาก!" รอนบ้วนไปทางครุฑเซงก์ที่ยังคงครางอย่างพึงใจอยู่บนเตียง

ไม่ใช่สักหน่อย แฮร์รีคิดขึ้นมาได้ในนาทีนั้น... สแคบเบอร์มีท่าทางไม่ค่อยสบายก่อนพบครุกแซงก์เสียอีก... ตั้งแต่รอนกลับมาจากอียิปต์... ตั้งแต่เมื่อตอนที่แบล็กหนือออกจากคุก...

"แมวดัวนี้ไม่บ้า" แบล็กกระซอกเสียง เขาเอื้อมมือที่มีกระดูกปูดโปนไปลูบไล้หัวฟูๆ ของครุกแซงก์ "มันเป็นแมวที่ฉลาดที่สุดในบรรดาแมวที่ฉันเคยพบมา มันรูว่ำนั่นเป็นปีเตอร์ทันทีที่เห็น และเมื่อมาพบฉัน มันก็รู้ว่าฉันไม่ใช่สุนัข ต้องใช้เวลาอยู่พักหนึ่งกว่าที่มันจะไวใจฉัน... ในที่สุด ฉันก็สื่อสารกับมันได้ว่าฉันกำลังตามหาอะไรอยู่ แล้วมันก็คอยช่วยฉัน..."

"คุณหมายความว่าอะไรคะ" เฮอร์ไมโอนี่ถามเสียงแผ่ว

"มันพยายามจับปีเตอร์มาให้ฉัน แต่ไม่สำเร็จ... มันก็เลยขโมยรหัสผ่านเข้าหอคอยกริฟฟินดอร์มาให้... ตามที่ฉันเข้าใจ มันได้รหัสนั้นจากโตะข้างเตียงของเด็กผู้ชายคนหนึ่ง..."

สมองของแฮร์รีดูเหมือนจะถูกน้ำหนักของถ้อยคำที่ได้ยินบดขยี้ลงมา ช่างเหลือเชื่อสินดี... แต่ก็...

"แต่ปีเตอร์ระแคะระคายเรื่องที่กำลังเกิดขึ้นก็เลยหนีไป..." แบล็กบอกเสียงต่ำ "แมวดัวนี้ -- พวกเธอเรียกมันว่าครุกแซงก์ใช่ไหม -- บอกฉันว่าปีเตอร์ทิ้งรอยเลือดไว้บนผ้าปูที่นอน... ฉันเดาว่ามันคงกัดตัวเอง... ก็เคยแก่งตายแล้วได้ผลมาครั้งหนึ่งแล้วนี่..."

คำพูดนี้ปลุกให้แฮร์รีมีสติกลับคืนมา

"แล้วทำไมเขาต้องแก่งตายด้วยล่ะ" เด็กชายพูดอย่างเกรี้ยวกราด "ก็เพราะเขารู้ว่าคุณกำลังจะฆ่าเขาเหมือนที่ฆ่าพ่อแม่ของผมน่ะสิ"

"ไม่ใช่" ลูปินเอ่ยขึ้น "แฮร์รี -- "

"แล้วตอนนี้คุณก็มาเพื่อจะจัดการกับเขา!"

"ใช่" แบล็กมองสแคบเบอร์อย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

"ถ้าฉัน ผมน่าจะปล่อยให้สเนปเอาตัวคุณไปซะ" แฮร์รี่ร้อง

"แฮร์รี่" ลูปินละล่ำละลัก "ไม่เข้าใจหรือไง ตลอดเวลาที่ผ่านมา เราคิดว่า
ซีเรียสทรยศพ่อแม่ของเธอ และปีเตอร์ตามรอยจนพบเขา -- แต่เรื่องมัน
กลับกัน ไม่เข้าใจหรือ ปีเตอร์ทรยศแม่กับพ่อของเธอ -- และซีเรียส
ตามสะกดรอยจนพบปีเตอร์ -- "

"ไม่จริง!" แฮร์รี่ตะโกน "เขาเป็นผู้รักษาความลับของพ่อกับ
แม่! เขาเองบอกกับผมอย่างนั้นก่อนที่จะอาจารย์จะมา เขาบอกว่า
เขามาพ่อกับแม่ผม!"

เด็กชายชี้ไปที่แบล็กที่กำลังสั่นศีรษะซ้ำๆ ดวงตาสีโหลมีน้ำเอ่อ
คลอขึ้นในทันใด

"แฮร์รี่... ฉันก็เหมือนกับฆ่าพวกเขานั้นแหละ" เขาพูดเสียงแหบพร่า
"ฉันเกลี้ยกล่อมให้ลิลีกับเจมส์เปลี่ยนมาเลือกปีเตอร์ในนาทีสุดท้าย เกลี้ย
กล่อมให้พวกเขาใช้ปีเตอร์เป็นผู้รักษาความลับแทนฉัน... ฉันสมควรถูกตำหนิ
ฉันรู้... คืนที่พวกเขาตาย ฉันไปดูปีเตอร์ให้แน่ใจว่าเขาปลอดภัย แต่พอไป
ถึงที่ซ่อนตัว เขาก็หายไปเสียแล้ว แต่ก็ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ เรื่องมันชัก
แปลกพิกล ฉันตกใจกลัว เลยรีบออกเดินทางกลับบ้านพ่อกับแม่ของเธอทันที
แล้วพอได้เห็นสภาพบ้านที่ถูกทำลายและร่างของลิลีกับเจมส์ -- ฉันก็รู้แล้ว
ว่าปีเตอร์ต้องทำอะไรลงไป -- และตัวฉันทำอะไรลงไป"

เสียงของแบล็กขาดหาย เขาหันไปทางอื่น

"พอได้แล้ว" ลูปินพูดขึ้น น้ำเสียงนั้นมีแววเหี้ยมเกรียมแบบที่แฮร์รี่

ไม่เคยได้ยินมาก่อน "มีทางเดียวที่จะพิสูจน์ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นแน่ รอน
ส่งหนูนั่นมาให้ครู "

"อาจารย์จะทำอะไรกับมันถ้าผมให้ไป" รอนถามเสียงเครียด

"บังคับให้มันแสดงตัว" ลูปีนตอบ "ถ้ามันเป็นหนูจริงๆ มันก็จะไม่
เจ็บตัว"

รอนลังเล แต่แล้วในที่สุดก็ยื่นสแคบเบอร์ให้ลูปีนรับไป สแคบเบอร์
เริ่มต้นส่งเสียงร้องจี๊ดๆ ไม่หยุด มันบิดตัวไปมา ดวงตาดำคู่เล็กจ๋วเหลือก
ถลน

"พร้อมหรือยัง ชิเรียส" ลูปีนถาม

แบล็กหยิบไม้กายสิทธิ์ของสเนปจากเตียงมาถือเตรียมไว้แล้ว เขาเข้า
มาใกล้ลูปีนและหนูที่กำลังดิ้นรน แล้วดวงตาที่มีน้ำเอ่อคลออยู่ก็ดูประหนึ่ง
จะลุกเป็นไฟ

"ทำพร้อมกันนะ" เขาพูดค่อยๆ

"ก็ดี" ลูปีนตอบพร้อมกับจับตัวสแคบเบอร์ไว้แน่นในมือข้างหนึ่ง มี
ไม้กายสิทธิ์อยู่ในมืออีกข้าง "นับถึงสามนะ หนึ่ง -- สอง -- สาม!"

ประกายแสงสีขาวอมฟ้าพุ่งออกจากไม้กายสิทธิ์ทั้งสองอัน ในชั่ว
อึดใจหนึ่งนั้น สแคบเบอร์ลอยค้ำอยู่กลางอากาศ ร่างเล็กสีดำของมันบิด
อย่างรุนแรง -- รอนร้องตะโกนลั่น -- หนูนั่นตกปูลงบนพื้น เกิดแสง
เจิดจ้าบาดตาวาบขึ้นอีกครั้ง และแล้ว --

มันเหมือนกับการเฝ้ามองภาพยนตร์ที่ฉายให้เห็นการเจริญเติบโตของ
ต้นไม้ ส่วนหัวเสียดแทงขึ้นจากพื้น แขนขาอกรอกออกมา ในนาที่ต่อมา
ชายคนหนึ่งมายืนอยู่ตรงที่ที่สแคบเบอร์เคยอยู่ เขาค้อมตัวและสองมือ

เกาะกุ่มบิดไปมาอย่างหวาดหวั่น ครุกแซงก์พ่นน้ำลายเป็นฟองและชูคำราม
อยู่บนเตียง ขนบนหลังตั้งชัน

เขาเป็นผู้ชายที่เตี้ยมาก แทบจะไม่สูงกว่าแฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่
ผมบางสีอ่อนยุงเหยิงและล้านเป็นหย่อมใหญ่ตรงกลางกะหม่อมเขามี
ลักษณะของคนที่เคยอ้วนท้วนแต่ผอมซูบลงไปมากในเวลาอันรวดเร็ว
ผิวหนังแลดูสกปรกเกือบจะเหมือนกับขนของสแคบเบอร์ และลักษณะบาง
อย่างที่ไม่เหมือนหนูยังคงปรากฏอยู่แถวๆ จมูกแหลมและดวงตาเล็กหยีจ๋ำ
น้ำตาของเขา เขากวาดตาดูทุกคน ลมหายใจถี่กระชั้น แฮร์รีแลเห็นสายตา
ของเขาพุ่งไปที่ประตูก่อนจะหันกลับมา

"เป็นไง สวัสดิ์ ปีเตอร์" ลูปินทักอย่างสุภาพ รวากับหนูกลายร่าง
เป็นเพื่อนเก่าให้เขาเห็นอยู่บ่อยๆ "ไม่ได้เจอกันนานนะ"

"ชะ-ชิเรียส... ะ-รีมัส..." แม้แต่เสียงของเพ็ตติกรูว์ยังแหลมเล็ก
สายตาของเขาพุ่งไปที่ประตูอีกครั้ง "เพื่อน... เพื่อนยาก..."

แขนข้างที่ถือไม้กายสิทธิ์ของแบล็กยกสูงขึ้น แต่ลูปินจับข้อมือเขาไว้
พลาตส่งสายตามองเป็นเชิงเตือน ก่อนจะหันกลับไปหาเพ็ตติกรูว์ เสียงของ
ลูปินอ่อนเบาและพูดตามสบาย

"เรากำลังคุยอะไรกันนิดหน่อยนะ ปีเตอร์ ว่าเกิดอะไรขึ้นคืนที่ลี้ลี้
กับเจมส์ตาย นายอาจจะพลาดฟังช่วงสำคัญไปหน่อยตอนที่นายมัวแต่
ร้องจืดจาดอยู่บนเตียงโน่น -- "

"รีมัส" เพ็ตติกรูว์ละล้าละลัก แฮร์รีเห็นเหงื่อเป็นเม็ดๆ ผุดขึ้น
ทั่วใบหน้าซีดขาวนั้น "นายไม่เชื่อเขาใช่ไหม... เขาพยายามจะฆ่าฉันนะ
รีมัส..."

"นั่นตามที่เรายืนยันมา" เสียงของลูปินเย็นชาขึ้น "ฉันอยากจะไข

ข้อข้องใจเล็กๆ น้อยๆ สองสามเรื่องกับนาย ปีเตอร์ ถ้านายจะ -- "

"เขาพยายามจะมาฆ่าฉันอีก!" เพ็ดติกรูว์กรีดเสียงขึ้นมาทันทีพร้อมกับชี้ไปที่แบล็ก แฮร์รี่เห็นว่าเขาใช้นิ้วกลางเพราะนิ้วชี้ถูกทำลายไป "เขาฆ่าลิลีกับเจมส์ แล้วตอนนี้ก็จะมาฆ่าฉันด้วย... นายต้องช่วยฉันนะ รีมัส..."

ใบหน้าของแบล็กยิ่งดูเหมือนหัวกะโหลกมากขึ้นไปอีกเมื่อเขาจ้องมองเพ็ดติกรูว์ด้วยดวงตาที่อยากจะหยั่งถึงความรู้สึก

"ไม่มีใครฆ่านายหรือจนกว่าเราจะชำระสะสางบางเรื่องเสร็จเสียก่อน" ลูปีนบอก

"ชำระสะสางหรือ" เพ็ดติกรูว์ร้องจ๊อด ท่าทางตื่นกลัวขึ้นมาอีกครั้ง สายตามองไปที่หน้าต่างที่ตีไม้ปิดตาย และเวียนกลับมาที่ประตูอีกครั้ง "ฉันรู้เขาต้องตามหาตัวฉัน! ฉันรู้เขาต้องกลับมาหาฉัน! ฉันรอเวลานี้มาสิบสองปีแล้ว!"

"นายรู้ว่าซีเรียสจะแหกคุกอัชคาบันออกมาด้วยหรือ" ลูปีนขมวดคิ้ว "ทั้งๆ ที่ไม่มีใครเคยทำได้มาก่อนนี่"

"เรามีพลังมืดที่คนอย่างเราได้แค่ฝันถึง!" เพ็ดติกรูว์ตะโกนเสียงแหลม "ไม่อย่างนั้นจะออกมาได้อย่างไร ฉันว่าคนที่ไม่ควรเอ่ยชื่อ คงสอนกลอุบายบางอย่างให้เขา!"

แบล็กตั้งต้นหัวเราะ เป็นเสียงหัวเราะอันน่าสะพรึงกลัวไร้ความรื่นรมย์ใดๆ ที่ดังก้องทั่วทั้งห้อง

"โวลเดอมอร์นะหรือสอนอุบายให้ฉัน" เขาถาม

เพ็ดติกรูว์สะดุ้งเฮือกราวกับแบล็กหวดแส้เข้าใส่

"เป็นอะไร ไม่กล้าฟังชื่อนายเก่าหรือไง" แบล็กพูด "ฉันไม่ว่านาย

หรรอก ปีเตอร์ พรอคพวกของเขาก็ไม่ค่อยปลื้มนายใช้ใหม่ละ"

"ฉันไม่รู้ว่านายหมายความว่ายังงิ่ซีเรียส -- " เพ็ดติกรูว์พื้มพ่ำ
ลมหายใจถี่เร็วขึ้นกว่าเดิม ทัวทั้งหน้าเปียกเหงื่อจนเป็นมันแล้วในตอนนี

"สิบสองปีมานี้นายไม่ได้ชอนตัวจากฉั้न्हรรอก นายชอนตัวจาก
บริวารเก่าของไวลเดอมอร์ต่างหาก ฉั้้นได้ยีนเรื่องต่างๆ ในคูกอ้ชคาบับ
ปีเตอร์... พวกมันทุกคนคิด้ว่านายตายไปแล้ว ไม่อย่างนั้นนายคงจะต้อง
ตอบค้ำถามของพวกมัน... ฉั้้นได้ยีนเสียงพวกมันกริด้ร้องละเมอสารพัต
พังเหมือกับว่ไอ้คนตีสองหน้าหลอกลวงพวกมัน ไวลเดอมอร์ไปเล่น
งานครอบครั้วพอดเตอร์ตามข้อมูลที้นายให้... และเลือมพลังอำนาจที้นั้น
แล้วลูกสมุนของไวลเดอมอร์ไม่ได้เข้าคูกหมดทุกคนไม่ใช่หรือ พวกมัน
ยังมีอีกเยอะเยะข้างนอกนี รอคอยเวลา แกล้งทำเป็นกลับเนือกลับตัว...
ถ้าพวกมันระแคะระคายว่านายยังอยู่ละก็ ปีเตอร์เอ้ย -- "

"ฉั้้นไม่รู้... ว่านายพูดอะไร..." เพ็ดติกรูว์พูดซ้ำอีกด้วยเสียงแหลม
กว่าเดิม เขายกแขนเลือขึ้นเชิดหน้าแล้วเหลือบตาขึ้นมองลูปิน "นายไม่
เชือเจ้า -- เจ้าบ้านีใช้ใหม่ รีมัส -- "

"ฉั้้นต้องสารภาพนะ ปีเตอร์ ฉั้้นไม่ค่อยเข้าใจว่ทำไมคนบริสุทธี
ถึงใช้เวลาเป็นหนอยู่ได้ตั่งสิบสองปี" ลูปินพูดเรียบๆ

"บริสุทธี แตกกั้ลว่านีนา!" เพ็ดติกรูว์ครวญ "ถ้าหากว่าลูกสมุนของ
ไวลเดอมอร์ตามล่าฉั้้น ก็เป็นเพราะว่ฉั้้นเอามือดีที้สุดของพวกมันเข้า
คูกอ้ชคาบับนั้นแหละ -- ไอ้สายลับ ซีเรียส แบล็กงิ่!"

ใบหน้าของแบล็กบิด้เบียว

"แกกล้ำพูดอย่างนีหรือ" เขาคำรามก้อง ในนาที้นั้น เสียงของเขาพัง
เหมือกับเสียงของสุนัขตัวใหญ่เท่าหมีที้เขาเคยเป็น "ฉั้้นนะหรือ สายลับ

ของโวลเดอมอร์ เมื่อไรกันที่ฉันเคยวิ่งไปชุกคนที่เข้มแข็งกว่า มีอำนาจมากกว่าตัวฉันเอง แต่นายลี ปีเตอร์ -- ฉันอธิบายกับตัวเองไม่ได้เลยว่าทำไมฉันถึงมองไม่ออกว่านายเป็นสายลับตั้งแต่แรก นายเคยชอบให้มีเพื่อนเก่งๆ คอยดูแลอยู่ตลอดไม่ใช่หรือ เพื่อนพวกนั้นก็เคยเป็นเรา... ฉันกับริมัส... แล้วก็เจมส์..."

เพ็ตติกรูว์เซ็ดหน้าอีก เขาแทบหายใจไม่ออกแล้ว

"ฉันนะหรือ สายลับ... นายต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ... ไม่มีทาง... ฉันไม่รู้ว่านายพูดอย่างนั้นได้อย่างไร -- "

"ลี้กับเจมส์ให้นายเป็นผู้รักษาความลับก็เพราะฉันแนะนำ" แบล็กตะคอกอย่างสุดแสนจ่นเพ็ตติกรูว์ต้องถอยหลังไปก้าวหนึ่ง "ฉันคิดว่ามันเป็นแผนอันแยบยล... เป็นการตบตา... โวลเดอมอร์ต้องตามล่าฉันแน่ เขาต้องไม่มีวันนี้กว่าลี้กับเจมส์จะใช้คนที่อ่อนแอไม่เอาไหนอย่างนาย... มันคงเป็นนาที่ทองในชีวิตอันห่วยแตกของนายเลยสินะ ตอนที่บอกกับโวลเดอมอร์ว่านายจะเผยแพร่ชื่อของครอบครัวพอดเตอร์ให้เขาได้"

เพ็ตติกรูว์บ่นอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ แฮร์รี่จับความได้ว่า "ไม่น่าเชื่อ" แล้วก็ "บ้าไปแล้ว" แต่เขาก็ยังสังเกตเห็นได้ว่าสีหน้าของเพ็ตติกรูว์แทบจะกลายเป็นสีเทา และยังอาการที่สายตาของเขาเหวี่ยงหลุดหลิกไปที่หน้าต่างกับประตูนั้นอีก

"อาจารย์ลูปิ้นคะ" เฮอร์ไมโอนี่ถามค่อยๆ "ขอ -- ขอหนูพูดอะไรหน่อยได้ไหมคะ"

"ได้สิ เฮอร์ไมโอนี่" ลูปิ้นตอบอย่างสุภาพ

"คือ -- สแคบเบอร์ หนูหมายถึง ผู้ -- ผู้ชายคนนี้ -- เขาก็นอนอยู่ในหอนอนของแฮร์รี่มาตั้งสามปีแล้ว ถ้าเขาทำงานให้กับคนที่อาจารย์

ก็รู้ว่าใคร ทำไมเขาไม่เคยพยายามทำร้ายแฮร์รี่ก่อนหน้านี้ล่ะคะ"

"นั่นยังงิ!" เพ็ตติกรูว์ร้องเสียงแหลม ใช้มือข้างที่พิการชี้ไปที่เฮอร์ไมโอนี่ "ขอบใจนะ เห็นไหม รีมัส ฉันไม่เคยทำอันตรายแฮร์รี่แม้แต่ปลายก้อย ฉันจะทำไปทำไมกัน"

"จะบอกให้ว่าทำไม" แบล็กพูดขึ้น "เพราะนายไม่เคยทำอะไรให้ใคร ถ้าไม่เห็นว่ามันเป็นผลดีกับตัวเองนะสิ โวลเดอมอร์หลบหนีไปซ่อนตัวสิบสองปีแล้ว เห็นพูดกันว่ามันน่าจะตาย นายไม่กล้าฆ่าใครได้จุมูกอัลบัส ดัมเบิลดอร์เพื่อพอมดลั่วๆ ที่สูญพลังอำนาจไปหมดสิ้นแล้วหรือก ใช้ไหมล่ะ นายคงต้องรอดูให้ดีเสียก่อนว่ามันคือผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในวงการ นายถึงจะกลับไปหามันใช้ไหมล่ะ ทำไมนายถึงเลือกมาอยู่กับครอบครัวพอมดล่ะ ก็เพื่อจะได้คอยเงี่ยหูฟังข่าวใช้ไหม ปีเตอร์ เชื่อว่าคนคุ้มกะลาหัวเก่าของนายจะฟื้นคืนอำนาจใหม่ เมื่อนั้นนายก็จะปลอดภัยที่จะกลับไปสมคบกับมัน..."

เพ็ตติกรูว์อ้าปากแล้วก็หุบไปอยู่หลายครั้ง ดูเหมือนว่าเขาจะสูญเสียความสามารถในการพูดไปเสียแล้ว

"เอ้อ -- คุณแบล็ก -- คุณซีเรียสคะ" เฮอร์ไมโอนี่ถามอย่างขลาดๆ

แบล็กสะดุ้งเฮือกที่ถูกเรียกเช่นนั้นและจ้องเฮอร์ไมโอนี่ราวกับว่าการถูกเรียกอย่างสุภาพเป็นสิ่งที่เขาลืมไปนานแล้ว

"จะว่าอะไรไหมคะถ้าหนูจะถามว่า คุณ -- คุณหนีออกจากอัสคาบันได้อย่างไร ถ้าไม่ใช่ศาสตร์มืดนะคะ"

"ขอบใจ!" เพ็ตติกรูว์ละล่ำละลักพร้อมกับผงกหัวถี่ๆ ให้เด็กหญิง "ใช่เลย! ถูกเผลอ ฉันก็ -- "

แต่ลูปีนส่งสายดาปรามให้เขาเงิบเสียง แบล็กนี้วหน้าน้อยๆ ไปทาง

แฮร์รีนึกถึงที่นายวิสลีย์เล่าให้นางวิสลีย์ฟังว่า "พวกยามบอกว่าเขา
ละเมอ... พุดอยู่คำเดียว... 'มันอยู่ที่ฮอกวอตส์'"

แบล็กมองแฮร์รี่ที่ครึ่งนี้ไม่หลบสายตาของเขา

และในที่สุด แฮร์รี่ก็เชื่อแบล็ก เขารู้สึกจุกแน่นที่คอจนพูดไม่ออกจึงได้แต่พยักหน้า

"ໄໝ້ນະ!"

Q

"ซิเรียส -- นี่ฉันเอง... ปีเตอร์ไง... เพื่อนนายนะ... นายคงไม่..."

แบล็กวาดเท้าเตะออกมา เพ็ดติกรูว์ผงะถอย

"ชายเสื้อคลุมของฉันโศโครมากพอแล้ว ไม่ต้องให้นายมาจับต้องอีก"

แบล็กพูด

"รีมัส!" เพ็ดติกรูว์เรียกเสียงแหลม หันไปหาลูปีนแทน ค้อมตัว
วิงวอนอยู่ตรงหน้า "นายไม่เชื่อเรื่องนี้ใช่ไหม... ซิเรียสไม่ได้บอกนายเรื่อง
ที่พวกเขาเปลี่ยนแปลงใช่ไหม"

"คงไม่หรอกถ้าเขาคิดว่าฉันเป็นสายลับนะ ปีเตอร์" ลูปีนตอบ "ฉัน
เดาว่าเพราะเหตุนี้นายถึงไม่บอกฉันใช่ไหม ซิเรียส" ลูปีนพูดเรื่อยๆ ข้าม
หัวเพ็ดติกรูว์ไป

"ยกโทษให้ฉันเถอะ รีมัส" แบล็กว่า

"ไม่เป็นไร เจ้าทำปุยเพื่อนยาก" ลูปีนตอบ พลังม้วนแขนเสื้อขึ้น
"นายก็เหมือนกัน จะยกโทษให้ฉันไหมที่หลงเชื่อ่านาย เป็นสายลับ"

"อ้อ แน่نون" คำของรอยยิ้มกว้างผ่านแวบบนใบหน้าผอมตอบของ
แบล็ก เขาเองก็เริ่มม้วนแขนเสื้อขึ้นเช่นกัน "หมั่นพร้อมๆ กันเลยดีไหม"

"ฮือ ฉันก็ว่าไง" ลูปีนตอบอย่างแน่นแน

"พวกนายคงไม่... พวกนายคงไม่..." เพ็ดติกรูว์อ้าปากค้าง เขาตะกุก
ตะกายหันไปหารอน

"รอน... ฉันเคยเป็นเพื่อนที่ดี... เป็นสัตว์เลี้ยงแสนดีของเธอไม่ใช่
หรือ เธอคงไม่ปล่อยให้พวกเขาฆ่าฉันหรอกนะ รอน เธอจะ... จะอยู่ข้าง
ฉันใช่ไหม"

ทว่า รอนกำลังจ้องมองเพ็ดติกรูว์ด้วยความขยะแขยงสุดขีด

"ฉันยอมให้แก่นอนบนเตียง ของฉันเชียวนะ!" เขาพูด

"เด็กดี... นายผู้ปราณี..." เพ็ตติกรูว์ลงคลานตรงไปหา رون "เธอคงไม่ยอมให้เขาทำกับฉันใช่ไหม... ฉันเป็นหนูของเธอ... ฉันเป็นสัตว์เลี้ยงง่าย..."

"ถ้านายเป็นหนูได้ดีกว่าเป็นคน ก็ไม่ต้องคุยโอ่มากนักหรอก ปีเตอร์" แบล็กกระซอกเสียง รอนซึ่งหน้าชิดลงทุกขณะด้วยความเจ็บกระเถิบขาข้างที่หักออกห่างจากมือของเพ็ตติกรูว์ เพ็ตติกรูว์หมุนตัวและคลานเข้ามาที่เฮอร์ไมโอนี่ แล้วคว้าชายเสื้อคลุมของเด็กหญิงเอาไว้

"แม่หนูผู้น่ารัก... แม่หนูผู้แสนฉลาด... หนู -- หนูคงไม่ปล่อยให้พวกนั้น... ช่วยฉันด้วย..."

เฮอร์ไมโอนี่ดึงชายเสื้อคลุมออกจากการเกาะกุมของเพ็ตติกรูว์ แล้วถอยหลังไปพิงผนัง สีหน้าหวาดหวั่น

เพ็ตติกรูว์คุกเข่า ร่างสั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่ เขาหันหน้าซ้ำๆ ไปทางแฮร์รี่

"แฮร์รี่... แฮร์รี่... เธอช่างเหมือนพ่อ... เหมือนพ่อเสียจริง..."

"นายยังบังอาจพูดกับแฮร์รี่อีกหรือ" แบล็กคำราม "นายยังกล้าสู้หน้าเขา ยังกล้าพูดถึงเจมส์ต่อหน้าเขาอีกหรือ"

"แฮร์รี่" เพ็ตติกรูว์กระซิบ เขากرเถิบเข้าไปหาแฮร์รี่ ยื่นมือทั้งสองออกมา "แฮร์รี่ เจมส์คงไม่ยากให้ฉันถูกฆ่า... เจมส์คงจะเข้าใจ แฮร์รี่... เจมส์คงมีเมตตาต่อฉัน..."

ทั้งแบล็กและลูปินอย่างสามขุมเข้ามาหิวปีกเพ็ตติกรูว์ขึ้นแล้วเหวี่ยงเขากลับลงไปกองกับพื้น เพ็ตติกรูว์นั่งอยู่ตรงนั้น ตัวบิดงอด้วยความหวาดกลัว พลังเหลือบสายตาดูขึ้นมองคนทั้งสอง

"นายขยลิลีกับเจมส์ให้โวลเดอมอร์" แบล็กเองก็ตัวสั้นด้วยเหมือนกัน "จะปฏิเสธไหม"

เพ็ตติกรูว์ระเบิดร้องไห้โฮ เป็นภาพที่น่าพรั่นพรึงนัก เขาดูเหมือนเด็กทารกศีรษะล้านตัวใหญ่เกินขนาด กำลังหมอบคุ้ยคุ้ยอยู่บนพื้น

"ซิเรียส ซิเรียส จะให้ฉันทำยังไง เจ้าแห่งศาสตร์มืด... นายไม่รู้หรอก... เขามีอาวุธที่นายนึกไม่ถึง... ฉันกลัว ซิเรียส ฉันไม่เคยกล้าหาญเหมือนอย่างนาย อย่างรีมัส แล้วก็เจมส์ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะให้มันเกิดขึ้นเลย... คนที่ไม่ควรเอ่ยชื่อ บังคับฉัน -- "

"อย่าโกหก!" แบล็กตะโกนเสียงห้าว "นายลอบส่งข่าวไปให้มันมาเป็นปีแล้วก่อนที่จะลิลีกับเจมส์จะตาย นายเป็นสายลับ!"

"เขา -- เขากำลังแผ่อิทธิพลไปทั่วทุกที่!" เพ็ตติกรูว์พูดแทบไม่หายใจ "จะ -- จะมีประโยชน์อะไรที่จะไปสู้รบดบมือกับเขา"

"จะมีประโยชน์อะไรที่จะไปสู้กับพ่อมดที่ชั่วร้ายที่สุดที่เคยมีมาอย่างนั้นหรือ" แบล็กถามด้วยสีหน้าเกรี้ยวกราด "ก็ชีวิตของคนบริสุทธิ์เท่านั้นปีเตอร์!"

"นายไม่เข้าใจ" เพ็ตติกรูว์สะอื้นให้ "เขาอาจจะฆ่าฉันนะ ซิเรียส!"

"ถ้าอย่างนั้น นายก็สมควรตาย!" แบล็กคำราม "ยอมตายเสียดีกว่าทรยศต่อเพื่อน เหมือนอย่างที่เราคงทำเพื่อนาย!"

แบล็กกับลูปีนยืนเคียงกัน ยกไม้กายสิทธิ์ขึ้น

"นายน่าจะรู้แหละ" ลูปีนพูดเบาๆ "ถ้าโวลเดอมอร์ไม่ฆ่านาย เราก็ต้องฆ่า ลาก่อน ปีเตอร์"

เฮอร์ไมโอนี่เอามือปิดหน้าและหันเข้าหาผนัง

แบล็กกับรูปีนต่างมีสีหน้างุนงงเป็นที่สุด

*** 447 ***

"งั้นก็" ลูปินพูดขึ้น "ถอยไป แฮร์รี"

แฮร์รีลังเลนิดหนึ่ง

"ครูจะมัดเขาเอาไว้ แค่นั้นแหละ สาบานได้"

แฮร์รีถอยให้พ้นทาง คราวนี้เป็นเชือกเส้นบางๆ ที่พุ่งออกมาจากไม้กายสิทธิ์ของลูปินบ้าง และนาที่ต่อมา เพ็ดติกรูว์ก็ดันขลุกลั่นอยู่กับพื้น มีเชือกมัดและมีผ้าอุดปากไว้

"ถ้านายแปลงร่างล่ะก็ ปีเตอร์" แบล็กเอาไม้กายสิทธิ์ชี้ไปที่เพ็ดติกรูว์ด้วย "เราจะฆ่านายซะ ดกลงไหม แฮร์รี"

แฮร์รีก้มหน้าลงมองร่างชวนสมเพชบนพื้น แล้วพยักหน้าเพื่อให้เพ็ดติกรูว์มองเห็น

"เออล่ะ" จู๋ๆ ลูปินก็ทำเสียงเป็นงานเป็นการ "รอน ครูเชื่อมกระดูกได้ไม่ดีเท่ามาตามพอมพรีย์ ดังนั้น ครูคิดว่าเราน่าจะเข้าเฟือกขาเธอไว้ชั่วคราวจนกว่าจะพาเธอไปถึงห้องพยาบาล"

เขารีบเดินไปหารอน ก้มตัวลง และใช้ไม้กายสิทธิ์แตะที่ขาพร้อมกับพึมพำว่า "เฟอรูล่า" ผ้าพันแผลม้วนพันรอบขาของรอน ดิดตรงแน่นอยู่กับเฟือก ลูปินพยุงเด็กชายให้ลุกขึ้น รอนทิ้งน้ำหนักตัวลงบนขาอย่างระมัดระวังและไม่ทำหน้าเปี้ยว

"ดีขึ้นซะ" เขาบอก "ขอบคุณซะ"

"แล้วศาสตราจารย์สเนปล่ะคะ" เฮอร์ไมโอนี่ถามเบาๆ ก้มลงมองร่างเหยียดยาวของสเนป

"เขาไม่เป็นอะไรมากหรอก" ลูปินบอกพลางก้มลงตรวจชีพจรสเนป "พวกเธอแค่ — รุนแรงไปหน่อย เลยยังสลบอยู่ เอ้อ — น่าจะดีที่สุดนะ"

ถ้าเรายังไม่ปลุกเขาให้ฟื้นขึ้นตอนนี้ จนกว่าเราจะกลับถึงปราสาทอย่างปลอดภัย พาเขาไปแบบนี้ก็แล้วกัน..."

เขาพิมพ์ว่า "โมบิลิตี้คอร์ปัส" แล้วก็ราวกับเชือกที่มองไม่เห็นผูกเข้าที่ข้อมือ คอ และเข่าของสเนป ร่างของเขาถูกดึงให้อยู่ในท่ายืน ศีรษะยังตกห้อยไม่น่าดูเหมือนหุ่นกระบอกรูปร่างพิกล ตัวของเขาลอยสูงจากพื้นสองสามนิ้ว ทำให้ความรู้สึกลึกลับกระพือ ลูบิณหยิบผ้าคลุมล่องหนยัดเข้าไปในกระเป๋าเสื้ออย่างมิดชิด

"ที่นี่เราสองคนก็น่าจะล่ามเข้ากับหมอนี่" แบล็กพูด ใช้หัวแม่เท้าดันเพ็ดติกรูว์ "เพื่อให้แน่ใจ"

"ฉันทำเอง" ลูบิณบอก

"ผมด้วย" รอนพูดอย่างห้าวหาญ พลาจโยยกเขยกออกมา

แบล็กเสกตรวนอันใหญ่ และไม่ช้า เพ็ดติกรูว์ก็ลุกขึ้นยืนตรงอีกครั้ง แขนซ้ายล่ามติดอยู่กับแขนขวาของลูบิณ แขนขวาติดอยู่กับแขนซ้ายของรอน ใบหน้าของเด็กชายบึ้งตึง ดูเหมือนเขาจะถือเอาการปกปิดตัวตนที่แท้จริงของสแคบเบอร์เป็นการหยามหมิ่นเขาโดยตรง ครุกแซงก์กระโดดแผ่วเบาลงจากเตียงแล้วเดินนำออกจากห้อง ทางที่เหมือนแปรงล้างขวดของม้านยกสูงอย่างเรียว

สมเด็จพระสังฆราช

แฮร์รีไม่เคยเข้าร่วมคณะที่แปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน ครุกแซงก์เดินนำลงบันได ลูปีน เพ็ดติกรูว์ และรอนเดินตามมา ทั้งสามติดกันเป็นพรวนเหมือนจะลงแข่งวิ่งหกขา ถัดมาคือศาสตราจารย์สเนปที่ลอยตามไปอย่างชวนขนลุก หัวแม่เท้าของเขาระถูกขั้นบันไดแต่ละชั้น ขณะที่ลอยลงไป ร่างของสเนปแขวนลอยอยู่ได้ด้วยไม้กายสิทธิ์ของเขาเอง ที่ชีเรียสถือเล็งเอาไว้ แฮร์รีกับแฮร์ไมโอนีอยู่รั้งท้ายขบวน

การกลับเข้าไปในอุโมงค์อีกครั้งเป็นเรื่องยากลำบาก ลูปีน เพ็ดติกรูว์ และรอนต้องตะแคงข้างจึงเข้าไปได้ ลูปีนยังคงใช้ไม้กายสิทธิ์จี้เพ็ดติกรูว์

เอาไว้ แฮร์รีเห็นพวกเขาเป็นแถวเรียงเดี่ยวเดินไปตามอุโมงค์อย่างทุลัก-
ทุเล ครูกแซงก็ยังคงเดินนำอยู่ แฮร์รีตามซิเรียสไปติดๆ ซิเรียสยังคงเสกให้
ร่างของสเนปลอยนำหน้าไป ศีรษะตกห้อยของสเนปชนระกับเพดานต่ำของ
อุโมงค์ไปตลอดทาง แฮร์รีรู้สึกว่ซิเรียสไม่สนใจที่จะช่วยจัดการไม่ให้ศีรษะ
ของสเนปโขกกับเพดานแบบนั้น

"รู้ใหม่ว่านีหมายความว่าอะไร" จู่ๆ ซิเรียสถามแฮร์รีขณะที่พวกเขา
คืบไปตามอุโมงค์อย่างช้าๆ "การที่เอาเพ็ดติกรูว์มามอบตัวนะ"

"คุณจะเป็นอิสระ" แฮร์รีตอบ

"ใช่... แต่ฉันยัง -- ฉันไม่รู้ว่ามีใครบอกเธอหรือยังว่า -- ฉันเป็น
พ่อทูนหัวของเธอ"

"ฮะ ผมรู้แล้ว" แฮร์รีตอบ

"คือ... พ่อกับแม่ของเธอตั้งฉันเป็นผู้ดูแลเธอ" ซิเรียสพูดติดๆ ขัดๆ
"ถ้าหากว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเขาสองคน..."

แฮร์รีรอฟัง ซิเรียสหมายความว่าอย่างที่เขาคิดหรือเปล่าหนอ

"ฉันเข้าใจนะ ถ้าเธออยากอยู่กับป้าและลุงล่ะก็ แต่... คือว่า... ลอง
คิดดูก่อนก็ได้นะ พ่อชื่อของฉันพ้นมลทินแล้ว... ถ้าเธอต้องการ... บ้าน
อื่น..."

ราวกับดอกไม้ไฟระเบิดเปรี้ยงในท้องของแฮร์รี

"อะไรนะฮะ -- ไปอยู่กับคุณอย่างนั้นหรือฮะ" เด็กชายพูด เขาลืม
ตัวจนหัวไปโขกเข้ากับก้อนหินที่ย้อยลงมาจากเพดาน "ไปจากพวกเดอร์สลีย์
หรือฮะ"

"จริงสิ ฉันก็คิดไว้แล้วว่าเธอคงไม่อยาก" ซิเรียสรีบตอบ "ฉันเข้าใจ

ฉันแค่คิดว่าจะ -- "

"จะบ้าแล้วหรืออะ" แฮร์รี่พูด เสียงของเขาแหบต่ำพอๆ กันกับซีเรียส "แน่นอนสิอะว่าผมอยากไปจากพวกเดอร์สลีย์! คุณมีบ้านด้วยหรืออะ ผมจะย้ายไปได้เมื่อไรอะ"

ซีเรียสหันขวับมามองเขา ศีรษะของสเนปครูดไปกับเพดานถ้ำ แต่ดูเหมือนว่าซีเรียสจะไม่สนใจ

"เธออยากไปหรือ" เขาถาม "เธอหมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ หรือ"

"อะ ผมหมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ!" แฮร์รี่ตอบ

ใบหน้าซูบตอบของซีเรียสเผยรอยยิ้มอันแท้จริงเป็นครั้งแรกให้แฮร์รี่เห็น และก่อให้เกิดความแตกต่างที่น่าทึ่ง ราวกับชายอายุน้อยกว่านี้สิบปีกำลังปรากฏให้เห็นหลังหน้ากากอันผอมโซนั้น ช่วงขณะนั้น แบล็กกลับไปดูเหมือนชายหนุ่มคนที่หัวเราะอยู่ในงานแต่งงานของพ่อกับแม่ของแฮร์รี่

แบล็กและแฮร์รี่ไม่ได้พูดกันอีกจนกระทั่งขึ้นมาถึงปากอุโมงค์ ครุกเซงก์แผ่นแผ่นลื่นออกไปก่อน มันคงต้องใช้ฮุ้กตกลงที่ตาไม้แล้วแน่ๆ เพราะเมื่อลูปิน เพ็ตติกรูว์ และรอนตะกายขึ้นมา ก็ไม่มีเสียงกึ่งไม้ฮันดูร้ายฟาดไปมาแต่อย่างใด

ซีเรียสรอให้สเนปผ่านอุโมงค์จนพ้นก่อน จากนั้น เขาก็หลบให้แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนีผ่านออกไป ในที่สุด ทั้งหมดก็ออกมาข้างนอก

บริเวณโรงเรียนมืดมากแล้วในตอนนี มีเพียงแสงสว่างจากหน้าต่างปราสาทที่อยู่ไกลออกไป พวกเขาออกเดินโดยไม่พูดอะไรกัน เพ็ตติกรูว์ยังคงหายใจพิศพาดและร้องไห้กระซิกๆ เป็นพักๆ สมองของแฮร์รี่สับสน เขากำลังจะจากพวกเดอร์สลีย์ไปแล้ว เขากำลังจะไปอยู่กับซีเรียส แบล็ก

เพื่อนรักที่สุดของพ่อกับแม่... เด็กชายรู้สึกมึนงง... จะเกิดอะไรขึ้นตอนที่เขาบอกกับพวกเดอร์สลีย์ว่าจะไปอยู่กับนักโทษแหกคุกที่พวกนั้นเห็นในโทรทัศน์!

"ขยับนิดทำนิดเดี๋ยวนะ ปีเตอร์" ลูปินพูดขู้อยู่ข้างหน้า ไม้กายสิทธิ์ของเขายังชี้ไปด้านข้างที่หน้าอกของเพ็ตติกรูว์

พวกเขาเดินย่ำผ่านพื้นสนามในความเงิบ แสงไฟจากปราสาทค่อยๆ เป็นดวงใหญ่ขึ้น สเนปยังคงลอยตัวพิลิกพิลันอยู่ข้างหน้าซีเรียส คางจดอก และแล้ว --

เมฆเคลื่อนออก ทันใดนั้นแสงสว่างก็ปรากฏขึ้นบนพื้น แสงจันทร์ส่องสว่างอาบไล้ทั่วบริเวณ

ร่างของสเนปกระแทกกับลูปิน เพ็ตติกรูว์ และรอน ซึ่งหยุดอย่างกะทันหัน ซีเรียสตัวแข็งทื่อ เขายื่นแขนออกมากันแฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนีให้หยุดเดิน

แฮร์รี่แลเห็นเงาร่างของลูปิน ร่างของเขาเขม็งเกร็ง จากนั้นแขนเขาก็เริ่มสั่นเทิ้ม

"ตายละ -- " เฮอร์ไมโอนีอุทาน "คีนี่อาจารย์ไม่ได้กินยา ไม่ปลอดภัยแล้ว!"

"หนีไป" ซีเรียสกระซิบ "หนีไป เดี๋ยวนี้!"

แต่แฮร์รี่ไม่อาจหนีไปได้ รอนถูกล่ามโซ่ไว้กับเพ็ตติกรูว์และลูปิน เขาระจอนพรวดออกไป แต่ซีเรียสรวบที่หน้าอกเขาไว้ทันแล้วผลักเขากลับไป

"ให้ฉันจัดการเอง -- หนีไป!"

มีเสียงเห่าคำรามฟังน่ากลัว ศีรษะของลูปินยืดยาวออก เช่นเดียว

กับลำตัวของเขา ไหล่โก่งขึ้น ขนงอกออกมาอย่างเห็นได้ชัดตามใบหน้า และมือที่งอแงลงเป็นอู้งเท้าสัตว์ ขนของครุฑแข่งก็ตั้งชันขึ้นอีกครั้ง มันค่อยๆ ขยับถอยหนี --

ขณะที่มนุษย์หมาป่าเงื้อมผงาดบนขาหลัง พร้อมกับแยกเขี้ยวขยับขากรรไกร ซิเรียมก็หายไปจากข้างกายแฮร์รี เขาแปลงร่างแล้ว สุนัขตัวใหญ่มหึมาเหมือนหมึกกระโดดพรวดมาข้างหน้า เมื่อมนุษย์หมาป่าบิดตัวหลุดจากพันธนาการได้ สุนัขตัวนั้นก็จับมนุษย์หมาป่าเข้าแถวๆ คอ แล้วลากมันถอยหลังห่างไปจากรอนและเพ็ตติกรูว์ ทั้งมนุษย์หมาป่าและสุนัขตัวนั้นโรมรันกัน ต่างขบกัดกันและกัน ข่วนทั้งกันและกันอยู่ไปมา --

แฮร์รียืนนิ่งซึ่งตกตะลึงกับภาพที่เห็น เขาเพ่งความสนใจอยู่กับการต่อสู้จนลืมสังเกตอะไรอื่น เสียงกรีดร้องของเฮอร์ไมโอนีนั่นเองที่ปลุกให้เขาสะดุ้ง --

เพ็ตติกรูว์พุ่งเข้าใส่ไม้กายสิทธิ์ที่ลูปินทิ้งเอาไว้ รอนที่ยืนโงนเงนอยู่บนขาข้างที่ถูกผ้าพันล้มลง เกิดเสียงดังเปรี้ยง แสงสว่างบาดตาวาบขึ้น รอนนอนไม่ไหวดิ้นอยู่กับพื้น เกิดเสียงดังอีกเปรี้ยง -- ครุฑแข่งก็ลอยหวิวขึ้นไปในอากาศ แล้วหล่นพรวดลงมากองกับพื้น

"เอกซ์เปลลิอาร์มัส!" แฮร์รีตะโกนก้อง ไม้กายสิทธิ์ของเขาไปที่เพ็ตติกรูว์ ไม้กายสิทธิ์ของลูปินลอยสูงขึ้นไปบนฟ้าและหายลับไป "หยุดอยู่กับที่นะ!" แฮร์รีร้องพร้อมกับวิ่งตรงไปหา

สายไปเสียแล้ว เพ็ตติกรูว์แปลงร่าง แฮร์รีทันเห็นหางโล้นของมันดัดลอดผ่านโซ่ตรวนที่ติดอยู่ตรงแขนข้างที่เหยียดยื่นออกมาของรอน และได้ยินเสียงฝีเท้าเร็วจี้วิ่งผ่านพื้นหญ้าไป

มีเสียงหอนและเสียงขู่คำรามดังกึกก้อง แฮร์รีหันมาเห็นมนุษย์

หมาป่ากำลังหลบหนีไป มันโผนทะยานเต็มฝีเท้าเข้าไปในป่า --

"ซิเรียส เขาไปแล้ว เพ็ดติกรูว์แปลงร่างไปแล้ว!" แฮร์รีตะโกน

แบล็กในร่างสุนัขมีเลือดไหล รอยแผลเหวอะหวะพาดจากบริเวณ
จมูกจนจดถึงหลัง แต่คำพูดของแฮร์รีทำให้แบล็กตะกายลุกขึ้นใหม่ และ
ในพริบตาเดียว เสียงฝีเท้าก็จางลงเป็นความเงียบขณะที่สุนัขตัวนั้นวิ่งข้าม
สนามห่างออกไป

แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่ถลามาหารอน

"เขาทำอะไรรอนนะ" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบถาม ดวงตาของรอนเปิดค้าง
อยู่แค่ครึ่ง ปากเผยออ้า แน่น่อนว่าเขายังไม่ตาย เด็กทั้งสองได้ยินเสียง
รอนหายใจ แต่ดูเหมือนเขาจะไม่รับรู้ว่ามีแฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่อยู่ด้วยเลย

"ไม่รู้สิ..."

แฮร์รีมองไปรอบๆ อย่างหมดหวัง แบล็กกับลูปินหายไปแล้วทั้งคู่...
พวกเขาไม่มีใครอยู่ด้วยนอกจากสเนป ซึ่งยังคงลอยค้ำเติ่งหมดสติอยู่
กลางอากาศ

"เราควรจะพาพวกเขาขึ้นไปปราสาทแล้วบอกใครสักคน" แฮร์รีพูด
พร้อมกับเสยผมให้พันลูกตา พยายามคิดหาทางออก "มาเถอะ -- "

แต่แล้ว ในความมืดนั้น พวกเขาก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนครวญคราง
ของสุนัขบาดเจ็บลอยมาแต่ไกล...

"ซิเรียส" แฮร์รีพึมพำ ดวงตาจ้องมองไปในความมืด

ในช่วงเสี้ยววินาทีนั้น เขาตัดสินใจไม่ถูก แต่พวกเขาก็ช่วยเหลืออะไร
รอนในตอนนี้อย่างไร และฟังจากเสียง แบล็กกำลังเดือดร้อน --

แฮร์รีออกวิ่ง เฮอร์ไมโอนี่ตามมาติดๆ เสียงครางนั้นดูเหมือนจะมา

จากบริเวณใกล้ทะเลสาบ ทั้งสองวิ่งถลาเต็มฝีเท้าตรงไปที่นั่น แฮร์รี่ที่ออกวิ่งอย่างไม่ยั้งคิดเกิดความรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมา หากไม่ทันตระหนักว่าความหนาวเย็นนั้นหมายถึงอะไร

เสียงครางขาดหายไปในฉับพลันนั้น เมื่อทั้งสองไปถึงริมฝั่งทะเลสาบ ก็เห็นว่าเพราะเหตุใด — ซิเรียสคีนร่างเป็นคนแล้ว เขานอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้น ยกมือขึ้นกุมหัวไว้

"อ๋อ..." เขาร้องคร่ำครวญ "อ๋อ... ได้โปรด..."

ครั้นแล้ว แฮร์รี่ก็เห็นพวกนั้น ผู้คุมวิญญาณอย่างน้อยจำนวนเป็นร้อยกำลังลอยเลื่อนรวมกลุ่มจากรอบทะเลสาบตรงมาที่เด็กทั้งสอง แฮร์รี่หมุนตัว ความหนาวเย็นเยือกที่เขาเคยสัมผัสครั้งแรกแทรกผ่านผิวหนังเข้าไปข้างใน ม่านหมอกเริ่มทำเขาตาพร่าลลาย ผู้คุมวิญญาณเพิ่มจำนวนมากขึ้นและปรากฏตัวออกมาจากความมืดทุกทิศทุกทาง พวกมันกำลังตีวงโอบล้อมคนทั้งสาม...

"แฮร์รี่ไมโอนี่ นึกถึงเรื่องที่เป็นความสุข!" แฮร์รี่ตะโกน พลังยกไม้กายสิทธิ์ขึ้น เขากะพริบตาถี่ๆ เพื่อพยายามปรับสายตามองให้ชัดเจน พลังสันติระชะเพื่อกำจัดเสียงกรีดร้องแผ่วจางที่ตั้งต้นดังขึ้นในหัว --

ฉันจะไปอยู่กับพ่อทูนหัว ฉันจะจากพวกเดอร์สลีย์ไปแล้ว

เขาบังคับให้ตัวเองคิดถึงซิเรียส ซิเรียสเท่านั้น แล้วเริ่มท่องคาถา "เอกซ์เปกโต พาโตรนัม! เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!"

แบล็กตัวสั้น กลิ้งตัวนอนหงายและนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่กับพื้น หน้าซีดราวคนตาย

เขาจะต้องไม่เป็นอะไร ฉันกำลังจะไปอยู่กับเขา

"เอกซ์เปกโต พาโตรนัม! เฮอร์ไมโอนี่ ช่วยที! เอกซ์เปกโต พาโตร-
นัม!"

"เอกซ์เปกโต -- " เฮอร์ไมโอนี่กระซิบแผ่ว "เอกซ์เปกโต --
เอกซ์เปกโต -- "

แต่เธอไม่สามารถทำได้ ผู้คุมวิญญาณใกล้เข้ามาแล้ว ห่างไปไม่ถึง
สามเมตร พวกมันจับกลุ่มเรียงตัวเป็นปราการแข็งแกร่งล้อมรอบแฮร์รี
และเฮอร์ไมโอนี่ ใกล้เข้ามาทุกที...

"เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!" แฮร์รีร้องตะโกน พยายามหลบเสียงหวีด
ร้องออกไปจากหู "เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!"

ประกายสีเงินบางๆ พุ่งออกมาจากปลายไม้กายสิทธิ์ แล้วลอย
วนเวียนเหมือนหมอกจางๆ อยู่เบื้องหน้า นาทีเดียวกันนั้น แฮร์รีรู้สึกว่
เฮอร์ไมโอนี่ล้มลงข้างตัวเขา เขาเหลืออยู่ตัวคนเดียว... คนเดียวจริงๆ...

"เอกซ์เปกโต -- เอกซ์เปกโต พาโตรนัม -- "

แฮร์รีรู้สึกเข้าของเขารุดลงแตะกับพื้นหญ้าเย็นเฉียบ ฝ่าหมอกเข้า
บดบังสายตา เขาใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะกุมสติให้เพ่งความคิด
อยู่เพียงว่า -- ซิเรียสบริสทุธ -- บริสทุธ -- เราจะปลอดภัย --
ฉันจะไปอยู่กับเขา --

"เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!" แฮร์รีหอบหายใจ

จากแสงจางๆ ของเงาร่างผู้พิทักษ์อันไร้รูปของเขา เขาเห็นผู้คุม
วิญญาณตนหนึ่งที่อยู่ใกล้เขามากที่สุดหยุดชะงัก มันไม่อาจเดินทะลุผ่าน
กลุ่มหมอกสีเงินที่แฮร์รีเสกขึ้นมาได้ มือสั่นๆ เหมือนซากศพโผล่พ้นออกมา
มาจากใต้เสื้อคลุม ทำกิจรยารวกับจะปิดผู้พิทักษ์ออกไป

"อย่า -- อย่า -- " แฮร์รีครางแผ่ว "เขาบริสุทธิ์... เอกซ์เปกโต -- เอกซ์เปกโต พาโตรนัม -- "

แฮร์รีรู้สึกได้ว่าพวกผู้คุมวิญญาณกำลังจ้องดูเขาอยู่ เขาได้ยินเสียงลมหายใจหวีดหวีรากับลมปีศาจอยู่รอบๆ ตัว ดูเหมือนว่าผู้คุมวิญญาณที่ใกล้เขามากที่สุดกำลังพิจารณาเขาอยู่ และแล้วมันก็ยกมือเน่าๆ ทั้งสองข้างขึ้น -- และดึงผ้าคลุมศีรษะออก

ตรงที่ที่ควรจะเป็นลูกนัยน์ตา มีเพียงผิวโล้นๆ ตกสะเก็ดสีเทาแห้งๆ ซึ่งปิดเข้าตากลวงโป้ แต่มันมีปาก... เป็นโพรงเปิดอ้าไม่เป็นรูปเป็นร่างที่ดูดอากาศเข้าไปจนเกิดเสียงดัง

ความหวาดหวั่นท่วมท้นแฮร์รีจนเขาไม่อาจเคลื่อนไหวหรือพูดอะไรออกมาได้ ผู้พิทักษ์ของเขาอ่อนแสงลงและจางหายไป

หมอกสีขาวเข้าบดบังจนมองไม่เห็น เขาต้องสู้... เอกซ์เปกโต พาโตรนัม... เขามองไม่เห็นแล้ว... และเขาได้ยินเสียงคันทูกรีดร้องแว่วมาแต่ไกล... เอกซ์เปกโต พาโตรนัม... แฮร์รียื่นมือไขว่คว้าหาชิเรียสท่ามกลางม่านหมอก และคว้าแขนของเขาไว้ได้... พวกนั้นจะจับตัวชิเรียสไปไม่ได้...

ทว่า ทันใดนั้นมือเปียกๆ แข็งแรงคู่หนึ่งก็รวบเข้าที่ลำคอของแฮร์รี มันกำลังบีบให้เขาแหงนหน้าขึ้น... เด็กชายรู้สึกถึงลมหายใจของมัน... มันจะกำจัดการก่อน... แฮร์รีได้กลิ่นลมหายใจบูดเน่า... เสียงแม่ของเขาหวีดร้องอยู่ในหู... เสียงแม่จะเป็นเสียงสุดท้ายที่เขาได้ยินในชีวิตนี้ --

ครั้นแล้ว ท่ามกลางกลุ่มหมอกที่เข้าครอบคลุมจนแทบจะฝังร่างของเขาไว้ แฮร์รีคิดว่าเขาเห็นแสงสีเงินที่สว่างจ้าขึ้น สว่างจ้าขึ้น... เขารู้สึกว่าตัวเองล้มลงบนพื้นหญ้า -- แฮร์รีนอนคว่ำหน้า อ่อนล้าเกินกว่าจะขยับ

ตัวไหน ทั้งคลื่นไล่ทั้งตัวสั้นสะท้าน เขาลืมตาขึ้น ผู้คุมวิญญาณต้องปล่อยตัวเขา แสงเจิดจ้าบาดตากำลังส่องสว่างไปทั่วพื้นหญ้ารอบๆ ตัว... เสียงกรีดร้องหยุดลงแล้ว คลื่นความหนาวเย็นถดถอย...

อะไรอย่างหนึ่งกำลังขับไล่ผู้คุมวิญญาณให้ล่าถอยไป... สิ่งนั้นโอบล้อมตัวเขา ซิเรียส และเฮอร์ไมโอนี่... เสียงสุดหายใจครีตคราดของผู้คุมวิญญาณแผ่วเบาลง พวกนั้นกำลังถอยห่างไป... อากาศอบอุ่นขึ้นอีกครั้ง...

แฮร์รีรวบรวมพลังกำลังทุกหยาดหยดในตัวงศิริระขึ้นได้เล็กน้อย และมองเห็นสัตว์ตัวหนึ่งท่ามกลางแสงสว่างนั้น มันกำลังทะยานข้ามทะเลสาบกลับไปอีกฟากหนึ่ง... ด้วยดวงตาที่ฝ้าฟางไปด้วยเหงื่อ แฮร์รีพยายามเพ่งมองให้รู้ว่ามันคืออะไร... มันเป็นสีเงินยวงเจิดจ้าราวยูนิคอร์น... แฮร์รีพยายามฝืนสติเอาไว้ เขาจ้องดูมันชะลอฝีเท้าหยุดลงเมื่อถึงฝั่งตรงกันข้าม แวบหนึ่งอาศัยความสว่างเจิดจ้าของสัตว์ตัวนั้น ใครคนหนึ่งกำลังตอบรับการกลับมาของมัน... ด้วยการยกมือขึ้นเพื่อตบมันเบาๆ... ใครคนนั้นดูคุ้นตาอย่างประหลาด... แต่ไม่น่าจะเป็นไปได้...

แฮร์รีไม่เข้าใจ เขาคิดอะไรต่อไปไม่ไหวแล้ว เขารู้สึกเรียวแรงหมดไปจากตัว ศิริระของเขาตกกระทบบนพื้นพร้อมกับสติที่ดับวูบ

ความลับของเฮอริไมโอมิ

"เป็นเรื่องที่น่าตกใจ... ไม่น่าเชื่อ... น่าอัศจรรย์จริงๆ
ที่ไม่มีใครตายเลยสักคน... ผมยังไม่เคยได้ยินอะไรเหมือนอย่างนี้เลย...
ให้ตายสิ โชคดีนะ สเนป ที่คุณอยู่ตรงนั้นด้วย"

"ขอบคุณครับ ท่านรัฐมนตรี"

"เหรียญตราเมอร์ลินชั้นที่สอง ไม่เอา ชั้นที่หนึ่งดีกว่า ถ้าผมขอได้นะ!"

"ขอบพระคุณท่านรัฐมนตรีเป็นอย่างยิ่งเลยครับ"

"แพลนนั้นท่าจะเจ็บไข่นะ... ผมเดาว่าต้องเป็นฝีมือแบล็กไชโหม"

"อันที่จริงแล้ว เป็นฝีมือของพอดเตอร์ วีสลีย์ และเกรนเจอร์ ครับท่าน..."

"ไม่น่า!"

"แบล็กเสกคาถาใส่พวกเขา ผมดูที่เดียวกี่รู้ เป็นคาถาล่อให้ลงน่ะ ครับถ้าสังเกตจากพฤติกรรม พวกนั้นคิดว่ามันอาจเป็นไปได้ที่แบล็กคือ ผู้บริสุทธิ์ พวกเด็ก ๆ ไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป มีหน้าซำะครับการเข้ามา ยุ่มย่ามยังทำให้แบล็กหลบหนีไปได้... พวกเขาคิดง่าย ๆ ว่าจะจับแบล็ก ด้วยมือเปล่าได้ ก่อนหน้านี้ก็รอดตัวไม่ถูกทำโทษไปหลายครั้งแล้ว... ผม เกรงว่ามันจะทำให้พวกเขาหลงตัวเองผิด ๆ... นายพอดเตอร์นั้นยิ่งแล้ว ใหญ่ เขาได้รับการอนุญาตเป็นพิเศษจากท่านอาจารย์ใหญ่อยู่ตลอดเวลา เลยเชียว -- "

"อ้อ อย่างนี้ สเนป... แฮร์รี พอดเตอร์นะ คือว่า... เรามักใจอ่อน เวลาที่เขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับ..."

"แต่กระนั้น -- มันดีสำหรับตัวเขาหรือครับที่ได้รับการปฏิบัติเป็น พิเศษถึงขนาดนั้น โดยส่วนตัวแล้ว ผมพยายามทำกับเขาเหมือนนักเรียน คนอื่น ๆ นี่ถ้าเป็นนักเรียนคนอื่นละก็ อย่างน้อยที่สุด -- เป็นได้โดน ภาคทัณฑ์โทษฐานนำเพื่อนไปหาอันตรายขนาดนั้น คิดดูสิครับ ท่าน รัฐมนตรี -- ผ่าฝืนกฎระเบียบโรงเรียนทุกข้อ -- ทั้ง ๆ ที่มาตรการทั้งหมด นี้ก็เพื่อปกป้องเขา -- ออกนอกเขตในยามวิกาล สมคบกับมนุษย์หมาป่า และแมดกร -- และผมยังมีเหตุผลที่เชื่อได้ว่าเขาแอบไปเที่ยวฮอกส์มิด โดยไม่ได้รับอนุญาตด้วยนะครับ -- "

"เออละ เออละ... แล้วเราจะคิดดูนะ สเนป แล้วค่อยคิดกัน... ที่แน่ ๆ ก็คือเจ้าหนูคนนี้เหลวไหล..."

แฮร์รีนอนฟังนั่ง สองตาปิดสนิท เขารู้สึกมึนงง คำพูดที่ได้ยินดูราวกับจะเดินทางจากหูไปยังสมองของเขาได้ช้ามาก จึงเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจได้ แขนขาของเขาหนักเหมือนแท่งตะกั่ว หนังกาก็หนักจนลืมไม่ขึ้น... แฮร์รีอยากจะนอนอยู่ที่นี่ บนเตียงนุ่มสบายนี้ ตลอดกาลนาน...

"ที่ผมแปลกใจมากที่สุดก็คือพฤติกรรมของพวกผู้คุมวิญญาณ... คุณไม่รู้จริงๆ หรอกหรือ สเนป ว่าอะไรมาทำให้พวกเขาล่าถอยไป"

"ไม่ทราบครับ ท่านรัฐมนตรี ตอนที่ผมฟื้นได้สติ พวกเขาก็กลับไปประจำตำแหน่งที่ปากทางเข้าแล้ว..."

"แปลกจริงๆ แต่แปลก แฮร์รี กับเด็กผู้หญิงก็ -- "

"ทุกคนหมดสติอยู่ตอนที่ผมไปเจอพวกเขา ผมจับแบล็กมัดแล้วก็อุตปากเอาไว้ ก็ง่าย ๆ นะครับ เสกเปเล่เข้าแล้วพาทุกคนตรงกลับมาที่ปราสาทเลย"

นั่งกันไปครู่หนึ่ง สมองของแฮร์รีเริ่มทำงานเร็วขึ้นอีกนิด และในนาทีเดียวกันนั้น ความรู้สึกเป็นกังวลก็ก่อตัวขึ้น...

เด็กชายลืมตาขึ้น

ทุกอย่างเป็นภาพพรำมัว มีคนถอดแว่นตาของเขาออก แฮร์รีกำลังนอนอยู่ในห้องพยาบาลอันมืดมิด ตรงสุดปลายห้องพัก เขาพอมองเห็นมาตามพอมฟรีย์ที่หันหลังให้เขาอยู่ เธอกำลังก้มตัวอยู่เหนือเตียงหนึ่ง แฮร์รีหยิตามอง ผมสีแดงของรอนโผล่มาให้เห็นจากใต้แขนของมาตามพอมฟรีย์

แฮร์รีพลิกศีรษะที่วางอยู่บนหมอน เฮอร์ไมโอนีนอนอยู่บนเตียงทางขวาของเขา แสงจันทร์สาดส่องไปทั่วเตียงของเด็กหญิง เธอลืมตาอยู่เช่นกัน เฮอร์ไมโอนีนีมีท่าทางกลัวจนตัวแข็ง และเมื่อเห็นว่าแฮร์รีรู้สึกตัวแล้ว เธอก็

ยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปากแล้วขึ้นไปประตู่ห้องพยาบาล มันเปิดกว้างทิ้งไว้ และเสียงของคอร์นีเลียส พัดจ์กับสเนปก็ดังผ่านเข้ามาจากระเบียงด้านนอก

ตอนนี้มาตามพอมพรีย์เดินฉับๆ ผ่านบริเวณที่มีดมาถึงเตียงของแฮร์รี่ เขาหันไปมอง มาตามพอมพรีย์ถือช็อกโกแลตก้อนใหญ่ที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมาในชีวิต มองดูเหมือนก้อนหินขนาดย่อมๆ

"อ้อ ฟิ้นแล้ว!" เธอร้องทักอย่างกระฉับกระเฉงพร้อมกับวางก้อนช็อกโกแลตลงบนโต๊ะข้างเตียงแฮร์รี่ แล้วตั้งต้นใช้ค้อนเล็กๆ ทูบให้แตก

"รอนเป็นไงบ้างอะ/คะ" แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนี่ถามพร้อมกัน

"ไม่ตายหรอก" มาตามพอมพรีย์ตอบขี้นๆ "ส่วนเธอสองคน... จะต้องอยู่ที่นี้จนกว่าฉันจะพอใจอาการ -- พอตเตอร์ นั้นเธอจะทำอะไรนะ"

แฮร์รี่ลุกขึ้นนั่ง สวมแว่นกลับอย่างเก่าแล้วหยิบไม้กายสิทธิ์

"ผมต้องไปหาอาจารย์ใหญ่อะ" เขาตอบ

"พอตเตอร์" มาตามพอมพรีย์พูดพลบโยน "ไม่เป็นไรแล้วละ พวกเขาจับตัวแบล็กได้แล้ว ถูกขังอยู่ที่ชั้นบนแน่ะ พวกผู้คุมวิญญาณใกล้จะทำพิธีมอบจุมพิตอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว -- "

"อะไรนะอะ"

แฮร์รี่กระโดดลงจากเตียง เฮอร์ไมโอนี่ก็ทำอย่างเดียวกัน แต่เสียงตะโกนของเขาได้ยินไปถึงที่ระเบียงด้านนอกเสียแล้ว พริบตาต่อมา คอร์นีเลียส พัดจ์ และสเนปก็เข้ามาในห้อง

"แฮร์รี่ แฮร์รี่ นี่มันอะไรกัน" พัดจ์ท่าทางร้อนใจ "เธอควรจะอยู่บนเตียงนี่นา -- เขาได้ช็อกโกแลตบ้างหรือยังล่ะนี่" พัดจ์ถามมาตามพอมพรีย์

"ฟังนะครับ ท่านรัฐมนตรี!" แฮร์รีพูด "ซิเรียส แบล็กบริสุทธิ์! ปีเตอร์ เพ็ตติกรูว์กำลังทำเป็นตาย! เราเห็นเขาเมื่อคืนนี้! ท่านจะยอมให้ผู้คุม วิญญาณทำอย่างนั้นกับซิเรียสไม่ได้嘛ครับ เขา -- "

แต่พัดจ์สันศีรษะพร้อมกับยิ้มน้อยๆ

"แฮร์รีเอ๋ยแฮร์รี เลอะเทอะใหญ่แล้ว เธอเพิ่งผ่านเรื่องน่าสะพรึงกลัว มานะ นอนเถอะ เราจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว..."

"ยังครับ!" แฮร์รีร้องเสียงดัง "ท่านจับผิดคน!"

"ท่านรัฐมนตรีคะ กรุณาฟังก่อน" เฮอร์ไมโอนี่พูดขึ้น เธอรีบมาอยู่ ข้างๆ แฮร์รี และจ้องมองไปที่ใบหน้าของพัดจ์อย่างวิงวอน "หนูก็เห็นเขาคะ เขาคือหนูของรอน เขาเป็นพ่อมดแอนนิเมจัส เพ็ตติกรูว์นะคะ แล้ว -- "

"เห็นไหมครับ ท่านรัฐมนตรี" สเนปส่งเสียง "ถูกหลอกให้เชื่อ ทั้งคู่เลย... แบล็กเสกคาถาใส่เด็กสองคนนี้ได้ดีมาก..."

"พวกเราไม่ได้ถูกคาถา!" แฮร์รีคำราม

"ท่านรัฐมนตรี! ท่านศาสตราจารย์คะ!" มาดามพอมพรีรี่พูดอย่าง โกรธจัด "ดิฉันต้องขอให้ท่านทั้งสองออกไปจากที่นี่ พอดเดอร์เป็นคนไข้ของ ดิฉัน ห้ามรบกวนคะ!"

"ผมไม่เป็นอะไร ผมพยายามจะบอกพวกเขาว่าเกิดอะไรขึ้น!" แฮร์รี กราดเกรี้ยว "ขอแค่ฟังผมก่อน -- "

แต่มาดามพอมพรีรี่ยัดช็อกโกแลตก้อนบ๊อว์เข้าไปในปากของแฮร์รี ในทันที แฮร์รีสำลัก แล้วเธอก็ฉวยโอกาสนั้นลากเขากลับไปบนเตียง

"เอาล่ะ ได้โปรดเถอะคะ ท่านรัฐมนตรี เด็กๆ พวกนี้ต้องการการดูแล กรุณาออกไปก่อน -- "

ประตูห้องเปิดออกอีกครั้ง ดัมเบิลดอร์นั่นเอง แฮร์รี่ก็รีบก้าวขึ้น
ช็อกโกแลตที่เต็มปากอยู่อย่างยากเย็น แล้วลุกขึ้นนั่งอีก

"ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์คะ ชิเรียส แบล็ก -- "

"ให้ตายสิ!" มาตามพอมพรีว์ไววาย "ที่นี่ใช้ห้องพยาบาลหรือเปล่า
คะ ท่านอาจารย์ใหญ่ ดิฉันขอบอกว่า -- "

"ขอโทษที ปิอบบี้ แต่ว่าผมมีเรื่องต้องพูดกับมิสเตอร์พอดเดอร์และ
มิสเกรนเจอร์สักหน่อย" ดัมเบิลดอร์พูดเรียบๆ "ผมเพิ่งพบกับชิเรียส แบล็ก
มาเมื่อครู -- "

"ผมว่าเขาคงเล่านิทานเรื่องเดียวกันกับที่ฝังเอาไว้ในหัวของพอดเดอร์
ให้ท่านฟังล่ะสิครับ" สเนปเยาะ "เรื่องที่มีหนู แล้วก็เพ็ดติกรูว์ยังไม่ตาย
-- "

"จริงทีเดียว นั่นเป็นเรื่องจากปากของแบล็ก" ดัมเบิลดอร์มองสเนป
อย่างพิณิจพิเคราะห์ผ่านแว่นตารูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว

"แล้วหลักฐานของผมไม่มีความหมายอะไรเลยหรือไงครับ" สเนป
ทำเสียงเข้ม "ปีเตอร์ เพ็ดติกรูว์ไม่ได้อยู่ในเพิงไหยหวน แล้วผมก็ไม่เห็น
วีแววของเขาสักนิดแถวสนาม"

"เป็นเพราะว่าอาจารย์สลับไปนะสิคะ!" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างเอาจริง
เอางัง "อาจารย์มาไม่ทันฟัง -- "

"เกรนเจอร์ หุบปากของเธอซะ!"

"เออล่ะ สเนป" พัดจู้สึกตกใจ "สุภาพสตรีน้อยๆ คนนี้จิตใจสับสน
เราต้องยอมให้ -- "

"ผมขอคุยกับแฮร์รี่และเฮอร์ไมโอนี่ตามลำพัง" ดัมเบิลดอร์ขัดขึ้น

"คอร์นี่เลียส เซเวอร์รัส ป๊อปปี -- ช่วยออกไปก่อน"

"ท่านอาจารย์ใหญ่คะ!" มาตามพอมพรียกะพัดกระพืด "พวกเด็ก ๆ ต้องการการดูแล ต้องการพักผ่อน -- "

"เรื่องนี้รอไม่ได้ ผมต้องขอยืนยัน" ดัมเบิลดอร์ตอบ

มาตามพอมพรียกะพัดปากย่น แล้วเดินฉับ ๆ เข้าไปยังห้องทำงานของเธอตรงสุดปลายห้องพักคนไข้ กระแทกประตูปิดตามหลังดังปัง พัดจักษุนาฬิกาพกเรือนทองเก่าแก่ที่ห้อยออกมาจากเสื้อก็ขึ้นมาดู

"ผู้คุมวิญญาณน่าจะมาถึงแล้วปานนี้" เขาเอ่ยขึ้น "ผมจะไปพบพวกเขาเสียหน่อย ดัมเบิลดอร์ แล้วเจอกันที่ชั้นบนนะ"

พัดจเดินไปที่ประตู เปิดค้างเอาไว้ให้สเนป แต่สเนปไม่ขยับ

"ท่านอาจารย์ใหญ่คงไม่เชื่อนิทานของแบล็กเลเยสส์คำเดียวใช่ไหมครับ" สเนปกระซิบถาม สายตาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของดัมเบิลดอร์

"ฉันต้องการคุยกับแฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่ตามลำพัง" ดัมเบิลดอร์ย้ำคำเดิม

สเนปก้าวเข้ามาใกล้ดัมเบิลดอร์อีกก้าว

"ซิเรียส แบล็กเคยแสดงให้เห็นความสามารถในการฆ่าคนได้เมื่ออายุสิบหกปี" เขาพูดเสียงแผ่วเบา "อาจารย์ใหญ่คงยังไม่ลืมใช่ไหมครับ ท่านคงยังไม่ลืมว่าครั้งหนึ่งเขาพยายามจะฆ่าผม "

"ความจำของฉันยังดีเหมือนเดิม เซเวอร์รัส" ดัมเบิลดอร์พูดค่อย ๆ

สเนปหมุนตัวเดินผ่านประตูที่พัดจยังคงเปิดค้างรออยู่ ประตูปิดไล่หลังพวกเขา และดัมเบิลดอร์ก็หันมาหาแฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่ เด็กทั้งสองพริ้งพริ้วคำพูดออกมาพร้อม ๆ กัน

"อาจารย์ใหญ่ชะ แบล็กพูดความจริง -- เราเห็น เพ็ดติกรูว์ -- "

" -- เขาหนีไปตอนที่อาจารย์ลูปिनกลายเป็นมนุษย์หมาป่า -- "

" -- เขาเป็นหนู -- "

" -- เท้าหน้าของเพ็ดติกรูว์ -- หนูหมายถึง... นิ้วของเขาน่ะค่ะ
เขาตัดมันออก -- "

" -- เพ็ดติกรูว์ทำร้ายรอน ไม่ใช่ซีเรียส -- "

ทว่า ดัมเบิลดอร์ยกมือขึ้นหยุดยั้งกระแสคำอธิบายทั้งหลายนั้น

"พวกเธอต้องเป็นฝ่ายฟังบ้างแล้ว และขอร้องอย่าเพิ่งพูดขัดเพราะ
ว่าเรามีเวลาน้อยมาก" เขาพูดเบาๆ "มันไม่มีหลักฐานสักนิดเดียวที่จะ
สนับสนุนเรื่องของแบล็ก นอกจากคำพูดของพวกเขา -- และคำพูด
ของพ่อมดแม่มดอายุสิบสามปีสองคนไม่อาจจะทำให้ใครเชื่อได้ พยานเต็ม
ถนนสาบานว่าพวกเขาเห็นซีเรียสฆ่าเพ็ดติกรูว์ ฉันทเองเป็นคนยืนยันกับท่าน
รัฐมนตรีว่าซีเรียสคือผู้รักษาความลับของครอบครัวพอตเตอร์"

"ศาสตราจารย์ลูปินบอกได้นี้ครับ -- " แฮร์รี่อดปากไว้ไม่อยู่

"ตอนนี้ศาสตราจารย์ลูปินหมดตัวอยู่ในป่าลึก ไม่สามารถเล่าอะไร
ให้ใครฟังได้ กว่าเขาจะคืนร่างเป็นคนอีกครั้ง มันก็สายไปแล้ว ซีเรียสคง
จะยิ่งกว่าตายไปเสียอีก ฉันทอยากจะขอเสริมอีกว่า มนุษย์หมาป่าก็ไม่ได้
รับความไว้วางใจจากพวกพ่อมดอย่างเราเอาเลย เพราะฉะนั้น คำพูดของ
เขาจึงมีน้ำหนักน้อยมาก -- แล้วยังเรื่องที่เขากับซีเรียสเป็นเพื่อนเก่า
กันมา -- "

"แต่ -- "

"ฟังฉัน แฮร์รี่ มันสายไปแล้ว เข้าใจไหม เธอต้องเข้าใจว่าคำพูด

ของศาสตราจารย์สเนปน่าเชื่อถือกว่าคำพูดของพวกเขาเธอ"

"เขาเกลียดชิเรียส" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างหมดหวัง "ทั้งหมดนี้เป็นเพราะเรื่องที่ชิเรียสล้อเขาเล่น -- "

"ชิเรียสไม่ได้ทำตัวเหมือนคนบริสุทธิ์ เรื่องการทำร้ายสุภาพสตรีอันเป็นเรื่องการพกมิดเข้าไปในหอคอยกริฟฟินดอร์ — ไม่ว่าเพ็ตติกรูว์จะเป็นหรือตาย เราก็ไม่มีโอกาสพลิกคำตัดสินโทษของชิเรียส"

"แต่อาจารย์เชื่อพวกเรา"

"ใช่ ฉันเชื่อ" ดัมเบิลดอร์พูดเบาๆ "แต่ฉันไม่มีอำนาจที่จะไปทำให้คนอื่นเห็นความจริงได้ หรือไปมีอำนาจเหนือรัฐมนตรีกระทรวงเวทมนตร์..."

แฮร์รี่เงยหน้าขึ้นจ้องตรงไปที่ใบหน้าอันเคร่งขรึมนั้น แล้วรู้สึกราวกับว่าพื้นดินข้างใต้ตัวเขายุบยวบลงในทันใด เขาคุ่นชินกับความคิดที่ว่าดัมเบิลดอร์สามารถแก้ปัญหาทุกอย่างได้ เขาคาดหวังว่าดัมเบิลดอร์จะหาทางออกที่วิเศษน่าทึ่งได้ แต่เปล่า... ความหวังสุดท้ายละลายหายวับไปเสียแล้ว

"ที่เราต้องการ" ดัมเบิลดอร์พูดช้าๆ ดวงตาสีฟ้าใสของเขาเลื่อนจากแฮร์รี่ไปยังเฮอร์ไมโอนี่ "ก็คือให้มีเวลามากขึ้นกว่านี้"

"แต่ว่า -- " เฮอร์ไมโอนี่เริ่มต้นพูด และแล้วดวงตาของเด็กหญิงก็เบิกกว้างขึ้น "ใช่แล้ว!"

"ที่นี่ ฟังให้ดี" ดัมเบิลดอร์พูดช้าๆ ชัดๆ "ชิเรียสถูกขังอยู่ในห้องของศาสตราจารย์พลิตวิกบนชั้นเจ็ด หน้าต่างบานที่สิบสามนับจากทางขวาของหอคอยฝั่งตะวันตก ถ้าทุกอย่างเป็นไปด้วยดี คีนี่พวกเขาจะสามารถช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์ได้มากกว่าหนึ่งราย แต่เธอสองคนต้องจำเอาไว้ เธอต้องไม่ให้ใครเห็นตัว มิสเกรนเจอร์ เธอรู้อยู่แล้ว -- เธอว่ามันเสี่ยง

ยังงั้น... เธอ - ต้อง - ไม่ - ให้ - ใคร - เห็น "

ไม่มีอะไรบอกใบ้ให้แฮร์รี่รู้ที่กำลังเกิดอะไรขึ้น ดัมเบิลดอร์หมุนตัวกลับแล้วหันมามองเมื่อเดินถึงประตู

"ฉันจะขังพวกเธอไว้ในนี้ ตอนนี้ -- " เขาดูนาฬิกา "อีกห้านาทีจะสองยาม มิสเกรนเจอร์ หมุนสามรอบก็ใช้ได้ โชคดีนะ"

"โชคดีอะไรอะ" แฮร์รี่ทวนคำ ขณะที่ประตูปิดตามหลังดัมเบิลดอร์ "หมุนสามรอบหรือ เขาพูดถึงอะไร เราจะต้องทำอะไร"

แต่เฮอร์ไมโอนี่กำลังความเข้าไปในคอเสื้อพร้อมกับดึงเอาสร้อยสีทองเส้นยาวบางเฉียบออกมา

"แฮร์รี่ มานี่" เด็กหญิงพูดอย่างรีบด่วน "เร็วเข้า!"

แฮร์รี่เดินเข้าไปหาด้วยความรู้สึกงุนงงเป็นที่สุด เฮอร์ไมโอนี่ยื่นสร้อยเส้นนั้นออกมา เขามองเห็นนาฬิกาแก้วขนาดจิ๋วใสเป็นประกายแขวนห้อยอยู่

"เอ้า -- "

เด็กหญิงเหวี่ยงสร้อยคล้องรอบคอเขาด้วย

"พร้อมหรือยัง" เธอพูดแทบไม่หายใจ

"นี่เราจะทำอะไร" แฮร์รี่ถาม จับต้นขนปลายไม้ถู

เฮอร์ไมโอนี่หมุนนาฬิกาแก้วครบสามรอบ

ห้องพักคนไข้อันมืดมิดสลายหายไป แฮร์รี่มีความรู้สึกกว่าตัวเขากำลังบินถอยหลังอย่างรวดเร็ว สีสนั่นเลื่อนรางและรูปร่างพรั่มวู่วิ่งผ่านเขาไป หูของเขาปั่นเปรี๊ยะ เขาพยายามจะร้องแต่ก็ไม่ได้ยินเสียงตัวเอง --

และแล้วเขาก็รู้สึกง่วงตัวเองยืนเหยียบพื้นอันมั่นคง ทุกสิ่งทุกอย่างกลับมาแจ่มชัดอีกครั้ง --

เขากำลังยืนอยู่ข้างๆ เฮอริไมโอนี่ในโถงทางเข้าอันกว้างขวาง แสงแดดสีทองส่องเป็นลำเข้ามาจากประตูด้านหน้าที่เปิดกว้างอยู่และ تابทอลงบนพื้นหิน เขาหันไปมองเฮอริไมโอนี่อย่างตื่นๆ สร้อยที่ห้อยนาฬิกาแก้วบาดคอเขา

"เฮอริไมโอนี่ นี่มันอะไร -- "

"เข้าไปในนี้!" เฮอริไมโอนี่คว้าแขนแฮร์รี่แล้วลากเขาออกจากโถงทางเข้าไปยังประตูตู้เก็บไม้กวาด เธอเปิดประตูออก ผลักแฮร์รี่เข้าไปข้างในท่ามกลางถ้ำน้ำและไม้ถ้ำพื้น แล้วตามเขาเข้าไป จากนั้นก็ปิดประตูตามหลัง

"อะไร -- ยังไงนี่ -- เฮอริไมโอนี่ เกิดอะไรขึ้น"

"เราย้อนเวลากลับไป" เฮอริไมโอนี่กระซิบพลางปลดสายสร้อยออกจากคอของแฮร์รี่ในความมืด "สามชั่วโมง..."

แฮร์รี่เอามือจับขาของตัวเองแล้วหยิกลงไปอย่างแรง เขารู้สึกเจ็บมาก มันดูเหมือนจะเป็นวิธีพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้ฝันไปแน่ๆ

"แต่ -- "

"จู้ จู้ ฟังสิ! มีคนกำลังมา ฉันว่า -- ฉันว่าคงจะเป็นพวกเรา!"

เฮอริไมโอนี่เอามือแตะประตูตู้เก็บของ

"เสียงฝีเท้าเดินข้ามโถง... ไซ้แล้ว ฉันว่าเป็นพวกเราที่กำลังจะออกไปหาแฮกริด!"

"นี่เธอกำลังบอกฉัน" แฮร์รี่กระซิบ "ว่าเราอยู่ในห้องเก็บของนี้กับอยู่ข้างนอกนั้นด้วยอย่างนั้นหรือ"

"ใช่" เฮอร์ไมโอนี่ยังเอาหูแนบสนิทกับประตู "ฉันแน่ใจว่าเป็นพวกเรา... ฟังดูเหมือนมีไม่เกินสามคน... และเราเดินช้ามากเพราะอยู่ใต้ผ้าคลุม ล่องหน -- "

เด็กหญิงหยุดพูด แต่ยังนั่งฟังอย่างตั้งใจ

"เราลงไปที่บันไดหน้าแล้ว..."

เฮอร์ไมโอนี่นั่งลงบนถ้ำน้ำที่คว่ำไว้ ทำทางกระวนกระวายอย่างหนัก แฮร์รี่อยากได้คำตอบอีกสองสามข้อ

"เธอได้นำพิกาแก้วนั้นมาจากไหน"

"เขาเรียกว่าเครื่องย้อนเวลา" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบตอบ "ฉันได้มาจาก ศาสตราจารย์แม็กกอนนากัลวันแรกที่กลับมาโรงเรียน ฉันใช้เครื่องนี้มา ตลอดปีเพื่อจะได้เรียนทุกวิชา ศาสตราจารย์แม็กกอนนากัลให้ฉันสาบานว่า จะไม่บอกใครทั้งนั้น อาจารย์ต้องเขียนจดหมายต่าง ๆ นานาไปที่กระทรวง เวทมนตร์เพื่อขอให้ฉันมีใช้สักอันหนึ่ง อาจารย์บอกพวกนั้นว่าฉันเป็น นักเรียนตัวอย่าง และฉันจะไม่มีวัน... ไม่มีวันใช้มันไปเพื่อการอื่นใดนอก จากเพื่อการศึกษา... ฉันหมุนเวลากลับมาตลอดเพื่อจะย้อนเวลาถอย หลังไป เพราะอย่างนี้ฉันถึงเรียนหลาย ๆ วิชาพร้อม ๆ กันได้ไงล่ะ แต่..."

"แฮร์รี่ ฉันไม่เข้าใจว่าดัมเบิลดอร์ต้องการให้เราทำอะไร ทำไมเขาถึง ให้เราย้อนเวลากลับไปสามชั่วโมง ทำแบบนั้นจะช่วยชิเรียสได้ยังไง"

แฮร์รี่เพ่งมองใบหน้าในเงามืดของเด็กหญิง

"จะต้องมีอะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ที่เขาต้องการให้เรา ไปเปลี่ยนแปลง" เขาพูดซ้ำ ๆ "เกิดอะไรขึ้นหรือ... เรากำลังเดินไปหา แอกริดเมื่อสามชั่วโมงก่อน..."

"ตอนนี้เป็นเวลาสามชั่วโมงที่แล้ว และเรากำลังเดินไปหาแฮกริด" เฮอร์ไมโอนี่พูด "เราเพิ่งได้ยินเสียงพวกเรากออกไป..."

แฮร์รีขมวดคิ้ว เขารู้สึกว่าตัวเองกำลังเค้นมันสมองทุกส่วนเพื่อใช้ความคิด

"ดัมเบิลดอร์เพิ่งพูดว่า -- เพิ่งพูดว่าเราอาจช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์ได้มากกว่าหนึ่งราย..." และแล้วคำพูดนั้นก็กระทบใจเขาอย่างจัง "เฮอร์ไมโอนี่เราจะไปช่วยชีวิตบัคบิก!"

"แต่ว่า -- มันจะช่วยซีเรียสได้ยังไงล่ะ"

"ดัมเบิลดอร์บอกว่า -- เขาเพิ่งบอกเราว่าหน้าต่างอยู่ตรงไหน -- หน้าต่างห้องทำงานของอาจารย์ฟลิตวิก! ที่ซึ่งซีเรียสเอาไว้! เราต้องขี่บัคบิกขึ้นไปให้ถึงหน้าต่างนั้นแล้วช่วยซีเรียส! ซีเรียสขี่บัคบิกหนีไปได้ -- พวกเขานี้ไปด้วยกันได้!"

แฮร์รีเห็นแต่แววหวาดหวั่นสุดขีดบนใบหน้าของเฮอร์ไมโอนี่

"ถ้าเราทำได้โดยไม่มีใครเห็น มันก็จะเป็นปาฏิหาริย์!"

"เอาเถอะ ยังไงเราก็ต้องลองใช้ไหม" แฮร์รีลุกขึ้นยืนแล้วเอาหูแนบกับประตู

"ฟังดูเหมือนไม่มีใครอยู่ที่นั่นแล้วนะ... มาเถอะ ไปได้แล้ว..."

แฮร์รีผลักประตูห้องเก็บของเปิดออก โถงทางเข้าปลอดคน เด็กทั้งสองพุ่งตัวออกจากตู้เก็บของลงไปตามบันไดหินอย่างเงียบและเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เงาทอดยาวมากแล้ว ยอดไม้ในป่าต้องห้ามแต่งแต้มด้วยแสงสีทองอีกครั้ง

"นี่ถ้าเกิดมีใครมองลงมาทางหน้าต่างล่ะก็ -- " เฮอร์ไมโอนี่คราง

พร้อมกับเงยหน้าขึ้นไปยังปราสาทข้างหลัง

"เรากี่วินาที" แฮร์รีตอบอย่างเด็ดเดี่ยว "เข้าไปในป่าเลยนะ เราต้องไปซ่อนอยู่หลังต้นไม้หรือที่ไหนสักแห่ง แล้วคอยดูอยู่ก่อน -- "

"ตกลง แต่เราจะอ้อมไปทางเรือนกระจกนะ!" เฮอร์ไมโอนี่พูดแทบไม่หายใจ "เราต้องไม่ให้ใครเห็นเราตรงประตูหน้ากระท่อมแฮกริด ไม่งั้นเราจะเห็นตัวเอง! ป่านนี้เราต้องเกือบถึงกระท่อมแฮกริดแล้ว!"

แฮร์รีออกวิ่งทั้งที่ยังคงคิดตามไปด้วยว่าเฮอร์ไมโอนี่หมายความว่าอย่างไร เฮอร์ไมโอนี่วิ่งตามหลังเขามา ทั้งคู่วิ่งข้ามแปลงผักไปที่เรือนกระจกหยุดพักนิดหนึ่งหลังหมู่เรือนกระจกนั้น จากนั้นก็ออกวิ่งอีกครั้งอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉะมัดๆ ต้นวิลโลว์จอมหวด และแผ่นพรวดไปยังที่กำบังในป่า...

แฮร์รีหันกลับมาเมื่อได้ที่หลบซ่อนอันปลอดภัยในเงาต้นไม้แล้ว พริบตาจากนั้น เฮอร์ไมโอนี่ก็มาถึงข้างตัวเขาทั้งคู่ ยังหอบหายใจถี่

"เออละ" เด็กหญิงอ้าปากหายใจหอบ "เราต้องแอบไปที่กระท่อมแฮกริด ต้องระวังอย่าให้ใครเห็นนะ แฮร์รี"

ทั้งสองเดินผ่านต้นไม้ไปเงียบๆ พยายามเลาะอยู่ตามชายป่า และแล้ว เมื่ออยู่ในระยะพอมองเห็นด้านหน้ากระท่อมของแฮกริด พวกเขาก็ได้ยินเสียงเคาะประตู แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่รีบเคลื่อนตัวไปอยู่หลังต้นไม้ใหญ่แล้วโผล่หน้าออกมามองจากทั้งสองข้าง แฮกริดปรากฏตัวขึ้นที่ประตูตัวสั้นและหน้าซิดขาว เขามองไปรอบๆ ดูว่าใครมาเคาะประตู แฮร์รีได้ยินเสียงตัวเขาเองพูดว่า

"เราเองฮะ พวกเราใช้ผ้าคลุมล่องหนคลุมตัวมา ขอเราเข้าไปหน่อยฮะ จะได้ดื่งน้ำออก"

"พวกเธอไม่ควรมา" แฮกริดกระซิบตอบ เขาถอยหลังไป จากนั้น

ก็ปิดประตูอย่างรวดเร็ว

"นี่เป็นเรื่องพิลึกพิลั่นที่สุดเท่าที่พวกเราเคยทำมาเลย" แฮร์รีพูดออกมาจากใจจริง

"เข้าไปใกล้อีกหน่อยเถอะ" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ "เราต้องเข้าไปใกล้ บัคบีคให้มากขึ้นอีกนะ!"

ทั้งสองย่องผ่านต้นไม้ไปหลายต้น จนกระทั่งมองเห็นฮิปโปกริฟฟ์ที่ตื่นกลัวถูกล่ามไว้กับรั้วล้อมแปลงผักทองของแฮกริด

"เดี๋ยวนี้เลยหรือ" แฮร์รีกระซิบถาม

"ยังก่อน! ถ้าเราขโมยมันไปตอนนี้ พวกคณะกรรมการจะคิดว่าแฮกริดปล่อยให้มันหนีไป! เราต้องรอจนกว่าพวกเขาเห็นแล้วว่ามันถูกผูกอยู่ข้างนอกนี่!"

"ก็จะเท่ากับเหลือเวลาให้เราเกือบๆ หกสิบวินาทีเองนะ" แฮร์รีบอกแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยละ

ขณะนั้นเอง มีเสียงกระเบื้องแตกดังมาจากข้างในกระท่อมของแฮกริด

"แฮกริดทำเหยือกนมแตก" เฮอร์ไมโอนี่บอกค่อยๆ "อีกประเดี๋ยวฉันจะเจอสแคบเบอร์ -- "

แน่นอนแล้ว อีกไม่กี่นาทีต่อมา พวกเขาก็ได้ยินเสียงหวีดร้องด้วยความตกใจของเฮอร์ไมโอนี่

"เฮอร์ไมโอนี่" แฮร์รีโพล่งขึ้น "จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเรา -- เราวิ่งเข้าไปในนั้น แล้วก็จับเพ็ตติกรูว์ -- "

"ไม่ได้นะ!" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบอย่างหวาดหวั่น "เธอไม่เข้าใจหรือไม่ว่าเราจะทำผิดกฎข้อสำคัญที่สุดของฟอมด! ไม่มีใครเปลี่ยนเวลาได้ ไม่มีใคร

ทั้งสิ้นทั้งปวง! เธอได้ยีนดัมเบิลดอร์พูดแล้วนี่ ถ้ามีใครเห็นเราเข้า -- "

"ก็มีแต่ตัวเราเองกับแฮกริดเท่านั้นนี่นา!"

"แฮร์รี เธอคิดว่าเธอจะทำยังไงถ้าเห็นตัวเองโผล่พรวดเข้าไปใน
กระท่อมของแฮกริดนะ" เฮอร์ไมโอนี่ถาม

"ฉันก็จะ -- จะคิดว่าตัวเองเป็นบ้าไปแล้ว" แฮร์รีตอบ "หรือไม่ก็
คิดว่าการใช้ศาสตร์มืดอะไรสักอย่าง -- "

"นั่นแหละ! เธอจะไม่เข้าใจ มิหนำซ้ำ เธออาจจะทำร้ายตัวเอง!
เธอไม่เข้าใจหรือไง ศาสตราจารย์มักกอนนากัลเล่าให้ฉันฟังว่ามีเรื่องเลวร้าย
ขนาดไหนเกิดขึ้นกับพ่อมดที่ไปวุ่นวายกับเวลา... พวกที่ทำอย่างนั้นหลาย
คนลงเอยด้วยการฆ่าตัวเองในอดีตหรือในอนาคตโดยไม่ตั้งใจ!"

"ตกลง! ฉันแค่คิดเท่านั้น แค่คิดว่า -- "

แต่เฮอร์ไมโอนี่กลับเอาศอกกระทืบเขา แล้วขึ้นไปปราสาท แฮร์รียืน
ศีรษะออกไปอีกสองสามนิ้วเพื่อจะได้มองเห็นประตูด้านหน้าปราสาทจาก
ระยะไกลได้ชัดๆ ดัมเบิลดอร์ ฟัดจ์ กรรมการสูงอายุ และ แมคแนร์
มือประหารกำลังเดินลงบันไดมา

"พวกเราจวนจะออกมาแล้ว!" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ

แน่นอนเหลือเกิน อึดใจต่อมา ประตูด้านหลังกระท่อมของแฮกริด
ก็เปิดออก แฮร์รีเห็นตัวเอง รอน และเฮอร์ไมโอนี่เดินออกมากับแฮกริด
ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นความรู้สึกที่แปลกพิสดารที่สุดในชีวิตของเขาที่
ยืนอยู่หลังต้นไม้ และมองเห็นตัวเองอยู่ในแปลงฟักทอง

"ไม่เป็นไรนะ บิคก็ ไม่เป็นไรนะ..." แฮกริดพูดกับบัคบิค แล้วเขา
หันมาทางแฮร์รี รอน และเฮอร์ไมโอนี่ "ไปเถอะ ไปได้แล้ว"

"แฮกริด เราไม่ -- "

"เราจะบอกพวกเขาว่าจริงๆ แล้วเรื่องมันเป็นยังไง -- "

"พวกเขามันไม่ได้ -- "

"ไปซะ! แค่นี้ก็แย่พออยู่แล้ว จะยิ่งแย่ใหญ่ถ้าพวกเขายังต้องมาเดือดร้อนอีก"

แฮร์รี่เฝ้ามองเฮอร์ไมโอนี่ในแปลงผักทองเหลืองผ้าคลุมล่องหนคลุมเขากับรอน

"รีบไป อย่าฟัง..."

มีเสียงเคาะประตูด้านหน้า กลุ่มผู้สั่งประหารมาถึงแล้ว แฮกริดหันหลังเดินกลับเข้าไปในกระท่อม ทั้งประตูด้านหลังเปิดค้างไว้ แฮร์รี่แลเห็นต้นหญ้าในแปลงรอบๆ กระท่อมราบลงและได้ยินเสียงฝีเท้าสามคู่เดินห่างออกไป ตัวเขา รอน และเฮอร์ไมโอนี่ไปแล้ว... แต่ตอนนี้แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนี่ที่ซ่อนอยู่หลังต้นไม้ สามารถฟังสิ่งที่เกิดขึ้นในกระท่อมได้ผ่านทางประตูหลัง

"ไอ้ตัวนั้นอยู่ที่ไหน" เสียงเย็นชาของแมคแนร์ดังขึ้น

"ข้าง -- ข้างนอกขอรับ" แฮกริดตอบอุบอิบอยู่ในลำคอ

แฮร์รี่หดศีรษะกลับมาเพื่อให้พ้นจากสายตาเมื่อใบหน้าของแมคแนร์ปรากฏขึ้นที่หน้าต่าง เขาเพ่งมองมาที่บักบีค จากนั้นทั้งสองก็ได้ยินเสียงพัดจ

"เรา -- เอ้อ -- ต้องอ่านคำสั่งประหารอย่างเป็นทางการให้ฟังก่อนนะ แฮกริด ผมจะอ่านเร็วๆ แล้วเดี๋ยวคุณกับแมคแนร์ก็เซ็นชื่อตรงนี้แมคแนร์ คุณต้องฟังด้วย มันเป็นเรื่องร้าย -- "

ใบหน้าของแมคแนร์หายไปจากหน้าต่าง ต้องลงมือนาฬิกาแล้ว

"รอดตรงนี้นะ" แฮร์รีกระซิบกับเฮอร์ไมโอนี่ "ฉันจัดการเอง"

ขณะที่เสียงของฟ้าผ่าดังขึ้นอีกครั้ง แฮร์รีก็พุ่งออกจากที่ซ่อนหลังต้นไม้ กระโดดข้ามรั้วเข้าไปในแปลงผักทอง แล้วตรงเข้าไปหาบักบีค

"คณะกรรมการเพื่อการกำจัดสัตว์ประหลาดที่เป็นอันตรายเห็นควรว่าบักบีค ฮิปโปกริฟฟ์ หรือที่ต่อไปนี้จะเรียกว่า ผู้ถูกประหาร จะถูกประหารชีวิตในวันที่ 6 มิถุนายน เวลาพระอาทิตย์ตกดิน -- "

แฮร์รีพยายามที่จะไม่กะพริบตา เขาเงยหน้าขึ้นจ้องเป่งเข้าไปในดวงตาสีลึมดๆ ของบักบีคอีกครั้ง แล้วโค้งให้มัน บักบีคย่อเข้าที่เป็นเกล็ดของมันลง จากนั้นก็ลุกขึ้นยืน. แฮร์รีเริ่มต้นแกะเชือกที่ผูกบักบีคไว้กับรั้ว

"...คำตัดสินให้ประหารชีวิตโดยการตัดหัว ซึ่งจะดำเนินการโดยวอลเด็น แมคแนร์ เพชฌฆาตที่แต่งตั้งโดยคณะกรรมการ..."

"มาเถอะ บักบีค" แฮร์รีกระซิบ "มาสิ เราจะช่วยนายนะ เจียบ ๆ นะ... เจียบ ๆ..."

"...ดังพยานท้ายคำสั่ง แสกริด คุณเห็นตรงนี้..."

แฮร์รีออกแรงดึงเชือกจนสุดตัว แต่บักบีคกลับเอาเท้าหน้าจิกดินไว้แน่น

"จัดการให้เสร็จๆ ไปดีกว่า" เสียงแหบแห้งของกรรมการที่มาด้วยดังออกมาจากในกระท่อมของแสกริด "แสกริด เห็นที่จะดีกว่านะถ้าคุณอยู่ข้างใน -- "

"ไม่ขอรับ ผม -- ผมอยากอยู่กับมัน... ผมไม่อยากให้มันอยู่ตัวคนเดียว -- "

เสียงฝีเท้าดังก้องมาจากในกระท่อม

"บัคบีค มาเดี๋ยวนี้นะ!" แฮร์รีกระซิบดู

แฮร์รีโหมแรงดึงเชือกที่ผูกรอบคอบัคบีคมากขึ้นอีก ฮิปโปกริฟฟ์ เริ่มออกเดิน มันขยับปีกเป็นเชิงรำคาญ ทั้งคู่ยังอยู่ห่างจากป่าประมาณ สามเมตร มันเป็นที่โล่งแจ้ง ไม่มีอะไรบังสายตาจากประตูหลังกระท่อม ของแฮกริด

"เดี๋ยวก่อน แมคแนร์" เสียงดัมเบิลดอร์พูดขึ้น "คุณเองก็ต้องเซ็นชื่อ ด้วย" เสียงฝีเท้าหยุดลง แฮร์รีโหมกำลังดึงเชือก บัคบีคจึงจะงอปาก ดังกับ แล้วเดินเร็วขึ้นอีกหน่อย

ใบหน้าซีดขาวของเฮอร์ไมโอนีไพล่ออกมาจากหลังต้นไม้

"แฮร์รี เร็วๆ เข้า!" เด็กหญิงทำปากร้องบอก

แฮร์รียังได้ยินเสียงดัมเบิลดอร์ดังมาจากข้างในกระท่อม เขาออกแรงดึงเชือกอีกครั้ง บัคบีคออกวิ่งเหวี่ยงๆ อย่างไม่เต็มใจนัก ทั้งสองไปถึงดงไม้แล้ว...

"เร็วเข้า! เร็ว!" เฮอร์ไมโอนีคราง พลังพุ่งออกจากหลังต้นไม้ แล้วคว่ำปลายเชือกไว้อีกคน ก่อนจะช่วยออกแรงจุดให้บัคบีคเคลื่อนที่เร็วขึ้นอีก แฮร์รีเหลียวหลังไปดู บัดนี้พวกเขามีหมูไม้บังให้พ้นจากสายตาและมองไม่เห็นสวนของแฮกริดแล้ว

"หยุดก่อน!" เขากระซิบบอกเฮอร์ไมโอนี "พวกเขาอาจจะได้ยินเสียงเรา --"

ประตูหลังกระท่อมของแฮกริดเปิดผางออก แฮร์รี เฮอร์ไมโอนี และบัคบีคยืนนิ่งไม่ไหวติง แม้แต่ฮิปโปกริฟฟ์เองก็ดูเหมือนว่าจะเงยหูฟังอย่างตั้งใจ

มีเพียงความเจ็บ... ครั่นแล้ว --

"มันอยู่ที่ไหน" เสียงแหบแห้งของกรรมการคนหนึ่งถามขึ้น "ไอ้ตัวนั้นอยู่ที่ไหน"

"มันอยู่ตรงนี้นี่นา!" เพชฌฆาตพูดอย่างฉุนเฉียว "ผมเห็นมัน! อยู่ตรงนี้แหละ!"

"ช่างแปลกประหลาดอะไรเช่นนี้" ดัมเบิลดอร์พูดขึ้น มีแววครึกครื้นเจืออยู่ในน้ำเสียง

"บ๊ิกกี!" แฮกริดร้องเรียกเสียงห้าว

มีเสียงวัตถุฟาดผ่านอากาศ ตามด้วยเสียงขวานดังฉีก ดูเหมือนว่าเพชฌฆาตเหวี่ยงขวานจามใส่รั้วด้วยความโมโห ตามมาด้วยเสียงร้องโหยหวน และครั้งนี้พวกเด็ก ๆ ได้ยินถ้อยคำของแฮกริดแทรกผ่านเสียงสะท้อนให้ของเขา

"ไปแล้ว! ไปแล้ว! เจ้านกน้อยไปดีแล้ว มันไปแล้ว! มันคงปลดเชือกให้ตัวเอง! บ๊ิกกีเอ๋ย แกช่างฉลาดซะจริง!"

บักบิคตั้งท่าออกแรงขึ้นเชือก พยายามจะกลับไปหาแฮกริด แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนี่กำเชือกแน่นเข้าและยันส้นเท้าลงกับพื้นเพื่อขึ้นตัวหยุดมันไว้

"ต้องมีใครมาปล่อยมันไป!" เพชฌฆาตคำราม "เราต้องค้นให้ทั่วบริเวณ ในป่า -- "

"แมคแนร์ ถ้าบักบิคถูกขโมยไปจริงๆ คุณคิดหรือว่าเจ้าขโมยจะพามันเดินไป" เสียงของดัมเบิลดอร์ยังมีแววสนุก "ถ้าจะเอาอย่างนั้นก็ค้นบนฟ้าเลยสิ... แฮกริด ผมอยากได้ซาส์กั๊ว หรือไม้กับรันตีแก้วใหญ่ๆ สักแก้ว"

"ได้ -- ได้เลยครับ ท่านศาสตราจารย์" แฮกริดรับคำ เสียงของ เขามีกังวานแห่งความสุข "เข้ามาเลยครับ เข้ามา..."

แฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนี่ตั้งใจฟัง ทั้งสองได้ยินเสียงฝีเท้า เสียงสบถเบาๆ ของเพชฌฆาต เสียงประตูปิด และแล้วก็เกิดความเงียบขึ้นอีกครั้ง

"ที่นี่เอานะ" แฮร์รี่กระซิบพลางมองไปรอบๆ

"เราต้องซ่อนตัวอยู่ที่นี่" เฮอร์ไมโอนี่ตอบขณะที่เนื้อตัวสั่น "เราต้อง รอจนกว่าพวกนั้นกลับไปปราสาท จากนั้นก็รอจนกว่าจะปลอดภัยถึงจะ ขึ้นเก้าอี้บัลลังก์ขึ้นไปในห้องต่างหอนี้สิ คงต้องอีกสองสามชั่วโมงนั่นแหละ กว่าเขาจะอยู่ในห้อง... อ้อ จะต้องลำบากแน่ๆ..."

เฮอร์ไมโอนี่เหลียวหลังมองลึกเข้าไปในป่าอย่างตื่นๆ ดวงอาทิตย์กำลัง จะลับขอบฟ้าแล้ว

"เราจะต้องย้ายที่" แฮร์รี่ใช้ความคิดอย่างหนัก "เราต้องมองให้เห็น ต้นวิลโลว์จอมหวด ไม่งั้นจะไม่รู้ว่าเรื่องไปถึงไหน"

"ตกลง" เฮอร์ไมโอนี่จับเชือกบัลลังก์แน่นขึ้น "แต่เราต้องไม่ให้ใคร เห็นนะ แฮร์รี่ จำได้หรือเปล่า..."

ทั้งสองเคลื่อนตัวไปตามชายป่าขณะที่ความมืดเริ่มคืบคลานเข้าล้อม รอบ จนกระทั่งมาซ่อนอยู่หลังกอไม้ที่พวกเขาสามารถมองเห็นต้นวิลโลว์ ได้

"นั่นไงร้อน!" แฮร์รี่โพล่งออกมา

เงาดำๆ กำลังพุ่งข้ามสนามมา พร้อมกับเสียงตะโกนจากเงาในที่ ก้องสะท้อนผ่านความเงียบยามราตรี

"ปล่อยสแคบเบอร์นะ -- ไปให้พ้น -- สแคบเบอร์ มานี่ -- "

แล้วพวกเขาก็เห็นอีกสองร่างที่วิ่งออกมาจากทางไหนก็ไม่รู้ แฮร์รีเห็นตัวเองกับเฮอร์ไมโอนี่กำลังวิ่งไล่ตามรอน จากนั้นเขาก็เห็นรอนพุ่งเข้าใส่อะไรอย่างหนึ่ง

"จับได้แล้ว! ถอยไป ไอ้แมวโสโครก -- "

"นั่นไงซิเรียส!" แฮร์รีพูดขึ้น ร่างอันใหญ่โตของสุนัขตัวหนึ่งกระโดดออกมาจากโคนต้นไม้ทั้งสองเห็นมันกระแทกแฮร์รีล้มลง จากนั้นก็ตรงเข้าจับรอน...

"ยืนดูอยู่ตรงนี้ยิ่งน่ากลัวกว่าอีกนะ เธอว่าไหม" แฮร์รีมองดูสุนัขลากรอนเข้าไปที่โคนต้นไม้ "อ๊ะ -- ดูลิ ฉันทึ่งถูกกิ่งไม้หวดพลักเข้าให้ -- เธอก็เหมือนกัน -- พิลึกจริงๆ -- "

ต้นไม้จ่อมหวดกำลังส่ายไหวกวัดแกว่งกิ่งที่อยู่ต่ำๆ ไปมา ทั้งสองเห็นตัวเองวิ่งไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ พยายามจะเข้าไปให้ถึงลำต้น จากนั้นต้นไม้ก็หยุดนิ่ง

"เจ้าครูกแซงก์แตะตาไม้ไว้แล้ว" เฮอร์ไมโอนี่บอก

"เราอยู่นั่นไง... เข้าไปแล้ว" แฮร์รีพิมพ์

ทันทีที่แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่ลืบทัวไป ต้นไม้ก็ขยับไหวอีก พริบตาต่อมาทั้งสองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าที่อยู่ไม่ไกลออกไป ดัมเบิลดอร์ แมคแนร์ พัดจ์ และกรรมการชรา กำลังเดินกลับขึ้นไปปราสาท

"หลังเราลงไปในอุโมงค์นั้นนิดเดียวเอง!" เฮอร์ไมโอนี่พูด "ถ้าเพียงแค่ดัมเบิลดอร์ไปด้วยกันกับเรา..."

"แมคแนร์กับพัดจ์ก็ต้องไปด้วย" แฮร์รีพูดเศร้าๆ "พนันเอาอะไรกัน ก็ได้ว่าพัดจ์ต้องบอกให้แมคแนร์ตัดคอซิเรียสตรงนั้นเลย..."

ทั้งสองเฝ้าดูชายสี่คนขึ้นบันไดปราสาทและลับสายตาไป ครู่หนึ่งที่บริเวณนั้นว่างเปล่า และแล้ว --

"ลูปินมาแล้ว!" แฮร์รีเอย์ขึ้น เมื่อเห็นอีกร่างหนึ่งกำลังวิ่งลงบันได และพุ่งตรงมาที่ต้นวิลโลว์ แฮร์รีแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า กลุ่มเมฆบดบังดวงจันทร์จมนมิด

ทั้งสองเห็นลูปินฉวยเอากิ่งไม้หักจากพื้นแล้วเล็งขว้างไปที่ปุ่มบนลำต้นต้นไม้หยุดอาละวาด และลูปินก็กลับหายเข้าไปในโพรงตรงโคนต้นด้วยอีกคน

"ถ้าเขาเพียงแต่คว้าผ้าคลุมล่องหนไปด้วย" แฮร์รีพูด "มันวางอยู่ตรงนั้นเอง..."

เขาหันไปทางเฮอร์ไมโอนี่

"ถ้าฉันเผ่นออกไปตอนนี้แล้วคว้ามันมา สเนปก็ไม่มีทางได้ไป -- "

"แฮร์รี ต้องไม่ให้ใครเห็นเรานะ!"

"เธอทนอยู่อย่างนี้ได้ยังไง" แฮร์รีถามเฮอร์ไมโอนี่อย่างมีอารมณ์ "ยืนเฉยๆ ปล่อยให้เรื่องมันเกิดขึ้นนั่นหรือ" เขาลังเลเล็กน้อย "ฉันจะไปเอาผ้าคลุม!"

"แฮร์รี อย่า!"

เฮอร์ไมโอนี่คว้าด้านหลังเสื้อคลุมของแฮร์รีเอาไว้ได้ทันการ นาทีเดียวกันนั้น ทั้งสองก็ได้ยินเสียงเพลงดังลั่นขึ้น แฮกริดนั่นเอง เขากำลังเดินไปที่ปราสาทพลากร้องเพลงสุดเสียง ทำเดินนั้นเอียงเล็กน้อย ขวดยาวใหญ่แกว่งไปมาอยู่ในมือ

"เห็นไหม" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ "เห็นไหมว่าอะไรจะเกิดขึ้น เราต้องอย่าให้ใครเห็นตัว บัคบิค อย่า!"

ฮิปปอกริฟฟ์กำลังดิ้นรนอย่างหนักเพื่อจะไปหาแฮกริดอีก แฮร์รีคว้าเชือกเอาไว้เช่นกันและออกแรงรั้งปักปักไว้ ทั้งสองเฝ้าดูแฮกริดเดินโซซัดโซเซขึ้นไปบนปราสาท เขาหายเข้าไปในนั้น บัคบิคหยุดดิ้นรน หัวของมันตกอย่างเศร้าสร้อย

ไม่ถึงสองนาทีก่อนหน้านั้น ประตูปราสาทก็เปิดผางออกอีกครั้ง สเนปโผล่พรวดออกมา เขาวิ่งตรงมาที่ต้นวิลโลว์

มือของแฮร์รีกำแน่น พวกเขาเห็นสเนปหยุดชะงักที่ต้นไม้พร้อมกับมองไปรอบๆ สเนปฉวยได้ผ้าคลุมล่องหนแล้วหยิบมันขึ้นมา

"เอามือโสโครกของแกออกไป" แฮร์รีคำรามค่อยๆ

"จู้ จู้!"

สเนปคว้ากิ่งไม้ที่ลูบปีนใช้หยุดต้นวิลโลว์และปามันไปที่ตาไม้ แล้วหายตัวไปในนาทีกี่สวมนผ้าคลุมล่องหน

"เป็นอันเสร็จเรียบร้อย" เฮอริไมโอนี่พูดเบาๆ "ลงไปหมดทุกคนแล้ว... ตอนนี้เราก็ต้องรอจนกว่าพวกเราจะกลับขึ้นมาใหม่..."

เด็กหญิงหยิบปลายเชือกของบัคบิคขึ้นมาผูกกับต้นไม้ที่ใกล้ที่สุดอย่างแน่นหนา จากนั้นก็นั่งลงบนพื้น สองมือสอดเข้า

"แฮร์รี มืออย่างหนึ่งที่ฉันไม่เข้าใจ... ทำไมผู้คุมวิญญาณถึงไม่เอาตัวซีเรียสไป ฉันจำได้ว่าพวกนั้นมาถึงตัวแล้ว แล้วฉันก็คงจะเป็นลมไป... พวกนั้นมากันตั้งเยอะแยะ..."

แฮร์รีทรุดตัวลงนั่งบ้าง เขาอธิบายทุกสิ่งที่เขาเห็น วิธีการที่ผู้คุมวิญญาณที่ใกล้ที่สุดก้มตัวลงเอาปากจ่อมาใกล้ปากของเขา ตัวอะไรก็ไม่รู้สีเงินขนาดใหญ่ วิ่งควบข้ามทะเลสาบมาสู่กับพวกผู้คุมวิญญาณจนพวกนั้นต้องล่าถอยไป

เฮอร์ไมโอนี่อ้าปากค้างเมื่อแฮร์รีเล่าจบ

"แล้วมันคือตัวอะไรล่ะ"

"มีอยู่อย่างเดียวที่ไล่พวกผู้คุมวิญญาณไปได้" แฮร์รีบอก "ผู้พิทักษ์ตัวจริง ที่มีพลังเข้มแข็ง"

"ใครเป็นคนเสกขึ้นมาล่ะ"

แฮร์รีไม่พูดอะไร เขากำลังคิดย้อนกลับไปหาคนที่เขาเห็นบนผนังตรงกันข้ามของทะเลสาบ เขาว่าเขาคิดว่าคนคนนั้นคือใคร... แต่มันจะเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม

"เธอไม่เห็นหรือว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง" เฮอร์ไมโอนี่อยากรู้ "ใช่อาจารย์คนใดคนหนึ่งหรือเปล่า"

"ไม่หรอก" แฮร์รีบอก "เขาไม่ใช่อาจารย์"

"แต่ก็ต้องเป็นพ่อมดที่มีพลังอำนาจสูงมากนะถึงจะขับไล่พวกผู้คุมวิญญาณไปได้หมด... ถ้าร่างของผู้พิทักษ์ส่องสว่างขนาดนั้น แสงนั้นส่องไม่ถึงเขาหรือ เธอไม่เห็นหรือ -- "

"เห็นสิ ฉันเห็น" แฮร์รีพูดซ้ำๆ "แต่... ฉันอาจจะจินตนาการไปเอง... ฉันไม่ค่อยมีสติแล้ว... หลังจากนั้นฉันก็สลบไปเลย..."

"เธอคิดว่าเขาเป็นใคร"

"ฉันคิดว่า -- " แฮร์รีกลืนน้ำลาย รู้ว่าสิ่งที่จะพูดต่อไปนี้เป็นเรื่องประหลาดเหลือแสน "ฉันคิดว่าเป็นพ่อของฉัน"

แฮร์รีเหลือบตาขึ้นมองเฮอร์ไมโอนี่และเห็นปากของเธออ้าค้าง เฮอร์ไมโอนี่กำลังจ้องมาที่เขาด้วยท่าทีตกใจระคนสงสาร

"แฮร์รี พ่อของเธอนะ -- เอ้อ -- ตายไปแล้ว" เด็กหญิงพูด
แผ่วเบา

"ฉันรู้" แฮร์รีตอบอย่างรวดเร็ว

"เธอคิดว่าตัวเองเห็นผีพ่อใช่ไหม"

"ไม่รู้สิ... ไม่หรอก... เขาดูมีตัวตนจริง..."

"แล้วยังไง -- "

"ฉันอาจจะตาฝาดไปก็ได้ แต่... จากที่เห็น... เขาดูเหมือนพ่อ...
ฉันมีรูปพ่ออยู่..."

เฮอร์ไมโอนี่ยังคงมองแฮร์รีราวกับเป็นกังวลเรื่องสุขภาพจิตของเขา

"ฉันรู้ว่ามันฟังดูบ้าๆ" แฮร์รีพูดเรียบๆ เขาหันไปดูบัคบิค มันกำลัง
เอางะงอยปากจิกพื้น ท่าทางเหมือนกับกำลังหาหนอน แต่จริงๆ แล้ว
เขาไม่ได้มองบัคบิคเลย

แฮร์รีกำลังคิดถึงพ่อ และคิดถึงเพื่อนเก่าอีกสามคนของพ่อ... นาย
จันทรเจ้า หางหนอน เท้าปูย และเขาแหลม... ทั้งสี่คนออกมาเที่ยวเล่นกัน
ในคืนนี้หรืออย่างไร หางหนอนปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งเมื่อเย็นนี้ขณะที่ใคร
ต่อใครคิดว่าเขาตายไปแล้ว... เป็นไปไม่ได้เอาเลยหรือที่พ่อของเขาจะ
ทำอย่างเดียวกัน ที่เขาเห็นบนผนังตรงกันข้ามนั้นเป็นเพราะตาฝาดไปหรือ
เพราะร่างนั้นอยู่ใกล้เกินกว่าจะมองเห็นได้ชัดเจน... กระนั้น แฮร์รีรู้สึก
มั่นใจในภาพที่เห็นในวบบหนึ่งก่อนที่จะหมดสติไป...

ใบไม้เหนือศีรษะส่ายเบาๆ อยู่ในสายลมอ่อน ดวงจันทร์เคลื่อนเข้า
เคลื่อนออกจากหลังหมู่เมฆที่ลอยเลื่อนอยู่บนฟ้า เฮอร์ไมโอนี่นั่งหันหน้าไป
ทางตันวิลโลว์และเผ้าคอย

และแล้ว ในที่สุด หลังจากผ่านไปกว่าหนึ่งชั่วโมง...

"พวกเรามาแล้ว!" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ

ทั้งสองลุกขึ้นยืน บัคบิคเงยหัวขึ้น ทั้งสองเห็นลูปิน รอน และ เพ็ตติกรูว์ตะเกียกตะกายออกมาจากโพรงตรงโคนต้นไม้ จากนั้นก็เป็นเฮอร์ไมโอนี่... แล้วก็สเนปที่หมดสติลอยขึ้นมาข้างบนอย่างแปลกประหลาด ถัดมาเป็นแฮร์รี่กับแบล็ก ทั้งหมดออกเดินตรงไปยังปราสาท

หัวใจของแฮร์รี่เริ่มเต้นถี่เร็ว เขาเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ในนาทีใด นาทีหนึ่งนี้แล้วที่ก้อนเมฆจะเคลื่อนออกเผยให้เห็นดวงจันทร์...

"แฮร์รี่" เฮอร์ไมโอนี่พึมพำ เธอรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ "เราต้องอยู่เฉยๆ ห้ามให้ใครเห็นตัว เราทำอะไรไม่ได้..."

"งั้นเราก็ต้องปล่อยให้เพ็ตติกรูว์หนีรอดไปได้อีกครั้ง..." แฮร์รี่พูดเบาๆ

"เธอคิดว่าจะหาหนุในความมืดได้หรือไม่" เฮอร์ไมโอนี่สวนกลับ "เราทำอะไรไม่ได้! เรากลับมาเพื่อช่วยซีเรียส ไม่ได้กลับมาทำอย่างอื่น!"

"ก็ได้!"

ดวงจันทร์ลอยเลื่อนออกมาจากหลังก้อนเมฆ ทั้งสองเห็นเงาเล็กๆ บนพื้นสนามหญ้าหนึ่ง จากนั้นก็เห็นความเคลื่อนไหว --

"นั่นไงอาจารย์ลูปิน" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ "เขากำลังกลายร่าง -- "

"เฮอร์ไมโอนี่!" แฮร์รี่โพล่งขึ้น "เราต้องไป!"

"ไม่ได้นะ ฉันบอกเธอไม่รู้กี่หนแล้ว -- "

"ไม่ใช่เข้าไปขัดขวาง! แต่อาจารย์ลูปินกำลังจะวิ่งเข้ามาในป่า ตรงมาหาเรา!"

โฮสต์ไมโอนี้ตกตะลึง

"เร็วเข้า!" เด็กหญิงคราวแล้ว พลังกลาไปแก้เชือกบัคบีค "เร็ว! เรา
จะไปไหนกันดี จะไปซ่อนตรงไหนล่ะ พวกผู้คุมวิญญาณก็กำลังจะมาอยู่
แล้ว -- "

"กลับไปที่กระท่อมแฮกริด!" แฮร์รีบอก "ตอนนี้ที่นั่นว่าง -- มา
เถอะ!"

ทั้งสองออกวิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ บัคบีคควบตามหลังมา
พวกเขาได้ยินเสียงมนุษย์หมาป่าคำรามอยู่ข้างหลัง...

กระท่อมอยู่เบื้องหน้า แฮร์รีปราดไปที่ประตู กระชากมันเปิดออก
โฮสต์ไมโอนี้และบัคบีคพุ่งตัวผ่านเขาเข้าไป แฮร์รีกระโจนตามหลังเข้ามาแล้ว
ลงกลอนประตู เจ้าเขี้ยว สุนัขล่าหมูเห่าเสียงดัง

"จู้ จู้ เจ้าเขี้ยว เราเอง!" โฮสต์ไมโอนี้รีบไปเกาะใบหูของเจ้าเขี้ยวให้
มันเงียบเสียง "เกือบไปแล้วนะนี่!" เธอพูดกับแฮร์รี

"นั่นสิ..."

แฮร์รีมองออกไปนอกหน้าต่างต่าง เป็นเรื่องยากยิ่งขึ้นไปอีกที่จะมองเห็น
ว่าเกิดอะไรขึ้นจากที่นี่ บัคบีคดูมีความสุขมากที่ได้กลับมาอยู่ในกระท่อม
ของแฮกริด มันนอนลงหน้าเตาผิง หุบปีกอย่างสบายอารมณ์และทำท่า
เตรียมพร้อมจะงีบหลับ

"ฉันคิดว่าฉันน่าจะออกไปข้างนอกอีกทีนะ" แฮร์รีพูดซ้ำๆ "ฉันไม่
เห็นเหตุการณ์ เราจะไม่รู้เมื่อมันถึงเวลา -- "

โฮสต์ไมโอนี้เงยหน้าขึ้น สีหน้าสงสัย

"ฉันไม่ได้จะออกไปพยายามทำอะไรหรอกนะ" แฮร์รีรีบบอก "แต่ถ้า

เราไม่เห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราจะได้รู้ได้ยังไงว่าเมื่อไรจะถึงเวลาไปช่วยซีเรียส"

"เอ้า... ก็ได้ ถ้างั้น... ฉันจะรออยู่ที่นี้กับบัคบีค... แต่ว่า แฮร์รี เธอต้องระวังตัวนะ -- ข้างนอกนั้นมีมนุษย์หมาป่า แล้วก็ผู้คุมวิญญาณ -- "

แฮร์รีออกไปข้างนอกอีกครั้ง ค่อยๆ เลียบไปตามกระท่อม เขาได้ยินเสียงร้องโหยหวนอยู่ไกลๆ นั้นหมายความว่าพวกผู้คุมวิญญาณกำลังเข้าไปใกล้ซีเรียส... แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่จะวิ่งไปเจอเขาในวินาทีใดวินาทีหนึ่งแล้ว...

แฮร์รีพุ่งสายตาไปที่ทะเลสาบ หัวใจเต้นรัวอยู่ในอก -- ใครก็ตามที่ส่งผู้พิทักษ์มาจะต้องปรากฏตัวขึ้นในตอนนี้อย่างแน่นอน

ชั่วเสี้ยววินาทีนั่นเอง แฮร์รียืนชั่งใจอยู่ตรงหน้าประตูกระท่อมของแฮกริด ต้องไม่ให้ใครเห็นเธอ เขาไม่ได้ต้องการให้ใครเห็นเขา เขาอยากเป็นคนมองเห็นต่างหาก... เขาอยากรู้...

พวกผู้คุมวิญญาณอยู่นั้นแล้ว พวกนั้นโผล่ร่างออกมาจากความมืดทุกทิศทุกทาง ลอยเลื่อนมาตามริมทะเลสาบ... กำลังเคลื่อนตัวห่างไปจากที่ที่แฮร์รียืนอยู่ ไปยังฝั่งตรงกันข้าม... เขาไม่จำเป็นต้องเข้าไปใกล้พวกมัน...

แฮร์รีออกวิ่ง เขาไม่มีความคิดอื่นอยู่ในหัวนอกจากพ่อของเขา... ถ้าเป็นพ่อ... ถ้าเป็นพ่อจริงๆ ละก็... เขาต้องรู้ให้ได้ ต้องรู้ให้ได้...

ทะเลสาบใกล้เข้ามาทุกที ทุกที แต่ไม่มีวิแววของใครสักคน ที่ฝั่งตรงกันข้าม เขาเห็นประกายสีเงินเส้นบางๆ -- ความพยายามที่จะเสกผู้พิทักษ์ของเขานั้นเอง --

มีพุ่มไม้เตี้ยๆ อยู่ชิดติดขอบชายน้ำ แฮร์รีกระโจนเข้าไปอยู่ข้างหลังพุ่มไม้และเพ่งมองลอดผ่านใบไม้อย่างหมดหวัง ที่ฝั่งตรงกันข้าม ประกายสีเงินจางๆ หายไปในทันใด ความตื่นเต้นสุดขีดจืดแรงไปทั่วร่างของเขา

-- เดียวนี้แล้ว --

"มาสิอะ!" แฮร์รี่พิมพ์่า พลาจ้องออกไปเบื้องหน้า "พ่ออยู่ไหน มาเสียทีสิอะ -- "

แต่ไม่มีใครมา แฮร์รี่ยึดคอขึ้นดูวงล้อมของผู้คุมวิญญาณอีกฟากฝั่งน้ำ ผู้คุมคนหนึ่งกำลังปลดผ้าคลุมหัวลง ได้เวลาที่คนช่วยชีวิตจะปรากฏตัวแล้ว -- แต่ครั้งนี้ไม่เห็นมีใครมาช่วย --

และแล้วความคิดหนึ่งก็วาบขึ้นในสมอง -- เขาเข้าใจแล้ว เขาไม่ได้เห็นพ่อของเขา... เขาเห็นตัวเขาเอง --

แฮร์รี่ถลาออกจากหลังพุ่มไม้แล้วดิ่งไม้กายสิทธิ์ออกมา

"เอกซ์เปกโต พาโตรนัม!" เขาตะโกนก้อง

สิ่งที่พุ่งออกมาจากปลายไม้กายสิทธิ์ของเขานั้นไม่ได้เป็นเพียงกลุ่มควัน ไร้รูปร่าง แต่เป็นสัตว์ตัวหนึ่งสีเงินเจิดจ้าบาดตา เขาหยีตาจ้องมองว่ามันคืออะไร มันมีรูปร่างเหมือนม้าและกำลังควบทะยานไปบนพื้นผิวสีหมึกของทะเลสาบห่างออกไปเจียบๆ แฮร์รี่เห็นมันก้มหัวลงและพุ่งเข้าใส่กลุ่มผู้คุมวิญญาณที่กลุ่มรวมอยู่... บัดนี้มันกำลังควบวนไปรอบๆ เงาม้าที่อยู่ริมฝั่ง เหล่าผู้คุมวิญญาณถอยหลังแตกฮือกระจัดกระจายและล่าถอยไปในความมืด... พวกมันหายไปแล้ว

ผู้พิทักษ์ลี้ภัยกลับ มันกำลังวิ่งมาบนผิวน้ำที่ราบเรียบกลับมาหาแฮร์รี่ มันไม่ใช่ม้า มันไม่ใช่ยูนิคอร์น มันเป็นกวางตัวผู้และทอประกายเจิดจ้าเหมือนกับดวงจันทร์เบื้องบน... มันกำลังกลับมาหาเขา...

ผู้พิทักษ์หยุดลงที่ริมฝั่ง กีบเท้าของมันไม่ทิ้งรอยอันใดบนพื้นนี้มๆ มันจ้องมองแฮร์รี่ด้วยดวงตาโตสีเงิน และแล้วกวางตัวนั้นก็ก้มหัวที่มีเขายาวโค้งของมันลงมา แฮร์รี่จึงตระหนักได้ในนาที่นั้นเอง...

"เขาแหลม" เขาระชิบ

แต่เมื่อเขายื่นปลายนิ้วมืออันสั้นเทาออกไปหา มันก็หายวับไป

แฮร์รี่ยืนอยู่ตรงนั้น มือยังคงยื่นค้าง และแล้ว ขณะที่หัวใจยังคง
โลดแรงอยู่ในอก เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้ากุกกับอยู่ข้างหลัง เขาหมุนตัวกลับ
ไปและเห็นเฮอร์ไมโอนี่พุ่งมาหา ลากบัคบีคตามหลังมาด้วย

"เธอทำอะไรนะ" เฮอร์ไมโอนี่เอ็ด "ไหนบอกว่าจะมาคอยดูเฉยๆ"

"ฉันแค่ช่วยชีวิตพวกเราทุกคนเอาไว้..." แฮร์รี่บอก "เข้ามาข้าง
หลังนี่ก่อน -- ข้างหลังพุ่มไม้ -- ฉันจะเล่าให้ฟัง"

เฮอร์ไมโอนี่ฟังเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นด้วยปากที่อ้าค้างอีกครั้ง

"มีใครเห็นเธอหรือเปล่า"

"มีสิ เธอไม่ได้ฟังหรือไง ฉัน เห็นตัวเอง แต่คิดว่าเห็นพ่อ ก็เลยไม่
เป็นไร!"

"แฮร์รี่ ฉันไม่อยากเชื่อเลย -- เธอเสกผู้พิทักษ์ที่จับไล่ผู้คุมวิญญาณ
ไปได้หมด! นั่นมันเป็นเวทมนตร์ชั้นสูง..."

"ฉันรู้แล้วว่าครั้งนี้ฉันต้องทำได้ เพราะฉันเคยทำมาแล้ว... ฟังมีเหตุ
มีผลไหม"

"ไม่รู้สิ -- แฮร์รี่ ดูสเนป!"

เด็กทั้งสองเขม่นมองไปที่ฝั่งตรงกันข้ามพร้อมกัน สเนปฟื้นคืนสติแล้ว
เขาเสกเปลและซ่อนร่างพวกเปียกของแฮร์รี่ เฮอร์ไมโอนี่ และแบล็กขึ้นไป
วางบนนั้น ส่วนเปลตัวที่สี่ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีรอนนอนอยู่ ก็ลอยร่อนทำ
อยู่ข้างๆ แล้ว จากนั้น สเนปยกไม้กายสิทธิ์ชี้ไปข้างหน้า แล้วเคลื่อนย้าย
ทั้งหมดไปยังปราสาท

"เอาล่ะ ใกล้เวลาแล้ว" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างเคร่งเครียด พลังมองดูนาฬิกา "เรามีเวลาประมาณสี่สิบห้าวินาทีก่อนหน้านี้ที่ดัมเบิลดอร์จะมาล็อกประตูห้องพยาบาล เราต้องไปช่วยซีเรียสแล้วกลับมาที่ห้องพักคนไข้ก่อนที่ใครๆ จะรู้ว่าเราหายไป..."

ทั้งสองรอเวลา ฝ้าดูหมู่เมฆที่เคลื่อนไปบนฟ้าสะท้อนเงาลงในน้ำ ขณะที่พุ่มไม้ข้างตัวกระซิบสายอยู่ในสายลมอ่อน บัคบีครู้สึกเบื่อ มันเริ่มง่วงจิกหาหนอนอีกครั้ง

"เธอว่าเขาขึ้นไปข้างบนหรือยัง" แอร์รี่ถามพลังดูเวลา เขาเงยหน้าขึ้นมองปราสาท แล้วตั้งต้นนับบานหน้าต่างไปทางขวาของหอคอยฝั่งตะวันตก

"ดูนั่น!" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ "ใครกันนะ มีคนกำลังออกมาจากปราสาท"

แอร์รี่จ้องมองฝ่าความมืด ชายคนนั้นเร่งฝีเท้าผ่านสนาม มุ่งหน้าไปยังประตูทางออก อะไรอย่างหนึ่งสะท้อนแสงเป็นเงาวับอยู่ที่เข็มขัด

"แมคแนร์!" แอร์รี่ร้อง "เพชฌฆาต! เขาไปตามผู้คุมวิญญาณ! ได้เวลาแล้ว เฮอร์ไมโอนี่ -- "

เฮอร์ไมโอนี่วางมือทั้งสองข้างลงบนหลังบัคบีค แอร์รี่ช่วยส่งตัวเธอ จากนั้นเขาก็เหยียบเท้าข้างหนึ่งลงบนกิ่งไม้เตี้ยๆ ของพุ่มไม้แล้วปีนขึ้นไปนั่งข้างหน้า แอร์รี่ดึงเชือกของบัคบีคมาพันอ้อมคอมัน แล้วผูกเข้าเหมือนบังเหียน

"พร้อมหรือยัง" เขากระซิบถามเฮอร์ไมโอนี่ "เธอเกาะฉันไว้ดีกว่า -- "

แอร์รี่ใช้สันเท้ากระทุ้งสี่ข้างบัคบีค

บักบีคทะยานลิวขึ้นไปบนท้องฟ้าอันมืดสนิท แฮร์รี่ใช้เข้าหนีบสี่ข้างของบักบีคไว้แน่น รู้สึกถึงปีกอันใหญ่โตข้างใต้ตัวเขาทั้งสองกำลังขยับขึ้นลงเต็มพลัง เฮอร์ไมโอนี่เกาะเอวแฮร์รี่แน่น เขาได้ยินเสียงเธอพึมพำ "โอ๊ย ไม่เอา — ฉันไม่ชอบแบบนี้ — โอ๊ย ฉันไม่ชอบแบบนี้เอาเลย — "

แฮร์รี่กระตุ้นบักบีคให้บินไปข้างหน้า พวกเขาลอยเลื่อนไปเงิบๆ ตรงไปยังชั้นบนของปราสาท... แฮร์รี่ดึงเชือกไปทางซ้ายอย่างแรง บักบีคเลี้ยวตาม แฮร์รี่พยายามนับช่องหน้าต่างที่แวบผ่านไป --

"หยุด!" เขาร้องบอก พร้อมกับดึงเชือกไปข้างหลังสุดแรง

บักบีคผ่อนความเร็วลงและเด็กทั้งสองก็รู้สึกว่าตัวเองหยุดนิ่ง เว้นเสียแต่ต้องยอมรับความจริงว่าพวกเขากำลังลอยขึ้นๆ ลงๆ อยู่หลายฟุต ขณะที่บักบีคคอยกระพือปีกเอาไว้เพื่อประคองตัวให้ลอยค้างอยู่กลางอากาศ

"เขาอยู่นั่น!" แฮร์รี่บอก เขาเห็นซิเรียสเมื่อลอยขึ้นมาอยู่ข้างหน้าต่าง เด็กชายยื่นมือออกไป และขณะที่ปีกของบักบีคกระพือลง เขาก็เอามือเคาะกระจกหน้าต่างแรงๆ ได้ทันพอดี

แบล็กเงยหน้าขึ้น แฮร์รี่เห็นเขาอ้าปากค้าง แบล็กกระโจนพรวดจากเก้าอี้และรีบมาที่หน้าต่าง เขาพยายามจะเปิดมันออก แต่ติดล็อก

"ถอยไปค่ะ!" เฮอร์ไมโอนี่ร้องบอกเขา เธอเอาไม้กายสิทธิ์ออกมาทั้งๆ ที่ยังใช้มือซ้ายยึดด้านหลังเสื้อคลุมของแฮร์รี่เอาไว้

"อาโลโฮโมร่า!"

หน้าต่างเปิดผางออก

"ทำได้ยังไง — ยังไงกัน — " แบล็กพูดอย่างหมดเรี่ยวแรง ดาจ้องมองฮิปโปกริฟฟ์

"ขึ้นมาซะ -- มีเวลาไม่มาก" แฮร์รีบอก เขาจับด้านข้างลำคอئينๆ ของบัคบีกเพื่อให้มันอยู่นิ่งๆ "คุณต้องออกไปจากที่นี่ -- พวกผู้คุมวิญญาณกำลังมา แมคแนร์ไปตามพวกมันมาแล้ว"

แบล็กวางมือทั้งสองข้างลงบนกรอบหน้าต่างแล้วย่นด้วยยีนศีรษะกับไหล่ออกมา โชคดีนักที่เขาผอมมาก พริบตาเดียว เขาก็เหวี่ยงขาข้างหนึ่งข้ามหลังบัคบีกได้สำเร็จ แล้ววิ่งตัวเองขึ้นมานั่งบนหลังฮิปปอกรีฟฟ์ข้างหลังเฮอร์ไมโอนี่

"เอาล่ะ บัคบีก บินขึ้นเลย!" แฮร์รีกระตุกเชือก "ขึ้นไปบนหอคอยเลย -- เร็วเข้า"

ฮิปปอกรีฟฟ์กระพือปีกอันแข็งแรงของมันเพียงครั้งเดียว พวกเขาก็ทะยานสูงขึ้นไปบนยอดหอคอยทางทิศตะวันตก บัคบีกร่อนลงกระแทกกับเชิงเทียน แฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่ลื่นตกลงมาพร้อมกันในทันที

"ซิเรียส คุณรีบไปดีกว่าซะ" แฮร์รีหอบ "พวกเขาอาจจะมาถึงห้องทำงานของอาจารย์ฟลิตวิกเมื่อไรก็ได้ แล้วก็จะรู้ว่าคุณหนีไป"

บัคบีกเอออ่างเท้าเคาะพื้น สายหัวแหลมของมันไปมา

"เด็กอีกคนเป็นอะไรหรือเปล่า รอนนะ" ซิเรียสรีบถาม

"เดี๋ยวก็นายซะ เขายังไม่ฟื้น แต่มาตามพอมพริย์บอกว่าจะทำให้เขาหายดีได้ เร็วๆ เถอะซะ -- รีบไป"

ทว่า แบล็กยังจ้องมองลงไปที่แฮร์รี

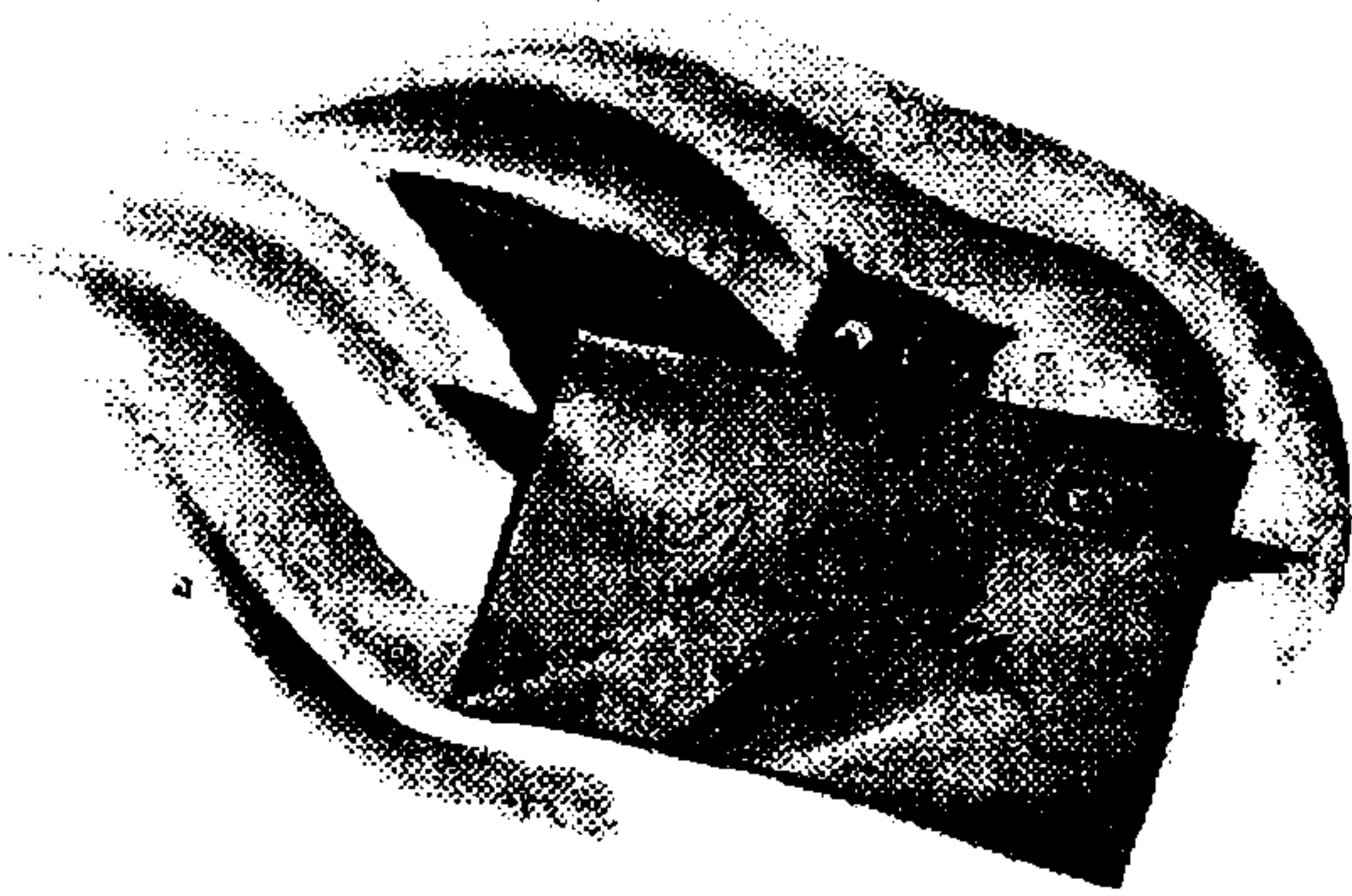
"ฉันจะขอบใจเธออย่างไร -- "

"ไปเลย!" แฮร์รีกับเฮอร์ไมโอนี่ตะโกนพร้อมกัน

แบล็กบังคับบัคบีกให้หันสู่ท้องฟ้าอันเปิดโล่ง

"แล้วเราจะพบกันอีก" เขาบอก "เธอสมเป็น -- ลูกพ่ออย่างแท้จริง แฮร์รี..."

แบล็กเอาส์หันเห่าหนีบข้างลำตัวของบัคบีค แฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่กระโดดถอยหลังขณะที่ปีกอันมหัศจรรย์ยกสูงขึ้นอีกครั้ง... ฮิปโปกริฟฟ์ทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า... ร่างของมันกับคนขี่เล็กลงทุกทีๆ แฮร์รีเพ่งมองตามไป... และแล้ว เมฆก้อนหนึ่งก็ลอยเข้าบังดวงจันทร์... แบล็กกับบัคบีคหายลับไปแล้ว

ไปรบนพินันภูกอกอีกครั้ง

"แฮร์รี!"

แฮร์รีไมโอนี่กระตุกแขนเสื้อเขา ตาจ้องอยู่ที่นาฬิกา "เรามีเวลาสิบนาทีก่อนที่จะกลับไปห้องพยาบาลโดยไม่มีใครเห็น -- ก่อนดัมเบิลดอร์จะล็อกประตู -- "

"ตกลง" แฮร์รีเบือนสายตาละจากท้องฟ้า "ไปกันเถอะ..."

ทั้งสองเคลื่อนตัวผ่านประตูที่อยู่ด้านหลังและลงมาตามบันไดเวียนที่มีขั้นถี่ยิบ เมื่อมาถึงขั้นสุดท้ายก็ได้ยินเสียงคนพูดกัน แฮร์รีและแฮร์รีไมโอนี่

แนบตัวกับกำแพงแล้วซุ่มฟังอยู่ เสียงนั้นคล้ายเสียงของพัดจกับสเนปที่กำลังเดินมาตามทางเดินที่ตีนบันไดด้านล่าง

"...หวังว่าดัมเบิลดอร์คงไม่ทำให้เรื่องยุ่งยากนะครับ" สเนปพูด "พวกนั้นจะมอบจุมพิตทันทีเลยใช่ไหมครับ"

"ทันทีที่แมคแนร์กลับมาพร้อมกับผู้คุมวิญญาณ คดีของแบล็กนี่ทำให้ฮิดดลวุ่นวายใจกันมากทีเดียว ไม่อยากบอกเลยว่าผมน่าจะตั้งตารอจะให้ข่าวกับ เดลีพรอเฟ็ต ว่าในที่สุดเราก็จับตัวเขาได้... เชื่อได้เลยว่าพวกนั้นต้องอยากสัมภาษณ์คุณนะ สเนป... และพอเจ้าหนูแฮร์รี่หายสับสนเมื่อไร ผมคาดว่าเขาคงจะอยากบอกพรอเฟ็ต ว่าจริง ๆ แล้วคุณช่วยชีวิตเขาเอาไว้ได้อย่างไร..."

แฮร์รี่กอดพัน เขาทันเห็นยิ้มแย้มหยันของสเนปแวบหนึ่งขณะที่ทั้งสองเดินผ่านที่ซ่อนของแฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนี่ เสียงฝีเท้าของคนทั้งสองค่อย ๆ ห่างออกไป แฮร์รี่และเฮอร์ไมโอนี่รออยู่ครู่หนึ่งเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาไปแล้วจริง ๆ จากนั้นจึงออกวิ่งไปในทิศตรงกันข้าม ทั้งสองลงบันไดมาอีกช่วงหนึ่ง แล้วก็อีกช่วงหนึ่ง วิ่งไปตามทางเดิน -- แล้วพวกเขาก็ได้ยินเสียงหัวเราะร่วนอยู่เบื้องหน้า

"พีฟส์!" แฮร์รี่พึมพำ คิ้วขมวดเฮอร์ไมโอนี่ "เข้ามาข้างในนี้ก่อน!"

ทั้งสองแผ่นแผ่นแล้วเข้าไปในห้องว่างทางซ้ายทันเวลาพอดี ดูเหมือนว่าพีฟส์กำลังกระเดื่องกระดองไปตามระเบียบอย่างสำราญบานใจ พลังหัวเราะเอิ๊กอ้ากเหมือนว่าจะขาดใจ

"อ้อฮือ น่าเกลียดจัง" เฮอร์ไมโอนี่กระซิบ พลังเอาหูแนบกับประตู "ฉันว่าพีฟส์ต้องตื่นเต้นสุดๆ เลยเพราะพวกผู้คุมวิญญาณใกล้จะมาจัดการชิเรียสแล้ว..." เธอก้มลงดูเวลา "อีกสามนาทีกี่ แฮร์รี่!"

ทั้งสองรองจนกระทั่งเสียงหัวเราะกระหึ่มยืดยาวของพีฟส์จางหายไป แล้วจึงค่อยๆ ย่องออกจากห้องและออกวิ่งอีกครั้ง

"เฮอร์ไมโอนี่ -- จะเกิดอะไรขึ้น -- ถ้าเราไม่ได้กลับเข้าไปในห้อง -- ก่อนที่ดัมเบิลดอร์จะล็อกประตู" แฮร์รี่หอบฮัก

"ฉันไม่อยากคิดถึงเรื่องนั้น!" เฮอร์ไมโอนี่คราง ขณะก้มลงดูนาฬิกา "อีกหนึ่งนาทีก่อน!"

ทั้งสองมาถึงสุดปลายทางเดินที่เชื่อมต่อทางเข้าห้องพยาบาลแล้ว "นั่นไง -- ฉันได้ยินเสียงดัมเบิลดอร์" เฮอร์ไมโอนี่พูดอย่างร่าเริง "มาเถอะ แฮร์รี่!"

ทั้งสองย่องไปตามทางเดิน ประตูเปิดออก ทั้งสองมองเห็นด้านหลังของดัมเบิลดอร์

"ฉันจะขังพวกเธอไว้ในนี้" พวกเขาได้ยินเสียงดัมเบิลดอร์พูด "ตอนนี้ อีกห้านาทีจะสองยาม มิสเกรนเจอร์ หมุนสามรอบก็ใช้ได้ โชคดีนะ"

ดัมเบิลดอร์ถอยหลังออกมาจากห้อง ปิดประตู แล้วหยิบเอาไม้กายสิทธิ์ออกมาล็อกประตูด้วยเวทมนตร์ แฮร์รี่และเฮอร์ไมโอนี่วิ่งออกมาอย่างตื่นตกใจ ดัมเบิลดอร์เงยหน้าขึ้น แล้วรอยยิ้มกว้างก็ปรากฏขึ้น ได้หนวดยาวสีเงินนั้น "เป็นไง" เขาถามค่อยๆ

"เราทำสำเร็จแล้วอะ!" แฮร์รี่ตอบแทบไม่หายใจหายใจ "ซิเรียสไปแล้ว ชีบักบักไป..."

สีหน้าของดัมเบิลดอร์เข้มขึ้นนัก

"เก่งมาก ฉันว่า -- " เขาเงยหูฟังเสียงต่างๆ ในห้องพยาบาลอย่างตั้งใจ "ใช่ ฉันคิดว่าพวกเธอในห้องก็ย้อนเวลาไปแล้ว -- เข้าไปข้างในซะ"

-- ฉันจะขังพวกเธอเอาไว้ -- "

แฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่ผลุบเข้าไปในห้อง ที่นั่นไม่มีใคร ยกเว้นรอนซึ่งยังคงนอนนิ่งบนเตียงในสุด เมื่อประตูห้องปิดล็อกลงตามหลัง แฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่ก็คลานกลับขึ้นเตียงของตน เฮอร์ไมโอนี่ซุกเครื่องย่อนเวลาไว้ในเสื้อคลุม อึดใจต่อมา มาดามพอมพรีย์ก็เดินกุกกักกลับออกมาจากห้องทำงาน

"ฉันได้ยินเสียงอาจารย์ใหญ่ไปแล้วใช่ไหม ให้ฉันดูแลคนใช้ได้หรือยังล่ะที่นี่"

มาดามพอมพรีย์อารมณ์เสีย แฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่จึงคิดว่าน่าจะรับช็อกโกแลตมาเสียแต่โดยดี มาดามพอมพรีย์ยืนค้ำอยู่เหนือหัวเด็ก ๆ เพื่อดูให้แน่ใจว่าทั้งสองกินช็อกโกแลต แต่แฮร์รีกลืนแทบไม่ลง เขากับเฮอร์ไมโอนี่กำลังรอคอย กำลังรอฟัง ประสาทเครียดเขม็ง... และแล้ว ขณะที่ทั้งคู่รับช็อกโกแลตชิ้นที่สี่มาจากมาดามพอมพรีย์ พวกเขาก็ได้ยินเสียงเอ็ดตะโรไววายดังมาแต่ไกลจากที่ใดสักแห่งข้างบน

"อะไรกันนะ" มาดามพอมพรีย์ถามด้วยน้ำเสียงตกใจ

บัดนี้พวกเขาได้ยินเสียงไววายอย่างโกรธเกรี้ยวดังขึ้นเรื่อย ๆ มาดามพอมพรีย์จ้องเขม็งไปที่ประตู

"จริงๆ เชียว -- เดียวก็ปลุกคนตื่นกันหมดหรอก! พวกเขาคิดว่ากำลังทำอะไรอยู่นะ"

แฮร์รีพยายามเงี่ยหูฟังว่าเสียงนั้นพูดว่าอะไร มันใกล้เข้ามาทุกขณะ --

"เขาต้องใช้เวทมนตร์หายตัวไปแน่ๆ เลย เซเวอร์รัส เราน่าจะทิ้งใครสักคนไว้ในห้องกับเขา ถ้าเรื่องนี้แพร่พรายออกไปละก็ -- "

เด็กพวกนี้ลูกจากเตียงหรือเปล่า"

"อ้อ ไม่มีทางค่ะ!" มาดามพอมพรีย์ทำเสียงรำคาญ "ถ้าออกไปดิฉันก็ต้องได้ยิน!"

"เอ้า เห็นหรือยัง เซเวอร์รัส" ดัมเบิลดอร์พูดอย่างใจเย็น "เว้นเสียแต่คุณจะบอกว่าแฮร์รี่กับเฮอร์ไมโอนีสามารถอยู่ได้สองแห่งในเวลาเดียวกัน ผมว่าผมมองไม่เห็นประเด็นที่จะกวนพวกแกอีก"

สเนปยืนอยู่ตรงนั้น โมโหกรุ่น เขากวาดสายตาไล่เรื่อยตั้งแต่ฟัดจ์ ซึ่งมีที่ท่าตกใจเป็นล้นพ้นกับพฤติกรรมของเขา ไปจนถึงดัมเบิลดอร์ ซึ่งมีดวงตาเป็นประกายยิบๆ อยู่หลังแว่น สเนปหันหลังขวับ ซายเสื้อคลุม สะบัดอยู่ข้างหลัง เขาเดินลงบันไดโครมๆ ออกไปจากห้องพักคนเจ็บ

"ท่าทางจะเพี้ยน" ฟัดจ์มองตามหลังสเนป "ถ้าผมเป็นคุณนะ ดัมเบิลดอร์ ผมคงจะต้องจับดาдуเขาหน่อยล่ะ"

"อ้อ เขาไม่เป็นอะไรหรอก" ดัมเบิลดอร์ตอบเบาๆ "แค่ป่วยเป็นโรคผิตหวังอย่างรุนแรง"

"เฮ้อ ไม่ใช่เขาคนเดียวหรอก!" ฟัดจ์พ่นลมหายใจพรีด "หนังสือพิมพ์เดลีพรอเฟ็ต ต้องเล่นข่าวนี้มันไปเลย อุดสำหรับตอนซีเรียสจนมุมแล้ว แต่เขากลับรอดเงื้อมมือเราไปได้อีก! ตอนนี้ก็เหลือแค่รอให้ข่าวฮิปโปกริฟฟ์หนีไปได้กระจายออกไปด้วย ผมก็จะกลายเป็นดัวตลกให้คนหัวเราะทั้งเมือง! เอาล่ะ... ผมเห็นท่าจะต้องไปแจ้งที่กระทรวง..."

"แล้วพวกผู้คุมวิญญาณล่ะ" ดัมเบิลดอร์ถาม "ถอนออกไปจากโรงเรียนได้แล้วกระมัง"

"อ้อ พวกนั้นต้องไปแล้ว" ฟัดจ์เอานิ้วเสยผมอย่างใจลอย "ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าพวกนั้นจะใช้จุ่มพิตคูดวิญญาณกับเด็กชายที่ไม่รู้เรื่องราว..."

จิตใจของเขาเลื่อนลอยออกจากวงสนทนาขณะมองไปยังฝั่งตรงกันข้าม
กวางตัวนั้นควบตรงมาหาเขาจากที่นั่นเมื่อคืนนี้เอง...

เงาหนึ่งทอดลงมาบนตัวพวกเด็ก ๆ ทั้งสามเงาหน้าขึ้นเห็นแฮกริด
ดาโรยกำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่ขนาดผ้าปูโต๊ะซับเหงื่อจากใบหน้าและ
ส่งยิ้มมาให้

"ฉันรู้ว่าไม่น่าจะดีใจหลังจากที่เกิดเรื่องเมื่อคืน แบบว่า -- ใจการ
ที่แบล็กหนີไปได้อีกเนี่ย แล้วก็อะไรต่อมิอะไรพวกนั้น -- แต่ว่า ทายซิ"

"อะไรอะ/คะ" ทั้งสามร้องถาม แกล้งทำเป็นอยากรู้

"เจ้าปีคีน่ะสิ มันหนີไปได้! มันเป็นอิสระ! ฉันก็เลยฉลองทั้งคืน"

"วิเศษเลยคะ!" เฮอร์ไมโอนี่ถลึงตาใสรอนเพราะเขาทำท่าราวกับจวน
เจียนจะปล่อยก๊ากออกมา

"ซ่าย... คงจะผูกไม่แน่นนะ" แฮกริดบอก ตามองเหม่อออกไป
รอบ ๆ บริเวณโรงเรียนอย่างเป็นสุข "เมื่อเข้านี้ฉันก็กลุ้มใจอยู่ แบบว่า...
กลัวว่ามันจะเจอกับศาสตราจารย์ลูปินเข้า แต่ลูปินบอกว่าเขาไม่ได้กินอะไร
เลยเมื่อคืนก่อน..."

"อะไรนะฮะ" แฮร์รีถามโพล่งขึ้น

"อ้าว เธอยังไม่รู้รีง" รอยยิ้มบนใบหน้าของแฮกริดจางไปเล็กน้อย
เขาลดเสียงให้ค่อยลงราวกับมีคนอื่นอยู่แถวนั้น "เอ้อ -- สเนปนะสิ ไป
บอกกับพวกสลิธีรินเมื่อเข้านี้... คิดว่าใครต่อใครคงรู้กันหมดแล้วนะเนี่ย...
ศาสตราจารย์ลูปินเป็นมนุษย์หมาป่านะ รั้ม้ย แล้วเมื่อคืนเขาก็กลายร่าง
อยู่ในสนามนี้ เขากำลังเก็บข้าวเก็บของอยู่"

"กำลังเก็บของหรืออะ" แฮร์รีตกใจ "ทำไมอะ"

"ก็ไปนะสิ" แสกริดทำท่าแปลกใจที่แฮร์รีถามแบบนั้น "เขาลาออกตั้งแต่เช้าแล้ว บอกว่าไม่กล้าเสี่ยงให้เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นอีก"

แฮร์รีพุดลูกขึ้นยืน

"ฉันจะไปหาลูปิน" เขาบอกรอนและเฮอร์ไมโอนี่

"แต่ว่า ถ้าเขาลาออกแล้ว -- "

" -- ฟังดูเหมือนกับว่าเราช่วยอะไรไม่ได้ -- "

"ฉันไม่สนใจ ฉันก็ยังอยากเจอเขาอยู่ดี แล้วค่อยกลับมาเจอพวกนาย
ที่นี่"

ประตูห้องทำงานของลูปินเปิดอยู่ เขาเก็บของจนจะเสร็จแล้ว ถึง
กรินดีโลว์ว่างเปล่าวางอยู่ข้างกระเป๋าใบเก่าคร่ำคร่าของเขาที่เปิดอ้าอยู่และ
มีของเกือบเต็ม ลูปินก้มตัวอยู่เหนืออะไรบางอย่างบนโต๊ะ และเงยหน้าขึ้น
เมื่อแฮร์รีเคาะประตู

"ฉันเห็นเธอกำลังมา" ลูปินยิ้มและชี้ไปที่กระดาษที่เขา กำลังดูอยู่
แผนที่ตัวกวนนั้นเอง

"ผมเพิ่งเจอกับแฮกริดซะ เขาบอกว่าอาจารย์ลาออกแล้ว ไม่จริง
ใช่ไหมอะ"

"คงจะจริงนะ แฮร์รี่" ลูปีนตอบ เขาตั้งต้นเปิดลิ้นชักโต๊ะแล้วรื้อของออกมา

"ทำไมอะ" แฮร์รีถาม "กระทรวงเวทมนตร์ไม่คิดว่าอาจารย์ให้ความ

ช่วยเหลือชีวิตหรือก ใช้ไหมอะ"

ลูปินเดินไปปิดประตู

"ไม่หรอก ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์จัดการโน้มน้าวให้พัตจ์เชื่อว่าครูพยายามช่วยชีวิตพวกเธอเอาไว้" เขาถอนใจ "แต่นั่นก็เป็นฟางเส้นสุดท้ายสำหรับเซเวอร์รัส ครูคิดว่าการที่เขาอดได้รับเหรียญตราเมอร์ลินทำให้เขาเสียใจมาก เขาก็เลย -- เอ้อ -- พลิ้งปากออกไปว่าครูเป็นมนุษย์หมาป่า ตอนอาหารเข้าวันนี้เอง"

"อาจารย์คงไม่ได้ไปเพราะเรื่องแค่นั้นหรอกใช้ไหมอะ"

ลูปินยิ้มฝืนๆ

"พรุ่งนี้ เวลานี้ นกฮูกจะพากันบินมาจากบรรดาผู้ปกครองนักเรียน... พวกเขาคงไม่อยากให้มนุษย์หมาป่าสอนหนังสือลูกๆ ตัวเองหรอก แฮร์รี่ แล้วหลังจากเมื่อคืนก่อน ครูก็เข้าใจพวกเขา ครูอาจจะกีดพวกเธอคนใดคนหนึ่งก็ได้... เรื่องอย่างนี้ต้องไม่เกิดขึ้นอีก"

"อาจารย์เป็นครูสอนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดที่ดีที่สุดที่พวกเราเคยเรียนเลยอะ!" แฮร์รี่ร้อง "อย่าไปเลยนะอะ!"

ลูปินส่ายหน้าและไม่พูดอะไร เขายังคงเก็บของออกจากลิ้นชัก และแล้ว ในระหว่างที่แฮร์รี่พยายามคิดหาข้อโต้แย้งดีๆ เพื่อขอให้เขาอยู่ต่อ นั้น ลูปินก็พูดขึ้นว่า "จากที่อาจารย์ใหญ่เล่าให้ครูฟังเมื่อเช้า แฮร์รี่ เธอช่วยชีวิตคนเอาไว้เยอะทีเดียวเมื่อคืนก่อน ถ้ามีอะไรให้ครูรู้สึกปลื้มใจในปีที่ผ่านมา ก็คงจะเป็นเรื่องความรู้ที่เธอได้เรียนไปนั่นแหละ... ไหน เล่าเรื่องผู้พิทักษ์ของเธอให้ครูฟังซิ"

"อาจารย์ทราบได้ยังไงอะ" แฮร์รี่หันมาสนใจเรื่องนี้แทน

"ก็จะอะไรเสียอีกล่ะที่ขับไล่พวกผู้คุมวิญญาณไปได้"

แฮร์รีเล่าให้ลูปินฟังถึงเรื่องที่เกิดขึ้น เมื่อเล่าจบ ลูปินก็ยิ้มอีกครั้ง

"ใช่ พ่อของเธอแปลงร่างเป็นกวางเสมอ" เขาบอก "เธอเดาถูกแล้ว... เพราะเหตุนี้พวกเราถึงเรียกเขานายเขาแหลม"

ดูปิ่นโยนหนังสือสองสามเล่มสุดท้ายลงในกระเป๋ ปิดลิ้นชักโต๊ะ
แล้วหันมามองแฮร์รี่

"เอานี้ -- ครูเอามันมาจากเพิงไหยหวนเมื่อคืนก่อน" เขายื่นผ้าคลุม
 ล่องหนให้แฮร์รี "แล้วก็..." ลูปินชะงักนิดหนึ่ง แล้วยื่นแผนที่ตัวกววนให้
 ด้วย "ครูไม่ได้เป็นครูสอนเธออีกต่อไปแล้ว เพราะฉะนั้นก็เลยไม่รู้ลึกผิดที่
 จะคืนแผนที่ให้เธอ มันไม่มีประโยชน์กับครู และครูมั่นใจว่าเธอ รอน และ
 เฮอร์ไมโอนี่จะได้ใช้มัน"

แฮร์รีรับแผนที่มา เขายิ้มกว้าง

"อาจารย์บอกผมว่า นายจันทร์เจ้า หางหนอน ทำปุ๋ย และ
เขาแหลม คงอยากล่อผมให้ไปนอกโรงเรียน... อาจารย์บอกว่าพวกเขา
คงคิดว่ามันเป็นเรื่องตลก"

"เราคงอยากทำอย่างนั้น" ลูปินเอื้อมมือไปปิดกระเป๋า "ครูไม่ลังเลใจที่จะบอกว่าเจมส์คงจะผิดหวังมาก ถ้าลูกชายตัวเองไม่เคยรู้จักทางลับหนีออกนอกปราสาท"

มีเสียงเคาะประตู แฮร์รี่รีบยึดแผนที่ตัวทวนและผ้าคลุมล่องหน
เข้าไปในกระเป๋าสลือ

ศาสตราจารย์ดั้มเบิลดอร์นั้นเอง เขาไม่แปลกใจที่เห็นแฮร์รี่อยู่ที่นี้

"รถม้าคอยอยู่ที่ประตูหน้าแล้ว รีมัส" ดัมเบิลดอร์เอ่ยขึ้น

"ขอบพระคุณครับ อาจารย์ใหญ่"

ลูปินหยิบกระเป๋าใบเก่าๆ ของเขาขึ้นมาพร้อมกับถังกรินดีโลว์เปล่า

"ลาก่อนนะ แฮร์รี่" ลูปินพูดพร้อมกับยิ้ม "ครูสนุกมากที่ได้สอนเธอ ครูแน่ใจว่าเราจะได้พบกันอีกสักวัน อาจารย์ใหญ่ครับ ไม่จำเป็นต้องไปส่งผมที่ประตู ผมไปเองได้..."

แฮร์รี่รู้สึกว่าการจากไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

"ถ้างั้นก็ ลาก่อน รีมัส" ดัมเบิลดอร์พูดขำๆ ลูปินขยับถังกรินดีโลว์เล็กน้อยเพื่อที่เขาจะได้จับมือกับดัมเบิลดอร์ จากนั้น เขาก็พยักหน้าให้แฮร์รี่เป็นครั้งสุดท้ายและส่งยิ้มให้แวบหนึ่ง แล้วออกจากห้องไป

แฮร์รี่นั่งลงบนเก้าอี้ตัวเก่าของลูปิน ก้มมองพื้นอย่างเศร้าใจ เขาได้ยินเสียงประตูปิดจึงเงยหน้าขึ้น ดัมเบิลดอร์ยังอยู่ตรงนั้น

"ทำไมถึงเศร้าจัง แฮร์รี่" เขาถามค่อยๆ "เธอควรจะภูมิใจในตัวเองมากๆ หลังจากเหตุการณ์เมื่อคืนก่อน"

"มันก็ไม่ได้ทำอะไรเปลี่ยนแปลงนี่อะ" แฮร์รี่พูดอย่างขมขื่น "เพ็ตติกรูว์หนีไปได้"

"ไม่ทำอะไรเปลี่ยนแปลงงั้นหรือ" ดัมเบิลดอร์พูดเสียงค่อย "เปลี่ยนมากที่สุดที่เดียวล่ะ แฮร์รี่ เธอช่วยเปิดเผยความจริง ช่วยชีวิตคนบริสุทธิ์ให้พ้นจากชะตากรรมอันเลวร้าย"

ความเลวร้าย จู่ๆ คำพูดหนึ่งก็ผุดขึ้นจากความทรงจำ จะยิ่งใหญ่และโหดร้ายมากกว่าที่ผ่านมา... คำทำนายของศาสตราจารย์ทรีลอร์นี่!

"ศาสตราจารย์ดัมเบิลดอร์อะ -- เมื่อวานนี้ ตอนที่ผมสอบวิชาพยากรณ์ศาสตร์ ศาสตราจารย์ทรีลอร์นี่มีอาการแปลกๆ -- แปลกมากเลยอะ"

"งั้นหรือ" ดัมเบิลดอร์ถาม "เอ้อ -- เธอหมายความว่า แปลกกว่าปกติงั้นหรือ"

"ฮะ... เสียงของอาจารย์ແพบด้า แล้วดาก็เหลือก อาจารย์พูดว่า... พูดว่า สมุนของโวลเดอมอร์จะถูกปล่อยกลับไปหาเขาก่อนสองยาม... อาจารย์บอกว่าสมุนคนนั้นจะช่วยให้เขากลับมามีอำนาจอีก" แฮร์รี่เงยหน้าขึ้นมองดัมเบิลดอร์ "จากนั้นอาจารย์ก็กลับมาเป็นปกติ และจำไม่ได้ด้วยว่าตัวเองพูดอะไรออกไป ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ทำนาย -- ทำนายได้ถูกต้องจริงๆ หรือเปล่าฮะ"

ดัมเบิลดอร์ทำท่าทำทึ่งน้อยๆ

"รู้ไหม แฮร์รี่ ฉันคิดว่าศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์อาจจะทำนายออกมาถูกต้องจริงๆ ก็ได้" เขาพูดอย่างใช้ความคิด "ใครจะไปนึกถึงเรื่องแบบนี้เท่าที่กันว่าเธอทายถูกเป็นครั้งที่สองแล้ว ฉันน่าจะขึ้นเงินเดือนให้เธอ..."

"แต่ว่า -- " แฮร์รี่ตกใจ ดัมเบิลดอร์รับฟังเรื่องนี้อย่างสงบได้อย่างไรกัน

"แต่ว่า -- ผมห้ามซีเรียสกับศาสตราจารย์ลูปินฆ่าเพ็ตติกรูว์! มันเป็นความผิดของผมถ้าหากว่าโวลเดอมอร์หวนคืนอำนาจอีกครั้ง!"

"ไม่หรอก" ดัมเบิลดอร์บอกเสียงค่อย "ประสบการณ์เรื่องเครื่องย้อนเวลาไม่ได้สอนอะไรเธอหรอกหรือ แฮร์รี่ ผลอันเกิดจากการกระทำของเรานั้นเป็นเรื่องซับซ้อนและพลิกผันนัก จนการทำนายอนาคตเป็นเรื่องยากมากเหลือเกิน... ศาสตราจารย์ทรีลอร์นีย์ อย่าว่ากันนะ ก็คือข้อพิสูจน์เรื่องนี้ให้เราเห็นกับตา... เธอได้ทำสิ่งที่น่ายกย่องแล้วในการช่วยชีวิตเพ็ตติกรูว์เอาไว้"

"แต่ถ้าเขาช่วยให้โวลเดอมอร์คืนอำนาจ! -- "

"เพ็ดติกรูว์เป็นหนี้ชีวิตเธอ เธอได้ส่งผู้ช่วยซึ่งเป็นหนี้ชีวิตเธอให้กับโวลเดอมอร์ เวลาที่พ่อมดคนหนึ่งช่วยชีวิตพ่อมดอีกคนเอาไว้ มันก่อให้เกิดพันธะระหว่างคนทั้งสองขึ้น... และฉันคิดไม่ผิดว่าโวลเดอมอร์น่าจะหรือจะอยากให้สมุนของเขาเป็นหนี้แฮร์รี พอตเตอร์"

"ผมไม่ต้องการมีพันธะกับเพ็ดติกรูว์! เขาหักหลังพ่อกับแม่ของผม"

"นี่แหละคือความลับที่สุดของเวทมนตร์ เรื่องที่เข้าถึงได้ยากที่สุด เขียวล่ะ แฮร์รี แต่เชื่อฉันเถอะ... สักวันเธออาจจะรู้สึกดีใจที่ได้ช่วยชีวิตเพ็ดติกรูว์เอาไว้"

แฮร์รีนึกไม่ออกว่าวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร ดัมเบิลดอร์ดูราวกับจะล่วงรู้ความคิดของแฮร์รี

"ฉันรู้จักพ่อของเธอดี แฮร์รี ทั้งสมัยเมื่อเขาอยู่ที่ฮอกวอตส์และหลังจากนั้น" เขาพูดอย่างอ่อนโยน "พ่อของเธอก็คงจะไวชีวิตเพ็ดติกรูว์ด้วยเหมือนกัน ฉันแน่ใจ"

แฮร์รีแหงนหน้าขึ้นมอง ดัมเบิลดอร์คงไม่หัวเราะเขา -- เขาคงเล่าให้ดัมเบิลดอร์ฟังได้...

"เมื่อคืนก่อน... ผมคิดว่าพ่อเป็นคนเสกผู้พิทักษ์ให้ คือผมหมายถึงเมื่อตอนที่ผมเห็นตัวเองที่อีกฟากทะเลสาบ... ผมคิดว่าผมเห็นพ่อ"

"เรื่องแค่นี้เอง" ดัมเบิลดอร์พูดอย่างนุ่มนวล "ฉันว่าเธอคงจะฟังจนเบื่อแล้ว แต่เธอน่ะเหมือนเจมส์จนเหลือเชื่อ เว้นแต่ลูกนัยน์ตาเท่านั้น... เธอได้ตาของแม่"

แฮร์รีสั่นศีรษะ

"โง่จังซะ ที่ผมคิดว่าเป็นพ่อ" เขาม้วนอุบอิบ "ผมหมายถึงว่า ผมก็

รู้ว่าพ่อตายแล้ว"

"เธอคิดว่าเมื่อคนที่เรารักตายไปแล้วเขาจะจากเราไปจริงๆ หรือ เธอคิดว่าเราจะไม่นึกถึงพวกเขามากยิ่งขึ้นเสียอีกหรือในเวลาที่เราตกอยู่ในความเดือดร้อนแสนสาหัส พ่อของเธอยังมีชีวิตอยู่ในตัวเธอนั่นแหละ แฮร์รี และเขาแสดงตัวออกมาอย่างแจ่มชัดมากขึ้นในยามที่เธอต้องการ ไม่อย่างนั้นเธอจะเสกผู้พิทักษ์ที่พิเศษ ขนาดนั้นขึ้นมาได้ยังไง เขาแหลมฟัน คืบคลานอีกครั้งเมื่อคืนก่อน"

แฮร์รีต้องใช้เวลาอีกจิตใจหนึ่งจึงเข้าใจในสิ่งที่ดั้มเบิลดอร์พูด

"ซิเรียสเล่าให้ฉันฟังเมื่อคืนเรื่องที่พวกเขากลายเป็นพอมดแอนนิเมจัส" ดั้มเบิลดอร์ยิ้ม "เป็นความสำเร็จอันเหนือธรรมดา -- ถึงจะเก็บเป็นความลับไม่ให้ฉันรู้ก็เถอะ แล้วฉันก็นึกถึงรูปร่างอันแปลกประหลาดของผู้พิทักษ์ของเธอได้ ตอนที่มันไล่ชนมัลฟอยล้มลงเมื่อคราวแข่งควิดดิชกับเรเวนคลอ เมื่อคืนก่อนเธอเห็นพ่อของเธอจริงๆ นั่นแหละ แฮร์รี... เธอพบเขาอยู่ในตัวของเธอเอง"

แล้วดั้มเบิลดอร์ก็จากไป ทิ้งให้แฮร์รีอยู่กับความคิดคำนึงอันสับสน

ไม่มีใครในฮอกวอตส์ที่รู้ความจริงเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนที่ซิเรียส บัคบิค และเพ็ตติกรูว์หายตัวไป ยกเว้นแฮร์รี รอน เฮอร์ไมโอนี่ และศาสตราจารย์ ดั้มเบิลดอร์ เมื่อเวลาปิดเทอมใกล้เข้ามา แฮร์รีได้ยินข้อสันนิษฐานต่าง ๆ นานาเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ไม่มีข้อใดเลยที่ใกล้เคียงความจริง

มัลฟอยโกรธเป็นฟืนเป็นไฟเรื่องบัคบิค เขาเชื่อเหลือเกินว่าแฮกริด

หาวิธีลักลอบพาตัวฮิปโปกริฟฟ์หนีไปได้ และโมโหนักหนาที่เขากับพ่อต้องมาเสียรู้คนดูแลสัตว์ ฝ่ายเพอร์ซี วีสลีย์ก็คุยฟุ้งเรื่องการหลบหนีของซีเรียส

"ถ้าเข้าทำงานที่กระทรวงได้นะ ฉันมีเรื่องเสนอให้ปรับปรุงการบังคับใช้กฎหมายเสียใหม่อีกหลายจุดเลย!" เขาพูดกับคนคนเดียวที่ยอมรับฟัง -- เพเนโลปี แฟนสาวของเขานั่นเอง

แม้ว่าอากาศจะสดใสเพียงใด บรรยากาศจะร่าเริงขนาดไหน และถึงแม้จะรู้ว่าพวกเขาได้กระทำการซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ให้สำเร็จ นั่นคือช่วยให้ซีเรียสเป็นอิสระ แต่แฮร์รี่ไม่เคยรู้สึกหดหู่ใจมากเท่านี้มาก่อนเมื่อใกล้ถึงวันปิดเทอม

แน่นอนว่าไม่ใช่เขาเพียงคนเดียวที่เสียใจเมื่อเห็นศาสตราจารย์ลูปินจากไป เด็กทุกคนที่เรียนวิชาการป้องกันตัวจากศาสตร์มืดกับแฮร์รี่ต่างเศร้าเสียใจเรื่องการลาออกของลูปิน

"สงสัยจ้งว่าปีหน้าจะหาใครมาสอน" เซมัส ฟินนิกันถามหงอยๆ

"ผิติบดูดเลือดมั้ง" ดิน โทมัสเสนออย่างมีความหวัง

ไม่ใช่แค่การจากไปของศาสตราจารย์ลูปินที่ทำให้จิตใจของแฮร์รี่เศร้าหมอง เด็กชายยังอดคิดถึงคำทำนายของศาสตราจารย์ทรีลอร์วีนีย์ไม่ได้ เขาเฝ้าสงสัยว่าเพ็ตติกรูว์ไปอยู่เสียที่ไหนในตอนนี เขาไปหาที่พักพิงอยู่กับโวลเดอมอร์แล้วหรือยัง และเรื่องที่ถ่วงดึงจิตใจของแฮร์รี่ให้หดหู่มากที่สุดก็คือ การนึกถึงว่าเขาจะต้องกลับไปอยู่กับพวกเดอร์สลีย์ อาจเป็นเพราะช่วงเวลาครึ่งชั่วโมง ครึ่งชั่วโมงแห่งความเบิกบานใจที่เขาคิดว่านับจากนั้นไปเขาจะได้ไปอยู่กับซีเรียส... เพื่อนรักของพ่อกับแม่... มันคงจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุดรองจากการได้พ่อกลับคืนมา และแม้จะถือว่าการไร้ข่าวคราวของซีเรียสนับเป็นข่าวดีอย่างแท้จริง เพราะมันหมายถึงเขาซ่อนตัว

"ฉันไปหาศาสตราจารย์มักกอนนากัลมาเมื่อตอนเช้าก่อนกินอาหาร ฉันตัดสินใจว่าจะขอตรีอภิชามักเกิลศึกษา"

"แต่เธอสอบผ่านได้ตั้งสามร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์นะ!" รอนว่า

"ฉันรู้" เฮอร์ไมโอนี่ถอนใจ "แต่ฉันทนแบบนี้ต่อไปอีกปีหนึ่งไม่ไหว เครื่องย่นเวลานั้นทำฉันจะเป็นบ้าเอา ฉันคืนอาจารย์ไปแล้ว ถ้าไม่ลงวิชา มักเกิลศึกษากับวิชาพยากรณ์ศาสตร์ ฉันก็จะมีตารางเวลาเป็นปกติ"

"ฉันยังไม่อยากเชื่อเลยนะว่าเธอไม่ยอมบอกเราเรื่องเครื่องย่นเวลา" รอนต่อว่า "เราเป็นเพื่อนเธอนะ"

"ก็ฉันสัญญาไว้แล้วว่าจะไม่บอกใครทั้งนั้น" เฮอร์ไมโอนี่พูดเสียงเข้ม เธอหันกลับมามองแฮร์รี่ที่กำลังจ้องมองฮอกวอตส์ลับหายไปจากสายตาทาง เบื้องหลังภูเขา อีกสองเดือนเต็มกว่าเขาจะได้เห็นมันอีก...

"โอ้ ร่าเริงหน้อยสิ แฮร์รี่!" เฮอร์ไมโอนี่ล้ออย่างนឹกเศร้าใจ

"ฉันไม่เป็นไรหรอก" แฮร์รี่รีบบอก "แค่นี้ก็ถึงวันปิดเทอมนะ"

"ใช่ ฉันก็คิดอยู่เหมือนกัน" รอนพูด "แฮร์รี่ นายต้องมาอยู่กับ เรานะ ฉันจะตกลงวันกับพ่อแม่ไว้ แล้วจะโทรไปหานาย ฉันรู้วิธีใช้โทสะหรับ แล้วละทีนี้ -- "

"เขาเรียกว่าโทรศัพท์ต่างหาก รอน" เฮอร์ไมโอนี่บอก "จริง ๆ นะ ปีหน้าเธอน่าจะลงวิชามักเกิลศึกษา..."

รอนไม่ใส่ใจ

"ควิดดิชชิงแชมป์โลกจะแข่งขันช่วงฤดูร้อนนี้ล่ะ! แฮร์รี่ มาอยู่กับ ฉันนะ แล้วเราจะได้ไปดูด้วยกัน! พ่อได้ตัวจากที่ทำงานทุกทีแหละ"

ข้อเสนอนี้มีผลให้แฮร์รี่มีชีวิตชีวาขึ้นโขทีเดียว

"ตกลง... พนันกันได้เลยว่าพวกเดอร์สลีย์จะตีใจและยอมให้ฉันไป...
ยังเห็นที่ฉันทำกับป้ามาร์จด้วยแล้ว..."

แฮร์รี่ค่อยรู้สึกเริ่มวิ่งขึ้นมาบ้าง เขาจึงร่วมวงกับรอนและเฮอร์ไมโอนี่
เล่นไพ่ตีแตกหลายเกม และพอถึงเวลาที่แม่มดกับรถขายอาหารมาถึง
แฮร์รี่ก็ซื้ออาหารกลางวันมื้อใหญ่มารับประทาน แม้ว่าจะไม่มีช็อกโกแลต
รวมอยู่เลยก็ตาม

และในตอนบ่ายแก่ๆ ของวันนั้นเองก็มีสิ่งซึ่งทำให้แฮร์รี่เป็นสุขอย่าง
แท้จริง...

"แฮร์รี่" จู่ๆ เฮอร์ไมโอนี่ก็เรียกเขาพร้อมกับเพ่งมองข้ามไหล่เขาไป
"ที่อยู่ข้างนอกหน้าต่างนั่นมันอะไรนะ"

แฮร์รี่หันไปมองข้างนอก อะไรอย่างหนึ่งเป็นสีเทาขนาดเล็กกระจิด
กำลังผลุบๆ โผล่ๆ ให้เห็นอยู่นอกหน้าต่าง เขาลุกขึ้นยืนเพื่่อมองให้ชัดๆ
และเห็นว่านั่นคือนกฮูกตัวกระจุ๋มจิ๋ว คาบจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งมีขนาดใหญ่
เกินตัว ดูให้ดีแล้ว นกฮูกตัวนี้เล็กมากเสียจนมันม้วนตัวลี้กาทกหน้าทกหลัง
อยู่กลางอากาศ ชนซ้ายป่ายขวาตามกระแสแรงลมของขบวนรถไฟที่เคลื่อนที่
อย่างรวดเร็ว แฮร์รี่รีบดึงหน้าต่างลง ยื่นแขนออกไปจับตัวเอาไว้ มันเหมือน
กับเป็นลูกสนิสนุ่มๆ เขาค่อยๆ ประคองมันเข้ามาข้างใน นกฮูกน้อยหย่อน
จดหมายลงบนเบาะที่นั่งของแฮร์รี่ แล้วออกโฉบบินไปมารอบๆ ตู้รถไฟ ดู
ท่าทางยินดีนักหนาที่ตัวมันทำงานเป็นผลสำเร็จ เข็ดวิกกับจะงอยปากเป็น
เชิงไม่พอใจอย่างไว้วัดว ครุกแซงก็ลุกขึ้นนั่งบนเบาะ ดวงตาโตสี่เหลี่ยมมอง
ตามนกฮูกน้อย รอนสังเกตเห็นอากัปกิริยานั้นจึงรีบคว้าเจ้านกฮูกไว้ให้รอด
พ้นจากอันตราย

แฮร์รี่หยิบจดหมายที่จำหน้าถึงเขาขึ้นมาดู เขาแกะออก แล้วร้อง
ว่า "มาจากซิเรียส!"

"อะไรวะ" รอนกับเฮอร์ไมโอนี่ร้องอย่างตื่นเต้น "อ่านดังๆ ซิ!"

แฮร์รี่ที่รัก

หวังว่าจดหมายฉบับนี้คงถึงมือเธอก่อนที่เธอจะถึงบ้านลูกกับป้า ฉันไม่รู้ว่าพวกเขาจะคุ้นกับนกฮูกไปรษณีย์หรือเปล่า

บัคบิกกับฉันซ่อนตัวอยู่ จะไม่บอกล่ะว่าอยู่ที่ไหน เพื่อว่าจดหมายนี้จะตกไปถึงมือคนอื่น ฉันไม่ค่อยแน่ใจว่าเจ้าฮูกตัวนี้จะทำงานได้สำเร็จ แต่มันก็เป็นตัวที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้แล้ว และดูเหมือนว่ามันก็กระตือรือร้นอยากทำงาน

ฉันเชื่อว่าผู้คุมวิญญาณยังคงตามหาตัวฉันอยู่ แต่พวกนั้นไม่มีทางหาพบว่าฉันอยู่ที่นี้ ฉันกำลังวางแผนให้พวกมันกลับบางคนเห็นตัวฉันในไม่ช้า ที่ไหนสักแห่งที่ไกลจากฮอกวอตส์ เพื่อจะได้ยกเลิกมาตรการรักษาความปลอดภัยจากปราชาศาตเสียที

มีเรื่องหนึ่งที่ฉันยังไม่มีโอกาสบอกเธอระหว่างการพบกันสั้นๆ ของเรา ฉันเองที่เป็นคนส่งไฟร์โบลต์ให้เธอ --

"เฮอะ!" เฮอร์ไมโอนี่ได้ที "เห็นไหม! ฉันบอกเธอแล้วว่าเขาเป็นคนส่งมา!"

"ใช่ แต่เขาไม่ได้ลงคาถาไว้มิใช่เหรอ" รอนว่า "อื้อย!"

นกฮูกตัวจิ๋วกำลังส่งเสียงฮูกอย่างมีความสุขอยู่ในมือของรอน มันเอางอยปากเหน็บนิ้วรอนเข้าไปด้วยท่าที่มันคิดว่าเป็นการแสดงออกถึงความรักใคร่

ครูกแซงก์เอาใบสั่งไปส่งที่ที่ทำการไปรษณีย์นกฮูกแทนฉัน ฉันใช้ชื่อเธอแต่บอกให้เขาคิดเงินจากตู้নির্য্যที่ธนาคารกริงกอดส์หมายเลข 711 - ซึ่งเป็นของฉันเอง ขอให้ถือว่าเป็นของขวัญวันเกิดรวบยอด 13 ปีจากพ่อทูนหัวของเธอ

ฉันอยากจะขอโทษเธอด้วยที่ทำให้เธอตกใจกลัวเมื่อ
ปีก่อนในคืนที่เธอออกจากบ้านลง ฉันเพียงแต่อยากเห็นเธอ
สักแวบหนึ่งก่อนที่จะออกเดินทางขึ้นเหนือ แต่รู้สึกว่ามันคง
ทำให้เธอตกใจมาก

ฉันส่งอะไรอีกอย่างมาให้เธอพร้อมกับจดหมายนี้ คิดว่า
มันคงทำให้ปีหน้าที่ฮอกวอตส์ของเธอสนุกสนานมากขึ้น

ถ้าต้องการอะไรจากฉัน ส่งข่าวไปได้ นกฮูกของเธอ
จะหาฉันพบ

แล้วฉันจะเขียนมาอีกเร็วๆ นี้

ចិរើសត

แฮร์รีมองดูในช่องอย่างอยากรู้ มีกระดาษอีกแผ่นหนึ่งอยู่ข้างใน เขาอ่านมันอย่างรวดเร็ว และทันใดนั้น เขาก็รู้สึกอบอุ่นและเป็นสุขราวกับได้ดื่มบัตเตอร์เบียร์ร้อน ๆ รวดเดียวหมด

ข้าพเจ้า ชิเรียส แบล็ก พ่อทูนหัวของแฮร์รี พอตเตอร์
อนุญาตให้แฮร์รี พอตเตอร์ไปเที่ยวฮอกส์มีดได้ทุกสุดสัปดาห์

"ดั้มเบิลดอร์น่าจะยอมรับคำอนุญาตนี้!" แอร์รี่กล่าวอย่างมีความสุข
เขากลับไปมองดูจุดหมายของซีเรียสอีก

"เดี๋ยวก่อน มี ปล. ..."

ฉันคิดว่ารอนเพื่อนของเธออาจจะอยากเลี้ยงนกฮูกตัวนี้ไว้
เพราะมันเป็นความผิดของฉันที่ทำให้เขาเสียหายไป

ดวงตาของรอนเบิกกว้าง นกฮูกตัวจ้อยยังคงร้องอย่างตื่นเต้น

"เลี้ยงมันไว้หรือ" รอนพูดอย่างไม่แน่ใจ เขามองดูนกฮูกอย่างพิลึก
พิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง และแล้ว ท่ามกลางความประหลาดใจเป็นล้นพ้นของ
แฮร์รีและเฮอร์ไมโอนี่ รอนก็ยี่นนกฮูกออกไปให้ครุกแซงก์ดม

"นายว่าไง" รอนถามแมว "นกฮูกของจริงหรือเปล่า"

ครุกแซงก์ทำเสียงคราง

"งั้นก็ใช้ได้แล้วสำหรับฉัน" รอนพูดอย่างมีความสุข "มันเป็นของ
ฉันแล้วนะ"

แฮร์รีอ่านจดหมายจากซีเรียสซ่าแล้วซ้าอีกตลอดการเดินทางกลับไป
ยังสถานีกิงส์ครอส เมื่อเขา รอน และเฮอร์ไมโอนี่ก้าวผ่านที่กั้นชานชาลา
หมายเลขเก้าเศษสามส่วนสี่ออกมา เขาก็ยังกำมันไว้แน่น แฮร์รีเห็น
ลุงเวอร์นอนในทันที ลุงยืนอยู่ห่างจากนายและนางวิสลีย์ และกำลังจับตา
มองพวกนั้นอย่างสงสัย เมื่อนางวิสลีย์กอดทักทายแฮร์รี ก็เป็นอันยืนยัน
ข้อกังขาอันเลวร้ายที่สุดในใจของลุงเวอร์นอน

"ฉันจะโทรไปบอกเรื่องเวิลด์คัพนะ!" รอนตะโกนไล่หลัง ขณะที่แฮร์รี
โบกมือลาเขากับเฮอร์ไมโอนี่ แล้วขึ้นรถขึ้นซึ่งบรรทุกหีบใส่ของกับกรงเฮอร์ไม
อนิกไปหาลุงเวอร์นอนที่ต้อนรับเขาด้วยอาการเดิมๆ

"นั่นอะไร" ลุงตะคอก สายตาจ้องไปที่ซองจดหมายที่แฮร์รียังคง

กำอยู่ในมือ "ถ้าเป็นฟอร์มอะไรมาให้ฉันเซ็นอีกสักก็ แกต้องโดน -- "

"ไม่ใช่ซะ" แฮร์รีตอบอย่างรื่นเริง "จดหมายจากพ่อทูนหัวของผม"

"พ่อทูนหัวนะหรือ" ลุงเวอร์นอนพูดไม่ออก "แกไม่มีพ่อทูนหัว!"

"มีสิยะ" แฮร์รีเถียงอย่างอารมณ์ดี "เขาเป็นเพื่อนรักของพ่อกับแม่ เป็นฆาตกรคดีอุกฉกรรจ์ แต่แหกคุกของพ่อมดออกมาได้ ตอนนี้นำกำลังหลบหนีอยู่ เขาชอบติดต่อกับผม... คอยถามข่าวคราวของผม... ดูซิว่าผมมีความสุขดีหรือเปล่า..."

แฮร์รียิ้มกว้างให้กับสีหน้าหวาดผวาของลุงเวอร์นอน แล้วเดินตรงไปยังทางออกของสถานี เอ็ดวิกส่งเสียงร้องอยู่ในกรง ฤดูร้อนปีนี้ดูท่าว่าจะดีกว่าปีที่แล้วมากทีเดียว

...หนังสือชุดแฮร์รี่ พอตเตอร์ มีมนต์ขลังพิเศษ
ที่ชวนให้ติดตามอ่าน แม้ผู้ที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ
หากได้อ่านหนังสือชุดนี้แล้ว
จะกลายเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือไป
โดยปริยาย...

พันตำรวจโท

(ทักษิณ ชินวัตร)

นายกรัฐมนตรี

หมวดนวนิยายแปลเยาวชน

472-364-5

ISBN 974-472-364-5

9 789744 723642

ราคา 265 บาท